

MIC. # 9513

COLLECTION OF KARAITE
WORKS AND SEFER HA-
KUZARI.

[1860]

ASHKENAZIC SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ספר

מתצית השקל

על הדכות מדיחה

פירש רחב ונחמד להשכיל כל דברי השיך הסתומים גם יפיץ אור על פני דברי המחגר והרמ"א והט"ז ומגלה תעלומות כונותיהם אשר היו סתומים וחתומים עד כה ודברים נלאו להכנים .

הברו הגאון נר ישראל אשר רבים וכן שלמים הלכו לאורו וממעין חכמתו שתו אלפים ורבבות הוא ניהו כבוד רבינו שמואל קעלין חלוי זלה"ה בן לאותו צדיק הגאון המובהק במהור"ר נטע הלוי זצ"ל .

כנאון כמסדר זל"ל היה זקן יושב בישיבה ולצד בק"ק באסקאלוויץ יפ"א וכרכיץ עם תורה למדך עמים עמים . וכדרכו נספרו מעלית כמקל על כס"פ אר"ס כן דרשו בקדש נספר הזה אשר לפניכם עם :

סוגל לדפוס פ"י כסופים הנכבדים מוה"י אברהם ניכ"ן ז"ל ונכו"י אברהם יהושע העשיל דרוקר בן הרב כלדיק מ"ה יהודא גרשון זל"ל .

לעמבערג

כדפוס של דוד צבי שרענציל

Machjis Hassel

Druck von D. S. Schreyel in Lemberg. 1860

4373

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הקדמת המוציאים לאור

הספר היקר הלזה אשר אנחנו נותנים עתה לפני בני ישראל • היה עד כה זכת"י ספן וגו' זאחמק
מלבא , הוא הרב הגאון הגדול אשר אין ערוך לתהלתו מוהר"ר אפרים זלמן מרגליות ז"ל • ובאשר
את חן ערכו כי רב הוא • ועינינו ראו איך תגדל השוקת הופשי תורה לכל אומר ודברים אשר פלטת
הגאון המתבר הלזה רבינו שמואל קעלין זלה"ה • כי כל הפרי מחליית השקל על הלכות נדה אשר
זשנה העברה • גמכרו טרם עברה עליהם שנה חמימה • באשר באמת מאור ושמש הם למעמקי
הש"ך והפוסקים האחרים • ובפעלם אין פותר אותם • לכן חלינו את פני הרבני המופלא מו"ה לבי
הורוויץ נ"י נכד הגאון מהר"א מרגליות , למען יתן לנו את הכת"י הלזה • והאיש הנכבד
את ספנו בלבו הטוב • ומכר לנו את הכת"י אשר לפניכם פה • ישלם ה' את משכורתו עשרת מ
ואנחנו מסרנו להדפיבו ובפחנוהו אל ס' מחלה"ש על הל' נדה אשר הולחנו אותו עתה פעם
ולבנו גכון בטוח כי תיטב המנחה הזאת בעיני כל דורשי דבר ה' , ונפסס תכרך אותנו בגלל
וזאת לדעת כי הספר הזה מחלה"ש על הלכות מליחה והקרוב לו על הל' נדה שניהם יחד קנין כספנו
כי בכסף מלא קנינו את הכת"י יד זאת זכותם מיד בעליהם , וכל איש אשר יערב אם לבו לה
את זה או זה או שניהם יחד כאשר הם , או על הש"ע יר"ד במקומו מלבד אשר חרבן זו האלה
בהסכמת אדמו"ר הרב הגאון דק"ק לבוב (בראש הל' נדה) ענוש יענוש בענוש חמור מאד כפי חוקי
יר"ה • אך בטוחים אנו בשארית ישראל שלא יעשו עולה ולא ישלחו ברכוש אחרים ידיהם

לבוב ירח טבת שנת פת"ר •

אברהם ניסן זים כג"ל

אברהם יבוסע העשיל דרוקר

אברהם ניסן זים כג"ל
אברהם יבוסע העשיל דרוקר
אברהם ניסן זים כג"ל
אברהם יבוסע העשיל דרוקר
אברהם ניסן זים כג"ל
אברהם יבוסע העשיל דרוקר
אברהם ניסן זים כג"ל
אברהם יבוסע העשיל דרוקר
אברהם ניסן זים כג"ל
אברהם יבוסע העשיל דרוקר

השמים כי הם זמנם בעולם כלת כי אים נכנס החל
העולות עולות כיום הלפת יום גדול סלול נהיות הא
לפת הטודעה אלפנים י עם כתלכה הלפת שיהא לפת
כראיות כעין למדו כהא האת האו מי האל הזה בעל
החלקת הזה חסדי דור הנאמנים ילעים סכסכים ודוקים
כמדתה נ ועה האיה לשת אוסל קלעה אמא איהם
הא דכה למד מעטנו והא הזה אי מדור לו תורה כדוליסם
כעשר אלבוס נאמס כמאמר : מורה כעטנו להורות
אלמד להזה ומא קעטן הז דכה למד מעטנו הוא כי
ענין דאמן ואחמך איה לענין אמר קיעים זה ולסוף חחמך
לפת ולפת לכתות לנים בדעתה כדוליסם ולפיאוס זה
לזה יתאמנים באמרי ולתאמנה אלה כדכה אמר הוא
ואוס כדוליס אומרים וקע העולות עין איה כדוליסם
מפורים ודמן הלפת ימיענו ולפת לכתות לכותולות
אממ כעין הכדוליסם ימד כעטן אחר וסלפוס כדוליסם דוקים
כדוליסם ויה האלונים יום טוב : תהייה נכס לכתות
ימים ויה לכתות ימים נאמנים יום טוב : איה יום
יום טוב הלפת איה הוא היום טוב ויה הלפת יתיה
איה יום טוב : יתה אמר יוספן עור ויאמר כי וסוף הלפת
הוא לכתות ולפת לכתות לנים אזה הדסר ואזה העין
כי כעטנו כי לפת לנים לא כעטנו לכתות כדוליסם
ועמם כה אנה לפת לנים למה הא הלפת ולפת
לכתות לנים האה למה אממ אומדוה כלפת ככתוב
והיתה לפת האמך לבת אוסלך ולעכצך ולמחר :
קוצני כדוליסם כהא ואה כעטנו הולפת הוא כדוליסם דמי
התורה : כיה כעטנו סה לפת כראיות הטבורה כלת
וסן לפת לכתות כדוליסם : ליו כדוליסם חספעת לכתות
כל אממ איה הוא דעה נאמן כעטנו איה עכזה לכתות
כדוליסם וכתות : לספך זה איה ידיו וסוף איה
כדוליסם : לכתות וכתות כדכה ה כי הוא כדוליסם וכתות
ואמרו כדוליסם ככתוב כרא איה יתלע וכתות כהא
קעטן אממ וכו וכו כיה לענין איה יתלע וכתות כהא
הא אממ אממ וכו וכו כיה לענין איה יתלע וכתות כהא
למשן ככתות חייפסם אממ וכו וכו כיה לענין איה יתלע וכתות כהא
כאממ וכתות אממ איה יתלע וכתות כהא
ואממ וכתות אממ איה יתלע וכתות כהא
ואממ וכתות אממ איה יתלע וכתות כהא

קרבן אלהיכם: ולא יסלף כי אכל. הולש מצות וקלוי טרם הכסת העומר
ועבדו בתורת הלית אלא זה צורך זוכות עבדו הארץ והזבוח במחבת
הכסת והלא מיום עבדו את הירק בעליו מאז הנה להם לאכול
ולא עבדו באזור קלוי הנלוו אינו לא מעבדו הילן כזמן הקדש
ככמות מצות וקלוי ארזים ולחם וקלוי וכדמו לא האכלו. הלשע אלה
לחוקר: לכה והחזק במצות אלה עבד ה' ארזים ולא לחללה.
ואתה הכסת במצוא אכורה כי הוא יום טד לחזל ככמות ויסעו
מפעמס בחזל הדואשן בחמלה עלר יום לחזל הפואשן מחמת
הכסת יצא כפי. לפואל פיר דאח לעיב כל מצויס מעבדך: קלות
ידעטן כי בטד יוס לחזל כל כוס הנריב וכו כוס ספר וכו כוס
אכל. הולש ועמו בדכריו וכלאוריתו ובעל יוס לל העלר מסכור
כמתה דרך: לכן הוא העען נחמק לכו כי פסח יהולש עיה
הנרה לואו במצווי הלכת ערבאיוס דאלן כמתהטן ולחמת יוס
טד טרם יוס ין הנריב העומר ואכל כמתהטן: אכר הכר
לעל נכען יוס לל עלר ספיותו: בטל עלר יהולש אלה
וכמו לטעמו מחמת פסח מצויס חמלה עלר כמתהטן: כן פסח
בן טון כיו אלה ככור: קיוס חמל כמתהטן טלוי ועד מחת
כמה לחזל בטל ולכע לפתה לפיותו כלכועת טלוי ועד מחת
לכועתן לכועתו זואל: הוא לכו ללוי כיו לכועתו:
לס אס יטעטו עבד וואח כי זה שואר מחמת הכסת הוא פסח ה'
והוא חמלה עלר ומחמת ללהלס כולס סכרו: וכאלר קען
רק סעזיון קאל מחמתו עבד חמלן כללחוחו: לעס ה' ולחתי
אולהיס נכרו: לכן להם מלכו כל דאיה נכונה כאלר:
דכה זה קלוי כי כמל פאומה עלר יוס כסת ה': וכעל יוס
לחזל חמלה עלר וכו זואדו חמלה: ולא כיו קלוי פסח. לחזל פיר
וכסת ה' בטל לחזל בדכריו חמלה: הוא זואו לכו אכה כמלכה:
כי נרו כמתוב פסח ה' יוס טד ומחמת יוס יך והוא מחמת יוסטוב
לא ילכו כנה: ככל חמלה: הוא פסח חמלה הוא פסח ה': כמתוב
כאומה עלר לחזל פסח ה': ומחמתו הוא יוס חמלה עלר כמתוב
בחמלה עלר יוס לחזל מחמת הכסת כל פסוקי: קען חמלה
וקעיס נכרו: ואל כואור לכע לפתה חמלה חמלה: כי הלכע
נלכה לכו חמלה הוא חמלה יוס הלפת נחמל: כי הלכע
לשן נכה כלסן חמלה: חפצו והנכר כמלה חמלה לכוע
אחז וזואדו: ולחמתו הוא לכוע זואדו: שוכ החמלה זואדו
לחמתו כמתוב ונחמה לך נחמה זואדו: והיא חמלה חמלה:
לענה אס יטעטו עבד: והנה כמל כנה לכוע לפתה חמלה
לך ויהי בדכריו חמלה: כעל ליעע לפתה חמלה לכוע
לפתה חמלה חמלה: יוס ליעע חמלה עלר כיו
חו יתקיים לכוע לפתה חמלה חמלה: ואחמלה חמלה חמלה

התורה למה שכתובת ימים הספר לקי היה הכתוב מתחיל
ימי קול הספורה ימים וזמן כפיך כמו שאמר שלמה לכויעים
ימים והוא ימים וזמן וזמן כפיך כמו שאמר שלמה לכויעים
והם ימים וזמן וזמן וזמן כפיך כמו שאמר שלמה לכויעים
אלפי שנים וזמן וזמן וזמן כפיך כמו שאמר שלמה לכויעים
ראיה חמלה להם כי כל המועדים או נקבן נקבן לזמנים בהם
יען הפנים ביום לכתך וזמן חת השלשום אלהו יסוד
כפי ימות הלכות כי אחר אחרת לכת נבוי: נבכחן בו נבחי
למקרי: נאום הנאום ולפי כפליים בעל לנה אבחי לזמנים
על אלה הכבורים נקבנים המועדים ביום אחרת הלכת ימים
וימים בלכות העולם לעלמים והספירה לזמן וספורה אפי
אחרת הלכת וזו ואמר הספרן חמשים יום ימים וזמן וזמן
וזמן יענה באב ובה אחרת כל אלה וספרו או לפעם ימים
אבל וספורה אפי לכת ימים וזמן וזמן באב אחרת ספרו הימים
אבל וספורה אפי הספרן חמשים יום אחרת בכה כזנה כל
עדות: סוד וזמן זה נקבע על כל האומר ואחרת
והוסלת: עליה ראיה אחרת: והטוב החזיק בן אספורה ימים ולכות
ולכות קמרה נערה: כנר כנר הוול הספירה כל אומר
וספורה אפי אחרת הלכת אחרת וזמן: כזנה ימי
הנבנות הוול וספירה אחרת ונאמר: כפירויים אחרת:
ונאמר ראיה לית מדון דעתנו כאלה אחרים גם הספירה וספורה
אחרת: כי אין נכח להא המודע אמה אם איננו זכור אמר
אחרת: כל אלה וספורה אפי הלכת והיא הנבנות: אמר
כמדבר סין ראוי כי ה' נתן אפי הלכת וזמן לכתן לפי נדל
אפי: לכן אומר אפי רחיה עמך עמך וזמן וזמן וזמן והיא
האיל רח וילת: ואיננו כי אפי אחרת הנבנות אמר כלן וזמן
וכן אומר וזמן יצחן לזמן כדבר: ואמר אמה מי האיל האיל והוא
יצחן ע' רכור אמר: וכן אומר הנה כול החלומה הנה כול
והוא אמר ע' רכור אמר: וכן אומר הנה כול החלומה הנה כול
אמר וספורה אפי אחרת הלכת וזמן ע' אחרת הלכת וזמן
הנבנות כפי המודע איננו כי אם הנבנות אמר בענין התורה
האחרת: אומר נודע ענין וזמן הפסוק אלה מועדי אפי
נדל: וזמן לית ימים תעלה אלה וזמן הלכת לכת לכת
אמר נדל וזמן והיא הלכת האחרת וזמן אפי אחרת יתבאר
אחרת וספורה: אמר ספר רבי פתח בן יאיר נאמר והוא
אמר: כפירויים הנבנות אלה אחרת אחרת: דלגם הוא
כפירויים אחרת הלכת: כל המודע כפירויים: על ספורה כתוב
כי חת הלכות אמר או נכחה: יום אחרת הלכת אחרת:
כמה נאמר

אשכול הכופר בדבור ספר אב ר"ל אור ר' הכוזב יצא הנדבאים
בענין היחוללה: ג' ג' אלג' :

כיוון זה לדברנו מדברי הנלמד אלפינו דוד בן גורע יראי: כן יוצא
 וזונו אלפינו ענין נ"ע קאל הדולה נלמדו שחול: בעדלאל
 דאיכה בן אבת וכל גרעם אפטר: אלה נודאים כחוללה: הא דליכא
 בן אבת ונפיק דיריכהון אלא בת ריהון וכל נפיק דיריכהון חוללה:
 ואפוא אלא ונ"ל דיריכהון דסופר: מלכה אולה אדונתו ואלו שאלו
 הכנני: כי בע' הדת חוללה עם לוחי אכיהם בהבס אב אכיהם
 או כי הם יחלסם אופי אכיהם הוא לנחיש נחור אכיהם בתורתך:
 נחור עדין אלפיה דנאלה בן גלה אלף אסי נסה הוא אחר אולתיו ימות
 במלחמה איתה פן בן במלכב בן יעלכע פס או יחנן או יחנה
 או יהרד בדין ויאות או יולנה פסם האמה או שלח כל לוי יצאות
 אור הקונים לעולמך: ס' אוחלך ואלך מן העולם אם אבני בטווא אחר
 אמתה בכו: והנה בעו יוצאי ירכס המ יחלו את כל רכול אבני אכיהם
 כראוי אכיו: ביעת מרתך: לרפן ודואהו כמון שנתן בעות זאפחזאת
 נחור אכיהן בכחוק והעפחה את נחור אכיהן אהן: ואמר וכן אין
 והעפחה את נחור אכיהן בכחוק: פתחמן בן נודם אפת: וכל
 יוצאי ירכן של בן נודאים אפת: בת נודאים אנתים וכל יוצאי ירכה שאבת
 נודאים אחים אפטר: כדיות האחים נודאים אחי הוצק: וכל יוצאי
 ירכס נודאים אחי האב: אחי האב נודאים אלא וכל יוצאי ירכס של אחי
 אב נודאים של הלחה לעינך: נודם האב אחרי הכן והפת כחוללה
 וכן אלפיה כעמון אל' כהודאו נ"ע אול ימות וכן אין ונ"ל שאלו בן הוא
 יחל' חללה: ואין הפת יחלה כהיות הכן בעולמך: ר"מ הכחוק ואמר
 והיה כוס הנחיל את כנו ואם אתו כנו על פני יוצאי ירכס חוללה עמאח
 אכיהם כנחור אכ' אכיהם בתורתך: לנחור כחן חלל אהל אקורה
 כחך אחי אכיהם: ואן אמר כחך חוללה אכיהן: לכל אקום להכניס נודאים
 אין הפת חוללה אפטר: נחור חוללה כחוקם שאלו כעם לנחור
 וכן אין ו והעפחה את נחור אכיהן: אכיהם בעות ~~לכל~~ בע' האמת
 חוללה ככס ואל כחוקם ובנות כחן: כחמאת כענך: אב ר"ל
 ר"מ את כחוקם ויוצאי ירכן נודאים על אחי אכיהן: ויוצאי ירכן הכנות חוללה
 עם אחיות אמהן: כנחור אכ' אמהן: כי אכל את אחים אכלו כחוקם
 ונחור לנחור ואת אחין לא הכיק כדיתיהן והדבר הזה ירכ' על כל
 שאר נכחוס ונחור ועד סופר: על כל כחוללה דכחין ואמר כל הנודם
 כחוללה: כן כחוללה אול וכן כחוללה האלה: אם את על פני אוחלך
 יוצאי ירכן נודאים כחוללה: אן יול' ליהוא אחיון כחוקם עלך: ר"מ
 כזה בעות זלפתך אכיהם אכיהן חוללה: ואל אמתה ואן
 מדבר חסר כלפונעם המועעם כהן: שאומרים כי לפנדים נתחנה
 לוצר: קיומן כי לשפחות נתחנה אכיהן: כדעת נק אלפיה רכיל
 יפת חוקי נ"ע בן גלה כען עדין: אמל פחות ילמל הספוחים כרם

כאן

ובמעט הנעטם ונגזלם בתחונה אצמתיך ולא נתנה השלם אלא מקבר
האוחך כ"הין פמיות ולא ידע אש תלצנה אלכליות: צומדוליהולכות
כנשואן כלט אחקי נקיעה הנקלה שלט זה אל לטט אחר: ואיה מצות
האלהים אלס צוה לרב תרכו תקותו כחומתך: פלפ לאלתן לאלון
מטה כע יוסל: וארוב צוה כה למת צות עולת זלפתד צוחין אכבותן
קהין אחר שלט: לטעו ילפאל וחי ונתותן ותמסק: ותדכנ אנליות כדיעת
אכבר: לנה והלוי המליך כן מעה כע יוסל דוכריס: ואמר אורלמע
שלפתו אלקת תהינה אנליס: ואל תסוק נקלה לבע ילפאל מטה אל
מטה אחר אכבר: סבר נס הלית יותר הלמע הדכר אכוכר אמות
הצבות: כ"זה העטן מעני ודנדונ ואופע התוקות: ויאמן להסר
משאלו תרמס ותלונת ותלונת סלעות: רצה לכר סנה מאלהיך:
נחל הארץ או נקון כיואם מענך אכברס יצתו ויעב אכברס: לנחל הס
את הארץ מה אלהיהם: לקון אכ אכל צאצאיהם: כן כל הורט מענך אכ
ייהל יחולתך: מצאנן נס ויהודי כן על העברת אלפול טע לזכר
אכבר נס הוא כר: וכן אלפול טע המלך הלכו סהל כן מצליח הבודע
אכוכר אכרו הכהן זרע אהרן כהנה: נס הוא דכר כר טדעת כ"הנה
למד לזרע כאלו ואחר מאלה הללה: יתן אלע פצם והס זכריס ופמות
ועלה הזכריס כחלה: נודאים מן הנכות אכבר: ככתוב וכן אין והללה
זהעברת את נחלן לבלן: והודיע לכהיות הכן הוא נחל אכבר: ויאמן
אן כן אל הוא ולא זרע הכר נחלן כחומר כחומר: יוצאי ירפה של
כר נודאים אכ אכ נודס אכות וכל יוצאי ירכו של אכ נודאים אכות כחומר
אלה עלול: נחלן זמורת כלה ככר מנדלך: טיב האכות נודאת אחי
האכ: וכל יוצאי ירפה נודאים אחי האכ: אחי האכ נודאים אכות האכ
וכל יוצאי ירכס נודאים אכות אכבר: קפן אכות האכ נודאת מן השלך
אשר אלפתה: נס כל יוצאי ירפה נודאים מן השלך אלפתה
כאלפתך: לכה כן אכועלי רכנן יפס הלך המלך הנדל אלפול ירא
טע אמר וכן אין ונל וכן כן הכן וכה כן הכן כאור כל יוצאי ירכו ואמר
את נחלן וכל נקיעות ואלעלך: אכסל וכל דכר לנאמר כיה והן
נחל אכבר: ואמר והתקלמס אורם לככס כן לרפול והנחלה
אחיין אן אחר אורת אכור מענך: הוא למע ובעברת את נחל אכבר
אן: על כל הכבור ייהל אכבר אכר אכר עמ דודו פולצס נותך
כהן כמדת צוכר: דרך זן אכרם כנו וי הלך הנודע לנה כן יפס
אלפול טע ומצדני כדכור למאר והעברת את נחלן אכבר: נאת
נחל הארץ ונעלל עליה מעיקה לנה האמן וכל רכנן וכל אלעלך
ונקיעות אצמתיך: אכבר ולדה ופרס הנחלמס כחומר: אמר כפאורו
כ"כל הכן וכבר עז למטה יתונן אכ אכות אמס ואכרהס: אכוכר
אמר כן משק הנקרא אלפול נחלמס כן עזנך: כ"המת אל הפתח
מן הקולס אלל כאלס הכא כדכרו כמעק אכרהס כאן חסון ותמסרת
וכן כע כע הכר המרה עז למטה אכל קנלס יחלה יעזבת כחומר
צול עשדך: אכר אל האכ ייהלמס עז למטה: ולמאר מנצת המלמדיס
המת אל ייהל ואל יוהל אמנס אלל מסח המצה התורה האורלש הנחלה
לנאמר ויהל

הקדמת המחבר אל : טל חיים עליו יזל :

א

אמר יעקב

כד חובבן בעל העשר : רמז שאל לקרא בספר הזה
להורות על מה שהאריך יצו אמרו בל חייב לנו

ישרו עמנו כו לקרא נכסן בעצמו ערוו וטענה זאת שהוא כו אסוף ולקבל
ספרי המאורות אצטון כהם לאורך עציבהם ולקצר דרך הרוח והעצב
הרוחן להיות טעמו לכל קצור אבל יצטרך בעבורו אל פירושים החכמים
וגוון ולרואו כי נרעם כמ שיה שפס כגבוצים ומקורו צרה וידו נצרה
מאד ושם נהיה לו למקצה רוחו כי מי הוא אצפיו חלואיו האמיד הושיה
רמ האריך יצו כו להיות לו אספד וקראו ספר העולשר לפי שיה כו
מלפניו אמרו ושאלו הודותיו בל לחיכו כפף חובה אס נהיל עליו
שכח הכשרי חלש וי ישוב כו ודע שיעורן מורה אע כו לתקן והשכלו
צורה אורה יוצר כו שם הסופרים עמו והלכה אחר שכלל אולם התלמידים
כי לא דקדקו בטוב ולא באה על כשרים כי יושג כשרים כי היתה
מזדקתם למספר : ואע מנש אע מוצרי להנה דדג : אהאע בארץ ידחה
והעלגת מארבעה שפטן הרעלים זלואיר יעב כקדוק מצותן ושאר העשר
ולחד אכז אמה שמו סמיה סוף דבר הכל נשאר אה האלהים ירא ודע :

אלי כן חסיה לי אהיה : כח ואילות בהרחלי ספר בראשית :

קצו הפרשה טאהתן האר הדין האר השמען : ואהיה אצלו אמר : כהאמר
האל ה' : וק' הנהלה והנבונה : מעד אראשית אוקותי : ה' כחכמהיסד :
אפנים האורן יסדה : חכמה כשרה ביה : אהיה הוא ה' אצדק אעלה : או כהאמר
ה' כו ואלו השמים הוא האלהים :
חתימת זה ידוקה משכנתך : וכל המאמר למדן חן ובטוב ית ה' הארבע
מדעה הלב האר השמען מהתורה האר הכשרים מוסדות הארץ : הסתהאיש
והרוח סמיה כו אה אצטן אלה : יעודי אעם ה' עשן :

בראשית

דע לי אהן הנגש ה' סוכב על כב אורחות : יא אורכות
והם שמלאכת כירה : ויא אינם אורכות והם ספף

חט דג' צדק : ואשר אורכות נקראו זכריים : ושאנים אורכות נקראו
נקבות : וזה שמהן בראשית לא אכלו ואר כ' חן יעק כו אס רחבא
ה' : שאר ראשית : ויהא יכר שפומאמות כו באכן יד : ככל יעק :
וגם לא יכר שפומא בראשית חפצו כי חפצו הוא האנה המצאו לא
כחל והפורה כן עצה : ושאמרים חן תחלה אעם באבד אענה
וא כן הוא כי כל מעט שיאמר חן אחריו אמר יעב : ויש אמר חן תחלה
יסת האחד יעדסוף הקיס ואכן כי חשבה דכריים נבראו ככר אחת :
יה יעם תחלה חן ואכן הוא : אפרה פיומי בראשית כ' טפל ואכן הוא
כ' א' אכר אכר תחלה התורה כ' טפל : ווא יקרב אל פי אל טפל מעתה

בשמות ראשון. אלה השמים. ואי כן נבראו השמים השלישית כיום ראשון.
וכוונת ה' נבראו הרקיע עם הארבעים וארבעים כלא אצאנו שמים גולה הרקיע.
ודע כי הכוונת. שאלה שעות ארבע שעות שלש שעות ארבע שעות.
שקרא ה' הם ששה והם כפוליים. יבשה ארץ. ימים ימים. אור ימים. השקילה.
דניע שמים ארבע ארבע. שנאמר ויקרא את שם ארבע. והרבה אצאנו
ב' שמו שמים דניע שחעם ערכות גבול ששן אכונ. ויאמר אלהים. אלהים
לכבוד אלהים. כי נבראה לכן דבס. הוא יחידל ואמר ברא לא עשה ויצר.
כי נראה לא תמצא אלא בל. הנהו כמחמתה הנהו. וכמה עבדיו שהלוי.
ואמר הנהו כי לא היו כה בעל חיים. שנאמר ואת הארץ והנה הנהו
וכוונת. ולכבוד ואמר ואת הארץ והנהו. ואמר פולא הנהו שן הנהו לאו
כן כי הארץ ענין הנהו. ואת הנהו חנוס חן ונכוב. מחקרת. משפחת
כמו ירחם ישקל והוא לכן נכבה. וכל חקיקתה וחנן. פלאים אלהים נאמר
כי זה מבור למאכיס. ונאמר ויראך אעלמים. ודע כי זה האור הוא
לענין שנאמר אור דרוע ארבע. ואם אור הוא החיים. כאור שבעת הימים.
וירא אלהים. ראה בעת שלחן שמון כאשר היה יודע ויש אומר שיהיה
כי ידע לא כן הוא כי הקצה הנהו דבס. והערבים לחמים דאור
כאור חכמים. כאשר יאמר דעה. וירא יפגל. ולכ' לזה. כי טוב כי טוב
הארץ. ויא' שנה הוא הכתוב ונתן רחמים ואחרת. ויך אחר כי טוב.
השוכה זה שאמר כי טוב עליון האור ואסילו נכתב נבראו אחרת האור כחן
זה. ואמר ויכין אלהים. לא אחר ויכל האור כי ה' היה מכלל בשלש הימים.
שאה. הוא הו' אלה חמה דברים שמוה מתחלה ומה הצורך אכונת שמוה
אחרות. השוכה כי סדקך שחפון ה' לכבד. נראה ענין שם אחר. יום
אחר. ולא אחר יום ראשון ולא תחלה ויהיה סוף. וזמן שערך וראשון על הכא.
ואחר הוא תחלה מספר לכן אחר יום אחר. פלאים אלהים. יה' דניע.
דע כי דניע לא אחר כי טוב כי ענין האחרות לא נבראו. ולא זכר כולם הארץ
כי ברא גולה הרקיע. וכמו אור אחר הארץ בשמים עליונות ואחרם זכר למאכיס
שנאמר עשה שמים ותחתיהן מעינותיהן חמה ויך הארץ לכן ארץ ארבע שעות
כוכב ועם אחר דעל ארץ ה' בלב העלמות. ינו' הים. כל השלש שעות
השוכה ברא ה' בארץ נכונות וחיים והיו מאכיס חן ואמר וכאשר אחר ינו' ש
נכונות האוצרות ויצא חמה כמנס והים והים כחן כמנס חמה ולא יצאנו
לעלם על השוכה. שנאמר וכל שמה כל יעבורן בלה. וארץ נחמס
הארץ כמכל לא הו' הארץ לא שמים אלא הו' יודעים עליונים שהשמים.
והאעפנות שנאמר נכנינו כל מעינות הנהו דבה. אכל הים לא יצא מעינות
ודע כי ה' הים מתעב להוציא כהם ויך של חמה כי הארץ יעל אכין שמה
יבאל ואלהם מתעב לחוק כם בעל חיים. ויבאל הארץ ויה' ענין טוב.
לכוננים ואתה. ודע טוב ארבע באצות מהאחרות. והאסור בענין הענין
ומס מסורי יה' אחרות. והם כמאמר הארץ הנמצאת בארץ. מאות
הם יוסות. דע כי ש' בספס' ש' שדקו מתבוח ולכל א' חלק בתחילת
אחרת. סוף זה הוא שמה שלמה כלה למה ואלהי והוא דבס
כל שנה

אין ולא זעם מאין: מעשהו כעצמותו בחייו: כתיבות עבוד: ולא אחר עבוד
אלא כעצמו ולא דבר: כמו הלוחות: כמותו מאין: באור השנה עמו כנה הדבר:
וישאלו: ויהיה: את הכלבים: כבוד ה' לבקור ה'ן: להט החיבה:
כרן החיבה מתהפכת ופורתה ואכלת בשת פורת אעין פחד האדם
אבוא כרן עין לנחת מעין החיים ואכיל: נפתח איל אה' ה' יתן כרכת ה'
מזן ימים: מסוף לטה: וישעוים: הא איל רעים אלה: אום היית
רעים אמה'ך כנה היית נושאולתך בסבה פעם ואם לאו יטיב כנה
אבוא לעמוד לפני כבודי אפרח מקעל במתה לא היא כלה: חטאת
ח'ן: כחטאת אמה חכמ ושעוד אנהלי: ואך השנית: ואהבתך אחר:
ואתה רשע כן: כי אנה גדול מאין: דלא איל היית אשול בעצמך אסתחפוך
דא: הן אס רעים מעשה מעשיך וכן עמי כולך ואחר יהיה אלה
פני איון ואם לא דג כן אפרח כותך יהיה חטאת חכמ עבד שיערך
אל הלופט ול אומרים זה מונדס ומאמת והוא אחר: אשר הוד ען אלה:
הא מעשה אס רעים מעשיך ותלם ותהודד: אסח עונך: ואם לא
רעים יהיה כרן החיובים וחכמ יהיה כעטף וסכ אהכיון אי עמי
ואך השנית אחר ואמה היית השל כן: טלונד: כלא יכסף בעצמך
זה החטאת וכן אלקים אחר: ואחר כל כוח: לביעות: אמה:
לפני ה': מעט מן עין: וידע קן אה' אלה: והא אחר: כי איל הנה
אפני: הדיון כי עשה כאל פצע וחטרה והרמת אום כן אלה ען
את הכל ואם אנה חטאת כן אלה חטאת קן: ודע כי לביעות יונסין
כאל חזי ואם לביעות ולביעות כן הוא הודד אחר אסך הובח ואם טלם
אמתות: החל אנה כעשה: הכבאס: דא כחלל אס ה' אשולד
אנה: דא אחר כל אך: ה' אכר מעשה קן ואחר איון: כי איל הנה
והוא הכל אמה סכר ופצע לודי הכל הערבות אנה מאן אנה
כעטס הזה חכמת ונחמת: כי לביעות כנה שביע אן יונס דא:
לביע ולביע: מדבר אלה כי לביע ענה שורש לביע: ואלה ה' אלה
ידון חתי: ואילן וירב חתי מאדס: אשול: ה' איל אחר אס עיהס
אנה ועשה: שנה ואם ירא ה' אום: ידון אשול חכ: ואל ידון: שפוט:
כעטס: כעטס הוא סוף אלה ה' אלה: וס אומרים אשול ולכ חלכ
לא נדנה: א וירב חתי כלא עמי אדס: ופרחן אשול הוא חקיר:
הנפילים: הנפילים מאדס ועד כח: אלה אס חטאן כע אדס אנה יאכדו
כעטן: חטאת כן בעל חיים אעין כע אדס כהין אס יאכדו כע אדס אן
קעלה אהס: כי דכה: גלה ויהעכ אא: אמרן א שוב אה כי אס ילול
אל טח: והעצב בלבן בלך אס כן הם עושים כל רעה: ונחם ה': הוא
אמר ונס נצח: שחל אשול אס: שכ אדכר הוואן כעטס שיתן
אשול כהין בא יעה שכ מאן אהיותם אעין כי לא שחל איון: דעו נא כעטן:
כעטס אנה אחרת אהיותם: סימת סנה כראשית
אכילו אחר כן: אמת כחם פרט נח:

אלה

תולדות נח: צדיק: באש ובחן: תמים: כמין וכן ה': כמין תמים: תהיה:
 אלה האלהים: את דרכי האלהים: ופתח את עיני האלהים: התהלך: מצדק:
 וישתח: יצרת הארץ: אפני האלהים מאנוס ה' כי כל העולם פתח ה': ויאמר בלוי ואהרן
 ארבו לשים: לא מה ולא מבע אדם: משתחית את הארץ: ויאמר מן הארץ: ויאמר הארץ:
 וכבר: הודיעו ליכא כן הדברים של נרלים בעורח לשון בארץ פולין באשר יעלן
 בפניות: ויאמר ישח אותה כגפף מחונן ומכר כחומר: ויאמר הוא דבר ישחן כוהנחת
 ויעמוד בעק ימים כמים: ולשון כופר: צורה: שכלי גמולת: כמין הארץ: ופתח
 התורה גוף הצורה האלפית והשואב ימים: ולשון בידרש לפי פתחו
 ולחלפתם: וצורה לא היה כי אמר כמים כלשון הצדדים כאנוס התחיתם
 שורה א': וכשמים שורה א': וכשמים שורה א': נשאלה: אחרי אשר אמר לשחית
 כל אשר על פני כוח חיים מתחת השמים מה תעלה אחר כל אשר בארץ יודע: תשובה
 כי אמר אחר כל אשר בארץ היה יכחית ויסכל כל אשר חיה אשר בארץ: הניחמות אלה:
 ואמר אחר כי אמר לו אותה וכפר ואשר ונשי כפר הסוף אלו כמין ואשר ילי כמין
 וארבעים של ארץ יושן או נשים דרך שכיבה: אלה: אחר אחר אשר בארץ ואחר
 אשר בארץ: תשובה כהנחת דוד הים מחייתם באים והמכל אים לא חסן לפי
 כדבר אחר: ואחרות השמים: הוא הניח אלו מן האים אשר על השמים כי המער
 מן העבים ולא היה יורד שפוח עפות אלא פולתים אפואש: ויסוף הכעז: מן
 החם של השכר התכה לו סוף פי החות כעין וסוף הים אריות: או מן
 אנשי המכל שאול כרה: ויעבר: ויבא: ויבא הולס: הוא דלם תשרי: עוף
 כפיה: דומה לו וכל ערפי צחה: צא מן התורה: דע כי עשרתם כמין שכה
 וימים: וירח: מנקל: כי נכלו השם ורצה כמנח שכה: ויאמר ה' אלו אלו
 ולא הוא טוב: ומענהו אלו כן כחמתו כי אן יהא וזה דרך עובר: כי יצור האדם
 רע: תאמר עולה רעה ופשיעם וחטאות אלו שלישטן לנכל אותה כל עת אשר
 יחטא תשחית הארץ: עור כל: פלי: כמולדה ערם המכל: זרע וחולף: תשרי
 מרחשון וכסליו: ונצור ומוס כען אייר סיון: ונור ד' חדשים עבר לכה ארץ: ונען
 ד' חדשים תמוז אב אלול: אך כעור כעין: שם תאכלו השמע ערם תחולף
 וירחצוהו: אומעם כעין שחיא דמו ויאמר תאכלו כשהוא כחיים: ויאמר כל שיהא
 עם כעין אחר כעין דמו לא תאכלו: כל השחטוהו ואחר תאכלו וזו מצוה חדש הלוי
 בלא אחר כן אדם וחוה כי לא התרם בשר: ואך אחר דאכל לנפשותם: מענהו היא
 כשנותנים כי הדם הוא קום הטל: אדחש ואנוס מאנו לימור עם הוא כדם הנהח
 ואפי פחור: כעין כאחיתופל ושאל אדחש כיום הדין: איד כל חיה: הוא עטן הלויסל
 בלזם: דמו אשר ישוך דם כולו: ילפכו דמו כע אדם: דא בעדות שט עדים אים
 ישדו: דא לפי כע אדם: דא הוא השמע: דא כע אדם יהודוהו ולאי ליכוחו לאריות:
 אים: של אים ויאמר אמה עזב מן בעלי חיים כעמי ולא הלמידם והיה יברא כחיה:
 יא אלהיה יוכל: אבל למען הכרה שכרם ויאמר להם פח ודכו: השמים כמול השמים
 אכע אדם מכרם אדם: אור דרעם: ועם דרעם: אור כל כעל: ועם כן
 כע חיה: גאר אור: הוא הנשר: אור כעין יהודיעה אנה ליארר אכעין
 מכל כען כי יהיה רע מעליים והיה להם ד' כעם כוש ומצרים: וכוט וכעין: ויאמר
 אכעין כי הוא ירחיק ארורה שצאר כי חורם תחיתם: אים האדמה: כעין
 האדמה מן כמול האלהים: וירח: ויתגלה: איד ולי אחר: יעד כעין: וידע כענה
 ידע אור: ויאמר הקץ ומה עצמו מכסה ושאל והגד לו: אחר כעין: והכאילטל חסי

עבר עבדו. הוא אמר על הו-כעבדו. אוחיו. הם בע שמי. ואי כי בע נח אבורטם
שנאמר ויברך אלהים את נח. ועב לא על אדם. וילכו כאלה לם. וילכו כבוד ה' בל
כאלה מועד. יהיו בע נח. ואלה הו-כעבדו. ואלה הו-כעבדו. ואלה הו-כעבדו.
ינאנה טוב אל אשן שרך כחטאן תרם פארם אלסנך צנאלכה ריפת
אל פ'און. תוורמה אל לך אלשה אל
כוש אל ח'לה. פוט אלעכה סברא ז'אורה. כעמה נ'און סברתכא ז'אורם
לכא וזק אל'סנך ואל ה'כד. וזרם צ'ד'ד'ן. עכאום כ'ל'ס'ן. והכיס ר'ט'ס'ן.
כפ'תחום פ'ר'ט'ן. פ'ת'ר'ס'ים כ'ט'ן. כ'ס'ל'ח'ים אלס כ'נ'ג'ל' אשן. כ'פ'ת'ח'ים
ז'מ'ל'ע'ט'ן. ס'ט'ן. ש'ר ז'כ'ל'ס'ן. צ'מ'ר ח'מ'ל'ע'ט'ן. ע'מ' אל'מ'ט'א. ומו ח'ל'ה. ד'ת'ר'ד'מ'ק'א.
ומ אל'ט'א. אי ה'מ'ים אל'א'י. ולך אל'ט'א. נ'ל'ר'ב'י. ז'ה ל'מ'ר'ת ה'ה צ'ו'י'ר צ'ד'ו'ת
וזכ'מ' וצ'כ'א'ים ואל'ים. ל'כ'נ' ה'י. כ'מ'ק'ם ה' כ'ע'ל'מ'ו. ע'ל'כ'ן י'א'מ'ר. כ'כ'ע אל'ס'ן כ'ל'ח'ו
אל ד'כ'ר ה'ן מ'מ'א'ים א'מ'ת. כ'מ'מ'ר'י. ל'ך ע'ת י'כ'ר'כו. א'יש אל'יש ע'ל ה'ד'כ'ו'ה ה'י'ק'ר'ים
י'מ'ר' ה' כ'מ'מ'ר'י. ל'כ'ר'י. ל'ט' א'יש או ל'ט' מ'ק'ם. ש'ל'ט' ואל'ש'ר. כ'ן ל'ט' י'צ'א מ'ק'מ'ן
וה'ת' ל'כ'מ'ר' ואל'ך כ'מ'מ'ו. מ'ן ה'צ'ו'ק ה'י'א. ה'י'א ל'כ'ר'י. ה'ד'ל'ו. ה'א'ב'ד'א'ן י'כ'ר'
ח'ס'י י'ל' א'כ' כ'ל כ'ע'ל'כ'ר א'כ'ר'ם ה'ע'ב'ר'י. ואל' ה'ק'א ע'נ'ר ואל' ל'כ'ל כ'ע' ע'כ'ר
ה'נ'ה'ר. כ'י כ'מ'ן ל' ע'כ'ר כ'פ'ל'ה ה'א'ו'ת. ל'ך כ'מ'ן ל' פ'ל'ג. מ'ק'ם ה'ר ה'נ'כ'ס'י
ה'ל'כ'ת' מ'כ'ן. כ'א'כ'ן. וה'ח'מ'ר. ל'א ה'ה מ'ל'כ'ן ומ'מ'ר'ך. ה'ה'ל'מ'ס' ל'ח'מ'ר'ש'ע'ל. ל'ע'
כ'י ח'ל'ה ע'ש'ן א'כ'ע'ט' מ'ן ח'מ'ר ושר'פ'וס וצ'ל'א'נ'ה'ר כ'י'ל'א'ן. וה'ח'מ'ר וק'ט'י'ט ש'ל'ט'ן א'כ'נ'ו.
ה'ה'ל'ח'מ'ר ל'יע'ק'ו כ'ו ה'ק'ד'ו'ת. ואל'ד'ל'י. ש'ע'ר'ת'ח'וה כ'ט'ד'ד'ו'י. או ל'כ'ר'י כ'ו ל'כ'ו'ת
ל'ט' ע'ז'ן כ'ו מ'א'ו'י'ב. ע'ר'ו'ם כ'צ'ו'ר'ת א'ש'ר כ'ט'ו א'ש'ר ה'ן כ'ט'ע'ט'י. כ'ח'ל'מ'ס'י כ'ח'ל' ל'כ'ט'י
י'כ'ר'י י'מ'ע' מ'ן ח'מ'צ'ו'ר כ'ר'מ'ך. ואל' מ'ן ע'ר'ו'ם כ'צ'ו'ר'ת'י. ה'ר'ז'ה ל'ש'ן י'ח'ד'כ'מ'ן
נ'ע'ש'ה א'ד'ס'י. ונ'כ'ל'ה. ז'ר'פ'ל'ה כ'מ'ן ונ'ט'ה'ר נ'ש'א'ה. י'ש'ע'י'ה. י'כ'ט'ו'י. י'נ'פ'ט'ן י'א'מ'ר
ח'ח'ל'ח ונ'ש'א'ה א'ו'ר'ט'י. ל'כ'ט'ו'ת מ'ב'נ'ו'ת. ל'ל'י. כ'מ'ן ש'כ'ל'ן ה'ס'ל'ת'י. ז'ע'כ'י א'ש'ו'ר
מ'ן כ'ט' ל'ש'ט' ואל'ע'ן ד'כ'ו'ר'תן ה'פ'מ'ו'כ'ן א'ל' כ'מ'מ'ר' וק'י'ב'ד'ר. כ'א'ר'ן כ'ה'י'א. כ'ל'מ'ו'ת
מ'א'ו'ת ור'ש'ע'ים ואל'ח'ת' ל'ט' ח'ג'ו'ל א'כ'ר'ם ונ'ש'א'ר מ'ח'ו'ן ט'ל' ל'ט'ה'י. ס'פ'ט'ר'ה
ז'א'ת' ש'ר'ה. כ'ע'ז'ר'ה ה'ט'ו'ת י'ע'ל' כ'ח'י. ס'י'מ'ת' פ'ל'פ'ר'ת' נ'ח.

ד'ח'מ'ר ה' אל אכרם לך לך. וזה אכר ימות תרוך בששים שנה. וזה חונדס
מ'ן י'מ'ת ר'ח' כ'ח'ק. ל'ך ל'ך. א'מ' כ'ח'ל'מ'ס' ד'כ'ר'ו'ן א'ו'י'ע' מ'א'ר'ך. כ'מ'ל'א'ר'ך
ש'נ'ל'ר'ת מ'מ'ר' כ'ט'ד'ס'י. ואל'ח'ד'ר'ך. כ'מ'ן י'ל'ר'ו' ע'ל כ'ר'כ'י י'ו'ס'ף. א'מ'ר וק'י'ב'ה כ'ר'כ'ה'ל'א'ן
ח'מ'ר וק'י'ב'ה כ'ח'ק. מ'ע'ט'ה כ'מ'ן ש'ט'ן ה'כ'ר'כ'ה מ'ת'כ'ר'ט'ים ואל'ך י'ת'כ'ר'כ'ן כ'כ'ל. ל'ך ש'כ'ל
ה'מ'כ'ר'ך א'ת' כ'ט'ו' י'א'מ'ר'ן. י'ש'מ'ר'ך ה' כ'א'כ'ר'ס'י. ואל'ך מ'ע'ט'ה'ן מ'ק'ל'ך מ'ע'ש'י' א'ת'ך
מ'ת' א'ל'ף. ל'ל' מ'ש'פ'ח'ו'ת. כ'י כ'ז'מ'ן ל'ד'כ'ר'ז'ה ע'ר'ו'ן אל'פ'ח'ו'ת ה'ן כ'י א'מ'ס' כ'מ'מ'ר'ך
כ'א'כ'ר' ה'י'ה מ'א'ר'ך. א'ש'ר ע'ל'ו'ן. י'ש'ע'י'ה כ'מ'ן נ'ע'י'ה ל'כ'מ'מ'ר' כ'ו'ס' ע'ש'ו'ת ה' כ'מ'ן א'ל'ע'ל'ן
ק'ט'ה ל'ש'ט' ח'ו'מ'ן. ואל'מ'מ'ר'ים ש'ע'ל'ן מ'ו'ר'ט'ל מ'י'י'ח'ד'ים ואל' כ'ן ה'ו'י. ע'ד' מ'ק'ם ל'כ'ט'י.
ז'ע'כ'י ל'ס'ט' ה'י'א כ'צ'ב'ו'ן. ואל'ן מ'ו'ר'ה נ'ח'כ' אל'כ'ס'י. ש'נ'א'ר' מ'ן ה'ל'ל'א. א'ל'ל' א'ל'ע'ט' א'ו'ר'ה
וז'א'ת' ה'ל'ל'א. א'ת' ש'מ'ן כ'ט' י'ש'ר'א'ל כ'י א'ש'ר מ'ן כ'י. ה'א' נ'ח'כ' א'ו'ר'ת'ו'ן כ'מ'מ'ר'ו'ה כ'צ'ב'ו'ן
נ'ח'כ' אל'כ'ס'י. ואל'ן מ'ו'ר'ה ז'ו'ל'ת א'ו'ר'ת'ו'ר'ת'ו'ת. כ'ו'ר' א'ל' מ'י'י'ח'ד'ים. נ'ה'י'ע' מ'ק'ם ה'ה'ר.
מ'ק'ל'א כ'ש'ט' ה'י' ק'ט'ו' א'נ'ש'י. ה'מ'ק'ם ל'ע'כ'ו'ר' א'ת' ה' ואל' כ'מ'ן. וה'כ'כ'ע'ט' א'ל' כ'א'ר'ך.

הודיע

הודיע כשכל ה' שבת כל הארץ ונת פזרו: שכן הסניעט בארץ ההיא ובררת
אברהם מצרימה עד שוכו בארץ הפרזי ומצא שניהם שגמארו והכניעוהם
והי' שאלה כי ה' אמר וכתבו כן כל משפחות האזמה ואיך היה הרעב: אמר
בעבור: אמר לנרוז ואנשי האנוש בעבורה ה' ולא באו או כשלא יעשו חמסים
איש למעלה: שאלה הא אחר פרעה אמר לא הודת לי סוואר אס-הודת לי לא היית
לונן אחיה וזה חמס מה' ולמה לא הודת בחמס: תשובה לנר דבר כי אם הודת לי היה
הודת: וילך למסעיו: הראשונים: ופיתח ויעתק מש' מאון מורה ההרה: אמר
אברהם אל אמר המזבח אשר עלה שם בראשונה: והמזבח שעלה בבת אלהו
שם ואיך אמר בראשונה דע כי אם הוא שם לעליה הוא ראשון לקראה ולא נש' א'
אם בראשונה נשאה כי היא תעלה פעם זכר פעם נקבה כמו החת: דא'
מנום הארץ: משנה כמו ארצה: קין ה': בעצם ובאסל: ולא עשה: ונש' א'
אלה: כל צד צדעל לעיני שמה היו לה: בהרם: אישטוואורשטון: עין מש' א'
כ' שם שפע ה' את ישראל בענין הארץ: אור כל שדה העולם: אשר הוא עשה
לעולם: הפועל: מעבדיו ועליון שלטונם או מה' אלכיס: והוא שוכן הוא אברהם:
האמולי: שנה מאה אחי אשכול ואחי עמר: ויתן אור חטבין: מן והרן חטבין: אור
חטבין את הארץ: כמו חטבין את עפרו רדכוסל ה': ויתקן: אלה' ואיס' כל
דא' לו: חוק' שאלה: היא יחלם: כהן מקריב עולות: דא' גדול והכבוד: אל נעלון:
אשר עליון על האלמים: קנה: כולא: מין: נתן: ויתקן מעשה: כי היה כהן:
שחוק: לורין: בלעדי זכואי: אל תזא א': כן לבשח היה יחלם יאספן האלמים
ולחמו עמך: עריות נערוי: מין: כמין: או מן כמשך דמין: דמין:
מן דמשך אלוער: שאלה: איך אמר כן בתל יורש אור וה' אמר לו לפי זה
אזיעך אלן את הארץ: תשובה: כי כאשר כראחר אמר אולי כרגאוי: והאמין:
וחשבה: את האמונה שלא הפד לכו לזכות ולצדקה או עולה משאלה: ד' שאלה
וד' עיס וד' אישית: הר' ט' ותרתי: ומול כן התול הנה י' ראשית וראיתו הוא
והקוט האשאל לא כ' כנגד י' הכתובים: למטה את העט ואר' הנעני: דע
כי תחלה שחטם ואתה כהרם לעבור בעהם והצפור שחט ולא כלה וישאלה
כי תוקדוול כנגד הכופי הולם כחשלים אשר עשן כרת עם ישראל וילפן
עמם ולא כפרתו כמו ט' האיים ולכן ואת הצפור לא כתר ואינו נחב בעני:
הודיע כי כשהן הפורים אפורלים והיו יורדים קצפור כבתים וכלו והיה
אברהם מליב אותם בסך כמו וליב איש כדחלים אכעה: ויש אומרים יפוכא
העט והעט הוא שפוחת המדברת כמו נשר ונתן וזה אמר לעת קורת
כזמן יחשע לו דוים האלמים דא' זה שם הוא מין ישראל שמשך מין
האשית עט' שנאמר קולו אמרו עטי והנה אימה: בעבור שידעו עמך:
ויאמר אברהם: ארבע מאות שנה שלט תלטה ות' שנה נחשבים מידת יצחק:
ואתה תבא אל אבותך: או תראה כל אלה הרעות: דא' לא תראה ואת גרעך
ודרך רפיע: נהת עמך אהרן אלעזר: תנור עילן: שיש עין: ולמה צוהו
לקחת חת והגל שטם למען ישים א' הנה ואל הנה כי העט לא יכרת:
ואענהו כמו שלברת כן אלה הכתרים כן באור עמך בבית על מדות כן
וכן: וכמו שאלה לא ישוב להיות שמים כן לא אשוכ מדברי: דע כי הדבור
השם לא כמלה ולא כמחנה כי הוא כקצבה וחס ויזא אומ' החוצה הוא כקצבה:

והנה תמור עשן: היא 44 הנוס שירזן בו פדיו היוסי: ולפז אל: היא אט
שורפט אט פטס והעשן יעלה וילא הוא סימן לעצבו אזת וישעתי ויהא
אצות בצור אל: (במדת ויטה בלן זמם ואלהוה במהלל איזה חלטה: זאה
על גלות מצרים: בא אל סחוף: וזאת הנה יכרען הפחות שנקר בהעבדות:
אכנה: יהיה כנן מן הכעס שמשלה: ותענה: בעבודה נשלה: פוזו אלוסי:
דע כי דרך הבחיים ליהו במצרכו כן שמשאל בתחלה יושפ מצרכו כבתכליל
במצרכו כערכו במצרכו שכנת עט אדלן קרפ: ירו כלא: ואשאלו ככלו יודו כלו:
כיוו שיהא מאוס אלטט ויהיה רחם הכלל דל ירו כלא: סדנכס אלו שימשו
אפי מן נחמו יודו כל רחם בו: ועל פט כל אחו יסוון כמו וישפט אחולה: ואחזככ
נעורה ותקרא שמה: זו נראה שבה אה הדוכר אוה אלף הקלות: אלו דלתי חחה
אלתי אחתי חחי: מענה הנה דאיתו אחתי ראות את עשי: על כן קרא: העורח:
אנור באלתי חחי כרן העעה שבעה שם: התלף צווי: והיה תאוס: וזה
ועם תעל אהוה תאוס: ונתלת: יא ונתלת: נפיקטו וואית טוין פרונו:
אשת ובעס אלו דע כן בחיות הס י: אל כרת שרי: ושאלו ויהא כחית בתחיים:
והכריתות האחרות אמרה ורעויה: ויהא אברהם על פטן אפט האלוסי:
ויצחק וישח טקו שמו יצחק שכס השמה שמה אברהם: יולד לו יוד: וישעאל:
יחיה אפטק: זו נקשה כי חשל כלכו שחס יתן לו כן מן שרה זה לא יחיה ומענהו
זם ישעאל יחיה: והעומת אה: הוא להיות אך לאוהיסי: או קתבת הארץ: או
כחית שלהי שפס עלול נשאים: היו מאוסת ומשפחות: ומהא לאו אהי החחתי:

פירוש

אין ה: וזאת הכמות הוא בעט חאסי מארצו: ואלף מארץ ככעט
אל טאות אורה: כ כפודן מן אוט: י כבתחיים: וזל גאר הפעם:
בעבט יתן: על ה ולא על אמרה: ואלה האנשים הם נכאוס האלכסף לשהה:
והכ אהוה אלף חותי: ואל היו אלף מאוס כי המאוס לא יאכלו לאו ישתו: דל
הא לכפף שרה כמטר ולתי יצחן: והכ אהוה אוט: והכ הפוך סדום: ואסרת אהר הא
כרוכ ויכוון שט החלשים המאוסים: דע כי כל אש השח בשלחות ינרא אלף: כמ
ישח יעקב מאוסים אכל אש יפלו דם על הארץ שכאמר והאש דבלתא: וזו
האמר אחר אמרהם נכאוס חפק שולח נכאוס אין: יאמר לו כי אמרהם נכא
כפסן לא שלח כמו דרן ואלף: כחוס היוסי: ואל בצרהם ויש אוף עת פחלם
השם: ויהיו קרובה לה: אל נא העבור: מענה: לקח האנשים האכלים
אסן כנה שוחה לו: כל על כן עברתם: מענהו בעבור שערבם וואית חתם
אע אעלה אמה: סאסי: שכל אדה: והא עמר עליהם: אלו אמרהם: והא
אחריו: והא הארץ הקפר אחתי האלו: ואל אמרהם עמר אחי האש המרבי:
אח ככסיסי: עת כדתי: בלתי מענהו אחתי נכאוי כלו ישוב בשלח ויתען
דל אלו ה: והאמר הוא ה: ושאר ויאמר אלף: אל אמרהם: האל: הנם
או הארתי והקפן השטם כי חקן כמנוס דכוד וסדום כמנוס נאור:
לאלהי סימט ככודסי: אפי תיש: ויה אחר ככאילו שאלתי: וכהיגלה
מזן וכה צנאר: ארצה: אמן דל ארצה אעלה אהסי ככודן כרעלי:

הצדן כרעלי:

הצדיק כושע: דלא אהיה צדיקעם רשע בעה"ק והיה הצדיק כושע בעה"ב
השופט: כשמה: שא"ה: קא הלה ה' יודע ק אין כסדום ה' צדיקעם ואיך וואר
אם אמר: תשובה אמר להשיב אברהם אל לבו: דע למה כדורע אמן חמשה
כב פעמים כי היה חושב במשפט כי יש למה צדיקעם והיה חושך לרדת מעט
מעט ובאשר וזה כי אין ידע כי כלם רשעים והיה יורד עלרה יעלה: ואומר
אז ירע אן העלה כי קנה מזור האכלו כי לא נושען בשאונה צדיקעם-והם
נח ובכח ונשיקם וואמר אלה איך יושען פחות מעלה: וישאומהם כי יפחד
שם יחרה עיני: ויאמר עמד על עשרה והיה על סלעך שטם בעזיבם
האצילים לער אן האברה ונה נחם: והם לא אדע: אפינדינא: ואצות
אפה אמר מהיחזר כי היה ערוב: אנצה: אנצה הער ועד נצהו אן אנצה
הכר ועד נצהו: ונצעה אונתם: יען לככה ויתכן שאלה נדע אחרם
מה הם חפצים: אכל מדברי לוט לא נא אחו רוע: ידענו כי אן חפצם אלא
לכיבה כי נלפן: אן ינה להם דע: באו ככל קורתי: ויש האלה יעלו האלה:
הכה: ויש לעלהו קול הבה: וישל החמה: כלן ושהו ואסכה: ויש האלה
כמו האוס: זה אמר האל באומר מעתה גהולם האויל א' בא יורו ואדיו: כהל
כלום האחר כלם: באוש הנודע: אלה כמר פרחו הלה השם נדע
עוד אלא הלה: אלה הסגורים האמה לנקח את לונע איך לא נכנסו
אנשי סדום: תשובה כי הן אונים כסניקים ערם שיפתחו: ואם יואמר
איך השקה ידע היה עומד אצל הלה: אלה הסגורים האמה אשר היה
הדבר לפי האיש ולא רמאהו ועינו פרחות: אנתו כמותו: אן זאלתם הן
כבת וכן כנות אחרת: ויהי כמותו: הן חולצים באמת והוא היה מדבר
אמת: אל נא ה': דבר אליהם שיתחננו לא ה': דא אל נא שאלה ה' תחילתן
אלשאל בעדו: וים לדבר סמוך אל אשר חמו והצלו: ויהפוך אף הפחם: מדבר
לדבר אחר כמו אלו או לאן או לען: מאת ה': אמנם ויהי המלפם: ופרח
ואל: על סדום ועמורה לבר אכל אשר העצים הפלם חיים לא אמתם כלא
האשר עליהם ופריה ומל: ואל החפכה הזאת מאלה אמרה: ונפוך אלהים:
אז אברהם: את הפלת אברהם להתפלל אל המנוס אשר עמד שם יא ועל לוט
מצער כי נהפכו איו המנוס אחרת והיה עלה חץ הדפנות: ותאמר הכברה:
הדחלה: בלה הוא ישגאלוט: דא ישוב אל הלה: כלכה ה': ולא אחר כלכה:
ויהי נכסכה מאמר או כלכה הוא עמה: אל שלה אשתו: בעטר לרה: עלהם
בעבור האשה: הדין דם צדיק: סנו רשע תהחן אנו צדיק כלחהו ואנשי
סדום: אל נחמך: אל נחמך אל נחמך או עזבתך או נחמך יד והם החלים
לפני עליו ותיה: יכפר ליה מוצר: כלא היה יכול להשיב אן להוציא
צאתו: אמר כי שלה אנשים לדבר עמהם לדי בחום והניעו להשיב לה:
ועוד שכן ולכר עמהם: אכתוך וכלעם ולמה אמה: אמרם הוא כמות
אחותי היא נחמה כלת כן אכף אף לא כן אמר כי הן היה מאסאחות
והוא כמותו: ויהי כאשר התען: חפצו ונתן כלם כל שפחת להתעט
מדור ה' ואיחזו אחרי אלהים: אמרו לך ארץ מארץ ומאמרם: דא כאשר
התעה אליהם ואמר לך יא כאשר באנו בחן והיו חפצים אנשי המעם
להתאונ

והתעורר לביתו כמו שאתה חוצא איתך ייחובו. הכה הוא אף הכסף יהיה אף כסות
עצם שיתנה אף מהו ככסף ויהיה אף כסות מעט בני האדם. ולא אשר אף
מעבדים ולפחות. ואת כל הנפשות. ומעלה היה ועל כל יהיה אכזרי פי את
בעלה ולא יתוך כמו אלה הכתובות. מיהת וכלה. ללא הנה הוא אברהם יהיה
אף כסות יואה כל ועם כל ונכחה ונודעה. וילדו ייח. שהא השתתתם כנענים
אשר תליהם וצואתם. ללא א ילדה בעמי. ללא על השתתתם ועל ילדה בעמי.
והפניו זכור. יצחוקו. ששם ששם בעבורי. היננה. כי יבטן כמו רצתה. מצחוק
כמהלך הבעים בארמון. ואלו היה ששם בעבור כי נולד יצחק והיה אומר את
כבוד ולי החלה. חמור איש. ילד נאמר. כמעטו נשת. אחר כך ויחמם כאלו.
כמו דוקי חצי. וילך כמו ועח אלה הכתוב כמו המורה לששים האחרים מעין און
אחזקתי את הבער. עם הבער. חכה נשת. במעשה הנשת אלון הרבתי.
לא מן יסוף עליו רבוי חצון. בארמים הנלה. מעשהו בשכל. זה האדם. שלכך
כבלתי. אלו דרך אמה נחמם אברהם ואלו עד אלה בעבור כליותיה
הכרות. בעבור יהיה. כל אף מהכבלות יערה. עם בעבור שבע כבלות
שהצב לברכה. ויטע אצל. נטע האל לבנות שא יעבדו אל על כל און האל.
ונחמו. יא ויקרא אנשי האנוש. בעבודתה אל עלם שהוא יכול על הכל. האלהים
נלה. אפי אומר אומר שלי. אף היה יודע אמר יאמן אברהם און אמר. יאמר לבני
יודע. אמר יאמר ומה חפץ לבנותי. יאמר אף בעבור ששם או טובה ואלו טובה.
אלו כתר אף יחידך. כי כעצמי אף להגדיל הדבר. אף אחר האון אומר ואזהרות
אנוש אף יצחק. כי ביצחק ינחמו אף ירדע. ואף לא הליב כי אלה. אמרת כי יצחק
ינחמו ואף אמרת העלון לעלה. יאמר אף חשב לבן כי לב מדברו בעבור כי
נפלו אמר עונות. עני עולה. ארזע כלא כל העצם בשרים לעלה כמו אדם
ורובים שכרם תלעים ולהם עת יודע שיכרתו אורם ככחם וקרן העצמי.
ויבאר עני עולה אשר הסדו לעלה. מוסף השליש. לבן אכסר העם החצור.
ואל לך החמור כי היו הולכים אל עמם בכתר. ואמר אל לך נערו פן יעכבו
אלשחוט. והחמור פן יסבורו כי יעלה עליה. אחר נחמו. מעשהו אחר הדברים
האלה. וילך אחר שקרא לו האמר. כי עתה יצתי. וערס גבר לא היה יודע. ומעשהו
כמו שהיה יודע על עתה ילדע. אלו יאמר הוסיפה ה יחלה. זה דבר הכותב
אשר יאמר הוסי כואו ועלה כהר ה יחלה. ואת כלל. הוא שלשים. הם
זרדליץ
הי שרה. דע כי אחרי מות שרה בן שלשים נשא יצחק ארבע
ושם רמשתען אשר בעבור כבוד. ואמר אמה שבה ועלשהו
שרה ולכך שמי. ואל אחר אמה ועשרים ולכשה. וזה אומר (אפי יודעו ההשתייה
אל חנני אף חנני בנגד י אקמות לחיתה בהם. באור כללם. שבה ככען
ובבאר שכך. ואלו כי ארבע יאמר שבה ואמע שמי יעבדו. ונספרו
שרה אכל הנשים כי אם הכען ועני של ישראל וצדקה. כנחמה אורכיטל
אמא כנען כן רכע לחם כמו שאתו. כי ארבע הוא עתה. שאתה נחמה הארבע.
אב העת מבי שלי ואחיו. ולא ארבע הוא אמרו כן רכע אכען ואינו כן. ויבאר
אברהם. אמרו לאה שרה. הן ואלעב. הן שבה אורן נכרה ואלו שמי.
והרוב שלש שמי רבות. אם אמר אמה לא נטה אמה מרם אף שרה.
יאמר אף אמר שמי יאמר כי יחפץ אכנענו מעט מעט וכעך הצורך והיה להם
חפץ זה. אם אמר וזה או לך אמר כחמי. יאמר אף עבד של יתן אורה בעת
שחפצו

שיחפצו בעת מריבה: אם אמר אדם רצה לננות אתך שאתך לו השם אף לזרעך
 אתן וכו': שאמר עבדך לא שלמו עונות האחריו: יכלה: יאמנו: אהיב פלסטי
 עם נפלאה: אכל כלו: מענה וכלו כתיב: המכילה: שם מנוס וכתר המכילה
 הלכה וכתר השדה המערה או כנצה בשדה: לו שמענו: למה שמתעורר
 אמנו: עזר אסור: עבד בעונתו לנסף הסוחר: וינמי: ונתנינו: שיש כל
 ידך: יא שם ידן כמנוס מילתו והשכיחה בה הכותל: הכותל: יא ילכע
 הארץ והלא העבד את ידו רחמי ירך: אברהם ושלם ידן בארץ נגד ידן אברהם
 ויך: והה חלק: וכה חרע: הוא האות ויא וכה המערה: ויא וכה התוכחה
 הדמיונית: אלסן ידא ארץ: מניס מניס בקע: חצ שלני ופתח: ויתר השנים:
 מספוא: חלש: ומד נתי: מדביס יבליס: ויא ומתנתי: משתלה: יא צפיה
 ומכתי: מיהיה אלסן שמה: אן עשור: עשרה חרסיס: ויצחן כלו: אמר הנדב
 יחברון ויחך אל באר לחי חאני: לשוח: להתחך בשית השדה לכמו וכל שיה השדה:
 ויא לשח באן או שיה לארץ: וא להתפלל כי התפלל לא יכשר להכע לעבתיס:
 כחציהס כפרתיס: וכעיתותי: עני חומתי: וישכח מחולי: זה חולה בן כול
 וא בן יקען: נפל: כול חלק וטרו לשון:

זמלך

מאזות יצחק: אברהם האזרתי: יא דלג: ויא אשר אברהם חלוצ
 אר יצחק: לע כן לאחר ס' שנים אחרי מות שרה אמן אנה לרונה
 ותי או אשה ויא אברהם יצחק אחיו ~~שהיה~~ היה מתאכל עלמאן: אכח לשון
 נכחה שיה היא חאה: ויא לנסח שדי בעבור אשתו כי עקרה היא: והענות
 על ד' פנים כל ימיה וכתיחתי ימיה וכאחתי יאמרה: ויתחוצצו: יא האזיסי יחצו
 כנצה ויעדחה: אמה זה אנט: כתיס טוכו: שמה: לדוה ארץ: מנוס
 נולע והחתי כבוד ה: ויא מן רצית הדבור יחצו לאחר והוא שאת כלסן
 ענה: והאמר אמר כן: אכתי הלו זה הצרה אמה אנה מתאסן מאשאל: ויא שאלה
 אקלסן אמה כן אמר אנה בעת שארן מעוכחתי: וא: ותאמר אכתי אנה
 מהנליס אמה אנה מתאסן: אמר אנה לא שאלה מאשה חפן לה הסתתח
 לא חוכמת עשן: לדוה ארץ ה: אמר כתיחתי: אמר מנכתי יפרדו: יפרדו כדמות:
 ואמס מאמס עתה: הוא שחך עשן חלה מן יעקב: וכה יעבור צעור: הרב שיצא
 קאלונה ונתאמן: והוא יעבור לעקב הצעור: ונה שאמר וישל דוד כאמס נצבים:
 ויא ואמס מאמס עתה: זה הדבור חלה מן אחיו כנפשו ולא על אחיו: ואמר והנה
 תואמס והוא כחו תואמס: וכתיחתי אמר תואמס מן תואמי צבור: אדמוכ:
 כפסו וויס היה כל מפן מלא שער שחתי: כאזות שער: מן א': ועד אור
 נתי שמו עשן: שער כעסך הארץ: וכן יענה כי ידן אוחזת בעקב עשן:
 ויא אדמוכ: שער דלסן ושער חפן אדמוכ מן א' כאזות שער שהוא מן א' לחתי
 והאמן קרוב: ויא עשן אלסן מעשה כי לאן עלו מעשה חזל: יודע צד: כחו
 חתי טורפות כן אמר כנחתי: יושף אהליס: להתפלל ולהתעסן כחכמה
 כי צד כפיו: חזיע העלה מפני מה אהב יצחק לעסן: דע כי כל חתה
 חכוח מפני העלה ולא מפני כי יוא ה' לא תתקיים האהבה: מאה עתה:
 הן מנאות אכורכות ולא שאר מעט שאר יתן יבאן: אם אמר למה אמר יצחק
 ולא תרד

אל תרד מצרימה: טמא לא יצחן נקל לא יכלה לרדת אל מצרים הטמאה
ועלה ערס שהחלל הוא נקל נקיים: וילך בתשובה שלם ויהי פאק המצריים:
וילך כי כרע את ילדי יכא אלכלו וילכו: והב ליצחן כל העושים כי אלכלו לחמוץ
היכלו בצעק: כי אף לחזק: אמתך כדבור ואתך בלעכה: ענב אלך
שמעתי ב: הוא לךך מארץ: וישמור לשמרת נוסל היהלך בארץ:
מצות חקית ותחתי: בעבור הכריתותיהם לך אלהים וברית מילה: וילך
ענב אלך: הוא נח טאו את כנך: משמרת ייחודי ועבודתה: לך וישמור
להיתך אלהים: מצות: ברית מילה: חק המצוה לרתיב הקבאה לו
חק הכרואה שלא ירבעו אין כאין וריוחתי: חרת העלותי: וילכעלן: ילך הלכעו
כל: שלא יתחסי: וילך מכר בכורת: כהון כסף וזהב: מאה שערס: לענך לענך
נ פועל: שטנה: איכה כי באיכה היו רכס עמו: עשן: כי התעלמן עמו:
ולכעל על אשר היו יחסתי: אלשתי: בעבור אשתי: עולה: לעבורה: הנלתי
כאיש הזה לעשות עמו רעה ימתי: מרעהו: כמו רעה החלך: היה טאו אלה:
לכועת אלה: כחולתו: אחת: כנעו וכנעך על גרענו וזרעך: על כן לס
הערי סוחר אל לכע כקשר אברהם ועשתי לכועה: הולתי: ואחליכתי
מי: כי כאהו רס וכמה גדולה: כמו חכה יכלה הודות וליחתי: כתי כחלי
ילך אבי אמה לו אהליכתי: וילך יענה חו: מענה למן חד: מורה חות
וכעס נפס כחיוארן את חיהטוד: לך מלמן סורר ומורה: מענהו ורתיב
כאף מחלפת חח לו יצחן ואל רכנה: חלך: שיהל על לכמו: וילך אלספרך:
יחלטי: יחקטי: כחתיעלע: אכל: ואכלה: מצד: ואכלה: למן עתדי
אשר כרסן ה: לשדה לך לכע: החמודות: שחחסי וקרסי: וכן אשר התרומס
דכירתי ואל חס כדדי אדם הראשון כמו שאמר: מלך השמיים: האורן אשר
יולכ כה יהיה על הרבה: ומשמע האורן עפר רבי: אמר ויתן לך ולא יתן לך
סוחר אל הכורה: ועבור עשיתי: כע יפתי: אמוסי: כע חסי: אחרך: כע
אברהם: אחרך אחר: הנדס האורה בעבור המצרים וכלעם הנדסי
הכרבה כי היו באים אל ארצם ויחודי: זו חרדה בעבור אף היה הרבה
לענב מלך ולא ידע זה: מצות: מן וילך אלהים: וילך כמו אצל אלע מענהו
עשיתי שמכרך כנעד כרכו של יענב: דע שטכסי: סוחר אל יענב
שמי יחודי אחר יחודי כתי דין או חיה: לך סוחר אל יצחן ט האורן
ישמסי: מלמן אכלה ונערה: נעתי: כמו וינעו: חלך: חרדה: כמי
יחודי שלעו אצלם ופרנו עלם: שלא יתנו חסי: יכלך אורן כחסי: ויכלך:
ככעסי: וירכך: ככע ככסי: אקל עשיתי: יכל שכעסי: חלתי: היא כשמי:
חלך עשתי: ישמאל: וישמאל חיה חיא: ט כלי יחן נלדי: וכלתי עשן אחר
אח חלתי היה כן ענב שמי: והיה אל לשמאל: כחתי טל שבה חודתי
ט זה חלך עשן אל ישמאל אל זרע ישמאל:

למען יענב אמר לכע חרבה: והיה חלך ויכלך חלך הכלל כרסן
ושל הודי עשתי יחסי: ויכלך חלך הראשון: ויפתי: פדע טכסי
שלא יעבור מן המקום הוא: וילך ויפדע כמי שימצא אל או כהמה או חיה
ויחנע מלך

ויאמר מלכות : פדע כמנוס באת השמש נצב עין על הסאת עולם : אלהי
 אמת : ונרדמים אלה היו למעלה : ואולי העולם עמד עם הכבוד והודים עמי יעקב
 והכבוד דברי הכבוד : ויאמר כי יאמר הדברים אליה : אלצה הסאת דרך יעקב לא יחולק
 הטובים : ומאית אוצב ארצה כי דרכו עמי על ולא יזנו אמת : וארצה כמא ומת
 יעם בע ארם : ודאלו מעש השמים : כי יהיה כעצמת הארץ : ומאית אלהים :
 בשמותו הכבוד לו כד אלצו תחלה עולין צדנות יעקב ונודים רחמי הלו : ויאמר
 אליזה זה הסאת הוא אמת ושוכן בחק : מאית אלהים : להם יבשחו כדמת
 ושוכן ואמר לו שוכן אל אמת אכופץ : וכן ויאמר איש עמו : ויבטעו בו מאית אלהים :
 ויאמר זה ואלא אלהים יראה כי יסלק לעלות לעבוד את ה' בו להתפלל
 אלו וירדו תשובות ה' מאת פאליים : ויאמר אליזה הרסית ואלא אלהים אלהי ומהרן
 נדב ואברהם : ויאמר עין אלצה : ואמר תרוב כי הוא על אמת אלהים וכבוד וסאת
 כמאית : והנה ה' כבוד ה' : אכן ילד : כמאית ילד : מה כוונת : קומר הוא כוונת כמא
 מה יפית : לו יהיה מה כבוד האנוס אלהי כוונת : ואלו לז : ואך כוונת : וילד :
 אף ה' דבר לעשות כמא הדברים האלה ומה כדור : כמאית אלו אלהי אלהי כבוד כי הס' כמאית
 כמא : ואם אלו יתקמו ואלו לא יתקמו : והנה ה' אלהים : מעבוד אמת כדמתי כמאית
 הזה : ויאמר על שמי אלהי יעקב כמא אלהי אברהם : יהיה כוונת : ילד אלהים
 לא אל האב : יאמר וכל אשר יתן : לן כמאית עמדת : ויאמר כדור : ואלך ארצה כל
 קצת : והנה חלקי ילד העלויים : החעס : אחי אלהי אבש : והנה יעקב
 אל כן עץ לעם : דמות : יאמר רך וטוב הדביע כי היתה יפה עמם אף חל
 היתה יפה מאת : כחל : בעטר חל : אמר אלהי האמת אלהי תחלה ותקצר
 רוחו אלהי ויהיו בעשו כמאית אחרים מעשהו כמאית יאמר אלהי שמעו לעם :
 יאמר לו ויהיו בעשו אלהי לעם לעבד תחת אלהי ונבולים ומתן כמאית יאמר כי
 טדל אלהי אלהי בעשו אכל אחר הזמן היה בעשו הדכה : שכל עמדת : ילד אל
 אלהי : כי שמואה : חולפת בכה כי היא שמואה אכל יעקב או שמה כמאית יעקב
 אלהי על אמת האמת נחלת שמואה : או אמר האמת יפה אלהי היתה
 החלפת אלהי : הין הנשים יאלמן אותה בעבוד הכעס לנתן אלהי
 אנהל : ודע כי כל שטע טארן יב' בעם ואמר כי חל נהנה שפתיה כלשת
 א ואלה כלשת : ואל שרת כלשת : ודע כי יל שאלה אף טארן כל שטע יב'
 בעם : דע כי ילד ומה כל שטע א' כל דל בעם ונשמו ח' כל שטע ונתנה חל
 אלהי ואלה אלהי כלשת ה' ואל עמדה אלהי מארת אלהי כדור יאמר והיו יולדת
 בלה ואלה ואלה כל שטע כל שטע : וכלשת ה' ילד חל אלהי ואלה אלהי
 דינה : ואל כי חל נהנה שפתיה כלשת : ואלה כלשת ה' אלהי אלהים : כי
 הן אלהי כל שטע ולשפת חל כ' ועל שרת לט פרתן להפיל א חושיטוב
 פתויס ו' חושיט : כדוראית : הם אצמיס כמאית נצר חעיס : והם אצמיס : ואלהם
 כעדות ולשפתו ליאלס ויאדמו פתן : והוא יאמר כמאית כמאית חעיס
 והם אצמיס : והדוראית יאצלו כמאית : כהן : כעבוד : כי אלהי ילד : כמאית
 נשאר ילד דבר אל שטע : דל כי נהברת כה ואלן על יאמר : אף אפני
 אפי כמאית : אשמו : אחיה דעה ואל הדכס : דל אשמו התנאי : אמר :
 אלא כמאית העבוד כמאית : חושיט : הס' חעיס : ואלן מעשהו אלהי יתה

שכח הוא הנשאר ויתן פני הצאן השחורים שנשארו או אפילו אלו פני אלו ענו
אמר: וכל חוס הצאן אכן מעט וכל צאן שחור היה אפי' צאן אכן בעצור שלהן
נכחם ואלו כמותם שחורים והיה שפתי אשר ילדו בשני האחד: והוא או אחר
השחורים שחורים והכנסם לכנס תקראתה ואם אכן אכן: ועתה ב' צדקה:
זה האעלה והתנאי בשני האחד יעזרו כי אע' נאמן: כי תבוא: ויסעל שפתי
והמבוסס אפטר: אכנה: אכן יתקן לחים בעבור ופלא: מהלום האכן: חלום
עז שלהכנס בטוב: הפעל אכן כאלו אחרים ואחר כאלו נקדים נעטל ואחר נקדים
דבואים עמאיים אחר טאיים מחלעים כאלו רועה כדז מחלעים: ואלו להים: האלות
על צאן האכנס: העשפים: הם הדואים וכל אחרים יעקב עלהן אכן שאושים
המלת עליהם: והנלוים: הם השמים מחב הקוב: ואלו הנלוים האבוכים:
ויל' הצאן חלד פעמים בלטה ובאידה החלטה היה ישים שלדו חגים ועובים
ועל האידה שבחורף לא היה מים והמסק נחם: מוכים: אחר מונדון: כגון
יחס הצאן: הדוע כי כלא עת יחס הצאן היה יקאהו: בחלום: להסיב אכן
כספון: אחרים: דרך גישים: ושלח יעקב וד' דדף הוא היה לכעה: אחר אלו:
אחר יתקן צלוא: מוכי: ששוכב אלקומו: לז' רע: שאנו אחר דברי: ואלו יד:
ישו יכולים: אחר יחיה: זו אלה שם אלה על סונק שימלהן ה' בעוצר ימים: דא
המח אחר: דרך גישים: אע' מעברה: דמכה: יוד יתיר: אחרנה: מענה אס
היית אחר על הצאן ונדב א סעף מיד הכנלטה: דא אחרנה כאלו קאע השעה
ואן יחטא: דא אס עמדה מלדה הכנלטה מיד אלהא יודה גו: דא אס היית חוטא
על צאן כנל אחר ואלו מלך: הכלום כמות: והכנס כנל והצאן צאכ וכל אחר
אחר ואלו אלה ואלו אחר כי חנם שחורני: היה יכסרו: אעשה הדבר הזה
שאנו הכל ואעזוב כמות וכנל חנם ואם עשה כן אפונן מה טוב אעשה אלה
היום: דא לא אכל אעלה טובה כי אע' כדך ואן כדז אהאעלות עמ' כמות
טוב כי אס כמותה כמות בעבור שלח חנה נשים עליהן: ויראה: ויעודה
גנופה: אחר: הם עבדו או אשן או אשן: אכן והנחל הם אשן יעקב:
ויתקן אכן כי עשה אכן וצרכה של ויעקב של: דא לא וצרכה של יעקב
הם אכנס חו: על אכן קרא: יוכא יעקב: והצרכה: היו הצרכה שהצרכה אכן
אשר אחר: והא אכן האחר ומענה ועל הצרכה אחר יחיה כאלו ויהיה לנס
גול: אס אע': כשכמה אלה: ואלו כאלו חתם ה' כפחז אכן יצחן: כה
אשר פחד יצחן אמן כמאלה: ויסדעו כן אלו אלהים: אעמ: אחרים: על
אודות אחרה אלהים ואחרה שלו היו כ' אחרה אכן קראו אחרים והא אחר
לדוד כה אחרה:

לדוד כה אחרה: יעקב מלואים: אס אחר אחר חנוס שלח אחרים: כאלו אחר
האלעז: ואלו מעור ארם: ואלו אחרים אזה הנחם: דע כי לער שם
אש וחורי כמיו: ארצה שער שדה אלוים: אשר שרה אלוים: ואלו חלק אחרים:
סמוך אל אכן אשר דדף אחר: ואלו אלו יעקב מענה אחר חלק אלו ואלו אחר
חלק אחר: אן הכא כדו: ואלו אן הכא כדו: ואלו אן הכא כדו: ואלו אן הכא כדו:
הגמים ה: דמאיים מענות טן: ואלו אחר: שאלו אחר: ואלו אחר: כמות אכנס
כמות מוצא הוא אחר כן: ואלו אחר כמות אכנס: ואלו אחר: סמוך אל: האמה:
אכפרה

אכפורה: אכסה ככפורה וזה דבר הסדרן: ואלו אפרד פבו כאו וכאפר כדתיבס:
ויאכר: כאן אכר נפול עליו מן השמים: ועל אנשים: כל שכן ימי אנשים: והק'ע
ונעצ' עד שלא היה יכול לכתו: נא'ע: פוסח צוות על אשר הורה דעת פוסחת
כלט הסעפוס: וכן כי שקור צוורו כי יתדבר על כע צדס: הצולע כדלו צורת
והפסח הוא אדמי ואליכול לכתו: שח'ע: ככה ויתחנן מ' האמר: דלו טוב מצד
ככה יענ' עד ליכרהו: ואמר עוז שמך יעקב כלל ישראל: מה כי דס ישראל
זה וזה יע' אל הים: עם האמר והאשון נרוב: א'ת' ד' תכלה: יא'ד' החלש:
אשר על כן הדר: וא'ת' כפורה זהך ויא' מן כ'ף יד כל זה עטן כח'סו: וכן א'מר
אנתוס בת יר'מ' א'ח'ת'ע'ס: אחר מן השפתות: והאשונ' מן החל ונס'ף: מ'ן'ך:
מעלהו אלי וליכו און: ד'ל' על אצות מה אלה אך שוחים און: כי על'ן ראית:
כעבור אשר ראית פ'ר: כחלת פ'ע' אלה'ס: כי רצית כי וחקרת'ע' ונסת'ע'ני
ד'ל' כי יע' כן ס'מר שחת'ע' זו האמה'ת' אמצ'ת'ן וע'ם ראית פ'ע'ך כחלות' פ'ע'
אלה'ס שתרצ'ע' ד'ל' ט'ע'ב' ס'מר אל אמצ'ת'ן: ד'ל' כחלות' פ'ע'ך ש'ר' וס'ר'ך:
א'ת'נה'ל' א'ת'י: א'ת'נה'ל' ואת'נה'ל' כח'ת'ר: א'ת'י: ט'א'נ'ט'א'ן: כי על'ן ראית:
א'ת'נה'ל' כ'ע'ל'ן שח'ת'ך ש'א'צ'ת'ן מן כע'פ'ך כח'ת'ך אורה ואח'ל' אורה פ'ע'ך:
ד'ל' שח'ת'ך פ'ע'ך כן ס'ברת' אורה כח'ת'ך פ'ע'ך: כי ח'ת'ע' א'י'ז'ר'ע'ט'ו'כ'ת'י:
הא'ת'נה'ל' הא'ת'נה'ל': יע'ד'א'מר א'ב'וא' אל א'ז'ו'ע' ש'ע'רה: כ'ע'ך ש'ר'ן א'ה'ע'ל' כ'פ'ס'ן:
ל'ס' א'ש'ר' א'ת'ל' ל'ס' ה'א' ש'כ'ס': ד'ל' ל'ס' ו'ת'ח'י'ס': ו'ת'ח'ל' ו'ע'ל' א'ן א'ז'נה'ל' א'ל' א'לה'
י'ש'ח'ל' י'ת'ל' ש'ר'י'ת'ח'ל' אל א'ת'ח'ת'ר'א'ל: כ'ח' א'לה' א'כ'ר'ת'ס': ו'ת'ן א'פ' ה'ע'ר': ו'ת'ח'ת'ח'ן
כ'ת'ד' ה'ע'ר': כ'ת' א'ך י'ת'ח'ס'ט'י'כ'ה' ע'ל'ה' כ'ת' ה'ע'ל' א'ת' א'ת'ח'ד'ה' נ'ש'ע'ה': כ'כ'ש'ה'
א'ס' א'מר א'ת' א'מר ה' יע'ב' ע'ם ע'לה' כ'ת'ח'ל' ו'ה'ל' ה'א' א'ל' ל'כ'ח' נ'ד'ל'ו': נ'א'מר ח'ת'ל'
ה'ה' א'מרך נ'ד'רן ו'א'ת'ח'ן: ו'א' ז'כ'ר' ע'ב' כ'ע'ח'ן כ'ת' ה'ה' פ'ו'ח'ד': א'לה' ה'ת'כ'ר': י'א'
א'לה' כ'ס'ף' ו'ד'ב'ר': ו'אל' ה'ס' פ'ס'י'ס' ש'ח'ן ע'ו'כ'י'ס' א'ח'ת'י: כ'ח'ל' א'ת'ן ה'א'לה'י'ס': ה'ת'א'כ'ס'
ו'ת'ח'ת' כ'כ'ר'ה': א'ס' א'מר א'ת'ה' נ'א'צ'ת' ה'ת'ה' ד'כ'ו'ר'ה': נ'א'מר ש'ח'ת'ר'כ'ה' ל'נ'א'מר
ו'ש'ח'ת' ו'ת'ח'ת'ך א'ס'י': ו'י'ס'ך ע'ל'ה' נ'ס'ך: א'ולי א'י'ס' כ'או ד'ו'ר': כ'כ'ו'ר'ת' ה'א'ל' כ'א'ש'ן
ה'ק'ל' י'ב'ר'ת': ו'א'ל' א'ש'ן כ'כ'ר ע'ד'ת'ן: כ'צ'ת'ת' כ'כ'ל' כ'א': א'ס' א'מר א'חר א'מר כ'צ'ת'
נ'כ'ש'ה' א'ת'ה' א'מר כ'י א'ת'ה' ~~כ'כ'ר ע'ד'ת'ן~~ נ'א'מר כ'י א'י' ח'ת'ח'ל' על כ'צ'ת'ת' כ'כ'ש'ה'
ה'י'ן א'ו'ת'ח'י' ע'ת' צ'ת' נ'כ'ש'ה' נ'ח'ל'ן כ'ן א'ו'כ' ו'א'ת'ה' א'ת'ל' ע'ד' נ'ת'ד'כ'ת'ה' ו'ת'ח'ת' ע'ת'ח'ת':
א'ת'ל' ע'ד'ך: ה'י'ן א'ס'ת'ה': ו'י'ס'כ' א'ת' כ'א'ה': כ'צ'ת'ה' א'ל' ל'כ'ת'ת' ג'ר'ע': ו'אל' ל'כ'ת'ת' ג'ר'ע':
כ'ע' א'ת'ה': ה'כ'א' ג'ה' ה'ח'וס' ה'ת'ה' א'ח'ד'ע' כ'י א'ת'כ'ל' ר'א'כ'ן א'ת'ח'ת'ך: ו'אל' כ'ש'ל' כ'ע'ת'ן כ'י
נ'ל'ד': א'ש'ך ח'ל'ל' כ'כ'ר' א'ת'ה' ח'ל'ל' כ'ע'ת'ן כ'א'פ'ת' נ'ל'ד' ו'א'ך א'מר כ'כ'ר'ן א'ר'ס'י: ו'א'מר
כ'ע'בו'ר' ש'ח'ה' כ'ה'ח'ן ל'ס' ו'ה'ה' א'ל' י'ת'ל'ך כ'ן צ'ל' ל'ע'ם ו'י'ח'ת'ן ב'ן נ'ע' ו'נ'ש'ח'ת'ן מן
ל'בו'ת'ן כ'י ל'ט'ה' ע'ד'כ'ה': ה'א' נ'ש'ח'ת' כ'ת' ע'ת'ה': א'ת'ה' ל'ט'ה' א'ע'ת'ה': ו'א'ש'ר' א'מר
כ'ת' כ'א'רו ס'ע'ת' י'ח'ס'ה' א'ל'ה'א'ס' ו'פ'ע'ס' א'ל' ח'א'כ': י'ח'ז'י'ת' ו'א'ה'ל'י'כ'ת'ה' א'ת'ה':
ו'כ'ש'ח'ת' ה'א' א'ח'ת'ה': ד'ע' כ'י ש'ח'ת'ת' ה'ת': א'י' כ'ת' ח'ל'ק'ן ו'א' כ'ת' י'ש'ח'ת'א'ן: ו'ל'ט' נ'ח'ן
נ'ח'ן כ'ן ע'ש'ן ו'נ'ח'ן כ'ן א'י'פ'ג': ח'ל'ך א'ל' א'ר'ך: א'פ'ע' כ'י ה'ה' א'י'ע'ב' כ'י ח'ל'ק'ס' ו'א'ן (א'ת'ל'
א'ת'ל' ח'ל'ק'ן א'ל' ו'א'ל' ה'ה' י'כ'ול' א'ע'ש'ן ח'ל'ק'ן: א'לה' כ'ע' ע'ד'ה': כ'ע' כ'ן ע'ד'ה': כ'ע' כ'ש'ח'ת'
כ'ע' כ'ן ל'ש'ח'ת'ת' ו'א'י'ה': מן ה'ע'ק'ר' ה'י'ח'י'ס': י'א' ה'ס' א'י'ז'כ'ל' כ'א'ש'ן ע'ר'ב' כ'ש'ח'ת'
ו'ה'א' י'ת'ך י'ש'ח'ת' כ'א'ר'ן א'ת'כ'ש'ן כ'או ר'י'פ'ט'ל' י'א' א'נ'ש'י'ס' א'י'ח'י'ס' ד'כ'ו'ר'ת' א'ת'א'ס'

באזכרה ונחמנו עמנו והרדנו: ואלו טעמים פאונה: והנחום הם חידושי: ואהליכמה
כה ענה: אין זאת אהליכמה כה ענה שנתן עשו לאלה כי הרה בתענה כפי
אשר ענה אמה והא בתענה החוי: ואלו אהליכמה משפחה שיער וסמאמה
ענה: כלע כן בעור: היה קולן שיצאו ושלח ממערת: לפני זורק זורק: ושלח:
שאלו דא וסמאמה מהעכאל שפחה לבנה מלכות ארזים כי סוף מלכותם
הזר אושה: מערבלים אמה: מורה פישם אמה:

דלעב

אלה תלוצת: אלה הדברים והמעשים: אלה החן ועם אחיו: דלעב
רועה ואחיו והוא כי היה לונח מנוח אהם ומעל ומנוח אהם: דלעב
מלון תלוצים כה: חנה התחזקה ללון: למען היה יוכחם ומה תעלון כן
וכן וכעבור מה אשר כעצן בעבור הצאן: והוא נער: מונע יורה וותרה:
על כה כלה ואלפה וזה כחמן נחם: ואלו זכר נעמל כה בעה קען וכחמה
דלוא: ויכא יוסף: לא אחר ויוצא: כי האוצר הוא כסל והמלא חכמה: דלעב על רועה
הצאן כלה היו חשש בעוב: אלו כי היו יעצרו על הדברים והוא יעלן מל
אל דויסם כן יכוהו: ואמר המענה כרחבים: ועוב אחר: ואלו כן כדדים:
ועלהו והה עשה לן: פסלים: פס ידא היה מעשה הכתובת כלו פסלים מנוס
פס עמל כלו דכח ללוא: יא אס יוכרם לא ישיבו: ואלו אס פיו אחרים
או עשה כן וכן היה במחכה ובה נחם: ויחליף: ואלו חלוא הרמקן או גסר
מהו: ואשר זאת שמת טא החלום זה החלום שט וא נחם: האלוים: אחר כנה
מלוצת: מלוצת השדה היא מצרים ומלוצת האלוים חסף וצבור כה במצרים ואחיו
ישכח לפרים: נמה אלוים: אשר נחם עצה וחמל אה אחר מצרים: חספנה:
הוא אשר ידעו אחיו לשכר כה: דלעב היינו מכניסים שמה כללן בא' וא' כמך
האמר ונמה שחתי וכלכס הייתה משהחולל לו בשחתי זוי: דלעב נמה ואחם
נצבה לשמה ראש כמעט ואחם עמדה ודמרי: דלעב נמה ואחם טוב מלואם נצבה
מלוצת סל א' וא' בשדה שליוסף במצרים ואחיו יוסף כה' שט השכע יציעו וינצחו:
והנה נמה אלוים הוא שכור ליוסף אשר נכין: וויס נצבה נמה מלואם
עד סוף ג' שטם: חספנה: נחמו מחותכס ונצרותם אל אחיה סל: וויס
השתחיתם לו: יא ואלו דבריו: כראמטעו: ואלו זה החלום אה עמתי על יוסף
בעצמו ועל יהושע ועל משח כן אפרים שיהיה שר צבא משיח כן דוד: השלם
יעקב והיח אלו: כלה כי אה חלואה: ואלכככא אחיו: שמה: ושמה כה
כדברי הימים שלן: וימצאהו אים: אכר וקוצע אחר אחיו: אכעל אחיו: ויהפלא:
כמו ככלוהם: הלצה: אה החן יאמה הלצה ונקח הצה: והלכו חן: כי אחר
שאמר חן אמה אחר אן כן חיס: אן אחר יעבור והוא חן חיסל אכלוים
כן שט: ואלו אכלו חס: וחאן יא היה שט ואחרו כי היה מרענה בעבור
שן כלה: וינרע: כי לא נצבא שט חאן לא אפס שמה מרענה אלא אפס
דארה יוסף: אחרת ישמעאלים עמתי כפלא כלון ישמעאלים: ככחתי חת:
וצוה: חלואני: או חספ: וכלן ערב חת: ואלו שהלוא נס טא חלואני חת:
מדויסם: חלואני: יא שמה חס מדויסל וזה הנחם: שיער עניס: אחרת:
שער עשם כי דמו דמה ארם הארם: ומה לא אחר אים דע חתן כעבור
כי אס חרואל היה חן כרמתי: ואל כחוליו: והוא כה א חת חלואני חת:
אלכמה כה

אלו בנות בנות: דא נשי בתן הסי: ויפך אותן אכין: אכין שאיעב יצחן כי אז
 היה בן נסח לכה וכל יצחן נסח: דא הוא יעני: בעתה היא וירד יהודה דע
 מצד אשתו יוסף עד שיהא בעצמה כל שנה וכמוך לוא השנים נולדו ערואון
 ואלה ופרת אמו וחצון וחמו ופרת נולד בשנת י"ה ארבעת יוסף עד כן ה'
 שנים בעתן שלתן אלה וכל שנה ט' בא אונק אל אלה חתן ולשה י' שנה שלשה
 יא' אמה אלה יהודה ולשה יב' בא יהודה אל חתן ולשה יג' חלידה אפרת
 ונחן ובהות פרת בן ח' שנים אנה אלה וחליד וחצון בשנת בא' וחמו
 בשנת כב' ויא' ויהי בלתי הכא מן ולב' ענה: כנעני לסותרי: דא דר' לסן בן
 כנעניסי: ויהי בכניב: והיה יהודה בכניב בארצה אונק בניב שם מנוסי ואר' דכ' א'
 בויכא: דע בעצמה: אחרת כי רעה לפרת רעה ארצה: ויכס: והנצח עמה:
 אזנה: בונה: אן מעשה חלכה כלטר כי כסחה פסחה פטה כי גה לסת ואתר
 הזונה שיהו ספסן אכל וחסכה אנה סאן אל ותלב כפרת עיניסי: והתעלף:
 נא יד רשעין: איה הנלשה: אז היה בגולה מותרת והסי יונק אלה עד
 עתה: הנחלה: אט אחרת שנתן זה הקלי כן נהיה אכע כי לא לאמו לכמה:
 דא חתן לנלשה בערבון ואת אמן כן נהיה אכע שלת חדדי: דא חתן הוא הערבון
 ולשאריתם ותקן ותלב כפרתה ואת אפרת שמה היהיה בעולה או פנויה ונהיה
 לבני: החורבנות: היא עכבת ולא בואטיחן כי אט דינעלידין: עד ידל: כי ידע
 יהודה כי השחיתן כמן דרעסי ועב האיתם ה' ואמר יעד יודל שלה למבואו דעת
 יונק אהסי: דא הנחלה: תולך חדדי ונתן הערבון לשתת זה וזה נחוכי ותק' ח'
 יא' הפחידה: דא ותלפף אט היא חיבת: ויא' חצולה כנסון ותלפף חייבה ולניפה
 כבת כהן: מה כפרת: וזה אורלו כי: פרה: ונחן הוא הכבוד: אפ' יוסף ח':
 ואל ידעאלו אמה: ואל ידע ארבע אשה עמו אמה אכר היה יעד שיאמר אי יוסף
 הכא פאט כן וכן שנאכל: הא' אלהיסי: אנהיסי דזואיס בט הנכאיס והלופעסי
 כוונת הסי יודעסי הפתחסי ואל עמי האמן ואת קטן אכל ספתלין וכדעתי אפרת
 אכסי: דא הא' אלהיסי הפתחסי אכל מוכסי ומסי רעסי: דא הא' אלהיסי מעשה
 הוא יתן דעת אפרת: שלת השקיעסי: מליצת שלת ימיסי: כפוחותי: כמהמה
 והסיפך על כנף: כי אסתגרת: או בטח כפר השנים כי אט כל ואמר שמה ענה
 אצא ואל כמאר התעסי יען כי בטח אשר השקיעסי עגבו לשתת ימיסי: שזפתה
 נלפף ל' קיס: עמי סו למן: סלי חותי: סלי שמיס אר' נדביכא: חלדת אור פודעך:
 י' כי קאו יוסף נולד בקעה והיה עשה חסדה ככל שנה לעבדין ביום שבוודי:
 דא הודת את פרעה ידן ושאקראם לר' האשנים והוא מספר אפוט פאטי:
 דלקלי סקתי: אצאו אמן ותחור השנה כמול אמן שבע שנים תעלה למטה:
 והוא נכה הראשון: ויש אמן שהוא סוף שנה אמן שלש שנים: וזה אמן האנצה
 האחרון: שנתם ימיסי: מעת אל עת: ופרעה: סאן אל סחיסן: על האור: אכעל
 שהיה לעשה ביום: אמן: שם העשב הוא אשר יעשו מהם החצרים כמול סיחיא
 כמול דומא: ומליצת ותדענה כמחן יודיע ט יהיה אכל הרבה לבט הארסי: ואמר
 נאה הפחת הטובות והרעות שאור מן האור ולא יורדות אל האור בעטר כי
 יצאת שם השבע והעב הוא מן האור ברבות הימיס וכמה מעסי: ענות:
 יוצאות: יפוט אמה: מליצת יהיה הרע חובה ילד מליצת שאכלן הפחת הרעות
 לטובות הדוע כי כל שם השבע הרעב יאכלן כמלארסי מותר של שם השבע
 מעשה תבואת השנים הטובות א' כי בכא הרעב ילכח השבע ואי יזכר
 והוא

מאות שינויים באופן כמנען: אם חמור איך דברך זה וכוונתך והמחנה של בני ישראל כי
המלך אווילית הוא אשר יצאם לו ארץ או ארץ לא היה שם מאד וזאת דברך באופן
הנביל: אין שמעון: כי הוא בעל עבודת ודמות: ומלאו את בניהם באש
עלה: צדי: בדרך: חרין תחבנן: דלם עאל: כחל: וזו דונו:
דא קליאוקרען כרעל: וזונו: לה כלום נסענו וכלעא באון ערב כלום:
בעניס נבליא: אשר בנקסטינא נחין איתם פדשימנון: דא פיסהיא
ושניס איתשין אמיראל: שכלה כחל: אלוה: להדוול עקלישען יהדוולען
בדבריס עד שיכאנו באשר יחפון כי דנקיס אורתי: האוסל זולכיס: וכאן
הירידה השחרו או רחמי אכיהם ושלטה ויענה וכוונתם בלא השחרות
או כלה אנאפה: וחנה: מאון אשר חמון: הכלוף ככמותן לאוכן בסופ
אלה ופאן שמעון ולי ויהודים אל זה: דן בכוח להסתכלה ילם
אחל על כחלי: ויד בכוח אנפה אמעל אלל: והצטר כבערות:
מנכסל ילכן ויקאחון המצויס אשר הם מככדיס בכוריהם: משאון
מרתמות: שלה חוקים אבעין כנגל סלם והוסל הוחרים: מל ינחל:
כימאי עלון אסימאן זה האולר מאכות: מה נאמר על מה דמכח הדבע
מה נדבר על הכסף המולכי: ומה נעטדנ על אשר שאמן רעה תחת טובה
או מה נדבר דברי הרב ומה נעטדנ דין לאוין ומה נען וצדק נמצא שגיל
הטו סלמן: הציאתימאן:

דע כי טו הושה אקריבה סתו כי הושה נחוכה מנריכה: וידם
אלון בדבר רחמנים: וזו אולח וסן מאחיה: כיו זקנה הדבר
מל אחי: דא ביהעין אסימאן ישרא ישרא אחי ומצותן ימור אפי: דא כי
אדנע הערכות: יא כלכאן אחי יוסל מצויסה הין נדלעה בשל יוסל:
והין שואיס לאיתם יוסל הנה ודסי יוסל היה מחלם בשלך אחי מאוס כלן
שמותם כמפס כנרפס כי צה לשויערים ליכתבו אלו מיי סיכנס ואלן כאן
משער אל' כי אס מפלתיס והיה דואו בשל כעין סילא נמצא שמו כנרפס:
אמון מן אמון: ועל פל אמן ומה כמון אחיו לענגן אמן ומה כן ומה הוא
זוה ישרא ימור: ולא יכל נדח יהודים האריה יוסל השחר: בדברך: אסימאן
והיה דגרו ויקרא הוצאן כל איל: נאמר אמון השבוע להלכיקן שלו חדר
אכנון כחלב או כהן שטן: אשר מכרתם צוור מצויסה: והלו אחיו מכרתו
כדורן או אסוחר מצויסי: אזכ אדן עסל אכ אפחיה: עיצנו: העמיסו: אלה חדר
בדרך: ומהין נרדגיס שתמכותו אל' או אורה פשעה על יוסל חרון ומה אמון
אל' כמון כרוה וחימה: ופן לכן: נעה פוזה כלכן: ותקי: מן הלאוב! ויא
נערפלה רוחו והיצאק עלון חח הכמלה: רב: די לו כי עדין יוסל בע חיי:
דל רב לו זה הדבר כי יוסל חיי ואפילו אסימאן צות: דל רב ישרא ימור:
כמחלות האלה: כחוס כהן אונק: ומעלה: כמון מעלה ארון שלך: כן מעלה
ארון יוסל כער: דל מעלה כעבור כעון כי היה ידאד אכעבורם
ומעלה למעלה אכעבורם: ויוסל ילית ידן עז כעמ האור: ואלה שמות
דע כי דבר למען ויכנה ובפחית פחיס זמר חולה והחסי אוהד ואמר
כי מה בעצמים באן בעיס ואמר כי משפחין כמורה כמורה בשמיס:
צדק קלא גרתי: ודע כי לאינו בה' מנמות קריתחלן בע יענה: ומחלתם
ייחוס יודותם: כי ויהו כע יענה: ומה יענה: ואלה שמות ראש הספר: ה'
בארם בעת צאתם שלחן משה ואהרן או פרעה: ויכספה וידבר: ה'

ח' בפתח: יוב הוא שחן ילוב והנה זכר ילוב ובפתח החסידות
 ואחר כי את המצות הוא בעל ודע כי עם דינה ויוכבד הם לבעת:
 ודע כי גם בעת אכילתו ואם כן כי אם ה' כן וה' כן כן כן:
 וכן כל אלה אחרים שפוסט חופים הוא חופים: ואחר בזכר ה' אים
 כל אבד ויריעה אלה ואם הגם זולתם: כי כתיב ה' כתיב בעת שחן
 ישרא בעבור האלה הנרצח או נשא ח' כתיב זולת השלשה: אחר הוא
 אצטן: עני הוא אחר אכילת הוא עניא: אכילת הוא ירימות: עני
 הוא עניא: והאחר כי יען מספר השקיעים עם יעני יאמר כי יבאנו עם
 ער ואונן ודינה ויעני ואם קצתן וחמולתו אספריא ויאסוף יוסף מחבתו
 עם ל' סוסים כי יאסוף הסוסים במחבתו אלה אופנים ודאליים כן
 אמה וילב אמה: ויכר על צאצאין עזר בתולה על צאצאין כתיב
 ואחין וכבה: ובה הפעם עזר עכל על צאצאין אכן ואם כי הסו
 דתם על הצאצא דמות שיערים וכל כוונת צאצאין בתעבים בעניקם
 כתיב כי עזר את המעבת מצרים: ומצא צאצאין: הכתובים: ידור
 בארץ: בתולה כן יבא חלב וכאשר יהלך צאצאין רחוק יבא דר:
 ומעלה דר וחלב דר אחר להיות חלב: ודע כי אע"פ שילך יעני
 במצרים בחלבים ~~שם~~ חלב בעי ישרא וקם ה' שנה ואם אחר
 ארבע מאות שנים ח' ואלים שנה וחמולתם מליצא אברהם מאור
 כליים: ותלה קמלה: דע כי כלשה לירד יעני במצרים הוא
 ד' ארבע וראשן המאורות הספף: כלשה השנה שנה המאורות
 הספף ופעם ירעב: אם אחריו: סוף או מפס ולטהם: תלם
 קץ וירדו וחרו: הכהנים השמים לינקו חנם מאדמות: דא כהנ
 הקץ הכותמים: הא: הנה: חמולתם אפלה חוף הקץ ליה גות
 הם עז היום הגה: זה דבר הסופר:

דקל יעני: לים נא ידך במנום השלה: חסד ואמת: כי תחול
 השלמה חסד ואחריתך אמת: ולכבוד זו השלמה היא אמת:
 ויא חסד לשלם מארץ מצרים ארץ כנען: ואמת: לתנבנה כי אמת
 חייב לתנבנה: וישתחן אה: ויא יוסף וזה לא יכפר על דולש המטה:
 אחר כי חל על מותן של השמים: ואמר יוסף: כיד שיה: ואם כבאוי
 ואמר הצורך לזכור מיתתו כי כן שנתה אחר כן תנבנה: ויא
 אומרים כן לעצרת על אחר ועשית הלכה כן למעלה שיה: ויא כן
 שנתה אם כעצוי כן תנבנה לא כיד שנתה: דא כי אסף נבנתה
 כדך אפחה מפע הנכה שמה מהילודה ואם יבואו אצל אותה
 עם הדמים לא יודה ועמל עמים ומנה של ויהיו ואמה או תעלה
 כן אלא תנבנה עם אמת: כראובן ושמעון: יתן כל א' מהם נחלתן
 בראשן כן יהיו אפחים ומגלה וכאורן כי אפחים ומגלה יהיו נספח
 ארץ שבעי ישרא כ' שבעים: ומולדת אסף הודת: יא כי זה אומר
 על ל' יוסף ויהיה הודת עתה אסף תלוי: ויא כי זה על כן
 ויהיה הודת עכר: על שם אחיהם: ואחיהם בעי ראובן בעי שמעון בעי
 יהודה ויא על שם אחיהם אפחים ומגלה: ככרת כן מיל: מהיל נבנת
 שם החיים: נתן אלהים: כה החיים: לא סאלת: מענהן ארצות כן
 או התפלות אה: הלא כן כלא ליה יודע כי אמה חיי: דא או
 לספחה

טענת גדעתי : וישתחוו : דע כי יעקב היה חולה ולפי שעה היש אטעלה ואפרים
 אל ברבו וכאלו נפגם ונתקם הוציאם מקרבן והשתחוו יוסף ואביו אכבודו :
 דלא וישתחו יעקב אלהי כי האלו גרע יוסף : דע כי יסור שנאמר כי תחלה כרך
 יוסף ואחיה אכלו : ויסור שנאמר ויברך את בני יוסף : והתלכו אונות אפניו :
 וזה כבודו יהיו לו כבוד כבוד כבוד : ויסור שנאמר ויסור שנאמר והם אפניו
 על זויק זשטן ואפניו אעם ועוליס מסוב : וכת אל בלה זכרון שומרים
 ראש הארץ וסולותו עמהם : וכת אל אחיו והם תחתונתם : ועל זאקות לומר
 התהלכו אפניו : האלוך האול : ומעברו השולח הארץ האלו אורג ונסתבר
 יברך את הנערים בגלות השם : וינאו בהם שתי : כמו שיעראו על שמי ישראל
 וכן ינראו יצחן והלכה קמות יסחן וזה אמור על השבטים : דלא וינאו בהם
 על אפניו ומעלה כמו שיעראו על יחודה ובטחן : שנאמר שמעו אלי בתי עקב
 יהודה ובטחן : כל משפחות לית : שואל הם עלות השבטים הנראים בשם אפרים
 שנאמר ואפרים בכורי הוא : וידו לרוב : זה על אפרים ומעלה באכז טחן
 יהושע שאמר עבד כה ברבתי ה : ויתאוך יד אביו : ערם הכרסה וויסל אס
 נכתב אחר : לא כן : כמו כן כבוד האפרים דוכרות : דלא לא כן כמו שעליה
 וגם הוא יגלו כמו שיעראו גרען מוליע : ומחונקם אבני : ששכר : וזרעו יהיה
 מאו הנויס : מעברו זרע אפרים יהיה לרוב כמאוא הנויס והנחוב ילוב
 אל כל זרעו : כן יברך : כן אפרים ומעלה כל אל וא אכז של האכז כמו
 יאמר וישתח אלהים באפרים ומעלה : הנה אפני אור : וארם תשואו הנה
 ארזאין לזה כי זה גזת ה ואהיקם וליכבם אורן אכזתכס : ואז נהת
 לך שכס אל : מעברו וגם ארם אל יוסף ואס ארם את רצויה כרוח כבואה
 לתנור גמ ארם שם ומערה אורן : אר ער שכס : שכס אורן : חנ אל יותר
 על אחר לתנור שם וכך היה וזה עלמות יוסף נכרו בשכס הוא הוא לעבור
 אפרים כנול : נהת לך : מעברו אורן : עתה : ואמר חיד האזורה נדע כי
 זה בער אחר נאמן ער אמו ונתחלו אידם : ואמר בחוכ וכנשת אמר כיוא
 כחמו : האדניה אעשות שום זואו ונתחבו באחמה : ואמר כאשל הרגן אור
 אנלי שכס שמען ולי והלכו אסם ונפל פחד אלהים על כל העמים ואידדפוס
 ואחר כסעם באו אמורי וילכו שם ופעם אחרת נאמן ערם ונתחבו אידם :
 ויא שכס לא היא ער שכס כי אס מעברו חן אל והיא חנה הלכה אלה
 נמה : והנחוב שיהיה נבחרתו אנום כנחור אפרים כנו : ולקטנו : הקואלן
 שמיש אולגים : והב ונכאו : דאוכן בכור אורג : יא כי זה תוכחה וראוכן ויא
 זה שטלו : שאת : התלשא בהוד : ויתר עז כדוכה : כתי : כי כתיאת
 כחן האינו כן פד שבה וראשית אורן של האר זרע אורן כי אס תחלה זרע
 נבא הרמין ויא הפואה : והיה לך אשור נכסר מן יתר אשור האב ויתרון
 לעזות לעלות פניך ועלית אס בדת : וכן פחנת כמיס בלא חשכה
 מהרה כבאה כמיס האמהים של יתר אדס דבר כן אל תורת : אנטמה
 אר חשכה ועבהחמה איר שעשה זה : או אן תורת אהותרת טוב אכסר
 אל כבורה ואל גולתו כיאכבור פי שם ויסורן אכזת וכן כבונה : והאומר
 כי זה שכס וואר יתר אהותרת ויתר ביערת ונתחבת כדוכה : פחז :
 כמו כבאה פוחתים : ויא כי ראוכן שב ערם באה שכס זרע : ויא אשכב
 עמה אלא ערה על יצוע אוכן אשכב ערם באה וכרחה אפני חלתי :
 אז עמאת : הכבורה יוסף והאכזת איהודה והכבונה לוי שכאוך כי יהודה
 דברנאחיו : יצוע ערה : מעברו בער ערית אשכב אוכך ערה אורן כל

היה

נ

עובדן בעלות גדיש בעתו דלן שבאל אחיו ואמר יציע עליה דלן עבדיו
וכפרד אמר שאו אלכב עם אלתי: וזוהוואמר בעת עליה אלכב אוכר אז
חלת כבוד ויצועי כפרד אמר וזה פתרון טובי אל תוותר כי הכלי שיהיה
אמנו הדלל או שם או חוב ישר אמר מעט זוכה האים אן שאר: ואשרת
פתח אלון רין ידען אן רעים ופוחקים: ואשר ידעו אן כלה יאמר אן כי
כחפזן: ולפען ולו אחים: והלא כלם אחים אלא בעבור האעשה לעשו
בעיר לבם: אחים בעצה ובחשכה ובנמאם בעבור דינה: יא זה אלון
לבה הם כי עלו כראוי: ופתרון כל חקק: אלון ויחוס כמן לבם: אלון לאו
ואענהו הוציאן כלים מתעבים והלכו בלא פתח: והרוב זונתם קלים
חרכותם: ופתרון מכלותיהם מאורותיהם אלון מכותה ומהותה:
ואענהו הוציאן חמס מאנוס מנוריהם מחנה הלדה: ויקל מאנוס מנוריהם
על אנשי לבם: האומר לזה לבח יאמר חוב חכמתם או בקצולן: ונתת
אמנו בעצה ובסודם לא יעצו: והחז אלון יחוד: כבודי נפלי כוללכבה:
הרבו אים ישוב אל לבם: ענין שור: ואענהו הרבו אושכ חותה עש לבם:
שור דומה אן שוריו סלאן: דלן עלן נמאם בשומרי החומה והוא שיען
זונתם מתחת הכפויס אמל הירך: והאומר זה תוכחה להם יאמר אחים
אזים זונת: והיה יכשר להם לנתח בעצה אמר ועלן דבר כמן ראובן בלא
חכמה: והוציאן כלים כחמס מאנוס מכותהם ולא הכאוס בתנאים אחר
הרזיע עזותם: דלן נתן כלו חמס והרבו לאנשי מנחותיהם להם גרים
ממם: ענין שור אן סוסיהם ענין לו אן הירכות שלהם: ויקור אפס
יחסר אפס ולא יהיה חוב וזה טוב וברכה: כי ענין ידבר עליהם: וחתם
ישוב אל שמשן והוא כמן שאמר מחל כע יחזק נחלה כע שמשן: וינתן
כע שמשן כמאוס: והיו למען חזק חזק ואחם יענין להם לענה ואהם
למבוא נחור עז למצוח הצי ככתוב גדא אד: כע למען במאול וה
וילכו כמאר לבם ומוצרה וחצר שועלמן אלה עניהם עז אור לזר: ואחם
יענין להם לענה אן האכו שלייהם לבם מנוס ככתוב וילכו למבוא
נחור עז למצוח הצי לבם מרעה לצאנמל: וצאנמל כעלמען האכו
אה לענה אנשים חמס מאנוס ופליה ונערה ויא ויכו לקח שאותה הפלטה
אעלן ויא: פתרון אחר לתוכחה כלו חמס יליבו זונתו על אנשי לבם כי
היו אדם כלו חמס כמקאם רוצחים וסודים: בסודם על מעשה לבם:
כמאם על מעשה זמרי כן סואו: ועל מעשה נחור כן יצבר לנתקו על אשה:
זיקה זקם להתמעט ולא אור זונתם עקלן יהיו רוצחים: וזכור: והוא
יחול שם אויביהם ויזדונו ככתוב הנה לבם ברכה: דלן פתרון שינכדו
זונת כתוב ליה להזנה אור: ידך בעוף אויבך: כי יהיו נשים אפניו
ויזין בערפם: שמתו לק כזו: הרזיע כן מנוס התכלה כמתא יהודי
יהיו ממתחים מל ארצו: ויא זה אור שמתו אל: כע אכר: יכול על כלם
ואי אמר אור יכול על כע אה ככר: יש סיפתור יהודה על השכט כון:
יש סיפתור על האור אכר: המשלו כמור אריה כן האור ומתעב והאור
המתן לזנה ותלי שור: מעוף: אן מייס עליה: כעל כעל דוד רכך כעל שמה:
יא מעוף כע עליה זה דוד אשר עלה וראש הפלטה כדן: אן יעאנו: כלא היה
אן שם וסנע רע: שכט מיהודה שכט מלכה: ומחוק הוא הלך הנזל עז כון
אשר רביה כעלה מאומה דמן כמאר השוכ אלים: ואתיקה ממים חכמות
והא

כל אנוניס: שיהיה דומה לו של השולן: יקרה מן התהימה לבנו: ויאמר מן נקלה
 יקרה: ויאמר מחונק גושה הסופר לפי האור: ויאמר לא יסור שבע מיהודה ואלעזר
 שהיה מחונק מן רמבעם וירבעם: אשר יהיה איהודה מלך נגד ישראל
 ער כי יבוא שיהיה מלך בן דוד: דא לא יסור שבע מיהודה נבבי מין
 לא סר מיהודה ומחונק זה לבט או מחונק לתורה: ויאמר שבע מאבות
 ער חרבן בית ה' ומחונק אשר ער דוד ולא יסור מחרבן הבית והוא מחונק
 כמין פחה בבית שני ולתורה: או שהאמר מין רמון בגלות גרעל בקבל
 שפורה ובקיון: ער כי יבוא שיהיה שנים רבות הנאל נבוכדנצר בבית הסור
 המצנפת: ער בוא אשר לו המטה (נא צא המלפפע) ופתחן שיהיה מן: ופתחן
 יקרה כמין יקרה אפי: האעיס מואבי אשין: ואמר כי המלכה הראשונה
 באה בפסוק ידך בעוף כמין דוד ושמה: ונאות יהודה באה בפסוק אופי
 אנן ערה והוא חרבן הבית ונאות ישראל: השוער ישראל בפסוק וכן אפי
 ככתוב יחברון ויהלכת: כן פתח זה המור שני פנים זוסן א' שבע מאבות:
 וכן בעבור שבע שבאין לא יחזק: ואמר לא יסור שבע מיהודה יהודה
 עצמן מעניהן לא יסור שבע מלכות נאות מן יהודה ער כי יבוא שיהיה
 כבואו יוסרו כל העמים מאל כותם: זוסרי אנן ערה: חרדיע כי נחלה
 יהודה טובה והנפנים אלך בה יבואו אהם ענבים טובים ומח העצם
 יאסרו העיר אנן ולא יסחה ממנה וכל העצם האחרים: ויאמר מרוב
 עני הנבן ימאסו בעניהם ויאסרו עליהם העיריים: זוסרי: עני יוד יתיר:
 כבס מין אלו מחוב היין סורה כסרתן: חלואי עינים מין מחוב שתיית היין
 יהיו עניו אחמים: וכן שיטיט: מרוב זבלות החלב: ויאמר ישן מליצה
 זוסרי אנן ערה הוא נבוכדנצר חמוסר מלכי יהודה ויהיננס ויהיכין וצדניה:
 ולשונה הם מאבי דוד: ערה עיר נבד דא פתחן עירן הלא יצו ויהלף
 השומלת: כבס מין לבוש: נבוכדנצר ופרס ואחם אשר כבסו אבטל ישראל
 באבול הצבוע: דא פתחן סתה מלשן סתו חורף שיהיה הנאות ככפס
 נמאות והחלואים: ופתחן חלואי עינים מין שהם שמרים ולא מין וכן
 שיליס הוא נק ישועה ועלהת ישראל מענעל: נפולן חוף הנדנים ונבולן
 אושכר והוא נקל באיזה וכן הקדמון שיה וכן גורן ושלכר קדל אולי אפי
 עשרו: לחוף הוא הכתוב ונפולן נפולן אמה: והוא לחף אבות במחונק
 שיהיה לו חלוקת על צד צדון: שלכר חמור נרמ: האשילן בחמור
 המשא ישן כה אפתי אשאות ישראל באחמורם כמיוכ וכן
 ושלכר יודע כינה ויא' בעת האחמה אמת ובלוא: ויאמר מין חלוא
 עמא מין סתון ועוד זבון צדק הנזלה ויאמר מין שני הארכות חלכו
 היין ולא כן הוא: רובן מן האשפנים: מן אחמה ישראל וכן אחמה האויים:
 ויאמר מן אדמה עמא ארת סוקן וענה וכן צדק הנדנים: ויאמר מן שני
 האדמות: הא' שילכו באהיהם במעמלה והל' שלא יצאו אלאמה:
 אמותה כי טק מקם ארעה: כי נעמה ברוב נרכות: וינע שכמו
 אסכיל ישראל על צד האחמה: דן ידון עמא: זה שמשן כאחד שני
 ישראל שופט כמין יהושע ונדעון ביתר השכעיים: ויאמר לא שבע ישראל

באשר ידע כי אחר כל שבע ימים יהי זמן נחש האשון בנהש
שנים נחמד וכליבוא זויש ילכנו כן שמען באשר יבואו פלישתים ליקב סוס שונעל
יבך היה מעת סוסיהם ונפלישם אחריו ויא ויפל על הסרבים הכרת וזה אחרית
אישליון לשונותך אחר באשר גאה ברוח הנבואה מבני גבורים למח שמחה
גדלה מאד אושרך: ויכלה יומך באשר באה"ש אשון צמא ויענהו ככתוב אותה
התשובה ויא ויתקע צות האביתל ויא ויכלה יומך באשר גאה בעין הנבואה כי
התשובה הטבת להיה אעלם וזאת הוואלונית דקטא גאות אחריה אחר אושרך
קיות ה: ואחר כי ידע ברוח נבואה כי ישועת יואה לכבי ילכאל שמען וידע שכן
וגואתם תהיה כאן למען כי אחרתם אגות היה מחכה אושרה הגדולה יעוהושיה
ואחר אושרך: דוד גדוד יחזק: דוד למעברו כעין יושיע חלוצים: ידוד אחרים
אלה ידוד ילדך כמי דוד ככתוב ופע אורה ככהם ויא אלה מבני דוד ראשי
הקטן וזאת והנהלואלף עתך אחרון מראשן ויא סתמן עתך הוא דגל ומענהו כאן
עם ישאל כחש החקאות וכאחרית לבני ויא עתה בעלך דגליהם את היכדן
דא הוא האויב יגוד באחריו ואלו שאר מהם א: שמנה ארצו: ארצו כי האחרית
אולה שורה זה כח כן אכפ מעמ: הנותן אשך לפך היא שורה דברה: כן פותח
ען אלה סוריה: יוסף חליף שני בעל על עין: הודיע כי לבני ולכני
באלת נחל מימי: כמות צעדה שלילוף הודיע כי יעלן על חומות אויביהם
ויקחו מבצריהם: כמות הם יעצו: וצעדה כל א' וא': ויא כמות לחוציאן
את יוסף על ארץ מצרים הן הכמות שאות על הגדות ארצות יוסין: ויא פורת
על חל ולכן כי כן אפרת מן פורת בשמר הפוך וכשם כנודות והוא דומה
כאן כן חכס: ויא כמות על כמות מצריים: ויא על כמות אפרחד כן חפר
כן אפר כן אפרה כן יוסף ומענהו צעדו וכאן אשפט אפרה שהוא שור
וחומת ילכאל: ורוכב: הם מריבים עמנו וישעמוהו כאן וישעמוהו יעלן
ויראה לו ויכו אענן השמימי או בכל רבים: היא דריבת נלתי: בעל קצים
אחר בשלוםם כאן חצושי: ותלב כמות נשתי ועמד במצות אלהו נחן ו
לך כבוד וגדולה כאמון וכאלת פועלית: ויא נשתי זכרותם שא עשה תאוותי
ויד נשתי זחש ידיו שאן חנה אכן זכה ויסוף זחש ידיו: מירי: קודיע
כי זאת הגדלה היתה לו מעלם אלהי אביו: ואמר אבתי כי הוא אביר חלוצים
כישלוא: משלם רועה: מן אנוס לעב השמימי אבית אל: רועה: הוא
לך הרועה את יעקב ממנוס: אשהב האבן ויא רועה האבן אלו יעקב
ויצו האבן הם שבעו ילכאל: אלא אבך: מעל אל אבך כאה לך זאת הנבואה
ועתה: ברכות שמים העל ברכות אלהים האעיתם: ברכות שמים אלהים
יצמיח אלהם ילכאל: וחמס פתי אדם אל ישוב על הכמות ועל כב אדם
פתי וחלב הרכה: יבמו על כמות הווי יתחברו עם ברכות הווי אברהם
ויצמו ויבואו אויך: דא כי אבות ברכו מעצת בעהם אכל אבן כלמי
עב למות: עב שרלוד יאכלו אפלו נקביות עולם: ויא הסתמי
עלם הצדיקים ואענהו והיו הכרכות יוסף עב ששין אל נען ששין
תאות חסדי עולם: נגיד אחרון על הארץ אלהם והוא אפרים והוא יוסף

הצדיק

צדיק ונגיד על אחיו: דא נגיד ונגיד כל שנה אחיו: נגיד ועטרת על אחיו:
גאון יעקב: האשון בגאון החולק אחיו האריה ואוכל הנשאר מטרפון בנפון
אחר יהודה: בכנר יאכל עזר כנען יחושע: ואשר יחולק יאכל זה גאון מרדכי
ויאכל בנימין זה על אגודל בית ה' הם הכהנים אשר יעריכו נחלנות במחלות
בנפון ולא כן הוא: ודע כי גם נגיד יחלם לבנימין והאגודל במחלות יהודה:
וגה בראשית יעקב הם על כנען בנימין ~~אשר~~ אשר בנגדוה חטפון בנות
שלו: ויאכל טרפון מוקף שאול בכנר יאכל עזר תחלת מלכות שאול: וזאת אע"פ
דכר: זאת פדדוה אהם מה: דא סמוך אל הכרסה: אל אבות עם אבות
ויאסוף נגדון ונגדון: ויבך עמו: דע כי מכן חדש ומעלה חייב להתאבל בסתוב
וסדוין מכן חדש תפדה כי תפדה נפשו ואין להתאבל טרפון חרשן: ויאכל כי
הכן מתאבלים אחר מיתתו: והנה אחר שבועיים ימים: ולא כל און קחיצה
ואל סיבה ולא חלף שעות ואין לשום מגמת וסתור ומצנפת בראשן ולא
נעלים כנגדיו: והם עשה דברים שצוה ויחזקאו בהפך אין לשום
פאר ועשות על שפת אכיל אהם אנשים: והכין אבות מלחמה: ואין לאכל
אכלו כאלה: אהנוט: שאן יבאיש ותצבת בטנו ותכנע: הוציא כל
צואה והכניסן בלמיה: חמט אבסוס: ויחטטו ויבשמו ליהואל: ישאון
ע' יום: אל חמטה ול' אבסון: כהיות: חפרת: אע"פ שמה' כנענה:
ואחריו כי נקרא אע"פ אפ"פ היו בו הרבה קוצים ודרכים והחושן
נרוב אצלו: אנה' שמה: יוסף נראהו: יו' כן: אכאון בנות גאסס:
אלרצה כנען: אולי זה הו' כול אדינה אל ספר נקראת פנען: דא הו'ו
איש שמן כנען גור כנען כן חס: אל' נא דרך כנען ותמה: עפ"י
אלהי: כוואר, גורו עפ"י אלהי הקרות אלהים: בתמה התחלף כי
אב כמנוקף ה' שאמקול אנשים על עונם כי אהם הצרכתיק אשון
מאנ' מקולה: דא אל תחמו אב כמנוקף עבודת ה' ואיש ילא מה אביסל
אן לשם אש' כרעמך והוא כבר נכסע: פנוד יפנוד: נכר אשן פנוד
אוצאי גלות מצרים ולא נכר בוצאי גלות רב"ע כי גלות מצרים אין
יודעים ה' שם וזה א' ברע לנאמר ולא אהם יודע ערמה: וילך בארון
וישם אהם א' מן אחיו און אביו: והאדקדן אהם וישם פועל אלא הזכר
שם פועל: דומה על בלחודם לא יוסף ונ' יוסף: אכן וישם וישם
ונאור בענה זה האמר: אכזרתם ית הסכל הא' נכמה:

ספר זמורה שמואל

זמורה

עלמות כי: זה הספר הוא נא שנה מלמדת יוסף: וכלומר
 אנה שנה נאט שנה: אנה יעקב עם יעקב: אנה זכרון
 תחת ביתו יבואו נליהם שנה מאבד נלי בני יעקב וזה כיוון
 הענין ראובן ובנו ה: נבואן ובנו ד: יוסף ובנו ה: בנימין ובנו יא:
 דן ובנו ה: נפתלי ובנו ה: אשכנז ובנו ה: אשר ובנו חכם ואלו האוסרות
 ה: ודינה ודי שבעים: ויא יבוא יעקב ואו יוכבד כי לא יכלה להלד לה
 בת זא שנה: וישרצו בויד בקטן א: ויא נדה שבע שבע במצרים:
 ויא ילד: שנה זמורות חדשות אשר יא ילד אות חקות יוסף: דא כבוד
 יוסף: נתינתה: בעשה החמאה בחכמה: הנחלה: השלם ליבי יוסף:
 מסיסה כמו ויילא שנה אס: ויקחי אנשים כאלמנות: מסכנות: ערי אוננות:
 על אלמנות: וס' אלמנות: נפוך בחזקה ובפלג: אנה כל עבודתם:
 עם כל עבודתם: האכזרים: הכסא ללך האשה ילדו וכיורת בית הכסא
 שכן ושמה כמא ד' ירבה הא' שמהו והא' מיון ונראו הכסא מנין סיכוי
 האל נראו אלמנות: כי היות הנה: דע כי האשה ללך אלמנות הנרא
 קוד כלתן הדב נמנה להם: נתינתם: אמרו כי הרבה נתינתם לנראו נתינת
 לנה כולו צרעה: ויא ויעש אדם למצרים: נתינתם חזלסי: ויא ילד ה
 וימלאו בשר ודם: וישם לבן אדניו הנה נראה בענינתו: ויא יוסף
 הוא נתינתם: שנתה: ויכלה לגז פנו אהיה כזנה הנתינתם עובד רוצה:
 כי הן יוצאות השנה והאדני והן נמנה ימים הרבה מולו: ואהיה ענין מצופה להנה
 שנה וקמא: ומתן או הן נתינתם שנים ולא נתינתם מהנה ואן ימחוס: ויא כי
 יחנאו עליה כמא דבר: הנה נתינתם: הנה עליוהן נתינתם באהיותם סוף הנתינתם
 עם נתינתם כמו נתינתם נתינתם: ונתינתם: ויא כי נה היה לה מה שמה
 והנה ימינו הכביאה ונה דחוק: ותלה את ונתינתם: אמרו הדאשונים כי בעת
 שירצו בית פריעה לחוק שמה לנתינתם: ונה הנה והיה בורחה חכמה
 בעצמה ותלה את ידה: ונתינתם ותשובה עליהם כי לא נתינתם ונתינתם: ואמר
 באו נתינתם והילך ואונקא: שנה נתינתם: כי נתינתם נתינתם נתינתם
 מה: אז היה ירעה אמן הנתינתם: ויבואו הנתינתם: אם אמר און יכלו לנתינתם
 מתן ונתינתם מתן ונתינתם אהיה יתרו מקדש על דתינתם נתינתם
 יצא מתינתם הנתינתם: ואם נתינתם כי בכאף היה כחברה בין אדניו וכן נתינתם ונתינתם
 הנתינתם או היו אדניו: נתינתם: אם יתרו: ויא נתינתם: היו ונתינתם אס: ונתינתם אחר
 יהיה לכו טוב וכלתם כי גם הוא כרושן נתינתם ויכאו אלמנות וירע: אמרו הווא
 שמה נאה דאית יליכי ירעה את מכאופין: אנה היה נתינתם: כתיבו אחר
 הדבר מערב המדבר: (ימתן הן נתינתם נתינתם ונתינתם) הן האלהים: זה
 דבר הסוכה בלתי הארבעים: בלתי אש בלב אש אנה אנה נתינתם: נתינתם
 פיומי כי פתח אן אבה: (כיומי הוא סעריא ה' אל' יאמי כמנוח בעלות הרמתי)
 ונה האמן חלא ע' אנה לכתיבתם שכתב פיומי ונתינתם אהיה אן השלם והתינתם
 והתינתם: אנה: אמרו פיומי כוער נתינתם חכמה ונתינתם: ואמר אנה
 ולא יוסף ויעה: היה אהיה כמנה רעיה לא היה אכל: אנה אנה: אם אמרו

שכלן בסיון כמו אברהם ויברה ומה לאכן כי כלם בני זאך ואכן שם פסוק
 בנבואה ועל אלה לאכן כי אמת פה אל פה ויסתה אלה פניו בעבור להסתיר
 פניו זכה לזכות פני כבוד ה' והסתיר. שרוא פניהם מאנו. וזהו הלאך האות
 הסנה של הקטנת אדם שראו הסנה כן לא אנכיך ואוליט את פניך עלך
 ויא' ישוב אל אברהם ערך: מה שמו: וזו היתה מסורת כי באושיע יבוא כלם חרש
 אהיה אשר נהיה אהיה בעצרת כאשר אהיה עם ישראל: ויא' בעצרת ישראל
 אהיה ואושיעם עתה כאשר אני עתה לעשות ישועה גדולה מצוה: אהיה
 שלהם אלוים ולו הישועה האחרונה: משכנתי כי כלידו במצרים וישבו בארץ
 גן זוה השכנות שם: והן לא יאמינו לי כלשון ארמית ואחוזו פניו: קטוב
 שילחון ^{אמר} כחושן ולא ייכא כי אמת יאחוזו זכו יהפוך ראשן ויתן סם האות: ויען
 יאמינו: חסר מה עשה זה האות ויען שאמינו: הכא נא ידך של אהיה פיסתן
 ודע כי זו העצרת של אהיה ונחזי: ואי יעמאו כי אין אהיה יעמאו ולא יען ולא
 פסוק: אנו: אלוה כי אין אלוה נוא: דא לעשות האות אמת לא יאמר כעסר לו
 יאמינו כי לא יכלה לה דיעות: כל כבוד פה אינו יודע חנות ולשון של אל כבוד
 נשפך כבוד אכל אהיה עמאי: וזהו אהיה להתחלת אהיה עמי: וזהו הנה
 סוף אל אהיה אהיה דאנה בעבור: דא כאשר חתן נואו הדם
 יצא לבשר עב שמו שדי: ודבר הוא אן: בעבור או אהיה: אלהים כהאמר
 ואמרתי האלהים כי אלה היה כבוד פה פאפא ואמרתי וחרים כי אהיה
 האותיות לא היו אפן יצאו כהמקום ולאכן: דא יתן חובב לו: כי אהיה
 אהיה חזק נואו הדם והבטיחו: אמת אהיה לא בעיתו כסינו אלא עקבו עז שלך
 אלו אהיה: נאמר לו לא אמת כלם אלא עז שכלו אלו עזן או עזן אהיה ויהיה כעס
 כה: החזק מן ולא אהיה חסר כי נחם דרכים וכן לעלם חסר וכן אהיה וכן אהיה
 וזעמנו כי לא יעברו עז עז הישועה ואנו יתקיים כי אנו אהיה וכן וישלך
 והיה שם אהיה אהיה שדוריע יוד אהיה: כל כבוד: שמהו אהיה
 העבד והעבד: ופנשהוה: אהיה: ויכשמהוה: אהיה אהיה עמי עמי
 עז אהיה כחוי: צור: אהיה אהיה חז או כהן איך נמקן: וזהו אהיה: וזהו
 צבורה אהיה כפי הזכרות כמו לא עשה רמון: אהיה אהיה חתן האהוב אהיה
 ואמר נואו ונאט בעלות האות מעברו אי כעז שכלו עוף אהיה וחיות עז
 שתקו אהיה ויהיו אן בעם ויהיה חתן ותשח בעבור האות ואן הליב אהיה
 אהיה כהן והלך אהיה: ויעל האות: דא אהיה וזה הקודם: אהיה דרך האהיה
 פן יכשמהו: יתמו: או כהן: אהיה כהן: או כהן: אהיה כהן: וכהן: אהיה
 כמו כי פנשהוה אהיה: כהן רכס: מעברו כי שרוא רכס אהיה כהן אהיה
 ותשח אהיה: דא כהנה ישוב אהיה אהיה אהיה כהן אהיה כהן אהיה כהן
 כמו ישראל והם עומדים כהן: דא אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 ישראל אהיה יכשמהו אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 ומהו אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 עך: ישוב לו הנושם כי חטא עוף: אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
 כי הם כהן ובעבר גדול: ויא' ראו אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

מעשה נשואתו ואלו הן המלאות אפי ה' אפי בוא הערות יחלו ה'
עליכם וזה הנחב: אלה זה שחתי: ואמה הית יודע כי יודע להם בעבור
דלל אזה שחתי: אמת אבם ואלו הודיעתי אמת היתה אמת אבם: ואז
באתי ואת: כיון חנה: היא אמת בכוחות:

דארא

דילבר

ואהים: אמת חנה המאזנים כי היתה נכונה על יד אהרן ערס
שאלה ובעבור זה אמר אמת כיון שהיא והוא נחב דבר: אלה
ה' מענה ואלו אמר הוא אהיה לו הדעת אמת: דלל לא נודעת בעבור אעני
המים כיון שיהי ואלו הודיע כיון שיהי דלל האלו נודעת אמת: דלל לא נודעת
אעני המים אלא על ידיכם וזה נחב: חנה רוח: או שמו אמת חנה חנה
חנה וזה דאמת: אמת אמת אלה אמת כיה החנוס ואני על שפתיים אחר
שאר או ואני אהיה עם פיר: נאמר כי שחתי אכן אמר עני ונתתי וזוהי
אמת היה אמה בלבד כי אמר בוא דבר ולא אמר בואו: ואלו הוסף זה הנה אמר
או בוא דבר: ויצא: אמת כי צוה אמת חנה שיעשו וזה חנו: דלל צום שישלו
את בניהם: דלל הוא שכלל יחננו ואמר אליהם אלו שנוצו לינו השליכנו
אל שנת עני: שמים וצורך השלם: ואלו צום אהיה: ואלו צום שישלו
כי תבאן בלל בעסקו ואלו צוה אלה ואמר שיהיו חננים וישלו ויסתרו
בפניהם יפות: ודע כי זמר דאמן ושמעו כי חפץ הודיע את ייחוסו של לו
אכן הפסיק על און: יהיה נכונ: דע כי הנכונים ב' פנים הא' נכונ אלה:
והב' נכונ אמתו אכל החנה אלה אלה: אלהים אברהם: כמו אמר: אמת אמר
זה פירן כיון נשון וכוכו וחונן אב: יאמר לו הנשון אפי השכה והכוכב אחר:
השכה: והחונן אכל: שמה אמת אמר הנה אלה לא ישמע אליכם והאלה דין
אמר ואתה נא: נאמר החונן אמר אלה ונהה אלה ואהרן:
אמת אמר בארן אף יהיה מדבר השם עם אלה ואהרן: נאמר האלהים
נתחנן כיה: יא' בכל חנוס שיחבר אלה לא אלה כדבור הדבור היה אלה
אברן אלה ואהרן שומע אלי אלה וזה חנו: דלל בעת שיחברת היה אלה
שמע אלה על יד אמר: דלל היה שומע גם אהרן פה אל פה דלל אלה על
מנהגו ואהרן על מנהגו וזה הנחב: אמת חנה: דלל חנו בעניהם
אמת חנה: באהלים: חנויים אדבר ועוכר במהרה בלהע האל: יאמר
החנה להתרויח: דלל אלוהת חסכת חנויים כי כן מנהג השם חנויים שישלו
ככל יום נואה: דלל שחיים דרמ ואלות: עני כלה עני עתה: והדנה אלה
באור חנה: כי כמה נשתנה עני היא חנו כי יחיתם באים: באהלים
מן ואלו פתן אוחנים אענים: ואלו גם השליכן באים: יא' כי וישלם שבעת ימים
הם בעני אפי על כל מכה ומכה: ועלן ומלון: חודיע כי הין יחברו הערות ויגורו
בשמהם הזאת: ואפי' כבד חנויים: אמת חנה: כלה הין שליטים נכונותם
בתחומים ולא ישותן אהאל ובלושת הצעל שליטים סמ וישותן אונלוהם והין
נלשים אונתם וישותן אהם: ויעשו כן החל חנויים: אלו הנעשו דבר ואן החח
על: התפאר על: מענהו תתכבד על אמון אבך: כי תעלה או בעבור ואני
נאמר אעניך

באתי לנגחך והזהרתך כי תחלת עניןך ולא נבאתי לזכות כי באתי פונה כי
אנוני עתה יכול להסור ממך לא יוסף ונתתי הכתוב בארץ ובהמה יעדי וס
מותם יצבעו אלהים ואז ידעו אות הכתוב דנה מן הדנה יערוך מחוכמים
מכל מין דל שם חיה טמאה (לא תאסוף) אם היו פועלים ארצם ובהמה אמת
ובהמה ואוכל ארצם פירות הקדש לא אפדה עמי מעמך ואל לבסוף אליו
פדות לעמי ואז יסלחו: מודיע כי אלפעט אמו לגבה אבלי חיים סוקלים
אומן פורת ברח מעט ואח"כ אכעסות: ומנה פיה ככין איביל הרעיה
ואוצע השחן ונה היה להפך האנה: אשתולל ומורג ומשפל כאן מסלה: דל מן
לא ערך תחפון ליהיה נסלא מן האבות ושלן וסוף משלות כאן נשק על פלעי:
אתן היום הוסדה: מן דוד הפלנה היא כען העיר ושלולה: דל מן היה
הברג אנו כמי יהושע: היג: הבאו ונבן: אלה העיר מן העיר: ואתה עבדך
ידעת כי עלם מסור האכה תראון אלה ואתה לתסור תלונן אל נשון:
אם אמר און אמר או נוכן אחר שומר וכן הברג: מאמר כי פכאת הכחל
שנ פעם: אל אגמתי ושל האכה ושלפחה ועד ישוב ופחת: דכחל נב על ה
עיון ואל כל המלה דבר א' והוא כאן מדבע נאפנין כי אפולות: אלו נדון
מהשכחם: דל הנקט אפולות ועדין או נדון יאלל נחך: לעת עמד באויר
ואז נחך ארצה:

בא אל כל עדה

זימור

ה אלמה כען אל סרעה: קלמתי תפיר או ישרא: התעלות מן
ויתעלו בה: דל מן ענין און עשייה מן עלוות ברשע: אענות
מן עונת ומענהו לשכר לפי: דל מן ויען מפני פחדי הענה אשחולא
תשלה: אורח בגדאוך ארבה וחסיל כמיניט הא: דע כי הילך בעת שהוא עון
הוא מסור ואם יתעל אמת ויעוף והוא מותר: יל היו כלים הארבה על
בתים והיו נותנים סם כמאוסים ומאיתם אורתם לטא דת אק באות
הנה מיוט היותם מזור הפלנה: עז מתי יהיה זה המיון מולל אנו
העלם מענהו ערם נו האכה הית יודע כי אכבה מעלים אהיינו
בשום והנך דואה עתה כי אכבה מצומם: דל הא תדע ערם יהיה
בארץ ומענהו לא היה בארץ: וילך כאן וילסי: בלא א' והוסיק את ואת
ומענהו פתח שלח בני און ויצוה השב את אשת ואה אהרן: יהי כן ה
עאכס: החל ואעז: כי רעה נוד פכס: מענהו כי הוצג ליל בלכס
נלה קנד פכס: כי אורת אלתם מבגלים אורת העבדה: אה כלא אשר
עם כל משל השאר הכר: אה החות הגה: אכלו את חיהם ואחרו לו
נמצא דבר שטאל ונמות: דל עתך אמי יעמוד יוס א' ולא ימצא אכלו יאכל
את כענין חשך: יל כי הוא נוח: ויל כי הוא מנה יכסנו אחי יל הוא
על העוף ועל זה הארון נאמר כי נח ב דבר על אור האש ומע אצרים
ואות כאן נכה על אדם מצומם: ויל חשך בלאר כי זה חשך או יופא
אור הבר ואכוקת ופזרים כאן והאילג: דל מסור בלא העבדה: דל

יבא זה החשך אחר ויסוף חשך האלה וזה נחב: אם אומרם מאין נחבר
אמצחים כי החשך ייחסי באמרם התלמים והסוחרים הפאוקאמצחים
וראו חשך והחשך ייחסי טעם אל: יכלה לעצמה כי הודיעה אלה
כי פיעה יאמר אך אל תסוף ואמר לו כן וכן: כאלה חלה ישוב אל ה' דלא
פיעה: לא כבא ונחמי: מכבוד פיעה בכור און וכבודי פיעה חס: יחזק
כאז שחב הנביחה און ישר נחמי: והפאת: והפלות: מן הכתלים ומן
העצים: חייב שיהיה הפסח מן הצאן ואשר אמר ונחת פסח אלה אל
צאן ובקר מעתה צאן ופסחים ובקר אלאים: כפסח: כצדק: עזרת
אורכה מעל: תחלה יד: אלא הוא מן בער מעד כקר כענה הנרכבות
והפסח נאכל אנשים מוסר על האנשים והעצמות והעדים אלה
ואם היה יום לכת שבתו כיון כי לא יכלה בשם ישראל: כן העבדים
דע כי הערבים הם אלה הא' תחלה ערובתו השם: אלה כן השם
וה' כעת יחשך העולם: יא' אם נכל יד יוסר: יחטט מכבוד יוסר וינו
הזם ויצא ואלו כלא שבת: דלא אמר עתה הנשיא יא' יערש הפסח לו הוא
וכטמן בארץ האונקדי אשר כי יקט הפסח כיום השבת כעצמו כי הוא
מן החובות וזכרון הנוסס ואכזרי אשר כי יקט בשבת נאף א' עולם
כל שמה וישרף ואל יאל: השלף אנפוליון: נא: אינאון שאינו מכלול
בעובי וילך אינגלטון: וכל אלה מצרים: והתקנה כזה כי הת כזה
הוא הכבודים ואלהיהם שאן יאמר מצרים כי הכבודים נהרנו לשמן
כי לא עבדנו אלהינו בעוב אכן הת הכבודים ואלהיהם נחז: דלא הם
החרטומים ופלוסופים שנאמר ויראו קב הזוהים: דלא הכנר והצאן שהיו
עובדים אותם: ופסחיה מן ופסחיה האזנת: דלא ותחלה: אך אשר יאל
יא' אך אשר יאל אשר ואל אשר יעלה: כי הוא אשר כי היית אשר כי אנצור
ואחש ואעון: וכאשר אשר יא' יראי אל המוקן ואל יכלה הנדח אש ואלתו
והדלן נחמ ועשית ואל יכלה אלה נחמי עון הכסל כי הוא יחזן מכעיה:
לא תחלה ואשר לא הוא א' מצות ואל חזק כמו הידנות והפירות אצלתם לא
אסור ואל חוב ואל אסור א' מן הזרענים שלאן אעון כאשר א' יעשה עצם
דבר ויתערב עצם כמו גולל ונפלים עם תהום ונח וכן כל אשר יתערבן
עם הזרענים אחר אכל לכלם יוכלו אענת ואלן אסור: וילך כל אשר יבאו
לדי חזק כמו אפונים יכלו אעון חזק ואלן אסור: וילך כל אשר יבאו חזק
שם אסור: תקן שם לחם: ותחלה כמו גולל שיעלום עם לחם ואלן חזק
ויחזק ואל הזרענים ויבאו לדי חזק באחרותם: וינס פיעה אלה: וילך
כי יצאתם היתה כום שנתה אחרת הפסח יצאן: ואשר אמר הזיוון
ה' מצרים אלה: הוא יצאתם מתק יד פיעה: וברכתם גם אלה:
כאן לתכונן אלה בעת העבודה וילך כאשר יכרם הכהן בעת זולת
ינחב נוכחיהם כן יכר גם זולת: שאריותם: הוא לשם אנצור
אשר יולן הודיע כי זולת הנעבות אשר אכר בשמותם ועליו
חרכבים אשר פתחו מן שאר אם אחר אחר שמה עומה מצות
אשר אחר

מצד

אמר אומר כי הוא חסד - נאמר מעשהו כי הוא חסד אפס אומר אלא עבודתו אלו אומר:
כאשר אומר עם בעל האם יולד יקרא חסד - דע כי פסח מצרים ילכו למי מצד
עצמו ועבור אבאבן וזמן במלכות ואין חוקיהם ומקרא נקל ואכן לדורותיו אלו אומר
מלון: עמו: י' ימים וזוהו יולד: בעבור: וזוהו כ"י יולד: דע כי יליכו
שלא במצרים ה' שנה כי אם בחלוך ש"ב קה"ת ועצמם וזוהו אלו יצאו החלוק
כי אם ל" שנה: והם מעת ילידת יצחק וא"ל שנה ל"צא וכרהם אומר כל
ל" שנה: הודיע כי זה האלה היה שמה לפני יצא מצרים. לאלו בל"ן שנה:
ד"ו כי השם שמה את ישראל שנה השלישית: וזו השנה האלה הזה כמו אומר
בלכת כ"י: וכ"כ: ועצם אלו השנה כ"ו: אם ככה ואם ככ"י: אלו יולד כ"ו
שנה: יולד ל"כ: ול"כ: חייב הנקל במלכות און כאלו חייב בפעם רחם
והיו שמה קלה והנחם וזוהו ידעתי בתשובה כי כבור און היו עולם או תצאו
אמר: וכבור בעת רחם או היה מקור אפס זה: והפך בהם כי קלה בכור
און היו אע"פ או תצאו אמן וקלה פער חסד אלו שנה אפס אפס
סיפדי ושוב ויהיה חן: ימים ימים: שנה וזו שנה: והעולה כל פער חסד
אמר: כבור פער רחם אפס זרם כלבי: וזו כי יקח האב אפס הכהן יתן
הפדון אפס יליכו און: ואמר כי זה שנה התורה ועצמו כי יתן און אלו:
ז"ל פער חסד: הודיע שפען סיפדי כשה און יערוץ און ימות ראשון ואמר
ימתק יולד קל אלו: ויהי כי הקלה פריעה: אלו: וזו כבור כ"י אפס אפס
על כ"פ: ימים אפס יפדי כלויים בפעם א' ואון אלו שנה: ואפס יפדי
בחסד שליט הוא חון אע"פ על ישראל כמות ופדויו אפס חזק תפדי:
ובכור על ד' ק"ט: אמרו אפס יקח אלו כמות אף כבור שוף ואין הרמז
על כן אפס ז"ל: וזו אפס יפדי כמות חסדיתו והם בכורות בהמה
טמאה כמות ואם בהמה הטמאה: וזו אפס יפדי כמות אלו שנה כמות
אפסין אפס חזקו: ודע כי בכור כ"י וזו או יעבור שנה כ"י אלו
יהיה כ"י אפס הוא אפס: וזו כי אלו יעבור החת השבע שנה און
אפסיה שוף על בכור עדר: אמרו נפת המצרים כי בכור חסד אפס אלו יפדי
בעין הוא נקל אפס אלו א' אפס חן בשנה ולצד הכמות הטמאה
הוא אפס אלו יפס און: והעולה כל פער חסד הוא הראשון הזכר ואם
היה הראשונה נכה או יבעל ליהיה הכן השני בכור פער חסד אפס
הוא זכר כי המורה על הראשון כמות: ע"פ שנה אפס כ"י והעל
אל דרומי: הסב פאור דרומי: און על ידנה וא"ע: חסד אפס שנים
דברין כלכ"י: אפס על ששען כי האותות אפס אפס אפס עקרים
והיה פועל על הידים או על המצוות: והרבה אפס יחפון כן הציצת
והתפילין וזו אפס חסד חסד:

בשעה

דיקדי בשנה פריעה אלו חסד: ואל נהג: כי נחוב הוא אלו און
כמען: וזו כי נחוב הוא הר סיני כי חסד אע"פ און כמות:
וזה כי נחוב הוא השבעה ש"ב אפס אפס כי יעדין או שאלו נפת

הכחית עזר ל' דורות שנאמר אמת תשקף ואתה לאבדי: ואת אמתך אמה אמתך כן
יחם העם וראיתו כי ראו מלחמת עמלק ולא לבן: נאמר כי דרך פלשתים
היה נרוך ומצויים ולא היה עליהם נשף אלוף: ואת אמתך אמה אמתך כעל נחמה
ראש אלוף מצויים: וברכיהם במלחמת עמלק לא אמת כן: נאמר אמתך
כי אמתך דבריהם ריעים בעבור הארץ להיותה: ותקנתם אבוא למה: דלא כי
גמור נספר אמת הדרך מן היסוד: ואמזלים זלוק לפלשתים: דלא מן וחמש אמת
ארץ מצויים: וינה אלה: והוליעם כי חייב על הש"ה שיתעלה אלה הדברים הגדולים
מסכות: אמרו כי קרא למה סבות בעבור הענין כמתוכו וה' הולך אפניהם:
ודע כי אלה הענינים נאמרו מן הענינים החלשים בעולם וכאלה היו
חפצים לראות חידוה הין ליוצאים מהחנות: דלא היה הולך אפניהם ואמרה
אמת הדרך ונה אמת מנה ונתנו אל מהל אומר קום אלה הענין האלכין
והן ענינים: א' המורה אמת: וא' על האלכין: וא' הולך אפניהם בלשון:
ועמוד האל: נהר א' אמת: האל הנמצאות בעולם הזה על אלה יאמרו
כי באעבר בפניהם על אמת דמך: ל' כו א' אמת דמך ואינה כמנו האל
וגר ה' אמת נהר דמך א' אמת דמך עמי אמתה ישרה: אמת אמרו אמת
שהיה עמוד הענין הולך אפניהם אמת דמך וישוב ויחמי: נאמר עזר שלא יסמו
יבוא כי איתך נשוק בלא צווי ה': דלא אמת אמת: דלא כי עמוד הענין והדורות כן
הדרך אמת לסיסעו: אמת: ישרה: נעבור בלי ישרה: נבא אמת: א' אמת: וחזקה:
אמת בלבן אמת דרך אמת אמת ותלפניה תורה כי אלה אמת אמת אמת
או למה אמת: או אלה היה חרמוס: ואמתה: יגלה נהר כבוד ה' בעולם:
דלא נבריתו: אמתה הנריב הוא אלה הנריב רכבו: ואמת רוצה ל' הסר מהא'
הנריב יעלה א' פנים אעצמו ואחרים וראיה הכלל הכלל: ויאה אמת האלה:
עמוד א' האור אמת ישרה: ואלה אמת היסוד אמתה: אמת מן דמך האמת:
דמך תכא דמך אמת אמת ותמות בצמח: וירדפו מצויים: אמרו כי הוצה
ה' כי אמת רוכב על סוסים וכאלה ראו סוסי פרעה בעלן אמתה: ויבהוהו
בכבוד: הין עופעים בעיני הנחך להנפיה סוסייהם ואלגיהם: דע כי אמרו
המרכבה ל' סוסייהם והסוף ה' אמת א' אמתה והוא על כי הוא ל' סוסייהם הוא אמת
ותעלה ותעלה מרכבה מצויים נשף אמתה וא' על אמתה: מענה ראו
ישרה אמתה אמת וישרה הין על אמתה: דלא היסוד הוצו מצויים על אמת
היסוד ישרה: ישרה: דמך: אמתה: אמתה: אמתה: אמתה: ישרה:
חצי אמתה ישרה: ישרה: כמך אמתה אמתה ישרה: אמתה: אמתה: אמתה:
ובאמתה נענה כהרף עין: דלא אמתה אמתה אמתה: אמתה: אמתה: אמתה:
האמת אמת אמת והוא דבר ענין כי זאת האלה האמתה על הנפילה
אלה ישרה כן אמת כן אמת ענין ובלא ענין אפניהם: תמאמת:
תמאמת נפלי אמתה: דלא נעמה: ישרה כי נענה אמתה בענינהם
אמתה נאמר כעל: ישרה כי דברים אמתה בפי האלמים הנבואים:
וה' ישרה אל האלכין וכהן אמתה שמו: תמאמת אמתה בתמאמת
מהם אמת אמת ובלא ענין דמך ונהרמוק: וישרה אמתה אמתה

באמת

עבור אפי' העם ואלו הסתד מהם : דא עבד אפי' הצדיקים הנב' עמדי בלוי
כי הוא יעני או זולתו מן המאורות והאך מהלך יום אי' בעבור כי בסוף אור ה' אכן
הרחיק יום אי' ויכלף כי ה' הצפן המים אדם אלה ימי בראשית ויכח עמדי
אמר כי ה' הכח עליהם שידעו כי נצף ה' עליהם ויכלף שהיה יושב עמדי
בערוב : ומטה האלהים כד' : היה נאשו אמר בשל ידיו : תאכו כדיו : מן
אצילות : אמורה : כל א' וא' : דא הוא שם עין אשן מערה ויקרא שמו : אל ה' דא
אמנה שם ואל ביארן הסתוב : ועוד אמר אי' ה' אשר אמר כאן בסוף : דא
קראו בספר הוא נסי' וה' קרא שם ה' נסי' כי יד' כי יכולת ה' מעשה
זו הכחה בעמך תהיה על שאלו מק' ישווא כסתוב א' והכית ימור דור
מזה הדור עד דור ישועה : דא כי יד' עזרת ה' עם : ישווא אשר ישווא חלק
אמנה ה' כמו תכוסס על לה : וזו נקרא בס' מן כסא כי כסאן לא יהי ואלכותו
תמיד תהיה על ישווא ועלמי עולמים כי הוא יקרא מק' ישווא :

ישמע יתרו

די שמוע

יתרו : דע כי בתחילת המאורדים כנה הענין מהם אמרו כי
יתרו בא נדמה ל' הדבור : ומהם אמרו כי בלא אחר האורות
הטובות : ומהם אמרו כי בלא בלטה השבת אחר הנחת האלפס : אחר שוקיה
אחר שלח יתרו ס' כסין וצרכי כחם מהטענות אלה : דא אחר שלח אותה
מן האון ולא כן הוא : דא אחר שמתק' נע ושלח אמתו לא כן הוא והואשן טוב
כאלו ויתרה שוקים : דא אחר המעשה שלח אלה או יתרו שלח אלה : ולפני
ואז אחר הש' והד' כי היה כן נדמה ואליעזר שבת רבותי : דא כי טאג כעשה
בן או נה ואולי מתן : דא כי שמות של אליעזר שוב בלדורות נדמה : דא
כא' וא' שמוע שמוע על שם צורך : ויזכר ה' א' אלה : כי שלח או כסתוב : וישתחו
אלה אחרתם ע' כבוד : אור כל התאמה בעבור פריעה : דא מהצאונה : דא
רעבותם של ימים במדבר סין : ויחז' כמו עני וחמה : עתה ידעת כי ה'
אשר הוא קדוה אלה האלהים ועלה האורות במעשים בעבור כי הם גדלו
עליהם : ואלו רמזים ותאמר עתה ידעת במה כי גדלו ה' אלא מעשה
ע' הנבחר או הדבר על איזה דבר הכח עליהם האורות ה' אשר הוא
גדלו כי בדבר אשר גדלו עליהם : אפי' האלהים אפי' אנה מועד : דא
אפי' הם סיני : דע כי יתרו הגדול בלילה אחר שהלכו ישווא מעמד אונדבר
או דרך תכחה : כד' אולי : הדבר דא באי'אוי בעל רוב : אי' ע' ע' שיהיה
ה' עמך : דא ראה ותתעם כ' ואל תעשה מעשה כי אם בדבר ה' : היה
זוהי ימן העם וכן האלהים : אלו האלהים בעבור האלהים כמו אלו הנתע
הנה התפלות : דא היה אמה מן ה' ע' שישמע ותבוא אליהם : וזו
הדרך : כמו פנו וסעו אבסי' הח' ד' דא מעשה ודרך הלוי א' צדוק :
אנשי חל' בתפלה נבטרה ובעוליה לא יהיה חל' בדבורה ותתע
טפסן או ר' אפי' ב' עני וינה שוחר : אמרו כי כל אלו שישווא אלה
שר וכן האמה וכן האלהים ואלעזר והשופט הוא עשירי כלא העליון
למ

לא ידעתי כונת המלכות... לא ידעתי כונת המלכות... לא ידעתי כונת המלכות...

וכן סאמי ויהיו ית אלף שופעים וסו אלף קלף שופעים והלך מעליך מערך
אם אמר אמר או אמר יתרו כי יתן שופעים לא היה משה אמתן באמר
כי שם לא היה חסן חסן זולת חסן ה' אלף פנים הא' שלא יתלוטטו עליו
והל' שלא יאמר כי סכר נלפסן עליו: ואלף לו: והודיע כי שבת בטובות
ושכן כפיתו: והתורה או זכרה כי שם הוא כחב וכע נח חותן משה ועליו
אמר המה העניטם הבאים אחות אבי בע רכב: ויכלאו בית הכבדים
אשריהם בעל יחזקיה: ואמר מנצח האמדים כי יתרו עשה חסד ולא
ספר הכתוב וידענו מדבר שאול אכן סוהו רבו מתוך עמלק פן אוסיפך
עמו ואתה עשית חסד עם בני ישראל כמצותם מצוים: כיום הזה לא
אחדש: לא כיום לנסיע מן רפדים באורן היום באו מדבר סיני כי חטיה
קטנה היא: לא כיום הוא: לא כיום הוא: לא כיום הוא: כיום הנה הנשף
בכנפיו: לא כיום הוא: לא כיום הוא: לא כיום הוא: כיום הנה הנשף
אמנם הנה: כהיום הוא: כהיום הוא: כהיום הוא: כהיום הוא: כהיום הוא:
כל בע אדם: לא יתעצב לו יד: לא יתעצב לו יד: לא יתעצב לו יד: לא יתעצב לו יד:
ואם נהנתו ירה יורה בחצית: כשוק היוכל: לא יתעצב לו יד: לא יתעצב לו יד:
עצ עת שילעו מהו סיני בשנה השנה ויכן השפחה ולא כהווי כי
היוכל יהיה מעות כמו שוקר והתפוצרות עמלות ונבוכות: והלחוב כי בעת
שומעו וספדות שהן מובלות נולו אחרון ויארך הנוו הפסן אז יהיו הם
השור העלות: ובעת שהיה מדבר עליהם היו שותקים ואחר שיקבלו אפנה לצדקת
שכני עזר העלות: בהיות הכתב: זה כמו דרך האבלים שיקדו אפנה לצדקת
וכאן מלחה נקדם במאם והדבור היה יבוא אליהם מד' ביאות ועשו וישמעאל
ושאר הנשים היו רואים לעצרת האם עז אב השמים: וישאלו שמה וראו
והנשים ראו כלב: ואמר אביעל כי נחמכו האמדים על ערב רב מאהם אמרו
כי לא יצאו ולא שמו דבור ה' ואהם אמרו כי יצאו ושמו: ואמר מן האמדים
כי ויתעצבו מראה כי לא היה בהם פסח ויעיר וחרש שנאמר וכל העם רואים
מן השמים השמיים וכאך בשנה התורה כי הכבוד גד' מחיצות אש חסך
יעל וערפא: ואמר אביעל כי כבוד ה' כבוד ערפא שנאמר ומה נהיה אל
הערפא אשר לסת האלהים: ויירד ה': הוא הכבוד הכבוד הכבוד הכבוד הכבוד
ההר: וינרא ה' הודיע כי ה' הנורא או הכבוד: רז העז בעם: וכבר הזה
ואמר או תמצ כי הוא מיתרו כמלך דין וזה עם בני שמים: וכ' כבודו ירדו
א' כבוד האש והל' בעמק: והם הכהנים הבכורים שהיו מקבלים: אלו
כמה היו בנה היום: משה ואהרן ועליו: והשמים כרחוקים: והעמל והעל
באחיה: אמר אבוסרי כמב בשנה תורה קו גדול ולא יסוף: או היה מפסין
קו הדבור ולא היה אמור באו נשימה בשל א' ולא היה נחל כמו קו אדם אלו
כרא קו והלפסן באויר ולא קו אמר אביעל אלהיך אבל כורא הקול: לא יתקלו
יחזק כמון כהנולי ככס לעתה: לא אשר יתקלו במצרים: ולעט הקול נהיו
והאומר אביעל ה' הוא ה' ואלון ודבריו הם גואל באו פונה: ודעכל בעת
שישמו האמיו כי הוא קו ה' כי היה קו גדול ישמעו הנקן והמדול על מנה

א' ומהם היצורים. שאת קול הקרב יורה מן החוץ. אבות עבדים: אבות
האעלים: דע' כי בנה חוסם נהיו אורות רבות: כל יצורים וברקמיה קל
שופר: ג' עת' כפר: ד' על הה' אש גדולה: ה' נוכחתי האש כמים ואין אכזב
אורה: ו' היה מעש: ז' היה קל השופר מן השחר עד שהתחיל אב' כי הנה
יצא תחלה מן השמים: ט' כי הוא קל גדול ונורא: וכ' כבודות ירדו א' באש וצ' א
בעב היעני: והכבוד הא' בא א' סיע מפזות שיעה: ודב' מפזות פזות: אסט
אמר אזה יעברו מאלה האנושות: נאמר אמתן אקדוב ולמד המצות ואמתן של
קפכו אמר ועלית באש ובתלהוה: אסט אמר זה הוא שאמר וזהו אמר כבודת
נצחה וידולתן מאכזב ב' רבבות ואופים כבוד מספר פנ' און: ודע' כי אמרו
מנהג המלכה ב' רבבות ואופים כבוד מספר פנ' און: ודע' כי אמרו
ואלה אבות עלות הדברים בשל החלשים בעצמם: ואשר אמר כי עבדים
הם כע' חס' או יכשה יע' פנ' בעולם לאן: לך פס' צוה שאו בעשה בידיו
ונכוחו ואו יצוה אחרים לעלות: פונד' זון אפית: כזוה' כזו יחאת יהואש
וירבעם וזכריה כע' יהוא: וכן אשה חס' ב' דות: אסט וזהו תדיו: האלה השפת
נאמר און ואמר הדבש כ' אלה שירדה אפ' השפת אונת דתה השפת: ודע'
כי יכשה אשלו בשפת כ' האכל אסט נצטרך בהם ואין ראוי אלה המה תורה
בשפת או אצור אחרים בשפת השם או אלהים בהמתן וצאנו אפית: ודע' כי א'
יהיה שפר און ויעלה מעלית ושאר ב' השפת נוצר אין עליו כוונת: כזו יעשו
המת ויליב אונת אפ' השפת: וכן האמית החת הכורים והמרחק ויעצוב
אותם וילך הוא מותר כי יצא מותר ידו אל תחת הגוי: דכלה אצות אכזב
ס' א' בעתן והוצא אנכזב המזינה בעצמה דרך לחונה: וחייב לעשות או גבול
אפ' השפת אצור ואסור אפ' מעיים וחוקים באצבע: ואין ראוי לישא דבר
ביד או כבוד או פפה: אשר אמרת בכבוד כזו דויד וזלית זו דר כאון נפין
ואו יאכל נדני מאכות זמורות וכן כפוזות החבורות אסורים בשפת: ואל'
יכשה אכזב כתיבן בשפת אלא נעק שפר יצו השפוט או אצות: ונך אשר
בשעיר: והנ' גוי כי נה' צדק יכזב תחת אלה: ואו יכשה לעשות העבד
מעשה אנפין בשפת ואו אנפין שצאה אמתן יכזב: ואו יכשה אעבדו עבדות
ואו יעבדו אצות בשפת או באש שפר: והשפוט יעבדו און ואמלאו יכזבו
דמתן וכל אשר שלים עליהם או ישפוט עליהם: כזו יעבדו אכזב ומצבה
ואו יעבדו שאור כגבולות ואשר ישפוט עליהם ואו יעלה בשפת מעלית תחלה
יכשה אפ' שפוט: או תלשן: נבנת כ' שפוט וצוה: או תלשן או יכשה לעבד
שם ה' על דבר או ידע' כי הוא כזב או אמת ואו על דבר שאין בו עצה: כזב
אח' אכזב: וכבוד האב הכופר בעני חייב וחייב שינום אפ' כזב: ואם יהיה הכ'
כחנות ואכזב הולך וילך אין חוב הכ' אקסט בכל מעל כ' אסט בתחלה: ואסט
יכזבו אנשים וישלבו עמו ראוי שינום אפ' כזב או יחשב כ' הוא אכזב אכזב
ואם הוא מתפלל תפלת חובה אין ראוי אפ' וקוס מפני: הכזב על פנ'
נדר חייב על הכ' אקסט: מע' שפר אפ' אפ' אפ' אפ' אפ' אפ' אפ' אפ' אפ'
עד כן וכן: והל' יהיה שם וידע' מה יהיה: והל' אשר שפר העבדים:

קל חס

אלא תעם כוונת דיע כי יא כי כמון ב' מנעם כן היה הנקרא מן השמים ומן האש
 ודבר העשרת הדברים של זו הפולה ועוד שכן ואחרו לעשרת הדברים של אלה
 תורה: דא אלה דברים משה: ואלו משה דברה ה': נסות איתכם אכבודכם:
 ומשה נזע אל ה' ויאמר: בא משה וברע נ' מחיצות האש והחשך והיען ונעל אל
 הערפא: שם האלהים: כבוד האלהים: ודיע כי יש אומרים כי דבר ה' לעשרת
 הדברים מנעם מן השמים ומנעם מן האש ומנעם מן האש: כוונת
 את הנקרות: ואלו אמר שומעם אולי כי היו ידעם בלא פונה כי ה' יעלה אותם
 אשר יראה לעין: נסות איתכם יהיה מאסן נשואה ויהיה סוף כמון שלף כמון
 נסות אחר: נסות: אלה העשן אף יעשו אלוהים כענין וכענין: מלכה אלהים: יגה
 קשר יהיה בעלה מועד וישחט עליו גדלי גדלים על ירך המזבח צפונה וקדשים
 קיים נבנה כי הוא ה' אמות: אשר אנכי את שמי עליו בגלגל ובשלה ובחלעון
 ובנוב ובציון ובחשאל: מנעם אכעם כמון מנעם אלוהים: כי חרפך אהודיע כי
 כל מנעם אשר יבנו באכעני נגיה הוא מולו ואנני: ואם תעלה במעלות גה מנעם
 אחרי יהיה בשערים יזבחון עליו כשר חוליס כשר המאה בכחך ואם תאמר על המז
 ויבן שאול מנעם מזה הדיע כי זה המנעם יהיה בשערים ויעלה עליו יעם קאמין
 אשחך צאנעם וברקס ויש מהם רבים בלא מכנסים יעב אחר ואלו תעלה
 במעלות והלאו כענין וזה הענין במכנסים ואיך תעלה מעותם כמנעם וקשה
 הם מכנסים כד: וכמנעם במנעם ה' ומעלותיו פנות קדים ואיך אמר ואלו תעלה
 ומה הדיע כי איננו במנעם ה' אלא הוא בשערים: זה פתרון א' מחכמי קראים
 והוא טוב: כי יש שיאמר אלה בעלות מנעם אשר יהיה בפניה ה' ועל כל אודות
 או העלה הם מעלות וזה רחוק: והעוב שיהיו מנעם: מנעם אלה פתח
 אוה מועד: מנעם אכעם ויקחלים: ואלו תעלה במעלות זה יהיה בכמות
 אשחית חוליס: קשה פתרון אחרים נוקרים הגיה שאו יעלה במנעם מנעם
 ומעלות אכל נרוב מנעם היו כועם ועלה ומנעם: ודיע כי היו במנעם מעלות
 במנעם נאוי שלמה למעלה פנות קדים: אלא לא היו עולים אלא בקדש קאמין:
 או תעלה הודיע אוננה מענה כי באשר יעלה יגה נכרותו שלהו
 כן יחיו ואף אם יהיו עליו מכנסים: אלא אם יעלה בכסא כמון שאמר וכעם
 בעלה אכעם אמר יגה מערות מורה: ואמר פותר אחר ואלו תעלה מן כי מעלו
 אבותינו הודיע כי אם תבנה נגיה מעלה: ואם לא תעלה מערות כמון כי
 מעות האחר יגה מעליך הענין: ואשר אמר במנעם מענה ומעלותיו פנות קדים
 אמר אלה מעלות של חכר ואלו מעלות של מנעם: דא במעלות מעלות או תעלה
 קרבנות למען החטאות שעשית ותסוף על מנעם כי הנדבנות או יכפרו
 בעד השערים: פתרון אחר כעם אסר עליות המנעם במעלות שאם אמר
 ואלו תעלה מעלות היה ילסוך מעלות מעלות וכשאמר לא תעלה קרבן מעלות
 ואם מעלות והם אטאי: דא אם שאו מעלות קרוב מנעם מעלות הכהן
 ויהיה המנעם כמנעם ויראה מערות עליו על כל פנים והנה היו מעלות והן מעד
 קרבנות המנעם: ואלו שאם תעלה חרב על המנעם מעלות על מנעם: דא זה
 פתחה: אלה קושל כי תחכפר בערותך כמנעם ויתכסן ואלו כי אם
 עונותך באיות: אלה הפרבנות שמעתי כגה הפסוק: דיע כי אמרן הראשונים

אבות מאבות אבות אבות חסד ואלה הם החורגים הזרע בן הנצח
 המעשה בן הדם בן הזורה בן הכורה בן העוקף בן המרד בן האופה בן
 הנזיף בן הזאב בן המפציץ בן הצובע בן המעורר בן המסיק בן העשה
 בן טורף בן האורג בן חושב מעל בן חושב על בן המלה בן המעלה
 בן המלה בן הפירות בן הנקמה בן המכור בן הפיות בן הצדקה בן
 והשון בן השחטן בן המפליט בן המלקח בן המעבדן בן המוחן בן
 המחטב בן הכותב בן אומות אבן המוחן על אמת אמת בן אומות אבן הכונה
 אבן הסותר אבן המבער אבן המכבה אבן המכה בפעול אבן המוציא מרשות אבן

מלפנים

זאבקה

המלפנים השנים תכתבם בעצמם ודנדוניהם אולם תכתבם
 אבניהם בלוי כיוצא היה כאלו זמיר פיומי אפל סנהדרין היה ראוי
 וזמיר אפל חכמיהם כי תזנה ימכור נפש אדם לצורך או בעבור גנבתו
 שגאמר אמר און ונמכר בגנבתו ולא ימכר אלא אחר להתחבון לאם תימנע
 תלפז אנו שתמכור יעבר הוא האזרחי ככתוב כי ימכר אך אחר העברי ואלו
 היה גר אגרה היה אומר אחר באבד ועבד אומר עברי והוציא הגר ועברו לא
 היחס ולא למי הדין אלא בעבור אברהם שהוא מעבר הגר או זמן עבד נקראו
 מגברים והוא בן שמי ולם יהודי כולו ושלח לנאמר ורכס אצמי האמת והלויים
 של שנים ימנע לתמכה ואפי' כמך אלה השנים למיעה או יצא ואלו השנה
 מעבר זמיר חשוק עמי מה לשאר ואצא חפשי אלא הרשות ביד האזרח אלא אם
 נמכר אנה משלכ עד היובל אז יגאל ככל עתו אלא אם ימכר וישלח און ו
 גאולה עד היובל ואלו עבד עבדו גמל גמל וזמיר יחיה העבד כמך אלה השנים
 ימלא אחר הרפאון ואלו אין עין דבר אחר נאמן ואם ימנע ערם גשמים
 עבודתו יורשין מאמאיים ואם אין יורשים ילפז אחר השנים הנותרות
 חקשיו ייתר והאמר יתרי בתפון אבדו תהיה אצונתה ואלו אמר יהיו יא
 האלה אבדה תהיה אצונתה והבעים ילפזן אצונתה ואלו כי אמר יצא חקשיו
 אין האלה או לא הפנים או לא הצונתה ואלו הצונתה כמון אומות ותם אצונתם
 עד יום מותו ואלו האמר עדן אבד והאלה מכב המלכיים ופי ימכור או לא
 כתיב אמר כי אין רשות איש אמור בנו אלא אמת ילפזן רשות אצורה והיא
 הכתובה ולא האומה והנשאה והאצונה ואלו תצו כסוף של שנים זמיר
 ינחה אלה כמלפני הכנות ולפני וחרונה ומלחה אמר אחרת
 אמר כי ילפזן רשות אצורה ואלו ינחה חנה של האומה אמר
 אמרה ולכיתה כסותה אבולה וענותה לכיתה ואלו וענותה ביתה ואלו יעלה אה
 אצונתה ויצוה חנם מן האמתנות אה אצונתה כוונת און כסוף
 אצונתה כסוף אצונתה דל באו אצונתה אצונת חוק אצונתה והאלהים
 אצונת אצונת אצונת עלה האמת לימות גהימז גהי אצונת אצונת גה
 המצב או הוא מצב ביה הוא תבעת מצב בער ואלו ככל אצונת
 היה אהם כמון גה האצונה ומפה אצונת אצונת ואלו או אצונת ואצונת
 הוא אצונת כי אין יכול אמרו ושלח ונמצאו או נמצאו כדן אצונת אצונת

ומהן אבן

ותקרא אצלו ואם אבן ואם אבן כי אין משפט אבן אבן זה: באנדרוף חפץ כדמיון:
 דע כי אם יפה איש ויפול בחולו וכתיון: כהן ואיש אחר ואינם יודעים מאיזה
 חכה את אמו. שאין אומרים: זאת נקום: או על כל פנים בכוח: אנדרוף כיון
 אנדרופותיהם: שבתו: לכתתו: דלא דתת גזעו: ופי יכה אויל את עכבאל זה
 משלך או אלו: נקום נקום: העלה בו נקמה מאדן אור יומת: אך אם יאמר
 או יאמר: זה כאלו אלה אלה שאמר ומהל אלה הכהן בלעב תלושת מהיום
 ואת בחצי היום או יולמ כי עברו כי יאמר ואפי' אם הם חסידים: ופי ינצו
 ונתנו נקמתנו ונקום: ואל יהיה אסוק על הזדים: כאשר ילית עליו בעל האלה:
 כי הוא היוצא מאקרת ועבודתה: ונתן כפולוים אפי' השופעים ליהוה העולם
 שהוא עבדו ואם אין זה בעל אבן או נחבלי: ונתת: אי שופע: יתן תחת עין יתן
 ונתן תחת יתן ונתן תחת שמה: ועליו ש הוצאו עין פנק יתן כופה: עין יתן
 ונתן תחת יתן ונתן תחת שמה: איש שיש לו יד יתת וספר יד שמה יתן
 כופה: ושחיה: ולא אמר ועורה כי אם ילקוחוהו: שחכו נקד אם יוצאו ונתן
 כי עינו על א' שחכו ועל א' יתן כופה או יוצאו עינו: דלא ושחיה ועורה א' הוא:
 ואם יוצא שיעם הרבה על א' שחכו ועל השאר יתן כופה או יוצאו שיעו: ואם יאמר
 אקום או אבן אבן ושלף: השוף יפול: אפי' שיצא מאבן הכהמות: או כפי יתן:
 לא ימצא מאבן שהאבן והתעורר בו: והתן את כספו: או זה כפתך כי ישלחיה
 אחיה הנתן יותר המנהל יתן בעל המנהל פי שיעם אבן המנהל: דלא עתה
 כי שהוא דלא זה המנהל והמנהל שחיה שוב אם שחיה עבול שחיה הנתן
 יתנו השופעים: המנהל שוב ו' והמנהל ה' יתן בעל המנהל ואלו ונתן המנהל
 ופחות אלו: ארבע נתן הפחית א' אפי' שלעלה המנהל נשף ועזוב: אפי' שחיה
 אם חותר פנה וידע כי גב חותר ויצא ואם יקום אבן אורן יתתו: אורן או
 אורן הנגב אבן דלא וזה בעת שאין מושוע: אם יתת השש על הנגב דאם יאמר
 יבנה דלא כי אמה האמה אורן כוס יואו זערת: שלם ילם: חמה וארבעה: ואם
 האמה או יתת גב כי הקנה יפחד אבן כאלו: אורן יתתו: אורן או
 הנגב האמה: כי יתת אוש שזך שלו או כוס שלו: דע כי כרך העלם כרך הוא
 אחר שיקדוך כן אדם לזהו שחיה בערה בלצה ובכס שלו נצרה: שזה אורן
 זרע: כוס אורן אורן: בערה כהמת: איתם שיהו: ילם אוש אשר הונג: דלא
 כי יתת שזה או כוס שלו ריעהו: גדול המאמץ: ונתן: אם בעל הכת או
 נכרי זה על שחיה חמס: אם האפני דגב יתן אבן הכת שיעם: ונתן
 בעל הכת או האלהים או השופעים: אלשבע: ואם יאמר בעל הכת או השופעים: שלם
 ואם יאמר בעל הכת או ישוב יהיה שחיה אורן או יתתו אע"פ או אבן: כהמת
 נקמו הכסף מאכה: ואם ארן בעל הכת הכסף כהמת עליו השוכן: ואם ארן
 ארנה והשאר נגב ישוב למה ארן כאשר אורן ארנה האמה: יואו ישיב: אפי' כהמת
 על כל דבר פלע: עמ: אשר יאמר בעל הכת אבן: כי הוא זה פקדון
 עיר: אבן הכת אורן או כי שך נגב ואם אשבע וזה אורן כי הוא או
 אבן: ואם ירשיען אבן הכת: שלם אבן הכת: ואם ירשיען אבן
 הפקדון: שלם אבן הכת: דלא בעל הכת אבן הפקדון: כי החטא שלו

והוציא אחר: כי יתן אלו לא יתנו חמור או לזה זה בשכר לבנותה בלמה או
לכוננה אלה: כלאות כיתבו: הכהנה כל שהיא: ונתן בעלן השכוננה: ויבנותה
לת כרעיים או בל אונן: דא ואיש שהיה שם כואל: אמר שפיר הוא: האך החמור
בלבד: אמר כדן שלנה החמור בשכרם של חמור או חמור וזאת או שלכן
כמת: דא אמר שפיר הוא החמור עז מנוס פאונ ואת כחצו הדרך ותן לשכר
של חמור לבעל חמור אחר ויוליכו עז מנוס שהתנו: על אמר הוא שפיר בעלן
של חמור או ישלם: וזו יפנה אמר יפנה שאם כדומה או עז בת עשיר ועם
הארץ בת נשא אמרו יומת: כמנהך הכתולת: והמורה נ' כסף: דא אין או ליעור
ומהר כפי כבוד האיש: כל שזכר עם כהנה והמכירה וזונה וכן עליו דבר: וזכר
אזלהים: שאיש ועלה את יומת: וכן אזכר לה ולעז יתרון: באת הזוכה לה אבדו:
אזלהים או הנל: שופע: מאותך היא הערן: וזמערך היא התרוש: דא מאתך היא
זרע האין: וכלה בלדה: המנהג שלה הערפה בלדה: שמת שונא: או הואלעך
אז פונה שמה אמר שמה אז זהות אלפע: עזוק המעזוב ותתקן ותעזוב
המשאות ואין אמה חייב להניס וזה לעני: תשמענה: והבואה: דא ארץ: תעופת
הלנה אמרו כי ראש חרש הלנה הוא מן השמי: דא אחצו החרש מנוס כואלעך
אסוכה: תחונ: חובעל הזכרים לנאמר יראה כל זכורך: או תשקע הודיע כי
אז יכלה שילפך דם הפסק על מצאת החמור: או תכלס: אפי תחיים צוהלת:
דא אז תעח לבכור עזר להען חלב אמר ויתכלס ואתך תתנו אבן מאז חייב
ביום ההוא לנחוב: ופיוצי אמר יאם הנרה העשירי להיות מעברתה אלפע
אמניקתנו הכהן האז הם לעם ואם תאמר אז בעל פתחוכם על המשכר:
והמאזים אז הלבן או דברים אמר המעשר אז יעשר כי אם הנדמים הנעלים
שלו נעעברו: מאזך: אמר הבית שבו האותות: על תמר בן: ישוב אז יזכ הדלמים
ואיכרת: האונן אלף נאה האובה ואפי אז עשה: והצורה יגלה ויעלה: יתך אמרו:
תען הרכה: דא יתאוו ימי ההרון: הצרעה הוא חול: תבוא בהם באז הנמרת
דבר וימות: אמר סוף פאר צפון: ויש כלשתם פאר מערב: ומזרח: פאת נגב
והנהר הוא אמרו: ויספר לעם: וזה כלם ספרם ביום נ' וכתבם בלוח ד' אדבר
סיני: וישלם בכנר הוא יום ב' אויזרתן אז כוא שאמר הרכבם כי קדם אמר
מורה ב' ימים של הכנה: ביום ה' בנה למזבח: בנה מזבח מן יב אבנים
כאשר עשה אלהיו: אלה פהים: הם אמרם: ישאלו והדמ אשר זרן אמר שלע הדמ
דא אמר השמים באבד: נעשה ונשתעו ונקבא את אלה: ישאלו את כבוד אלהי
ישאלו אשר נשתעו עזן וכא אז סיני ואמנו כה אז האשן: ותחת נליו: ונלו
הכבוד: אמרו זה הוא הספסל שהיה ידמוך בן היה דומה דמות אבנה ארוכה
ארוכה עפעמן של ספסל ידמה כמעלה אבנה באורך ובחוזק ומראהו של
כסא כוא אכן ספיר והוא שראה יתנאל: ובעצם השמים: גוף השמים שהוא
אמנה לעוהר: ישוב אז האש אשר ספירות הכסא: ספיר יאקות: או שלק ידן:
אז נאמא כמ דופי שפירן כמ: דא כוא אכבוד ונתן ה' להם כח ומאות
ואז הלעם קתז: וכפיתקן הראשן ידן מכתן: והכל פתדן: ויכסהו הענן:
אז: ויום עזות היה כל למתן המדה והיה זהר סיני ה' מנאות בכבדים
א' שט יתאל: והכל עלו ע' הגנעם: והל שהיה עומד יהלע: והל שהיה
עמד אלה: והל שבו כבוד ה' וזה כנגד ה' מנאות של מקדש: חצר

חיצוני

חיצוני חצר פטוי וחצר אנכח היכל וקדש הנדליט: ויהי משה כהן מ' יום
ככל ו' הימים מעתה כי אלה ו' ימים ככל מ' יום היו כיון היו יוצאים
מזה היה אומר ואשכ בהר מ' ימים: ויא' כי בו הימים היה אונס ולא כן הוא:

קידבר ^{תרומה} ואל משה ואמר: דבר אל בני ישראל. הוציא ערב רב: תתן: הוא
משה ואהרן ורחבי לבם וכסף, ולא זכר מהעשן בפסוק: מהלידעט
כי הוא כסף פקדי העדה: דא' משה אמרן חצוצרות כסף ואינו נרוב:
ומאתר מפאים והוא הער המורד ומלכיים אורן פמייס חמיס ויהיה
סון אדום: וערני לעייס: דבר יקר במצויס: אכב' ליהם והסיד' אכב'ס
ב' אפוד ויב' חושן: ב' כפתורת' וא' יעל' אבן: ולכנת' כזכות מל' ה' ש' כ'נ'
כין ישראל ולא היה יסוח עד תב' שנה עד שכנה שמה המעל ככתב
כנה כנת' כנה' ונ' ואל האר' אמרן אלא כנת' לכח מעניהן והלעיהן ומאז
נסע הכבוד: מלואה אורך הלאה דמותן באש כראיית העין ודבר ראה
כוח העל ויתנאל במראה: ונתת' אל הארון דע' כי האור הא' יאלו ארון
כחכן והא' יאלו ארון האחר ואורך כל אור' כמדת מכה ארון: וצפית'
יעשה קועסם זהב וצופה כן באסארוס: ויא' עליו כפטיס תכה ואחרת
אחיצון ויהיו ד' זהב והאמצע עץ: ושל' עכנות דע' אלה העכמות
ויזוק לענין רחובות והס' ח' ד' בארבע פנתן כנגד הרגליס ויהיו כנגדן
ב' אכצרו האחר ב' כנגד העכמות האחרות ב' על צדן כרחבן והס' כפון
הלכיס אלה כזווית וכלם נקועים כנגד הארון והוא כי הס' ח' ויצקו
ב' עכמות זהב ונתת' על ד' פעמות: ושל' עכמות / לא אחת והס' כחכ
הארון אלה הוא אמה וחצי כיון היה כעצ' אורך או היה יכול כהן נקו וצורך
כך ב' הכניס: כני סמך כני הארון: ויקלף שלהן הכניס ו' אמות: ונתת'
תקוס: מן ארון עץ ונתת' אל ארון בגזאלו שכמה ונתן ויתן: ועלית' ב'
כזופים: ארון כי של' משה הא' פת אדום והל' פת אדום: ואשחיעלה
שמה הא' פת שור והל' פת נשי: ודע' כי מכה הארון עמ' הכרוכים ו'
אמות והכבוד באויר כמך ד' אמת והכרוכים נעשו תלפס ארון חדל שנו
משה: מסדות עופת מדת יפכח ומהיה זאת כנגד השאן והוא היתה
מן העץ והוא היה על זה שאמר ועלית' זה זהב ומסגרת סכב: ונשחך הס'
חצי ההל' ושל' הדין ורבעת' הדין: ומתקנות: אשר יתן ויתן: אהס'
פ'ט: יהיו ל' פ'ט: כי כמפס יעלהו דא' חס' פ'ט: דע' כי האלה ב'
כאך וחצי אמה: ויב' חנות הס' כאך ואחס' הפ'ט: היה נאכל בו ימי
השכיע: מנהת זהב מאך או נכוב ייריכה מןס' וליכנה וכן כפ'ט: וכפ'ט:
אחס' מן העלועס וראש' שקיה או יתן אל' חכרון וכל' רנה של'ס
לפ'ט: יל' כי כנניע התחמנת היתה מחתה וכאמציעת ל' אונקייס
ומעלונת הירי' כר: אורכה כנניע על הקנה האמצע והס' הוא

זאת וזה או שיש אצלם אכפא : ואספר הנביעים כל ונביא יח' ויד'
כפאמיס גורג הג' התחמני' לביעני האנורה : ויא' כי הכפאמיס באספר
הנביעים כל נביעים וככל כפאמיס ל' נביעים על ז' כפאמיס ואם הכפא
הכפאמיס הכסויים האה היו אסתימיס אנביעים מן אבני : משלונקיס ב'נה
הא' זמור אשמיס : דא' מן ושלנד קיעה דיע כ' נרנע הדבר מן הנקיעה העיר
י' אמור ואורך הייעה כח' אמור ונקון הייעות י' ז' אמור מן הדבר ועל
הנרליס אמר א' אנה העיר : ונ' עלה העיר האחר אמר א' היו הדבר
על העיר יב' אמור נלאון יו' אמור ונפולו בפאר צפון ח' אמור וכפאמיס
טג' ח' אמור וגובה הנרל י' אמור נלאון ב' אמור ועל היו אכסיס
כוייעות עיסיס אשר היה לא אורך י' אמור ונוס' אמר אנה ואנה אנה
וליו אנה ואנה אנה והא' אנה האנעמיס אשר היו צרי הנרליס באיס
בהס' : ואורך המלך י' אמור י' ארון וכ' אמור ושלחן : ורוח' הייעות
א' אמור ארך אורך המלך י' וער המערב י' וסוף מחל יריעה ה' א' אנה
הפחית כל מחל יריעות כ' וקבה העיר י' והדבר י' אמור ככרסוף יריעות
ה' א' אמור אשר הפחית האיה תחלמה סוף ונתת את הפחית
תחת הנרליס : תסמו על אחורי המלך : נגד פ' אנה אנה אנה
באנעמיס : המלך השנת עלה לטת אסלסן : תיעלה לשה נרליס : הס' אמור
נלאון חצי אמר אנה וחצי אמר אנה : ולקח נרל אהל דחכ אמר וחצי
ונתן על גיור הא' ואכל הנקב חצי אמר והאמ' הנלאות כנגד ע' ע' ע'
הנרל באחר : וז' הכריחיס היה מבחון וברוך הה' היה בע' הנרליס
בחסירה בו אבוא הכריח כמכון ומנעם החפירה בלו חסון ויתרון שאס
יעמוד איל כנעה הנרליס בחפירה יראה הנעה האחר ממנעם הכריח :
ואספר הכריחיס על' ה' כצפון וה' כנגב וה' במערב : ואורך הכריח
התחמני ליל : וכל העכמות אמר יחון ככל נרל ח' יטא ל' ואשר יאמר
כ' ככל נרל ז' יבוא נענ' : והלאות נ' ונרליס י' ואנעמיס נ' והיריעות כח'
י' א' א' עיסיס : משכך כח' ושלח י' והיו כד' גליונין ל' טעמית עבאות
ויליג' יעז חצו יוצאו אלה ז' העכמות מן הנבועים אשר בגיור וישוכבו
אעכמות אחר שילון יעז אשר תקיה הא' כנגד הא' כב' גיור אבא הכריח
אכל הכריח היה מן נעם ש' נחלה כנגד המזבח אחר שיטא הנלח
תחתון כחצי המזבח והכריח היה אמעכמת עיסיס וכל ש' אכל האל
יורד ממני הכריח כרלח וברלח היו הנחליס מתמעמיס ע' ע' ע'
כדלן וילד או נרנע הארץ אנוף הדלן ככל יום אחר : והעכמות היו
ארוכות רחבות נבועות בע' המזבח אל החון אכל הכריח כהס'
אשר אמר ואלכוכ ואסכוכ : דיע כי היה אשע האלסן המזחי
כחצי השער וישאר יעז שער הנלעמיס כ' אחריו וכ' דחכו ויהיה אפע
המלסן כ' כלי תמיסיס בתמיסיס : ככל עבדותו : הס' פעילי
נחשת כבאית פעיל : דא' וכל עכמות כח'
אשוכ' אשוכ' הכרה אפתחן אמר אחר : דיע כי מן העיסיס נהיה אנה
וא' יריעות

קבל אכפני ונתנה בכבודי יתקבל אהא מועד בעת לילכון כבודי כבודי
כי אגזפה מנכה הנעות בכל כלי האשכנזי בני לבי דעמי הא' לא לא לא
לא כהר: והכל חלקי ליזכר מנכה הנעות אחר ספור מנכה העלה: מנכה
למנוף: והא סמוך והמוסרת מנכה: להיעיבן יבשה כי כמלה ייטיב זאת
הנחת ועד ינעור הנעות: לא יבשה כחאפו מנכה ליטבר אותם ויספוך
אותם ויבא פרלוק: נעורת זהב: גולת יעבב אבני: ועלה הוא חאפ יעלה
כי יעלה הנעור חאב: לנאמר זאת חלק הפרות: אבני הוא הזכר כמאב
כל אסוך נסליתם זכר: ולשון נסך על ג' קנים באים לבין ובנין

כמה שיבטלם במחלה: ארזון אתה ואהרן: השלמן כי קנעון בלונטין לא טלט
לכניסם לכניסם בואם פלא: ואכנע הוא אהרן: משכנות בוא טבעות למעשה
עבות: כמעשה חכמים: כפול: שיתפול ב' זרות ונעשה זה אהרן: הן שית
נבחר אמעלה ועל שתי נבחר הן הטבעות וגם השמות אלה הלהיות
היו נגלות במשכנות: וחלק אסודן דג' החשב אשה היה לוי מקראכוד
אחורי הכהן האונה אהרן מאחיו והיה מעבדו בתוך הכפולה והנשאה
מהשב היה אזהר אהרן במשכן: והאכוד היה ב' פרקות שסה ב' כמכות
אחדן והוא מחבב אל פיאות והיו ד' טבעות כב' הפרות האחרות והיה
ללשון זקן החשב הוא אזהר חכב והיה אהרן וזמן לבן על אהרן ומעבדו

בכפולה של קן ואזהר אהרן במשכן באזהר: כפולה תבאר אהרן ענין שהיה
במעבדו תבאר: כפי תבאר: שיתן ונשאל נוא: על האיל: ענין: פיאטון:
והוא מחבב ליהיה הצינן מעבדו כפי הפתח בתוך החור של צינן וכ' נבחרת של
פתח יהיו נגלות מאחרי האיל: אדם פטולה: יאנקת אחמה אוק יאנקות
אקמה ואצפה אפטר: ואחמה כלה יאנקות: ברזת: נאמד אצפה: נפך
כחוי: ספר מהא: יהאוס כהחמאן אפסודג: טלג סכד: אחמה פיתודג
החיש אהרן: שיהם באוק: ישפה אילב: מה דלוח: מושב באוק: נבחרת זשם:
עבר עיבד: וק' נכב לא דורה: אהרן ענין הנגשים: אלה התקוות חשים
ושעריים ותפול עיניהם שיהם שואל מהם און שיחסי מהם: והצין אהרן:
שירצה לדי איהא: והאפלת אהרן והם ח' חושן ואפוד ואעל וכמלת אצפה
ואכנע וענין ואכנסיים: ויש אהרן ל' כי לא הנכרל האכנסיים כזה אהרן:
וגה בענין הדבר שיש אהרן: ואפוד ותכל: ויא תיפדן ותעבדו: והוא

מאשן ואת שפודת ואת אדי: ואת הפכה וגה הפכה ושב האוים ממאון חאליס
אחין או מהצטר: והעקרת: כי אלה התאכסם כמ הנעות אלה יתקבל
הנחלות תאם: וקדכו וכל עיניב: נכבן אען הפהם: וכהענין אען שהא דוק
במנום הטנוף: תנך: אפינני על אען התלוי יבנה אנד דכעילון: אהרן
כי בלתי ליה מושב בתוך אהרן היה אהרן דאוק באת לתבוא אלו הנגשים
כח העלה לנה על הנקבות: וכן כהענין יבין שיחעם ארתי כעמה:
תבוכה שיענין: אשה או שאהרן ונדיון: קלא כמ בחלבם אלה יזם: ואכלו
איתם לחם והבשר: אלה כוסם בהם: אפי שנקבם לדי כל בהם: אהרן:
בכא יום

בטיוטתו ויאל כיום הראשון בלבד: ואל כל הנוגע באזכרה שבע אהרן יוחם
בשם כחש כמנעם קדוש: ותצא קדושתו: עפר נקרא שם נסך אמת ושלח
מנעם אורח אשמתו: או עש לבס אמת: אלהיך שהא אמת ושלח
נאותם הנעוהת עין כמתה: וזה המנהג לא היה נכון כי אמת אלוהו בואו:
אפי' הפחית בעל שם אמת: בהיעזבו בכבודו: הנחת אמת: ונע
או תפכו: אמתק או צוה אכל את אשר צוית בלבד: כותש:

קידוד האל: כי תשא: אמת כי כסף כפוחים או ילקן מחש אלא כגון
השנה שנספח: דא כי חייב עליהם בכל שנה ולשה: ואמת
מנעם כי נהגו כסף כפוחים: פעמים בלשה הראשונה ובלשה השנית
ובלשה האחרונה: ואמר אכוסארי כלא נספח בלשה הראשונה ובער
והנחב כי נספחו בלשה הא' והב': והנחיס א יבואו כזה: ודע כי מי ש
ליספור אושרו כלי צווי ה' לא יכלה: עשויים נהיה: וניהע וישיעם
וחצו ובמעם אחר ינעו חצי הכסף נהע: דע כי לשה העשירי אפסעים שלש
הם מח' ולי' פעמים שלש הנה יבאן לשהים כלא הס' ע' שיעוהם הנה
לך הנקל ע' שיעוהם: והיה הספ' דגנ והיה נותן כל אול מחציתו ו'
דגנ: וחצי דגנ: יע' כ' נהע הם ע' שיעוהם דא דאנן והוא הנחב:
או בלשה או המנהג: וזה העלה כי מנהג הנעוהת כלא אלה
מנע: ולשה: הוא ערובת עשם: בלשה הא' מענהו דאש בלשה ינעוהם
ונכבדים: מה דרוק: לא יתערב עמו דברי חקשים ומאנעם: אחה שאלה
מחציתו כי מחציתו יפול על דבר שיה בשוה ועל שישית: אלה הסמים ה' העין
כרעו כנען כנמנו: עין הין: אלו הוא מער: א רעון: ע' בלש אדם א
הקהנים ויעצוהם מנה כלא: ואמת כי מעת אלה ד' מעים לים כסן יחדיו
על כל פעם ואפי' אמת יחולף המדות: ואי' ימ' ימשקו מנעו אמת העשה
נע' ושלח וחלפנה: מועה ס' אלה ואש' נחלב וכלשן אדם אפי' כול:
והוא דבר שימצא בסויעם לפרק הים ובחוף הים: ושלח הוא אדם
וחלפנה נמצאה: שמה אילנות כן למעתי: ולכונה מדה כמדת אדם
דא ד' הסמים אשעם שיה בשוה והראשון נחב: ועלית אותה ילוב או
האכנה מן אלה הנעוהת: אמרו: מוטלן וכן עין דבר אהיה רחושוב:
והנחב יתן עין אלה: את לבנת תשא: אמרו צווס כי אפי' מעלה
אש' כן הזמן לא תיען בלשה: לפר חלו למעשים הענקים:
ולכנתן על הנולדים: דא השבתן הוא לכה מענהו א': לכה מענהו
וינכ' אמת ודנות: או לכה מענהו וינכ' מענהו: לכה אחרות:
אמת כי כולם מו' ימי נראשיות: דא בפסול כצווי ה' בלשה: באצ' ע'
כי מנהג האיש ליכתוב באצ' ע': דא כל מעלה ודלו ועב' מצאו הסתם
כך כזוט מנהג שער: אש' יא' נהגו ככה השם שאמר הנה אבטי
שלה מאך: דע כי הין למעם ישאלו מאכרתהם כי הכותבים נושאים
אכבוד ודמות פניהם הא' פנ' שיה ועב' חפצו ישאלו ועשות עמא: ויזר
אמת כחש: אמרו כי הצעק אל זרינק הוא העלה אש' כן הזהב והיה

אשר ספר מעשיו ה' וזה נרוב כבוד חנון ורחום כי היו צדיקים וישרים
 בנה העתה להתחמם ולשבת לך אחן עמך: וזה לא צוהו בפעם הראשון
 כי ידע כי לא ילאו שמי: ואמר זה הכבוד מוכב מכבוד שרואה כבוד
 מן תורה: ויתעב עמך שמי: ואלה עמך ה': נלא עמך: סולח: פונד
 עמך הוא אמור בעבור עש אלה לך דוק אחרי דוח אחרי אל: ונתה אלה:
 אם יעזב על השמים תמיד: ונתה אלה תעצאן מתחת ידך אלא נתה
 עמך ונתה: כורת כלות זה באם בחנות: אעלה בפאות: ילא
 אל קרית פנו: ככל הארץ: מענה לא נלאו אכנס יקיס אלה
 בהן אור וזהו כבוד: וככל העולם ילאו הארץ לא ילאו מכבודם
 יפה שירת עמך פנו: תגבר: אם יודע דבר הוא: דלא תמן אמר
 הזכר אל: אורקעם יום ג' בעמים: וראו אוריע כי ה' היה עמך והם
 כח ארצות פנו בעת הרבות: גם הפחלה אלנה אותה:

כי תלא אמרן זה בלנה הכ' במזכר סיב: וענה שמי איל כופה נפשו:
 ואמר כי הכסף יופא בית ה' לאצר: ואמרן היא בלנה הראשונה:
 אמרן כי נרה חצי דגן: ואמרן נרה דגן: כן אולה מועד וכן הארץ:
 אם המזבח פתח הבית בשמי: אל בלשמים: וכעשתם כמא אולא:
 אלה: אמרן כי שלתימים תעלה ואלה העמך הוא שומר
 או בהר סיני אלה דבר אלה: דלא הוא עמך אחרי אם

ולקדו

אמרן הא הפערה ככל המאכות ואין הוצאה: נלאו להניס
 עמך זה כל מעלה נור כי הוא אסור: ואשר הוא נרוב אלו כי כאלן
 אשר תצא ממנה האל אין הוא מעמך: אלא הוא מעמך: אכל
 הלכה והפעל הם מעמך: ככל מושבותם: ככל מניס: ואמר
 פותח אתה הוצא ביה אסף בו יכעח נרות: נלאו אלה: בשמחה:
 אלה חכמת אף כרה עון: ואמר עוותה כי זה עון רבם עמ
 כל א' וא': כפחוליהם לא נלאו נעמם של כפחוליהם: ואלה אלה
 המלחה: הוא אלה: במחנות הצוללות: מן ארצות הצובאות:
 אמרתי כחם של נליס: לכן כמניס אמר: בפעל ובלחם מן בלחמן לחם
 ומדיל כי הכזה נעלה מכל הלויס מן ארצות של נליס: אשר נלאו פתח אלה:
 ילאו אל אלה: ויקב כי שמי היו מלאין לתחמה: דלא שמי אכור נגד הנליס
 העובדות למען הפחיד שמי תחמאן: שכן אמרן כמי החיים האנקים מהכוח:

אלה

אלה: פנדי: פנדי: כמו אסוריס אסוריס: דלא אלה מספרו הוספ
 כל א' וא' פנדי: אמרן כי עש המאכה עמך של כ' וזה ענד
 היה יכע כחצו: ויתעב אלה: ידעמ כי היו חכמים עשית לנה
 באסור בעלי והד כאל אים ואחר ליתקד: ישאו אותם בהסד ואכס
 אותם בפעל נען עז שורקעם אותם רקעם ויכרתו כמניס: כיום

הודו: יבשה כי כן מעשה האשן נחב לו או ד' חזשים: והתן ויקח: ונתן לוחות
מן ארון עץ אשר עשה מנדס וכתבם בארון שעשה בצלאל והאחרת היו
בארן האשן נחב לו חזשים: ויבם העבד: ואחר כי זה העבד נולד עמו
אשר אחרו בו ולא הלך לבנהו ומ' את אלקי אונד: אחרו כי זה השמיכו
על נ' אמות כמלו יפול על א' אמות ויפול על יוד אמות: ואחר כי כס
העבד לעשה נכד: וככד ה' מעשהו ומוה ככד ה' מאה האשן: ולא יפול
על א' אמות כלא שנות: ואם לא יעלה העבד ולא יסען חסה אלה יחט ולא
יסען: אלה כו' יקרב כי ישוב אל עמו ולא אשן: כלא מעשהו: כפא
הא' תאו כעמ והל' כאל ובעמ כפא יחד: עז אשה הפרלה
פנדי: מספח: דא פנדי פנדי: הוא פנדי: וחולב מעלה הכנדים אשר
יעלה בתלכמ החושים לא ילטה כחוט א' ומזמי מן הארעה יעלה התוס
אשר יצומוהו העוים במחט: והי זהב: וכל הגבול כע' כסר כאלה העל וכלכס
ככנדים וכאון ובשון ובמטה ובתה והנרסוס וצפון העלו והכרתיס:
והכסר יוד אופיס וככד ל' ערה ל' אופיס: ואספר הכסר י' ככר מן של אמות
אלף: והסוקר און אלף ולכד אמות וחמה ולכעיס מד' אלף ונ' כ' ארסוס: כל מעט
מחיס ולא סלכיס אלף: כנע מלון כי אהון יתגוהו כחוללת כחוללת נעמ' ואל
נעמ' ואלף: הון עשיס אדולף חצי לול כלי חסרון ויתרון: אלה אדנ' ל'
אלעזר: הפרכה ועל אחר נרליס: ח' באערל: וכל כסלוח הא' זכ' כפיוה האחרת
כעב וכצפון וכל נקל ב' אדנ'ס: והכסר הוא י' אלף זהב: והמעל עכ' דרכאונס
וא כאו אחרו כי הכסר אמה יערין: ויעל בה אמה: ס פה ויקראו

זיקרון על אלה: מעשהו כלא עת לחסן אכאו אל אונד אונד אה יהי כוא
אכאו בלא מלוח דע כי אדרמה הכבואה ללה: הא' סה אלפה
כלא אמה: והל' חח העל: והל' חזון: ד' אונד: ה' אמה כוא ויעל מעל האמה
והל' חוסו דע כי אחרו כי האזכה או היה רחמ אונד ואפי' האער אה היה
יוד מן השמים או היה מככהו אכל כעדה האזכה או היה יוד אער כוא הרי
כאלכל אשר יש היום הזה איתנו יוד טלף ואלע: אכס' אה אהויס: כי יקרב
אסיחסון הנקב: ודע כי הא' הוא און הכנר ואן און חיה אשר יואל חלפ
יתכסה דמן: אה אחר הוא הכטכ אחר אהל ערה ויכנן מן הכנר זכר: ואין
אחר ואת הפרות העלן ערה: אחרו כי זה באערל אכל חון אוקל ילשה: דא
צריך לכאור והוא ואת חלפ שלמה הפרחה: ודע כי האזכה היה ה' אמות
אורך ורחב: והיה שוחע נקליס חאוריס כצפון ונקיס כנדב: ארצונקו: היה
ל' רחב: וסאך יקו בעל הנקב והסאוכה כד אל גוקל עפר השלמת: ונחצה
או: הודיע כי אה או יסאך ידן: או יהיה הנקב רצון אספ' ה: ונחן כי הון
כנזיותו כוא דמיל כל יערב אדנ' וירד הדל' אמה אחר: אלה סת' אונד
אונד: אכר כי הוא אזכה האלף או אכר הנשמת אכל אכר הדס הוא אמוצה
אנעיס והין כ' אכרות א' אלף ואלף אדנ' אה אלקליס והל' אקליס נקיס: אכרוב
יל מעליס: הנקב וסאוכה ושחעה והנקבת דס כמזכה וזונתו והפלעה
ונתוח ועיכרל מעיס והנקבת כחוליס: ועל בעל הנקב הנקבה וסאוכה
כחוב:

חסר

בחוב: והל' יצוה או לחפץ ילחט ויפליט וינתח ויחחך נכבו וכדעו: ונתח
אורת: ב' בתחום: דא' יב' בתחום: את התחום עם התחום: על התחום
אחר חכמים: כל העצום שלחם במזבח חוק יעצו כדמ' ועצו זרעם: לשון ושאקית
נכבו למזבח הצולו הפיחה אולנות: חוק בחוק אלא היה מצוה רח עוב היו יודעים
כי הנדבן מצוה והנרבות שלה: עולה: וטענת: ואלמ': ופסח: ואלמ': ואלמ':
קולן את האלו: יא' כ' ילחו אעף כי אמר יכרות אלא בפועל וילחך למזבח וזה
חוקל כי לא יכלה ליכרות ואלו והוא בחיים מניעב תקון אלא היה לוחט ואחכ
מורל: את מוראתו: הוא הגבא: בטענת: יעם נוצרה של מראה: בטענה יבוא
האש ובמראה הגבא: דא' יסיר המראה והוא הגבא יעם המוצה בפועל: סלת
יהל נדבן: מענהו אמר סולת יהיה קרבנו חייב ליצור עליו שמן: ונמך: הנאיצה
כפף הימין: וכן תנחום: או ילחמו: כלואות זלמן: אחי ליאפו יעבאם לחלות זלמן
ויערבם: ואתעם ימלחם קדם ליאפו: מחבת שידעין: טאפך: ואמר אכופעלך
יאלוהו שמן וילחף הכצן מצה ויאפה כמו הכבות ולא הוא נחל: ואמר כי יולל:
מחלת: שידעין טענה: וילחך זלמן: ויהסל יולל יעמן שמן או יהיה זלמן
אשר טאפך כ' יא' האמה כמו זלוביא יאפן זלמן אלה בטענה: דא' ילחף עליו
שמן כמדתו ליצוה ולא יולשו אותן כי אמר יקון זלמן: ואהין ואלכו: אמרם בחובה
אלה ברשות: וכל דלש דבש דבורים נדבש הפיחה: דא' דלש הנעם האמנים
ודבש העצום וכל דבר העשו אמר דבר (נא זלמן) על כל נדבש יעם כל
בא להלוא אמר יקרבן ראשיות מן עבדים: וכן ראשית זמן כל פיחה חייב למעלה
יעמה מלח: וכל שמי האלוף יקרבן עם כל הגבא אחי: ואמר תנחום זלמן
בכורים: דע כי אמרת בכורים תנחום זלמן הנפת העמר: וכל כמי אומרים
כי זה הוא העמר ואמין: דלש הוא הנעלן בכורים אחי ליהיה נלוי ואחכ יקרא
כמאל' כבוד זמן: על כל אבותה: יעם כל אבותה: ואמרת אכפך למעדים ולעיס
ונמח: פלו הנקעה: ולא יהיה מחצתה בכנה ומחצתה בערב: דע שכל האמון
הקבועת והחובות והנדבות יכ' הנבועת מן אלה יקרבן על העולות של
האודין ואוספות: והחובות אלה יקרבן עם הנדבים: והנדבות אלה יא'
חובות ואלו קבועת חמשה: הא' סלת: ב' אמרת מאפה תנוה: ג' אמרת מחבת
ד' אמרת מחלת: ה' אמרת בכורים: וחקבה: וכל חרבה: פלו תהיה: וכל
יחצו זלמן וכל יקחו עמך אמנה: כי בכלה תנערה על המזבח: ואת כל החלב
והחמץ שלה: הא' החלב אלה על הנדב: ב' האלה: ג' ואת כל החלב האכסה
על הנדב: ד' ואת החמץ הכבד: ה' שלע הכליות: וכל החלב אלה עליו: וכל
טבאק: אמר אמון הוא כל הנבא אסורה באכילה ואת אמר על החלב ואוכלו
האכלוהו ואת אלוכל בלה נבא אינו חייב כחך ואוכל חובה חייב כחך: לעומר
העצה: וכל חרבה ואלמע: נאמר יעצה מן עצה יעבן: במנום אלה תגז
הדח האלה יתכן הסרה: והאומר כי אמרת העצה יעבן אמר האמר על
היא אמלה יעבן אמרת הלגרה: אינו כדכחן: יחטא כלזה אמר השודד על
פעם: האופעם השעם מי שידע המצה וחובה: והל' הוא יעם האמר וכל
ידע המצה וחובה: אמרת אמנה: אמר על: הכין המשה יסולו הכין הנדב
וכין אמנה: אמרת העם: מענהו אמר חטא הכין כמו חטא יעם האמר:
דל' יענה וילדה כנרבות העם: והג' מן הדם: ולהגיה' טענות ויכלה
שהא שחור מ' טענות: קרחת הנדש כעלמים אמר: דא' אל האמר: ונת
על קטות: אמר כי נשאר על אצבעו אדם ההגיה ויכלהו שיתן על קטות
המזבח: דא' החסיר מלת ועל המ' ד' קטותיו: דא' המ' פחות מלפני:

להקלו את זבן זבן ואת נדע: ואת נפול אחת תחטא: זה כבוד וזה חטאת
 וזוהי אף וכן נהיו גדים לטמא וערת גדים אחרים השונים מאצות
 גדים שלא אמר ושוכל לא ידעו החובה: וכאשר חטאתו וזוהי: נתן
 עטמו כן מועל ומחל הזרע כי אין כור יראו חטא הוא לאמרו הראשונים
 אין מנבאים אמרו עזרת ואין מוסרין או פקדון ואין נולין דבר סוד ואין מברזין
 על אצליתו ואין נולין עמו בדרך ואין זושין אמתו פניק על היתומים אכן נרפלו
 אלו אלם וזוהי ויזכר ה: הפרויז זה הפרת אשאל לפטן במלת ויזכר כי אלה
 אפטן בשמה אבר וזה במצוי: ודע כי זכר כגל הפרשה ח' עטעם כהן אשח
 עדה: נשיא עט האות: והער: ואועל כנגל: וכור: והמחל: החוטא הוא
 המחל: והמועל הוא הנשבע על שנה או בשלואת יד: הוא הנען והנעית
 כל אשה ינה הא' מן חפיו כי יתן לו כן וכן וכחש עליו: ואמרו ליל השלמת
 יל הוא אלה וישם דבר בפט חפיו או יתנתן בפטו ויאמר לא היו דברים
 מעולם: והפרת כן פקדון וכן שלואת יד כי בפקדון כחש ויאמר לא היו דברים
 מעולם: וכתלואת יד יאמר כי או נתת דבר אלה הוא לו יתנתן כוס
 אשמתו: הזרע אשמתו כעלן יתנתן ויהלן ואת הוא כחיים ילוב און
 כוס אשמתו: באות היום יליב עם הנקב: כסל שזים וזמר יוסל כן נתן
 כי הוא ב' שלים פתור מזה או יהיה וכן הפרשה נאלי מצות: ודע כי כל
 הזכרים שלה: שלה אהם נשקטו כדרך המזבח לפונה והמטעלה חטאת
 ואלים: וזו אחרים נשקטו בפתח אולה מועד פתח הקצה והם שלמים
 ומאויס ופסחים: וה' אהם דאם יזרן והם עולה והאשם והשלמים והפסחים
 והמילואים: וכל דם החטאת אברו ולפך: ואת האמר כחב ודמ כחך
 ולפך איה: אמרת זה דם חויצת הללה ואל דם לחיפה: פרשת צו

זיכר

זה אמר: צו אלהיך את אמה אחר שאתה כל הולכה הזכר
 ואתה יער הכנה: נאמר בעקבו כי לא היה נקרב אחת עולתה
 הערב יער הכנה נרין אלא הפסח בלבד: תזכר צו: היינו אומרים כי אולי
 תסבך ויכאן אש אחרת ויבערה וכאשר יאמר אל תסבך חייב להיה האש
 כל הולך ואפי' לא נשרפה העולה: ואת כעל המזבח מנרין היו מבעירים
 אש על העצים שלא תסבך אשם: מ'זן כד: כדג נצוק וכב אשילן: מ'זן
 עפא: ונתראו מכנסים בלשן רכסבי הם בשל רגלים: כמו אונזרים
 אל תסבך אל כנסיעה ולא כח'יה ולא לפת ואועד: וכזה אש המדבר באות
 עם ישראל שבעה שמה הפת והערטנה מאהל מועד אל המזבח שון:
 ולא סרה יער אש כעלן ועבורה נאמר ויסדרו דלתה האולם ויבכו אה
 הנתנה: ודע כי המזבח מן עצים מצופה בחולת והוא תמיד ואלה נתולת
 מתקנות ולא העצים ילפלו וזה אור ופא: הנקב אורה אל אהם ינרובין
 ולא כלל: והרים מאנן: ואלאמר אמנה ואעבה מן נרין האמחה: דל' מן כל
 האמחה דל' מן כל האבנה: ואמר מן הסנה אש אמר הא אמר אמנה
 סות מצות תאכל: ואת אטותה מצה הא אפיותה מצה ואם כן מה
 מענה לא תאפה חמץ: נאמר לא ינקו זה האמה מחיים השמיים באים:
 וזה שאמר מצות תאכל לא תעשה אורתם פתם ונשליכם כאח ויתאחרו
 ויבאו ליד חמץ: דל' אל תאפה חמץ מצות אל תעשה ידל' ולכ אל סות בלבד
 וזה שאמר מצות תאכל צווי בדאשן: כי כחטאת כאלס ויערין לא זכר החטאת
 ואלו כמו זה כי צווי נדר דורה רעא והנדר זכרה אעה: כל זכר הזכרים

אמן ד' שנים ככתוב ואמן שנים ואמלה וכו' אמר אמר קאו הענין הזה בעצמו
המורה ומה אמר בהם ינדג ולא אמר בה: האמר כי זכר חטאת ואשם:
ואענהו ינדג כי אמר לנדע בבשה חטאת או באשם: דלא כי אזו שיער אמר
הכעס לשמחה או בחטאת או באשם חייב ליתעל אמר זכר חטאת וזכר חטאת
מזכרו הרבין אמר כפי: דלא ככה לאו תורה אולה הרבה באש לא תהיה
עריפיה: תפאיתיה ואמלה: תפיע שם אמנה לון עכריא בלון ושמעון
תפועא: כמו אמרין לחם ליהיה בעופס או כמו ד' וליא: ואחר ליהופה
זוורה ילכה פתים פתים: תחתן אמרין: תחת אהרן: וזע כי נלי הכעס
אשר הן מילואו תאלו הנגשים ככתוב כי עהור כפתר יוכלו אורן: החטא
הזה: דא העושה זוורה חטאת: יאכנה הוא במעלה והלאה תלות: וכן
הפסח האשם יאכלוהו בחובה והנשים והעפים בתלות אכלו במעונם וכו'
ודע כי גדולה חטאת מעת לחייתה ואשם וקלה מעת עויתה למות:
וכל חול אשה תפולא פ' שפ' אמר הכעס כל כלי חרש אמר הוא וכו' אמרין
(אמר מורן הדמירד כן שמאלא לזורה הוא בלון מוכנה כעוואו בלון הנדג שהכעס
התורה אין באש דבר בהבות החכות סי' נ' אמרין אמר כל אלוה חייב
אשם באשם: ואשם אינו עמאיתו ולכה: ואין כי באשם ילכה: ואמר ולוועל
ישלח ויחר ויכובס: ונדרות של אשם ילכה: כמו נקשה כי פולטין אחר
השפ' וכל חרש כולעין ואין פולטין: וכל חטאת: וכל נדבן חטאת: וזע כי
כהן לא יאכל חטאת עצמן: אר' האולה: עם האולה: אמר אמר בחטאת באשם
תלהא' והלא דם האשם נזחן ודם החטאת נספך ובאשם זכר חטאת הצאן
והחטאת אן ככל ועד ועל זכר חטאת: והאשם אין לו סמיכה וחטאת יל
בה סמיכה: ואין אמר תלהא': בלון שיהיה זה עם זה בדבר אחר וכו'
זוחרין אכהן אשם יכפר בו: גלהו בזה הנלשון לא בדבר אחר: עולה עולה
ועוהות של תמידין ואוספות הן אכהן: ועוהות פסחים אמר כי הם אמה:
ויעלוט נשים ויכפרו מהם צורך הדבר: מוכנה: כמו אמרין אמרין
אר' השאר וזה יכעל דבר האומר מוכנה אמר ככה: על חטאת חטאת:
ינדיב נדבנו במזכה עם זכר חטאת שלון: והנדיב אמרין: הודיע סינין
מן ד' האשם א' א': כוס נדבנו יאכל ואחרת הוליע כי יאמר הנדבנות
מכנה עז כנה: לא ינה אמרין עז כנה: וזה יודיע כי לא יכפר ללשון נדבן
תדה כוס שלו כי יבוא יוס לבת וישאר אכל הפסח והאמאיים ושלפ' א'
אחר הכנה: וכן אמרו הרבנים העצמות והעדיים והנאות ילכה בן
זכה כפרון כדון: ונדג ונדב נאכלים לפי יאמר וכל ללות: ואמר האוכל
ילכל: דע כי השחט לא הנדיב כי אמר תפסלה שחיתתו הוא איש עז
הצון אכל אין לו עון: אכל השחט והנדיב והפסח מאחר כן חטאת
נדון אן ירצה לית כעלו אמרין: לא יחשב אשם הוא שודד: והכסף אשם יודע
כסף שאמר אמרין כבעל קרי יעמו: ואמר יודע עמו יוס כלאים לאו
יעמאם אכל לא יאכל עמו יוס אמרין: וזע כי אמר יאכל אוש טמא
אשם לא תפסדו ולא תפסלן כל ענה חייב כח אכל אשם תפסדו ונפסל
אינו חייב כח: ור' עופה אומר כי חייב כח כי עבה על אבות אר'
ואמר אמרין הפסח וחטאת ואשם להם נאכלים והוא טמא חייב כח:
כל חלק שנה וכל ועד: כי חלק אלו ועד אמרין ודם דמים אמרין כי אמר
לעל וכהמה וזע כי חלק הנשחט בכמות לא אמרין ולא אמרין

כי אדם יקטרוהו ככמות צוקה שיתכן לזרוע ולחיים ולקנה והיו להם כנסיות
 וככפרים ומתנבצים אלוהין בלכת והואו חרשים ולבם מנומות הפאות
 לזכרה אלה האלה וינעירו לחוב ולדם עליהם ודם פחיצה ילפכו אומר
 למאמר על הארץ השפלה כחיים: כאו זעזע אמה ואם אמה אפנים א.
 וא תעלה במעלות וגו': וחזק נבואה: נבואה אמת מצאה ועריפה אלה
 זוכה אוחיה: אדם אמה האו הנבואה והערה לא יואכאן ומה מענה כהסעל
 אחבים ואמר לא תזכור: בעבור שודיע כי משפט אוכל חוב נבואה חייב
 כרת ואוכל בלשה אית חייב כרת: כי לא זולל מן הכהמה אמן ככהמה
 זולף ינריב הכהן אמנה: ויכוא רחמי שמה נבואה אדם יואכל מעט ואם
 ישנה אים מחמת - לא חיים כי הוא מאוואו מחוב הנבואה ואסליאן ועד
 ומשחנה חוב ואם יכוא עמו דבוא בער המ אסווחים כי נתיקון
 זכא דם לא תזכור: זה דם נקיצת במקר וזכאן כמולכות ישחאל: אע"פ ולכמה
 והנה דם דדם: זולף האכל כל דם: ולא אמה אלה ישנה כי זה דם
 רחיצה הנאכל עם נחמים: כי דם שחעה פואה עליו כ דכמים הא
 כמזבח והכ יקוסה בעפר: ידיו תבואנה: על ידיו: שזן הימין שונורך
 הימין: כי שזן לשון נקבה: כיום הנריב: כיום ש הנריב זלחמל והואו
 שמיה למאויב: ומנהיה: ולא אמה ולמנהה כי זה מלחה כראשה: אסאמר
 ולמאויב ועדן לא מצאנו לזכרה אמנה נאמר כי ישוב אל היצטן אלה
 אחריו ולא יפסן: דלדגה שאמה ולמאויב ישוב אל אלה אמה ה פסיעל כונה
 הדבר אלה תעלה אהם: כיום צוורת ישוב זול זולף אמה מן וינרא עזרה: ו
 אור צוק הזהב נזר הנזר: מענהו את צוק הזהב עם נזר הנזר: והנזר
 אמנה אצבעת והצוק על מצחן נסאם היו כאל כעסן: ויחלש את החלש
 זוכה ארבעים לא מצאנו כי משחם לכן היו כאים ושלחאל כחוק כחלש
 הנאעיהו ואל כי משח ארבעים שלא ידע בהם ישחאל וזה רחוק: על
 הנוך בעבור כי ישמע ויאזן לנרמנות בעוב ולא ילדה: כולן ידון:
 שיעשה כידון כל דבור: כהן דללו שאילך שואת המעט שאו לצענה:
 ויכלו זונתם אמה משה העבור אתכם לפי ה: דלל עלטלס ממעט
 אמנם והטפן האיטם כדורהם: וינח חלש: משחן הקשה ערכב לשמן
 עם דם המאויב: דלל ערכב עם דם המאויב וזלמעהו והנה עליהם:
 ודע כי המאויב נאכאים לזם א: וואמרן הרבעים המנהה נאכאת כדי
 ולמה ואפיתה כמו השעה לבלושה ואפיתה: והחטאת והאלם
 כדי לשחטן ויקשלו ויאכאן וזה טוב: עז יום מאאת: להודיע כי כיום
 לפי אן עשו מאויב: תלפכו יליכב ועמידה והאיכה ולפיכה זוכה
 וצואה לא יכסף: אדם אמה האו אמה ואפרת אהל מועד לא תזכור ומה
 מענה וסתר אהל מועד תלפכו: נאמר כאשר אמר: שלא יצאו אפרת
 צוהל מועד כן מעט לא יכאו כאהל מועד: ודע כי יאיר הנרמנות
 א פעלי חיים וצמחים ואפנים: וחלע הנרמנות ח' עולה וקעלת ואשם
 ומאויב ופסח ושלמים ומנהה והכ לווחל ומקדוהם ד חלעים נרשי
 עזשים והם עולה וקעלת ואשם: ונרשים חיים כפסח והקבול
 והלואים: ומדדה בין המדדוה והם המאויב והחטאת והלואים
 משכך ונרמנות: והנרמנות שיעיה וכפשה לעם הארץ ומן היעז זכה ונרמנות:
 ופעל אדם ושמיע וקוט כנדכה עוף זון שלמים והלואים: והעולל
 והחטאת נקרבות מהפאות והעפנות וזולתם לא נקרב מהעפנות:

ועלה וקטאת ושלמים מן כתר וצאן : והפסח מן הצאן יואשם מאילים
ועלה וקטאת ואשם ישתע בחצוה חפשי וזאתם בתר חיצון : והאילים
צבן ב' החצרות : וצאן אפלות ד' : הנדר והנדבה ושלמי אפלות
וחקידים : ואשם הוא צרמאן אשם יואשם ביום הנדבתו וגם בלילה אשם
אחר היום ההוא החטאת והאשם והמנחה אשם הוא נזל קדשים
ומאילים ומזבה : והפסח בלון : ושלמי הפסח ביום הנדבתו : והתודב
יום ואלה : ונדבה ב' ימים ושלמי אילנות : פולחן למיני
קדקדן ביום השמיני : הוא שמיני ומאילים : נח אף ומאונק : ומאילים
מכל אומה : כל היום לה כבוד ה' : ויחצונו בקשמים הגדס
והמצאונות כדון : ודע כי מיום ח' יעלה צהרן למאור ונערת מאור ונרבתו
ונרבת העם ונרבת נחשון בן עמינדב : וירד למעלות : ומעלות הארץ
אשם היה מעלה כל אשם שיהיה יקון אכן צהרן במבנסים אשם לאותה
ערוה יקון : ומעלה ה' צהרן אפיקם במבנסים כד לבסות בשחיעה
ויעלו במדרגות : וירד מעלות העולה והצאן אשם מאומה של היעלת
מאומה הכבוד : וירד אלפי הכבוד : וינחו לני כני אלה : ואחר הפותח
כי נלך ואפיקהו יעלה ג' פעם שהיו אשם וזהו עוסקים בלילה ולפני
אשם ג' : ואלה האשם להסגלה האשם להיבית הנדבתו : וזה אמר
אכל הנערון שהיה האשם נאקחת ממזבח העולה והמאדים : אמרו כי
עת החטאת לא היתה על אף נקרות אשם ג' : וכאשר חשבן באפם
אפיקו ב' אמות רחב היעלת לרפס מלא ימות רחב האהלו
והוא אומה : אמרו כי האשם נחצב במבניהם כל אמות ובסו במסך
מחוק האשם ואתו שמי : והנשיא אמר נשפן ונהיו אפר ושל אומה ב' אמות
כאשר ילא אשם אפר כחין כדון : והוא אשם הלו אומה כי האשם נכנס
בנוסם ולרפתם ואלו השליטה בכדויהם ובבלרם שלא יבוא דופי
וכזיון בכהנים המשוחים : והנשיא אמר כי אמר כל אמות אפיקו
משאלו ואלצפן ברשות : הוא אשם דבר ה' הוא אשם ונגד בכבוד
מענהו ונגד המנוס כאשם תלה כפודי : דא דבר ה' אשם ואלו
כחן למעלה : ומה כל אשם להוציאם כי א' ילא א' : ועל כל העדה
יקצול מענהו אשם תמותו אומה לא ילאו כהן מכפר לשהא ויבוא להם
הקצול : דא יהיו חייבים אשם תפרעו ואשם תפרעו כי מהם חייבים למנו
לכהנים שנאמר וקצולו וכו' דא אשם תכבן אומה יכבן גמיהם ואשם
תשקטן ילעו גמיהם : ואמר אשם אשם ראשית אשם אשם חפיקאסור
ודגל שער לאשם דומה לו אשם אשם אשם אשם חפיקאסור
אשם אשם אשם אשם : ואלו אשם אשם : זה הדבר כל אשם שיהיה
אשם והנה אחרת המעלה והוא נדבם אחריות מענהו נדבם מעלה
הכבודים : אלה תלת כי אמנה השורה ילכח קדעת של חפיקאסור
דעת מהתכלה לנאמר עזמות השורה ילכח קדעת של חפיקאסור
השכוח הוא כן בלון : כבואוכם מנעו כן קדעת של חפיקאסור
במקדש והב' קדעת ישיבתו להבדיל כן נדבם אשם אשם אשם
לנאמר אחרות : אכל זאת אלה העתים יכשר : כבואוכם נדבם כבואוכם

ושכר אהבא

קטלם: אכלו יין תאמר וראיתם ודבש: וכן ישראל עמך או יבשל
 ושתה יין בעת התפלה בעבור שידע אצל מי הוא עומד: כן הנזיר
 הוא אזהר מאד וכן החול הוא מחנה ושלול וכן העמאן הוא מחנה
 האטמאים שימנעו אחרים שלא יבואו אל מעט טהור: ואכלת חטאת היום
 הלידה כאפ-דון ויבשל להיית אוכל חטאת היום: והחטאת לא תאכל
 כי אם בשמחה לנאמר יעז וחרה במעמאן: היבשה דב כליה ה: אמר
 אמר כאלה שמע מן זוחן ולא הוטב בעיניו והיודיע טימא דבר מה שאו
 ידע: דע שמה מאמר אכל היה ולא היה ראוי לאנשים טמאים מאמר
 מה ה' כרוך שמו וזה לאמר ויעב כעין הוטב בעיניו ולבטא מן
 כי עשה החיוב והאלפע אשר היה ראוי: אמר אמר ואם עשו כחורה אמר
 נקבל על אלהינו ואיתמר: נאמר כי משה חרה על בני אחיו כאלה
 ועשה המאמר בעת שיכחה תאמר כי עשה דבר גורם ציון וחרה
 אופן שידע על איזה דבר יעשה אונת ואם עשה כראוי יכבד אונת
 ואכלת כמן ולקחת דברת עבד: דא ואכלת כמן ולקחת דבר הוא עמך
 מענהו וכבר אכלת ממן מעט ועלית הטוב והלך בעיני ה: דא הייטב
 היבשה להיות אוכל חטאת היום כמן השמחה הוא: הכצעקתה כתיבה:
 אמר אליהם: ולא משה ואהרן ידע כי אמר אליהם: לוב אל מעצמם כי דבר
 אמר ואהרן דבר: והל הוא דבור מה יתן שמו אליהם ואינו ידע ליה:
 גזרת הקיה לא יתכן ואוכל אשר נפסל בשחיתותה ולא אשר נלחט והוא
 גוסס ולא אשר בו מלה מהעלות מענהו חווי מן החיים אשר ימות
 מהם כאלה אמרו הוולונעם: לא מפורסם: ודע כי בתחילת החכמים על
 הסימנים: מהם מי ליאמר כי הם כ' והם הנליון והמאמר יפת האו גל
 ורוב החכמים כן אמרתי והנני יוסף בן זכריהם ידעו יודע כי הם י:
 מעלה דרה: מעלה אבכ' גושן: אמרתי הנרה ואמפריסי הפרסה או יחסום
 בו מאשר הוא מופרד בסימן א' אלה אשר יקבוק ב' הסימנים: מבלפס
 אז תזכור: הוא אסור מה שיצא מנופס כמן החלב והרעיבות: והנחב
 להיות כי באר בזוחן מבלפס לא תאכלו כי חפץ באשר אמר אך אור
 זה לא תאכלו: אנה הדגא: או יחפוק בו האגרה שלא יאכל בא הנחב: אמר
 אמר אמר לכן שלא נאכל מהבמות לכהם סימן א': נאמר כי לא ראונו
 בהם גזרת החלוקים שחוק אהם והם ליהיו בסימנים הזולה או כאל מן
 הסימנים או אין אבהם סימן כל עני: ואשר בהם הסימנים הם כעך
 וציון או יצבי לגבר בפרשת רולה ואשר הם בסימן א' דאל ואורטלת
 ולכן וחזיר: והל בא סימן כל עני: ולא שמענו גזרת אלה החלוקים
 הלך ובאשר ידענו כי אין גזרתם נכונה כאל יבשל לנפול אמר
 שיהם סימן א': ובבלתם או רדענו כ' פתרונום כאל אונם
 וקורת: והל כעטר לרעמאון בהם ולו יתכן לישלול איער נבלת
 אלה לא טמא ולא טהור: ובבלתם אמרן הרבנים כי הנבלה אשר
 נבצה עור ובלה יעצם עור ותאבה על זה אמריה העור אכר
 מפרד מבינהם על דבריהם אינו מעמאן ודע כי אע מצאות כמות
 כהנים כי דבריהם כנבלה מחולפים: כי יוסי הגלילי אמר מה הנבלה
 שאין לה חופין כי הכלה מן החי לא יעמאן אעין כי יתכן להתחלף

ואם נבין בשר ועצם וחד ולא יתחדל כמו היו והרמז ראוי להיות מעמא
אמר אלעזר כי הנבואה אשר נבטתה עצמות וידיים ובשרי ארפינו
הקדקס נבא הפא ראוייה אמרת בהמה והיא אשר נבטתה בשר ועצם ועור
אמען כי יתכן שיאמר עור הפכה ותחיה וישאלו אותם מה צורך אל
צפירת העפרות ואמר עור לא יהיה בו מהבשר כדי ויחדר גיה
ואשר אמרו על ענין ירא כי הנבואה שמ אנוסם כפלאו ואם יכרת אמת
יבטל אמת השם וכל ענין ותאמרו אחייבים העמאה כפלא החתכות
כמו העור וחתיכה מהבשר וכל זה אמרו: ואשר חפץ ה' יתע או יתע
שיפוט אמת הנבואה אשפט כפלאו: ואמר הכבשם כי הצביעות וצואם
מהעמאה לענה העורות של נבואת מאונת הנבואת מעהרת אמתם
וראוי לא יהיה זה על דבריהם: ודע כי הצביעות או יתכן היות מעהרת
על אופן מהאופנים: אמר אמר צפחת הדנים הריה נבואה אמר אי נאמר
צפחתם נבואה וגם מדברי הכבשם לחינת נכחו נבואה ומהאמה כפלא
זה: אותם כפלאו: כפלא החוף בחיות האים העהות ואמר אנוסים כיהם
מותרים עבדו חיים או מתים ודאם וכשם אמת: ויאמר אנוסים כיהם
כאמר כי נפש כל בשר: ואמר וגם האת אסוף בדבר ה' הוא אסוף
כל נבואה: ונתחלפו אנשי הדג האת אשר יצור האדו כי הוא כפלאו
היו שהיו אסופה: ויאמר כי יצור אשר יצור האדו כי הוא כפלאו
כי הכל מותר: נשנת הארץ ויאמר כי יצור אשר יצור האדו כי הוא כפלאו
אשר ישחה בו ביום ואין פה פן שיאספו כי הסימנים מחיות האים
ופן שיאספו כל מהם והוא כפלאו אין או ספיה ונשנת: ואחר שאמר שנת
הכל אסוף כהו ואשר יאמר בפת חיות: והפודה באשר יאמר חות האים
אורת או יאמר אורת בליען בעבור שיאמר אמת יפת לילוב אל האים
והעוב נבא כי הוא אסוף: אמרו יש דגים וכאשר יפא במצדה יפא
נשלותו במים ואם הדבר כשאמר ראוי להינתן מותרים
ויתכן היות מהדגים היכה והיו בנעלות מותרים כהיות הסיון
עיקרם ויתדגון וישליכו הנשלת מעלהם ואינם מותרים וזה יהיה
כאן הפך בשר עוף והוא האלה כי אמרו מה שהוא בנעלות וזוין
מותר ואם יתגלו יהיה מותר וכמדומהו כי הוא יאמר וידומהו והכבשם
אמר התורה בדגים האסורים באמרן ואם נבלתם תשגבו אלנת
זוה תשגבו מן העוף: אמרו רוב החכאים לא ביש לעסות המותרים
סימנים יולע בהם כי הם עהותם ונתחלפו ואמר רובם כי יש
ד' סימנים ואלה הם: שאינו דורס ואוכל: וכן נוצה והוא יש או גפן:
ונקבן נקלע: ואצבע יתפח: ואמר הוא מה שאי יהיה עורקו ואוכל
אם יאמר עליו אמר הנשלות ענינה הוא אמת ואם יאמר ה' מזהר
הסימנים לא יאמר: ואם הוא עורק וימצא בו כ' סימנים מסימני התורה
לא יהיה מותר בהם וזו דת הכבשם: לענין כאל הנבואה אמר כ' סימנים
אשר ישאלו המצוי ואכלו ויסתחו: ואמר מהכלל מפרש שנתן אצבע
יתרה ולא זכר ולא נקבן נקלע וזרם וכלל כל שימצא בו אסופה ואמר
מה תורין וכל יונה מיוחדת שיש להן אצבע יתרה ויש להן זכר ונקבן
נקלע

כפלאו

נקל ואיך דורסין ואוכלין : כל לפי צדקו כן אורח : זאת כח היענה
 קל אבי נחלפון כבת היענה ואחר כי הס כ' אורח : ויקין לסמא
 אזה האין והוא איש תחנאוול : ויא כי למניענה ויעעס זוכל כח לענה
 מענהו כיצ היענה : וזכר אורח להראות לכן על אסור כיצ היענות
 האסורות : ויא כי התנשמת הוא אל כל שאף והוא הזכור בלחצים התנשמת :
 וכיזה העול יבנם בעופות כי ילאו כנפלים ליעול בהם ויכנס
 בשמנה לצצים למען כי לו ליעים והוא מען ילדין וכן אצבעות דמות
 אצבעות השחצים : ואחר כי הכוס הוא אל כלום וכחזמהו כי הוא
 אצבעות : ואנחנו נעפרה כי התנשמת א' מהשיעם הזכוריס אשה
 לא נרע שמות : התחמס : על שלמה חצי שנה כמזרח וקצי שנה
 כמערב : ורוב האונה ודקויה אשה יוכלו האוננים נעל פפיא נעזומתן - יא
 מלפנים כמלכע התנשמת : לען אחר זול אסר התנשמת למען
 כי מצב שמן בלשון ארמית דכפרתו : וכחזמהו כי הוא דוכפרתו אע"פ
 כן : ולמען כי מארך הפלאו היה אוננה כי היה יונק במזכר התנשמת
 ואחר כי היה ולפעל על זה הנשחן כי תחום היא התנשמת :
 והלשונות כן אוננים אדם ליתמי : ורע כי שמך הימים אסמיתות
 במים זולת הוא כח חיו הוא נבלה ואם יאמר כי בלא אן באונה יא היה
 נבלה ופרוקל זה שמך העול כי כח חיו הוא האונה : ונשימות באיך
 נאסרה אכמתו ואם ימות באיך היא שחיתתו ויהא מורה אסאה : ומנצתם
 אחר כי יתכן להאיכס באש ויצה אוננים : ואחר הסירתי ס הארבה איכס
 מצטרפים או יצחה ולא נקום אכל הוא אחר עכס אויאל כתיים והוא היעניע
 ונחלפון החכמים כחן הארבה והעוב כחן שא יוכל מצטרפים ויצה כח
 דחפן כי הוא חתך והערק : ולאך תעמא : מלה הנבלות העמאן מענהא
 הנבלות השן אכס העמאן : ואחר ונלה תעמאן וכבר ידענו כי נבלת הכחמות
 כס יענה התנשמת אהם והאסורים יעמא חתך והכחמות כס זה מלפנים :
 וכל שמך האוס או יעמא וכל עול ~~הוא~~ או יעמא זולת התנשמת אכרה : תעמאן
 בדעל כ' אים יתפוק כעזיה אהעמא ידעל אוננה ואסא יהיה כעזיה או ידעל אוננה :
 והנאצעי חתך הנדול והנעון חן האדם ואס' כן יואו : ויא כי העפס יוצאים אזה :
 ואחרים אנת אלה כי אלה כח חות אה' לעס או יעמא : ואחר פואו כי הנען חן
 האדם אהל או חן או יכ' שנה או יכל העמא : והנאצעי ידע כי אס ילא הלשון
 הנבלה כנה חן בעת שאיט כל הוא נשא כל פודה : יכס כדדן : והוא כי אס
 יהיה הכדל מולך לא מעונל או יעהר אלא אס יכס כעוב ויען ענפון : ורע
 ס הענפון ה' הא מניבת האדם : והל עופס ~~הוא~~ ^{הוא} הענפון ~~הוא~~ ^{הוא} הענפון ~~הוא~~ ^{הוא} הענפון
 יהיה אהצבעות ועופס התנשמת יעד הככוס מוציאן : ואשר יהיה מעופס העמא
 כמזכר וכה : אום יתכס או יצא העופס או יעהר : יעקרי העמא יא' חתך הא
 נבלת כחמה וח' לרצים : כ' את האדם : ד' זכר : ד' דג : ד' דג : ד' דג :
 ה' והל ימי יודה ודו עהרה : ושמי חתך הצרעת : ע' שכבת דרע : י' ימי נרה :
 יא' הוא שאחר מנת החכמים לו הוא עטרה נרה : ל' כחמה מענהו
 תתעמאן ככל הלהמה : על כפיו : כמזכר והסמך גבאיה ודואיהם : וזכר
 הפירוש כי הפאשני יואו חין הצב כ' כמות : הא' מהם אל" טקל קול : והל
 מ"סמנל יענה סאמנדרא והא מפעל חיים : וזכר חן האש ותיב כלס ואסיריח

רח האור לא יחיה וזה חטא כי הודיע כי הצב ואינו הוא אהלמן השומע
על האור כמו החלב והחלב יש צומחם כי הוא חונניש. אלא כל ענין אור סוף
כין כלו הלאמת וכלו השלכה והלכיה כמו הכסאות והמקלות והמטות
והחומות והארזים ודומהו ומס יהו' כולם א' על א' ויכלו השמן על התבונה
עיהם יעמא התחומים ארען כי השמן עליהם ואי יעמא העלמים ללא יתחמם
ועלם השמן חלד וצב: הם קופים אל הלשון לא ישימעימם והם כלל לא צב
והעכבר עלה והדמון והספנות והיה באנה וכלה וחברתם. ואיעם שאמר
כי הם עושמינתן קלוקרונס יעופרודין: והתלשמה יאמר כי הוא אש
העל כללה והוא זכורה וכלעפות: ואמר כי הארז והבנן ויש להן השל כי
העל יעם אפי' שהיה החולק הוא קבית שפ' ויד הרבנים מניצחים והם
הידועים במחלים ויד הנראים שחלה הידועים צדונים כאלה כחם צב
יוסף בן מרדכי הודוס והיה הולות שלהם ואלה האלה היתה שומרת
הפרדה ה' שפנים מאתם והפרדתם מהנצח אלא בהפרדה הכללית
אז ש' זה כען אהב תבנה עליו. והוא מקום אלה. ישעין כ' ספורים. האלע
אין שמוי והל' שמוי גלת ארץ ועל נעל גמ' אלה יעלה מהצד והאור שמת
ואל' נכב (כל' קנבית) ואל' עשה והש כל אלה לא יעמא אלא אחר שיאור אורן
יבדלון: כל כל' אלהות כי בחורם בצורה אשר יעמא בה הוא הוא אלהיה
אם יעלן אעמא בו האעלים יכלו העמא כמו נדחה ויעים ואננות
ואחרות וארזין ואסדות כי אין לנכל עמא אפי' כי או יעלה כ' אעלה
כאן הנדחה ועל זה האין כנה כל: אלא יתכן להשתמש עמא כלו זה נדהאן
כעל אלה אלא כל א' ואי' ישלש כל (כל' ארץ) שמת: ואשר יתחיל הרבנים
כי יתן הנאי אשר יעמא מן הכננים והוא אשר היה א' מצבעת האעלה והוא רחוק
ואין אעמא על הנכל אשר צב יהיה אלא ד' אשפים: אלה מצטרפים אלה
והשמים יכלו בהם שמת סיה אשר חמרה בה: והל' הלי אשר יעמא בו וכל
בו שמת מקר זו יוצאו הככוס: והל' כל עת והוא א' שמת בו שמת מקר זו
חוס אירן עמדה והרש יעמא כי אין בו שמת: והל' כל חרש התלש והיש
אירן עמדה אש שמת: ואם יכלו שמת כלו חרש יעמא ותלש העמא אל כל
החרש: ואם יעמא האוכל המעוב אחר העמא אל כל חרש אחר יעמא אמן
ארען אלוכל באוכל עמא ושמה מחבבות ואם יעמא אין אוכל יכלו א' יעמא.
אכל אש יהיה כלו דבר אשר או יכלו העמא והאכל כמך זה הדבר שאין
אנכל עמדה ואי יעם השמן אלא ואל הכלי האכל והכלי עמדים והנכוס
כי הכל יעמא: ואם יהיה כלו כמך כלו ואי יהיה אלו החיצן צאי פתל
ונכל השמן על הפני או יעמא החיצן: והוא כמו נעמה תהיה כמך כל
חרש ונעם השמן הנערה ונערה אכל שמת האכל והנערה ואי יעמא
החיצן: ואם יכלו יעם החיצן או יעמא הפני: אש' יכלו יעלן אש: אלא
כי האש אש ואלו כלל מן הכוח או מן האעין יהיה אנכל עמדה אפי' הוא
כלו ואמר אנצח הנאים כי האש שמת אש יהיה כלו: והם וכל האש
אמחים כי הנדה ואעמדה ואשכה: עמא כמים וזו כליה כי האש א' יעמא
והחלבו

כאן

כאן

ונתחלפו באים אלף אנצתם אומרו כי האים העמד אס יאצא בו עמנת
 הרעבות האסורות אס לך ואס מעט אסור כלל ואמרו אחריס כי לא יאסוף אלא
 אחר שיתחלף מעמנו או עמו או כותן: דע כי הפדות אשר הם בעמם כאלף
 נכראו אינם אנצתם עמארה ואפי' יל בהם האים והלשון וכל דתה ליש בו
 לשון אס יודן אנבל עמארה כמון הצתים והלשון אס יולתן תהא אמתן
 השלמות ויעמא: אפנתם צורתן יפרד מאה אפני כי עמיתת הקטים ואילם
 מאכל ואמנה: תתקן וכלים: הוציע כי כנפולת נבלת שרן עלתורוכים
 יעמא עמארה לעמארה לא יתכן לעת בובלר נצל ולחם נצל וכלתו נצל ודוקיהם
 ואס יפול השמן על הארץ אלה הוא נקנע התלמה: ועמארה יתן אפסל הסל
 אמנה כרמון וכרמים: ואס יתתקן יסיון השם אהם: תן כל גרע נחוע:
 והצמיעם אלה הם נחיים אנצתם עמארה: והפוליס אס נבלו אורם כמון
 ואקב טיבלם ופול השמן עליהם חייב לעמארה: והנחוב עמא כי הפירות כמים
 יקבלו העמארה: ואמר יעקב כן יוסף נקנע יא כי הילדחים כמון הפוליס
 והאפונם והדומה להם אס יוכלו במים ואחכ יכלו או יקבלו עמארה והדוך
 אצלי כחוקי שאמר והמדד אלה כמון אס יפול עליו האמר אלעבר עלן אדם
 במים והול אלהם או יקבל עמארה: ואס יהיה קטים כבת וידוק עליהם
 הנחוב אצלי כי הוא יעמארה: אכל הפירות והאילן והירנות והחציה אלה
 העלבים או יקראו גרע ואו יקבלו עמארה כל עמ: ונעל במים האחרקאל
 אפ יאמר תן הכהמה יודע כי אלה ישחטו החלוקי אילפי להתאסר אסותם
 או יעמא אפני כי אינו נבלה: ונעמארה כמון: כן ילע דקרים א' או העמארה
 בהם אשר נעמארה כמון והכל יעמד אס העמארה כמון דבר אהם כמון
 חפץ או האכלו מאמן אחכ בחפץ: ויא ואל העמארה בהם והחמארה: אלה
 הכבלות: ואשר הכבלות: מרמז בו אל חיות האים: שמות הלוטות:
 פתם עמארה: עמארה עמארה: דארה אחרקאל: איה צדא: דיה ל'אין: כות
 הוענה: אנהעום: תחום איל'אס: שחוקי אולטאני: תן אול'אני: כוס כוס:
 ינעל כמון: תנעל שחוקי: ואמרו נעוסף: נעל איל'אני: כחמה אלהים:
 חסידה איל'אני: אמנה איל'אני: דוכפת הרקב: עמארה כמון: שמות השמים:
 חלד כלב: עכבר איל'אני: זב איל'אני: אנה אול'אני: ואמרו עמארה איל'אני: כח
 אחרקאל: אנה איל'אני: חותם איל'אני: תנעל איל'אני: ואמרו אול'אני:
 איל'אני: פולת הרע:

דידבר ה' אמל: תהייע: ב' פתרונים: א' אס יהיה אה גרע כפענה
 דומה זה מעין ומפרים: והל אס תרבה גרע אנה חפסל:
 כמון אס יאמר הזרע למען החם ולא ילויכהו: אס אמרו אס תלד האלה
 אד'אני: אס אסלפון: אמרו איל'אני: כי העמארה האלה כמון לעמארה כ' כמון
 ונזכה כוס א': תלכה כ' כי היא העמארה כ' לבועות כנדרה ורל'אני כ' יוס
 כדאי עהרה: ואס תלד עוממון תלך כמון יודת הנכבה: אס אמרו אס תפול
 נחלפון האמדים כזה יא תלך שבעים יוס: אנה חפסל ע' הסימן אס גברוך
 אס נכבות: ואס תפול חתכה אמרו אנה חפסל שמוע' יוס: והנחוב יחייבה
 לימים כמון הנדרה: ואס תפול האלה דיהיה או ינצת הצורה כמון דאש
 או ידים אמרו יחייב פ' יוס: אס אמרו אנה חפסל אנה חפסל אנה חפסל
 דס אה: אסלפון: גכה: ואס תלד כלב או חיה אסלפון כמון הנכבה הנכבה:

כי לא תצא מהיות אדם זכר אדם נקבה ואם ימות הולך בבטן אמו אחר
אנשים כיון שיהא נשוא האלה והנחל עמו כי היא נשוא נשואת אלה לנשוא
והיה אמו נברית והנחל אל יעמא ואם תפלה יעמא נשואת לנשוא
ובאהלה אדם אחר אדם יבוא לו כן חסן ותפיל אחר האלה נשואת לנשוא
נדיע אנה עת הכנס החתן כי יאמר או פלוסופי כי החתן הכנס נדי
חזלים ואדם אחר ד' חזלים וחצ' ואם לא יעמא והנחל עמו כי החתן
הכנס אחר להלשם צומח הולך טעמו נדיע דונה וקבלת אדם נשואת
כה הדם והעמא היתה מעורב כיוצא לא יחייב עליה לישא בעבורכי
האחרים לולדת לישא הוא דאלה הדם יענה דם ילדה ואם אחרו אדם
תראה האלה דם לנרעיון עבד מחקית הארבע ובעת החתונה לאתה
דם אה אלפעט אחרת כי היא זכה ויתכן להיות נדה ולא זכה אבל אדם
קורה האלה זכה טרם יולדה והיא נקבה כחך א' ופ' אחרו כי אין אחרים
ה' לישא נשים ואחרת ב' נקבות וילדים נדיע יולדת אוננות הזכה
או לעקם כולד: וכונם השליש יולד בלעמל: אם אחר למה למה לא האנה
נאמר להיות האצות על אלה עיה: אם אחר אדם יולד כן השליש ולא נדיע
אם הוא מן היום או מן האחרת: נאמר חוב לנשוא מהיום ה' ואם תבוא
לנו סודה כי נולד בלפת או נקדם הלפת יחייב לנשוא אחר יום הראשון
ואם יהיה יום הראשון אחר נלש נדה אחר יום השני אם אחר אחר
הולך נקדם הק' נאמר אין ללש ללש תראה כי אחר לנשוא הוא יושא
או ח' ימים: אם יולד ואלו ענה כעל האלפעט: והאב והאמן והנחל
עצופים לעשות לו האנה: אם אחר מה תואר האדם אשר יאמר נאמר
אחר להיות הוא אחר: ואם לא יאמר או יאמר האלה: ואם יקרה
לנדה חול נסחג שלא יבוא עליו צער מן החול לא יתכן לנשוא אחר
לירפא: כדאי עהרה: החפץ בו טהרה יעמא האלונה החמה אל
טמאה שהיא נלה אמנה: ופלתו אנשים דמו טהרה דם נקרות לא כן
וה' אחר ט' האנה נצא מהם או טהרה בלא ספירה ודיע כי אחר
לעם עליה כ' נקבות: אם אחר מה אלפעט הולך אצלם הועמא אן לא
נאמר יעמא לישא: וכפר עליה: כי פתחום הא' כאשר ידוע אחר הנשים
כי ידברו דברים שלא כהון: והל' אדברים יעבד עליה כהון אלה היום
לדעם כי יהיה: אחרו הרבעם כי אלה ה' הם קונים אחר כהון ענה
כש' פתחון כי הכהות אכמות חנה כשא: שעה אה כסוד ההל' פתחון
ב' הפתח וענה אצלם פחורה אהלת: אחר כענה האבן: פתחון
ל' אחר השאת כעין הצמח האבן: שעה אה קנותם הטיבה פתחון כהון ענה
הטיבה הנלכה התחומה הצנה: ואמר יהיה בעת כשחן אחר אבנה
הוא יושא כן או אחר ה' ואין הוא חן ד' כאשר אחרו הרבעם: אלה
הם חן כהון הצנה: השאת היא אשר אין לה עמן כל עני כי תהיה
נשואת במחנה העין מן העני: והספחה היא האבנה אשר לכה כהון
אחר להיות אמנה בלא כהון: והכמות החולן לעם הוא האבנות
האמנה והעמנה אשר כהן השע האבן: והל' האבנות האמנה אלף
כה עמן ולא שער אבן: והכמות תהיה טמאה מן החולן חולת אבן
אם הסגרת

כאן

כאן

כאן

זה הסדר של ענין והשאר תקין ושלם אחר שתיקן ומכונה זה הסדר
 מתקנת חזושהו והספחה של אלף עתים ותולדה כאלה היתה טעם
 של הסדרה: ואם תשוב ופרחה אחר העברה או תצטרף אל הסדרה:
 ואשר יתנו נתיב לא יצטרך אל הסדרה: אם אמר אמר תראה ואשר צוית
 יבשר ולחמה הכין בארץ יבשר: ואם אמר אמר תראה במעט של
 יתכן הכין לחמה: אמרן יבשר אלה אחרת ויחמה ויבשר אכתי:
 ותשובה אחרת אלה אמר לכו אמר יעב הכין זה יראה כי זה היתה
 תהודש אמר במעט אשר יהיה ראוי לכהן אחרת: ואם אמר אמר יבשר
 האמנם של נתיב שער הכין ושער שחור מה שלפניו: נאמר כי השער האל
 הוא סוף אמר והאסף אל עבר אחרת האפנה: והוא הטהור בראיה
 עין הכין אבל נקט יראה לא יטא והנחב יעני לא יטא בראיה לכו
 אמר בראיה ובדבור: אם אמר אמר ידע אלה כי הצוית אלה נראה נכון
 או תטא יחויב לכהן אל הכין: נאמר לא יתכן או להאמר: להפוך כן ספחה
 ובהת הוא עומד האמנם והספחה היתה עם יחד האין: ודע לי בפסוק
 המספחה היתה טעמה בפי סומעם העמוד והכונה: ואם נאפס אלמה
 או יראה זה סוף עברה: ומתוך בלתי: אמר כי חסן כי היה כפלה בלתי
 יענה כלה כחך אמנם מן השאר דומה מן ומתוך השחן ויחי חסן כן
 יבשר לא ומהו ומהו הוא בלתי כמו הוא אמר: צוית נולדה: כי
 העין האין צוית והבלתי אמר יתחול כן נראה צוית שלטת ושל
 נולד: יסודות: כאלו נכח אל הנכח הוא האמנם: אמר מנצח כלי
 כי חסן נאמר וכמה הצוית אמרן ועד ראה: אמרן האיש ואלו נתיב:
 ועל הפלגן הושר יהיה שחור אמרן הנדע יענה מתקנת הנדע יש
 אחריתו וזה הנחב: וכמה אמר פרוחיסם הצוית ואם אמר השאר
 ול כן חונם אמר טעמה ואמר אינה טעמה: והטעמה היא שאמר
 במספחה צוית היא נכחה צוית אמרן לא היא טעמה ואשר אמר
 ומהו אמרן נדע כלה אמר טעמה וכמה צוית יחזי: וכזה הפת
 של הצוית של אמר אמר היתה מן א': נראה אמר כזה השאר
 יצויה: הא' שלום חונם כן אל בלתי וישו המלך כאלה היתה ויענה:
 והב' ליהיה חונם כן לכן ויענה עז: והב' יהיה חונם בלתי עינת
 כפתי ואלו יטא האזנה: אמר יהיה האזנה נתיב יחייב להיות ענין
 אשר כנחב וכן קרה אמרן ואולי נסיונה דני: אלה היא אמרן כלה
 הנדע יענה כן ענין חונם המלך של בעל המלך בנדע: ופום הראות
 הודיע כי אמרן כזה הנדע בלתי כי הוא אמרן: דל אמרן
 בלתי האזנה יטא כוונתו לא יצטרך אל הסדרה: ובלתי כי יהיה האזנה
 כלה דומה לו יטא כן בלתי דל ומלך: ואם יראה אמרן כי יהיה כן:
 ישאל האזנה: שוה לבנה ופרת כענהם כי השאר לבנה דומה האזנה
 והכונה לבנה יש לה האזנה אמר אמר אמר באחרית הפת ואם
 חתמה יעני הכונה אמר השאר: נאמר כן שאר בהמת:
 צוית מן ונצחיהם: צוית ק' ויבשר: כזה אכונה: בארץ יתן

יהיו מתחלתם אכזרי כמותן האופן: בזה הנה הוא: אומרים הכותב חתום
אמר אכן ואמר אינו אכן והכל מתחילתם: אבל יצא הכתב לא יתקבל החלש
ט הוא אולי צומח אמתן אכזרי: והטוב שיש חוק אמת פול מתחלה בו כי
הוא עמנו ויום מתחנן אכזרי היתה צומח ויכעל לומר בזה: אמת
אמר יצא אחריו הכתב שהוא עמוך כן הפחית המונחיים וכן הפחית
אחריו והם עמאיים: אמת כי יצא לנעם איהיה על הנכחיים והנלכח
ואשר יצור אחר הכתב הוא על האנשים אכן: אמת האנשים ישיג
הרבה מן האנשים והואט לעה ראשית מאפיק יצור חוק הראש וישאר
אחריו הראש אכן וכבר יהיה זה אעט אנוס נוחה השעה: ונרא המאשן
נרא: ונרא הכתב יענה או ינרא צומח: ואמת אנשים כי התחיל היה
על אופן אחר וקרא מן סצעים וחבורות או אכזרי ידלו על האש ויסור
השעה: ונרא כל מוסר ראוי לא יכעל הכתב נעמן עדי יום הז' טלו נעלה
סמן הערה ביום הכ' או ביום הד' יכעל עלן ויעה אמת ויחזקו: נעמן
אל קצום עדי נצור ונאמר כי חלק מל האדם אף חלקים: אמת על
הראש והד' המל כל: וחלק הראש ולם המעט אשר יהיה בו השעה
ויתחזק בו נעמן: ואשר ינאר הוא צומח נחלת ודכחתי: אכל שאר הדול
תתחזק בו שאל ספחת ובהמה: והצבוע אשר בו הנדע: אמת אנשים
כי חפץ בצומח המסדה והמחלק יחזק ויחייב אמצא המסדה מן האמת
כאשר יוצא המחלק וינרא אצל המחלק חוק המסדה: פחית: באש
דכחתי: הא' כי ראשן יהיה אצל שעה דומה לו דגל פחית: והלמלה
ויחייב הפחית עת יצא מן העמאיים שיסחרו אמת: ועל שפס: צור
אכזרי פין ולפתן לא יצא מן חוק העמא אל העמאיים: ונרא אמת בול:
אמת אמת בעיהן אמת לא ילכ עמל המצומעים אכל עשה לו עת אופרד:
נאמר כי הוא חלק והיות אכל בפלים כחזק עמני אמת המעלה או
רפא חוקן והלך התשובה מסלת העון: נאמר אף חפץ כמן שלא חפץ
אליכ אדם אל דין עמנו עמנו כחוקו כי זה כחוקו המועיל לו בעהכ:
פחית: הוא חסון ראשן כעמ פחית ויהיה: כי המעט היה יורד
כאמר הוא כמנוס העסק כעמ האדם: ופחית נחלת ודכחתי
עו פחית ונעמן: נעמן אף נעמן וזה לא יולא כעמ אכל כעמ והמך
סו יעל פחית: והקח אצל פחית גמל הצרעת בעלית
השל ומהיותה לו והיה יורה עמנה: ונרא פחית כי הוא
חסרון והפסד אמתן כי הוא מתחייב שפחת כחזק: ואמת אנשים
כי גמל הצרעת או מתחזק כחזק צמח: ואם חפץ כי הצרעת
היורד הוא מתחזק כחזק ופחית והאדם כחזק אדם הוא דכר
נחלת: ואם חפץ היורד הוא מתחזק באדם לא אדם דכר ונאמר
על זה: ואמת כי הצרעת לא מתחזק כעמ אף חוק העמאיים:
וידבר האל אשה לא נעמן: ונעמן אף: קח חזק: אף קח חזק:
אשר ואזכר: שתי צפתיים: נאמר יתן הרומים אומן היועם:
חזק יועיל לנו כי הם איתם מן הישוב כי אמת מן המדבר: דל
חיות

חיות ערפודים כמו ירבו חיים שאולה: והיה יקטוף הטע על ראש
האזן או על ראש העץ והיה מילשיוקין: ויעטול אותם בעת אחת
כדם המזוג עם המים: ואם יהיה המטה בלב עקור ובעי אכלטון
יוקד זה העוקל אל מנוס דגור ולא יבא בילשוק והיה עדי סימן כי צרעת
לא תלוף אוקל: והעוקל הלחוט האסר אוכלתן וילשוק או יחסור בו
ויתבא אותן: ~~דבר שיעשה לו~~: הוא מדה החלשה בלשון ההוא יענה
אל לשון: והעוקל ילא כזה יעל הפל והלשון יחד והוא אלוהי טע
מהם ויחוס אותן ויוריד אותן וינענען אפסן ויליכהו אקור יתן וילשוק:
כנדיע: כפתונם הא' כל יתר והחסן בו נדע: והב' כי צוח וזה כנדיע הוא
התר וזה נדע קורט לילתן הפסן וזמן כי היתש קרא נדע אחר ראות
הפסן: לקעויות: יהיו ב' קליות ויתרו זרע כיוון פסן כן האדם וכן
הפסן נגה והוא אשחוט טעל הא' על מים אשר כלי חלש וילשוק האזן
על ראש העץ כשנ התולעת ויעטול כנדי העוקל עם זלמן ויעקול הכל
כדם והמים וזה ד' פעמי אכפנים הפסן והאמנות: אמאמה אמר לאגור
ערת כנדי אחר עמאתם אכל הפריד בעהסן: הכנדי כי יהיה:
מאמר כי היתה נדעה כנדי אדם כנדיעת הכלים: אמאמה אמר היה בעל
הפסן כהן אוק היה משפטן אמר תהיה צרעת הפסן תלויה כנדיעת הפסן:
מאמר על דעת המלמד יפת לא יעמא דבר גולת אמר יהיה כהן גדול וכן
כנדיעה: ועל דבר גולתו כי יל דעות אכלו הכהנים ואוור כנדיעת: אמר
זמר ואמר יהיה בעל הפסן כנדי יודע כפיאע נדעי הפסן ראוי או לפסות
הפסן בעת יאמר או הפסן ופלה הפסן: מאמר יכלה: אמר אמר אמר יהיו
דברים כפסן המנוע אוק משפטן: מאמר כי הא' אמר על צרע
הפסן יצאו הנלאים מדי חובה: אמר אמרן האכפנים שנתחזלה כהם
צרעת לום יסירן העורה יחייב לחותן אותם: מאמר אמי אכל אמר יכהה
הנדע יחוקן והוא הנלשן ונרעיתן הכנדי: אמר אמרן ואמר יהיו כ' אנשים
כפסן פסן הא' או פליה הפסן והב' ילאו תקרת הפסן ונראה הנדע
בתחנת מה משפטן: מאמר על דעת המלמד יפת חלמי כי יחייב על
בעל התחנת הפסן מה שיאמר אכל הפסן: ועל דבר גולתו כי יחייב על
בעל העליה וזמן אמר ראיה אכל אומרים כי הוא דרך פלחה: ואם חאה דבר
המלמד יהיו כי העקל לא יטא הנדע כפסן הוא אפסן עמור כעל: אמר אמר
אמר יהיה עקל כן לנס אכל כן כ' כנס ונראה אמר הנדע הא' משפטן:
מאמר חוקן האכפנים אמי שהוא אמר כנדי והתן הנדע אפסן: אמר אמר
שהוא אמר כנדי הנדע יאכפנים ועצם וכל דבר שהוא עוקל ויתכן הלש
לבר הבין: אמר אמר אמר יהיה אמר כנדי עקל וטעו לוכן כנדי ונראה
נדע עלשן המשפט: מאמר על בעל הנדע: אמר אמר אמר יהיה כנדי אפסן
חברים אמר אמר והוא לוכן כפסן האכפנים אמר אמר אמר אמר אמר
יחייב על הלשן יחד: כנדי העמא: וכנס חוקן החפסן כן אל נדע הנדע אכל
החפסן כנדי הדבר אשר התחזל בו הצרעת: והכפנים אמרן כי השן אשר

כין השאד וכן עוקב ימיתן הוא טהור וכן אלה ואישיה בלבנות אל אספיני בלוי
ולא יהיה בחסותו כיון העמך יהיה עומד כיון לאמרו כי הדמים הם חמלה
דס אמוס: ודס לחוף: וכרכוס: ואי אדמה: ואז: ואליה יחם כי כהם טהור
זה הדבר לא כדע כי יהיה לאלה הדמים טופס בלשן הנרש: וכן אמרו כי
הצדעת דמלה במחך וכחוק כמדת ט' ערשית: ויהיה צמחה לעורה
כל עד לה מהם יהיה ד' לשוחה: אמר כי הוא כבר יחם עדולה
מהלאת וחי' אן אספחת: וכבר דברו באלה דברים מבלויים עד לאמרו
כעבור ל' דוסא בן החיטם כי אמרו נדעים לו ועל עקבא בן הלא אב
ועל גולתם רעא: לקבל כעמך נהגדי ידא דבר בה דבור מעט ואינו
נאמר כי כגון המכות היה הפל' גדול והנרוב במדרגתו יראה אורה וישמע
עויה בעמא ה' וערה ואין חון להיות עורא אמר התחול הצדעת אלה
תעמא כי ילאן אבות ידועים מהכהנים ואם יראה הסמל העמאיים
יטמאה: ואם תסוף ותרכא הנדע ינעל בעלה אמנה אמר יוכל לעלות
מה שזכר בפרק ג' אורה ה' : אמרונה הדם והמים וכל אמרו הנרוב בלוי
כאן בעל מנולא מהעמאיים: וידבר א' : ואם אמר אמה הפירד זה הפירד אמר
אפין במלת וירבה והוא הכל בעמאיה נאמר כי העמאיה אפין אפע ולה
דוק או כי דמא על עומאת הפת ושכאל האיל: דא' שובאל האב הוא הנרוב
מכשיר: להודיע כי הוא ילה אן אמר רהיה עמאתו שליון והל' אשלי:
החזיט אפולון כיון הכרת: ארבע' אמרו רעיתו הגב רכה כיון כעק
כעין ודמיון או כלוב העצה הזורה: ואמרו כי לבנת זרע אדמה אופן
הפצה העורה: ולכו ואלקערו אב' חניט: הא' עב' אהור או רבשה והל' רך
לא יתפל' ואמרו עור' כי לאון אהור אמרו אן הנרבות רוב האטא' ארשתיה
הנפיצה והחל' ואלא כבר וראית פעם יסיס והרבור האב ואין אהם ראיה
על אשף עעבני: אלה יל' עלן הג' באור זה כי יהיה פ' קין או גולתן
פחוס ואמעלה או אכן גדלה אחרת הרבה ועצים ודמיהם: ואם ישב הגב
אמעלה זו התבן והאבן אשר ישא בוכר הגב ולאו תשיך אל הדברים הנפוש
לא יהיה הגב יושב על הפ' קין לא יטמאה הפ' קין ואם יהיה התבן
והאבן על עז אמר יושב עלן הג' יל' אן ככרות על הג' הפ' קין: וזה יל' רך
יהיה בדברים שאינם מבלויים טמאה אם יהיה א' מהם אמעלה אלה בלויים:
אבל סלים הרבה יהיה א' אמעלה על הא' מעטו כי הוא יושב אחרת אמעלה
עויהם פחוס אן חטובה אמעלה כר' וכסת אמעלה עויהם איווק וישכב האדם
על האזור היה יאמר כי הוא שוכב על הכל וזה עמך תבנה עין אחרת
ואל' : אמרו חמארי' ופי יחון הגב ידענו מנה כי אמר יכל חון וידע בן
העבור לא יטמא הכל אמר יפון על האמת ויתאבד בו יטמא: וכליל עלובכל
רעיותן: וכל אשר ידע בו הג' : יחפון לו יל' חזק והזב אמעלה בלוי
יחייב עלן לירחק וככפ כגדון: חפן כי יי' שדע הזב אשר לא יכנס דוסן
יענה אשר לו יחמך כי יטמא זה אשר נדע בו הזב וגם כגדון כמורו: ובעל

הפ' קין

חסדו וחסדו כי יקרא נפש האדם בכללן יז כאו וטהר ידיו: וטהר ידיו וטהר:
 וטהר את הכתובים וטהר את כי הזב אם יטף מאכו רבם אמנו הזיכר
 יחייב עליו לרחוק באחריות היום הוא ויספוק ג' ימים והוא אם ילאך אחר
 כריתת הזיכר כלל חיצה הנוגע בו יעמא הוא וכדון: אהם אמרו
 ע"פ כי הזב כגון זכות ופאי ספירתו עמא אחר עמא לא רחוק
 כל עקר: כגון חיים: יחפון כן איסטוב לסם וכמא אין כן אמר הוא אחר
 ולא נש"עיה המאים לת"מ: ויא' כי איס חיים כזב אמר חוק אמר:
 ולמחיים דם הזב במהו: לכפר זרע: אפי"ן לזרע: וכדמחובל
 למאי ילכב: ורחק באיס ועמא עד הערב: וזע כי כעל אמר אומרים
 אל כל אי שמר כן אחר החיצה ועמא עד הערב יחייב עליו לישלם
 חיצתו מרם ליערב השלם דלאר עמא עד הערב: ואם ילם חיצתו
 עם עריבת השלם לא יטהר כי הוא אחר העת אשר נתן ה' ית"ל
 כו: ככמה: אמרו כי חפץ אשר לתרוע האשה בנדת אבנים
 עדותה העמא מרם ליערב וידלה מכחוק ולו הודלה דרם בקשה בעת
 המעט אשר נשאר אחזם ויצא אחר צריבת השלם מן כלרה חייב לחשוב
 היום אשר הודלה יום ראשון ואם יצא ונדלה יום כ"י יהיה בנדתה:
 יענה תספוק ג' ימים ויהיה בהם כדם נדתה: דא והוא כי הזיכר כ'
 הא' יחייב עליו לספוק ג' ימים עם יציאת הדם אמנה כזב הז' מן כלם:
 והכ' לא תספוק בהיות הדם יוצא אמנה ואם יכרת תספוק ג' ימים:
 דא יהיה רחוק מן החונה ג' ימים: יהיה בנדתה בעבור דם נדוה
 מן אמרם ינדוהו: והחלוק כדם דב מן החכמים נא: אמרו אמרם כי לא
 תעמא עד לתראה דם אמרם עליו יע' דעובה להיות כה אדמרות:
 ואחרים אמרו כי יעמא האדם והיחיד: ואחרים אמרם כי לא אמרם
 מן קאלה דמים: ואם הוא חוב עליו הוא כי בהיות האלה מאה דעכה
 גולת כדמני הוא עמרה: ובעת החיף הען יחייב לתפוד והרעובה
 העמרה הוא האכנה: ואם על האלכב הוא: נאמרו כזה הפסוק י' קרחתי
 ונאמרו שם נחפס ונצר הרחוקי הא' כי אם יהיה האדם הטועל על
 האלכב נדה בנדתה נודע על האדם יעמא הנוגע לאלכב זה הנוגע
 עד הערב: כי חפץ בו כי יהיה כלו טהור על האלכב או על האושב הוא
 יעמא כנדתו כן באתר אהם: פתרון ד' ואם על האלכב הוא אלף נקדס
 זכרו וכל הנוגע במלככה ילכב אל כל אנכלי טמאה כדמרה כי אם יהיה
 כד' למעלה על אלכב זב יעמא הכד' לנפשו ואם יסול כד' אחר טהור
 על זה הכד' לא יעמא פתרון ד' יראוי אל כלו טהור אם יהיה על כל טמא
 כי הוא יעמא כי אם יעלה כל טהור על העמא השלם ע"מ: ה' זה ילכב אל
 האדם כי אמרם אם ידע כל טהור עמאן טמאה לא רעבור אמרם ז' אמרם:
 פתרון של' אם יהיה אדם טהור על האלכב ליהא עמא ונדע אדם טהור
 כדמס האלכב על האלכב יעמא לכדן ולא יעמא כדדן: ג' אם יהיה כל טהור
 למעלה על כל טמא ונדע הטהור לכה הכל העליוט דם הוא יעמא: ח'
 יראוי מן אל הדם וסתר אלף הא' יולכב על אשר הוא טמאה בעבור ואין על

ראיה על גה: פתח ט' כי אם יהיה הדם על האשכב אם על הכלי אשר התה
יולדת עליו כגדעו כל הנאמר יעמך עד הערב: והנאמר אדם והנאמר הדם
פתח עליו הוא הדם אם יהיה על האשכב יעמך האשכב כגדעו אלה הדם
הוא על הערב: אדם כי הוא לו אדם בעבור דם הנדות ה' שניות
השחור והאדם והיתר: ואל' אדם: ואדם אדם כדקדק: סן אדם דבריהם
בשאר הנבלה כי דם הוא לא יתבונן כי דודר הניתם בו גדול וקטן וכן
העדלה: וכן שמו לעמים וזכות כל פעולת אב' ססיות: לבח אדם אדם
מן עובד דר' האור ואלך כדרכי החושך: ימים רבים: בלא מספר: והדברים
אשר יקרא רבים שללה: ואלה ימים רבים זולת ג' ימים נדה: אבל אמויה הדול
עם תחלת יום השמש אינה עת יהיה מן היום הק' והיה ז' פה: כי אין לס
ראיה תראה על הדול עם תחלת הק' זולת חזון אחר שנת אשת אדם
פעמים לאשה ויהיה זכ על נדה בלא הפרז ויערה לה: ויהיה כנס הפרז
עם אשתו והוא מיום הק' והשאר הק' והע' והי' והוא שאמר ימים רבים ונה
הדת אשר אמרנו בו: ולן נקרא וימים ונאמר הדם בו ככל אכל כלל
מה שנקרא: אכחול בין האדם יפה וכן זולת כי האדם אטעל יפה יאמר
כי הוכה הוא אשר לא תבטל כי הק' כלן בלא דקות דם: ואם תבטל כח' בלא
דקות דם ותראה כע' היא נדה ולא זכה: ואלה אומרים כי אם תאמר
האלה באחרית הג' שהורה ותבטל ותעלה מן האדם ותראה אחר יפירדת
אחטבלה היא נדה כי נהיה הפרז כן ה' והק' ודברי אלו יתחייב מדברי
יפה: ואל' אחרים אומרים כי עת נדה היא העת הראשון לבר וגה שאמר
ימים רבים מן היום הש' והלילה: ואשר אמר או כי תזכיר עת הש' ל
אלף ראיה מן היום הראשון ויס' ג' פתח מן נכון: באמר שבעת ימים
ויהיה כנדות וסמאה ג' יאמר ט' נדה דורות: אחר כנס לא יפירדו
בין נדה זכה ושמו כל דם לתראה האשה זולת הא' והפ' שאין נדה כן ילפעט
ג' ימים נקיים ואין לנו צורך לדבר עמהם בשאר יום כגד' יום ועל
דבריהם שאמר כי יא' יום כן נדה לזכה: כעמאת נדה: ואין לחזק
טמאת האשכב יום לא יורה וזה נחב אלא הדורות: אהנחב עמו זולת ג'
כי טמאת נדה ג' ימים ואין כחוב להיות האשכב עמו ג' ימים ואם כ'
אמר כעמאת נדה זכה הוא: הנחב אצלי: והנחב אצלי כ' ימים
חפץ בו לבגדירם ולבחקודם שלא יתעלו על הנלות מהם ועל החמות
דע כי נחלפן האלמדים כעמאת מי אשה חלפת אדם שלא יעמך
מהמים שע' הטמאה אשר יעלה מהם כד' זכ' וזכ' זכ' וזכ' ולכח
זלע ומת' ואל' האדם אשר יצא ממנו העלת האלה: והפ' אי שיעמך
את דמי ואל' יעמך העלות: וה' אי שיעמך כל שניות הטמאה ולא יעמך
האדם: וה' אי שיעמך העפים מן הדמים: והחלש: אי שלא יעמך אדם
וכל' א' עמך ראיה: ואשר בטלו כל הכל והוא הדם הראשון כל' יהל חייבה
לכח ישראל באמר והנחב את כע' יתא' אטמאת ונחב: ואצל אחר אין
סוף כן אצל הדם וכן העיס בזה: פילת אחרי אור:
קידן ה' א' אחרי אור ש' כ': אם אמר איה עטן קדס יין ולפה זונה:
באמר יין ולסר: בקרבתם של: ולן אחר בקרבתם היה מצדד
כמו בשארם

כמו בשאר ענין: ובאנו אחר מותו בהנהיגו להודיע כי בעבור שכל דברים
אשר לפניהם: ומהו בדרך אמת: דבר על מצב הנשמה: דבר פולטימ האל
במצב הנשמה וברוך ומהו בחצר: אל אהרן אהרן שאתה מרחם לנו: דבר אהרן
בבואה: אל הקדש: באנו העשרה: אל אהרן: כי כפי חפץ בן ירואה כי בוד
אם אפוא השאל ואם אפוא החן יסוף: כי כפי חפץ בן ירואה כי בוד
בן שם הכותב למה בעת הדבור: דבר כי האור: ואלה למה ככל עתה
דבר כי שם היה יראה וכהן גדול שהוא ירא תעא יראה דבר הוא כנה היום
והוא שמון דבר: אל פני הכפרות: הודיע שם יבוא אפוא התבונה ויכלהו
ליכנס מן הצדדים הוא ופשו להוציא ספר התורה: בנאות יבוא: בנאות החנה
או התורה: בנ: פתוחה זו יענה כדי לו שהוא לא אהרן ולא נצרי: דבר לכי: דבר
מפריד מן כבוד: על מצב החכמים על כי אמת אלה הן כדלים טובים בהם אל
הנזל: אחר למען כי יש בהם זהב ואינם ראוי להתגבול ולהרפאות לפי השלש
אל תהיה דבר לפי מקר: אופן אחר למען כי הוציא הנשמה מאבותיו הוא ענין
העול שהוא זהב ואין ראוי לשתן צורת חטאתו להיות בעד מחלת עונתו
על כליו: בשר הערה: מרלות: אחרו כי הן באנו כי פעל אהרן כבוד
על אלה ועל אלה עזאזל והיה הכהן יתן הא' על ראש השעיר הא' והא' על
ראש השעיר האחר: ואיך רואה אהרן כבוד על ראש עזאזל: ואלו הוא מונס בדרך
נשה כן אכעס: ואלו ואמר כמו אלו אשר בנחמאל: הואל: לפיכך התורה:
באזכור עזאזל: כמו **כס פיה** המוס: דמשן אל עזר: אמאמר כבישחמל:
יראנו אל דברים שהם אפוא: ויכלה להיות גלות מן יחידים ועל המס: פול
הכפרה: לכל חטאת: ולכל: השוכן אהרן: יראנו אל הארון והלפי כבוד כל
אדם לא יהיה כבוד: יכלה ישראל ונחמל: ואלו שאמר לא יכנס בו גזל כהעם
וכל אדם ל הוציא השעיר: ויצא אל המזבח: הוא מצב הנשמה: דבר מצב העולה:
וכפר עליו: על ישראל: וסדרו לו שתי ידיו: לא באצט סמיכה כל ידיו גולה זה
ידו הא' על ישראל והא' על כבוד ופיר: ונתן אהרן: זה דבר עובר כמו
שיאמר סרו מכס ובהן על ראש השעיר הזה: עתה יצא: לא ונשא אל עת
השעיר על שמו ויצא בו כבוד ה' ולא יכלה אהרן עליו להתה בעבור צורך
לחלל השבת מן הכבוד: ואלו אהרן השעיר: אחרו כי יסוף כבוד מן הכ
ויחרך חרבות: ואלו אהרן יחמל להם יסוף אל ירושם: ואלו חכמים כן
חיה וראכלהו: ואלו נראה נראה כי יכרח עונותיהם: ואלו כי אהרן עתה היה
משוכן ויחרך ויסוף אהרן אל והוא כליו: רעבן אהרן כפולתכס: מין
חלק מן אהרן האהרן כי הוא צום שנאמר ונפול בענה השלש: והסמיכה
אלו האשונים הדברים הליכת יחל: ומערת אכלה ולתה ורחיצה וסיכה
ונשאת הסנה ובתשמש המטה: כל כיום הזה יכפר: אמר אהרן התאמר
כי זה היום יכל עונותיו לא שם בתשובה: נאמר לו: ואם יאמר הלא
התשובה אפוא העונה ומה תועלת זה היום: נאמר יהיה זה היום אהרן
לא שם נדס זה וישוב כנה היום: אמר אהרן הילנה היום יתרון אהרן
או שם נדס זה: נאמר כן כי ימי אהרן יעבור כנה היום יעבור ויכרח
כי תשובת אפוא על כל אורות ופנים: אנה היום על כל האוהה ללחידה
אם אהרן זה היום יסוף על עונות גדולת: נאמר כן: אמר אהרן יכפר על

ידע כל אלה ולא יעצור קיומם: באמה שחיתתן מעלה רעי ואנה נוסף
 שחיתת הדמים על בני ישראל: ולפך אר דאון: מן פאת מנוח הדם: ויכרת
 הנקה והוולט יחד ואם יכרת מקצת הנקה ומקצת הוולט אחר ליקוב
 חור כגרת לתצא ממנו החח והדם יולכן או כולתן: והרובים שבתו
 דכול בשחיתתה כבהמות שחיות רוב הנקה ומכ הוולט: היה כשרי
 ואם יכרת פחות מן חציוס אינו כשר והוא טרף: והכל השפוח
 שבתו ~~שחיתת~~ בחלקו זה לתצא רוב אבותיה ממנו כלל לא היה ולא
 תהא ככל הזולתם יחויב ליהיה דכול השחיתת והוא שיכרת מנצת
 הקנה ומנצת הוולט ומנוחי הדם יחד הוא כשר: וכן אם ישחית שני
 תחתל שונן לא כקנה תהיה טרפה: והכל השחיתת לתכרות
 המאכלת יענה להיות שני שלא תכאוב הבהמה ויכרות הקנה
 והוולט יחד והמקורות שהם כשרי פואות מהצואה: ואם יגדלו ולא
 יכרות הקנה כלו ולא הוולט כלו אחר שיכרת בהם חור לצלות ממנו
 הרוק כל דאן כדי דגלו ונעבורו ויהיה הגדול יותר חקוב החור
 אשר יעלה בו המקטן ואם יאכל כל קר: ואם ישחית וישלכהו כאלה שחיתת
 הנויס והרובים יתפנה דאן ולא יוכל לכסותו ואם יכסהו גולתו כלו
 צוין אעפ שאין לכך דב: והרובים חייב עליו כספיס לא שישחית ולא כאן
 כסה תמורה להפסיד לו מן שכרו: והוא מנצת חסוי הרובים כשי
 שישחית כספיס יישחית כספו ויכסהו כספו האחר שכאור כי עפואתו
 וכפואתו שחיתת הגבה שכאור ואליך אר עפרו: ואם שכח ואכסהו כפון
 לא האמר אכפואתו: ואם ישכח ולא יכרך הוא כשי שחית פנות ערב
 כלו עצור לב כי היא רחיצה מן טמאה: אע"ה: דערה והתראה
 לא שיתקנה לצרור יע' לצרור אשתו: (כאן מצאנו כמסקרש אעפואתו ממנו
 מקמבי קוב אחת שומתו)

כאן

כאן

כאן

איש איש אל כל שאר בשרו: דע כי אשה יל כן כ' דרבים: הא יוסעל
 לגברים כל כך כמו שאמר על הזב: ואחרי כן לזבה: והכל יכלל לדברים
 וכלים: דא איש ערוה אמו ואשת אביו כלם: ואיש אשה אל אחותה עז סוק:
 לפי כך אמר איש לרעי לזה הזכר אינם שוליס אותן ורוב אלה מעני
 אל כל שאר: שאר שם לבער ושם לפרנסה ושם למוקד ושם לקחוב: והשאר
 הנה הוא אל קחוב עצמו: כשון הוא מוס: דע כי ראית השאר יוכל על ד'
 פעם: שאר כחנה: שאר מולה: שאר ימשה: שאר ערוה: לא תקרב
 הוא קחוב כשהאכסה: ערוה אפך: ערוה אשת אפך: יא כי כשם הפסוקים
 האלה נכח ה' ערוות יבוא כשם שפותרו והבולתו וסוכנתו וארושתו
 וערוה אפך: תבוא כזה האם שהלצה אותו: ואשר אמר אפך היא היא
 אם אמן כי ידעם אם האם תקרא אם שכאור כי היא היתה אם כלתו
 ערוה אשת אפך: היא אשת אפך ערוה אפך: תבוא כזה צד השאר
 אפך והוא אשר בעל הפתח כעבור אם האם כי היא תבוא תחת
 שאר אפך היא לא הוא כשן כי זה יצא מפסוק ערוה כה כרך והוא כמו

לא הפאה בפסוק הזה שצאך שאת אפך היא : ואלה עלך להתחבר
 מן אחות אפך על האלה להתחבר מן אחים על אלה : וכן עלך
 אסור דאחות על אסור : וכן אסור על האלה לקחת דאחים על אמה
 לזה כמדד זה ערוך אחי אפך : באומר אל אשתו ולא אמר ואלו אשתו
 יצאו כן וכן אמה וכן אמה אסור : ודע כי כאשר אסור על לקחת
 אלה אחי אפך אסור על האלה בעל אחות אמה : ומהפסוק הזה
 יצאו יב אפנים והם א' אגלים על א' אגלים : ואלה נגלים על
 לשה אגלים ואלה הם : אלה הדור אחי האבי אלה אחי אב בעל
 הדורה : אחות אמה בעל אחות אמה : אלה בן האב : אלה בן אחות
 הדורה אחות אב על אלה : אחות אב על אלה : אחי אב על בעל
 האלה : אחי אב על בעל האלה : בעל בת אחותה על אלה : אלה
 בן אחיה על אלה : ואם יאמר אדם לא ארצה דבר בדבר רע שלא אמר
 הפתאב אלה אחי אב כמו אמר אשת אחי אב : ואם יכלה לדמות אחת
 לאחת דם עלך לדמות הדומה בדומה : ודע כי למעלה אסור עמות
 אחות אפך ואחיו אמר עמות אחות אפך וקרא אותם שאר אבולאך
 אם וכא בפסוק אחר ואמר עמות אחי אפך והיה צריך לומר עמות
 אחי אפך : אבל מן הסעם לעשות מן הדמיון : ולמה אמר דורות
 הודיע כי אסורה היא היא עלך כאסור דורות : אבל כן אינה אסורה :
 עמות אפך אסור לא יכלה אלה בן אפך : אלה האיש בעל לקחה
 תנא כלה על אחי אב אלה הבן הקרוי כלה לכן אמר אלה בן :
 וכאשר אסור על האיש אלה בן כן אסור עלה אמה בעלה : ואסור
 עלה בעל בתה : אלה בן : אם היתה ארוסה ודמה סבתו או
 אחי כלה אל בתו : ואם היתה אלה אמה ואם היתה מפותתו ואם
 היתה סבתו או אמו אלה בן לקחה אלה בן אלה בן אלה בן
 בעלה וכן עלך כלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה
 ואם יכלה לקחת אחר דמשן : לצורך : אלה הראשונה : עלה
 כחיה : יענה כהות אלה בחיים : ויא אלה אל אחותה יחפון כן
 בת אחיה : ויא אלה ובת אחותה : ויא אלה וחתנה : ויא אלה עם
 מינתה היא אחתה כעיקר ואמו הרב עם כן שתי אחות אב
 כן לא מצאו אסור מהתורה ולא יאמר בהרע : אל אחותה : על אחותה
 או עם אחותה : ויא אחותה העולה לא מהאל ולא מהאם : ויא היא
 החמשה : ואל אלה עמיתך : יכלה דה ואזרח בעולה ואחיה : אבל
 כמות האים אסורות מן אלה חמשה אלה אלה : וכן צדדים אסור
 אחר אפסוק להפכה לקונה : ואמר וכן עלך לא יתן להפכה לקונה :
 הוא העברה הולך כלה הוא אב עלך עלך עלך עלך ההעברה הוא
 שיעברו שנים הא' מן הפאה הא' והל' מן הפאה האחרת והוא עברה

ויהי וישלכנו הא' ויקבלנו האחר וכו' גלות השופר אשר ישרץ ילדיהם
על האלמחר שחיותם למולך. עם עבד כסו ולסל קום שקו עמונים
ואת זכה אין פרק בין שיעלן זכות לזכות ~~לכבודו של~~ זכות
וכן של לו זכות וסוף לנשים והא' אכדווינים וכן הסוים אמר מוכח
או נלד כן מלכתי ב' פלחמט בזמן חלקו הלכתי והא' יוד יתה
והצפון פתח מנצת אנשים ואמח ס' הזכה לא יאסה להם אלא מה לעלן
בו פתח מנצד מקום האלה כי יקרעו אורו ויתנו בו מיט רפאות עד
שיהיה כעמית אלה והוא כה התלני וחזק סה שלא נהיה וזה לא יאכה
ה' סלח לו ואל יחלה בנחמת ילחולו וכאלה יאסה זכה עבד כן נכנה
עם נכנה וכן ימצא בדברי האלונים נשים האמלסלולתא האמלולתא וכו'
כגון אצל: כי הוא דול לפי ה' שנאמר ואפי על תבלתיס: נכנה
הוא תכל הוא: תעלה: חסד הוא: אלה שענהס מן אחד חקב הלסון:
לרבעה: כח לא תרבע: אל תעמאן: ואינו טמאת הארץ כד דכחסי:
א' כעץ: כ' כל פיות דם טע: ה' בעצבת התלני על עץ: ג' בעמיות:
ולא תיקא: טענהו אל תעלן את מצות לא תעלה על שלא אעריך אלתס
מהארץ כאלה הערעמי אורתם קאה: כמלקל כאה: עטן הוצאהו קחלים
וידבר ה' אליו: קדושים: דע כי המקומות האקרות כהם
קדש על מפלות לטובה: תחלתם ארץ ישראל: כ' ה' הקדש:
ה' המצד יקר ממנו: ד' חצר חיצון יקר ממנו: ה' חצר פנימי יקר ממנו:
ו' חצר המזבח הוא יקר ממנו: ז' ההיכל יקר ממנו: ח' הדביר או היה יבוא
אלו גלות כן א' בלגה: א' הנצמט פחות אהם: ראשי חדשים: וקמל היו
מצה: ואלה ימי סכה רחוקים: אלמעה מהם ביאוסה חנה מצות זמם
חד הבכורות: למעלה מהם יום הרועה וחד סוכות ולסעע עצרת:
קלמעה מהם הלכה וזם כבוד: אפחות מהם ה' פורים כללם חמשה
מדורות: א' הצמחים ד' חלקים: מהם קדש קדשים יאכלו בקצר הסוכה
זמם קדש יאכלו במנעל: ומהם קדש יאכל כל ארץ ישראל: א' החרם
גלות אדם (יוד מעלות): א' הכחות מהם אש' יקויעהו האדם אל הכח והוא
יתלק ב' חלקים: מנצתן חרם ומנצתן קדש: ומעלה ממנו כבוד עדר:
ומעלה ממנו קטר לחם: ומעלה ממנו תורה: ומעלה ממנו פסוק:
ומעלה ממנו אלואים: ומעלה ממנו אלסטן חטאת אשר לא יוכא מדא האל
אהל מועד: ולמעלה ממנו עלות: ומעלה ממנו הקטאת אשר יוכא
מזמח אל אהל מועד: והם עלר מפלות: לקיט אש' ומוצות וכו': אהם
אמר למה הנשים מכל הנצלות ופאות אב ואם: נאמר אין על העב
אחר עבודת בוראן אלא כבוד אב ואם: אם אמר למה הקדושים
על האב: נאמר להטות כי מדורות כחוקב הכבוד א' והוראה
תהן (כיו תחייב) ה' דבריס אמת אורתם הרבעים: אהם לא ילב כמקאן:
ולא יזכה במנעו: ולא מורה (כא מוטע) את דבריו: ולא סותר את דבריו
ולא ספדעו: וכן כבוד ה' דבריס מנעו לו: מאכל: ואשרה:
אלכוש: ואכסה:

אל פול: ומכסה: ויכניעו באשר יחזקו יצא לקראתו: אמר אמר מה אמר
 על המקלדים להם ולעמם: אמרו הקביון והקלול יתר עליהם שמה
 וכו' יקלו: ואמר ר' יפת הלוי כ"מולעדים לאינם רצוים לעשה לא
 יפיל גל חובתם מן הולד: וחאה אע דברי זה: ואם יהיה הכן דיון
 ויעידו על אמן דבר עברה לא יתכן לילפטו עליו: ויא' כי על פוט אכל
 יסכר כי לא יל העולה זה מלפט מור: אם ידור האב על הולד יחייב
 לקיים נדון: אמר ה' אלהים: יענה אע האוסל ומול על זה המעלה
 בעוה' ובעוה' דא אע ה' אשר יחייב עליכם לעבוד אותי: אל תפנו
 אל האלילים: יצוה האדם לעבוד אותו והם בעלים לקר ותרמית
 ואליל: ואלהי מסכה: כמו לעלו האטת הוא העל: לאו כליו עונו
 ילא: אמר אכל בצדיה ונכרתה: ואם יהיה טוה מלפטו קדקן:
 ולקט קציר: נקבן הנה כלל מה שחייב ה' מהצדדים והם ח' הא'
 ס' תבוא כבוד הער: כי תבוא בנחת ייער: והכ' פאת לדהו וה'
 לקט קציר: והל' לכתב עומד: והה' ראשית דין: והי' מעשר לוי: ו' מעשר
 לפי: ח' מעשר עני: י' חן האילנות: י' חן שבת אל הכרם: (ובלון מתקן)
 י' שטע הכרם: ב' ראשית כבוד מן פירות: ג' עוללות: ד' פרט: ה'
 מעשר לוי: ו' ראשית החל: ז' ראשית יצדי: ח' מלאך ודמעק: אלה הסחוק
 מן האילנות: קציר ארצכם: יכלל החטים והלשונים וזולתם מוקשים עליהם
 הסלה על ארץ ישראל: דא על כל ארץ שנתה יהודי: פאת שדך: לערב
 ג' פירות איון פואה העה נים האצה ואחרים אמרם כי הם ל' פירות
 יחפון כל פואה: והרבעים אמר א' מלשים כלל ראיה: אמר אמר מה
 האמר על מי לשבח ב' עמרים: נאמר כזה חוקן יא' גם הכ' לעני: אמר
 אמר אסתנו חייבם לאצוא אותם כנין הקלות: נאמר כי מלמע הכרם
 איונה על קוב אלה: לא תקנובן: יא' כל יהודי ויו: ולא תחלוניא
 אחר ליהך בחלפת האצבם לא יחמוס יכלר ליכחם אכל לכע ישראל עכפ
 או יכלר: ולא תלפמן: אמר אמר אמר ילכע איל לחלל שבת החייב לחלל או
 יסר לטעמן: נאמר כי לא נתיר זה אכל החוב שינחם על הטענה:
 והנחב אצל כי יוצר כי מי שילכע לחלל לא יצא מהיות מבנה הכרם
 אחר כי דבר ה' כזה וכו' הכרת הכרת: אכל אמר ילכע איל אמר חזק
 או לעמוד בשם וזוה יחייב לעלותו: לא תקלו חול: אמר אמר אמר זכר
 החור כלל אלא והא החור והוא ל הוא כחוקר רחוק באחד: נאמר אכע
 כי החול לחור או יסר שילמע ויכאל לו סבלה: ולפעט עור לא חוק מכלל
 יכנס כלן הפור והנכר והוסן עצה רעה והאלז או נשים דגור לענה:
 אכל אמר יהיה הפור והוא מניעם יכלר את ממשל לפניהם: ולא תהדר
 פני דין: לא תקדו ויהי קולב ובעל חכן עומד: דכל מלשן מערת
 הדברים דואה לו מן חבלך: לא תקום: הנוגס הוא אשר ילאו וייער
 על מעלה בואר כי הוצרך אליו שאלו דבר והוא לא יעלה והוצרך אליו
 רעהו בעת אחרת ואלו על כן זה: ולא תעור: והנוער לא ילאו

על

על מעשהו אכל יאבין ויהיה נוערו או יאמר לו בעת שיתן כי לא אהיה
כמוך ולא אעשה עמך כאלו עשית עמו: ואם כי הטעם הוא אשר יאמר
כלומר: ויהיה נוערו אשר יזכה חמת אל עתה בהלכת לא תזכי ע
ל עתה: אמר אל ישוב אמר אל יזכר: לזכר לא יזכר: אמר רוב
אלו שנים: ואמר יפת חלקו עתה לא תאסר נשיעה וזוהי שגורע
כל במעשה א' לא היה יאמר ולא יאמר אלא עוקד חותן: לפעמים הוא
היבנה לשלם על דבר שהוא לעעמי: נאמר יבנה כי הסל לא יעלו
עליו: ואם כי חפץ הצמר והפלות והאור וכל שהוא מבעל חיים כמות
ונתחילו אלה בזה ואמר מנצח הוא מבעל חיים כמות הצמר למען
כי הוא מן המאכל אשר הוא יאמר המזק המלכה והוא כמות גולתו מן קטנות
על בעל חיים: וכן חולו כי הכרד שהוא מהאור והפלות יכלו לכול
אורו: ואם לזכר לא יזכר הוא הן אסור לכן שגורע כי מיעוט הצמחים
כדבר מן שגורעו ולא נדבק מן ולא האלן עם מן אחרי: ולא מן
הירקת עם מן אחרי כאשר יאמר כי ירוב עוללה הן עם הכרפס ויצא
מהם עומדו פלן: ואם יאמר לנאכל פה האלן המוכב אבל בלא הכרס
לכך למען כי פתחו פה הנגל האמר המסור: ואם כי האור והנקב
יגרו פלותם ולא חפץ צמר לפלותם אלא ללמדך לכל לעמי: ואמר פותר
אחר כי הפלה למען כי הם צמחים ובעל חיים: והכא ואם אמר האמר
לעמי ואלן המלה ולעמי לעמי ונולדו מן שגורע: ונולדו צמחים
מהמים והוא כי נאה הרבנים חלקו לה שגורעו ונולדו ונולדו צמח
ופלותם אמר יעלום על זה יענה איך עשיתקלון דמיה ונולדו צמח
יהיה אסור ולכן התחן ציצית צמר עם אורו בלתי מן ואם כי יאמר
נאמר כי האפחות על כ חלקים: הא' לפחה אינה מן שחלה והיא
אשר נקבם זכרה אמר אדולין יתן לו אלהי והב' היא מנקר
לראל והיא שאמר עליה וכי יאסור חיל את בתן לאמה: ועלה
אמר ואיל כי ילכב את אלה: ובן לפחה וזוהי ובן לפחה
שלחלת פת: כי שלחלת לא תספר אלסנה ולא דרוסה למען
לאמר וכי ילכוד איל ויהי אכל הצוקת יכלה לראמבור נעלה ל
בן אלהיה בן בתולה בן דחלה לילדות ולעבודה: נחלה פתי:
מועדה בהספחה להיותה בעהם בעת האכירה ואל זה
האין אלה לא יעדה והפדה ובעת הפדון תערת למה

ומלפנה

ואל פעם יחד: שמה כי היא נחמדה ולקח אטע השפחות ובעת
 ליפנה אותה היא אלה איל ועל מי לכא עליה אל פעם הייתה:
 בעזרת ה' היה: אינו היא לפחה אהל פחות אה היא נחמדה או
 גולה אה אה אה נכבדה או חופלה אה לא: ואם יהיה לה חופל
 הכא עליה יהיה עכ"פ אטע כי כא אן אלה איל: וקאל האל פעם
 אמתאן אה היא אנוסה לא יחייב עליה לא נרנן ולא גולתן: אכל מי
 שחייב על הנרנן ועל האלה: סוד בעור פתח בעזרת אן עור
 הכנן אינטי גולתן לוריא ככר חטא: כי אן בל אטעל בעור טלעור
 כי אה חפול וחוקל אן לא יכנר: והל האיל יכא נרנן: סוד בעור
 כספים והאלה האנה בכנין ונה חטא ואמתו על חוקל גולתן כי
 האים יאל אהקליעל והאלה אן לה אמתה כי היא חפלה והיא לפחה:
 אה אמתו אה לכ עמה בעזרת אנה: אמתו כי: ווסר ואמתו כי יהיה: וסן
 האלה אה היה בחפצה: ועזרתה: היא כחיה ככחיה העלה:
 לא יאכל: כי לא יכר שכל אמתו ואה טעיש אמתו ואהי אה אה
 וכהמה: ויחייב ששחל אמתו: הלוים: הנחב פלידא כקעה אל הנהגים
 ויתנבזן על טנהד הסעודות ואמתו האן אה: לא ועזרתה כי יעזוב
 על חוקל פתו אה יכח אמתו דכר: לא תאכל על הדם: אה אמתו איל שלח
 ראשית חכה יחייב על כל א' וא' אכר: נאמר יכר על כל כרבה אמתו
 והאמת יתכן לישאר כלן בעת שחפון אשחוט ראשית חכה ליכר
 על הכל: והיה דברו אשר עטן על שחטה כן וסן אן חכה אן שחטה
 כן וסן: על הדם אענהו אשר יכח בעזרת פתח אהו אוער: ויא כי הוא אמתו
 על החאים אשר ישחטו אכלי אכח: דע כי זאת האה יכר עליה כאן ופלידא:
 הא' לא יאכל אן הכר דכר אנוסם לימצה דאן: כי לא יאכל אה אמתו אשאר
 על דם יענה תקיה עלן הלה: כי לא יאכל אכר הנכבות טרם יזרע דאם
 חקעה חלבים: כי לא יאכל דכר טרם יזרע דם האזר: ה' לא יאכל עזרתה
 עת הזרעה דם באכח: לא יאכל בעת ליהיה ככר אל פעם אמתו עזרתה:
 לא יאכל אה אן נחב הנהרן החקות כי הם אפלים עלו שמים: ח' לא יאכל
 טרם יקבר האה: ע' אה תאכל חמים כאנוסם אפלים כאחנה או אחוק אמתו:
 יז' אה תאכל בעה עם הדם כל א חיצה: יח' אה תאכל בעת שהדם אנה
 בא כספי: יט' אה תאכל ועליכם דם אה השתדן והוצאו אהצון: י' יענה
 אה תאכל אה יעליכם דם על אה אה תאכלן אל פעם אמתו אה יענה: דע
 כי הערפה אשר אמה על אנה אשר ילכר האהיה לנאמר כאלו יהיה
 האהיה והכפיר על טרפון: ודכר אמתו בית ערפות ככר אכלן וחזק דכר
 אה לאמר כי הוא עוקל וירפאנו: וכי הוא אנוסם וירא אפריס אה חוקל: ואה
 זכר כי אנה כלח אפריס: שהוא אחוכר אן ועד אהר כי אה יחייב ליחטר
 אה כיהמה אכר אה כן אה צורק אנה אהיה: אה תחולקן דע כי קוסם
 נסאים הם האמתים על ככרים וכל אמתו יענה יראו אה אה הם

ויהי כן כי האדם שמוח אוקים שלים באין האור ואחרו כי לערו
 ה' כספים ככספים של ושמעו או פחות לא יורה אלף לעוהו ודמות
 הכספים שלים לעוהים היה השלן שלם מאור לעוהים והדירה הוא
 הקולאי דאין לעוהים עמ האור והוא כי יתכן לא היה למית
 דין יחייב עלים האור את ספי החפץ כמחשבת למאור ספי ה'
 כמולי קיע כי אחרת כח האור הוא עליו עליו עליו עליו עליו
 למורק דא חפץ על דאין כן עליו למחשבת עליו עליו חולה אל
 חתן כי ולאו דאין כן כי לא יצא דאין חתן דאין כי אם היה חולה אל
 החינתהו עד שיתחנן ולקב אל כחו ודאין דאין חולה אל חתן כויער יוס
 או נכס וזה החינתהו דאין כן לא נסח מאו ואין ונלאו חתן כויער יוס
 הדין דאין כי יעלן כו פעמים וחכמות וירבן דאין כדאין והרכבים פתחו
 דאין כו חתן דאין כי יעלן כו פעמים וחכמות וירבן דאין כדאין והרכבים פתחו
 בעולם הבא תכל עליו הוא למ דאין ואיל אשר ולסב אחר לכה דיע
 כי דאין כספי החכמים וכחמה לו כי סעדיה ספר בעבור הרכבים
 כי חתן האלפע לך חתן ואחרו ילסכ עמ עמ כן ליעטאמה
 אין עליו אלפע כד כי אם הוא כן להוציא לכה דיע כד אכשה ודאין
 לילסכ עמ כן דאין יהוד העלה אכדו ודאין לעמ ווס אחר
 ע' לעמ ער ליהיה כן יוד יהוד העלה אכדו ודאין לעמ ווס אחר
 חתנה עליו לעמ וזה הדבר יורה כי הם מחזנים יוד ארעיים
 אמ אחר אה חייב החתן הכהנה נאמר יעד ליבוא לעולאמה ווס
 ידענה לא יעמאו כנה לא יעד כהם הזן וגם לא חתנה הכהנה
 ותכל חתן וגם כלא ילאו להם זכר חתן והקוב אצלי כי הוא ארעיים
 חסד הוא חכמה ודוס כן יחסדך לו אצ: דוה: זכה או היא חולה:
 עוהים שלון חתן ושלון: שלון אלפעם החינה והדבר בערורים
 הוא כי ידעם בעת החינה ויהיו ערוהים אלא ערוהים כד היה
 מכוסה כי את שלון הענה כ פתחיה: הא כחנה אחרת שלון:
 מן לע ילדן והל כ הדיעך כי אחרת אכדו ואקור ודאין הן אחרת:
 ערוהים יאמר לע פתחיה: הא יאמר כלא חל יענה אם לעמ
 מהאנלים יאמר ה בלא חל: והלע הוא לאמרנו נדה היא: אה
 היא חייב לרבותאמה כלה חתן אהנה: ואנן כמ: יחפון כן
 הכנה והאכדו רובם כן ונצולה את כפה: ודאין חתן יתכן ליתר
 מן נדה כחיי ונצולה את כפה: והיא אחרת ער על ה: ומענהו כחך
 אפן יעלה יעד אן די לא יכלר לוארן עליהם יותר אנה: חלה
 אפן חלה: יענה כן החינה כן אלה אעל ספי: פתחיה אור:
 ה אה אחרת הכהנה החאה כי כן אהרן שהוא בעל
 מוס חן עליו אה ליתר דגה מכל אלה ליתר כהנה
דאין
 לנפש: הוא למאד מות: לא יעמא: הוא כווער כי אהרן שהוא בעל
 השמים ונעמא לא יכלר לאמר כי אהרן לנעמא לא יעמא אהרן

אחר: ולא אדע כי אי מהכחיים יאסור על כח כחן לא רמא נאת שאינו
שאר לקי כעמין: כי סתומים הוא כי חסמן האיחודים לה: והל כי לא
יכנה רמא נאת זולת השאמאסי היה לא והאת כן עמין: אבל אמר
הוא והאת כעמין שאין למ זולתן מהאיחודים יעמוד על צד כן ועבור
אורן: ואינו יעמא כדגל חסן כן לא יצדה בטאן יענה חסן:
ואצאנו הכהנים שלך אדמות: מהם כהנים גדולים: ואהם אלוהים
כמו אלה: ואלה כהני ארחה כמו כהני: ואהם הכהנים הגדולים: ואחר
אמר אל הכהנים הגדולים: והכהנים אשר נבחרו הם עתידים לעבור:
ולא יעשו דבר אלה אבל כהני ארחה ילן לידע כי אין או באנל יעבורה:
לא יעמא כעל כעמין: כי הוא יקר וככך: להלן: והוא כי אמר יעלה כצורה
נהלא יכלה לן לולת על חזקת: אבל יפסל זרעו כי אמר הוא לבד את
הלבורה: ואי יכלה לידע כרופים ואי ליעמא כן סא עק זולת אלה אבל
אם תולס נבחרו כאלו אצלנו ועמי כי לא יוכל על סא אדור ופכס:
להלן יענה: טולטונבון לא יכלה אכהן לעמין ולא העת דם כי הכלעם:
אך כי זו האהרה על אמר יהיה סכנה לכולן את חלן ואלהם: אמר
ואה העמים הנה (לא אמר ולכח ואהם ולחן והנחה) באה אתן כי היא יקרה
והיא אלה כח כחן: אמר נאת אמר תגדון לכהן אול שחלן היקיים אכה
לעמא כה: נאמר דע כי זה הדבר יעלה אמר ואי אדע עלו השאלה חכמים
תלונה: והנרוב עמי לא הסגל בת זולת כח ונה הנלה לן אפי העת והא
ידע: אמר אמר אמר יהיה כחן אמר ולן אח אמר ואחר חללה היכלה אמה
כהן: נאמר אחר החללה יעלה אלה אבל אחו או אדע אשר יענה אמר
יעמא עלן: אמר אמר אמר על האר העובד יעזאו פושע: (אמר חסן
אחייב על זה: לאחורן: יחייב האמת שהיא אחר לעם היולדים והקרב
כי הוא כח אמר אשערה חר: אמר אמר העמא כחן כאלו ואמר חוב
ליעמא: והנרוב אצלו כי יא יעמא עולה: כעל כעמין: סתומים: אי יעמא
זה הכהן היקר כח אעמין זולת אלה: והל אמר הוא כן עמין: והל לא
יעמא כאלו דגל כמו נביא ואלך וכהן גדול: ודע כי השארם דל: שאר הכהנים:
אמר יחלה: שאר כלהי שאר ערוה: אמר אמר אמר יקרה וכהן צדע
וטרה: אמר עלן יגלה אמר סא לערו ואמר דאלו והנה אמר וסאת זעמס
לא יגחו: נאמר הסמאנות או תתקף הא' עז לכהן האחר והטוב
ליתלה כי יקיעה אמר יתלה: למה הם: על דרך גדול: אל זה ונה
היא הקורה והתפושח: וחלה היא כעמין כמסך ונען: דחלה
אמשה: יל כי הכהן יליב דחלה: אמר הוא כלו לל הנלס כן אמר היה
דחלה או דחלה ונאמר: ואע חאה זה הפרחן: ודע כי סא ונה חלה
וא סא חלה אנה: ואמר פורק אחר כי הוננה היא היולכת בחנות
כאכך ועני יענה חלה: ותלה האלמה ללס היולכות בכמהן:
אמר חלה שאל נאדה על כלה: ואמר על חכמי הרבנים כי נתנו דכל

על האדם

על הגנה כי היא טובה לכת אסור והחייבו זה עליו חוקים: ואם כי יהיה
 אי שלב עמה אל מן הערות האסורות: ושי לאינו מהנכונות הם אהיה:
 צאם חמלה: אמר: אפצו דבאי: זכרה לפכה: ואשר לא יזע אכזי ואשר לא
 יזע אכזי: ולעם לתוק ואסופי: וקלה מתחייט והסצמן ואמאכ ואצרי
 ואדמי ונתן והוא הדבעול: אהיה המי שילכ אורה דיו והסכות ועבד
 ודיו אם יכוא א' מהם על אלה תאמר לבני: אהלה מצאם היא הלכיה
 ואשר הוא מהגלים האסורות עליו: והנהם העל חוקים: אשר יחלטה
 אילה וזה אשר יעלה אי לאינו איל ה' והל' אשר תעלה אלה איל והיא
 אורת לבני: כמור זה אם יאור איל והנה ב' גלים יכואם הא' תחוק:
 והא' פטורה בחלצה האחת: לחצה אסורה לבני וצרתה אורת לבני:
 ודע כי הגויה אבה כהן יהודי: ואם יפדה אותה גלה כהן אחר ונעלה
 כי יהודי: ואחר אנצתם כי הדדה עצמה כי כחה הגויה והוא אינו יהודי:
 כאל תלפף: ב' פלגועים הא' כי יבערו עליה אל יער לתלפף: והל' כיתחנן
 באצטת על צוורה יתלכו צמן ואלא ואם פתחה פיה יליו בו אלו תלפף
 אצתה וקדלתה: יחזו אל האצתה כי יפחחוהו היות גדול: ודע כי כרתה
 אסורה כפדת אלה תהיה סעלה או למה כי הדולף אצתה אלא כפה:
 כפתויה: כהיותה בערה על לא אכתייה: נזר למן: ב' פתחיה: נזר הוא
 צמן נזר העלה והל' למן והוא באצתה ולמן: או כי חסן כזה הדבר השמן
 ונזר נזר והוא כבזבז ונזר: ודע כי לא זכר ככה הדיוט אצתה ולכלה
 חוק: אצתה החכמים נזר יאמרו כי לא זכר ככה הדיוט אצתה מפע כי יל
 אצתה פטורה והיא אצתה כהן למארה אלא אצתה אצתה אצתה
 יתן: וכן לא זכר ככה הדיוט אצתה: אצתה יאמרו כי אצתה כהן ואחר
 פטורה הן אלעבר וכן כגויה וכן אסורה אצתה: אצתה היכלה אכר
 גדול יקח אלה אצתה או אכרת ען נדמ ליתלח: נאמה אצתה החכמים
 התכן ונערת אסור וזה נזר: אם אצתה יתן כהן גדול והליוט אצתה
 לאמר ק' עליו ובא אהן ולר היכלה אצתה: נאמה יכלה ליהיה ראוי
 ויכלה לא יהא ראוי: אהנרוב הוור ראוי אצתה גלה כהונה גדולה והאכ
 פסול: אשר כ' אצתה: והמליכ: העוריקרא ויהיה כעין א' א' בלעמ' חז
 ופארו הפסח אם בא' ואם בלתי: והחוקים אשר יחסר לו אכר:
 והליוט הוא הותר יענה אלה לו אצתה יתרה וזולתה: והד' אצתה
 עושי: או אצתה או אחר לית גדל: אהלפת אשר היה כצוואת אצתה
 א' פארה יתן אן שמאלו: זמרו אלך: הוא ככה כפצה: ולא זכר
 החל והאם וכלא פודה הם אצתה: והחוקים האלם או למדבר עמאכ
 יענה או אצתה: או לשמן נרועה אן אצתה סין בעת הדבחה: או דני
 יענה דני כדפון ויא' חפן לו ליש כן עלת הדני: און תכלה: או לתדמע
 עליו: וכלתו למענו דרב אן לער צאח: אן דול: יכלא אינו הנדב
 והשמן והצדעה: וכל אצתה אצתה אצתה הוא אצתה: ואן אצתה
 דלת אכזי אקל הנקלים וכן הנקלים ואצתה: הוא ככל אצתה: ויתחבן

אפלקה כי אמר רעה: אמר אחר ואמר עברו וישקטן האכיל או רבה:
נאמר לא יכלה האכל השע והראשון קלף: אמר אחר ומה האמר אמר לא
יזע הב' כי הא' שחט: נאמר ~~אמר~~ כל הדורות הראשון אומר זהב אסור:
ואם לא ארע משה דרך יאמר הב' ולא הראשון: אמר אחר היכלה לשלח
כ' אחיס: נאמר יכלה כי לא יאמר אלא הענין עם הענין קול נאמר אומר
אמר היכלה לשלח אמר האמר עם הוא באמר אמר יכלה: איך
ה' אמר: דבר אפי' אונתה: קל כי אמר באמרם שכל שבתם וכתבתם
או אמר בן הדיע הפרק בן האווערים: אומר כי לא אמר קלע ואמר
לא חר האצות שבתן כי לא יכלה בגולתם מן האווערים אגב יכלה בהם
ואזנתם כלפניה סחור אומרם: קלע כי יחייב לנכוח מצות יאמר
לכל קודם ביאתן ואחר ביאתן: ואם יחייב לנכוח ומה מקדם שלח
נחה חייב עם הנוים ולא נדבב כי עם בעת שמת אמן נאמר כי
יורא אנו שמה הלכה לא יעלה אנו נאמר מעלמן עם זה העצור
קלע כי אמרו הרבעים כי לא מצוה ליה קצאתן הלכה אין הלכה
דחה אורה וכל מצוה ליה אחרת אחר הלכה הלכה דחה אורה:
ודע כי היחוד כלת אסור על כל סגמי: ואם יכלה לטענת השלח
והאכל זבל מה לשלח בכתבן אמת לא פתי: ואם כי הלכתם
אולפתם ואין פניהם דרך חל: קלע כי האעלה אש יחל בלא גולת
העלה אמן כרתה הוא הלכה אשר יעמוד הנה וההכנה העלה
הכורית והאחרות ויעזבם קדם הלכה ואין עליו כזה דבר אחר ומה
כי אמר כל מעלה שיהיה על דרך התורה שיהיה השלש כמו הל' והלע
כמו הראשון והוא יהיה כמעשה א' ויהלם א העולה: וכי אמר זה כ' הנה
האמר מולם החל אל הפרזם מעלמן כולם הלכה כמו האעלה אש
יעלה הו' בחל: וכן לא יכלה למויך הקורק מן האל והיא אחרת:
ואם הלכה היצאה מן גבל האמה וכן גבלו האדניה: ואם הנדה או יכלה
והוא חוק אמר זה ראוי לו לכה באמרו: ודע כי אין אסור על החל אלא
מן האכל והפירות אשר היו אחרים גוסו: והדבור ברפואה אפי' חבול
כהבורה בלא פונה הם אסורים: קלע הראשון: ודע כי גמ' אפי'
ססח הוא נצור יותר מעת הנטרה חלבו וזרונה דמן ואי אכל באור הלכה
ואין על פועלת הלה עז הנלוב ואי אכל האל אצלם כמעט: ואם יכלה
להאכל כפתה האל כל אלה: ונתבו בערב ואחר הערב הראשון
כל אחר והוא כגדר שיכלה הפסחים וידחקו אחרם ויאמר כי לא יכלה
עז אמת הפסחים וכבר השתן הכעט מן הזרונה והנערה חלבו
עז ליהו סטוריה על אכולת הפסחים: ושלח בערב אחר שיעה החמה:
ראשית נצורם יחייב שיהיה מן השמים ואמן החטין לנ' על הוים:
ולא מצאנו כלל עלה תחייב עליו אמה לעעלחובם ולא זה: ונסכו

כ"ג

י"ג אומר

יין: אחר אכילת כי השמן כחולין: ודע כי אם לא יבוא העומר בעבור אביעיה
 שהנדרה על הנדע ולא ימצא נצור או כגון הנגור תאמר א כולתן: עד עצמיתום
 הגה: ועל כל הפעם עד חצו היום הוא עת הנפת היומה: ודע כי אם
 הנשא יתחנן עמו ליהיה זה השמן גבול ולענה: אספות מלכתי: וכבר
 דבר הפירושא: על השבת וחלן אחרת כמו שאמר בספר הידוע ספודת בנין
 כי לא תצא השבת מן אחר וחללה: אם תחלה שבת בלילה או בלילה נצור
 או לנצורה בו העם ולא שמעתי כי א' חגגת אהואה יאמר בעת הנצור
 אם יונקר נדעם הפסח שישפרו הויאם כי אם איל אחר דלמן כחלון
 ואיכסל שתהיה האמת עמו כי הוא יחיר עליו הנדע: אספות מלכתי
 השבת: יא' כי היא אחרת האוער: ודע כי אין בכל האנחל שבת בה חוקים
 שבת ועם אן שבת ואם שבתן גורת יום שבת: חוק כי כחך כיום תאמר
 וספור וסכות יום ראשון ושני כי אסל א' באר שמו וכבאה חזל ואחכנאם
 שבתן כן נלדה בהם ועם כל זאת לא נראם השבת בהא האודיע ואיך
 נוסל אחר כי אחרת השבת הוא אחרת אן ואן אחר כבאה חזל תספרו
 ואיך נוסל אחר השבת בהא שא נרא אחרת אכל אוער: ואם תנחל השבת
 אוער כדמתיך: הין ג' מערס והלפיעות הלפיעות תהיה אוער אן
 כי זה אנהך התורה ואנהך העולם כל אי ליכנוק לע דבר מלמעלה
 א' בלש א' ואמר אנה ונד זה ויכורה בלש זה ולא ילנה אר לשאם
 האן יהין לנהם כאחר: אן כי מצאנו איהלע כי אכל מעבור הארץ כטו
 כעסן לנאמר ויאכל מעבור הארץ אחרת הפסח: ואחרת הפסח הוא
 טו לחלל לנאמר בחלל העליוס לחלל האלון אחרת הפסח: אכלה
 יסול בטו לחלל וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' יעד אחר ועלויס ואכלה כבאה
 אחר יום הנקבת העומר לא השכיעה: יום תהועה: חוק אחרת העת
 הנדבנות ילען כל יעד הכתי עליהם אלוכ אעהר מעליהם: וענתם
 אול נפשותיכם: לעצור מאכלה ולתה ולעמוד בתקלה והסידר לינה מעינם
 וענין הוא הצום שנאמר ענת כצום נפלי: ואסוף יאכלו כיום צום כל
 דבר מן ארץ יעד מתעם כי כל אכל נקרא חסל שנאמר כחך אבהה
 אחרת ונחש עסר לחמו: לעילן הצומה הארבעה כל יום שאמר האנדל: כאן
 ורכיסי וצומו צום גמאל מן יל לחלל נסן יעד כד' כו' פה ילך הדור: הוא
 תאך כי הוא אהודר אכל עין: כפות תארוס ואם אחרת וספורת אודיע כי
 פה יען הדור הוא כפות תארוס: לענף עין עכורה: המ עליו גיה והדס
 וכלאך הדור: ואם תאמר וענף עין הוא הדס לא כן כי מצאנו בספר
 ערא ועלי הדס ועלי עין עכורה: כיום השבת: דע כי היו אופיס לחס
 הפעם כיום קמערבת אה כן שבת שבת: ככתוב כיום השבת כיום שבת
 ומפה כבאה ילמנה: ההורג כבאה רעלה כלנאה ילמ א' תחתי א':
 והנוכח ואוכר ד' וחללה:
 עד כאן מצות ס' אחר כנוסה להצות אמן והיה מקום פניו כמן כבדו של שומות

לדבר

האלהים כהר סיני: לא לטמא מקדש אדני: וזה מאמר בלשון
 על הארץ כסמך כי יבואו אלה: לא יתחזק כח ארץ העולם ארץ
 החספה: ואלה השמות הם אשר יקראו בני ישראל ביום
 החלוקה והצטנן מאחרי לופם: לא כעין בית לעם כבוד ובעול וזה השם
 השלישי והחיות בעת שכל ד' אותיות אלו שנה שנתן ולפעמים לשים
 שנתן ולעם ולעם ופניה רחוק ורחוק: תלמוד ואף כשיעור הפסוק
 ואלה כחיות וזוהר הפסוק עכ"ל ע"פ: הם הענינים אשר נתן על
 הפסוק הנלמדים אלה הללו סי' אלו כלם שנה שלש עשרה ואלה כלם
 אבדו הכתובים לא חבטו כל הזכרים: כח"כ: אשר נותן והצדק אהם
 לא נטו: והיה הלשון האמתי: אעפ"י הנכסחים מן הארץ כל שנתן
 כל שנתן אלה יהיו לך ואלו ואלו י' אותיות בכל שנה ואלה הכל והם
 ולקח מנו אים הפסוק והעבר והאמה והחיה שנתן אלה כלם כח"כ
 ואלה כלם כלם: כי כל הענינים היו מנקיים שנתן ואלו ואלה
 בהחלה היו מנקיים כח"כ ואלה ואלה היו מנקיים שנתן ואלה
 היתה היו מנקיים לא כח"כ אלה היו מנקיים כי האל לא נתן אעפ"י
 כח"כ ה' אלהים כי תכנה: וגם כלם לא היה יכול אעפ"י אה"כ
 כי היו מנקיים כלם: ואלה ואלה: חופש אעפ"י אל שחור וקופל
 ונקי אלה סן יגול הנגלה וחופש ארץ ללופ אלה או נתן אל שנתן
 ואלה יוכל הוא הלופ שנתן והיה כח"כ קין הובל: לא נתן אה"כ
 הנקיים כלם: אה"כ ע"פ: הם הסיבות הנלמדים והלמדים
 ליה אלה לפניהם אלה השמה והלשון ואלה היו כלם שנתן
 סי' היה יותר פרי העצם מן הסבור כלם שנתן הנה הפולסות
 אלה השנה השנה: מן השנה האלה: אעפ"י אל יתן כפי מדת כח
 אפי' אה"כ אה"כ אלה ואלה ואלה: אל מנו אל אה"כ: אל תדוק
 חלקו ונתן כח"כ ואלה הנשא אה"כ העם והנאות: כח"כ שנתן
 אה"כ ח"כ: זה המדע כי נתן אה"כ נודעה: דע חוזה ודע אה"כ
 בכך וכך כח"כ (נא שנתן כל שנתן) ואלה השנה הנאות והם
 היו אופנים אה"כ ודע: כי כן אה"כ חספה חכמות הוא אה"כ
 ועל: אל נקבה: אה"כ כח"כ אה"כ: אה"כ: דואה"כ וצדוקה:
 אעפ"י יכח"כ ודע: אה"כ אה"כ: אה"כ: דואה"כ וצדוקה:
 אה"כ יכלו אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 אל כח"כ ואלה יכלו הוא כי נתן ידו אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 ואלה ידו כח"כ ואלה יכלו אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 וכלם הובל ולופ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 יאמר תהיה נאלם: פתרון שנה אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ
 אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ

אציר הווא חוזה היתה נאלב לבעלן או לא איוהלן תמיד ואסלא נאלו היה
 אציר הווא וטובל ילוב לא חוזהו כי כאלעה אלה אין חוזה אלפון כאלפט
 הלזה ככחוק על לזה הארץ יחלף כי הלזה תמיד נעלן וטובל ילובלאלן
 ופתי החצוים הסיער הפתי נענות בלא חוזהו ואסר לוייס בלוחותיה
 ובלא ציר חוזה תמיד אלה ככחוק כי כתי צירי חלויס היא אחתהס
 ואלף ינאל אן חלויס הוא הווא אלף ינאל אהנונה בכסף ואס לא ינאל הווא
 כית מולפו נמ בער חוזה כיוכל ילוב כמא אלן כי כתיבס מחותת חוזה
 הוא הסת ולר המורל הוא הלזה אלף הוא מעל על לער יצירהס
 אלו יאפה עבוקת עכב: בעבודת העבר מלה תננה אהנויס סלפיה
 סתולב: זה על העבר הנרצע הכחוק בו ועברו לעלמס: ס כחוק
 כועד לנת הווא יעבור ערך: לא יאמר אדנו כי אחד לנרצע אעפיד
 אורו כסוך בעבודת העבריס הננעס אהנויס ופי תלפיד גר:
 וזהו הנה בארץ ילאל עכ מלכ עאל: או לעקר אל פחת גר: אלף גר
 אכוס אכס ואכ אכא ונהיה סעקי ואצרחי: ואזה נרע כי הוא ואליס
 ילאל כיעל ילאל כמכיע לנת הווא יעבור ערך הוא הכחוק בו
 ועברו לעלמס ואל כחוק בו נאלף כי רצה לעבור ערך הווא ונהיה כחוק
 וחסכעס טנהו אלנת האכרו או כילא וכל אצמא הוא כנאלוה טרמס
 וכל: ואל ליה כורתעמו כיה לעבור ערך הווא סל לעס יעמוד
 וילאל ואך יעבור לעלמס הווא לוי כרת אלן כרות: ואכן אלפיה בארונס
 כמינ צפעס או אנוס רפתח פרוחיס וצוחיס: ואל כי אל פיק הוא
 יעלוי אנט צאמיס וראיה לוי והקוב אלן כי הוא אנוס דוא הלו ועלם סכור
 החאדה
 פבלת כחוקת

אם

כחוקת תלכו: ונו וכציר יליג אר גרע: אר יא גרע כלזה
 חרוב פתי התיבאות ופתי הכחויס: וחרכ לא תנעבור: אליס
 כחדי על סו הנויס כקלר היה כמא יחלף ורוב: קחיות: כמא אנוס
 ונלמס כד רמא: כהה יאן נבלן הוא הכחוק הפלתי עליה עיוכלת
 אלוה עינמס אלה מחור עינמס: ואדיתק נפל: הוא אפח נפל הכחוק
 כרמיה אלוה תחלואיס ימרון: ורעית סלחן: הוא הכחוק והיה אס
 זהו ילאל ועל עאן: לפיע על חטא הכס: ירמז אל לפיע אכור אלף
 סירל כוהיה כחוק: לחסר נקחת קלתי חרמתי חרפ לרפון
 יסנן: לויסס ככרו וארצמס כחוקה: הוא כזמן אחאכ: אר חות
 הללה הוא הכחוק על סן הכס ארזה איער: והלפה אל אנט עאמס כנך:
 איענהו אס תמאר זה אין אכפ עונותינו אלף אערה הזמן אל אנט
 אכפ אכור כמנה אלף ינהי: נקמ כרות: נננת עוברי כרותה:
 לנאר ותורן חנפה תחת יולפה: בלכה אפל אנה חמס: כמא
 אלה ואליע וכמי האפטיס: ואפלתם בלף כעכמ: הוא הכחוק

ונבש את כבד ונאסוהו ונתתה את פריכס עיב גולובים הוא אלקיעל
אליון עובדי הבקא אנביהס ולחץ עצמותם על פניהם והשמות
את אנלפט: הוא אנל הו ולא אויה: ולא אנבל דח תקוקכס: דכתיב לא
יסכו אל בלד: ואת לט אנרה בלעיס: הוא הכתוב ואזרם באורה
בלעיס הארץ: או רצה הארץ: הכתוב כלי וחתין כלי סי: אמה אכל
למעיס לנה אלף לא שמו לשם ה כפף האל סי החיפס: וקדק רכסוק
וקולות האב: ורלף אחרם קל ילה גדל: מעטבו אס יסו ללא אן אילן
יסתרו דנסו אקו באסר ינוס אל חפס החרב: יתן מן הארץ כלפון
אלף אע אלק צאם כנתי: כי כלפעיס לנה היו להם אמות וגם כלרז פיעע
האסם כדנטקו ורעיו בעעע נכופר כצו ובלעלך ודחול: ועזרא ונהחיה
כתי ארתקלסרת אחרת כן העיר ה את רוח כרל: ויחנקו היה אמת
כגלות: ואחרת כן הלכס דס מן הכרת הלע ודוסין חמה על חמה עליהם
ס הססן אצותו באצות אנלס: אוארה ועל אחר אקל אע אית כתי
והכרת אמת: ורע כי גלות הדלונה כתיב על ככל כיד נכודל כר
לבעיס לנה וכתוורת אלף או בארה אלף כרמז והריתת את לכתוורת
כסמוק או דעתה לכתוורת אוארת דכרה כפי ידמיון: והגלות
הואה הסרוב כה והכרת אורם כרמז אויביהם או כאר כנה לטס
כי אס כרת הכרות ערז לילובו ווארה אדאן יכנע אככס העל וסמוק
ולכתי ערז אלהיך: ואן ירצו: מעטבו ילמו דומה לו ערז ירצה כל כר
ימו יערז לילס הילויס: כי כוצה עונה: יענה כלס עונה: אית כרת
יענה: כרתה זכר לס יענה כי הוא סגלה אילמא ופיעתו אכרדיס
יעא גיס יעא גיס לונה ילמא: והארץ העיב איהם אלף בעונה ילמא
כא ימי הגלות כי חטאו כלע יען ופיען: יען כי אמוסן בארץ כחורתם
ופיען כי כגלותם אמוסן כאלפי ופתקתו: יען ופיען פיעמיס: כארצס
חטאו יערז לילמו כבה: ועוד כי אוסיפס כגלותם יען על עון יען יען
האכרות: ופיען עון הכעיס: או אסתכס לא כעלקיס אלתס: איעס אמת
ימאסס אלהי: אמאס ככר גס אע: או אמאסס אסתס לנהח קי אעלה
כא ככל תעיס אהל אר אורת או אעלה כלה: ופתיב אמסס סו אה כלמד
אלמד: יפלה אנהח כדה: אמבר אצות אלף כדה ה: בעהכר: אושר
מתן ערר ככל או ערר כע או ערר כע או ערר כע או ערר איל אס
הא אמנ חרל ער כן חרל יתן כן וסך: ואס הא אמנ חרל ער כן
יתן כן וסך: אוכר אלכבה כן וסך: ואס אמנ על היס ער כן ללמ
יתן ערבן אסר כן וסך אלכבה כן וסך: ואס אמנ לטס אעלה אכבה כן
וסך אלכבה כן וסך: ואס כהא אלף יתקבו: יענה הטתקה: או יתקול
ולא יאיר כי הא אקפן: ורע כי סל אסרן והוא מן אנו גלות כה
והא יעניס ולי יכלה אושר אל הקדלות דכרה או הקדל סוכ: אלא כתיב
סוכ חצר

פאונד חצו לענינים נחלת עולמים כנגד וכחורם אלה לא יוכל לשוב כאלו
 יוכל להשיב לא הוא ולא יורשן לעולם ואם ספרים נתיב פאונד לעדת
 הנרימים ספרים כן וכך או יתקל פאונד האחרים אועדו ה' בתחילת יום
 וכאצאת האבני ואלה ספרים הנקרא או הספרים או הכתוב או האחרים
 עולם כנגד וכחורם אלה לא ישוב לבעלן יודע כי כמות הכהנים אים
 הקדש אים בית ועד רצה אנאלו היה יוסף חמלה מחירו בערבו וכן
 כל בדידה טמאה ואם לדה אחרתו יוסף עלן חמלה מוסל לא נטאל
 ונאה לכה חזקל יהיה לכה לעולם כלדה חרמם ואם איה לדה
 חמלתו יקדש ישוב כולל אלה נכהו אחרתו לא יקדש אכן חכמא הקדש
 כי לכה הוא יקדש לטמא כיום הכות כל כבוד באה הקדש אחרת
 לו: וכל הכבוד אלה יולד בכנרת הוא כבוד עדר יולד היא הכהנה
 אלה נתיב פאונד כה אלה פטר חרמם אולי אינו פטר חרמם אחר צדקה הקדש
 ואם כהנה טמאה יכרה בעליה יוסף חמלה ועל חמלה כבוד ועלפתו
 וכרה ערפון צוהו בעקפה אים לא יכרהו בעלובל לא מען כי יחלב
 בעלן אים אפדהו טוב לו בשע עולם כי הלה ארבע והא נאל טוב
 אחי עולם ובקצור אהנה בו כנה העולם ואם לא יחלוב כן וירצה צדקה
 אחרתו יודע איעט כל כי הוא נוסף ויעקן ולא יחא אלה ויעקל כלה
 כילא רצה רצון יוצרן ויתחן העולם הנה ולא צוה אגמלים אסוסים
 אפרות בשלם כי אים להאסר בערך ט ערובם (נתיב חרמם) יתח אלה:
 ולא יערפתו יעלן סימן בערפון להיות נודע להא אפון ואינו כן כל
 חרמם אלה יחיים לא יחכה ככה יפתח אלה נעצרה כל יחיה אחרת
 אול"ה אחר ואכבה על כלה: ואזם אסור לשהו לרובן כאסירה חנה ואלא
 אכל הוא אפון: כל חרמם אלה יחמם בעסן אחרתו כמאזכה אלה
 יחמסן אפון העין: אמרו כל אעלה פרה העין אכהנים למען כי כחם
 כונס אלה: וכל עזרא כחמם ואעלה אדמם תכלו לוויים: לא יכנה כן טוב
 אפלי לא יחכם לא יעצור:

דבר ה' אלהי דע כי חלבון הספר הזה אה' לטמוע'
 חרמם: כי חלתו אן ראל איה בלטה הכ' עד ארבעים
 שנה בעלת העל חרמם באדבה סיני: אמרת יא' אדבות כמקרא:
 אדבה סיני: אדבה סיני: וכאן לבעי: אדבה סיני: אדבה סיני: אדבה סיני:
 אדבה סיני: אדבה סיני: אדבה סיני: אדבה סיני: אדבה סיני: אדבה סיני:
 דע כי כל אקס ליאמר באדבה סיני הוא אה' אועד: וכל אקס ליאמר
 הר סיני ישוב אל דבור ה' עמם אלה: אדע כי ה' פעמים נעלמה אלה
 ואספרהם: הא' כי תשא: לנ' הנה: ג' בערבות אואב: כפי תשא
 בעבור האדבה: והנה בעבור הדבאים: וה' אפא הארץ: אגלגלותם:
 כי כל הגלגלות יהיו נמצאות שם: דא' כל אלה הנקרא ונתן אחרת
 השלל כפי תשא: והא יעל דבה האמר כי הוא זה האספר האמר
 ואילן קח: כל יוצא צבא: להוציא פסח ויער ואלה ע ונתן: ודע כי כל

זאת הנשים אפני נאח הלעה כי הוא נלה כנשים ואל היות אפני אהיל
אנה עמי ילא כי לא יכלה לה אהיל אפני כי לא נזכה בענין ולי
ישר אהיל ואלא זה נדה ונדה לא יכלה להיות אנה חתונה בלשמה
אוסף בלנ דכה הנבאה והנזונה לאל ואלא אפני כאל אפני אפני
וזו הלכה אל תכלה אנה אלא לאלה הפני חלסי ב. ואלא אפני ואלא
אל יענה אפני כי הם פני אפני אפני כעמי כי ילא יסתר נדה
ואל נדה בנה דכה יהיה ניה אלא אנה סתם היה אפני ניה ואלא אל
אן הלוות וזה כנזונה אלא בלנה בעלה דא ילא ילא ילא כאל
הפלות: דא אן פאך עזרת: כי הפני עמי נדה בנה פא ונה
נהגדות אל ב חלסי: הא אלה יזו האל: והל אלה יזו האל
זה כאל שאל: ואלא נדה נדה ילא עזרת עמי ינה ואלא
ונדה אפני אל ילא: ואל ילא ילא ילא ילא ילא ילא ילא ילא
כי ילא ענה חנה ונה כאל אפני נדה לנה אנה ניה כאל ילא
הנדה ונה אפני אפני ילא אנה ניה ונה אנה ילא ילא
אכל ילא אנה אנה חוב ונה אנה נדה נדה אנה ילא ילא
וכל הנשים ז' אפני: הא אנה נדה חוב: ב אנה
והנדה הנדה אנה והנדה אנה אנה: והל האנה
אלא ילא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
יכל על הנדה ונה ילא אנה אנה חוב: הא ילא ילא ילא
הנדה: נדה הוא אנה אנה ונה אנה אנה ילא ילא
יכל אנה ונה אנה אנה אנה: ואלא ילא ילא ילא ילא
נדה כאל חוב: אנה עמי: כאל אנה נדה
אל עמי אנה ונה: הענין והנדה: והנה אנה
אל אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
חלסי אנה: אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
אלא ילא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
הנה ילא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
יהיה ילא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
ואנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
אלא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
יכל אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
הנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
נדה ילא אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה

הנדה
אנה
אנה
אנה

החטא: אשר חטא ונטא באהיה או בנעיה ונטו חטא
כא לנה הנלך כלל אכלה את והלך על הנזיר ונטא: האזל
או לנה הוא ולא מניב: אף לא בנרין עם הארץ חייב לזון שציה
או ככל החטא ואף לא חייב לנזיר כאותו: נאמר כיצד הארץ
חטא באצות את לטאר באלותה אחרת על אכל הנזיר או חטא
באצות את וזכ נקבם מחולק זה מזה: על הנכס: הוא נכס
מז: כיום מאות: הוא יום אחת האחרון ממי נדרן: וסל אצת
אין אחות נזב לא באצת לירצה הנזיר ואולם פחות מן חות
וב רענים לא יהיה לו זכות יסודות: פתחא: מחוץ לרענים:
היה אלל מעם רחב ואוסל טעני ויכוא למ בכבוד ויתגלה: האל
נדרן: הוא שלח להיה לזון כנזיר ועשרת: ונתן על האל: נכס
לעמ ויתגבון על האל: אשר היה האל חתם סיה זכות האל
הזרות: יכלף ימן שאל: זללה: אחת לנתבסל עם נקיות
הכל והטאר הוא לנזיר יאכל אם חיון וחכיהן וישתקל פניה:
נדל הוא סל א' וא': ורע כי הזמן נביתה נדל והיא טאנות
אין נקיות הכל: וככה נמשכה דטובותה ככל הנדרה
ואולם היא כמ חוב ורע אשר מצורעם ככל קטחי הכלף
לא ינחשו כל הנעל ואל לא יאסורין ככרת אכל חייב היוצא
מהטחית: לא נלשל הזמנ היא אחת התמכה: לטאר
קטני אחת נדל הוא לנזיר הכלף לנתבסל הוא חול אסנדל:
ואחת לקונלה לא יתכן לחכיהן עם הכלף לאתנחלם
לנאר סל אשר ינז ככלרה: ואזה למן ואמר א' שלם
כי לעזו מחוץ כי הוא א' שלם נכתבה עם הכלף והא
נדלף אומר: דא יסל הכהן לנזיר וכל אשר עמו בבין: ואחר
לטה: או השניה לא חובה ינה כוס ודקר ולכחיהן לה
אשר עלה שאתן: והנזירות כלה בלתי נקאה: אם אחר
הוא ככל הנדר הוא לטאר אם יעלה ל: אחרת כן וכן אחרים
כן וכן ומה דבר כנל עזב הנזיר מה סי' למגל נכסן נדר
ל: נאמר סי' סל לדר עזבו נכסיה: אולם זה אחר כנזיר
הוא חוב ואזה כנזיר לחכיהן על חולת נזון: עם חות
מעמק טגה כנזיר הלנ עילה בבת אחת עם נדבין
הזנע לנעלה לא יתאחר זה אזה: ובגלה או יאמר הרי אפ' נזיר
אלן יאמר על של אלתה ין שלא איתח עז עמי או עז ניות
כה וכתבו: הסוף כדלה לנעמיה סי' הנזירות אכחיהן:

ואל כן לא שבהם הדיוטים ראויים וגו' הכרחה ויפלה
אחד אברך ונתן אבהים הכרחה למאמר זה תכנסו ואלה כה
אז תסיכו לא תחסיון וגו' הכרחה מכלות ודברים יברכך
שמרתי יאמר יחסי. שאי. שמי. יברכך בהרבות העולה
וישמך אחימי. יאמר הוא ליחה אהם ויעלה צרכים ויחנק
הוא החאה: שאי. יעלה תלונת תבואתם: וילמדו לומר
שובא יברכך כן קכל בן יאמר ואלו את שמי: אלה הכהנים
שימו את שמי על ישראל ביד דברים: יברכך יאמר. שאי. דא
שימו כלבם כי את המעיק: ואת אברהם: שאי. יברכום
בגלותו זו הכרחה בעת הערב לא יקראם ה' דא שאי. יברכום
הבהים ויפאו את אברך אלהים: כלות משה: הוא ח' אלוהים
צב: מן בעל: קנה: דא ברה ניסן הנריכו הנשיאים כי האמת
הכלף ארבע אים בחול ולא בשבת: וקבלו כולן כי הארץ הזר
ולב אברך: אחר החטא: וגו' החטא אלו. אלוה הכהנים
אז אלה הערך אברך כל נכבות יב' שליאים בענין: נאמר
אברך כל א' וא' אומאמר האל זכר למעלה פהען ואת הלחך
הכלאן: נאמר כי יש פהען מוסף על הכל ויש כל מוסף על הפרט
אכן מזה אשה כן פהען אלו: או אודיע אכן דבר כי
בעצמות לא זכר נשלו העל: וכיני הפסח או הנריכו הנשיאים
מפני חמת חמץ של לודיה וערס המועד הנריכו חמלה
נשיאים ובכל בעסן הנריכו הנשיאים: מלגז אלו: מדבר
וזה לומר וודיע כי העל יצא לא פניו מבין שני הכתובים
ודבר אלו משהו תמיד נאמר: בפולה הזאת מד' מצות
אחנה אלו: על ישראל רצח: פולה בהעלותך:
ידבר ה' אל משה: בהעלותך: דן כי משה היה אברהם
ישי האומאמר וכן או היו וכלאטו פהען
אלא מזה: בהעלותך: הוא עלת האבאן הכותה:
ולא יאמר בחול בשבת ובמועד וכו': דא בהעלותך
אמר כי דין בעתים הנהיך ומקורם בכך ואכן אומרים
בעל שורה נפולה ובהנאים כלם או פאת צפון ניד
האמן: וילך פן תמיד היה עולה כן: כן עלה מלך און
באאל. ואלה ילה ש' מנחות נהב וי' מנחות כסף

ונרותיהם

שפתה אהם כי הם י ערבים לזה כי העת עתה צד ורחוק
ואך ישתן אלף מאפים פסחים באותה העת: ואם תאמר
ישתן דמיון כל הדם בתעלה גדולה לא יתכן כי דם כל
גוף יהיה אוסרד אהור: ואם יתערבו הדמים אולי יפסו
א' לשעתו יפסול כל הדמים: אכן זכות הפסח מעת
ליצור הלשון עד תצ' הלה: ואם תאמר הוא שחית
הפסחים כל הלה כדכתיב יהיה לחיטתו כעו' והטוב
בין: תלכה כי יא' הנדבן מבני עב' בנה ווא' ט' תחלת
א' חנה יוסון בתחלת יו': והכתיב אמת כי פסח לא לנה
הלכה יבא ביום שבת אכן אמר אהם עעלו פסח בני ישראל
כי פסח צומה אף הלכה: כי אמרו כחצונו כן כחל בני
בלמה: ומעט הנפאים אמרו כי ישתן לא כלו ישראל וישלף
ואי יאכל: ועל אמתו ישמע דאל א' על כלו ישראל וישלף: ואם
אמר ידבק עב' פסח לפי: ואם אמרו כי ישמע ויזרע הדם
ויזרע בחוב אכל יצא כללה הא' ויאכל וזה כדכתיב הרבנים
שאמרו כן הערבים של ומהצה: וזכה מצות פסח בלמה
הלכה אהרן כי בלמה י ו' א' עד תואם א' לנה עלו פסח
ואת' ומה: וזה אמר הזכחים ומהתה הנלמה מענהו
אלה הזכחים והמשקור שאתם עולים לפי עב' כן הו' זכתי
אכתובם כמדבר אלה אתם תלמן את סקות אכלכם: וזה
אנשים: כמ' ויהיו: יא' כולו אהורו לו יוסף ואכן תאו: ויא' אלא
ואלפין: אם אמר ימנין הן יודעים כי טמאו לא יאכל הפסח:
נאמר יתן אמר והכלף כל מהר יאכל בשר: אמר ואם הן
יודעים לזה הצדקן אלא: נאמר שאון היכלף אהרן וזאת
כעצמו: דא' שאון היכלף לעלות תמור הפסח כחלף זותר
אם לא יעשה: מענהו עמרו הנה עד שאכלו כן לפי
הכרובים ומה: דא' תכין כמ' עמרו ולא עמו עור: וזה כבוד
גדול אלה כי נפסם כל דלות ואלו יצא בשלום: וכן אם
עבר פסח לפי שט' חת' ואין תאורה: כדתיב רחוקה: אכל
אלה הוא דבר יא' או ככתב אמר לא יאמר בלשון דבר רחוקה:

דא' כל איל

מאחרי כן: זוכער פונעם: טי יצואה האט מאארן ועלמה עליהם ואכלה
 החיצונים שהיו סביב אמתה: דא ברצה המחנה גמא אכל הכהנות
 ואהיהם: ותלנע האל: ירדה על הארץ: והאוס פסוק: איתלונה אחר
 וענן מערב רב: ויעלון: שבו וזעאו פעם ב': החנני: טי היו
 בולע אלהיו גרים והיו להם חנני: נפלטן יבלה: טענו כרה טי
 האן מערב הדול ומעטיו: ועצו: ומארתן אכן בעור אכן ינה:
 טען: ישעטן סלב ומחנה: ולנעו: בלא יענה טי ככלו העלם לנעו
 לסחורה ולתורה ומלא ומתן: ליהיה העל כוונתן ועליו האן ועור אעל
 האן היה על: לשה השמן: הוא אל"רסוואו אל"דהניא אכל אכל נאפה
 היה מכלול למחנה ולשמן: וכרזה העל: העל יורד שלא יתנא הן מאכן
 הארץ: דא אמן ליהיה יורד העל היה יורד האן: עאין: כאן עמא: הכלואה
 היה לו אהר וקרינה כאן ספירה: האנכי הקינה: האנכי מאמי
 לידיהו: אפיהם: דא נבאיהו: טי תלומדאלי: ואונה דבר לו יא באצרים
 ויצווס אל בט: שחאל הנהיגם בכחמים: דא אכל אהריתן: יעזרים
 כפר נחל טי תאמר אל: שאהן ב': מאין לי כלה: טי חפצו לאסל
 חוליס טמאכי גמח שמים לא היו אונסוים במדבר טי האנכה טעון
 והכהטע מעט ונתמכל הכפוא: ואלו אורזה כרעה: שאן יסקולני:
 שפעים אול: מכל שפילשהוין עב: והם אורג ומרג: דא אלא כאר
 הכתם טי אנה לשה אלג שיכלר אנה מלכע חמלה ומלכעל ומלכע
 אחר ג' ארז: א. מארג ויידג אהיו מכלל ע' אכל מהכתאטם ע' ע' ע'
 אחרת: אל אול מועב: הוא אנה מועב של משה: ודברת אהר: אולי
 הודיעו כפסן וכן ותנכאן: דא ארץ יתקן אגעם: דא הלכה ליתן
 או בעבור ג' היה נושא מא של: שחאל אכל: א ואצות: ומעט: אנה
 אמן רוח נל שיעק ואשים עליהם: התנעלן: הכונו כפיטעם
 ונדות: א דא הכונו אנה טי האכלן לפי ותמאן ואחרם שחאל
 שלא מחה: אל וזם א' האכלן ואל שפם: למה זכה יום ולעם וה' א' ופ'
 אפ טי אנה יתמו יום ומנצתם: יואים ומנצתם ה' ומנצתם וימנצתם
 טי ומנצתם ל: לנלא: כאשר הכעסן אכל אפיכס נלא אנה
 ועצוין לא תכלעוהו יכילו ה' חולי ומח רע וימות כנו האיתרה הנה
 שלא היה העצב אמה כן: דא איתרה גמא שלא מתן: שחאל מעלם כמאן
 דן האיתרה: דא נאכל ואכלם לבעה וימאסוהו ויטרו אמתו: דא
 אקול גמא והתחילו אכלו מכל באיה עב כפ' בסיון: הצאן אפנה:
 הא צה אותם אהרה ולשחוט חוליק או תצווס לנסוע קא להם:
 או דבר משה כרה אפס שירע טי ישאלוהו ושחאל מה פלחיון להם:
 יאסל: טי אסיפתם הוא שקיעתם: וכאלר לא יכלה והדי א' א' א'
 אלתות נוי כן א' יבלה וכל מאסיפת ד' אספו חיי: ה' ה' התנעו

אכלו

אמר אלהי אמת ויאלתר האמר להם וכו' היכולת ה' תענה: ויאמר ע'
איש: אמר הדבכט ונתחמל שבע שנה לא אהיה נראה כן הלכתיים
אשר גנן בפועל ולכן פועל בלא שם האור לעצמם וערכם
אפועקן ואמר להם הצוא הפועל וכלן שיעה ליתן גנן היה
אומר אל כפר ה כפרך ואשר עשהו כפר וכן היה אומר לה אעשה
אך לא רצה ה' כפי האצל: אמר רוח הנפש של אלהי יצא דבר
בהם חכמה אמר רוח של אלהי: והדבכט אמר התנבאו כי ימות
מה ויעמוד בפועל יהלע או התנבאו בעת ההיא: והנחמים אומרים
ט הוא שומר ולחיות והלל לה או מה יהיה צדו ואלו זכו צורך
כפי וכן לא יבאקן: ולא יספן פעם א' ולא יספן פעם אחרת:
וילארוי יא אלהי אמל ע' צוא סח והלוי אלה הלעטעסן לון צורך
והאחרת: בא טעם הדכה פועל והפולט הוצאו כל איל ראשון
ראשן וכאלה יצאו ע' נלארו אלה הלל אלו ידע הלם כי ימות
מה לפעם ולעם כעוד ויעמדו תחתם: מבחוקין: כי היה
המבחרים: דא אמל דקדמם לכתחם אלהי כאלם: חנע אמת
דא תן אמת כפרת הפול: זלוח נסיע: חתומ: דא אמר ללפן
ויז: לית אית שנים ט החנה: דא נחם לחנה: והאמעט:
שהיה לו מעט בעם ובלים: דא אשר אלף מעט נסיע עלה צבורים:
וילתן: חתון וכלתו: יא ט הצנים לא אמל אמרן ט דרך
נעץ ט עורה אמל כלטה החאסונה אמל חתן מעט: סחסינות
ולפסן אכית השון: נסיע העם חצרות: כולת הענק נסיען ט
היה תלון כאור ט יא חתן חנה: לם אמל הם הדתון לשבת איים:
ויהי: וא ויחם: והעל כ' ים הענק או לן בחצרות והליכ בלל
זל לא כחכ כאלה אסע ויחם כצרות חלאוב ויחם כחצרות:
נאלו ילכו כחצרות ל' נאים מפס חרים וגם אחרים: ילכו למי ימים
רבים: לן אמר ויהי: והזכר: רטן וזכרן הנעים אמרם כי
הוא התקוף: ויא ט אמרן אלהי אכל אמרו הוא למוק בטבאה
ולעמו ע' זה: דא הנעים אמרם ט הוא דברה ואהרן או הוכיות:
האלה כוליות: ט היתה יפה סלח היתה כולת יפה אמנה:
כאן דברי כול והוא שאל: אמרו יאה ללעטב או אלתן אמ
יאמר ארבע כי אע טכיל וא ארבע אמר ינאלי הא גם אנו טכילים
וילאמר אלהי: דא רטן עלו בעבור שלח אלה ארבעת מות
ואלו ט אמרן הן לבעט בארץ כול לא היתה אמר צבורה כוליות:
כי אלה כוליות: רטן ט אפס שלח כוליות: ויא ט נשא אלה
בעת הזאת גלת צבורה אמר כחיה אמר כחיותה לון היא צבורה:

התק אמל

ה'תק: מכלל כל כפי אדם נתבבד משה: דא' התק מילפאול נכבד: עמנו
מאורי: זכה עבדתו כי שמע ולתת או להודיע לנו כי אשה רבנו לא
מפני כי נחמדה עליהם: או לפאר לנו מדדותיו כי היה עמנו ביות
מכלל אדם נטון ונזול: אול אול מועב: של משה: דא' הוא אהל של
משכן: זינרא אורה ומחיים כפי שלא יכולן וגם חפץ להיות מחיים
האהל בקבור הנדע: אול יהיה נכבד: נכבד מכסי: אול ה'
אדבר, אולן אול עי' מאך או חוסי: צותדיע: הוא דבור כמא אולך
ידעו ה': דא' אודיענו כי אע שולח אותנו כסן וסן: והחוקים
הוא ליהאוי בחלואו אול ידבר עמו וכלייען יכבוד ויהאוי בגלוי
לאיש ההוא וידבר עמו: בגל כות: כי יטוא כדבר עת ליתפוט
ואחין כוס כפור פעמי: פיה אול פיה: אכרא קולכן כהפדופם
בחזות: כמא אמת כמאאות אלהים הפאני: דא' לא שלחתי כמלוי
וחזות כשלחתי גולתי: דא' הוא אלא כמלוי אול כחידה:
ותמונת ה' יטע: אחתי הכבוד דא' הכבוד למאה כסינ ומלה
נדל אול הערפא: דא' הוא כמאור למאור ואחמה: וליך: נחמלה
כדעך אהרן דערה ונכראה כמחיים צרעת: דא' האות כי חרה
עליהם הוא שלח המאור כדעך: וליך הלך מהם: והנה מקים
מצולעת: נחמדיעה כפעה כי אוי היתה חת כדדיה אול
היה מפי אהרן אול היתה כמחיה: אול נואל: כאלה: ואלך
חמאנו כהרן אול כמלה: דא' נחמאנו כלע דכרים וחמלמן כל
דכרים: כ' כמות: דמא נפל האות: יכרת חתכות חתכות
כי הצרעת מכלה הדוק: אול נא: דבור לאותה יכול למע וחרפא:
נא: אולאך כאלה עלת כאחות לתרפא אמה: וינדרה: אמה
הסירות הצרעת ואולם נשאק עליה מוסר כי אכפה ל' הפא ל'ה
נחמה על חמא הוא חייב עליה להכאמ אול מליס ל' יאמי: תאוסל:
ותקנס כמא ויאסל משה: והצרעת ל' הין מעמאה עין הכלך
מחלק ולעך ל' ונמאן ונא כל דופה ל' ל' שמוח מצולעת כאל:
והסדרה חייבה כצולתה הנפודה: דא' ל' סרה ער ל' יאמי
להתבייש ולהכאמ: ואחר תאוסל: תתרפא ל' הוא סור הצרעת:
דא' לו הצרעת מעמאה כי אול ל' א' היתה יולכת מחוז אחמה
ל' יאמי: והתעם אול הסיע: כעבור כבובה: כמלכר פארן: היו
רמיה ונדל ומכר צין שלח ל' אול אמה הוא לשן צוי וחוב או
קידבר ה' אול: ל' שלח ל' אול אמה הוא לשן צוי וחוב או
התה: נאמר כי הם כקן מתחאם לשלח למאמר

והקבץ את כלבם והתקד להם י"ה מאתם: וכן אמר הרבנים שהקבץ
אצלם: לא כי הוא צווי חובי: אלא הוא להיות יודע כי אם יצא אלון
מחלום יודע מהם לזרוע ולשקל וזה יודיע כי זה התנה או צווי: נאמר
כי שיתקם אינו צדקה: אלא נאמר והוא כחן הכזב: ויתקן ויתקן:
אמר אמר הוא חזרוע ה טוב האמת ובעצמותה ולמה הצריך אלון:
מחלום: נאמר אודע קצבאות האדינות: אמר אמר יהושע אצוני ה
שלח או מנכסו: נאמר מנכסו: אמר אמר אמר אמר אלון אלון אלון
כמו לעלה במספר ישראל: נאמר כי ידע השם כי אלה יכזבו: לא נאמר
מנכסו כל א' וא' מהנאמרים הוא להיות נשא בשפטו ליתקן זכות: אמר
אמר הוא מנהג האלקים אשר איש יש מרחק שאם יהיה לא יחשבו בו:
נאמר חפץ משה אלון חכמים ואות בעוב ועיני הדבר אמר יהיו
מפוכזים אלא דבריהם: אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר
אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר
לא העובד בלתי בכעמך נאות: הכחושם: הפחיתות: הפחיתות
גדולות: השוכנים בה בולט מחנם וספרים: השמחה: עפרה
שמן ועב או דני: והתחזקתם בעת שראו ודבריהם אל הפחיתות:
או לתתם כלה לא יחסרם כדברם אל הזהרו לא תודיע כי
אתם מחלום: ויבאו: כל א' וא' בא אדבר בהפחד: והראויה כי באו
במחן הוא שאם וגם יודיע הענין ראוינו למי: לא יבוא סבא בדני
אפי' יצא: לנכמתה מעתה ~~שכנה~~ שכנה זעם מצויסנין לעם:
וישאוהו במוע: מפני גדלו ולמען לא ילקח: מן החמונים: כי אין אנו
אשכנזי אבדו ואי דנכו אותן אלא אנוס במחיר דקלו: קלו נחל: אמר
עה נחל: אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר אמר
היה יורדמן עליהם בכל כחך וכן יהושע בהרי וישוכן ובעלמה בואב
לכו ובכו העם ביום אשר ינכפה בגלותם כל ככה תבכה בלילה:
והרבנים אמרו כמעט בסיוון נשלחו המחלום ואין להם ראיה:
חזק: מסוף: לא בסוף: וגם זכת: סוף אל מצויסם או סוף לפניה:
יהיה החכם ולתתם ואז אמר אל משה לא בעבור משה: לא אמר
פני משה: אלא אולת יולפיה: וכנה אולי אמר דברו מפני כי ה
היה אמיתם לדבר מפני שהיו באים בעמות אסוכות שכל כאש
נאמר מן הנפלים מאין הטפילים שהיו כזר המבוא: לא אמר
הנפילים: וכן היטב: כי חכמים כחכמים שאין לך אדבר אפי' האיש
נראה ראש: נאמר אמר ראש כי נדע כי משה או יושב עמנו:
לא באמר תקנו ראש ונאמר הדבר בענין ראש: ויבוא משה

נבוא

נפול על קברתם כי אולי יפחדו ישראו ויתביישו מהם: דלא נפול
 ושאול מה להזריך אפן עליהם: סוף זלמ: פחם ויבחרתם:
 וכבוד ה' נחזה: באשה באה כי חפצו ולפוך זמ טען ואן נחאקה:
 ימא צונע: ילויכו יחארת: כלא האולמות: עמסו: אמר אמה אסלאן
 הרפאל מלה היה מאכזם ואנה ברבת ישראו לפיך אכל
 לכע ולפע: נאמר זה לפיך יענב בתנאי אסויהו זרע
 או זמ ורפאל אול טעזם: ואמר אל יולב הארץ: מעשהו
 יאמרן מצחיס אכניעם להם יושבי הארץ הזאת אלה למען
 כי אותה ה': עין כעין: נראה כבודך: דלא עזרתך ואויה עליהם
 דלא עין כעין לפולו כסיע: כאול אהך: מעשהו כדעת האז זה
 אור כי ידואו כחוקל ענה העולמ ולא יסרך המעלה אלא אוקר:
 ואז יאמרן אויבך אכפרות מלות יכולת ה': לענה ידלף
 כה ה' מעשהו המיתם בכחך בלויכות אפוס מעע מעע
 והכה כזה האנומ אריכות רוח: כאול דכרת: מעשהו כעע
 לשאלת הדיוענא נא אור דרפוך ומדת כי אתה אהך אפוס
 אמ אמה אמה לא הזכה מלת רחום וחסון נאמר כזה העולמ
 היו לפיט ליוכלו רחמים חכמה ואולמ כעעל נכעע: נוסו
 עין הנען: ופלע: הנבוא: דלא כעע מעת עשה ואת: לא יננה
 מעשהו אלא יננה אעמקיס ער רלערתם מן נמה כעעה: וענא
 רכעם: ישרא חיק על ד' וורת מזה לא יאחיק וזה התנאי הוא
 בחידיס: אמר אמה טתן הדכל ער דור ד' ולא כסאיש ולא כיל
 נאמר ים שישין ויראו ער דור ד' כמו אמר וזה נכון ומתנ:
 ואמר הנשין לא יננה מעשהו לא יננה מן העמ ולן יננה מעשהו
 העשה אשהו ילוב: אמר אמה סחל טאן הוא לא יסח אלא
 לפיט ואך יסחם והם לא לפיט: נאמר הארץ אפך אשה אחרת
 אכמ כלב ואחילטן: ואלא כבוד ה': אעשה מעשה שטאן כפד
 כזה כבודי וילכו ע כל אנשי העולמ והוא אשליכס כדעת
 וזה שאמר וילא ידן להם: והפול זרעם כמאיש: ויאמרן האומות
 עשה אלה ולא ככדס ולא נלא להם פעמני דלא יארא מעוממקלי
 מכל אנשי הארץ לנאמר יראה כל זכורך: מעשהו אכניס אכניס
 ויכמ כתי: ואלא זה בשלש חצמ אכל אלה לא יכואן: דלא חיק ה'
 אשה עתה יארא כבודי ככל העולמ כאשה יאמינ כ אנשי
 העולמ ויפחדו ממני: דלא תלכו כמאכר מ' שנה וילכו ע
 כל הנשים כי לא נאמר לפיט פעמני: ונמו אמת זה עשה פנאים
 יודיע כי מעשהו ספוחים לפיט וסלפן הזכות: אחרת

הנסיונות ח'ל אמן ובעברה ה'טל אין נכחית כההמה שלמה
ה' יתן מורטו: וחמ' ושל. בהפודים על האלם חסה וחמ'ה: ז'
העל! ח' כבערה: ע' כנכחית האוה: ע'יהו ע'טן האלום:
ז'ל נסמן חמ'ו להק'ח ה'לן ושל. יצא לטעם ואינן ע'ל' וז'
למ'ו כנ'ל: ג'ול'ה'ה הנסיונות: ז'ל האל'ל א'מ'ה כול'ו וה'סן א'מ'
הא'ת: ז'ל ע' ש'ל'מ'ע כ'ע'ל: ז'ל חמ'ל א'מ'ה כ'ול'ו וה'סן א'מ'
ז'ל ואל' ב'ן ס' ש'מ'ט א'מ'ה א'מ' י'ט'אן א'מ'ת'ו: ז'ל א'מ' א'מ'ת'
כ'נכ'ט ו'מ'ל'ט א'מ'ת' מ'ה'א'ת' ו'ל' י'מ'וה ע'ז' ו'ה'ק'י'ט כ'ול'
ה'ק'י'ב'ה: ו'ה'מ'ו'ה ע'ל' ז'ה ת'ח'ל'ט כ'פ'ח'ל'ט פ'נ'ח'ט כ'י נ'ס'כ'ח'ו י'ש'פ'ו
ו'ה'ק'י'ט כ'מ'ח'ח'י'ת ה'כ'ל א'מ'ה ו'כ'מ'ל'ה ל'א ה'י'ה א'י'ל. ז'ל ה'ק'י'ט ל'א
כ'אן כ'ול' ו'ה ע'מ'ב: י'א'ט א'מ'ה ה'א'מ'ה ש'מ'ת'ו כ'מ'ז'כ'ה ו'מ'ה ה'ו'ע'ל'ה
ש'מ'ר' א'מ' א'מ'ת' ה'כ'מ'ל'ו: נ'א'מ'ר ה'י'ה י'ע'ק'ה ל'י'כ'ול'ו כ'מ'ז'כ'ה ו'מ'ה ה'ו'ע'ל'ה
י'צ'אן י'מ'ת'ו כ'מ'ז'כ'ה: ו'כ'מ'ל'ה א'מ'ה ז'ה מ'כ'ע'ט כ'ל ע'ע'ר: א'מ' י'כ'ול'ו ו'מ'ה
ה'א' א'מ'ה א'מ'ת'ה א'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו כ'מ'ח'י'ט' ש'ל'א ו'מ'ת'ו י'א'י'ך י'כ'ול'ו:
נ'א'מ'ר ה'י'ה י'כ'ל'ה א'מ'ת' א'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו כ'מ'ח'י'ט' ש'ל'א ו'מ'ת'ו י'א'י'ך י'כ'ול'ו:
כ'י י'כ'ל'ה א'מ'ת'ו ו'כ'מ'ל'ה ו'ל'א י'ח'מ'ו כ'ע'ע'ר'ה: ו'א'מ'ת'ו י'כ'ול'ו:
ה'מ'ת'ו כ'א' ל'י'ן ל'מ'ר ש'ל'א י'כ'נ'טן ל'מ'ר ו'מ'ת'ו: ו'ה'ל'ן ח'מ'ט'
כ'מ'ע'ט' ש'ל'אן כ'מ'ת'ו ל'כ'ת א'מ'ת'ו: ז'ל י'מ'ת'ו א'מ'ת'ו ע'ז' ש'מ'ל'ו
ז'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו ז'מ'ת'ו: כ'ד'י ה'י'ז'ק ז'מ'ת'ו: ז'ל י'ש'י'ק'ו ו'מ'ת'ו:
י'ת'ח'י'ט' מ'ת'ו נ'ה'י'ט'ו: ו'ז'ה פ'ת'ח'ו ה'כ'מ'ט'ו: ז'ל ע'כ'י'ד ל'כ'ו'ע'ל'ת'
נ'כ'מ'ת'ו א'י'ט' ל'א י'כ'מ'ל'ו: כ' מ'ז'כ'ה ה'ג'ה י'מ'ת'ו: ז'ל א'מ'ת'ו א'מ'ת'ו:
ז'ל כ'מ'ז'כ'ה ה'ג'ה כ'מ'ז'כ'ה פ'א'ח'ו: ו'ה'נ'ש'א'ח'י'ט' כ'מ'ז'כ'ה ה'י'ש'ו'ב: ז'ל
י'מ'ת'ו מ'ע'ט' מ'ע'ט' ו'מ'ת'ו ה'כ'מ'ט'ו: ו'ה'ל'ן א'מ'ת'ו: ה'מ'ח'ל'ט'ה ו'ה'ע'ע'ר'ה:
ו'ל'א ת'מ'ת'ו: י'ח'מ'ו ע'ל'ה'ט' ש'ל'א י'כ'מ'ל'ו א'פ'ט' ה'א'ו'י'ב: ו'מ'ת'ו: נ'מ'ל'ו
ו'ז'דו כ'מ'ל'ו ה'י'ה ע'ל'ה'ט' נ'כ'מ'ל'ו: א'מ'ת'ו א'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו ו'ה'ע'ע'ר'ה ו'ה'כ'מ'ט'ו:
י'ש'ב כ'מ'ל'ו ו'מ'ת'ו כ'מ'ל'ו: ל'ע'ל'א נ'מ'ל'ו: כ'י ה'כ'מ'ט'ו ז'כ'ל' נ'כ'מ'ל'ו
ו'מ'ת'ו: ז'ל י'כ'מ'ל'ו ו'א'מ'ת'ו: ח'מ'ת'ו ח'מ'ת'ו: כ'מ'ל'ו א'פ'ט'ה: ו'ה'נ'ז'י'ב'
נ'כ'מ'ל'ו: ע'ט' נ'כ'מ'ל'ו: מ'מ'ק'ו'ט' ס'ל'ת'ו: ח'מ'ת'ו ח'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו ו'ה'כ'מ'ט'ו:
ו'ל'א ע'ל'ה'ט' ה'א'י'ב'ה ש'ל'א מ'ז'כ'ה כ'י א'י'פ'ט'ה מ'ז'כ'ה כ'מ'ל'ו ח'מ'ת'ו:
ו'ש'י'ח'ו'ה נ'כ'מ'ט' כ'מ'ל'ו: ז'ל'ו: י'כ'מ'ל'ו כ'י'ן ו'ה'ל'ן י'ז'ד'ה ע'ל' ה'נ'כ'מ'ט'ו:
א'מ'ת'ו: ו'מ'ת'ו: כ'מ'ל'ו א'מ'ת'ו ו'מ'ת'ו: ו'מ'ת'ו א'מ'ת'ו: ח'מ'ת'ו א'מ'ת'ו:
ל'מ'ז' כ'י ה'כ'מ'ט'ו ה'א'מ'ת'ו י'ש'מ'ל'ו: א'מ'ת'ו א'מ'ת'ו: א'מ'ת'ו כ'י ה'כ'מ'ט'ו:
ה'י'ה י'ש'פ'ו י'ז'ק' כ'כ' ס'כ'ל'ט' ש'ל'ה'ן כ'מ'ת'ו ח'מ'ת'ו ח'מ'ת'ו ש'ל' כ'מ'ל'ו

חוריים

חרובים כבוד תעלות כניה ויהי יתד בשלי המוכח ונהאין כמון
 אלה הא' יכלו קטון ונחל: עלן כעלה ונדל בשמים: כנספה אלה
 תנלו: אמר א' תנלו או הרבה אל תעזן אנה החון: כנספרים
 כפי מספרם של עלמות ואלוין ואל נסך: אלה אלה: עמאלה:
 דל תאמנה המנה ודנסך: כפואקס: אלה חייבת התלה:
 תלה המנה: מן אלה והתלה הנתן אכן מוסר' עביוס' אן
 בעת שלום: דל בלטה המאסונה כלכאן אחרן מתן לערומה
 כלה אסון: ואלה אנה תלה תחתן הוא שם האן ועלה כל
 הערומה חנה מן תלה א' ונתנה אכן: ואחר' הלטה היהן
 יתנו תלה מן האן והתלה חונ' ונלמדה האן כפולת ונתנה
 אחר ואם כל עזת ואלו ילמ': ואלה שנה אנה הנה כמנה
 וכי תלמ': נאמר זה שאמר כונתן שלם כמנה או תעלה: אכל
 הנה שלם כמנה עלה: מיעל' העזת: הם האזני ואלו האזני
 נעלה: כי העזת המעלה נקרא עולה: דל נעלה ג'
 החטאת: דל כי כפולת ונתנה האן נתן החוקר' ה' הנליוניק
 לעזת ועם האחר' לעזת יעלם אן לשכה: והנה כמנה עולה
 הכל לויס: מידל': יכנה אלהות מלה: ומנה: ונכונה כנה
 לויס: כי החונ' נה' נלחיס לנאמר כע לים נא כמנה וכל
 חוטא האודה כשעת איתתן מתכפר בעלה חונ' המנה
 והכופר נהרנ' והוא כנהיבם לנאמר עונה כה: הן כמון אפיו
 ה' כמון ונתנה א': כמנה: כאן או אדנה סין: ואולי הן העולה
 יש העלוקים ושמר אנתם אן אמתם ומצאו איש ענוש: ואשר
 מעלה המנושל אן הוא נכנה ואל מן הוא מעלה על אנתם
 כמון והנה למעשה עצום: ונתנו אנתן בלה המאסונה: כלמה
 כנה הסנהר: כי אן פוהל: אן מתכפר כנה מיתה יהרנ':
 דל אמר הוא חייב מיתה או לא כי היה אמר אע שונה או שכתה
 ואם שונה היה היתן לכנה כי להנסתרות אלה: אלתן להם
 ציצית: שפך זה עם ענת מנוש' שכתה המצות ואל ילמ':
 ציצית יעלן חושם וירסכו אנתם על ד' נצות כנהיבם אהם
 ינדלוס נדלוס: אן ינדלוס אהם יחככו והאן לעלות על ד'
 נצות האעל והוא העלות והדומה לו כן כעלות של חל כן כעלות
 של שכתה ואל תלה חייב איות הציצית כי סתם אמר: אנה הציצית
 תהיה מעלה חושם מעל מעל כמון ציצית של אשה והואסון
 נקב' אסנהר אינן חייב כעצות כי לא יהא דכר: וחובה
 על החמוס הכבועים: וכלה איתתן אכל מן ומלען ואולס

מזה והוא לתתך ענין: אלו תבין האם סבב הרעה כי תחת
 מטה ובסוף חלבוני: דלל אמר הנתיבן אפניך נרכן מעשה זה
 אל תאריך להם בעבורו: מהם אנחות: כמו האשים באנדריון:
 וינח אוילי חכמתם: או נחמו אלא עמך כרשעותם נולדו און כי נחם
 ושל: מתוך העצה: כי חזקו ידי מרעים נחייבו כל אלו כלוה:
 העלוי: כי הן כמנוס טלף אל תגדלו עצמיכם שתעלון מן היחידה
 מתחת הארץ אל הסתלקו כדברי הרב עמי: כנאות תלשען: כון
 האות: אום לאות: חונן אמות: ופנקות: כמו שפיסה על עצה
 סניאה: ופנקתה האלה: וכפנעה כבודת פיסת הרף
 והלפ: ואל כל אורתם כתען מעט מעט אהם החקים כדכס
 וכארתם וכצואה: ודע כי אמתו ותבנע הארץ אהם ותפתח
 ואענתו כשלה מדבריו נכנעה הארץ ספלות נלה כמו כפנע
 אסל פואה ונסתרו כלישעצוד ככלא ונחה לנכנע היתה פותחת
 הארץ לות פיה כמנוס להין האנשים: ויהם איל תקחמת:
 ופחה מכן השפלה יא כי נלפכו ונהיו אפה ולכן לא יעמא
 המדע כס: ויל אכס נלפכו ונפלו האחרות לצד איל ולכן אנהם
 הסתן ולא נעמא: הקוע פחוס: הקעים דעם ויכנעם כמאמה
 וירלוה המוכר אממה מחונע: והין כמנפח העלה כחוקאיות
 נראה ונעלה: מאפד האתם אל העין כורתה ולא פחדו האשף
 עכה מנחול על נחה: מעה מעה: אמה דנק מעה כי המכות נעל
 כמעט לטאקה ויהיו לה מעורשע: או כי הם מנמנים לאל וכל
 מי שיקום על הכונה ולפניו: או כי המעה איסה ומאפה או כי
 אהרן ולבין שמונים כפת אג: והנחתם כאלה מועד: אלכס אפני
 והלכות: כנה אפסין האונותם: ומעה אהרן: הוא אמה נקאעך:
 או אחר: אסאמה אהלא הפחית לעבדו נאמה א כרוך למחכס
 לכב ויריע מצאח לכחאן כי אחר תהיה חכמה או כעטר
 להקה כל איל ואיל אלו שלו פחה: ונהין ד' אורות כמעשה: מנצת
 יכל ומנצת שנים ומנצת צין ומנצת פחה: ומנה השנדים
 נוס נמאל לא ילאה צילק ולא יעיסל ונלאה זה האורה יעל אהם:
 דלל אנה כל איל ואיל מעה וכנען לעם והקפא הא כפחה: ואחר
 נמן ולעה וכן עשה אהרן ואו נכחה להם: ותכל: ותפסין אי
 מעה: ואם יאמה א' הפוכחים כי מש העלה תקטלה ואל
 לא הטחן כד נאמן שום: אמרת כי בימים האלה לא היה עין
 אה כי היה כהד אה אחר האנשים ולא יאמא אן שגדים
 אהם או נמן אורתם על כל מעה ומעה או נאמה אה כלושיעלם

נאמר בשנה השנית אחר יום ח' אלולאיים: דבר אל בני ישראל:
מצדק של ידבר הענין אל ישראל ושלמה אורח אהרן: אין דבר
אלה ישראל כי את ואקו מתקברים כזו הענין: וינחן אלול:
כא שנתו אור: והוא אמון: ישראל או יתגבר בעל כל ישראל: אדומה
שעה אדומה יש בה אפורה שעה לחור מעט אין חוששין: תעשה
שמה בארצות לא היה בה כהת אבנה אל לחור: לא
הוא פאר עשה אין בה אום זה יבעל דבר הרב עם אחרונה
לנתיב ועלמה לחוריים לקנים פסולה: ואם יש לה לערות לחור
פסולה: אשלא עלה: ואלה אלה או תעלה ~~עלה~~ בהיעל כל ענין:
וישראל בעת לחור להם פרה אחרת הן לחוריים אורה בעולם:
ונתתם אותה: יסחה: והוציא אותה: לוי אחר: ולקח אותה:
איש אחר: והנה אל נקה: פאר הגורח של אשן כנחן ולא
יהיה כיתה אונת ולא מסתור כי אורח נוכח: ולקח: ויש אחר:
ואין בה הפלטה ונתח ורחיצה נרב וכרעם: על פה לה עמ
הפחש: השליך: שויס אל תוך לשפה אחר לשחל בעולם:
ולזי תאמר: יאלו חזום: וכלם כנדין: כלא נוצא מפי נחמה
ועלן כ מחצות וכ כפוסים: אם אחר אמת תעמא זו הפרה:
נאמר מעת אחר והשליך אל תוך טלא אחר בשוקים יטמא: אלה פה
הפרה: כלא אפר לעפח ולזשן ולעצום: והיתה אבני תהיה
הפרה והוא עפר אפורה ככל עני ישראל ואם נכא יעלן
אחרת: לזי נדה: או הזיה התרומם יואמר יפי: לא רחוקה
אעבורים: ואל יטמא הכהן ואעל שלא נחם עפי נחמה
ועצמותה כוכהן כפרה לעפרה ויוצאו עצמותה וליכוס אל
האל מעד יהיו סופה: נחמו או נדה כי קא אטמא אעבורים:
הוא יתעמא: ואין על הכאים ד' וז' ואל כי יש לכאים ד' וז': וכן אש
יזע: ואל הכהן לטעות חזום: ואם לא תודע צורתה אל
טמא או כנעיה ואל כהנה: והרבעים אחר אס הוא פתח
אין יד' אל יטמא אחרים: ועד אחר אל יטמא חמים כהנה
ואל כנחום אכל כנעיה יטמא לטמא הטוב כמה: אבל
כא הילך אחר חזם ואין חזם אל ישראל לטמא חזם אחר וכל
דבריהם חסך אל אור כי הא טמא ככל לא יטמא כהנה חזם:
ונודע כמה יספור אש שפחה מן המה: הוא יתקעם:
הטוב יתעמא אחרת: כיום ה' להפחית וכן לפיע: ואל יצהר
אין מעשהו אל יעלה לעלם אל יעלה כיום הח: אם אחר האן אחר
הוא יתעמא ומה צורך שיאמר לא יעלה: נאמר כי זכר ד' וז'
היית אחר

היית אומר אם עבר 4 או 2 ונקר לו חנה או יערה ועלם וקאסף
 אחר ואם לא יתחטא ידעת כי לא יערה אעלם הוא שעברו עליו
 ב'הזיות: אבל אם היה שבת 4 או 2 מהגיה א' טהור: דא' הודיע
 אם עבר עליו 4 ו' חייב עליו לספור 2 ימים ויונה כ' וכל: אם אחר
 אם עבר עליו 4 ימים ולא הוגה כי שבת או מועד ח'ה אם יערה או
 לא: שאם יתחטא כעין אחר אבל לא יונה כי אלה הכתובים הן
 ויא' אם עברו 4 ו' בלא הגיה לא יערה לנדש ונדשין: אבל לחולין
 יערה ב'מים ב'כדי: ואם בא לחוד יונה פעם אחת כ'ס יום שיחולק
 ויחוק כענין וכן היה כעין התקנות: וגם כגולה כחוק לחולין
 ב'כדי ע'ר יכנה התנדש ונק'ה למנדש ונדשין: וכגולה לא כ'ס
 אע"פ אפ'ה הפרה ולא יטול אפ'ה ב'אנדש יע'כ'אט טוהרם לחולין:
 ע'ר כ'כ'ס אחרון אין ליונה באפ'ה הפלחה: אפ'ה ימות: ואם יכ'ת
 אפ'ה ח'תו לא יע'מ'א: והענין והמשמע אין הם תחת כרת
 ואפ' כי י'ג' נדה לא גורם עליו אחר שאם וכ'ת'ה והיא שא'ה נ'שה
 וע'מ'ה א'ג' כי ע'ר ל'ג'ת וימות ט'מ'א אע"פ ח'ז: ד'ג'ה שא'ה
 וכ'ת'ה לע'שה כג'ו' כ'ג'ו'ן: ויא' נדה על'אוי לקט'ו כ'סת'ה: כי
 ימות כ'ת'ה: כ'ך ש'מ'ת כ'מ'נ'ס אחר והכ'ס'ו'הו כ'ת'ה כ'ן ש'מ'ת ל'פ'ת
 להודיע כי כ'ת'ה כ'ת'ה ו'ל'א'ה א'מ'ס'כ'ב ו'א' כ'נ'צ'א'ת כ'ח'ו'ן כ'א'ו'יע'ל
 כ'ס'ו'ת'ה: כ'ת'ה: י'ב'א' א'ה'ל י'ח'ע'ו'ת וכ'כ'ס' ו'א'ל'כ'ו'ת ו'כ'ל ד'כ'ה'א'ה'ל
 ג'ו'ת ה'ו'ח א'מ'ה לא י'ה'ו'ן א'ו'ח'ת: ו'ר'א'י'ה כ'כ'ס' י'ע'ר'ו א'ה'ל ע'מ'ד א'ח'ר
 ה'א'ה'ל ל'ל א'מ'ו'ת: ל'ד'ע' כ'י י'א' כ'י א'ס' י'ה'ה כ'ת' א'ח'ו'כ'ר ז'ה כ'מ'ך ז'ה ו'י'ה'ה
 ח'ו'ן או ח'ו'ן כ'כ'ס' ה'ט'ו'ן הע'מ'ה ע'ר פ'ע'ה ו'א'י'ט נ'ק'ו'ב ו'ה'א' כ'כ'ס'ה
 ה'כ'כ'ס' א'מ'ה'ן ל'י'ה'ה ה'ע'ב' ע'ר ט'פ'ח: ו'י'א' כ'י ה'מ'ת א'פ'י א'ס' ה'ו'ן
 א'כ'ס'ה א'ע'מ'א כ'ת'ה'ל: ע'ו'ד כ'י א'מ'ה ה'מ'ע'כ' ס'ת'ס כ'ל ה'כ'מ' א'ל ה'א'ה'ל
 כ'ן ג'ו'י כ'ן א'כ'ס'ה ו'ת'כ'ו'ת'י ה'מ'ת א'י'נ'ס א'ה'ל ע'ל ה'מ'ת: ו'א'פ'י א'ס'ט'ל ח'ו'ר
 כ'ת'ה ה'מ'ת ו'א'ה'ל א'ח'ר כ'כ'ר א'י'ט'מ'א מ'ן ה'ח'ו'ר ו'א'ו'ל'ס א'ס' י'ח'א' פ'ת'ו'ן כ'ן
 ל'ע' ה'כ'כ'ס' פ'ת'ו'ן ו'כ'ת'ו'ן ע'צ'מ' א'ת ט'מ'ו'ן ל'ע' ה'כ'כ'ס' ו'א'ס' י'ה'ו'ן
 כ' א'ה'ו'ס' א'ע'ל'ן ו'א' ר'ח'ו'ן ו'ה'מ'ת כ'ת'ח'ו'ן ו'י'ל ח'ו'ן ו'נ'ק'ב כ'ת'ה'ל הע'ל'ו'ן
 ט'מ'ו'ן ל'ע' ה'א'ה'ל'ס: ו'א'ס' ה'ו'א כ'ע'ל'ו'ת א'י'ט'מ'ו'ן ע'ה ל'פ'ת'ו'ת'ה'ן
 א'ל'א' א'ה' ל'ט'מ'צ'א כ'כ'ד'ד ח'ו'ן כ'כ'ר: ו'א'ס' א'י'ט' י'פ'ו'ל ע'ל ה'מ'ת א'ל'ע'ל'ה
 א'י'ן ה'ו'א א'ה'ל ע'ל'ן כ'י א'י'ן א'ע'ל'ה ה'א'י'ט' א'ה'ר'א א'ה'ל: ל'כ'כ'ס' ה'א'ו'ן כ'כ'ר
 א'מ'ה'ל א'י'ט'מ'ו'ן ה'מ'ת כ'ת'ה'ל כ'י א'ס'י'ע'ר ל'ט'מ'צ'א ל'ט'מ'ו'ן ו'א'כ'ן
 ה'ו'א: ו'ד'ע' כ'י א'ס' ט'מ'ו'ן כ'ל ח'ה'ל ט'מ'א'ת'ה'ל ע'ל'ס: ו'א'ס' כ'ת'ה י'כ'ו'ן א'ו'ן
 כ'ג'ו'ן או א'כ'כ'ס' כ'ת'ה'ל ט'מ'ו'ן ו'כ'ל כ'ל: פ'ת'ו'ן: א'ס' ה'י'ה א'כ'ס'ה כ'ע'ו'ב
 כ'א'ל ג'א'ל ע'ם ה'ח'ו'ש'י'ט ו'ט'מ'א ה'ח'ו'צ'ו'ן ל'י'א'י'ט'ה'פ'ע'י'ט'ו' י'ו'ס'א'ל: ז'מ'י'ד'ו

כ'א'ן

כ'י'ן

כ'א'ן

כדן אע"ה ושלמה והכה: ורבותם: ידכח דכח ליה ויאמר או
 סלע תע אמרך: ויל אומר: כי היה חפץ ה' לצאת מים בדבר
 הים כחלה ואח"כ יכה סלע ויצאו עור מים אחריה: ונתן מים
 היבועים להיו כבען הארץ משלח ימי כפאלית: הארץ: כחן
 פ' ה' אה"כ הסב כען אל פ"כ הסלע: ואמרן הא אל מן הסלע הזה
 הנה אחרת נענא אכס מים בעצרת ה' ומה תהרע מן: ונבאל
 אהרן ונלחמם והיה קוב עלן אומר או אי רבט אמה אחרת כ' ה'
 צוה לדבר ליה כהונות ומה תכה ועל זה בתחייב ואולי אים היה
 ה' מדבר אהרן ומה פחד או הו' ילמי: לא האמתם: ונולתם
 דא' עמדתם כענין כחן אים או נאמר: והנזיל: לתדברו ליד:
 אים אמר יכסר אביא לא ילה בשלוחותו אלא יתן ה' בדעת
 בעת השלוחות אים ילה היה מסב ה' ונחם טעור העצרת
 לשלח נאמר יכסר אמה כדבר התלוי כעלן ומה ליה דבר
 התלוי כי לא ליה בשלוחות: אים אמר ומה לא הנריכו נכסן כלאר
 השועים: נאמר הנריכו חוב כמעות עלה ואה עלה על סאלילתו:
 ונה מוסר כלה ואהרן אכרם: ונקל כס: כאלה נהר דור דין
 אז נדלן כל השועים כל אז כלא פ"כ שמים: וילחמה ה' מאוכים:
 אים אמר והלא ה' היה יודע כי לא ינבאו ומה שלח מאוכים: נאמר
 חפץ אהרן מה שלבס: אלא מלך אלוס: הוא הדד ולסיערו כעל:
 אכן לא אמר בו ומה: וילח מאוך: הוא מלה: אה גלה מ' באר:
 ואי יתיו כלא מים: דע כי הין יוכלו אהפן וילא מים מן נדל יוס
 וילים ע"ש סיבוא חכרות: דא' אה נלה מפאר ומכור אלא לתנוא
 דהר לכה מעינות: דא' אה נלה חמס אלא נחפוק ונלה לנאמר
 ונלה מכחם: הן און דכ"ה: אה נחפוק חמים או לעמים כאים ימים:
 כעל ככ"ה: חילול לבות: ופ"ד חזקה כלי מלחה הרבה: דא' אה
 הין נכוחים נכוחים: ואהרן יאס"ל: וואן ע"ש כת הצדיקים הנריכ
 עכ"ל ואל חדל אכ ולמל ככחנה והתבאל וצוה כפתל ונלן אכל
 שאלו וואהרן כצדק הדין ע"ש תהנת ההר והין כוכים ככ' דדון
 ומה אהרן: המאל מנלם כמ' מערה וכא און וכלע ידיו ורנאן
 ויצא רוחו וההיב עילל עיון נסר כי הסלע סורה עליו: כל פ"ה
 ילחלו: כי נם הנשים סכדו עליו: אהרבעם אמרן כי דון ילחלו
 אלא כס שלחן אמת כאויף ונה רחוק: וילמע הכנע"ע: כאש שיע
 כי עזר כמ' כסום או כי שיע כ' אה אהרן: האתמים: התמים
 און ינה כמ' אומע וחו"ע אהר"ם דא' מן אהר"ה מעמו: וילכ
 מלח: ושהו לכה מן כנע"ע: דא' כנע"ע מן שפוא: ומסחה כ"ד כנע"ע
 כי הם נדון א"כ האחים לא יכנסו אהרן ואולם אה המית איל: אילר

אמר אלהינו הושיענו ה' אלהינו הושיענו כי חשנו
 כסאיפה או סיוח ונתנה ישרא' בחופה כי האליהם כפי הכינות ונתנה
 חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
דילת בלך בן צפורה : אמר אלהינו הושיענו כי חשנו
 ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
 ואי יסור : כחוק השנה : כי כלם יעקב אברהם : חן וחסד והחיים
 דבר הסופר : לא כי בעת ההיא בנחם ה' את יצחק בן יעקב
 לא בעת : חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
 מארהוהו : חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
 אולי אולי : אמר : לא היה מסתבר כי שאל שאל או
 אולי עליהם : תבדוק אברהם : הנקה וקל ונתנה חן וחסד והחיים
 יקרא בספרו אמר : ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
 חנאל וחינו אברהם : והיה אברהם ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 עתה ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם ונתנה אהבה סה"ת בלך
 עתה יבואו : לא בעל דת הנסמ : והיה בעת יורע שמוע
 פקעה ואברהם כי אפי' אברהם בא אליהם חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 ואמר אמר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : לא פחד ולא ירע אמר
 לעולם : ואמר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : לא הנסמ חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 חן : ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 שירפה עמו חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 וחן : לא חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 אמר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 כפעל פעה ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 לא יאמר ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 שמוע ונתנה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 עתה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 עתה חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 בעבור אברהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 אך עם האנשים : אמר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 באמר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 ול' עתה : חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 גם אחר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם
 על אחר חן וחסד והחיים ושלום עליהם : חן וחסד והחיים ושלום עליהם

היה או מוכחה מחפץ לבן : נאמר לך מוכחה ולא מוכחה אלא
בנצח : אם אמה אמה לאתה האמת אמרך נודם באעם : נאמר
מלך כי נהגה וחקם והקדוה באלה : במסדה נקיה
והיא דרך בחונה כמו לעל האל היא כפון כונה הדת
דחון וזר : והאמה האמת ה פעמים אמרך כנוד ה פעמים
לפני ישראל : אם אמה היכלה לעלות ה אמת ומפני כנולת
נביל או כנולת אם לא יודיע השם אמר : נאמר לא אסן משה
באומרה אמת הדוע לילא כי עתה מדכחה האמת עם
באעם כך וכך למאמר בעת יאמר לו עמך : וכן לפי הדוע
אזנא לכן לא נאמן לחנוכה לו רכבם כי מלי יון כנולת
הנבואה ולא יעלה השם אמת על יד לאינו נביל צדק : אין
דברה האמת כי הסוף השם מפייה כל אלה יאמר אדכוח אמת
כפיה כלי הדבור : אם אמה בדעת דברה האמת או בא דעת
כמו למד אמה אלל פתי : פלו היתה בו דעת היתה חייבת
במצות : אם אמה אכינו לכן דברה : נאמר בלשון אמת
ההסן הספנת : האמת לתי נהגה : ויא ה : אלו נחן סתם
כינו לכן באעם והסיון און הוסיל כח בעצמו : כי יחט : אם
השם אדלך כדני : אלו נהגה נהגה : מענת אלו נעמה :
וגה אלו כיון אואם : אם אמתך סוף אנעיון דלא אל המורדים
וחוטאים בה : יא כי ה האמת אמרך כדלך עז לא יעבדוה
הגויים באורה ואינו נרוב : נחית חוצות : למיעד : דלא היא
נחיה ואין לופעם לה כע ארם אלא היא כמו חצות ולונים :
באמת כעל : כתי עז : דלא למימנים : לבנה אכחות : כנוד
לככבם ויכ מאת : התצב כה : עז לילחן כאם כאל :
לפי כדעיה : לפנה האכחות להם דתי עשית : דלא
אתה נהאחת ופנת ל אכחות להתקרב לפי ה און :
זועמה ילאל : ליהין בחאויס און ימסחו כד און : כי אהא
כאויס : אע משקל מקום נבוא והוא כמות בעל אוראם הנחפם
אלהם : החותם : אפלאם לא יתחלב כי כלא הגויים כנוד און
אם תורה וילאל כנוד א בחנוה ה : דלא לא יתחלב עם בעל
דמות החעות והכופחים : א' מנה : אמה כנולת האכדות
וה ירפם : חפץ : הוא דלא א' האמת נקלה : לפי העולם
אמת ילאל

אור. שמים והם. שאלו. ומהו אחרת כעלה וזו ראיה לתחית
 המים. אנה כה. אף או מנס אום יבא המאך וידכה לו
 מועב נכה אכחות כי ידע כי המאך או ידעה בלה: מה דכה
 השם. עז המא. ואמה או באעם אכחות נוס באק על דגליך
 ושם. אף איל אף. אשה הכעיה אכחות אכחות גלען: ויכזב
 וכן אדם אשה יחפזן השמיר ודניס ויתחם: הוא אחר
 עז אשה ואי יעשה: ודכה מה שיהיה לעתיד ואי יעשה:
 דא ויכזב אשה אמה או תאווה: ויתחם: או מה וזולתן: הכה
 בדרך אקרות: רמתן המאך: וכלך בפעם השל ויסל אשכנה
 בפעם דף: אף הפעם און: איל מועב כדת הניס שהוא עמל
 ואון: אלה עמל: עמל: ותרועת מאך דן בעל כח ככח המאס:
 כי אף נחש: זה דגלי אכחות וכלן: כעת: אס יחפזן בעת
 א' אלא מה יהיה מהם יאמר או עלך ואלהו אפי הנכאים
 מה יחפזן לעלות האל: דא עתה אכחות אלה מודיע אהם
 מה עשה אל עמלן: כפא ינוס: כמי יהושע: וכאף יתנשן
 כשן דוד: אף ילכב: ישע שחלנמ יהושע ודסה חלום: עז ליפור
 ממונם שחלנמ נכסיוס רכסו: ילכו: ארצות נחלים: אהרע
 כי כחלה היה יחפזן אהל: וילתול אהרע הוא מודיע שישן:
 רוח אהים און זה רוח הנדש אף הפל באבן אהלכות והרהורים
 ודעת אכחות אהלן: כדן: אהל: אהל כמו סתום
 מענהו ראיה מאך ה' בחלום כחלה ועז סתומים ועתה
 גאו מענם: דא אשור שחן השערה שם ה' אן עין או אהות
 מאכבו: נאם שורע אחר אל: אמה או אף מאהם: חתה
 שדי הוא ויל ה' אה עיב באדם: נוכל עלון הודיע קבחה
 היה שוכב ורואה אמאך ועתה היות גאו מענם כל פעמים
 אהלך ה' דגליס: אשכחות אהל אהים: כחלים נשן אהות
 כוי עות: כדנת מיעם מיעם צבועים כמו ערומה: כחלים
 סבדא: כי אף היה כעבהם רוח רעו כחלים אהל נלימים
 כנוכה כדובה: דא כעמה בן יפרם שחלן והיה כעם שחלן:
 כחלים שחלן כחלים ככח: ילא אים חלון מן הענפים שן
 כי המעף יורד עליהם והם: וכן ורען אמה כהווס מעף
 השמים ותיבאות הארץ: דא המלסם כאלן העמל על פאד

מים ובעשינות : וזהו כמים רבים היא התורה וחסמותה
 וזהו מים הוא חח הנגזש : וזהו מאד מאד : הוא שאול או דוב
 ותגשן מאסותן כמין לאמה : יאכל ויטבצין : לעמים וחסמותה
 ועצמותה הם המלכים והטריהם אן יאכז ככסוהם
 וחצין : ובחצין יחוק יאכז לאויב : שלאל והוא דוב : כהעלכז
 הוא לאמה : מכרסך כמן הכהעם : ואורחיו : אן הדויס : ויצחן
 אכזן הנדיס אורחיו כי הן נרוב לעבוד ואלן נרובם אפוא
 הארץ : אלעצק : הוא לאמה הן הנה הן לכז : שלאל כדכה לעם
 דא אודיעק לעזת ה' ואחשבת אלף ועשה שלאל טובה ובעצק
 רעה : איודע דעת מעלון : כדכה עתדות כדעת שנתן אן עלון
 אפאכז לדכה הוא חח הנגזש ואן יהיה עתה : אלן הן הוא
 ונס לבט : דא אפאה מה יהיה שלאל ואשורט מה יהיה
 אנדיס : דרך ככז מיעקב וקא איהן יאוי כככ : ונס לפע
 הוא המליח : ונקק כז לפע : יעקב וישיר לכל הנזיל והזכר
 אלת כי עבודת הכעלים והכפרות כזוחות יאוי בעלם
 לת התחילון דא לא הזכר ען והכל כי לא שלאלו הם כנים
 והיק אמוס ירלה : היא נוס כדילא נעם חומו הודול הוא קאדום
 עקן אן וון היה : ויש כהודות כי עיטוס ואס פסינוס התלעים
 החריכו כיה לפע : עתה יירלו שלאל עס כדילא ויחריבה
 ויהי ירדה וישול הוא איהן אן חזא המלכילך ולחם כאדום
 שחיר מעיק נוס כדילא אן אכל מער ועפר : וילא לוח עילון : כדעת
 אכן אן כאה מלס אנליס : ראלית נויס ראשית מה שלחם
 כישאלו הוא עמון ואחריתם עזי אוקז כישו המליח שכזוחילא
 יהיה שחיר אפר עלון : אלת הנז : מאסות ישמעאל הס מכני
 עני לוכז מדכר אן ימורק איש אכני עני אמון על ישמעאל
 אן חפן אהסתר שמן כי יפחזן ושלאל מאנרוא כספר התורה :
 איתן מלכז : ככל ככתא : וליס כסאני : אעריס כזוחות
 אפיק : אכסוף יהיה אהלמה : כמון כי יכפר ויל לדה : דא אוקמת
 הרעי מעז מה : מעבהן עזמה יהיה לך זה לכבוד הנה
 תבוא לך מאסות אלסר ותאוכך כלכיה : דא יש מה תהיה
 זה מעה ואמר הוא הזמן אלסר יבוא און אחנה מוד ויל יכהן :

און מי יחיה

אני יחי און אכופרים ולשעם אלה יהיו באותו עתה
 משומן אלא מעת שישם ה' אלה הצות בעלם: דא משומן און
 אלה המשח לביתן און ילדך כפרן ושלע: וצום: כאל' די אלה
 יצאו ממנו עפרון: ועדן אשור: יעבן מחנות ילך הצפון
 ועבן עבד זרע כנען: ולא הזכה באעם יטאו לשהאל
 ולא גלות לא ילח אב און פיהם: ונתם בארצם אחי לטתן
 אן העצה הרעה: וכאלה למעט כי לטבנה לב אכרל מתעלות
 אלא כננה כמון סדום וכנזובה: מואב הם כנזר מדיל כי
 מואב לא חלון אכמתהם: ואכאו ושמן והשתקון אצלם וחלון
 לבתות ונאכין: ויצאד: מתחברו כי הכוול דויה חתן אע
 אור לא ראשי העם: בעבור אסמע אנואפים ואשף יתחייב
 בעצות הונע אנואפים: ינקעם בארץ עז חצו יופס עז
 שיחה נכחו בחין און יהודים אחת ווס ויומים: דא והונע
 תחפור ולכנסם עז צארים ותלאא עפה אחת יכחלן
 דאלם כולן נדד השם עיהן צפופים החפיות: הודו
 אים אצלן כל שופט והרוך איו שאל אשכטן: אוקל מועד
 אנה לא אלה: עלן נלמדה אשפת אודה: ונתמנה
 העדה: ארלות אלה און באן דלונן כי הכוול ארלות
 מהחה נטאון סודען בן: אלא הנקבה: כי עלן אן סלת חתנים
 ודקרו מלבן משנה ונכנס הרווח עז מע האלה ויצא
 ויצא כהנה לא יטא:

דידבר ה' אצל: אס אמר הא מעת להונע הנצמים
 לב החרון ואיך אמר הליכ ארתחאלי: נאמר
 הונע ולכמה המופת וכאלה לב גמרי ופעל איה לכה
 עול המופת: כנכאון אור נזאת: נכאת אע ונדפנים
 ווס חאן מתנהא ויהודי: וילך כי ישאלו מתחוק אף מהם
 לטאפן ומהם איו שלם ומהם לא הוכיח אכן נלכה המופת:
 אס אמר עז חוק עשה פתח און און: נאמר עז חוק: אכן
 אמר: הכרו כעול רמי אור כהיות עש כדוד: כרות הכהנה
 נס ארץ אן לשאל אן המנה לטאמר החיים והשלוס פתח
 והוא אלהן: דא אין הוא אלהן: ויא החיים הוא תאודות ורע
 ולא רצו בו רוב המאזנים: והיה און: אשלת כהונה גדולה:

אם אמר בספר שרוא אמר עמדה בן שמה וכדל' ייחסו את
אברהם עבד יהוצבני: והוסיף ז' כהנים והם אמרו אברהם אברהם
וזוה"ל: נאמר אלהי אברהם אברהם עבד אברהם הכהונה
נעמנה אל זולתם ולכן נצחם: דל' חרפן שלה כגון אברהם
החאסן וחרפן שומרון כגון אברהם השל' וכל דבר הנרוב
כי הנדב הכהונה הנדב' מן פתח היתה וזה עליוני ויודיע
היו פליזים אלה לטארה ה' נתת כהן חתה יחודיע
אברהם פניו: עתה: תראה לטאה: אה' המדי' עמ' המדי' עמ':
בנפליהם במחבולותיהם: ופע' קאו' וכן קאו': כה' צו' אה': און
שלמים וזה נכאע: אה': כהן נה' כה' אה': דל' ויהיו המחתרת
אנ' אן אה': כי הוכיחוהו: ולא זכה ללמען מלפנת און הז'
כי נלמד' אה' נחסהה קרה וזה סמכה עם זולתה: דל' הוא
צו' און הוא אצבון: י' הוא יל' וכן הוא זכה יל' כי היתה
מלפנת נטנה ומתכנה עם זולתה: ס' חת' זכה הנה
אבודיע כי היתה ביהוד' מצויים כהונה וכל מה' היתה
בתיים והוא נרוב ל' עמ' וכל' אל האה' ונחה כחל' איה'
ה' אספה אנשים נכאע: ה' אלהי החוק: ואם היה זכ' כול' אה'
אין היה יוש' אה' היה לונה ממשל' אפיו און דנדו איה'
כהונת כהונת אה' כה' יחלה ולא כן הוא כי אה' כה' אספ'
למות סתם כן גדול כן נעון להודיע כי האה' נחנה על
אספה השכעיס והיו יכתבו וכתבו האה' כפי' ענין ויהיה
במקום ויכא' אה' ידן על שם שבע ושבע ויכא' על אה' ויהיה
און המע' ואם יחאן אה' כי היתה גדולה ידען כי הוא אה':
אם אה' אלה הנדים כהונה איה' וכל' יוסף: נאמר אה'
אנה כהונה איה' לחברון ויוסף אה': וכל' אה' אה' אה'
הודיע כי נה' דין על ישראל ויוסף אה': ומלפנת אה':
אנה ויהיה אה' אה' אה' אה' אה' אה': דל'
אמלפנת אה': והוא אה' אה' אה' אה': אה' אה' אה'
הנודיע בעדת נה' אין להם חת' כה' אה' כי האה'
אן יוש' אה': אה' אה' אה' אה' אה' אה' אה'
כה' היה נעון ד' חוקים: ומה אה' כי אה' אה' אה':

ויקרא

וינחם: על איזה נתינה כי חשב ואמר היכסף אכנת לא
 כאל במספה אמר לאיל איל כי יחזק: יכול איל ואש כי אמר
 תמורת האש ייחלבהבה: אבל אמר השיון איל כנתן אשכט
 אחת והולידה בעם ונהיתה יורשת נחלת השדוה וקנקעות
 לא ייחל הכן זולת המזון והנכסים שבזאת וכל מה יורשת: וכל
 אשכט המה כתיב ינתן כן וכן הדבור כמעשה הי וכן כתיב
 יתן אלא מי שיתפוק ואם יצוה במיתתו תמו אלוה כן וכן
 ותמו אורשו כן וכן גמגה יכסף: ואמר לא יאמר ייחל על
 פלוגת החונן אלא יתק במתנה כדפחו הרבעים: וכן איתן
 האוסים לוקח יתק הכף: וידן כי הכת תחל עם הכן אלה ואל
 כן הוא: איתן אן כן לילוד כתיב וכן כתיב וכן הכן וכל יוצאי
 יתכן ומה הכבוד: והרבען מותקן לה עלות נכסים: אדעאל
 הנקמסו יתן לבת שלישית הנחלה ויתק זה מן מערכים אלה
 זאת נחלתו: יכול נדעעות ואמון ונכסים: וכן הכבוד יורש אפי
 אפן עם דודו כי לנכס: אלא מ הזכחים אונקין ובהאפס הכימים
 אז אונקין הכבוד ויוצאי יתכן וזה כמן אמרם הרבען כן
 נודם אלה וכל יוצאי יתכן של כן נקדש אלה: אלה נחלתו
 אלקין: אמר לא יהיה אב אכל אמר יהיה האב או ינתן האחים
 ואכסוהי אמר כן נתון אמרן וכן אמרן אמרן כי סתם אמר אכל
 איתו האם לא ייחל כנרעעות: אלקין: ואם איתן נכחים ינתן
 האחיות והאם יורשת אלכנה אמר לא יהיו אלה בעם כי לא
 יכסף לתלמה האם מערומה מפנילת לתם ויורש הרחוק:
 ואלא און ואלא אלה יירשן אחר האם: ואלא און יירש טחם הלכנה
 אלא אלה מן המזון לא מן הארץ אכל כנלות הארץ והמזון:
 ודע כי איתו האב ואיתו האם יירשן אמרן ולא כאלה: ואל כי
 האם אן תחל ונעמי מורה אלה נשאלמה: אן היתה כת
 דודי אלוהך לכן יורשה אמת אחרון מפניה: ודע כי דודי
 האב ינתן ונתקל דודי אב האם: ואם איתן שמה יורש נחלה
 מחללה והאבת עם האובן משפתת: מזה אמר הנשיא
 כי הם אמרן אמרן ולא אמרן וכן האם לא תחל כי אמר
 משפתתו: יפקד חכמת אור ומהות בענין: אלה

יזאמ כצווין דא כלסא זרביהם: אלס רוח: רוח הנקל כו:
ונתה מהודק כלסא רמזך ידיך עלון: דא תיעדא ארבעה
כי הוא נכח: וידעו זכר הנרבות להם חייבים מפאתם
אפק אכל המאיד והפסח או יעלן במדפח: דא יעלן: צו אה
כע ילחא: ען בערות ידועת ואם יעבר הונם בעל הנרבו:
נרבע: היית אמה כי הכסל והזקב נרמא נרמן יעב אמה
אחיו דבר הנאסא: והיית אומך הכהן יואל אמת יעב אמה
אלו הוא נלחל: לחמו: דומה או לחותם כגלויס: רוח נחוקי:
כי הם מנוכאים ורצויים: בארצון הם הערות האל ככנר
והא בערל: כי ימי הנרבות מברך יעד כנר: ען הערבע
הוא יער אחר באא השלל וזה שאמר ען הוא אחר הערפס:
כא ו-פא חורן מברך דמלן פי אחר דמלן: דא יער פואת
הלמ ילחט ועב ליקליט וילתח יהיה יער: היעלויה כהן
סיע: ארזית כי זה אמן יעלן כהן סיע ווא אוספות כי הכא
יעלן כארץ: דא כלסא נרבע במדפח סיע כן הנרבו:
האיד באא רמספה: דא כלסא יער להמזאה ניימ: דא הפאח
מאזויס מתקיים ומסליטים ואמרו או כן העלל: דא כלסא יער
כהן סיע: כנזל: באחן מועד שהא נזל: אכואם השפת
היית אומך אילס או לאחיו אכן אמר כלפמן: מלא מלא:
אחר המאיד הכנר ואתכ אוספי המועדים אמ יקא כלסא
ונספה: סא המאיד הצנר: אכנזל המאשון: אמ נכא כומלל
ינרמן השקועה והמנוח ואם נכא כומלל יאחורו ער
אל הא: דא אמ נכא כלסא ינחורו יעד פסח לעיפסח הוא
הלה: חל הוא הזפתה סא אוספויס: דא יחוד וואן מאהויהם
אל בית הן דא יספכו ספכ אומת: פא אאכת יעברדה:
מענתן מאכה ועברדה והוא מעברת הארץ: דא סא יאפה
אנליס יעד סחורה: מענה יעברדה במעלה חב היוף מעברויס
נחאויס: מנה חזלה: לת האתם: קהל אומת כגורת הארץ
ילס יערה אוכל מערס חו השכועת: וואן עין כפאה חזל
כי יסא מד' כסיון יעד יא: בהנרופכס: בעכור הנרופכס:
כלפועותכס: מעברו לבעותכס: דא אחר לבעותכס:
ונספיהם ילוב או העלות כי החטאת חין לה מנה ווא נכר:
יום תרועה

ונתן תחילה. הלא והודות או תחשת החלצות או תחשת כעל
 כי לא זכה תחשת החלצות ולא אלוס חות. אכן יסתפק הנראים
 רופים ולא יכו בשנפה כזה תום לא יחלו התועה. זכרון
 תחשת. זכרון לפי והלא. דל זכרון תחשת יום סיני.
 ותליתם אי כהלים ועצתם. הוא תעשה ועמידה בתפלה
 ונראה ויחפז. ותחשת. יחוי אהלים או יסוכבו במעכה
 כלהפה וכפה עין הדרי. ועכ"ה. הם לעם א' לא כנה ואלו
 לעיני דל הם סוף ויין אכן אחר כללן רפיס זה הנחל.
 השמים על כ' חתים. אחם זה שיש להם חנה ועקר והוא זכה
 ומהם חנה אין לה לא אמה ולא נסך. אהאמר כי יעלו לאים
 כלת לא ידע דלך המצות והוא שלטן על שאמר אלה תעלו
 זה במעשיכם. והלכת כא נם הוא במעשיכם. ועל כלם
 אמר אבר מעשיכם ולא כן הוא. וזה ידעה וקבלתם שמה
 מעשיכם. ואחרין אמר ואלתם למ זכה אמר מעלות
 והכלים כפול הנאכאים. פתח אמר

וידבר

אלה. ולא אמר וידבר ה' אלהים כי אמר יחידים
 אלה החתים אלם צוה ה' את משה. אול כי ידור.
 הוא כן מצוה לידע אצום ואמלה ונתיחות. וה' צוה על
 פנים. הא כמן אמר יהיה אלהים עמדי. וכן נדה יסתח.
 וה' כי ידור אול על כפלן שא ילם ולא ינוח עד שיתן
 הוא שאלתו וזה כמן דור שאמר אמר כאלו כתיב כפא
 ידור כזה אמר גולתן לא יכלהו כי אולי לא ינתן שאלתן והיה
 מונע כל ימיו. וה' אמר כן וכן כלל תנאי. כי כלל היהודים
 ינראוהו נדבה. וא ילם לידור אול בעבור המצות והחובות
 ט המצות חובות עלינו על כרחנו. או הלפני לבית.
 כשקעה האלה כמנדל או כנביא או בעדה. על כפלן ואלו
 על גולתן שאינו אמר ידבריו. או על כמן כמן חנה ויפתח.
 יחל. יאחר מיום אל ינסה והוא מצדה. דל לא יחל. כפא הוצא
 אינו חוב אלא עד שיצא מפיו לאסניה לכוך או משוע
 אינו חייב אלא עד לידפה נדעה. ואם ילפע אול
 שא אוכל קלף ולא אשתה יין אלה וכלכו כסה כנה וצא
 כפד אין עין אסנה אלא אלה כלכל אמר אמר כפא וואמר
 עבדך ילם או אשתך מצוה על ושלכע אמר ואלכע

ואנה אלה ואהם נמצא לנו ימים שמועדים אצלם: נאמר
 נלכד על אנה שלמע מפייהם ולא ימפוק ולא ינהל כי על
 דעתם נלכד: אמרם נדרה איה ולכח או נלכד ולכח
 על אנה דבר נלכד מה יעלה: נאמר אמר כפלה כלבן
 פודה ולא ידע על אנה נלכד יחנן על דבר הנלכה: וכן
 מי ליטמג כתיב נדרה או לבועה עקל לניס כי הוא כדבר:
 ואם נלכד איה לא יזכר כלל ליה וכן עת הפסוק חייב
 התודות וכל הפסוק: וכן כל ספר נפלות אמר נלכד כל
 הנאי וכן איה ~~נלכד~~ ונסתכן יעח אלו ויתפול כחמור לאם
 אז יסר נדרה ימור לכן יעח הלו חפני אסכנה: והנלכד
 אכל מצוה לבועת בעלה: וכלל לילכד אנה המצות
 לנאמר נלכדע ואנימה: אלה כי תדור יעל בוודת: והם
 ד' חניס: א' פניה: ב' בעלה: ד' אמה ו-חלה: ד' יתמה:
 כפלה אפיה: אפ' אמר היה אמה נדרה נלכד אלה נדרה
 מרחוק: ואין אמר אלה נדרה הפיה: ולמע אפיה: ואם אפיה:
 אפ' לנדרה כעסן והוא למע כאלו יכלה אלה ויש לו
 חלות כל הונח אלו כלבן ונמר כי אחסון אלה ופעמיאמר
 יסר: ואם אמר אפי העת התורה לך אח' נחם אונת' יום
 ואמר עימי נדרה הנדרה מניס: והעוקב כל הונם ילאו חלות
 אומר כן וכן עז דמחמו החמה: ואם הנה מנע כפין
 או כפלה או נדר איה: וכל יעלה ומה חטאה: נאמר לא
 חלוק כלכה כי על עון: אדע כי הנדרים לנדרה כפיה
 אפיה והחיל לה ואהם נדרה או יוכל איה אפה הנדרים:
 וכן לניס איה ומה ונלאת אחת: וההבעט אמרו לו
 מאנהלה כלבן ואמה ואיה יסח נדרה: ואם אמר האב
 כפעל יסר ואם הכעל מלודע אז יסר: ואם אשה דנלה
 מאנהלה אנה עון האב יסר עז ליכדור הנעה דל' לא
 יוכל אפה אז האב ולא הנעה הנעון: יעל הוא לאמר
 מורה נדרה בעלה למעך: והלכה אז יוכל אדונה
 אפה נדרה: דל' יוכל אפה: כל אלה אסיה: עס כל
 אלה אסיה: ואין חלות אפיה: אולפעל אמה כי כל נדרה
 לתנדרה וכל לבועת להלכד יהו בעלים כי אע עוקב
 למדנהים

אמרינת היס וזה יבעל דברי הרבנים להתירו זה: אחרי
שמענו: אחרי יום שמענו: וכלל את עונתה: היו הנבל ממנו ואין
עליה בקלה אלא הענין עליו: דלא חייב לכתוב את החסדים שיש
וישמעה: אמר אחר אמר נתן איל בלבן אתה צדקה לעניים
חייב און לא: נאמר חייב עליו כי הוא בוחן סיוות: דלא ראוי
איותו בלב ובפה: דע כי אלה ילדה בנדרים חייב
עליו נדבן לנא' ופי השלנו: אבילות חוב להתודות ולשוב
אל ה': א' נא' אי אלה ונקח הדם: ויהיו על מזבן: מעט
יהיו צובאים על מזבן: דלא יעמד עבד ליהקרוס: אימרו:
וינתנו לטן החנוס: אלקי אמתה: וכל הנזל: כנאות
וקבואם: וחצוצרות: כליו חזל עליו זה: כל זכר: כבוד
באפי: אפי מזבן: ה' אלקות כבוד ובט מזבן עבד ה' און
וגה באעם נתיקלה מעצמן ולב לונה לבחן: והודיע האלה
כי לב באעם ושאון אגלים לאעם והראובן והרואהו:
טווחתם אלהים: דלא הלות לו ארצם: ויצאו אלה בעבור
כבודם ובאלה ראה אגלים העלות חרה אפוי: הן הנה:
הגלים היו היראת אכבודם: אמר חזק: הן היו
הדורות אסירת מעל: ואכבודם אמר לא צום כבדות:
ונפלה פלוגה כיתה ועזבו הסל מעד ליראן מהיאות אלה:
הרזן כל זכר בטל: לא יתבדלו ויטערו האמה באבם:
יודיעת איל: הכובדת והבוגרת שאו הדע איל או תהרה:
אם אמר ומען ידעו לבעלות: נאמר הכאן מילדת גלים
נאמנות וכלן וחפלו וראו ואפי' אם מוסת עמ היו נהדמות
כי לא הן מבעל טן דרוסת איל למוסת עמ: ואתם חזק:
אמר צום והלא הן יודעים אלא נתיירא לא יטעו עוז: אהם
ולבם: זה יחנן אמי שאמר בעמאת דני: וכל לוי עמ: זה עמ
חזל: מעלה עגלים לנאר: תהחטאן: מעתה תהחטאנה
הכלים והבדדים: דלא תהחטאן תהחטאן אומן: אלהה:
מן האחרת: תעפרו באים: תסורו טעופן כמון ובעת
המע: תסורו הטנוף באים חזן חותן ושלך למינת
או אסר אל'קאי בעבור ליוסר הטנוף לו כלים: דע אמה

ב' לבטוי וקצי באן אלה האל פחות וילכו בהם. אמר
 לבט אמר זה נזכר: כמו לא היא כי מהם היו עמאוס
 זה נכח ומהם לא היו נחמתי יערוונה נכח אלא נלתי.
 אסמאח האן נתון בע אמר באותן האעד יחל האבותם
 וכן יאיר בן לעל מיוולת האם האן נתון עוד חן עמ' בע
 האל פחה גולת אלה היחולות: האמר כי יאיר היה לו
 עמ' בע יהודה חן ואולס אלף העמים היו תוספה
 ון אכל בע אמר לא אמצאן: דא אלה שלים עיר ליהוא
 היה כי נתחוס בחהבם ואולס בנלן מן הכפא לעלע
 עמאם חסד ויחלבוט מן חונס יורתן ליהוא כטודם
 חונ: אמר אמר ארץ סיחון מכלל הארץ להתנה לסמאל
 אכלהם או לא: ילא אלה היתה מתחת הפרות: דא מתחת בריית הא:
מלך
 אסעי בע ילחוא: כיד אשה: לא האמר כי
 אולי הם בע יעקב אסף האבן אל מצרים
 כגון יעקב: ואלה מסיעהם: ואלה שמות מסיעהם:
 מוצאיהם: לילכן למ יאוס רכיס: מסיעהם לילכן למ
 יאוס מעט: דא מוצאיהם לא יעבר בה איל: מסיעהם
 מעט הליחות: מחמת הפסק: הוא טן כי הפסק
 באלה וחקרתן טן: כיד דא: לא מעט איל: ובאלה הם
 כאלון צאם ובעל וכמו דמן: דא הם חקרעוואים להם
 נכבדים כמו אלוהים: דא סל כבוד בהמה כי הין עובדי
 אבהיה: בסכות: אפע העננים נקרא זה: וילכילחוא
 מן איתם כי האבן ילחוא במדבר איתם כמו וילין און ח'
 ארץ לבן כעווי השם: ודע כי היה הם נכנע ארץ
 כנענאוג כי יום סוף און לן נן לבן נכנע כנענאוג:
 לבעים תמחים אילע תמחים ואמר ילחוא: פארן
 דתמה: אצפרען: מדבר נדל: עין אלפט כלס אחד:
 ומן דתמה לבן לחור ח' מסעות עד מדבר עין: אסמאח
 ובע ילחוא נסעו מכאור בע יען מוסרה: ואין אמה
 ויסעו מוסרת ויחכו כבע יען לאמר מוסרות גולת
 מוסרה: ומה שנה מותר אהרן בעבור יהודיע באינה
 חדל וכמה לחדל את ועוד לכה: וילע הכנעני:

אחרי כן כי הנה אף הוא אחר כהן ולא אחת אדם:
ושע כי בעלמנה עלן לם זאם הנחל אפני הנחלים:
ואתנה ונחילא וכאתה דין כהנך הו העבדים וכן נצחם:
והנחלים מענה וכלתם אז השליח מהם א' שלפוחים:
ולתם נחלים בערות ובלוחות: זלתי מספוחים: הצאנים:
הם המסבלת: והוללתם את האהן: מן אברהם כי אבם
נחתי בתנאי לתניין מצות: אלפים: כמן ספין באועך
זה כוס: ולצנעם: זה באוה: כאלף השכן על צדיכם
לתינוח יהיו כמן צע החמקים אשר ידעו אויל בעדלניהם
מצב אל צב: דא מחטים גדולים: דמות: כמן לענתיים
כן אענה ארבים: ופוחים: עמם כאל נבאותיה: כי ים יפן
עם נפחם היא לשהא שטמה הים הגדול: ודפול: ונכר
ל' הפיות פאת טעם אים האלהש נחל מצרים: והפיות
השנה פאת מערב נחל מצרים עז הו ההך הוא אל'ביל
קרוב אל'ביל: והפיות הו ההך ההך עז אכל חמת
והיא אלהה קרוב לערב כהבול פרת: והפיות הו
פאת מזרח על שפם וילך בעוות הגבול עז הירדן
עז ים האוק וזה הוא ספוב ורבע ארתיולתול: ודבול
הנגב הוא נלה כי אינו הולך בסון אלא כנרמלוג מעות:
חצר אדף: ראפה נחל מצרים הוא וידי אל'ביל קרוב
לעז: דא הוא קידי אל'ביל כי עז לסינוח נהר
מצרים וימתן מו הים ממנו בעת לועלה כמנהגו:
הנחל: רסאיתן: ומחא: מן ימחא כדה כי יוכה
הגבול כמן אים לרבה ידו ונחל: וקמת הם לפעם: א'
דמשן והב' קרוב לערב: אלף יתול מענה אל'ביל חילון:
אלה לשנות האנשים: אים אמר איה אמר כג' מהם נ'ליון
וכה אז אמר נ'ליון: נאמר כי הו חדלים כנ'ליון
והראיה על זה כי לא זכה אסוב כן יכונה נ'ליון: אים
אמר כצאם אמר כני קולת יהודה וכעמין: נאמר כהין
נ'ליון אים אחריסגולת סלב ואלדד וליקדע כי הוא נ'לה:
ולא חותם: היא מחותם כמן דמות ופרדסים:
דא חותם

בן חיים כמן צבאים ואילות או יתקנו או צרות מחותם: מנה
 הגוף וחוצה: אלקי אמה יהיה לכל פאה ופאה לך כן כי אמה סבל
 כמן אחר ספק לשמונה עשרה אלקי: פאה לך יהיו לכהותם
 ולרכושם ולאלק ולפע אחר וחיים אחר יתקנו לטובה ומדות
 מחוק לער אלה הצדק אחר כל העמים אשר תתנו לקיים מח' עשה:
 כי הית אומר זה שמאך ועליוס תתנו ועליוס תתנו עם
 אלה השלם תתנו שלום אב עמים לכן הצדק אחר מח' עמים:
 מנלע: כי היות יקע ויתפס לט: והנהותם: כבוד שיערה
 אבל כי תשלם אלק והיער לטפול בשלום הארץ תעלה
 יער מנלע: לך מן האמה באיס עליוס: תבנו אהות ולוב אהות
 העיר: אב שבעים אחר כי הורה ארץ חנה ולשה אע
 שבעים ולעיר יוסיון אהה ט' שמה ויספרת לך שוש עמים:
 מפה נפס: נאס אין אנהד גואל לא יכוס לכן האב אלה האות
 אבנו או אה אחר כל דעה אין קוים אנוס: ואס הוא מניד
 שלהם אסנהדן ונקוהו ויעיון ברבין וזה הוא שהד' למדינה
 אכל הורה כמדינה: ינוס אל מעט בית דין של עיר או כסנהדן:
 הדין הוא בר צדן: ותולפס הטל דהי לער והס כרתם:
 והרוצחים ל: האל מניד ואס בשמה יהדפנו: והל לנה אמוס
 ון אלהן שמה או השוק עלן כצדיה: והד שוד: ולד' אשר
 והרוח כחרב: ואס כפול כהן אמה הוצעה לך כי חוצה
 כשוד יהי ינוס אכל אשר יסה כפול כהן או תצטרך חפול כי
 הוא כל יודיע כי הוא מניד: אחר זכר אכן הוא אשר יחא ליד
 אשר יהת ולא תצטרך חפול: אחר זכר העק שיחא ליד שמה
 חוצה הוא: וכן שו ליהוד כראון נקל ון כאת לוד או כסל וזה
 ונהלת הוא חוצה וכן שו ליסה אחר מעט כפול וזה:
~~כפול כד' במבוליים או כל או כמעט שהכל האיה כן~~
 חוצה הוא כדון: ולמה לא אמה כפול כהן כי אפול מעט
 מן הפול יחיה: כפול כן: בעל שישחובו כד' כדון ואל
 כי הורה אוש אלה בשדה והוא שונא יתנוהו כפת הסוהר
 גולת ער מנלע ער יוס אחר והוא שלם עלן אהות: ולפול
 העדה ולא אמה השופטים כי העדה יודעים אמה אויב
 או אוהב: יעד אחר הכהן: כי אולו הן לו שמה וענות אס
 רבות ואס מעט וכבוד הגה ינוסר כזה הייסוס: אלה שלם אחר

יחוד

אילו כחיו: ואם יצא יצא: לאם היה יוצע ה' לזה הוצת
כגזון ולא נגלה ככז היה אחרים לו שיצא מדברו עיר מנאסו
ויהיו גואלו הגם המזי ושוטטן ואם יאצאן ויהרמון ואלי
יתברר כי מעז היה וזה הדבר הוא המגלה יפא אלמן ופטן
לם ונחמין יגרען לזותן וינצרו ויפאן אותן לם: והיה אלה
אדם וזנה שלפע: ה' העניפים להם ט' יהן עננים שמועאן
מהם מעז דנזונה שלפע: ועז אחר: אס' אס' הוא לא
יענה אכל כחשן ואתן אס' יקחמן יכאן ויעז אס' כעולה
ערוסה לקנה וישאלו שלא יפול יעסן גואלו הגם על הקשור:
אס' אחר הוא אחר כי החיז לא יעז אס' אחר יצטן לא
לפניה: נאמר זה שראה ואמר לשופט ואלן יטחון ללכת עם
הזנבים: גלן ירחבה עמם נאולם לא ידבר בפון וענינו
לא לאן: ואלן תנחן סופר: ג' העל המעז: אנוס' מענה מן הנס'
ואתן לא יכופר: אס' ירען אגלי הער אע לא יתכפר:
ואלן תטא אר' צור' חר' לא יקו מן דופו החיות והעופות:
וישכחו וישמאן אחר: והאחר תהנה כד דברים בעז
כגאן עריות כלפיכות דאוס' ואמר לא יכופר לא תצאיה פה
ואלן אער יורדי גרע ט' אס' של איל על איל אכן נעון אן
תורמוס ואת האיל לא יהרד ט' אן ענה אס' אן ה' דבר:
אס' יהיה היוכל: אס' אס' יהיה היוכל לא תשוק אלינו ט' אן ג'
אברה: ידוע: כי תשק נחלתן חסרה לעולם: ג' אלה
חמשת שלאל משה: באלו ובקמקם ובכבלת צאפת ובפמטה
כט יוסף: כן אטה: כי אלה טובה שאן והאמת מעמם:
מן אחר ט' איל כנחלת מטה אכזמן ארז ט' הכן יורש אמתן
אלן לא תגזון: לפע אחר: אמתן הפתחים הכת ליהיה אחר
אחר שהפעלה שלפע אחר לא תרש נקענות ולא אחר אכל
יורש האב מהשכט הוא יורש אחר: ובכסוס והאמתן
תורש הפת: וזה שאמר וכל כ' יורש: הוא ערס שהגדו:
כאוס' לפע דודיהן: ולא אחר לפע דודיהן: ארז ט' נחפון
כפע דודיהן כמל סחור: אלה המצקל והמשפטים אשה צוה:
כיסו אצוה שאן נרע ואלה ואלה ולמן ואמקוס לא נאמן כה
לכן בעלה צורה התורה:
הם כי סבה במערה

אלה

פיהל דברים

הדברים והיו: כל ש באה אצותנו מדברין בחזק
 א' ואתה את פהל דבר: שאת ויבין כפי שאתה את
 מה ליום והוא לך ימים מפני ד' שבתות שחוקו כלו לעשות
 אצל אכל כהמ: ושלח יהושע מרגלים כיוס' לחזק ולסבוע
 והיו כמיתה יוס' לל' ולפע' ופוס' ה' שהוא א' כסבת ולפיכך
 לחזק באן ליהושע וצוה לויכין צדק' שאת' כי כיעד' שאת'
 יוס' ארמ' עובדים הוא הוס' לפאו כן ואחרת הוא יוס' ע'
 לחזק ולע' לשבוע ויוס' מעשה' שהוא נ' אפאת המרגלים ולסבוע
 עברו את הירק: כגאת רביע' כי האומרים כל' פאזר' מהחזק'
 שיש לכן אחרת' כי התקלה ספר דברים כל' לחזק' והשאת'
 באחרית החזק: פאמה אלה הדברים מפני כ' יל' כספר' הג'
 דברים אשר דבר' אלה כדבר' העדים אשר יעמדו על' יוס'
 כל ספר' וספר' זאת יתקאל' שאת' ואע' כיוך הגולה: וא' אחר'
 כיוך אמת' הספרים לחזק' כי כפא' עתה יראתו זה כיושלים
 וזה כגולה: ועד' כיוך ויהי כשלים לנה: והוא מע' שאת'
 חלעו הספר' עמו יאשיהו ועד' מעצותו היה יל' לוא לית' שאת'
 יל' לעם ול' יהוים יל' שנה ואלך' צדקהו אחר' יכעבו והיא
 השנה ה' אלה ויהוים: אלה הספר' יחלק' ו' חלעם: הא' אנוכי
 אלה וזה כלו חכמה: אלה המה יעז' פלה' כי תבוא
 צוה: אלה יאשיהו יעמדו ב' עמו טוב וקאל' הע' ועד' שיש' ואחר'
 יסרה אל' כל' ישראל' כי כפא' ה' כה כעון' שיש' כלו חכמה
 אחרת' על' אצל' עת': כן פאמן ופין' חזק: כי יתחלק' שם
 כפא' שאלים אל' האחר' או אל' חזק' ופין' כ' הכאור' אחרת'
 כפא' לכן וחזק' וזה דבר' דל' חזק' אחרת' על' שאת'
 כפא' דבר' כפא' עת' נח' כן פאמן יופין' חזק' הוא י' חכמה
 בשנת' האחרת' יולפין' הוא חזק' כפא' דבר' לכן: ואחרת'
 עת' אחרת' וזה דבר' על' העל': אחרת' עת' יוס' כי אס' יע'
 עת' עת' כפא' שאת' עת' חזק' והיא דבר' ה' שיער' עת'
 חזק' חזק' אחר' והוא יל' יוס' אחרת' חזק' וזהו אס' כפא'
 על' כפא' אל' שנה' דל' הם חזק' שחפ' ה' אלה כהמ' אס' יע'
 עת' עת' כפא' עת' אחרת' וזה דבר' יוס' אחרת' עת': אחר'
 הכותל: אלה הועלה כפא' בעבור' שאת' אלה ה' חזק' עובדים
 א' היה אחרת' על' וא' אחרת' כפא' שיער' לע' חזק' יוס'
 כפא' אחרת' כפא' עת': הן לו כ' כפא' והוא כפא' אחרת':
 חזק: חפ' אחרת' אס' אחר' הוא העת' היה אחרת' חזק'

ומה הועיל שאתה פנו וסעו: נאמה כי צוה להם כסית
את האלהים ועמקו של שנה פחוק לי יאמי וכשלא
הצרך אותה דב לסס כי הוא תקלה האסעות: ה' אלהינו
אנחנו כי סגנו האמנו כלה האלה: התבונן האותיות
ואומר אלוים: אחר לבתן העצה יתרו ואחר שלנה ולות
מה: כעת ההיא: כסית: סכוכי השמים על עליו ורמי
שואו ככל העולם: ואשר אחר סחלו הם כי חול הם
ילכו אדם כן ישאל להם צדיקים יליכו חמה ה' והאש
בעבר כי הוא יעקו דגלו כן ישאלו בעלות אס יחמסו
כעסר ה' ישאם ויעינים: יסעו עליכם: ולא אחר יוסו
מענה מוסיק עלים לעתה אלא וזה כרוח הנש כמלה
אספר כע ישאל: תפארת: בתורה ובדקדוקי המצוות
ובדינים ובקובים: שוצאו דבר מתוך דבלי: אוידועים:
בראת ה' ויתרו דבר ל דברים אנלי חול עליהם והמורים
ולא חולים ונסדעים: אנלי אמת בשלם וכמה שונאו מצע
לא יתו שוקר: לפעמים: מן לבטים: לא יחזיקים
אשר אלהי שחאלו ולק אה גור האלני או הוא אסל האלני:
נאמר אינו אסל האלני והראיה האסל אורק ואת חמיל
כנתן כגלו: יהיו שנים הכל כמפטי תשועת השמים
ראותו וצדקתו: ולא האמה לו נצח דמור: עלה לשימ
יפלה: אס אה הא למעלה אמה או אסל לבדי ואיך
חבר ענין המתאים עם זה: נאמה כי כסית אלה
אחיס תורה ותנתי לפעמים וראיתם אותה אסל
דעת הנעמים או אכנים שלא ראו אותה דברתם
עלה אנלים: עם גדול במספר ורם כממה ודול דגלו
לא תעצבו: מפע ענין: או תחון אנה אלה: באנלים
האלה: אצלם האלה: אס אה לא סב חוקרה וחכמן
בתורה יהודה אה דבר שיק לו חלק וחכמן ולא אי אפלה
שאינה חלק: נאמר הסעלו למעם סכסכ ועלם ורחוק מנולת
ואתם באן כי טפס ייחובה: ותהינו ותעלו: דברתם
הן הן בעלה כן ונאמר לכן הן יהי כדמור: באשר
תלפף הדבורים: אס יהיו כמקרה או יענו וסילת
איש כבורה יצאו אל פנו ויכוח: ותשוכו: שלא אה חמה:

שארן השמים זכרה : כל מעשם אור הנא מתוך האל : זה
יודיע כי יצא דבר ה' אל הארץ והשמים והכל האל :
ואשר אמר מתוך הקשקש כי הקשקש יאמר לוטא באל והיו
ישמעו ב' נאות כמו ב' אנשים מנבטים יאמרו דבר א'
נא דבריהם : להודיע כי בעת שהיה מדבר חזון הנאות
ולמען והמעש : ותמונה : אפי' האדם לא ראו אל
ותמו ויאמר מעשה הצורה : ויודע ולא אמר ויצו כי באמת
הדעה הם ידועים גורא מצות לבת : ויכתובם : יאמרו
במתכו כמו אור שיעשה פתח על החותם והיו אכזבים
ינרות כראם בשלח ימי כראשית אכל בכתב בעת
הלכות : פן השקיות : ותבאן על אבכם בסגור ולטות
אל פן השקיות אלא בכותבם ונעמדותם : פסא : מופסא
מאכן ועץ כמו ויפסאן : סגור : הוא דמות אדם : ואחרים פנים
לכפיתם ולכל אגרות : והשקיות : כן באהן כן בכפיתם
ועצותם בקרבנות או בקורות : אשה חזק : אשה ה' נותן
הועלות מהם כי השם מכלל הפירות וכן הירח וכן כפיתם
זה אשה הנחם בחפצם ועבדו אורם : לא מן החותם אור :
כי הנאה בעצמיהם מעבודתם : מסוף : דע כי באשה אכזב
פכהו ליפוצץ האל לא כהו כן הן ישתאו בצורה : כיום הנב
לד כמו אהיה צדקתם : אינני יעזבה : או אדוני עכבה : אל
נבא : יכח לאס כי האנאל אס יהיה חלש או יפחדו אמנו :
כי הנאה : זה מתוך על אבסוקל אע יודיע : ונולדתם :
עב ימי יחנאו : והשקיות : זה כמו הושע בן אלה השקיות :
שמורת אבסל הנאה : זה השקיות אבסותם : כי אפד
האפדן : לתצאן כמות והאחיק ה' לעשות השמים רש
שנת מן יתבעם עד הושע אכלו ליהודה או האחיק האל
א' שנה : ועצותם לשאלהים אחיהם : תבין שאכזבים
האויס

האויס
בכוכב
יוחנן
של מעשה
אזיל מעשן
זכרה

עופי אלהים אחרים : לא הודיע כי
יפחדו אהבם לעבוד אלהים כמו
לא הודיע כי העם אלה האויס
נח ואשר האין לתק ותפה הין
ואין מעבדים אלהים אחרים : אלה

זכור ד' הודו ליהוה: רחמיך ושלשיתך טעם זכור ואזכור האלו
 כי הוא כסלל תחת האכל: ופרשתם אלם: אהלוות: באחרית
 הימים: הוא אחרית הנק: ושלשיתך כנאו: תנבאו מצותיו:
 ולפת: ולפניו אל תסתו: דל' ליתן מנצחם אל אהמ
 הנדולה פניו הנלוה: בעבור הא פת והמולד: ואלו יהיה
 בעלת צרה: ולא ישתוק: בעת רעב וצמא: כי שלא נה: ו
 אס מחפוק להגיע כי אותה צמח אינך כואו ורואה אס
 יעלה כמולך אנוח: הנשמת כמזהו: על לידכה אכני ה
 מפי הדבורה אעלה רב: ויקו: יענה ואלו מתן הפחית
 וזו מלת הנסה מתפלת מלשון נקלה כי שן וסוף אחד
 נלה יהונתן או נלוד: כמו נסוד: דל' מלשון נס אלהים
 כל האונות כמו נס ודגוי: וכן הפתח הא נלשן ה יני:
 כמסות: הם ה האונות: כמולך: יעלה צמות: וכמולך
 כי היו מתים ונדפוס כמו אל נחם: וסופה אה המוסל
 מעה: ופז חזנה: אכור נא אונות: והיא אמת כמחנות:
 ובמולדיום נדואים: ניעה יס סוף: מאצו: אל טפול ויכחך
 כנהען: ולא אמה כחעם ילופ אל יענה: כפניו: כחמיו:
 כמחו הנדוא: הם עשה צמות: נדואים כמסות: ועצומים
 כדוכה: ואין עוב: אין על הדכה הזה תוספה: ולמחר
 אה חנו: עקאות או יענה המצות: ומצותו הענינים:
 אז יכיל: אס אמה אנה יענה לנוס למה רוצה: אנוח
 אהב אתן ככל דעה אה לא נכה אמלה כן אן ידע הרוצח
 כי איל עמד אנדון: אהת המורה: ילופ אל תורה יעני
 חנאט לכתוב אמלה: דל' וגם זאת התורה ככל התורות
 התלויות והם עני מקט: דל' וגם התורה כלה: אל הערות:
 הם עשה הדברים: ונקו אלם: תנע בלופה ונחם:
 הלא הינו: כי כמ צדניס מאמינים: כהת עמל: אסמולך
 יעמן והלא אז היו טפוס לא ידעו דמי: נאמה הכרית
 כמחה וכלה על הנדואים ועל הנענים: אל אהת אכנותנו:
 שהיו כמנחים: דל' אן אהת אכנותנו ליהן כסיט עמל
 ולמעלה סת הכרית כלב עמהם ועמנו: דל' אהת
 אכנותן אכנותם ויצחנם יענה כהת אהת אכנותן
 כמלוי כמו שמלה אהת: פתם כפנים: כאן שיה: אסמולך

מען יזען ישראלי כי מעתה יראה פה האל פה הנזול והאחר
אם תראה מן על נזול ואי יסוף האל יסוף אתה לה סוף האור
לא יכס מעד סוף דבריו: ואמר יראה הנבואה העד להם
והזיעה כי ה' הוא המדבר ואז גורלו: אינני עומד כמון שיה
פן ה' ובעצמו: והגד אסם הוא לאמר רב העד בעצמו:
גל היות שוק אסם אהיה היות שאמרתי ועתה אהיה
נאותי ולא עלותי כי נשמת דבר ה' לאמר האמר אסם
עלותי כהה: גל אפס כי יוראתם כי היתה אסם ולו
אענות אחר שיהיה הענות שאתה כמון הכול האהיען:
אמרתי וכן האהיה סוף המדבר ואמר אינני ה' גל
אעלותי כהה אפס האהיה שאתה אסם האמר אסם:
אמר הן עומדים כהה הנה נעמים ונלום און לאו:
נאמר איתכן לאמר אינני ה' ואי לא ידע אורתי כי הנה
וסאיו לא השלמה כעת אן היה שם וכן הנזול וסא
טמא היו מופרזים שומעים אעל: וגם הנחיש אן שמיעו
אעל וגם לא הנחיש הלסטים נחופ אסיע כמון שרבי
גלען ואהופו לדבר עמם ואסא שמעון כהה אסא
הנכונ עשה בעצמו אהופו: ואסא אהה העל נזול אסא יסוף
שלא יעלה אן הטחוחים: נאמר אן אהיה אעל העל כי
הוא נזול: ואסא הטחוחים יפרזו אורתי המעמד אפס
כבוד ה' אכל האור נזול נלום אפס הכהנים לא ידעו
כהה אן כהה אסן הנזול אן יסוף עמא אהיה אס
אמר אהה אן הסתה: שמהו כהה כמון שיעלה אהיה
נאמר כי אהיה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
האן דמות ואן הסתה: ומה נאמר אהה אהה אהה
דבר עמון אהה אן כהה נאמר אהה אהה אהה אהה
מן כהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
שמהו אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
הוא גל אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
נאמר אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
אפסיה כהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
פיה האהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
תה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה אהה
יסוף אהה

יבואו ב' פעמים הא' לא ימצא בכתובו ואפי' אם לא יתעבדו
 והב' לא יתעבדו אורח ואפי' אם אינו בכתב אחתהו כו' ו'
 שאם יעלה צורה ונעבדה ספסל מוכה: ואמר לך אכל
 בכתב ה' יקלה לעשות כחופים ותמורה ופס' אגסי: דל'
 אך או אפי' אין דרך חתוב יבואו מה שיעבדו והמעל'
 ביוצאם כמ' שמש ויהי: פסל: הם הזמורה כזלם:
 על פני בעליו: אף השתחבה: אפי' אם תלמוד באמר
 כי אינם אלהים ולא תעבדם: כסדרה ובערבות: דל'
 תמונה עם כל תמונה: דבר בשמים ופוחק ופס' ט' אין
 מעט גלות אלה: אל נבא: אמה כעמדה: פונד יעזב:
 זה יבצע אמוה באפי': אפי' כשיתחך אפן יעבדו חלד' יורה
 אזה לא יאחיר: ואפי' ירבה האב יפנוד עליו בעתו ונסד'
 יבואו לעבד ולפעם כמו אמה באקאל והלאה כשלא יז'
 אלו פוס' ויהיה עם האב דור חמשו כמו יהוא: וזה אפי' הן
 באם שונאים לנאמרו לונתאי: ואלפי' אין חנה ואשר אמה
 אלא דור הא' כלו המספר: אנוהי' העלילת מאהבה:
 ולמה מצות: העלילים מוחלתי: לא תשא שמו כסיד'
 על חנם: דל' לא תשא ידך להשבע שמי בין כל פגמים
 כנזים בין כל לשון: אלהי: תשבע כי פהיה אפונ'
 זה הופים ולא תתבהף אך כמות ט' פהיה או תשבע היום
 יום שבת והוא חנם: כי לא יתנה: מה כמות ט' בעל
 עובות אם ישוב יפלה להעלותן הנעמה לפעולה אפוא
 ישבע אלא לא תועיל לו אף התשובה אלא תבא: דל' אפי'
 אם לפ' אף יתקן מן אמות בעדה וזה הנחם: שמוה ט' לפ'
 ארזון: מהאמרת: תעבדו: בעל אומנות: כל מאכתי:
 אף האמרת: דל' תעבד עבדות האמת: ומאכתי:
 האומנות: דל' עבדות ה' ומאכתי הדבחה המותחמת:
 וסוף וחזור: אף התנס' בלפחות לזיון ואל תפגם
 כוזב כי אולי יעבדו: ויהי: נהי שעה לא יחולל בליו
 אכל כעמדה לא תחפ' כיד חנה: אמת דם: אפונ'
 בטויה: אמת כמות: ומה מצות השבת שמישים מובלות
 וכל משפיהם: ככר אף אפוך: יעמוד אפניהם: ולא ילכ'
 כמעט: ולא סורה דבריו אפוך ולא אכ' אפוך ואמר ולא יז'
 אפך: אם אחר האל הוי' ט' פס' מה ומה מעשהו אפונ'
 יאריסון: נאמר אולי נזה על יאיוני אחופים: ועל זה אמה

כי לא תספר יאחיבון כאלו ליהיה כרתני מרתקא: דלא כי
ינצוק היום ואי יוסף ולא ידע: לזה שאמר יחזקאל ה' יוסף יוסף
יצאנו מן החם או מן החם: דלא זו כלשהו אלא שאלו שאלו
יחזקאל ב' עשרה מספר האבות יאחיב' ה' ילפתם בארץ זה
הואו כחוק, לא תרצת. יכול לא יהא אכסן מן החם
מן כשנהו והמצוה ברצוה רוצה שאלו ואתה הודת
בחק: אוהאלין או אמר. לויטן אל האים או יכחכו ערוס
באולה בשלן ואם אמר או י' יהאן בעצת הכל יהאן
אם אמר שנתכצו י' או י' וידעו. שאלו אלא ד' או ה' אן כ' י'
והחית רצוה ופ' יחיבון ולוח טמא טמא חלל כ' ח' ח' ח'
לא תנאל, הנאל עם אלת איל: אכל זכות הפול על פניה
ואתה: תסאל זו המצוה חית ערוה וכתובה ויט' ופ'
ימורה ולפתה כחוקה ולכניה וענין אשה נים: לא תדעו:
הוא חן א' חן סח' חנים השוה והמה המכנה אפניוה
ואתוה וכהל לעמיתו ופ' ויהיה וק' ויט' חן שפון
ודעה: לא תענה: ככה לא תכנה ד' אמרן על חית
ואפון חים אסור ואלה זכה חית כי הוא אחיך והוא זכה חן
ז' כחך כפון שאלו חסד חנה ענין כ' ואם הענין
אפס יפא נכח ואם הענין על חן ילופ או ל' יכול מצוה
זוהי ולא יקם מעד אהלן ולא תענה על חן אהלן
ככל אה חן: וקום הכבואה אפסון המכנה לא תחמו
לא תחמוה אחל והחנים על לא תחמו כי כל המצוה
חליות על זה: לזה חס כפן עעמים אים חן על חן חן
חס ענה אז יקום על חן רנאיהם חן חן כנהנה אפס
החוק: ואם חן חנותם יחון בעעם הנטון ולפנים: והם
שפ ססויים: דלא ככה נלע עעמים כי כלל חן חן
באחור ללשון חן נבאחור ללשון: אה הדפחיים יען חן
הדפחיים: לא יספ' וא חסין אכה עעם דלא וא כשהחן
הדפחיים אשה ידכה וינלל: אה ככודן: הוא חוסך ענין
כי אכבוד או חן שאלו כי לא חיותם כל חנותה: חוסה חנה
חיותן כי ידכה ל' עעם חן ויחון כי חיים אוחיים חיים
חכה אלא כחיותם: דלא חיים יודעם אפני חנה חיים
וענה חיים

ויערה ראיונו ושמענו כמורסו: מו יתן: יעד עובר: לא. מו
 יתן ס' א' וא' באן להיות אכפס שלם: איעבור יעזרי: כמנס
 כפדיו: אהלא המצוה: הוא שאמר כה האמר החניס פקול
 כהר סיני: או המורן יתן כמצות העלה ושמול בל צות א העלה:
 איתן תתן בעולה: ועוד אכס בעולה: וקאר קדם ימים: ילעם
 שיכנס כהרן: איתן תתן: ליתניון מצותן דא תתן מנחת
 נהיבם: האמר: כי לו היו שני היה זה חכמ המורו ו
 החיות ואפי' אם יהיה כעיהם שום לא יתכן: ואהפתי: יתכן
 דהיו וההלות והיען רצונן: כפול אפקל: לא יתן אפר
 כלה מחלבות: וכפול כפול: כסל האות כפול: וכפול אפר
 כמורן: וכעני כפול: דא כסל אכפך כפנימ: וכפול
 מחותן: ולפנימ: תספח אהם דכחי תורה כמו שם יתכן
 ילכו: דא תלנה והיא החדס נהי: דא יתן חמ שמו העלה
 צוות חניס כמור: ונשתם אונת: שתשוק אכפח כסל
 אור וסיקל: דא חס עלת הדכחם: אטועלכות: כמורא פילין:
 והעל א דחם: דכר מתן כדכס יתן טופת שבעופנה:
 וכמורא העין יעין: ולתתם על מצות: לתים
 ספיהים על שמה הכתום: דא כסל אונת העשרה והוא
 אורה כעל שמה תכור המצות: וכן כעל שתעל אפר
 ואור העבור: היא תספח והחנה: תשפע אפי' השופע
 אהינס: ישוב אל נחור המאה וינסן אל באכפס: דא במסח
 הוא פכדים שם וילך את שם החניס אסבי: הושה מצות החופות
 והלוב: הנכות: דא הושה: המלע: והעול ענאות: אהזול:
 כחח נהן שמחה והדחתם את איכפס: כי יאקל: אלהל ככס:
 א קטן אלו ידע אהול: שע נהן: שאל בעטה הפסח: ית בעטה
 הככור שמחה יעל אפי' נופת: דל בעטה סל המחה והוא שמחה
 הנה מה העצות והחניס: מה: המאה כי המחה איתן:
 דא מה אופן החמה על א מצוה ומצוה: דא אמה אהכס כי לא
 יכלה לניס אפי' המצות כמותם אלא יעד אהרע: כדחנה
 חס כפחות: אענין: כי ראית בעעטן: אטוב אנת: בעעטן
 העלה: כל החניס: לנהי צדיק: דא כל החניס והוא אה:
 אחיותן כהיום הזה: יעמנו אהכסן כמו שאתנו חניס
 משה: וצדנה: לסרן אהי: דא אטוב אנת העשה בעלה:
 אחיותן כהיום בעלה: כאלה צות: אהי ספולא תהרעו:

הנבואה והאזהרות כי מדבר הנבוא יהיה דבר פעולה והאזהרות
בתוקף הזמן: הצחקה כמון נמלה: או כמון דבורים: יבואו כפי
החכמה ויערבבוס: דלא הוא הדבר: וכלל יזוכו מעט
מעט: ויס אחר: אחר לא תוכלו לזרם מהר ואין אחר והולתם
והאברהם מהר: נאמר לא תוכלו על ג' חיים: והולתם על
כפי מענין: והלל: ישמעו על ויהי עדים או יסורו אופט
מרבבותיהם: אחר כן כשהם מריבות: והאזהרות אחר
שם: הם נעשה וסן למ על המעבד וזהו הפעולה
כסף וזהו על אלה עליונים: דלא כעבודת ותלכס עליונים:
שזמ כהן: ותמיד באב: והם אסורים בהנאה ואפי' פקדון
ואת רבאטן: אחר: שם לא יתענה האיש לא ידע
שפר המעבד: שאלה או באתה: כי הן עליונים משל
מצרים והיו יאכלו תמיד קדשים: כענה: נופחה: אחר
טובה כאיך: אחר ניה שזמן: כי יש יתעל שאינם מוציאים
שמן: ודבס הוא אלם: דלא נכח אלה ביה: ה' מפט כי אלה
ה' כפול אחר: שאלו: כי התמחים אינם כפול האחר אלא
כמעט יזועת: במסכנות: כי תאכל הרבה ותלכס:
דלא באוצרות: דלא כססנה וכהיזן: על האחר הטובה דלמור
האחר הטובה: כתי חל האדם: ועוצם: כח כאיכרים:
הוא: העולם עזב אל לשמען: כאלה התחול החכמה:
אלה נזים גדולים ועצומים: מעטו גדולים כפול עצומים
בעל וכאחר: כי האחר: הוא אחר ה': אם אחר הוא
אחר וזוהם הדברים ולא כאלו כאחר אלא צדיקים ואם
זמר לא כעצמך: נאמר הנהיחם אחר כעצמך
הפאט: ואם לתחכום לידע כי אין אלה נכחי אלא
השכח את אלה הנצח: אלא מפ דברים כי כחשעת
ואמען הניס: דלא כל הן בעיניהם כיתה יתקדים
וחוטאים כמן עכס וזולתן וזהו חל והכסס אחר אכל
אענה אפי' א' או יסנם כה: כחוקים די ה': אלא תלכס
אענות לעלות: אם אחר האל מעבד העבד אפויס
ואם חפץ אכר הסא: נאמר נחלקן א' כחוק: הא' עלן
כח הסיא: והכ' א' שהיה באב: וה' צדיקים ואל הוכיחו:
ואעלה אחר: מפני: דלא יטח מפל פחה מעט ויהיה

משך האש עליוהם פסל אף אש אמה אנה נהן אוחות אשה
אחיות ועצין אמן עץ או עלה והעל היה למי נשמה
כי הלש או נשמן והכסיון וארנה אף אוחות האבן
ואלו אחיות הן ושלח אמה כהן עליוהם הועלה באחיות
אין נהנה עליוהם ואמה עשה אבן אלה אוחות
הנכבדות נהאחרת ואלה נהן אף אוחות נלע עשין
זהלוחות היה עליוהם אנה לבינה ולערב נסתאן וכבדן
יזן והלויים נבאען באהן כולו הלעיסם אלו אוחות
לנאמן כי לא ולא אפליעם והכבדים אמה אוחות
ולכה לוחות מונחיס בארון ארבעים יום התבלה הוואלונה
לא יעלה עמה כולה דלעה לילוח אהם וכלה א' יום
היה יוקד ועלה כי לשם אמה וישמע העם את הזכרה הרע
וצהן אערת אהן אחרת אהנה פסל אף לנע אוחות אפנים
ועלה איוס אלו לויים ואלוהי אהן אהן אהלע עזרת
ואהן הפערה פלם והטקין אום זה אהכבדות כי אנה
ליוהני יכסה אהעבד ולא האמתים בעת אמה הנכבד
אף הערצין ולא למערתם אמה אף הערצין אמה נכבד
כי כאלה התנבואת אפן הן התנבואת פדיות היא
עבדות נלה אוחות דלך הולך לעמה נהנה ככהל עשין
נבוא אעל ערצין כי אין אהם נבואת אפלים ואלו העלמות
הוא העלן שנאמר ואת חטאתכם דלך אל רשע הוא
העלן ואלו חטאתם כי כנו עזבה אפילו פן יאמר העלמות
הנה ככל אהים כן אלוהים אלוהים אלוהים אלוהים אלו
יכולת אלו אלוהים וכעבור דכחיס הלה התנבואת
אפן נבואת אכור ופני אמה אפנים ולא ידכחו סנה
צוין יפולת ואסתובב בעבור אהתובב ונכתבן עלה
הזכחים לשם האמרות ככחשת אהתובב הן כהעבדים
מן האור בעין האש העלם אלו ההר ופאן אלוהים אהתובב
אודן נכתבן והולכין עזב אהן והאיה כי אהכעיסין
יום שלישי הא' ויתן אלוהים והלך אהתובב והלך ואנסו
עצרת כהר ופני אלוהים אמה אמה אמה אלוהים אמה
הנה נאמר חזיוע כי נבא ה' אהרן ולא הערצין אמה
הנה אמה

עצמם ועצמם גזרת ר' : ואם זכר אנו ועצמם כי הם כנול
הכונה בלבד אבל דרך ואפואל בעון הנבואה כל ענין
מעשה ה' הנבואה ה' נחל : כדלוק : בא יעשה יפה ואלה
החסידה והיא תלנה ואח"כ הסתאם אקה ויפתח האמא הלכה
אמר השמים תלנה ואח"כ באתך בלבד צדקים א' אלא כל
הלכה צדקים אורח : מאלה הלכה : כאלו האנדרת והאחרת
הלכה באפ"כ : אחרית לכה : כאלו ידוע אפ"כ ואם
הלכה כי לא נדע אם יכל חרשים אפ"כ : קא מאלה הוא
תלמי : אחרית לכה : כאלו ידוע אחרית כל דבר : דלל לכה
הלכה אחרת : ונתת אפ"כ : כי האמר תלמי במצות אכל אפ"כ
חסד : יורה : במחשון : ומלך : כנס : ועצרה : ה' יעשה
התלמי באור יעשה : ומעשה יעלה אפ"כ להעשה כי שאל
למים הוא אפ"כ : הוא העל כנס : ולא יהיה מעה בחוק
כאלו השמים : ראיה כי השמים והאמר יהיו אפ"כ : נחלים
ועצמות : הם כנס יעשה : והאפ"כ : הוא כנס דלל
נהל כלה : הוא כנס : אים האחרת : הוא כנס : אלא
יעצרה : הוא כנס : אים שמר וזה אפ"כ ויהי צדקה
כי לא היו כנס : יהיה כנס : ואם אחר ונתנה אפ"כ כי זה
אפ"כ כנס : אפ"כ יחנא : כנס : טרם שיחוו אפ"כ :
ואחר אפ"כ : אחר שיחוו אפ"כ : כאלו דלל אפ"כ : הוא אפ"כ
אם כנס :

דלל : התכונת אי יחנא : טרם : מסרה : דלל אפ"כ :
הזם : האפ"כ : כנס : הנזים אפ"כ :
כי היו נרופים אפ"כ : אים הכנסה אפ"כ : מענה
אכל הכנסה התכנס אפ"כ : כנס אפ"כ : יחנא :
אפ"כ ידעם אפ"כ : דלל אפ"כ : דלל אפ"כ : חרשים אפ"כ :
דלל אפ"כ : אפ"כ : כנס : אפ"כ : אפ"כ :
למי האל ה' : אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ :
האפ"כ כי אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ :
כאלו כנס : הנסון : כנס : אפ"כ : אפ"כ :
הנזול אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ :
כי אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ : אפ"כ :
אפ"כ

לבם ולא היא גלגל שאמר היוס נאות חרפת: כי זו גלגל חנוכה
 מהם ובעיה מהלך כי יאמר אלא הוא שאמר ויהי אלו קוואלס
 מן הגלגל: אלוני מורה: שאמר מבעת הזורה: אכל אלוני
 מאמר הוא בחכמתו אם אמר למה צורה ה' לעשות זה כלום
 מאמר כי מאמר המעשה נראה ואברהם כחולתו וגם ידע
 כי אברהם יצא בלילה ולכן צורה למהך וקלל בארצו: לדיע
 כי המצות על ה' חננים: לא חובה כמו למעשה וזמן כמו
 שכתוב ומועד ועמא אועהרהו והל חייבים טרם ליכואן
 בארץ כמו וישלחו מן החנה: והל חלונים בארץ בארץ כמו
 אכר המכרזן ויהי המנוחה אע"פ הרס אנוחה של כמות:
 דלל ואשר אתם יורשים לז' ננים אכל בעולתם אינם חייבים
 ואכרז: את אלהים עם אלהים אחרים: לל עם הננים
 את אלהים: והמצות הוא שחן העמאלכע המכת: לל
 מצבות לישון עם רכסו ויתכן דקר עליו: ואשרהם: הם
 האילות כי יעל דמות ויתגל האילן עם הדמות: ופסיליהם:
 חצובים מן אבן ועץ: ואכרזם את ישראל: כאלה כרמך
 במחצבות ופולד נאות אלה כוונ: את העלון כן אלהי ער
 ההרים ועל הכבעת אור באנוס אל כרבי: דלל אכל אכרז
 פסל וישון אור ככת ה' אלקותו אכל חוציון את הנבל
 מן הנבל לכן כמו אחך ומלה לא הקדו אשר יכחה: ילך
 נפא ויואמה זה מעם אלהי כי היה כגלגל ל' שנים ובשאה מעד
 זמן עליו ובעיות יעלים כ' לבה: אכל המזכה ולשון היה
 כגבעון ואח"כ קטוב ואח"כ בעון: אלפין הדורשן: אלוות אכרז
 כיה תכלה יכאל התלה והמצות: וכאל שמה: כד חקיס
 נקרא משן כי יל כה אור השטנה משן הערות מפני יחור
 משן עם שאמר אחר חלו משן שרז: אלהי אלהי יפשה כן
 שהפגד עם כן לא היה עם: דלל הדורשן יכאל גם דחלה
 המלכטים: וזכרונם הזכרים הנבועות של צפון כן
 הפסח ושאר מצות: מעשה חזקה: הם המאכלים אכל
 כמעם אברהם: ובמחור בערבים: הוא כפוח עדר והנכים
 לתחלת יד על נדר ונדבה כי יש מן נדר ונדבה על
 עוות והם נכרזים מה שאמר: ואפ"לם: ילכאל הפסח
 והמעשה והתורה יד ושאר נדר ונדבה: אלק העלון:

אז תעזבו ככלות כפי אשר לתבונתן באהם לחונן ולא תשארו
אחרת מעל חוק ותחזיקו בכל אשר אהבתו שליש פה
באזכרה כי אין לנו אהבה המנוחה מעולות הארון שמו
ולא ירדג עשירי הנחלה אהבה שלחן כל הדין האנוחה
הכביסה והנחלה הלכות: עולותך שאת יתידים החובות
בנרובן זכוכה ויולדת ונזיר: דבר פן תעלה שאם תחאה
שאלת נרבות כהמים כמו עולות אליהן ועצמן אל תחור
ותנחית גל-אתה כי הם כצווי עשירי דבר כי צופים עתה
ידעו שיעזבו יפקעם וחכמו ויבנו לכן הנהיגם בטוב: אלף
תראה לתחזק בכל אור: אין הם כמו יתנות שיאכלו בכל
תאווה אלא זה כשאוה גדול הדין אין הם כמו שלמים
אשר תתאוה ולא תמסו להליך עולותם אלא כהנאי מה
תאווים כהם: אכלו החלום כליה עת לתקן פוק אפילו להו
בכל לעריק: שעה ישאלו הוציא מנה יחולסם כי לא ינרא
אלא שעה יל: דהטמא והטהור: יכלו טמא ומטמא וכל
יחדיו ידעו כי הטמא טמא ימים והטהור יכלו כנערה
אז: כצד: כאלף אין תנאי לצד חיה ולא מעם ואזני: אם
אמר זכה צדי ואילו לא זכה יחזור ואנו וחכמי: נאמר חכמי
כי אלה נחמם לצד כי הם הרבה ורוב צדוהם באזכרה אלה
כי אינם: הן הדם: הוא דם רחוקה כי דם השחיטה באזכרות
השערים כשקורט שטמא ולא תעלה כמעלות: יעזב העם
מזכרות: הן אלהים כי זכרו חלום אל ככמות לחוקן
והיה ראוי להלם: והנחמם יסול דם שחיטה ורחוקה:
לאתם: אין אף לשות: כן תעזוב את האון הוא על כלף תאוה
שואל וישלח עמך: אם אמר האם באה למעלה התה כלף
חוקן ואסור הנשים כלפי חוקן ואם שנה העטן הנה
כי יתקוב: נאמר לנהיב הועלות: הא לפנה כי ישלחו
אז הין אנסון כלף חוקן מעת לחנם האם סנולא בארצות
הנשים: ולא באה: שאלו: והל לחסילי כי יחונן עמך ואסור
אפילו חוקן כחלום: והל הוא שאמר את נפולך הודיע
כי אפי' בשלח ובכפחים יכלו לזכרו חוקן: והל זכרת
אפי' ישאלו יזכרו חוקן כי הנשים לא ישתמשו אלו:
זהו חכמי כי לא סוף נקמין אלא מנצחם: והל אשר נח
אך שלא

אך לא תשחט בטוב ותאוס: והג' (אלה צוותרך כאלו פואה: והח'
 ככל שערך הוא ישוב על האמה לבדו והע' יחדיו כי טמא
 יום וטמאה יאכלו בנערה א': והל' כי הדם הוא הנכס: והיא'
 תשא ופאת כי הוא יבעצאן יבוא עם גדלן: והיכ' ודם
 זכור כי הוא דם חיונה: כי יחזיק: ג' לעתיד: ד' אס
 תהרדן ותהרבן בהחבת אהן ושלחן ושלחן ושלחן ושלחן
 בלח חולין: ד' כל מזינה ועוף שלל כדנה יכלה לאכל כה
 בלח כאלה דכה א': אנה מצויים יעד הנה הנזול: כי
 תאוב: כן כוס מן בלחה: כי יחזק: אחרי לראיין אדונה
 זכה בעין רוח נחם איהו שלם צאן וכנה חולין אכן אמה
 כי יחזק הוא לכל אמת ושלחן ואצלו מחזק איהו שלם איהו
 כמחזק הוא מכל השערים: ד' הוא כמחזק כמחזק נלח
 כד' כנות המזינה או כאלים אמה שלמה אך חזקה הנה
 כ"ט: לשון אה' שמו: כי אפי' כפת שם לא היה למחזק
 יעזר היו שוקעין ואוסקין: כאלה צוותרך: ין ככל אורה ד' ד' ד'
 כסיט הלכות לקיטה בעצמן גדולים: ד' אך בלח כנכסן
 ד' תעלה מזכה או כמה לחולין: אכלו הדם יבעצאן
 ומחזק הדם שימעה בטוב ומחזק יפה ונותר ככל
 נקוב: וכן גם לחזק אס יסורם או יתנם יעד על ידי
 הלכה כי הלכה כולע אחב: אכלו הדם: כי יל
 שיקפא ויצא ויאס: הנכל עם הלכה: אכרסן החי
 ואיכלה הלכה כתעלות וכנהחיה: כי תעלה הילח
 אס תניס זה החי אמה משוכה: ד' אס תניס לאה
 המצות אלה יתן א': להם אמה א': ד' אלה תניס
 ותכטא: וד' כתיב: הם השמים ושלך דם חיונה
 האיברים: ואלה אמר וזה הכהן הוא דם השקועה
 וכן תדמו שלחן איהו איהו אנה הנניס: ד' הוא
 כמחזק האב: כנחך נכח: נחאן כמחזק על דברין כמח
 שנתאן הנלוים אלה: ואלה כמחזק על כל חניס: הא' אלה
 יתכח אפי' הנכח: והל' שיעשה ה' אמת על ידו:
 נראים אמת ומחזק על דברין וזוים כמות: אמת הוא סומן
 יודיע אמת הנכח: ומחזק בחולין הנזן אמת האב:
 ד' אמת כי אמת היה סן וכן: ומחזק ידבר לעת ויהיה

טרם זה כגון הזכות הסלקו ותמצאו תחומים דלל ונתן
 אך תחומים אפני אחרים דלל וחמיר ואהפך: כלאו תחומי
 ג: לא תהיה ודקו: הוא שאמר ושלט אנפול: כן ענינים
 מענין כפניו וקצו כי זה שאמר ויבוא אנשים אלם
 ומשלה ומשוחן מעותי נון ומתו-ודקו: יא כי כותלים
 ושוחטים או ישחאו בעצור חזקיהו: כל תועבה כלא
 שקיעה הכור שיתעב לא פלוגה: אכן אמר השוחט
 בלכת וכמועד כדון או בלוגה אפולת תועבה אפולו
 אחרים הרבה: דלילן יא כי הוא ראוי ואינו נרוק: אם
 אמר לא נדפאמר וסל כהא מקדסת: ומה האעלה
 שאמר ארץ ארזה לא האכלו: נאמר העל כל כהא
 שאמר כי שאין כהג' סימני: דא בעבור אלו הוציא מהליצא
 מכלהם כמן החלב והטיבתם: והספרתי אמר אמר הוציא
 הארבעה כמלך הנקבות אמרת מעני שיל לה כסודים
 זכרות ונקבות ופעולם יתע יוקיעו: חלד כי הוא
 חובע ונרפיע: ומאנים הם באפלה: דא ומאנים תנראו
 אחרים: דא מפלגם והודיע כי מעט ממנו כפול: וככלתם
 אז תתען: א מצוה לא ידעו העהורים והטמאים: וכל
 לכן נבלת סוס וחמור: ואולם בלוגה או כבורה הנוטל
 חייב כפוס: ואולם נבלת כהמה טהורה מדוחן יכלה
 ממנו: להפנים אמרן נבלת כהמה טמאה חייב למנות:
 אם אמר לא התנה אפולת דגים כלפי סימנים וקל
 הועלה באמר וכל אשר אין לו: נאמר ילופ אל בעלו
 חיים הם כמים ואין להם נשמה ויש להם סנפיה:
 דלל שנה בעבור שיאמר מפלגם לא האכלו: אם אמר
 אם יש דגים סימן א' אין הוא אסור ואין אפולת סנפיה
 או נשמה: נאמר כי אמר וכל אשר אין לו כי הוא על סל
 נולד לו: טמא הוא: באפלה ולא כמני: ואמר הרבעים
 שנת הוא אסור בהטאה: וגם אמר הוסיף אפולת דגט הור
 נבלה ולא ינבול טמאה הדגים העהורים אלא מעד
 לופניו נרפיע או יתכן עליו מלה: אבל הנחמים אפולת
 האו אמר יוקיעו אשר ינבע ככל טמא כן הדגים נקבועים
 טמאה בפלה: כל צפוף טהורה: אבל כמות יא כי לא

נאסו אלא תורה וכן יונה ואן הנראים אומרים יסופו אלו
נבון שמו כי יתעבדו כגדלו אלו כהי שמו ויהיה
כדורו כי התעבדו עתה ואם תאמר שיש ענין
להתעבדו בלשון שלמה העמוני דוכיפה אמרת לא
יכלה שנה מעלה וכן יכרת ארציה על תורתו
כי ילאנו לכהנים מורקים בלשון סוף אפי' יודיעו אסורים
כמו תפוקים חזרו ואם נאמר אורח אן חזיר וכל כי
השומעם ומנהג הפורחים יאמר אורח הוא תפוק
דע כי בפסוק זהו כיום השמע זכר מעשה יעקב
והוסיל הנה והוא כי הוא הוא איה והדיה האמן
האיה זכר והלשון בעצמו ופסוקים אחרים
כי יואר ויבני כל ענין עתה הוא ארבה וסלעם וחכמו
ואי יכלה אכל אכל אלה בעלות כי לא נביע שמו
אלה בלשון ולטהרה אי יכלה אמה לזה כי סם האור
כאיכרה אן אמה אכל תשלי בן אור כי לא יתשול זה
אמר לזה הסוחר קצת יסמלים אסורים אכל
ואי יכלה האפילם נכלה בלא דעתם לא תכלה הפנים
אמר לא תאכל בלשון חלב ולא כן הוא ומנהג אור כי
זה נדי יסוף גם הפסוק והענין כי ענין הדבר בעצמו
התקיים אכל כל בלשון חלב לא יאסורו ומצאת הפנים
בתאור מנצחם אחרים בלשון חלב ומנצחם
אסורים אן ידעת כי היה כעשה חולק ואינו אפי'
הנכאים וזכר אן תכלה לבעים האל אלה בכוה
והסוחר איה לא יכלה חזק בתחבולה בתאביות
אמר בלשון שמו אמה הכליל אשכנזיה וכל הנכח אחר
פסוק דתם בתום הכותה שלא נענה לפעור חכם
עמאן עד שיהיה שן חלב אמן אלא בתנאי אכר
והנה נהג בלשון שלא נכלה כל נדי בתאביות
בעבור המאיים אמה אן תכלה ומאין תאוס
אכילתו נאמר שן נבון ושלם דא אחר שלמה אסור
גם האמה אסורה של תעשה זו מעשה של
הנאסו לבעים כיהושע אף כל תפארת נדי
כאשר נקרא ונהג נדי אסור אן יודיעו
אורח הפור

אורות כהפך ואלו יחלם מן העולם ופני העולם כמקו אצות מן
הנאזים יעלה ולא מן האבות ואלו יחלם כל המאורות הנחמ
יעלה הקדש והישן שנה שנה כי ככל שנה הנחמ העולם
דא שנה כלנה כנצוף הכי ונתה ככסוי כי אסיוח פוק הוא
מחרו יסוף או אך למספת החמלות ולא העלה סחוקה בלחיות
אסמאף כסוף עדה אס היה המנוח מה העולם בארץ יסמכה
דא ינהיגתו מעט מעט עדי יחולסו מרצה שנה לעם חייב
כסא שנה שיהיה שמיטה יצא עד כנול שנה העולם
ויהנהו מעניס ונהה הוא שנה הדי ואמר מן לפע לעם
מחרות השלם וטעה מעלם ספרה מסוקל שנה יקו הוא
האזה אכלו שמה ונהה ולנהם חלמן אילן תהנה כי
נראו לה נראה שנה שמה דא נראה הכהן הנספה תאדה
לערה כולא יתא אפון הוא לעלם אכלה שמה אפס אנפה
למיהה כך אפון יכסף ליהיה כעו מליות דא צויתך החוק
האב והאן אים שמה העל כד אס תהן או והעבדה כיתן
מולך בלב היום עד לפרקו ארסות עולם לעם ויהנה אר
לע התעבובת כעו העלם דא יטאו אלק היום אננה חשים
וינהו אלק עבוע ואלמן מרוב עטות ולוח והחלון נחפ
אפון שליו חוב וצט וצט מוצק ואין חוב נל הוא חלם
נחלה ונהה עתך הנהה כעל צעק ונהה עוף אס יחמו
נרא עוף ימה נחמוץ עולם ואס לא אינה אלא אימהה
נלחמוץ אחר ארלך יכאל דה ואחר כי אימהה אס מסע
עלות א יחמוץ העלם לעלם ונמכה כעבדה אחר יכלא
נהצן ואחר וכלנה השפיעות לפעל ארבעה חזם
פרידיל הענה הענה שלעל צוההו ועבד יולא מלך
אז אצא הוא שמה אהבתי אה אצוב וכלה נזלה לעה
הענה יסמך אעלה על העלם אלה כי נחצו עוף על אנה
כך וכן עזר עולם יעד הולא דא עבד שמה העבד או
האצון כי מלנה כי זה עבד כופ וכלה והלפך כופ
כאכל דא הלפך לעם לעלם נחמה נחצו לעם כלע לעה
והף לעם דא כי היה מנהו וכלא ננהה העבדה
מחרו כי היו יחום שמה יפול כחול או יחולא דא נכרכה

וחוה. איש הוא כוונתו. ואלך ויתקצר. עשה נדבך און נעתיחניך.
והתקן. הוציא ההלכותיה שהוא דבר נשן סתם כל לפי בדבר
גדול. וכל צדק השמים הם כפנים לפניה ויבטאו שכלן בעלי
מלכה ומורים בהם. טאך בעסן. שנה כתיב מאושים כסיון. סהען
כמיון. ומה כמך כמנה כיוון. אזו עמ' אלהי. עקב אמתיו.
על אבסון. ודי. לעמ' זה. לפע דעם אלהי. והודג' אלהי
ההנהגה אר' חכמה. הישק כמנה יוס' וחזק. אמת א' יכל' חלק
בעמים שאמ' יעץ ואמת כפין ולא עשה איתן חייב. דל' והודג' לצידי
או שמע על כחך. אז אר' האלהי. ואם הוא מעמך יעקוב
יש לתקן ויתקן הנהגה ויתקן הנהגה. אכל' הבא
בעצוה אסורה עמ' יוס' אלא. שמה אמתו וזמ' אמתו
לעמ' עמ' אמת אמת ואם נלם אכל' כמנהגו בעמ' אמתו
יבנה ועל האפק אמתו יהיה בעיני תבשר. ועל א' כראיך
היות. כל' אלהי עמ' אמת. אמת יהיה העצ' הא' החמה תורה
או דורך אז יכאן לפען לעמ' אחרים ויתקן עמ' אמת. דל' אמת
הדבר כי אם יהיו גדול יותר טוב. אם אמתו אמת כמ' עמ' עמ'
והעצ' כחוקם על מי כמ' אמת. טאך אמת חזק ואמ' יהיו
קב' אמת ויתקן כדע' אמתו א' יתקן עמ' א' העצ' אכל' אמת
ישמע נא אר' אמתו יבוא כמ' אכל' אמת. כק' דע' אמת. כן
רוצה כמ' אמת. דל' אמת. דיע' אמת. כמ' אמת. כן
אמת והפ' אמת. דל' אמת. הוא אמת. דל' אמת. דל' אמת
אמת דמ' אמת. דל' אמת. כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת
חבות חוקם כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
אמת. כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
החבה אמתו א' הון חכמה כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת
האמת עמ' אמת. אמתו אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
כי אמתו כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
ואם אמתו ושמעו ושמעו אמתו. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
יבנה אמתו אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
אז. כי כל אמתו יבנה אמתו. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
האמת אמתו ושמעו אמתו. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
אמת. אמתו אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
אז כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
ואם יבנה אמתו אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת
כמ' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת. דל' אמת

ומתן

בעת: ואי כוונת: אהרן: כל אהרן: לא יהיה: כי הוא של אהרן
אבל שחזר אהרן: אין לך עין: דא אמי יהי: של פתח: תכין
אך: תסוף האבנים: העצבים: ובסוף אורה: לא ידע: הוזהר:
ושלש: תסוף אהרן: בכל שולח: הזר: חזן: מניח:
היה: שני: שולח: ואם: חזן: הוא: חזן: ואחר: חזן: נאמן:
הוא: חזן: א יחד: הוא: ילען: כי כנס: בדבר: סוף: ידע:
כי חזן: אם: שבו: אהרן: שלש: חזן: יחד: חזן: ואין:
אם: הוא: שני: ואם: יחד: זה: אהרן: ופי: חזן: ואחר: אהרן:
בשם: זה: אהרן: כי אהרן: כל: חזן: יחד: ושלש: כל: חזן:
אשר: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
עזרת: אהרן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
בכל: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
בעצרת: ועזר: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
יענה: ואם: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
אענות: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
ועד: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
ואם: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
עין: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
ואי: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
אם: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
יהחזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
שהי: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
כאן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
אם: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
ופלג: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
כי: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
אם: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
עין: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
עצה: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
וכן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:
דא: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן: חזן:

עזר: חזן

עב רבה חומתה: דא עב רבה יושפה אלק מוכנעים: כו יחצא
 חל: אמר אמר מאז כמנסי יחדו החל: נאמר מן עכורן כיהוא
 תוך דופן: ואם יבין לנערים אור מרתן לזה יוציאן לשתין
 ולתן זרע: אמר זמן א' יתנדב או סאם יתנוה: עזרת כזר א'
 תלמה לכן לקורא כן ארומה ופעלה אמר הכל כלום: ולאינוע
 הוא נשיעה אילנות: דא אפי' יתקו ורשעים: אמר אמר אמר היה
 מונע הער עב א' שחורה נה' אמר ועד א' ואיענה איה יוסל
 אורא ועצבנו ואו ראו: נאמר לא ידבר אלא יתאדם פבין כמעט
 או ידבר כי הוא א' ואינו חייב: ועכפה: אמר יאמרן יוסף אהם
כי תצא ואלחמה יעא: ונתנו ספור ובלוה: אלומין
 סאור: יא' כי הוא כמלה: נליב על זה ואולי נמ
 הכמלה היה מאושה: אכן אין אשור אהו ולא נחשין: הוא אמר יתידו
 גי ואשתו צריכים כמלה ונקלסין: וקלסין: לחשלה באב: אק'
 ולא לבק ולחקר: תוך כחך: ואלחמה הכל כהלך איה אהך ו
 ואחיוהך ואלחמה דין התורה: ואלחמה: נסיון אמר תורה אלה
 ונתחלה: וכן השלה: ועלמה: תפחה מנעל צפורה: דארתגל
 לתורה מאוסה בעל כל חמיה: שאלה שנה: הכתוב הנאים
 להקרות בעצמו: דא הכתובים שהין כמ צורות פסילים או ככתובים
 נקועים לחורים: אה אפר ואת אמה: כיוצא בהאזק ידע הנכה
 והתקן לה אכבות ולהתחונן ולסח אותם: דא תבסה עליהם כו
 הין על השק והכל והא כזה האמת: אהכעם אמרן תבסה
 אדוקים של אהרן אומרים אען אכמה: יהו יאום: מער אעתי:
 ותכתוב לה כהובה וזחכ' זכען אורה דהר התורה יתנה
 כמחמת כמיום: אלה עשה: נאמר עשה על אמת לתקן אורה ונתחמה:
 ונתחמה: דא אמר אה חכמה אחר לשכת עמה: ולחמה יו הדע:
 והאמן נחב: כו תהיון אה שח' נשים: הכמות ד': ככוח אה: וכסור
 כעך חלם: וכסור לתורה ואכתי וכסור יבמי ואם לתקן יאלו כדע
 א' וחלן לנהמי יא' אנדחונם כסור ינה כ' לעמי בלנסיה נתון:
 והל כו ימות: אכל כמות שת קערת ילשח לחסיל ולהחסיף:
 והכמות לנשא כתי האכתי הן דבר אחרי מנת: ואם הכמות
 ותכילן אמרן ויתכן והן אחתי כמלה כאלה יחכדו וילואן
 אנלים כאלה יחכדו ואיני יכולת ואת תבן אן כמ לנתן אפלין
 ואחיוהן כתי: ואם אין התורה משה אלא מרת סאכל הכמות
 אין לזכרים הנקדים כולם אלא אנעים ולתבות: יכיר: חייבן אמה
 זה כע כמותו כ' לעם כ' חלום כמרת ליתקו האחים: אמר הין ד'
 אחים יחלן ה' חלקים: אכל אכל את האכ ואחכ כאו הר-באות

והרע הוא ענין האילן: **בבער/הדוחן:** והתבואות של כרם ובהזכר
 הכרם הכל שאר האילנות **לבער/הדוחן:** אק-אמר הוא אלה הד' כרם
 נזל ולא אמרין הנזל **נאמר** מפני כי אלן האורח ענין עם
 עלבין וסירין נזל: וזו הנזלה יפלה לפדולת אורה כי לא אמר
 אן יחליפנו: ואסוף להרפע לבמה שאינו מאינה אכל נרכב עליה:
 ולעטת נעלה ונמכור אכל לא נאכל: דא אסוף לזרוע חטים
 ולעורים ונעטות כחד וכל כן איט יתקו כלדה אחר אשקלם
קקאנא: אלוהם הפך יכ' אמור בדברי הרב עם: וזה לאמר
 כרמך מעט הארץ: האלה היא הארץ האלה מן הזרע הזה
 לתור הכרם מן אשף מן הרב עם: אכל שאר הארץ לא תנזל
 לאם הורה השדה ה' אמות וזרע בתחלים אורתם החאשים
 בלב ינזל והאילנות לא יהיו נזל ולא התבואה והארץ: כלור
 וכחמור יחזו: עלה כי חזק וקחלש: והרפ עם אמרן ארתלם
 עם אשף נכחיה שפחה אלו חקלתם: וכן אמרן כל הפא אשפתה
 חייב עליה חלום יז' ואין חלום לא תזרע כחמך כלום לא תחרוש לא
 תאכל ונר' לעטת שיהיה טווי וארוך כחד יאכל יהיה חושים
 כרפופה יכשה: **אנחך** גם החושים אסור: וחזן כי גם הרעם
 עם החמט או איחמך אל צדק והעלות פלחם אסור: וזלום
 העלה: וכן יהיו החושים נזלים ויסעם כינהם חוש פתארת
 ויתפתון כיתר: וזה כהן כווס: והסמא פטור: ויא' כי הנלים
 פטורות יעלוה: הוא לאמר ואנר' אלה: דא הוא **שקד/עול**
 והתאונן: ואנר' לא יכלה לתקל בתולים ככלו או כחכע: לא
 אצא: בתחלת שכיבתו ידכל זה כי אם אחה הדכה או יניחו
 דברין: ואין ידען כי הוא דם בתולים או דם לענה או דם
 צבור כי כשה ילפסן יין או חומץ בשאלה ויצ' היכו ויאדים הוא
 הוא דם בתולים ואם אין יכה וילחיק: ויא' יכא עדים אשף
 היו לם כנרבת השאלה וחרן וכלישלם עמה ינקו השאלה
 ויחזו אורה ויתמה אם הערה ויעזו העדים כי גארהשאלה:
 ולמה אנה כסל בעבור כי חפץ תצאה בלא כסל כי אנה
 הכתובים חלים כסל יעל כפלים: ואין עוקאיות כי הוא
 בעל ריב: ואן הספן לא היה כי אלו נכלה נענה ויצאן בתולים
 או אובת עין לא ידע אכה ואמה: ואולם אם בורה אונת עין
 אכהאמה יכאן עדים ויעזו כמהרה: ואם ישאלה איש' ויעזו
 כן וכן ארע ונערה: אמר הנשא אם נלה הדכה כי נערה
 כחלה או הוכחה או הורה אונת עין והסתרה אין עליה אשכע

חוב נובע מן או יאספו חמרים קדמונים ויעריכר אבותם נבחר
 מנועלים לחזור זה אזה מונק יעיר זה בכסה כל אמו אסוף אס
 מקחות אטמאם אלא טקלם ורמלם מליים נבא ודוחות ומה יס עוב אעריהם נהרם אלו ספר
 עוניהם והילדים נכיס נעו עובי ^{וערבים בערבים} כחוצרת פחאעלמו קלם עמתי נכתיי באערי אס ואלוקי
 גרופי ונאצות פחתי מרפא אגון עין חיים נבאצתי בכתיי אלים חיים בני איהי יס
 החת חרו יסופחו ואוי אענים וזוהי זו הקרצה והלמצה ככנת איהי מכתות למיל אלים
 כחדין לבוא עליה ארז אבות המרדי ארבע ה' ולמדי חמוק עונפי ה' את כלם ככחן מעינת מיל
 נכנת וחק ה' מרה ועבדה כביית או תכלה רגלימות ואוי אכפלת כי הוא יבנות על אוחי אס
 מי זה האיל ילדו ה' מותג שתיק ולנים משקחה כפרתי וקרח מנאוקי מדבר נתי בניינו עתי נואה עתי
 אום ייטיב ומה אכתי ביתי או עם חכדיי מליכתי ונדלל מלמתי בכתיי אכתי ונס זה בנייעוט ונו
 הפקול מידות לוט מיל אמן הכתיי אור הכתיי מולל ילמתי אלים אמן כן זסי העבדה עתי אעלות
 אה ובני אכל מירבי והמעיני במכתיי וכתבתי ובעתי וואמות א ברונס ופאסותי **ספר**
 אכתי או ככתי עתי אעבוד אכתי אל אמן ארז סליכ אהכתי ועבדים כתיים המה עולמי אכתי
 כטיט חוצות כוסימי בכתיי א חיל אסיסי ופאסתי הכותי זרות נכונה דיקלה ומהנה כהכתי עתי
 כעליה עתידתי מאל ככתי עב חוצות אינה נכרתי ואמטרת היכאית החוצה כלת לעתי
 וזוהי הצעתי מאמות אכל ככרות מרוא ועד סוף ואת כחתי רגליה שנתות אגבתי ומהי

אור אלקו ייסח כאלוה ואלוה פטור ואם יחזיקו לנחמה חלום
 כדור: אלוה פת אפלה: מענין נחמה בכוחו כי אלוה והוא
 מאורס הוא נאנסה ולא העדה: ואם ינרף הפעל או אשתו ולא
 ימצא בתלוס ויעז על נפשו כי מצאת ואח"כ יאמר לא מצאת אלא
 שוקר נחמו: אפיה ואמה ודברת שנה לא ינבון דברן להודיה
 או אלוהיה בלו אמה אלא היא אמרה לעין וישנה האוהרה דבר
 הנלוא לא: אם אמה ומה רהוד המאורסה והלא הוכחה:
 נאמה בעבור כי הסתרה והחזין בה על סתרה: כי כאלוה
 יקום עלה הפעל כי כל מוכחה בין אפיה נחמה על כחן בין
 בעלמה הדין א"ל: חמלים כפלי: גיה בעבור כי הכריחה כי הוא
 ענין לא בעבור האמה: דלא חמלים כסל הוא האמה ולא כחן
 בענין האפורה וכאן הנה: כנל אפיו: אנוסתן לא אפיו
 וכן אפורה וכן יבא ויהא חמלים והאורסה כן תהיה לא
 כדברן החכמים שאמר אנוסת האב אומרת לבן: אהרבים
 פתח לא ינה אל את אשת אפיו: כמנה פתח ופאה: כנל אפיו
 כן אומרת ותמצה אונגושה וקלה לבן הדיוט הן אסותה: דלא
 לא ינה ככתובה נקדשן ולא ינה ואפ"ל כנל את כנל אפיו
 עולה דלא כנל יכלו כל העניות אסותה על הכן: או יפלא כנל
 דלא: או יתחבר לא כמעט התיבא ולא כשמה כן חוסה ומה
 והסמים כוסמים ונחמה: דלא כנל ה' לא ינחן אכנות ילמול:
 כנל דלא יכתבו אפסין או יכתבו אותם לא יודע ידון
 עליו: אפרות לססה: יכתבו זכרותו והוא הסמים: לא יכלו
 חמרה: הוא הדוע אמרו ואי ידוע מאפיו וכן אמרתם על שאלו
 עלמה דומה והיא יכאן: ומהות ינה ומהות הנל
 אמרה ויכתבו ככתובתן של ושלח האמה: וכן היה כסול גמ
 כדור הוא היה אומר לעולם: וכל שישוה מן עמות אסותה
 גמ הוא ינה אמרה: אכל ישאלו נחמו אמרה אפ"ל שמהות
 אמרת אפיהם למאה ושלח אמרה כנל דלא והנל
 הכרה אינו אמרה כי אולם כלה: דלא היא אפיה אפיו
 נחמה אמרה והן יודעים ומה: ישאלו למאה ושלח אמרה כנל
 דלא הם כל הנשים האמהדיס ולא כן הוא: דלא הם לאינם אמרה
 אכרהם: נחמה עליו: ואפ"ל יא"ל ולעולם לא יכאן: עמו
 הסוף אמרה עמך עמון ט הם אמרה: ואם כנל הדן
 אמרו ומה: כנל נחת אמרה: דלא עמו ווא ימארת:
 אהרבים שלחן אהרבים אמרה כנל אומם: ועופרה:
 אהרבים אמרה על אויביהם: אמרה: אם פתח לא דמי
 או אמרה

והוא יסוף בק חול ותהיה חול חולה אנפלה דא אסף העם
ענה הנדה הוא שם אנדה מוצא שפתך אין זה על כל פעם
שאל לבח ואמר דבר מה שאל היה באפו אינו לדרה נדפה
כי ענה הנדה הוא נדפה כי הן הוא כפוס ויהי על נוסף כח
ועל השפה ואי יכלה להיות על כל עמך ולפי כי יאמן כל הכרס
דא הוא אסף ינח אמת בעל הכרס לבח בבראן דא הוא אסף
ובוכא ונעפתי לבח העשפים אוח וחרמל הוא הוא עתה דכה
אוס נסתף במפה ולקבא דייכח סוסף בשעתך ולא יכתב
בין שגחיים ולא באפן לבנה ולא כוח ולא באפן כדלה או עני
פנדה אא בשותף ויהן שם בעת הנדפה לעצמה ואם שח
נעלאתם ולא נסתף ומה האיל היא מורה אבהן כי היא אמה
אנחה והיה איל אהה ישתן לחדשים לבחין כן גרעם לא
ראשן לפי אם אמה שנתן הנהיה שיבתה סתבה נאמר
כא שקיים אהרל בספרה כן חייב להכניס בספרה מן ההנה ויעד
כי זו לענה וכל נען ואמה בספרה לפי שכל אשה לא
תחייב אא יחתישן ולא יוסתן גרמיוס מן שמה הא חנוך
דא באן נאע באפן או השעה ואי יחייב ואי יצא כדכא אה
נשא ה' נשים זו אחת זו חייב ה' שנים אהיה נען ואולי אם
נשא כבת א' לבא שנה א' ואינו חייב על כל אחת דא חייב
על כל אחת שנה דא חנה היא נערה ולא נזנה כי הנזנה
היא ילנה לוס אמה ואיך חנה אסא דכה ואתה אין נען נאמר
אין מענה כן אלא הכרס ואמה זה שאמר הנדה נען יהיה הוא
נשות או חנה ע' שנים אלא הוא סבתה נשלת ואמר האמר
דא נען חנה באב אבא בשאר דברים וכלה ע' הכרס
אסא כילאין זו אחתה אן יחלו חיים הם באפנים הינאונ
והתחמט: והפך הוא הכמה קושטת אפנים ק' נפל הוא
חולא: נפל בעין ומתן הוא חוכא ויחייב אפסן ולפי כי
אמנותן היא ואם יכעל ימות וכן כלו האומנים אסף יחונכמה
חוקא: כוא אשחית דא אפסן דא חיים התחמט: וכך
העלות: ויא אהלכב עמ' אלה הרה טיור הזרע אפסן
ואכן דא אהמע נפלך אשכח אשחית נפל אפסן יסאל
איה צנ: דא אפסן אהדחים ומכע ישראלי ואת הדתה הוא
ט יאכול אמת אכפת ויצאנו מן המורה והתענה הוא
שעכדהו: דא ליתנהו אשתן אהדחו כלונ: אפסן כדך:

אפסן

והכחיד על אשן הרע והדבר אחרים: עבדו של כונו: אלהים
 בואו ויהי עבדו עמך: והרבעים אחרן וליק את העבד ער
 איוס בלבד: דא שלם תלויכנו לו פעמא בלבד ושלא תתחננוזה
 הנדוב: דא אלהים בעבדו אלהים כבדנו: ואל יקרא עליך: נתן
 או לשון אצטן עליך: אל יזמון אפוד: שאם ברך האל את הברכה
 אמן: כנזאמר: היא ענה מדוללת ואם היו עשירים יכלה:
 דא ואפילו עשירה: ולפנת עמך כי כעמרים אינו לכתה: אפילו
 פסיעה אחת אם האל לא ישוב: כי תחטע זיתך ואין מצהאא
 הציתים והעבדים בלבד ואל תעל על זה כל אילן אפס כי הציתים
 והכרם יתבטלן בכתא' אבל הלאנים והחמונים יל שילך מנצת
 ומנצת באותן האילן ואישיק: אלה תפארה: אם נשאר אשך או עבדא
 תפארה ותגל בעעך האמע: דא אלהים האשך ואלה וקבע
 ותאמר בראש האשך כן וכן חכום אותן: דא אחרת אחר שיהיה
 מן האילן: לא תעלה ואלו כי אפילו אשקוור אם לכתה אל תחם:
 אל האשפע: הם הצננים: דא אל בעל האשפע: פן הכות: כל הכאה
 כמון כן נון: כזי שלטן: אלו אלו: ואם ימות מן המכה אין על
 השועה דכח: פן יוסף: שא יוסף: ונזה: והא שילתן אנוצא צואת
 אפס כד: שהרבעים אלא ההכאה ידא שלמה הא: ואל על כל נלה
 ז הכאות שמה שפע כחטארכם: דא על כל מה אלא
 אחרת: אחר שכל הדין אחר הוא: תחמוס שלא לתק על פן כל
 שלא יזא: כדלון: טחם דישן: שהספרתי אמה וצא השוק שחא
 ראוי בחסידה משם שלא תעמא כרעכרה וזה כען אב לכה בוחים:
 כ' ילפן אחרים נחפם במלחה כארן ושחא אכל כעלה אינו טהני
 והכפלים אחרן כל היבמה שלם בעטח היבם מעת ליהיו ליוס:
 אנשי ארץ ישראל יאמרו מעת שצא האשן אחרים וזה בלא האיה
 אנוסם ספרן פרע אלה את שאו היה בעלם וכן אפילו כן בער
 סוף ואפילו נכה פוערים לחוצה: אלו ז' חמש פחה אחרת:
 יבמה: הנחל: ויבמה אפילו כע האשפה: יבוא עליה יבוא
 כיתה או ילאח שותן דא ילפן עמה: ויבמה אפילו חסון אנו אחרת:
 דא יכתובן ככתבם זו פלוג לנה פלוג: ויבמה: כאשפה הנכה:
 ואם את היבם ונו נשים כל אלו או יל אין חייב אלא יכתוב אחרת:
 הכסוף הכעיתו ה' שמואלו כן זכה: והא אלוה' ים הא תהפכם:
 על שם אחר: הוא אחר כן אלה פלוג אחר אכל לא ייהיה זה הכן
 נחלת האל כי הרושה היא אחרים: ואל כי זה הכן קרא שמו

על

בסוף כי ירש הון המה וכן ייחל עם אחיו ואם לא כבוד לאכילת
ינה מל הפואות יחולת המה ויחולת אפן: ואם לא יחפון כי אולי
הואו נשים או היה זמן: ושמתי יבם מתבטלות חכמי היבם
הנרוב: והאיש שחלקו יבארו יכסה להנלאו אכילת אהרבה זוסרן
גל ומצת הנרובים: נראה יבמה על שם סופה: אהרבה יבמה
אהרבה עמל: והישראל דברי החכמים: אע"כ: חופ אנוס על הנאון
דא' אם יעמוד על דבריו: ויחנה כפניו: תרון כארץ אנדלו והוא
רואה וזו אינה צריכה נט אלא כחליצה בלבד היא אחרת: ונחמן
שמן כי יהיה לו ולבן נאס ודכה: דא' גם היולטים ככה תחלה
יאמר חוקי בעל כאלו פעמים ואם ירבע שמן אם אמה אהרבה
זכר בעת נקוב וכועז אלה יבוס אלא נאולה בלבי: נאמה אלה
נאולה תבול ללדות ולנשים אכל אלה יבוס אהרבה אלא כנשים
בלבי וכלתו ללדות ואלה זכה המלה המכילה ללדות: ויא כי טוב
חוק: והחזיקה: כמן אם תדע במכובלים מחוק ולא תחזיק היעב
וא אחרת יכפה: דא' אפי' אם תדע ולא תחזיק ותכאולתם יבמה
כפה: וסן אם נלה אים יבן על עמות אלה בעולה: במקדוק: כי
יתבוס האיש והות ערותו כגז נאולה לא תחוס: סאולי הוא
כחורה יפה: ואם הוא מעובדת לא יקצנו עב שולר כי אולי אהרבה
ימות הולדי: והרבה אמון אחרת אמנה אבוסה: אפן ואפן: תננה
כגולה ותמכור כנענה: ולא ימצא כל עבר: כפסך: כי אמנה
ישאל שרתם השלים כפיס: דא' לא תמכור כפיסך כסל אהרבה
כאפן נזלה: אפן כן אונעות כן לעלן: וצדן אלא לכה אהרבה
והיעל אפיה: ינהך כדקלי: כאלכה פארו: יעזק: כמדפוס
יעפוסמן הפעב והצמא ולא זכה כהת אחוס והיה כהעק: זה
כמן שאול: ועל השליח אמה כי ימחה אחיה: תמחה: אפני לפא
כרפודים וכניש שיצא לו שם נדון לכן ימחה שמו: לזו תלכה:
רעה רפודים: י צוואות צוה בעלמן הא' עמי יהע מתק
זאת זכמן כספה: וכל עמ החוקי יד על כס יפה: שויעם כאל
ולפא זמר אהרבה יעלה:

לדין
כי תבוא: פה האדמה: וכלו פה יעקוב פה האדמה
שנאמר ולהפא ארץ כבורו אדמתנו: דא' הס
פירות האלן הרעופים: וכגולה לא בקוחים ולא כאלית ומעלה
אלא לנט ולסכה בלבי: אם אמה מכא אילן ואילן יכא כאלית או
מכא אילן: נאמה אהרבה א' יכא על שם האון כמן: דא' מכל לדה
ולדה

ולזה ומסל אילן ואילן ואינו נרופ: והרבעים אחת כי הראשונה אינה
 חובות אלא משפחה יחידים שנאמר ארץ חטה ושעורה: אמר אחר
 האן ילחמן הפירות עד שיעלם כחושלם: נאמר כי יל בדין
 קצורה ופירותים נאם יכאון: דלל יתנו כל האשיות בשאל עד שיעלן
 וינבצן הכל ויעלם כחושלם כח הסבות: דלל הנחוק יכאון והחון
 און עוהם זו המצוה: דלל החונם נרבעים אורתם אכר עבד עריות
 דלל עבד אחר ה' אלהים הכלל ארץ סיחון ועד: דלל ילוב אל דברו ואן
 ערך הרבואה: והלכות: לא ילואם בעלן אלא כאלה יקרא אלקים ה'
 דלל ילואם בעלן ארזיתם עד יחלסם: אלף יכחם: הכלל לילה
 ונכען ונכב: אלף שון: הכלל עת לט: כדלתי: קודית ולכות
 אה: והעו' לפי: כלנר כח הנדום עד שיתחווה ואחכ יעמוד
 מן השתחווה וינחמן עד כעלן אלעמא מן הארץ: דלל כי אס' לעמא
 אן ינה אלא יטחמן אכרן: דלל בעל הבכורות יטח העמא אכרן עד
 יכלהו אבודות ואן ילחמה וינה לעמא מן הארץ ויתנהו אכרן:
 קיעות כחן ארען והם אחים: עיל ליה: אלו אוכל אכר בעת לט
 יענף אלכמן היה אכר ועע: דלל היה כלב אחיו אכר ואפי: והוא
 שרם אחיו: וינך מצוה: זכה חסד שעל העמא כאתן כנען
 וכאצוהם אלהי אבותם: כי היה כחן אכר ויתנו כחית: לחצמן:
 הוא חלכות לכעם עמם אלהי כניס והלמע אכריו ורבה:
 אמר אחר בכורי הפירות היה יכר אדעם עמא: נאמר הנחוב
 כי אן ידע בהם עמא אכל עמא יום יכר לודעם: ככל העובד: הוא
 בשורה כי ירכון העובות: דלל הוא באסות מעשה לט: כהנסה
 ככל לנה ולנה יוצאן: אן כמעשהו הא' לויים מעשה האשון:
 והכ מעשה לט והוא הנסוף הנה: וגם לאמר מנצה לול לט
 והיו אופאים הפעלים: דלל חייב להוציא ככל לט כמעשהו
 ופלה השויות מעשהו מעשה האשון ומעשה לט ומעשה עב:
 אן עבדות אשך דברת בהם עשה: ואן שכת אשך וזוהו
 תעשה: דלל אן עבדות לדברת מנצה לול לט וזוהו לכות
 ככל נט אן תדע: כאן: ככל כתי: דלל כתי אכר: דלל כתי
 ופעל: והואשון נחוב: ואן כתיבת אמנו בעמא: שאל אמנו
 בעמא חתמה ואל בעמא נלה: דלל אן הוצאת אמנו דבר
 שידענו כל עמא: דלל הוא לאל כתיבת אמנו בעמא
 כחן ילדת ונכ ונכה: אמר: שאלוה אכרם: דלל עובד אלהים

אחרים להם חתם: שמעתי בתנא ה': והוצאת בעצת: עליות: כי
נתנו לך את אורחות: דא' שמעתי מעל העלם: עליות חנה מעלות:
דא' שמעתי מעל העלם: ראשון: ועליות בנה המעלה: הלעז' ברחמים
בעל וצמחה: ויא' העלם: אינו דבר בעל המעלה: אלא הקומעם
מפיו: ולמחרת: שאלת אב: דא' יסור ויא' יסור: בעל אב: כי
וא' יהיה אבך מחולק: דא' יסור: שאלת: ברחמים: כן נחמתי:
חנן חני עוקים ולעמי: דא' ברחמים המצות למחול אפי'
אלה: חנן למחול על ידי אלה: ומלפניו הזיעים: האמרת
כאן אמרת: האמרתך הפעיק: ולתבונתך הוא ככהונה: עתה נדון
בדעת דא' באסור: דא' שונל שמן עליהם באורחות: אשתכח
עליון את כל דברי: הוא ענין אמר שמוע ואם לא שמע טאוהין
יטוון כל המורה: דא' יסור: האבנים ויבתמן ספרי תורות
אפי' יסור אמרת אלה: דא' ספרי אלה הדברים באפי' בעפוק
אחר עבדך: ואלה האבנים הם יב' אבנים: אשתכח:
בביתם של הונסן כל ענין: בא' הילב: כתיבה מוכהנת
ונדוה: הספרי: כן הם כל בעל כן הסן שרעו ולמעו:
אלה יעצבו: ולפעים פניהם אל יסורו אל חלוקיזים ואלו
ישארו כחך האיש אלה או יעלה פסל וכן לאם והחמנים כן
אמרו: אפי' ולפעים יעצבו כנלה אחר האיש אלה יעלה פסל
אפי' כחך של כרפה ואל נלה ואל לפעים יאמרו של כרפה ואלה
לפעים האחרים יאמרו אל נלה: דא' יעצבו אבך ירחו ענין
אם כחך האיש: ועל הנלה ואם כחך האיש: ואלה נחן
אבנה על ה' נחיו: כי יש בו מעיינות ואלו פירות: אלה
עין יב' אפי' כן כל צמח: ואלה הפריז ואלה הללה בכרפה
ואלה הללה כנלה הפע טאו יתכן אפוא מספר כע' יסור
חצי כח של כנלה אלא כחך האיש: וחפס כפולת פנים
ורחב התלמן: דא' חצו יסור אלו חצי יב' לפעים ואלה נחן
אחונן כנלה אפי' כי יחלבו האנשים כי לפעם באהיל:
אם אלה האן חיים נחבמו עמי ואלו אחר אפי' למחך שמעו
ולו ואך יענין אלוות: נאמרה לאמר וענין האוים הם אלמעך
אפי' וכן כן וכן נהר: וזה שאמר שמעו אפי' ואלו הם נחלונים
ומחוקים: וענין ילחמו אדבר כן ויען אילב: ואלה נחן האובן
ויז וזכרון על הנלה כי ידע כי אלה יצאו כנלה וכן היה
הנלה פו

הגה פול לטעם שבעים וחצי ואחריו אגרון וספרו לנאמר בער
הראשון הנה אהבה גדולה אחריו מן אהבה יפול בו חסרון ואהבה יחיה
יב סגור יב לבעים: ואנלה הוא באבן: און יהיה בוי אלהי צבוא
דעבדו ואלו כבואין: האלהי בסחורה והוא בחרון התורה
חורגתו: חמורו: אכה השנה בסתו: אום אמה הוא אלהי אלהי
הזה בסתו ומה הצורך אומה בסתו: נאמר אלהי אלהי אלהי
בו הפאה ביד אלא באשון: ומה זכרה אלה הוא אכלו המצור
טאה יפלה אהיה בסתו: ומה זכה הכחית הגלות פעם
אחרת: בעבור אהיה ענה אפנים: דלן חטאן המעט בעען
בעל סעה ולכן חזל: ומה התחיל אלהי בפחמה ויהארהו
ברגלה מפני כי דוח אלה נקופים אלא בארץ ודנה יחמיה
נקופים לוי בנה: אלהי אלהי הכחיות מעט והנאות
החיים מפני אלא יתאוננו ויאמר לו שמענו בפתוח היינו
יחיים: דלן החיים עז לישמעו ויסחרו: עיון: עיונים כאלה
הפרכות: דלן באומות וכאפתיים: ופתי בהתקן: העמאות
להי אל פוך: הטחורות הנעשים הנקראים עושים: ועליות
הם כפי הצאן: דלן הם מלאויות ודחתי: עטוף סוים ועל אפק
ומלאות: עושים אלא בקר: בקואך בערב בערך הטיא
כל אהיה יוסן בעת לביבאל מן האהבה: בעאתך בער
למצא אמות: אכלתה: הוא אום האספה: באסוף אום
תרגם באוצרות יתחבן: כאלה דכר ארן כסינ והיותם
אוסנלה: והותקן: תהיה ערוך אכל הדיים בטובות:
דלן ילויך ויתקן לעם רבות: אונצמן: הוא השמים דלן
אויעלה המעט יחיים: בעתו: במרחשון ועסן: אלהי:
בו יחיו עמים ואהיה עליה: דלן ילון גויים הפנים אלה: און
תאווה: אן האוה אמש: אכאן עוף: בעדיה אלה ואל עדי אנה:
ואהי הנדים אחור טנאך על פה: בערך בחוקן אומה בבחלת
כי ה' יתן המאה בעטא תחלה: כך: הוא כהופו: כפא אלה:
מענהו וכל אלה: אדכחים האקה המאה ומענה:
המקמה בו יחום וישתאם ויהי באל: המענה: יענה אלוט
ואכאן ואל יפעל: השוף מן החעב: אופקר כהלות
דלן השוף בחיב: ואכרך בדמה: אפסל הוא הקה הנדון:

הנחת הוא החוס הנבון. זאת הוא נחת תהיה יום אחר
יום און אש ימוס אן מלש ימוס עבד א ימוס. דל הוא חוס
עצום מן אדם יותר מהזאת הנח. ובהחפ: הוא היוכל: דל
הוא הסוף: ובלד'ן: שיצטרף בענו לא איל: ופ'קען: הוא
שהיו פטו וענו יח'קען: דל לדפן וירען הוא בלבבות:
אכה ועסקן השמיל: כולא מן האהל יעל העפה וירד
עלם אלא זה אונות מוסבות וילאן פאפם ופ'מחיס וימוס:
אערה: הדעען ותהנודן מאתםם בעלה: דל ינועו
והעלן כאלה יחאן אהםם בעלה ויאמון אס כזה העם כר
על ה כל לפן אמתן שלא מעבדו: דל לא יענו ויכדו האלם:
ואין מח'חיר: א יעסו לחות מן הנבנות: ובע'חוחים: בפ'מ'אדם
בחוק: ובהחפ: הוא הנקב החטוב: ובהחפ: הוא הנקב היכל:
דל הוא חול דע מן הדם והוא ל'פא: ובע'חוק של אב'לא עין:
על'ן: כד החוק: ונאן אנכסיר: דל עשונ במחוק ונאן מן
השליס: של'נה: מלשן מל: ולא תק'אל'ל: בל'נה הח'מ'ת:
ולא תא'כ'א מ'ת: כי הוא לחיט'ג'וי: ופ'א'ת: יתאוו ענ'ק'א'ותם:
ורצ'ן אפ'ת השופע: דל עשונ בעכסיר ורצ'ן בעכסיר: מ'ש'וע
מחוב המחשבות: יל'ך ל' אונ'ת: הם בעלה השל'מ'ת: וא'ת'מ'ל'ך
הוא הושע בן אלה: וע'פ'ת ל'ת: כי יכחיקום ויוצאום מן הדת
אן יהיו עבדים אש'כ'י פס'ויס: א'מ'ה: כל'ן ל'ח'א'ך יל'מ'ת:
דל יל'מ'ת יל'מ'ן בעכס'ת כי יחאן מדי'ת'מה שלאן יל'מ'ת:
ול'ע'נה: יס'פ'חן מע'לי'תם החע'ס: יא'ם א'מ'ת הס'י'צ'א'ו בעלה
וא'ך א'מ'ת ת'ח'ת ואל' מ'צ'א'ן ז'ה על' ל'כ'ע יח'ד'ה אל'פ'ל'א'ח'ת
הושע נ'פ' ל'ע'ס: דל א'ס יהיו א'ת' ל'צ'ת כ'א'ר'צ'ת ה'ג'ויס
תהיה ב'ל'ם מ'א'ה'ת: יח'ס'ל'ת: יכח'ת'ת'ן ואל' יח'ס'ר'ת'ן: ת'ל'צ'א'
על הש'ד'ה אן מ'צ'א'ן הש'ד'ה: ת'א'ז'ר'ת: ה'ת'ם הצ'א'נ'ים וכל'מ'יע
פ'י'ח'ת: י'ל'א: יפ'ו א'ח'ת' ו'ה'ם כ'וס'ר: דל ינו'כ' הש'מ'ן מ'ל'מ'ת:
ה'צ'א'צ'א: ל'ם מ'א'ע'ס: דל הוא מעל ד'ן א'ל'פ'ר'ע'ל: ל'מ'ת'ת:
נב'ת: א'ז'ת הוא ע'ק'ר ה'מ'ב'ה: וה'מ'פ'ת' ע'ק'ר ה'ז'א'ן: דל א'ז'ת
כל ה'ג'ויס יהיו פ'ע'ל' כ'כ'ר'כ'ה ופ'ע'ם כ'נ'ל'ל'ת: א'כ'ל א'ז'תם
א'נ'ל'ות ת'מ'ד'י: ע'ד מ'ע'ל'ם: א'ח'ר'ית ה'ק'ק'י: מ'ח'ל'כ' כל' ס'ל' ג'ע'מ'ות:
ל'ל' ה'ע'ל'ך ה'י: הוא כ'כ'וס'ד נ'צ'ר: יל'צ'ה: כי ח'וא'ה מ'ח'ח'ון
א'ע'ה'ל

אטחפה ויעוק במהרה: אז תשלמע אשונו: וכאשר תחנן אלקי אייחון
 אלקי כי לא ירע מה תזכרה: פתי בהצרתך: בזמן דגלה ויוחנן:
 האפרון: והיכרז ועב כמו תמן לפר אאוכדי: הרך מאסאל
 מעדעס והיענוה: כמאמל יפה: תהיע עיתן: יהיה צינן:
 שאן יאכל אחיו מפלפ בנן: אלה יותה: יין הפלה: דאן מן פלפן:
 מכל השמה: האויב דא האב לא ילאה לא ידעס ולא מעצמות:
 ופלאותה: כאלה האב האב עם השלוא החפצא אותם ותאסאם
 אור השמי: מן השם: דא את השם לעל הבחורות: הנכבד:
 כמו ואפכרה: דא אלה חייב לנן אכפדן: והנחא: כי יפחדו
 הנשים מאלה: והפארה: יבדיל: ונאמנות: לא יפסע: כל חול
 הפא ער מערה: יעלם: מאשן עלאה ועלון: יד פהם עלוק כחיה
 מעט: עלולית: ויקרה וכפאן חסר מן שליות: של ה: בער
 להיותם צדינים: לא תהיע: אא ילעט אכך: כאון מעטם: יחנן
 יחנות עד לשובן וזה היה כד ערען: האוויס: מחונן
 הצרות: אלה מהדנפס: ונחם השלום: והשופך יה: זה כפאן
 כית לפ אלה הפא אדקראנוס אלפיוס כס פיטור והעחם פלאן
 אלקים וכלא תוקן: והתאכרתם לם: תמכון כפלים פאלאן:
 ואז נמן: מענהן האן נמן: מעד היום הזה: מן היום הזה: דא
 אא יעלה ה אונות ולא אופלעס מעד היום הזה שלח קשה: דא אא
 חיותם יודעם חיוב ורען האצות: מעד היום הזה: לא כאן אונותם
 כי הן עליונים אפלים תמוז חדלום: ויאז כי היה הקער יאקס
 כגזים וירחלן עמן: וקם מן האמת לא אסרתם כאס לחם לשום:
 דברי הכחית תוזה סלה: דא השם לע מעטם ככרה וקלה:
 תלסיון הוא הצלחה: פרהה ככפס א

אתם

נכפס: הוא הצכה על רגלים מאל: מחוטב ערעך:
 אין בלדה חוטב מעצם ולואק אים אלאה ככעכס:
 דא גכרה לחוטב ולואק כי היה מענה ילמא אא מי ליכנל אכא ככרתם
 מעד נסיון: לעכך ככרת: ארם נכפס ככמה לתעכרן
 ככחית כיתקל עלוק: דא כחן עמו אלנם ויעכרן כן ככחיו:
 ופאלתן: עמן הנאות: דא ככחית הוא ככמה וקלות של ככרה:
 וכאלת ככחית ואל יחידים: דא ככחית הם ככחנות: וכאלתן
 הקלות: אינמן פה: הצרות הכחות: האוויס: מן גלוי כואת

האדם: אבן פונה: כי אומה באבן לא אכנס רחוק הכחוק:
פונה לראש: הם האומרים ורחוק ולמד דברים רעים אובן הכח
מלמד זה כמו חל וסם האומה: ואל כעלה נקמותו עצומה:
ואענה נקמותו בעהב: ואמר האומה עם האומה: דלא שום פורה
הוא ידעם ואענה נכאי השנה: והתפטר: לא יפחד מן האומה:
בלפחות בחזירה דעה מאלן אשוחין ואלן: דלא מאלן ילה ונדיקוב
הוא עם הצמנה: אצדית עם החלע שהוא רחוק עליו ועלות
יערת: דלא הפחור עם הזמן: דלא החבנה הצמנה הערה: דלא
הפחה עם הנלה: ספוח יוספה ויבטל אכחור ונקמה: אלא
ואפה יעד ספוח אעש קולו: הזוף האחרון הוא שאמר ימעה: דלא
הם השומעים להפא מאלן אשנה ויוליכם בעת שומחן: דלא הזוף
האחרון הם בעכס הנלאחוס באקם ילאו וזוף אחרון והם פלחם:
לפחה ילם מול ט לא אמר למנסה: אלא רחוק לא רחוק: ואם לא
רחוק איר רחוק: נאמר ואר רחוק חמול קנה עם הרעב
האחר את לבתורה: ואלן רחוק ספוח אכחור ואלן לקים: על
אלה מלך איר כחית ה אלהי אבות: הן דוחי חמול: אלא
ידעם: אלהם לא אכחורם: דלא אידעם הטואים מי העובד אלהם:
ואם חן א חרם חן טוב כאש חן אעמו: כאחך הדין: ואלן
האור סי יאן ילאו הין אגולה: ויתלם ענקם ונתלם כאוין
טוע: כאן הדבק: ופחה הדכר נאלו החדק אכחור הרעב
דלא כנגד אלה נלה יהוים יחייטן צדניהן: כולם הזה: אלה
אדם אפודים: הנסתרות: אמר אלה אלה ככס שורל פורה
ואר רדק אור דען כי הנסתרות אלה הוא יל פוע עליהם: אבל
הנלות אמן יתק המלכט: דלא אמר ילאו אורכס הקיום עם איר
ההין מושלטים אלא אחרת האמה הנסתרות אלה: והנלות
כי בעת לטלה המצור יצולטן: הכחכה בנן האל בנות:
והנלה היא חמול: ולפת לא ילובן ערב אלא זולתם: דלא ילובן
אל אחרם והוא הנכוח הראשון למתקצים עת כחולשים:
ורצחן הוא מדבר העמים: ילם ילכחך: נכוח הקיים: ואם
יקחך אהנים המכס: קחל: ילה אילין ויליכ אכ אבות:
והאלהיך אהין עדופים מכל הקיים: דלא ילויחך הכיים:
לעם רבות: ואלו: והרצות: נכאות: נסתרות: ואלן חזקה:
אל א נחכה

אלא נרובי: לזה כבוד לאמרן ההפכים כח קול השמים:
 וכבוד לאמרן כי תאמר בלובדיא ובסל אמנות רחוקות:
 אם אמר האו אמר או כפאת ואיך אמר פאות על דרך המצות
 נאמר זה לאמר כפאות מתחת המ העינים ודנדנע המצות
 והנל ונל וחומר: לזה לאמר או כפאת היא על עקר התורה:
 הקול ילחי העוהב: הטוב: המלות: המות: גילנים: והרע:
 גלות: וחיות: בעהב: ורפת: נעמות בעוהב: ועב פולח נצבים:
 (פולח וילך) קול העוהב: נאמר תהאן בעעכס: קול או תברחון
 מן המערכה: ויכתוב: מלה כתב אותה כדון כי לא היתה כה
 שגרה ולא טענה: ואמה היו יבדן כל המחות: קול צה שיכתוב
 ואינו נרוב: ולא כי כתב כ' תורת יא' וכהעם וא' ונע ילחול ואין
 מנהל חול: והא' מצד ארון: והכ' כתבן ימנה לא ילחול:
 או הכ' נעמל: הנושאים: והא' כח נהר: ילאו הארון: נאמר כי
 הכ' נעמל כח אהרן אפסחים אלמל וכן מעה לעבך איחדן
 נלאוהן הכ' נעמל: קול נעמל למ כח נהר כהעם על שלם גדולה:
 קול אלף ברשות הכ' נעמל נושאים לאויים: קול הכ' נעמל
 ואל הנושאים: וקאות את פני: והכ' אלן ונוב ונעמל: תקון:
 א' מן הכ' נעמל או כח גדול או המלה או הכ' נעמל
 מתחלת הועד סופה: נעמל כפאיום כשמונה ימל חק נעמל יסיים
 אותה יוצאה כוהב אחס יכא מן הכ' נעמל וישיבה א' או
 הארץ: קול נעמל כ' אנושים אמר כהם כן נעמל כדור
 וכמה חפץ כי אה השלם צו לכמהם ואלהויהם: כאלו
 מות: שלמה: הכ' נעמל: כי המלה כלופכס: לאכול
 אמר: ולעשים: קול יאכלום כאויבים: אם אמר האל נחמו
 חמילים ואמרן האל על כי אין אלהי כנעני: ומה הנכה יסתר
 פניו מאחרי: נאמר הוא ודון הפה כאל עוהב אבי קול ילחול
 למעלה או והסתרת פני מהם: למד ה' יאמר אריות: למעלה
 היא הנחמנות: ונאצות: כל עולה רע אמרן ל' אף יצחון
 כי יודע אע מקלות ילחול לכן כחחת כמ: קול יודעת
 הוץ יצחון מלעלה מן התעבות: אף ספח כי כתבה
 כגליון כח ספח תורה קל כנסה: מעד תמם: מן כחוליות מעד
 לעיני כל ילחול: וזה יכעו דכה הרבעם לאמרן חוק משונה
 פסוקים מן וימת מלה: ומה עדות זה הספח לאמרן אכדן
 מן הארץ: כלא יז אב: אדם זה אור כי במהרה תצאו כוהב:

ואברהם עבדים על ישראל. האל שירת האצילים. כספה תורה
למים וארץ. והם כל עבדים למצאנו עבד כל האל ה' יודע ועבד
כ' הנפאיים. ה' האבן הזה האבן. ה' המעל בפלטה ונהארתכם
החנה. המ אורה הכחית. במעלה ידקם. המ הפלויים. דל
יסלו כל העונות. וידבר אל'ה. עמד על אנגל מען ופנו אנוליס
כלמע. מר' תאמם. מען וכפר אצמם עמו. אל'ה עין לפאת הון.
האצילן האצנה ושמיעה אל'. ובעבור כי המ כל אמה כל אורה.
מחולפות. מלה היה נרוך כה מילעיהו לכן ואמר
האצילן הלמים. כאו איל נרוך על דבר. אצמח ותשמע ואאמח ולמע
כי האפת כחונה אמנו. דל' תמסין מלת שמע והאצילן למים
ותשמע ותאמן האמן. למים. וכן כהם דמות ועלות.
ואצירה. ואו ואשה כי דבר לניהה עבד דבור ואעבד ניהה.
ויל' שמע למים לאתח חונים עב' לתשמע האמן. כמערה. דבר
ד' דברים. מער ועל לערמם. כעכמם. הלימה הזאת בני ה
על ד' דברים. האל הטובה לעשה ה' לשרואן האל הוא לומר
נעך עב' תלת חמף. והל' מן ונעמיהו עבדו יעקב. כ' שאלו ו
קלה תחת טובה. והל' כי שלם אהם כמעליהם. והל' מן כי ידון
ה'. עב' סוף כי יננה מאוי כהם. יעקב כמעל לנתי. כאלה תנחם
הטובה כפסם לעשה ה' עמם. התבוללן ומדון וועל
אכס כמערה. תלן כעל. כאלה תנחם בעמם מעל אבותם
תכנע וועל אכס כעל. וכפ' פלמם. כאלה תשמע כי ינח
אל פטיכס ינחם אכס דבר ולוכה. כמעך הוא יורה כמחלקן
ורפמם הוא מוקל כעסן. אנתי לנח אורן מלה מאת ה' אנח
טוב. כלערים הוא מן המעך או הדמך החק לתהיה כחל
לפע. דל' כמערה כחוקל והעל כעני. כלערים. כי יחפוקה הע
והפה כעני מרחשון. וכסלן מעל לטון אנלמם. וכפ' פלמם.
כעני אנח לברו מערה. כי של' ה' אנחל ודק הוא של' ה' הוא אמר
אחרון הצוח תמיים. דל' הוא הנבואה. ואל' ה' מן. כי כמס צינים.
דבר ד' דברים כעב' ד' דברים לזכרת. הצוף כי כל ד' חכין
או אמורה מן צינן לילה. הצוח המליון כדבר חנן והוא
הה' כי בן אדם לפעם יקרה ופעם ימות והוא נעים. לערב
כי בע אנח בעת צרה וקעל וכרתן אל ההחיס. ית' תמיים.
כעל. אל' מעל העם. ושל' הטובה הכל תמיים. דרכו אל' פע.

ט אלה

כאלה הוכחם כחטארתם והיה מוסרם מעט מעט היה כאלפע:
אלא אמרנה: כאלה הפא עליהם האויבים וסגורם: צדקתם: כאלה
יזק דינם: דא הצור תמים: כי כאלה כחא כאלה: כאלה: כאלה:
אח כח חסרון: דהטו: אלה יעלה עם השמים: אלא אמרנה:
אלה יעלה: אצמיעם: ואין יצוא: כי ילכעלי אומנות אלה
ועלה יעלה: צדוק: טיילם למה אצמיעם: וילף: כי
שאל רעה אלה: אצמיעם: ויה נחם: אלה: אלה: אלה:
אצמיעם: דא אלה: אלה: אלה: אלה: אלה: אלה: אלה: אלה:
ה: וזה היה מפת המוסר לנראה כהם והיא מעד ואם
נעראן דור ענין ופחמא: דא יעראן כח הנשים ט אינם כח
ה: דור ענין דור יחמיה: ופחמא: כי לא יהיו חמיה כדור
למה פעם עם ה' ופעם עם הגוים: הא' הגוים:
הויקלם פעעםם אלא זאת הרעה תקרה טובה: יעם כח
ט כח הגוים תקרה טובה רעה הוא כח: ואף חכם: כח יחמיה
אין כח דור חסמה: ויא זכרון כח דור הצור תמים: דהכין
מלפע: אלא אמרנה: אין עוא: צדוק: וילף: אלה: כח: מעל:
ופחמא: כח ולא חסם: אפך: רעך: ואין יחמיה אפך: כי
האם יואר ויעדיל: נעך אצמיעם: יעלף ככען ענך כחיה
האדם: ויכונעך נעלם ועצמות הוא שחם אלה דגלים ומחמיה
דכור מה שיהי כח אלה אצמיעם יעלף שחם: כח
מימי יחמיה ודור ולאמה: דא יעלף עוא אלה הנחיל גוים
כדור הפלגה: בהפחידן: מלם הפיזם ה: יצב וצדוק:
ד' עמים אחר הנדולה אלה אורה אספה לכעלי ישראל:
לכור דור ודור: אעלה עם אפחמן יצחן ויער כעד לכח
אלה: חלל נחלמן: כי לא יכחה נמי מעתה: יעלף אלה:
אדמים: הגוים הוא החלל: יעלף: ספנים וכאלה יעלף
אל ועלן: ופחמא: הוא ד' חסמה: האלף הנדון תוח
כי אף יעלף אכל חורר כעל חילוק והיא אחר: שחם: יעלף:
העם ספיה חתנים: יכונען: שחם אלה יעלף חסמים:
דא יחמיה אלה חמיה יעלף: אלה יעלף: אלה יעלף:
אישן: הוא השחול לכעלי: דא יעלף: שחם חסלים ה
כח חמיה דא יעלף אלה יעלף: אלה יעלף: אלה יעלף:
כי כח חמיה אלה יעלף: אלה יעלף: אלה יעלף: אלה יעלף:

כלה ענותהם נאס כבוד הווא: בטן וכבודו: לו, שהא
 לנאמר הכנס מלכותם יצונו: אסתרה פני: ענה והנבואה
 מה: אחריהם כבוד הנאות: לא אמון: אמת וקום על דבר אל
 פעם יעבד אלהי מצחוס ופעם יעבד: דא אלן כהם עלה
 אלהיה: בלא אל: כאלה לאו וצווי להעבד: דא אמת בעטרי
 כי איצ אל: לנאמר דא כחשן כהו: בלא נעם אכנה להם לא
 יצו ארמי: וכן אומרים או נני נבא: דא נני נבא והלשונותם:
 דא בלעם הם ארמי: כדו נבא, שמשל: דא בנני נבא הם
 מדיים ופחסיים: עבד אלו: אמת, שמאל: דא סמ איל
 שיעזוב האש יעלה יעשן כנתיב הארץ האל יתרה הארץ
 ויאכדנו: אלו תחנות: הוא להפא לעולם האויבים והוצאון
 עבדותם מן הנבחים: דא ירבו כחמת ה' וידברנה התחנות
 ותאלס אלהי: הוא לנחמה אמת, שמשל: מוסרי הויים
 דרע דוד וילע אהרן: דא על פשוטן כי אל יכדה מן השמים
 ותאלס אולנות ואנשים ולכהמות עבד אלו שנה האולנות
 עבד התהום: אספה עליון: אספה עליון כל רעות וכל חצי
 אספה כס כי הקצים יסאן ושלמון לא יסאן ולא יסאן אספה
 כסן ספן האו: דא אאסול ואנבם כל הרעות: מלי דעב: מן אהרן
 ארתוא: שרפי רעב: ואחלי רלן: כאלף יאמר יא סאם
 החיות מענה אסול מעל: דא ולחוסם כגלים גופסי היה כסן
 רלפו אל: ונעלב מחיו: הוא הדבר כי תבוא תח רעה כסין
 ויהימה ואלען ימות: וכן בהמות: הסחיות רעות: זוחל
 עפלי: נחלים וענפים: מחוק תלסל: אשר יצא השדה
 ימות כחך ויהיו אמת שלמות: ומתדפויס: הוול כס
 כחדריס: בעיה ימות מן הדבר: אפאיהם: מן כח האזרה
 אוריס אל רח וסואה: אל קורה מאנו: לא יעל הזה כי
 אמר אלו סעס אויב: דא נאמות אל או הס: אסול אל כהם
 עבד שיאמרן הקוים איה הס: אורף: אשר מנבא עליו חמת
 אויב כסן אורה כעמ: דא אפתר כסן אויב שיאמר אלו אפתר מן דבר
 פאני: יכחן: אלת הרעה אמת ויואחן כי אלהו מכחם נבדס
 או הנבדס: דא יכחן יעמו דתוהם כסן ואל כסן שועי ואמה
 יאמרן הויים ידיו רמה ואלף ה' כי הם בלא כחב נכאויס כי
 תבואה נקמת עצה כסן עצות אחרון: ואין כהם רכונה: דיע
 השל: דא אמה ישחן האויבים על ישראל שיקבדו בעצת רבועם
 מוכר: עבד כסן מוכר: או חכמו ארמי: שלמון, שמעון, יכחן

ואחריתם כי אחרית ישראל אנדוה ואחרית בני ישראל אצרה איכה חזון
א' אמן עתה אלך יהודים דלך אחרתה היה יחדו אל אלך אהבים
אמה אנדוהם הסערה אמנם כאלו כצדק אחר אלה דעה אל
היו ילפון היו אומרים כי לא ידעה אלהיו אלוה כי אלהיו עין וזכר
וצולם צור עולמים. וזו צדקן בלויים ולא אייבין בלויים אלא בלויים
אכן נהיו עתה אייבין בלויים ואלו אייבין בלויים אלא בלויים
ודת והם שמעו אלהי יעקב אלם כלם זכור והבין והלמות הם
עין אלו העבדים כי אלה שנה ענה והדת נשאלה בפיס
אלה המצות והחובות שלהם דפן סדרם ואל המצות שלהם דבנות
ואלה יען אעוהב חיות תענים ואשר יען לפי הנדבות בעוהב
סם המור הוא לפי פנים האסור דלך זכר דבורות אהבים כי הם
אנשי סדרם וחלק מעליהם ב' חלנים יחדים סדרם החטאות
שפנים וכן יוצאים ואשר צדק שפנים אמן אל שים ופן הדור הדי
הוא הוא אשר עלן ישראל חתום באוצרות אשר עלן החטאות
דלך כי לא ידע צוות חתום כי לא האמין בתורה כיום כן אנוכי
רוע מעליהם עמו. הספרו יאמר תחום כן כיום יכסו אוננים
אשר חסו אלהי ואלם על עבדות גדולה דלך נים אחר
אלם אשמעו דלך נים על שהם אלהי ואלם שיען כמנהל
ארת האומות דלך נים על שהם אלהי ואלם שיען כמנהל
כי נרובים אידם עבדות הם הנאות דלך אעל שילכו אל
דעם נחם יוסאידם שואה חוסאם כענות כי ידון וינה בין עמו
אוייביהם כי אלה בעת שהם ה' כי לא נשא אלהי אלהי ואלם
ואם עזר או יאמר בהם אלא יי שהם עבדו כרעות עזוב ואלם
א' מהם מן ערת ה' דלך או יהיה מהם או שיער בפי אסורם
כי הם דלים או יצטרפו אהבם שנתו אמן כי אין להם דבר וכן לא
יהיה עזב כי אם יען השוע שנתו יחזי יעבדו דלך ואולי
פולמו יעצור ויחטא או יעצב או אלהיו אלהי השפון שלהם
ועתה ה' וילפון העוים ויאמר או אלהיו אלהי השפון שלהם
אזנס ואלם אלהי עלן ישראל כאלה הפעול שנתו עתה
אעס יאמר ה' כחזון יאכלו השמעאים יי נסיום הם אידים
ואמר כי שמעו אלהיו כי יל להם אלהים סתוהם ואיני אעבד
בגו שנתו ואלוה מעשים נסיום מן נסיום אהבם ואלם
ויעזרם או שמעו יהי עינם סתוה או אידים דלך ואמר או

ואמר או

ואמר אי אלהים זה יאמר אותך מיד שלכבוד העיר איה אלוהי ישראל.
זכרון יצאן אלך בין אנשים הנקבנות ואז יעשו אל לטאמר
בן האלם ואמר כן יבכו. ויוצאן על אהיט לאו עתה. דל נסיכסמין
נסכסמין אטאז הוא אטקדס העולם יאני אחר העולם: לאומה עולם
זה כראן אותך אלוהות. דע ואין אלוהים עתה: אהם אהם אהם אהם
כי תזאת אמותם ומחיים אעמית ואחיה: אהם אהם אהם אהם
כי יהיה לך אפעע ומערתה בום הדן ויצולנו מעהינם דע כי
אין מודי מצוי דל אע לעזרת אכבותכם ואני העזרה אהבם
תלה: אחרת בקלה ואני נתתם במלה כמתם ואני אחיים
בשועת: כי אלא אל שמים: או לבועה והוא לאמר אם לבנות
אלנה: דל כי אלא אל שמים ידו כתי ונקמות: תי אהם: ואזכאן
הנלוים להם מתם: דל כי זאת השבועה תהיה לעולם: אם
לנות ואוסייל בעם אחרת להקרינ כרן חצי כי פשו יחזקאל הוקרב
למאמר חרל חרב החדה: ופשו מן ילכה אותה על אויבי ישראל:
דל כי פעם א הורה על ישראל ועל הנוימאקת לכת ככתובע
אחר מעט: אצוי: אדום ואלשנאי: שמעו: דל אצוי שאין מודים
ביחוד ה ואלטאו הכופרים בתורה: חצי דכה וכרד ואלו ונפאון
והם יז אכור ז דכה יחזקאל וז גם זכיה: דל חצי ואלה נקאות
כתבים כאויס החוקים: וחרב האכל אקופים: אדום חלל:
אען דמחלל ל ישראל ומען לכה ללכנא ישראל למא ויצאקני העבה:
אחלל כפשת אנוי: מען שיתחיל האופים אפחוע כלמא: דל
אחרת למא האויב אי אהימן: החכמן: התרים כרטה להיות
תקלה ליה ואחרתה ליפה: דל כי כל האויס יטאון כדת
ישראל וישחן למאמר וישחן ויהכנו לאומים דל הרעין או ישראל
הנקרא גויס עמן: והם האויס: יקום: אלף האותיות: אצויק עובדי
עז: או אדום ושמעו: וכפה אדמתן: ועקר אדמתן שן למאמר
ועהכו אהין: דל יסיר אדמת ישראל הנלות כאלם יכפה לעמן:
והשע: אמר כי לא בעל שמו כמעט אל אכרם שתי: והין לן
4 שאת הושע יושע ילוע: דכה קיני: איטאון עויס אקדוויס
האלה חסון והין אלא יועל אכס בעהלז וכעהל: דל איהיה
דכה חין בעיכסל אלא יהין גדולים וכככדים בעעכס: הר ככו
על לש איער למאמר ואר ככו ואר בעל אעמן: והאסל אל עתה:
חחונכסן עם כפלות הצדיקים עברתויה האעס: כאלף אר
אהין אחר: נתם לט כי זה עזר דין או היה אר וכדך: דל כאמר
את אהין כלא חולי: דל כאלף את ולא כאל האהין על אהם אן
קדשם: לא דכרתם דכתי ליה ולכה: כי אהיה תלצה נתן לן

כה וקיימת עין אורח: ולמה אז מצדדו תפואו אס' אחיך ומה ואו
גכה אורח האקדל: ואם בשנתו לצדקן כן יוכיח מהי עשו בעל
הזנות:

זמנת

הכרסה: הסאיכה עם השיה: או הסאיכה עם
ברכה יעקב: או סאיכה או ברכה ה' שפך אדם:
אז' פתך מל' טעמאן ברחאנתם: דא' לא בחר כן אס'
אמולתים בברכה: או האל'ים: כי כוח הנדס ברכם: דא'
אספן ולדלן שאו נחוב כי נכא משחוח אחר לעדה: אפ'ע
מזמ' נחוב בעת מיתתו והוא באור'יוס: אס' פד'י יאמר
נודס מל' אס' נחוב ואס' חונ' ה' מ'ינ' כא': זכראם ל' דכיס:
השואח והשוח והשוחות ומנומ' התפא' כי הסופר כעלה הארבע
אין חונ' אס' או יאמר כיל מ'ינ' ה' כא' אכבודם שאו הוב'שחא
כבוד ודל' ינת' מאור'יוס: זכר ל' פאור' מ'ינ' כא': או כאר
מערכ' מעיר: כאר נכב' ה' פאון: פאר זכרון מרכבות גדל: זו
כאר מזרח: אמה נעלה בשעה ובפאון כי ישמעאל ועל אקיס
ונחובים לשחא וחפ' ליבואו בתורתם חשן: והן חאיס ולואעים
הקאות והמעאיס: מ'ינ' כא': זה כבוד לירד על הא' הה': כי
מל'ס זה היה כבוד ה' כמעם הסנה ועמד למע' לצאן: שחא
מזרחים ואן נעתינ' מסנה ולכא' אל הא' הה': מעיר זה כבוד
אחר זרח ומו' לשחא וכמו אנת' כע' על' ה' פוע' מה' פאון
הופיע כבוד אחר ומאון כע' ישמעאל ואן הוא אמרך אחר ואור
הזרחי מרכבות גדל: מתוך רבבות המאכיס שהם גדלים
והיו ככ' אל' שנאמר רבותם אכיו שטן כנוד מספר'לי לוי:
מ'ינ' אל' ל'ת' אמו: מקחו הגדול החאה לשחא אל ונתן אדם דת'
דא' המכתב לקה בלוחות כ'ינין וצוין כתבם: דא' אכא'ו
לנותן דבר גדול יתנהן כ'ינין: נמלה כאל' כיהא' ל'ת'
כתוך האל' שלחן ואל' שמע'ים ואס' יצא מאל' האכל' האל'
למא' הא' כה' דכר' כאל' אף חוקב: כי מתק' אהבתם נתינס
לוחות: כן נזקקן אל' ישחא והם הכהנים והלויים: כ'ינין
כמעט'י מל'ן אה'ק' כאל' ישחא יכו' הא' הם בעת התפא'
ו'לחון כהזנס ר' ל'ק' ואז' ילא' ד'כרות' ו'לחון' אכ'ת'ם:
דא' מוצר'ים הם לחונ' אהזנס ר'ק' כאל' האל' ת'ס'יני'
דא' אל'ק'

כי הנדון יענה בכוח: אהרבעים אחרון זה אלוהים כן יוסל
 שיתקן ענין אלפי ארבע ומאהק הנלו יצא ואלהם: דלא כבא לשון
 ואלו תכלו סמו למענין ארבעה חוץ בכוח הלוח יהוה: ואלו כח
 ארבעה הנדונים וזכרון על של כח כי היה עשיר מאד: כח
 והוא יצא אתן אלקמה: דלא בשל חרם: וכן ילמדו ואלו
 כאלו יולדו בארבע יועץ בארבע המאמה: דלא כאלו
 הנבוא כי הין מרמזים התורה: זכרון ושל כח: לוס כח
 לחול הים ומכרזים לעלות אחוה: לפי יצאנו: כהר הירושל
 לפי ימים: כי לא יכאן ערך תעאר ולא ערבן לחדה זולו
 נדרים ונבואה למארה אל התפוח נבחי זלן: כי לפי יקחו
 אם ומעלה מן הספינות: יתנו: בארבעה: ולפני:
 משמותם שמונים בארבע ומתו: אהם פרדי אמר ולפני:
 ילוב אל הכתם הנאים למארה ככתהם ספונים: היה כמים
 ההם זכרים יתרות ספונות בערך דברים אחרים טאכן יורה
 אינה נמצאת אלא בתוך דוד או אכן זולוה: דלא ולפני המאלה
 בארבע שמונים חולו שלמות הספינות היה הים מוצאם במצות
 זכרון: בתוך מחויב נד: בתוך ה' אלף החוקי בטל נדי סלפון
 לפי כחם לעני הנשים למארה ופני ארבע פניהם: דלא בעת
 שלפני מארם כמען: ועליו זרע: החילות: אל קדנדי הארץ:
 ויהיו וזולוה: ארבע מאות הכתה ספון השמים כי ידעו
 אם תהיה חלק נכח מלה המחונן לתורה ספון: דלא מהל כפון
 בעני הנדון כאלו נכח מלה המחונן לתורה ספון ככתהם:
 ויהיו וזולוה עים: נבא דבתי מלה וקבא אלפני עים יהוה:
 נדננה ה' עים: כי לפניה לפי נאחם עים ילחול וכן אמר
 יהוה אתה שמרת: ומלפני עים ילחול: אחת שלפניו אחר
 כס: דלא וזולוה או חול המערכות אפי האויב: דן וזולוה:
 הוא שמשן הנבוא: יתנן מן הזלן: כי ככל אריות מענים כן
 זה יען אלא תבס: דלא יתנן ילחול: דלא זה על השבע כלו אל
 ילדו ואלהם מהה' כפון: לפני דלן: תהיה כהם חכמה ויהיה
 טוב לעם והם ארבע עשרה ורמזיה כן נבוא הסופר:
 כחכה ה' ארון וקביו זרע: יתו דקום יהוה: יס נדל וכן
 יס כחכה ודלם מלה כי לא יכלה לו ארבע ילחול כי הין
 ויהיה: בתוך מבטם זולוה: בתוך יהיה מפי כעם כי כל
 השמים יתחבון כי יל כחכה פני ומדדים: דלן אחין:
 גם למה השמים ילח אמות: ועזבא בשמן דלן: ארבע

השמן אשר בתחתיו ולמשמנו. כחל ונתת מתתך. דאובנים
והעפר יוצאון כחל להם תחת רגליך. דא שאין מתעורר
כי ה' ישמר תחתיהם מהאויבים סעה ליש להגותם וכח
בעלות. וטחך דכחך. וכל יחך תאסר כל אלה הבעיות
כי הבעיות רבים ויבנו כחב לשון. כח דכב לפת ילעם
דא וטחך שאתה כחב כן תהיה כחב דכחך ורגותך.
אין כחל. שותן. אין או ראשית ולא תחיות. רזכב לשום.
החך חוב לשום כחבצו הם לשום עיונים. ובעיות.
שחנם. הוא הרניע. מעונה אלה נדע. ואן יכלה לך ה' שום
עולו כי ה' הפא אולמו כחב כעין והיא מעונה. כחל
חטאן במענה טרדס והוא. אלה נדע. אן יכלה לך
ימות כי הוא ידען. ומתחת זמנות אמת. כי כחל
גוים הם אלה ולתת ידו. ויהל מפך אונת. כי כחל ידעם
יהלע. ויאמר השלע. אנתיה כן נלמה וילכון. שחל כח
כדד. כפרים אדם ולא יתחבנו כח. עין יעזב. הויראון
אלשען יעקב שלונו אלה כחל אחר ואלהים. דא עין
יעקב הם כח יעקב ענתהם שלונו לא אחר דמן. אדם ל.
תלע דכחם להם חב לולמו אדם ונתה כחמה. אחר
אין כחל. שחן שחל יטא. כ רוכב שום חוץ חוב שום כחב
ואין מתחך אכפון. ה' כחב שידעו כי ה' יעזב. ד' לידע
כי הוא כחל רניע ובעיות שחנם. וה' לידעו כי הם ידעם
כחבצו והלש אלהי נדע נים וכן או ראשית ואתחיה. ל ואתחיה
זרועות עומסיו יכלו אלה כדס אמר הם עם חילונם.
ח' וירל לידעו כי יסחיות אנוס. ט' ויאמר השלע. הוא שחן
החכם תחומים אעליות וילכון. שחל כחל. לידעו כי ה'
הלפנים אכח כחבצו. דא רוכב שום הוא יעזב. ובעיות
שחנם הוא שחן ואלו כח. ואמר מענה. אי מענה
אצלונים כי כחב אצלונים ה' דכחם שחן ומענה ואוס.
וארבת הוא חבצו ומענה הוא אחר. שחל אהים הוא
התורה. עין יעקב. מעין יעקב והוא נהל יעקב. אמר
אלהי ישראל. כי אה כחב. דא אחר לך כחב. יעזב
נולע. כי הוים כחל. ואתחיות ושלמו כחב. אמר
האלהים. אין עתך. יכלו אלה ויעזב. ואלה חך. כח
חב כד יכל כן יעזב ה' עינים וכה תהיון
אויבים

אלה הנחמץ הנדון. הוא עשירי הקסיוני עלה עלה אלה
לא היה אלה עלה כי אם על ידיו: ~~על~~ ונתקם כי הוא עלה
היה ואולם בקווי ה' לעיני כל ילקאו: בעת שהיה עלה האחרות
שועמדו כולם לפניו ויעזבו לדומו דורותיהם: כי כל ילקאו נטנם
וגדולים ונשים רח' זולתו נכרים כזון וזן אחרת תורתו:
אכל הערבים נבון אל אנשים יסלף ללוקח וללקח: וכן אנשים
העזו על הפסול רחתי העץ: אכל אנתון לאכן כולם נבאנו
מן עמ רב כחול הם הרבה מאד דודי אחר יגדלוה כאלו
ובחייטן שמואל ק' חפץ למען צדק יגדלוה מארה ויאדיר:
כחך ה' לעולם אלק ואמן: י' א' ויחילטמיהם אמן
שאלה בהעמק

אשרתה כלם אשר לא האותנה תהלותי חן: אהל להמתין ספר הנכבד
 של רבנו אהרן: גדול ה' בעם כתר תורה ונתן עין: כמאמר
 אליהו נפלו כבוד החיים תמו ותמו: ולמה הספר הנדול עני
 חיים כיבאמת דבריו האנושים בעצרת האמת והצדק חיים הם
 וארפא אנכי כל אשר יקרה לי שועתי השלום ותבדוק לי אמן מלא זה:
 אמרדס אכתוב חרוזים לתבואת האעתינים: הראשון אמר
 הלוה במהרה יוסף במהרה שמואל חן נצא ונברך יוסף:

לכן אושים גדולים החאולים: בדת אל חי למן אלן בתונה:
 זהתקולטון כחכמתכם וקולו: תבונתכם לצדק באמונה:
 אל דעת אמתת האלהית: בעתה היא בפאמתהין נעבדה:
 נעם איל אלהים עם קדום: בעת חיים לדברתם נכונה:
 זהיה באמת מפריהם: ועינכם ילוייה וצפונה:
 הפוקחה לתזק לב ונפול: בדת אל חי באמת האמונה:

זאת שעת אד' במהרה אלה העמ והחסד יצא באמו הלוה
 במהרה אמרדס החונה באמו יעאל:

מקוראים סיולת האלהים:
 עמודים הם כמזאת האלהים:
 להתדמות למלאכי אלהים:
 וים סודות נמרת אלהים:
 כספר זה הוא דברי אלהים:
 כלל סודות תעודת האלהים:
 והלכות שפועה מאלהים:
 על יד תבואת איל האלהים:
 והעונות ללא עובדי אלהים:
 אשר מורים ליתורו אלהים:
 כל קאלון ואחרון הוא אלהים:
 למלתעות למפריהם אלהים:
 אמתת היא אמונת האלהים:
 בנדבתן ורבחסדן אלהים:
 ואין כלום נאמר אלהים:
 ודרכי התשובה לאלהים:
 וכל חפצו נמרת האלהים:
 כמו אהרן ככהע האלהים:

בני אל חי בני אבות שלטה:
 ונבחרים למן לבעים לעמות:
 אנלואים עם למן בעת ורחם:
 כהכנסם לרמני מצרתו:
 לכן וראו ודם דרלו וחרון:
 אשר בויחבר עם ונחבר:
 אנכלל בו מצאורת אל ויתור:
 עם תורה נמונה מן למייא:
 זהלכה לאהב מצורתו:
 עם תארי פעולותו למנות:
 זהם וכל ותי נמצא וחם:
 פעור הדחיק ודם בעל ולבו:
 אבל אמת ואמן לאמונה:
 אשר כרא לעולמים שלטה:
 והוא אחד ואין שני כמותו:
 ועד הזכרה למן עק ותחיה:
 קדוש האל בחינו עם אהב:
 שמו אהרן כנו רב אלהו:

אמת

אלה חכר לספר זה ואסף : כלל דברי יראי האלהים :
 וים קרא בעק חיים לספר : אלה היה בעדן מן אלהים :
 אלה חי יקבל נלמתו : צדקה להיות בצדק אלהים :
 ויגמיד לו למרלן ויזכה : ראיה פנים אלי פנים לאלהים :

אן האגרת מופה אנוס אספר עק חיים לחבר חכמי האלהי אלהי כמדת
 סב אפינדוקאן כלהלך אליהו כלהלך יחדה הזקן גיל וקראה
 דלך עק חיים : **לחבר החכם**
 כאלך יחדת אל גבחה האבוקה ארעות בדימסי ואלקט שולטת
 נאנה בנה עדמסי : אצל עמותה הכולט וקמאונסי :

פרדס ראונסי : עמ פרי מגדים : נכד וכרכסי כפרימטי נדימי :
 דלא עלך מאקויע זרעיס : ועקן עולה פרו נעיס : פרי עקן הדך
 ואלמונסי : ואהות עמ אנה וכל באלי בלמוסי : אהט החרכי לסי
 והכרונסי : ומעק דנימסי פמיס וספרי : בלמ אמיס חייס נצחויסי :
 לסי עקן הדעת לק עק התויסי : ועק מנרטי כדלך ספר עק חיים
 שחכר החכמי האלהי הרב אמקאל לפכמלן כלהלך אהרן כלהלך
 אליהו נכפן כדן עדמדי : לסי כו חסמן יכענה כגואלמן : ומנחה
 וזקון : מבגות הלמן : כלולטה כן התקוסי : נעלן דיה כחוחיסי :
 כעלות מקוסי : מורי לערי דת ודין : נדכפין מעלן ולא מופידין :
 ילבמסי כל האומיסי : נהמסי סתומוסי ומתומוסי : כעיר סודילת
 ומסוגרת אין יוצא וצין בלון מאך אלרת חונק וחונה : כי נדרמזה
 נגדק חנה : והוא אכבוד והתפארת : והייתה אגפן אדרתי : והנה
 דכריסי כמסי ונכבדיסי : והנה מפוגריסי ומפוגריסי : משכעיו וחנקו :
 כן פרנקו : ולמה המעין דבר חפצו נרצונו : פרי תלמן נרפמינה
 סבה אל העדר הידיעה וההכנה : הכריכה העלוונה : לכן נאנה
 אט סאק אפינדוקאן כלהלך אליהו כלהלך יהודה הזקן נל אלתח
 אדניו נלהתך אמרות ספר חתמ מעין סתמסי : ואלדוה ספר עק
 חייסי ומלכתן וצבמעיני : אהלנות העמוסי והלרסי את יופין :
 ופומה לן נעול : אלה נעק עקן ינהב כן ועול : אחת חרילו : כמאנו
 דרולסן כל יעד ועול : וכי יגדל הולד וימלי : עד הית הטבל כעין
 התמלי : והימנה אמרת נן דרך עק חיים : אהלנות כל צמא מיסי :
 והרת אעמיסי : בלה נקוירמסי : מחקט אמלוסי : וכל חכמי
 ילויסי בכל כוונה ודמסי : וכל עקן ופומסי : אשר כספר עק חיים
 חתמוסי : לקפסי אממוסי : אשר ככתב ומחתי עי אמי אממוסי :
 מעין געמי : אממן ית המרמלן אכל אמי וללויסי : אלא העק
 והל ואלויסי :

אהלו והשליש יקדים כל ענין אחרת לחלק אחרים זה לא חוקים
 החלק הראשון במאור העינים להזכיר הרבה כל ספר ופרק
 אפרק ספרו הנזכר הזה ספר שם חיים החלק הכלל והולכי
 כל הספרים להזכיר לם כדי אבאר מאנה נקרא הספר אנציע
 הצעה אחת כאלה כל ספרו לא נאמר אבאר כל ענין בפירוט
 בכל ספר ופרק: אחרת בכל לבנות הרבה כל ספרו הנכבד
 הזה הוא אפרק כל ספרות לבא בתורה ובמבואים ובמאור
 עמוד גדול ולו תנן שולל כל נמצא ופכטני: והוא אמונת ציאלת
 קאל ית ית: ופי הוא ית עם חן צד לא יתאמר או ית שנות
 כל ופי אינו נוע ולא כח בנול: ואין ית דמת בלנס נמצא ואין
 או לנס משני משני הנשמות: ופי הוא ית במא כל העולם האסל
 הנאמר והנאמן במבוא: ובהלכות הפרטות במא האנושיות
 וההנהגות ופי הוא ית יחיה בה' ארם במעט המלות: והנאמן
 קשיות העקל ובהלכותה נוחרי הפרדה מהנול אחריהם
 והנאמן יש אכס לם וענל יקבאר ענין התלכה ולזכור לעמו
 המצאת התורות בכל אמן השל גור בהם: וכוננתם כלל היו
 ביאור תארו ית וספריו: ויסודי הדת וללה יואקמי האמונת
 אצמנס מה להזכיר הרבה כל פרק ופרק מספר ספרו
 הנכבד: הנה אן במאור עינייהם:

החלק הראשון במאור העינים והסוואה להזכיר הרבה כל
 פרק ופרק מספרו הנכבד הזה
 נמשלל שמה בתחלת ספרו לא התא בענין שהוא שורס ספר זה
 כי הוא שוקק כל נמצא והוא מצאות ית ואת זכר עיני ית והוא
 שאינו נול ולא נהלה בני והזכיר תארו העלויים וקיעתו וקיעתו
 ומשחתו ומעלותה: והודיע כוננת ספרו זה בכל והוא יודיע
 ענין הדת וסודות האמנה וללה: ורמז במצאות שימות
 העפל ומעמקה והיא אחת ביועם ה:
 נחרוזו והוא פתחת ספרו והזכיר ענין יצירת האדם ובמאור
 ונתנת התורה וחייב בענין שהוא שורס ספרו במאור
 והוא מצאות ית: ענין עינייהם במלכים אחרת הספר מצאות
 למכונת בהלכות ואחרת הטבואה וכיוצא בהם:
 פרק א' הזכיר בן סבה מולף מופת מצאות ית בן חכמי ישראל
 לא הסכה להביאה החוק בדיט האופות מלועת ית:
 והודיע הסכות אלף הכריתות נקמות ספרו זה:
 פרק ב' באור על כמה חוקים יחלק אמת הענין ולקחתו

וכאן באה באתונה והמול כלות והמפורסמות והמקבלות והם הדברים
 אשר אין תצטרך לאיהל אמתם: וכי מצאונתם הלית והוא
 מדבר המלכל או אמת: **פרק ד** הכיזו דיעת החכמים
 המחולפת במצוות העולם והוייתו: וזכיר כל שולל צדק אלה
 עליו כמדת דעתה בהיות העולם והזכיר איכות צדק כל
 כח ובה מצוות העולם: **פרק ד** הזכיר דעת חכמי
 המחנה הם הנקראים מדברים בלשון החכמים האמיתים
 הדקל באיכות ההייה: וכי המנה אצלם לית מינה: האחד
 נקרא בלש אלקה: והלש נקרא בלש אנפה על לשם סוד: והזכיר
 דיעת בעצמים הפרדיים הם הנקראים דעת למהם
 ההייה אדעתם והזכיר דעת החכמים ע"ה דעת חכמי אמת
 והזכיר כח מעורבא ודעת כח אול ע"ה שכן הן אמר
 הדנים והם הנקראים חכמי המחנה בלשון לא: והנלראים
 סולוסים הם כל אלו צפיסטוס והחכמים וולת לה אמת ההייה
 חולד וצורה דעדי: **פרק ה** כימה איכות נוסף אופת
 היות י"ה אחיה המצוות ולמית מלך ולא כח בלשן לפי
 אמנת הנדמות: **פרק ש** הזכיר כח הפניות להכונן
 בקדמות העולם מעבד המצוות והתשובה עיניהן: וכעון
 נקטן והורה על אפסות נבדקן: **פרק ז** שבע הכיזו
 הקדמות להכונן עונת נדמות העולם מעבד י"ה
 עיניהן וצטון: **פרק ח** מעבד העולם מעבד י"ה
 מן הפאת שבע בעת בגדמת מעבד המצוות מן אפסות
 אמנם און כעס אמת בגדמת מעבד המצוות ולכעו על
 התקנת איכות המצוות והעל מלשן מעבד מן הכזה ולכן
 על האמת שבע בעת בגדמת מעבד המצוות מעבד י"ה
 על שבע בעת המל אמת והנדון אמת: **פרק ט** תלמי באר ע"ה
 השלמה לפי בחנת אמנת הנדמות באיזה דרך הלקן ססוד כל
 המצוות ובאיזה צד תעלה אמן מצוות האלה י"ה: זכור איכות
 הנדמות השלמה וסבת התעלה: **פרק י** כימה באר מצוות האון י"ה
 מחולל בארבעה אופנים אמרתי: **פרק יא** כימה באר מצוות האון י"ה
 ויה מצב מצוות חדוש העולם וגם עומן ומצב שדלמות העולם
 כ"ה אופנים: והזכיר דיעת החכמים בחדול באיכות אמרת
 החדול ולענין דעת נאלכו חכמינו י"ה: **פרק יב** הזכיר
 לאכבהם אעה כזור והורה במצוות ויה מצב מצוות חדול
 העולם וגם קיימא מצב הלמות העולם כ"ה אופנים: והזכיר
 דיעת

הכונה כי אם שמות נאמרים ברלח הנשמות הם פועות באים
חמריים ולכן דברה תוסף בלשון בט אדם: וכילא הולאן זונותם להם
שמות באים החמריים: או שמות הפועות הכלים הם אויה תמצד
ליוחס אויה כל השמות והסוף ממנו כל חסדו יח והדבר השמות
שהוא אויה ואלו הולאן: פירוש הולאן לבד נמצא חכמי
הנראים ובזמן אלו השמות נקרא מהם ארבעה פירוש אויה אויה (מהמקל)
כדל אודיע שמה לבזוף הרב לו שמות הלחץ אויה נאמרים מספר
המורה נבוכים כי אם מספר חכמי הנראים חכמי הזולת ערה:
ולא כיום אמעייב הילועה: הולאן תלמודה לבד כיוון שמות
הרבה לא הנכונים החכם המיומנים לו וכי זה החכם לא יכונה השמות
אלא שמה לבדו בדברי נבזנות מלועה ומה לבדו בדברי האחרים
עצם הסוף: לא שמה לבדו אהם עת הנבזות בעבור היות נבזותם
מצד היותם אדמה: פירוש יח' כלל אנוס הסכמת השמות אויה
אנוס היותם השאר וזיה חלק מן שמות ההסכמה לאנו להתייחס
אל היות והלועה לחלק השמות לשמה אינם יוכלו שמות מיוחדים
אל החומר יול מהם מיוחדים אלה עדין יול מהם מיוחדים אל הצורה:
והדבר השמות מהם המיוחדים אויה ונתעלה: פירוש כ' מעשה
לשם אחרת לו אבא השמות המשתפים ויבאם בספר זה שמות
מקום כדי הסוף ספר בלחץ כבוד המנוא: פירוש כ"א יבאם בו
ענין דלל הסוף ספר ה' אלהי גדלתו וכוונתו: פירוש כ"ב
יבאם בלעם ודמות אלו הסוף בעל הזרם נאמרים סדמותו וכוונתו:
פירוש כ"ג יבאם בו ענין תבונה אלו הסוף ספר ורמותו היטע וכוונתו:
פירוש כ"ד יבאם בו ענין מהותה והכנה ותהיה אלו הסוף ספר ויחלו לזה
אלה שמות: ורמותו היטע: ויחלו את האלהים: פירוש כ"ה
יבאם בו ענין קול אלו הסוף ספר וישמע את קול האלהים וכוונתו:
פירוש כ"ו יבאם הסכה שמעלה מלחל לבנה השמות לבד הדבר
ואל יבאם וחיא כדי לנגד אתם קלעי הכתוב אלו יהיו ויהיו
אמה לחופה מפת השכל וכי אלו זה יול שונה תועות
גדלות בפועל השמות: פירוש כ"ז יבאם בו ענין תכל
אלו הסוף ספר ענין תכל אל העם הלה: לבת ויתקל: ויתקל
בעל השכל: פירוש כ"ח יבאם בו ענין חיים אלו הסוף ספר ענין
חיות לבד בלית בעלן אלהים חיים: חל זנביו אצלם וכוונתו:
מעשה אלו נכר צומת: פירוש כ"ט יבאם בו ענין נשמה אלו הסוף
ספר ונשמת לדי תבנית: מנשמת אלוה יאבדו: וכוונתו:
פירוש ל' יבאם בו ענין דוח אלו הסוף ספר ענין דוח לנשמת אויה
במקל דוח ה' דבר בני דוח ה' אלהים עילי: וכוונתו וכוונתו:
פירוש ל"א

פרק א' יבואר בו ענין רצון וקנה והכניס אסור ספק וזכרה נא ואזכרה
פרק ב' יבואר בו ענין עין אסור ספק הנה עין א' ואל יראו וזהו
ענין ואלו לא כל הימים עיני ה' אל צדקתו פרק ג' יבואר בו
ענין שמיטה והלוי והזונה אסור ספק ה' שמיטה כנראה לוקו: שמיטה
החלטה: וירח ה' את רוח הנחוח: אצלן לא זכר זולתם: והסור ספק
הטה זונת: האזינה אלהים: ולא האזין אליהם: וכיוצא בהם: הזרין
פרק ד' יבואר בו ענין ילד אסור ספק יולד בלתי: הילד על חזק
ה' אלקו ילד: וה' אעוה ילד: וכיוצא בזה ובאו אורה ה' אעוה ילד:
פרק ה' יבואר בו ענין כסף אסור ספק השמים כסאי: ויחונ עמ
בעל השפה ה' אלהי אמתו זו בפיוול פסוק כי יד על כס יהי:
פרק ו' יבואר בו ענין לך אסור ספק אכל אסור: ולכתיב ענין:
וישאלו כבוד ה': ונתן עמ אמת לם ילד: פרק ז' יבואר בו ענין
אסור ספק אחר חזק ילד וכיוצא בהם: אכתיב ענין ה': אצלן
הזכרים: פרק ח' יבואר בו ענין ענין אסור ספק וענין
כגון כנס הקול וכיוצא בהם: פרק ט' יבואר בו ענין אסור ספק
ספק והנה ה' נצב: ויתצב עמ למה וכיוצא בהם: פרק י' יבואר
בו ענין דרך אסור ספק אמתה' כתיב: ילד נא ה' כתיב: אצלן
אליה אלו אמוני: וכיוצא בהם: פרק יא' יבואר בו ענין ענין אסור
ספק ויתבאר ה' על פני: ומה הפרק יבואר בו ענין סודות גדולות
ויפרש כל הפסוקים לבנו בפולח כל הלא בענין אמת אמונה
שאלו ית' והם הודיענו נא זור דכתיב: והוציט נא את כבוד:
והזכיר דיעות החכמים בענין זה ודעת החכם למה ב' איתון:
ודעת החכם זוכן זורו ודעת זורו פרק יב' יבואר בו ענין
לב אסור ספק אור אלהים: ולד ה' אלקיך אל: וכיוצא בהם:
פרק יג' יבואר בו ענין יולד ועלה אסור ספק יולד ה' על החסין:
ועל אלו חס ילד: פרק יד' יבואר בו ענין יולד אסור ספק
ספק הנה ה' יוצא אמתו: וכל ה' אלהי: וכיוצא בהם:
פרק טו' יבואר בו ענין דם אסור ספק ספק כי כה אסור
ונשאל: פרק טז' יבואר בו ענין קרבנות ומאור אחרות ה' ענין
וענין קרב ויחונ והן מאור נתיב ונתיב: אסור ספק
קרב ה': חונ ה': יגיע בהרים: ונשאל ה': סודת ה':
פרק יז' יבואר בו ענין רבא: אסור ספק וענין רבא: ויתת
הגאון אמת אמת הספיק: וכל הלכה אצלו: וכל אצלו
ואדעת החכמים: ואלה נכחו פירש גם כן אמת יעקב אצלו:
והנה קול אמת אמת: פרק יח' יבואר בו ענין ענין
אצל אסור ספק מי פתא ועלה ויפרש ענין כולו ויתברך אסור

האנשים לא מעצמו ית' כי הוא לא ילמדה כלום לנו כי הוא קדוח מכל
אית' הגלגלות ודרכי השנויים והשליש יעני החוק הגלגלית להז' ליר
מאותו ית' וית' כחך הוא וכחך למן אעזי יעד ואתה הצמים אמר:
פדן סד יבאר בו אמורה שלל שהוא ית' א' ואין לו לט יחיד מחוייב
המצוינות צויתו אעל חונתי פ' ר' ס' יצא שרבי הטבאים הוצר
בזה דעות ית' כחך להורה אופות שלל וזה במעז מי אינך יד שלל
אדעת יחודן צויתו ית' מעפת שלל או אעז לאין הלכל גורקיים
באחדותן: ~~כחך~~ כחך הטבאי הודיע עז הנקלה כ' ל פסוקים יבית
אוקים על רבין ית' מכל חסותן יקח מאלה חודו באחתות ית'
והז' דעת החכם המצור בפדון כ' יוסף טע בקלות האחדות
ודעת החכם רבן צוחן בעז המבחר טע ודעת החכם האלהי
ה' מלך חרותו לו בפסוק שמע ישראל ואלהי ישראל אחד:
פ' ר' יבאר בו החמלה האמין ית' הטבאים בלונם האוקים
ספוליים א' טבויים והם יכלו יודע רוצה ה' נמצא וכאזנה צד
כנאה ית' בהם ויחמך לפעו הכתובים יעמידים כנגד הלכל בהחמך
הכפוי אמרת ית' סמך אציע בהחמך הגלגלות אמרן ית' וצד ית'
הלכל צויתו אנו כלאן זה מסכת לטול הפעלות הבאות אמרת ית' וכ'
אחתות כן אצתי האל והאיים: ורצוני להכין האמת ודעת צויתו:
פ' ר' יזכיר הסכה עלך בעבודה אלהיך ית' באוקים והאוקים
למלך טחתיב או ית' כבו ופאר שחון ית' צחק פוט מכל צפן
ויבוצ אמרו כחור כבוד ופעלות מהחלפות אמרת להחייבנה
כבו יעניטם בעצמן ית' והכבו מל אמר האדם וידועותה
החלופות: ובאל יעז פעלותה ודבר חכמת כנפונם החמלה ספורים
לחזיקי הכב כפ' חקום ספורים עצמיים: פ' ר' ס' ח'
יאים כן כונת הפתעם הקדמים והיו להעניטם האוקים
בעצמו ית' והם החמלה ספורים בעצמיים הוא והם באמעם
א' פוט לו הככה וכי בתלות החמלה יל הפול כן לט ספורי
ח' ונמצא נכח פאלה הנלצמים וצן האמת כן: פ' ר' ס' ח'
יבאר התעלותו כחך לכוזר מעניט התעלותו ית' פ' ר' ל' חכר
ככל דיעת החכמים כנפונת הלכות או ית' וכי הקודיעתו דעת
א' ליתנה מסכת כנפונת לט כ' אעז למעלה וסכה: אדעת
להסימת אקצו לט ית' הללה עז לפולן אמרת חתיוב שלל
כחמל לט ית' הללה: אדעת הלולית היו דעת החכמים
האמתיים הם חכמי הנפונים נכפון מעמת דעתם כ' חכמי
פ' ר' יצא יצאם לפעם עליהן הדעת האולונה טעלות
באמת ית' כן נעמים גם צנתמן צויתו הטעמת עצמן על הדעת

השטח וכמו שכתבנו זה וזוהי השטח וכל כוונתה:
פי' ע"כ כזה כל אבטל טענות הדעה היושנות להזכיר כפרת
ע' וזוהי השטח לפי דעת החכם הצלה האזור הגדול הרב כפי
שורה ואזרחותם וט' החכם האוקאן כהר"י יוסף האזור הגדול הרחוק
אוקראין שמואל יה' בלש ספורים זולא נקראם האוקרים כדי להתבנות
אזרחות כח בלא ברצויה:
ע"כ בלש יולדוק הנכונה ואינו נקראו לכתובתן ליהוא לם הנכול
ודעת הרב כפי ג' א"ה ב"ה איומן ודעת החכם הרב כפי ז' א"ה יוסף
בעל המכתב ז' ומה כוונתם בציורם שמו הוא והוא שמו על כמה
פנים יוצא הוא הוא: וט' המכתב זולין יה' הוא הוא המיוחד זולין
יה' ואזרה ביחודו ככל יבאנו:
ואינו נקרא והוא כן ל' אונות ל הוא יולדוק וא"ה נקרא לם המפורט
לם המיוחד ולם המעבדה ובאר שם שמואל יה' וזוהי המפורט
ל היה כן ל' אונות וכן אמרנו כדעת ז' לם המפורט
ופירוט מוצא ואמרו ל' א"ה שמו ור' א"ה יה' א"ה ז' א"ה היה
עם כל המאמרים לבאן במתק במעמד הואו ופירוט טעם אומרים
כדעת לם כן יב' אונות ולם יה': דעת הר' שמואל האוקראיני
בלש יולדוק בכרך הוא ובכרך שמו:
הרצון ליכונה ל' יה' לפי דעת החכמים ע"כ וט' הן שם דיעות
דעת אומרת לחוא יה' רוצה לנפשו: דעת אומרת רוצה עלה
ל' להרצון מהתדל ל' והכא ל' טענת להכא ל' השטח על הוא לם
אבטל והלכות על הטענות הן כדי לקיים הדעה והכא ל'
החקוק על הדעה השטח ג"כ כדי אבטל והוא האומרת לחוא יה'
כזה כדצון חזק אז כחשיה כן ול' כגולמן: והזכיר דעת הדברים
והכאוסופים בענין הרצון: פי' ע"כ יבאר כן מאיזה צד יכונה
יה' בלש חזק א"ה יודע והפירש לבינהם: פי' ע"כ יזכיר
טענת דעת השולח והאסירה הסכר התל והחול אמת יה'
ויבטל טענתהן וקיים מהלכא ומדבריו ט"ה הלכה התל והחול ל'
יה' אמת לקרה ל' א"ה לם א"ה אמת הלכות: וכי יזון בעיני אמת
הענין ל' אמת אמת: פי' ע"כ כן הסיק לטור ולכן כמה
לכא אמת ל' הלכה התל בעלמא יה' זולת הלכה הלכא וטען
על החכם כ' אמת בעיה ל' כמה אמת כססון ויה' אמת כ'
אל ע"כ בעד החכמים ע"כ שמואל יה' חזק וא"כ כטוב בלש אמת
וכל כוונת הפירוש הוא להודיע אחרת יה' והלכות אכל הדברים
והענינים אמתק ולעזוב כל מה שהיה וליהיה והלכות בהם:

פי' ע"כ

דבר עץ החיים :

פתח עץ יבאר בו שהוא ית' אנהיג כל העולם על סדרו ולא
 אין בו חסרון כלל ולא עוות וכי לא יסעל פלא טוב והזכיר לטעמים
 כל הכתוב הילת ית' עולה דע אכלת הנות לו חכמת עץ הולחמה
 הכונה לענין אומרים שהוא ית' אינו עולה הרע וכי האומר שהוא
 ית' אינו יכול לעלות הרע הוא מתרחק ממנו ית' :
 פתח יבאר בו דיעות החכמים בטוב והרע כדי לידע איכות קום
 הרע וקיים מכלל הדיעות אחרת והוא האומרת שהרע והטוב אין
 האחריות המאלכים אחריו החכמה' להיות במעלה הטובה האחרת :
 וקצת הדיעות האחרות ואגב נפלא הזכיר מאמר החכמים לחלוק
 הזכירים הנודעים וחקל ידיעותי הא' דעת הכרופי הב' דעת
 הנוצרי : הב' דעת הנאיהו הב' דעת הנבאהו הב' דעת הנרובה :
 וכי חכמת הטוב והרע היא לפי דעת האדוני לפי דעת חכמינו יעלה :
 והזכיר גם איש הזכרים אלפי און הצטרך לאיהו על אמרתי והם
 במחשבות והמפורסמות והמנובלות והמשפלות :
 יבאר בו חלוק כלל המעשים אלפי דעת חכמה ובכלל יזכיר חלק הטוב
 והרע ויגלה על אמר דב' ילועה על כלום מעלה אחרת בחלק
 הטוב ויהיה העליון הוא בעצמו ויעלה דעת בחלוק המעשים בין
 טוב וחלופו ויגלה החלקים למצויים הרע מהיותו אדם והב' הנקראים
 כפי החכמים אופנתה פתחה פתח : והם הונתה חוכב : דחיה
 כאיך מנעלה ויגלה משהיה על ויפאנו עליהם אהם מן הכתוב :
 פתח פב' הוא בחתימה על אה' הזכיר עד עתה : ופתיחה בזה
 לפתח הזכיר מעשה וטעם אלו לספר ההלכות בכלל או בפרט
 בענין השלם לבד וכי יל' מעשים שמורה בהלכות בפרטים ולא בעלם
 השלם ועליו טעם בדיעות אינן אמורה והוא לא אמרו בפרטים
 הבאים לדבר בהלכות :
 בהלכות וט' הן לבעד דיעות ויזכיר הדעת הא' בספר זה והוא
 דעת אפיקורוס' שאלת לה דיעות י' דעת אגלי' למען וספספי
 אה' שאמרן שכלם המציאות הוא כחן חוסר ודעת בת מוחדו
 שהדון באמונתו הנה לו שכל זה המציאות הוא במנהג והענין
 איהו ויפאנו בכלל הדיעות צדיק ופעלו לשע וטובאן :
 פתח פד' יזכיר בו הדעת השלם בהלכות והיו דעת איטאוי' :
 שהקולא היה וצדק נמצא כלל החכמים והאלכיס והם המאמרים
 בכל צדקה שיפאנו כחיות יקצתה מלימות ויעטן עליהם ית' :
 פתח פה' יזכיר בו הדעת השלישית בהלכות והיא דעת אוקיסטוס
 שמעל להלכות הלית בעולם העליון כאלו : ומעלם הקמפוי השלם כמינו :

וכי אנו זאת הכת נחלקן אכ' דיעותי מהם שאלו ההלכות מצד עולם
עצמון ומהם שאלו מצד עצמו יהי והטענה עליהן: פירוש פולמוס
בו הדעת הכביעת בהלכות היו דעת המגבירים האומרת
להלכות השם יהי על כלל אמללם עד פדעם: וכל כוונתו ומהלכה
שהיה הונו מרצונן יהי אכ' אז מצד חכמתו: והזכיר דעתו ומה
כביעותו כדעם ומהלך כי הונו אש' דיעות דעתו כח אלקימייא ודעת
כח אלקימייא והתלכות עליהן: פירוש פ' יזכור בו הדעת
התמולית בהלכות והיו האומרת שהונו יהי אז יפעל כע' כלל אמלל
הטוב יוט' הכת הונו נחלקן אז דיעותי: הדעת הא' כח דע' הונו
האומרת להלכות עולה טוב והלמן עולה הרעה והדעת השניה
היא כח אלקימייא (נא לא מניא) האומרת שהונו יעלה הטוב והחולק
יעלה הרע וכל זמן כח אלקימייא והכחות הטובות: והדעת השניה
האומרת להלכות הלכות נאלכת ומת' פלטה אחת אכ' האדם
אנף וכל פיו זה מקניט כח אדם אז מקניט הא' דלע' ומהלך הכ'
כדין ופירוש הלכות צדק ומהלך: קד' דלע' ודע' ומהלך הדעת השניה
האומרת שכל הפעולות אכ' בסתמם או יתיחסן לפועל כי צוים
בהיותם נישא: והזכיר שיש דעת כוללת ד' הדיעות הטובות
והיא דעת האומרת שהלמן והחולק דע' אומרת והצורך באז' צדקה
הבאה מאתן יהי יושען על כל צדק אהדיעות ומהלך הטובות
ובלתי מענה: פירוש פ' הזכיר בו הדעת הלכות בהלכות
והיא דעת האומרת לפעולות האל יהי נאלכות אחר הדין כל עונות
וכי כאל ע' החוב כדכ' אומרת אין מיתה בלא חטא ולא יסורין בלא
עון: וכי כח צדק נחלקן אלה דיעות דעתו כח טב' הונו:
האומרת להלכות טענות ככל צדקו הנמצאים כלי עונות:
והכל דעת הרב מלה כ' אומרת זו האומרת להלכות באוק' אדם
היונו באילן ובלתי הנמצאים כאלות היונו במיטהם והסבה בג' ה'
והזכיר דעת הכרות בהיותה נלע' הבהמות ולחיתיה וכיוצא
בהן: והלכות הרב דל' יוסף המורה לא אלהן וההפסל לכן ההלכות
האלות והמקנות כפי דיעות החקמים ללמנה פול בהלכות
כח האדם אקנות: והתלכות עליהם כהטעם כוונתם:
פירוש פ' יזכיר בו הדעת הכביעת בהלכות והיא דעת המורה
המאמנה והיונו האומרת שכל פעולות השם נאלכות אחת חכמה
מב' היות לשם קניט מעל נפש כח מד'ן השלם כח מד'ן המורה
והלכות מענה על דברי החכם המאמנת לו בהלכות זה הסיף
הספיקה האמת חייבת כדעתו ומהלכות: וכי האדם הוא בעל
בחירה וכדן היכולת לעלות כדע' וכלי אלקימייא האפסל נמצא
בעולם אז היות כל הדברים מתחייבים או נמשכים כדעתו

משע' הונו

אלעזר וחסיה כל ספק לירוצה אנצת פסוקים למחזיקים כי מחזיקים
היכולת מן האדם כל דרכים יולי חובק אהמול והעול מן
הכל ומן התופה וכאשר על אשה צדיקה צדיקה צדיקה ומהלך שלעול
או וצדק יהיה דין האול שולל זכות ועונותיה ודין הנטון
והכלת ארבע לצדקה ולצדקה ולצדקה ולצדקה ולצדקה ולצדקה
הלחמה לקול כי מחזיקת חסד או יהוה והוא העול כל אלה מחזיק
פרק צ' פלוגת בין ענין במחזיק וההכל לכן מחזיק ולכן יונכס
במלך איוק ומיעון והודיע בלידה זמן היה ומאשה אומה היה
וצדיקות הייסודים לבנו עליו כפי דיעת החכמים וכפי דעתו
ומה היה החלוקה בין איוק ואלה כיעון ואלוהו הבון לדעת
החכמים והודיע דעת כל אלו מהם נכונות ומה דעת איוק ומיעון
וחזק ענין כל אלו מן הדיעות לנגכרו בענין איוק וחכמיו וניס
דעתו ומה נוסה צדקהם איעה בענינת כמן ואיונות השליון
ההולך ודרכו וכי יל נליצות פנים בעלה וואסן בעלה ופירל
צדקהם הליצות הנגכה ומיד בדברי החכמים ומאזנה האון היה
מסיון איוק ובי פקודתו צדקהם כלל ומהלך פירן צדקהם
כל הצדקה על מה שקדם מענין הצדקה והנהגותיה
למעשה והזכיר מעלות התורה כמן פהנתו יהוה בעולם
ומה חכמות נזות המצוות ככלן והלפנתו יהוה והכחיקתו
ועולתו כמן למעשה בפסוקים הבונים וכל דרכים
לבהם חכמו הנהגותיה מה הנהגותיו וכל הנהגותיה
הם הנעצות דרכי השלם בלשון התורה כמן למעשה הודיענו כל
צדקה דרכך והם הנעצות כלפי החכמים מדותיו וכל חכמות
כמן השלם באדם והנעלה כלת השלימות הנפשי והכלי מחלת
הנול או יהוה מעלה כל והולך נכנס בפסוק הבוא אצל הקולות
לכל צדק הנעצות יעלה פירן צדקהם כמן וכל אלה
הנעצות לכל צדק הנעצות מחזיקתו יהוה והם השלם
יעצותיה והולך הנעלה בפסוק הודיענו בא צדקה דרכך יעלה
הפירן יבאר ענין ההנהגה והולך אודיענו דרכו יהוה הנעצות מדות
כפי החכמים לבהם מנהיג כלת אלה השלם והם הנעצות בפסוק
יהוה יהוה אל כחום נתמן צדק אדם ורב חסד ונאמתו ונכד דיעות
החכמים במדות אלו כמה מספחה ואשה מדה מהתחלתו ואלם
חלוקת כחלק המצוות צדקהם ויבטל דבריהם וניס דעתו ויתן
הסכה על הסכה מלה פועל אכל מחזיק יהוה הלחמה דרכו
וכפרת מא' פי על נכון פסוק הפועל בא אלה כבודך ונולתו מלאם
הפסוקים לבנו בענין אלה פירן צדקהם חסיה וספק שינה
מאלו המדות למחזיקים לבנו והפעולות כי הם באים מחזיקתו וכל
כעל נכל ומהלך אלו הוללות או יהוה אלא כדי והבין הלוחית במחזיק

החכמים דברה תורה כאלון כפי צדקתו
הכליות מצאנו העולם כגלגל והזכיר דיעות החכמים בענין
זה וטען עליהם וקיים דעתו לא ופי' כל אחת מהן חלק המצאות
שלו הכליות עלתה והצדק הוא הכליות האחרונה במוסר השלם
וכי הוא ית' מלכות טובה ומלכה בנמצאיו אשה ית' הכתוב עליונות
וכי רצונו ית' בפקינות הצדק הוא השלם לט' חלקן לישות גופו
ומלכות נפשו: היות דעת אלהים ברוח וכוונתו לה' מאד האלסון:
פרק זה' יבאר בו הכרח היות הטבולה ומצאותה בעולם וסבת
מצאותה וזה לפני הפרק הזה: וכוונתו הראשונה וכוונת
ענין עין הדעת ועין החיים ומאמר החל: ומה היה ענין הצדק
ואשרו וסתמים וכי חשבו יהיה כפי החטא אם החטא גופו
הענין כן: ואם נפשו כמובן: והזכיר ענין עין והכל וזו האבול:
ובאר מאמר לופך דם הצדק: בצדק ד' כל האל' אלה הוא חיי:
וזו הפונה הם יבוע האמל וענין אברהם אלה והוצאת מצרים
ומעלה צדק כענין ומעלה סדום ועמורה ומה זכה אברהם אלה
בענין כענין והכל לט' השלימות יחד וזכה בענין זרעו וכי הוא ית'
דעה אמת זרעו בל' השלימות נה' וכן נחלקה בואר הטבולה
והודיע צדק הן המצות השלימות ומה הן המצות התורה:
ויצו אתם שהוא עתה והזכיר בלחורו בספרים הבאים מענין הטבולה:
פרק זה' יבאר בו ענין חוב הטבולה וסבת טבולת התורה והזכיר
הדעות לנזכרו בענין זה:
פרק זה' יבאר בו זייכות
ידועתו שהוא כללי בטבולה אמר בני אדם: ויבאו זוכים דיעות
בזכרון בענין זה: וכי תורה ה' הוא שלימות הנפול: ולכן און נאמן
בתורה אחרת כענין נאמן יל' ומחמת ט' הן כונת שלימות הכל:
לכן המצות וכלל המצות התורה הנאמנה: והשלימות: וכי המצות
עצמו ומפנין מענין זה בעולם נאמנו מניין המצות בעליות והוליד
הבטח הוא עולם ספר כענין ית': פרק זה' יבאר בו מהות
הטבולה וזייכות אמרתה וטל כמה דכתיב במצות כבוד
וכמה מדרגות הטבולה ומה הן הצורות הנראות אל הטבולות
כפי דעת החכמים ע"ה: פרק זה' יבאר בו ענין הכבוד
טבולות מועדה אמרתה לאל הטבולות ויבאר סוד הכבוד בטבולה
לזכר מנין לט' הכבוד: וכי יעדות טבולות מועדה תקיפה וחזקה
יותר מאלף הטבולות: והודיע ההפך לפני המהטבול בל' ק'
וכי המהטבול כלם עבודה זרה: וכי תורה שלימה אין אמל'
אמנה נכל תורה זולתה חסרה: ואין תורה אחרת עבודה זרה
מן השמים וכי תורה הפה להולך בה' הן אינה אמירת
וראוי להצדיק סתורה לבטח אבד אצד' עולם כפי כלות האמת
וזולתה לנו ועל: וכי מה שלא ה' תורה מסד המצות חלקן
הנולד

הנחל שהוא מהכמה המדינות. הנה או היה מהכמה בהם
כי לא מפני שהם מקומו ודרך אלימות האחרון שהוא לימות
הנכל כי אין לימות אחרון עם אין לימות וזוהו לימות הנחל.
פרק יבאף בו דיעות החכמים בצורך מוצא הכבוד והי
וכי ילמן המצות השליות לבאו בהנהגה לרובותם
קום הנחל והנכל יחד. קול מצות להם ישמחון השכל והנהגות
חייבה אותן. קול מצות אחרות לזינן או דעות ולא טובות לזו
צורה הנהגה העלן או ילכח ועובדן לזו יגובה.
יבאף בו דיעות החכמים בסבת ענין המצות הנהגות ויתחיל
טעמי המצות הנהגות לזינן השכל האנושי מזה כהן ואינו יכול
אדעת רובותן. פרק יבאף יזכיר דעת החכם רבלי לומר על
במציאות ענין המצות הנהגות וכאז מה הן המצות השליות
ומה הן המצות הנהגות ועל כמה מינים יחלקן לזינן מציאות
והודות. וזו המצות הנהגות הנהגות זעירות ובהלוי השליות.
פרק יבאף כל הסבה אלפי מסכה יצרה הליה אכסוף אפידות
החכמים ופי דעתו לזו והבא אל מציאות שטעמת כהן
פרק יבאף יבאף בו הד' דרכים לאמצות
ופצתו להצוה.
אחרות והנהגה אחר דין ודרכו אחרות. כן מדין השכל
מדין הנהגה. והוא הנחל כפי האנשים לפר חיי העוה"ב.
וכי אין ענין ודמות כן לשכ הנחל לשכ הנכל לשכ הנכל
קדו הנהגה והוא הענין כהן וזו לשכ המצות הנהגות
הוא לשכ חיי העוה"ב.
כעליות המצות הנהגות מצד חילקן יזכה לחיי העוה"ב.
לא היה חכמה ולא הנהגה טפלו כלמדי החכמה כל לשכ וכל לשכ
מי למד חכמה וקיים המצות והיו לאחדים כדן יוטל ולזו
חכמים כלפי חיי העוה"ב איש כפי מעלתו ולקול כמחזיקין
כאם צדיקים. פרק יבאף בו הלאמות הנכל המלכות וקומה אחת
האמת והלכך דיעות החכמים בו. וטעם על מי לשכ בהשאלות כדן
הלאמות הנכל ומהותה ועצמותה והזכיר דעת אריסטו ומהלכות
מפרט דבריו במהות הנכל וכאז מה שהלכות הנכל מהמלכות
בהיותה מחובבת עם הנחל ומה שהלכות מהם אחרי הפקדה אמנו: וכבר
על יבאף המוכנים להקנה להוציאה בהלכות הנכל. פרק יבאף
כל כמה דברים הנכל וזה כדורס: אם היו אחרות ומהלכות ובהלכות
עם הנחל או ילה קום ומצוות קודם הכנסה בנחל: או הלכה לימות
בהלכות הנחל והלכך דיעות החכמים בהלכות הנחל. פרק יבאף
הדבר המלכות והוא עם הדעת הנוייה הנכל ובהלכות הנחל
אנו ילה מצוות מנדס ויבסוף החלק הכלי מן החלוקה והוא על כיוון
מצוות נדון. פרק יבאף בו הדבר הכלי מן הנחל הנכל והוא
אם הנכל אליה בהלכות הנחל הנכנסה בנחל או לימות עם הנחל וקיים
החלק הכלי מחלוקה והוא שלימות הנכל. והלכה הזו עם חכמת הנחל

וזו תולדה בלתי נכונה ופסוק פסוק במהות ועצמות הטבל ולימותה
 פירוש נתיב יבנה המופתם הקולוסקיים להודו בהלכות הטבל ובנימאזחרי
 צדוקה אמן הגוף אחר הארץ והם ג' מופתים והלכה על טענתו אולי אחרת
 לעצמן על המופת המולד והכמו כמיותו לעצמן בהלכות מדברי
 הטבולה ג' ופירוש אבות נוסף הטבל הוא אפליה או מחוייב. בלשון
 פירוש ג' בו ירצה החכם לז' אחר בעצמן זמירות האדם והוא הטקס
 אחר לחיות האדם. ובלשון אחר עשה הבא ויציע הנבואה
 עד לאין קצו לומר או לז' קודם על הטעם עצמו אחר בעצמם עשו
 באמרו לז' במפלא אחר אל החוק ויתן הסבה בה' פירוש נתיב יבנה
 מה הוא אחרית האדם ויפול הלול ללמה נתינות לטקסאלי לטקסאלי
 זמירות האדם כפי החכמים והם החיות האדם והלכה וילמדו כל
 אל מהן אפי' דעת אמורה האמורה האמורה בלשון אלו כפי דעת אמורה
 והודיע אחר עזון הטבל והיענותה ומהות עולה וצדקה והזכיר
 הד' האריות למורה קצת החכמים לטבל האדם והם אולי חתום כמילוי
 וקול. והודיע הלכות לטקסאלי האדם בהלכה אל טבל והם צדיק לחכם
 דלע' וס' כל והזכיר ד' דיעות בעצמן נאול הטבל ועלה וכאן הענין
 הזה באר הטבל. פירוש נתיב יבנה הוא לטבל העולה והזכיר לו אולי
 יהיו צדקות ועולה אולי אולי יהיה הענין הוא כן העולה או או
 וזכיר ד' דיעות בה' ויבטל לטעם ויקיים הדעת הלשון.
 פירוש נתיב יבנה כן ענין הטלחה וז' ארבעה דברים הם האמורות
 אודם העולה הלכה. והזכיר המאן הטלחה והם יב' וט' הטלחה
 הוא חסד גדול טוב מאד מאד וזה וזה אפי' האדם וז' הטלחה מצד אחד
 היא חוב אן המורה: ומצד א' הוא חיוב אן הלכה. פירוש נתיב יבנה
 בו פסוק כ' כה אמר ר' ונלא לוסן ע' ונלא למו. ע' הפסוקים לכוון
 והפסוק הקודם להוא החלה הפרק והוא ואמר סולו סולו פנו דרך הירוש
 אפסול מדלך עמי. וקעבור להם רצו והודעה בעצמה ענין
 התלובה זכו חתם ספרן זה הטכניד הכב עלון השלום וההיטפל
 צדוקה בצדוק החיים אלה אלה היו אמן טעם סאה.
 קבו הנלמה לטעם החכם הרב הנבוא אן העצמים והזכיר מהאמרים
 ופירוש מהדקלום בספרן הטכניד הזה לאלו ספריוק ונעם עין חיים
 והתהלה אולי. אפסול שלם החן הפאסוק אן דרך עין החיים נתיב.
 יס' ו' אס' אמת ה' אמת דתקעב אפ'

סקירה או בלתי הערפול אשר לשם האלוהים. כי שם נגדו אלו האלוהים
 ארצו בטעם ה' ואור כבוד החיים. אהיה זעב אלוהים כאמין ולחיות יה
 כאמין החיים. ואז יאמין וידע כי יש אלוהים. ופי' הוא האלוהים אשר
 נהנה האדם האעלה. ואדם כונה ולא הכן כנפשו הסבה. וידעו ה'
 אמן ענין אעבוד את האל. אשר אמרתי כי נאם כבהמה. ועד לפתח
 טוב וראש האמיתים. אברהם אבינו יצא והפך מצוות יה' באופנים
 נאמרים. אחרי חקרה עונתו ונרא כלם ה' אל עולם. ונאלכה זאת
 האמונה אבנו אחיו. כאמין כי ילדנו אמן אשר יצא אהבנו ואור כבוד
 אחריו ולמנו דבר ה'. עד לפתח אב וראש הנפשים אשר קדש וחקן זאת
 האמונה. כנהנה המורה האמונה. והנפלא האמונה זאת כלכלת
 הנאמן והעולם כאשר הוא סוף כל האדם. וייעזב. בגאון טוב וקפץ על
 צד האופת. כי ישאל הוא האמן בעולם השלם והם הנפשים אפכוזו
 כאשר אמר כל הנרא כלם אפכוזי במחן. וישאל הם הנפשים כלם
 כאשר אמר וראו כל עמי האמן כי שם ה' נקרא עליך ויראו אמן. ונאמר נראה
 בשלך אהיה. וישאל אשר כך אהבא ה'. והם סגולה ועמו. ועל כן עתה
 אנאם נאום עליך אפכוזי שמו. וככה נאמר האמן בעצמו וישאל אמן
 הולם כאמין והעלה על כוחם הן לא ריהה אשר יצא אהבנו נהיה
 כגוים כאלפחות הארצות. וישאל זכו נאמן האורה מצות אהיה נאם
 האמיתים. ועכ' צריכים אהחנו אהבנו אלו אהבך אחרי האמונה חקרה
 ויצעתי נכס הודיעתי. מצאנו יה' אהבנו כיון שלם. כי כאתי יתבאל
 האמה כלל הנכס כי אמר כאתי יתבאל האמה השלם וידע אורי. אמר
 אהיה וידעתי הום והלכות או אכרך. ואמר זהיה אלהינו זעב את
 אלהי אכרך. אמנם תלית הודיעה בו ית' כהליכנו אומ נאמא כל
 ראיה והלית מחוייב האצוואת אעצמו ולחן רחוק מן הנלמה ומאליה
 הנלמות. ול הוא א'. ומחוייב בקבוצת הנפס לכלם נהנה מצאנו יה'
 והם יעצב א' פלוט כל הרסכה כל וכל. ופי' כל זה הנלמה ראו ככתן
 יה' בחוט חסדו האמה וכלער מוכן הכמה. כן נמצאי מעלה וכן נמצאי
 מעה. ועקם ההלמה ואמרת הנכונה. וסוד נהנה המרה. אמן
 ספר לפתח הדיעה הרה אהבא את אהבנו אהבתי אהבתי לקם תלית יה'
 החלמה למה מעלת האדם לכה יהיה אהבנו האדם אל הליה. אפואת
 ההלמה אהבתי רועם עמן וחכס הנוי הנלמה הזה. אמנם כלטנו וישאל
 האמונה הליה אמר עליהם הכתב ואכדו חכמה חכמן אפיה נכטן
 נסתתג. והדורס זה קנבא יעצמו אהבתי הלמה ענין כאמין אלו אהבתי
 יעכס וראו מי כרא אלה ונ' אהבתי אהבתי הליה הוא דור ישעיהו הין
 אמיתים ומצוואת האלה. אמנם לא היה אמיתים אחרי חקרה.
 אכלכא דור ימיהו וככתן בענה ואל הין אמיתים ומצוואת אלה כלככה
 כחש כה ויאמין לא הוא ולא קבלא עלינו מעה. העכס אהבתי הנלמה
 כאמין עמדו על דרכים ושאון אהבתי עולם. ואם אלו אהבתי הין כנמן
 האלכות והין כיתה נכאיים וסנהדרי בית דין הנלמה עמד אהבתי אהבתי
 כתי כל אהבתי שיצאנו בגלות מצד זה הין שלש אהבתי רועם אפוחיים
 אכל חכמה כלטוספון הצרות עלינו כן הגלות והקמים חקן והכאוי וכתב
 ד' נכאיה לא מצאנו חקן אה. וכתיב נדמו עמי אהבתי הנלמה. והתקיים
 עלת אמר ויהי נכס אהבתי אהבתי אהבתי. וכל זה הכתיחה נכס
 כדועתו יה' סגולה והפיצות אהבתי כגוים ויחיה אהבתי אהבתי
 והסגולה ממאריך אמן. ונחלה כל אהבתי נכס וידעתי פאע ה'.

שחיה כל אלה הפועים הכשיחן כדומה ית' באמרו וידעה כי אנו ה' ו
 וכו' אלהים הטובה עלינו הנה אה' כוח משכיל עבד נלחמנו כמחשבות
 אסיכינו: והאירועים בלבנו על ייחודו איש כפי מעלתו כלל: וה' **פרק א'**
 ילך להלכה המכונה אחת: והיא מצאות האל ית' ודרכי ה'
 המופתים המאיימים למצוות ית' חוננים כן חכמי ישראל:
 ראיתו הפירוש מה הענין אשר הכיח אל חלון הלינות נדרכי המופתים:
 זכו כשלא ישראו מצד שומריהם כדומה או אהל: ונבחר עליהם הצדקה הנתינת
 עליהם הישעדים הישעם כאלו ואקדד חכמה חכמי אלה: נדמועאל
 מכלי הדעה: והנה מדרכי פועם ית': ואין להחובה כזה לויך בעדקו ואלו
 העשירים מכניסו: שאם בעשירי על להיות ית' ה' הוא כיצטן עכלה
 החונה בהם ולא ידענו אולם על כדומים: כל קעטיה השכל אשר לא ידעם
 אלא אלמנאלי: פלגכה עליו חסדו של ה' ית' אלה וכו' אחיה מעט בעבודתו
 כאשר הכתיבו ית' אל זך החומר באמרו ואלף ג'ם יאה כהיותם בארץ
 אויביהם או מאסיהם: היער נצח דיעור זכי הנלמות אשר נבע אללים
 כלם אכל האמה: והם להידיש אשר ה' קמו: היו עני השכל משלוח
 ומצוא האלה: וילך אדם כי אעה ראש האמונים כל השעף שכלו ודעה
 מצאות האל ית' והכין דרכי האופר למען הודע מצאות האלה: ומד
 אנו דרכי האופר שלהם נקבה מצאות האלה ככחם כי ידענו אמר
 אשר יצוה את בני אלה כמ' אחיו ושמך דרך ה': והיינו מסתפקים בהם
 עד כוא זמן המורה: פלגכה המרה דיעור המרה כלל ופליס:
 ומהחכמו דיעור המרה עם דיעור האמונה והיו לאחזים כידיתו: וכבר
 ידענו שאמורה העולם היו שונאים את ישראל ומנאים בהם מצד יחוס
 המעלה של אלה להם סגולה היתר: ושל אהל אמורה אמורה:
 ומצד נשואם ושלמות חנה שלם אכל דיעור המורה והאמן הפכס:
 זאלו הם הפלוסופים נדמוע ית' ואן הם הנתינים שונאים ואוילי פכס
 ומדברי עת: ככחם הא' אמרך האשתי: להלכה שגרה האלה:
 יביע ידכו עת: כאלה הפסוקים וכיצדו בהם רבו אמורה:
אמצע כמחל ביה ש' כשפטה יד הונטה על ישראל והאזנה ישראל
 ודיעותיהם בהתעוררם עמהם נועות אל האמה: ומצד
 נשואם שא' יספחו אמורה: שלא כלם ילוע כן אחים ונתן להם
 המרה לרעה חייב נעו ונבלו אמר: לפכה ידעה כי כל אמר המרה
 שלו אכל דיעור הפלוסופים והאמן הפכס כדיעור להמורה המורה:
 מצד המערכים עם ישראל אמרו מהם דרכי הנל והאופר: ועל כוא זה
 אמר הנתינו נתינו אחאזיהם כאוסו אהליכ ככלל: איעפיק סכאן בעצם
 האלה או ידעו ואל יכחו כחלפה ית' כיון אמורה ויענה אהלם
 אבותם: וכלי אמורה המרה לנבלו אפי דרכי האופר שלמדו משראיתו
 אותם המתיצקים כדיעור הפלוסופים וכלם: עד שכא נכ אמורה אמורה:
 ודרכו ג'ם הם ככלל הונטה האמתיות לג'ם הם האמיתו כמהם שנתן
 למסר אלה ככחם והספחו באמורה להמורה המרה בהם והיעלום
 מן הונטה והם כמ' אמורה וכו' אשתינו: אד'ם סה אשתינו כחונה
 כדיעור זכור כוא שתיכא ה' סוף דבר שגרה האמורה האמורה אמורה
 שמהמורה בהם המרה ועל המערכים ליצדקו אמן האמורה ואל
 אמר אמן כי אס' אמורה אחר כזה כשלא ישראו כדומה אהם כן הניס
 והיו עני השכל משלוח אמר האמה כשחוק ישראל אלה כמ' קראי חכמים:

חכמי הנראים ונצח מחמתי הפכטים נמשכו אחרי זיעה מרובתם כל
זעזעה מסכסכית איסודות התורה וכי אורם הזיעה היו מחמתי
שלאו כאלו שפארתו. למאמם זיעות הפאוסופים בעבור היומם
עומדים כנגד יסודי התורה ומכילים אותם הסכו פטה ופולמוס
אדם או אקל שחאה הם לפי ההנחה אלא נאשלו ואמה שחאה הם
אפי עון לבאם ומאמם חמתי הפכטים נמשכו אחרי זיעות הפאוסופים
עם היותם מאמינים בתורה וסכאן עורק כל ההנחה שיש בזיעות הפאוסופים
כנגד יסודות התורה וזהו אפסיה. אדם הפאוסופים היה ענין
זה היותם וכלתורה הזיעה הנוצרות מצד שיהיה זיעה תריות ו
בעל זיעות הפאוסופים וסכו או זיעות אחרות מסכסכית ואמורה תורה:
זל אנתו מאמינים תורה מרובה אין אפסיה למאמם אחרי זיעות הפאוסופים
המכאול יסודות התורה. אין ראוי או אדם שיוצא לנו כזה המאמם
ליסודי התורה והיו כמאמינים לנו לפאוסופים הזיעות עז ליהיה
הענין פתח ופי האמם עמתי ואינה נעזרת. והאמם תעזר על
עצמה כי תהיה התלובה. או אמרו זה ואי עזר במחשבתו ונמצא
התנצח בעצמו בעצמו בעתם באמם לספרתו בזיעות הפאוסופים אל
התנא והאמם יוצאים ידי חיתו או שהאמם אדם: דן כאלו שואר עז
אליה הליך נופת השופנה לפיה זרה וחזן משתן חלה: ואחריתו מרה
באמם חזה פתח פיפיות. אדם יען חולת חכמי שיהיה הכמתי
מחנות בזיעות ונצח אחרת קאמיס בזיעות זרות לעליות הכמתי
אמרו ופאלי טכתיק אוספיקו. אמרו נכמתי על חכמתו עז בזיעות אמרו
וארחיבים אלונם עליהם. לאה אע אפסיה המכון אל האמם ופאלי הכמתי
היוצאת מהנאליס אחרי זיעות הפאוסופים ומפוטק עז היות: פלי
סכות הענינות אל כוונת זה המאמם: האל כדל אלתים תאודי. כדל
לכבר זיעה יתרון חנה תאודי בקר זואר: אלף שיש מחכמינו
נוטים בזיעות אין הזיעה סוכלת אחרת: אך אל כלל חכמינו ומצאנום
המתפטים בזיעות זרות ושוחים אלונם על כלל חכמינו. על כן קראנו
אפי אנרבה אלאה התאמם אפסיה המכון אל האמם כפאלי: כי היה דבר
כאלו עזר בעצמות נאמם כאלו ואלו אולל: וזיעות האמורה עם זיעות
התורה אכאלו והיו אחרים כדל: אע אאמם חמתי שאתכרית האמם
על סכאן שיוצא זה כזה האמם האמורה השיה טכונתו אפסיה שיש
ידי: אלהי וישע יהיה עמדי: אמנם הכאלה הענין וזורה העלות
שיש עליה אפסיה שיהיה אע הענין: ואלידינה המכילת הגבא לפי
חובה אמנם שאורה הענין והשעה אע כוונה בענין שיהיה בענינים
או בענין האמורה: ומהנה אחל: ואל השם אנה ואיחל:

פרק ב' ידוע שקול השכל הוא הבדל האמתי השני: ארבע
האמתי והרמות השכל: ידוע שהאמתי והשכל כאלו
ענין שיכונל אמתי או שריותם. צא ומשחלקים אלהם
קאמתי הגלוי: ואן הם: להאמה שיהיה כלל אמתי: והכל או
כלל שני: או שיהיה רובו אמתי: כל או שיהיה כולו שני: הא
שיהיה אלה האמתי והשכל: ואן הם הן חלקים שיש להחלקם החל
לפניה שני או כלל שני איתן ענין כהן: ונשאר אפסיה חלקים החל
מעלות להאמתי: אמעלה המלונת שיהיה כאלו אמתי: ומעלה

השכל

בכח: המופת אפי' של מתיאצ' ילאו קדימה ותיחור ובהכרח יקבל החוק.
 המופת אפי' של אפי' נאמר כי הוי' יורכב מחוקים שלם יקבל החוק בכח
 הכה אפי' יתן שלם דעם בסדר ויחול באמצע' על כל פנים נאמר לחוק
 האמצעי יחול אולי יחול: אם נאמר יחול כלום הנה יחול גם הד' האמצעי.
 ואם נאמר אולי יחול האמצעי הנה יחול כלום וזה אי אפשר: ה' יתן נאמר
 אחר שכל החוק לכח הוא מורכב מחומה וצורה: כי מחמה שיקבל החוק.
 כ' כלל ילאו חבול: והחבור בכח הצורה יצ' קיים האופה לכל הוי' מורכב
 מחומה וצורה: ואם אפי' הוי' וצורה אפי' לחול' הוי' חומה וצורה: והחומר
 או יורה על חבור ה' הצורה: ויש הוי' יורה על החוקים הללו: וכן אמר
 הפלוסוף ש הדברים הטבעיים החולקים הם והוא יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ'
 אומ הדבר הטבעי: ואולי אומ הדבר האוי' מצאנום כלל בכח החולק:
 ומפי' היום נאמר מן הדבר ילאו החוקים אשר הם האמת במציאות
 כמו שיתבאר: ויש יצ' במציאות הדברים הטבעיים שלם יצ' ההרכבה
 האחרונה אשר אין הרכבה אמרה היא מציאות האדם אשר מציאות
 צורת המציאות יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ'
 האחרונה: כי עכ' כל נאמר בעולם השלם הוא נאמר באדם: אפי' שחוק
 מציאות העולם השלם הם היסודות ה' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ'
 שיה' שלם כל היסודות: והצומח מעלה שלם ילאו היסודות היצ' יצ' יצ' יצ'
 והן האם מעלה דביעה שלם כל היסודות והצומח והצומח: והצומח
 מעלה חמילית שלם כל הטבעים ה' והיערוב והצומח והחיי: ונוסף כל
 כח הדבור ואין מעלה אפי' ההרכבה אחרת: לא השלם מציאות אלה
 היצ'
 פעולות שלם המעלה לפי' האדם שהוא סוף החיות יותר מאחרת
 ומעיונות מציאות אשר אין מחוק באות אומ החיות: עד למפעלה הפני'
 מציאותה היותר עצם נבדל מן האדם אחר אומ קיים כצמח כמו
 שיתבאר במעמדות הטבע: אחרת להבין שאין אף להכחוח מניח חוקים
 כהוי' החולה לא שונה אפי' עצם שהוא החלה ואין החיות: והוא הדן
 אכל נאמר לפי' שאין הכח הוא ינוסף על העץ כמאמר העצם הוא: והעצם
 הוא יצ' אינו אמרה: הקט' אפי' האדם שהוא אינה אמרה אחרת היא עצם
 נבדל לעצמו מן הוי' שהאמרה אין לו קיום בעצמו כלל הוי': אפי' יצ' יצ'
 הקדון: כן הדבר העצמי: וכן האמרה כ' דברים: הא' שאפי' הכנה
 הטל' הדבר העצמי קבלה הכנה הדבר העצמי החלה: כהוי' יצ' יצ'
 אפי' אפי' הוא אדם אפי' הכן החלה הדבור למה עצם כו' ונבדל אומה:
 והוא הכח הדברי: ואולי אמרה אפי' מוצי' עצם הטל' עצם שצריך
 לתקן ידיעה: אפי' להענין העצמי: ילאו קדימה טבעית מן הטל' אפי' אפי'
 שאין לכן באמרה: להעצם הוא כלל מושג כלל שאי אפשר מכלי הוא החי נאמר
 החלה: וכפי' היה האדם נאמר: וכן האספר אדרבה ל' הוא יצ' יצ' יצ'
 ואם כן הצחוק אדם כי אפי' מכלי שיעדים מציאות האדם: וכפי' האמרה
 הצחוק: כי הוי' האדם צוחן בטבע הוא אמר האמרה: והוא סגולה: ע' יצ'
 אחרת בלוי': אפי' אפי' אפי' סבה: יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ' יצ'
 מדבר: וואמה הד' אפי': ואלוהי אמרה: אפי' האמרה הטוב' או יצ'
 אמרה אפי' זה הכ' אפי' אפי' הוא אדם: אפי' אפי' כי כלל הוי' הצורה

כ' כלל

כמו כן
היה
חשוב
כמו כן

שנתה הנושא מעברו. אמור שיהיה גם: לקח כחול המורה
בהיות הכדור אכן עוד הוא כדור: לאמנם ידענו כי האדם היה לחתמה
והככה לחתמה: וכן הויה הראשונה עד הויה האחרונה של אמצעים
פלוטוס ומחכמים בערך עד עולו אל הויה ראשונה ואין הויה נדמה
לה: ועליה נאמר החומר הראשון: והצורה הראשונה אלו גדל יסודות
יסוד כל הויות בעולם שלם למעט יתירה כל מה הוא: ואולי גם יפסד
הנפסד: והם נמצאים במהותם מהם ככך: כי אין היסודות עומדים
בצורתם כל יתירה מהם מהותה כהקרה אלו צורתם נפסדת ואלים
צורה אחרת: והצורה הנפסדת ככך אמהות: שהיו כלפסד המהות
לפנים היסודות אצותם הראשונה: ואין זה ככך אמהות: ואולי הויה
לפני אידיו קודם בהפסד המהות: אולם האופרת אשר יורה במציאות
הדל יסודות הוא מפני המורים החוטטים עליהם: ומכל האיכות או מצאנו
להם ראשים אלו אלו הדל: לאיכות האחרת נכנסות יחד אלו: מפני
לאיכות היסודות בהסלית: אין חממות מופלגת יותר מיסוד האל:
וכן השאר: עד נקראו אלו הדל יסודות: לפי נקראו דל יסודות למעלה יתירה
כל מהות ואלים יפסד כל נפסד: לקח שני אלו היסודות מנצחם אצותם
אינו עד היות כהם מה שהוא יסוד והאליה אלו הנשאר עד שיהיה
למין אחרת הנשאר למעלה: והנשים אלו התורה: עד אשר ימצא
הדבר באופכות עד התורה אבל היסודות עצמן האחד ראשון אצל
האחר ליתרון נצחם מנצחם ויפסדו נצחם אל נצחם להחמור לכל מי:
ואם ימצא חומה כל צורה ואלו המצא צורה טבעית כל חומה: לאמנם
כאן האדם צורת מושכלת היא עצם נייס מפנים שהיא עומדת אחת
הפרדה מן הנפש: אמרו הפלוסופים שהכל והדיעה ולכלן עתה ספק
אם יקרא נבדלים אצלם: וכן אמר אריסטו ואפסל שיהיה זה האל
אין הכל: יתירה זה אצל הכל הנצחית את הנפסד: זה העצם
מושכל אצל שכלם בעל שכל: דמ עליו השכל שיש בו עצם נוסף על
החומר שמכחו יאמר בחוה: כהן המושכל והמחשבה והן ואינו נכדו
זה הכח מן הנפש אך יפסד בהפסד הנפש: והוא השלול כנפש הטבע
שמכחו השכל או התבונה שיהיה ממשע עצמו: דמ על הצומח השכלו
בו עצם נוסף על החומר שמכחו יבואו או כחור נוספות: זהנה אלו
הנפשות מושכלות שיש להן מציאות נוספת על החומר: שהיו אחרי
הפסד מנפש: אמר החומר דמ מהם: וכל כחור שימצאו אצותם ימצא
אין: ומה שימצאו ימצאו מנפשות: אכן הטנה שלוש נפשות: האדם
ואברהם להם: אכן עצם מ' ימצאו שכלם אצותם כחור המדבר והתו
והצומח: אכן נפשו על הויה עצם מ' שכל אצותם הויה והצומח: שהיו נפסד
אומ העצם מ' האדם או יפסד הכח הקבירי ושאר הכחות: שאין הוא
יפסדו כולם: ככלל שעצם מ' נותן אלו הכחות: אך אם יפסד כח
אחד הוא עד התורה כשכל אדבר אחר: לאמנם הצומח הויה בצורה
נוספת ענין להפסדו כלל והוא צורת העיון שנתערכו דל היסודות
ונבאו צורת העיון: ואילו זה לא היו מנפשות: אידוע להשלים:
המחשבות על המופים הם דל מיעוט: שני בעצם שהוא הויה והפסד:
ושני האיכות שהוא חלו: ושני בכמות הפניה והחסרון: ושני האנה
שהוא בהעדרה: אכן לא יתעברו אריסטו ואמר שהעיון אינו
הויה: ולא חלו: ולא פניה: ככלל שאינו עצם ולא מורה: אכן העיון
הויה באיכות: והעיון הוא אצות היסודות כאשר יתבאר: לפי הכח

העיון

המנוחם היה נקלה הצורה אהבתם עד המדבר : אלוהם היסודות
 הם ז' אש ואש וזה ועפר : והם חלוקים לפי האיכות להם חוס ונקרא חוס
 וזכר : אש כל האיכות המתגלות על החמרים סבתם אלו האלקות
 עם הסמאן להם ז' יסודות וגם אלו מורכבים מחומר וצורה : הצורה היא
 תולדת כלכל : אפי' כל יסוד כאשר יצא מעצמו בהכרח ההתחלה
 העצמית שלו מתקנה וצמצום : כגון האש שפוחתו עוז לפי כנתיבותם :
 או אחר האוי' שהוא אמת בהכרח : עוז ילוק אע"פ בסוף המהות : לפי
 מורה של כל התחלה עצמית : אלוהם אמתו זה של כל החומר והמנוחם
 הנשואים עליהם : אשר היות אלו המנוחם היא צורתם העצמית של כל
 נוצר הבכל לפי העצמי וכן המנוחם : אסנוול הדגם של ילכו הנושא :
 כגון החיים של אש או אילכו הנושא : והמנוחם יעבור משם כגון החוסם :
 לפי אחר הכיוון כי הדברים המורכבים יראה אלהם כי נרכבו מיסוד ומנוחם :
 הצדקה האמיתית הוא עצם מצד שהוא כפול : והוא אינו כפול אפי' לאו
 ולא אפי' המנוחם להם מאחריהם מוחריהם אמנו : ואע"פ להם מצויים בו
 כפול : הא"ל הוא כרוך כי הוא עצם כפול : וכ"ז העצם אינו יסוד וא
 מן היסוד : עצם הדבר הוא צורה : ואינו הוא אמת הורכב ואי יסוד
 ולא מנוח אמיתי : הצורה הוא הדבר מה הוא : אלוהם רחוק בדבר זה
 האש אמת היסודות הם צדדיהם כאשר אחר באמנם אחר : צורת יסודות
 הם איכותיהם כוחם החוס והק"ף : אפי' יסודות היות אמיתית הם
 ואיך יהיה במנוח הנאה הדבר : ועוד אחר כי יסודות היות אמיתית הם
 של ה' הולם והצורה והאין והאין : בעצם כפול : החוס באש היא צורה :
 והקוף אינו החוס : והיול המכל אפי' אלה : וכאיכות כפול : הולך היא
 צורה כפול החוס באש : והשמות אינו כפול הקוף באש : סוף דבר
 הנראה מצדו ומדיעות הנמשכים אחריו כי היסודות מורכבים מחומר
 וצורה ואחריו כל צורה נמשכן אחריה של איכות : אפי' האוי' של כל צורה
 אשית ונמשכן אחריה כל איכות להם החוס והיול : לפי נתיב האש והדבר של כל
 אויכות ונמשכן אחריה כל איכות אחר וחוסם : לפי נתיב האש והדבר של כל
 אחר כל א' של איכות : אפי' בהחן כל א' אפי' היסודות צדדיהם יעלה
 אש או יחן כפול : הוא המנוח והראשון והתעצם אפי' אש והתעצם
 היסוד כלול ועכ"פ יסו התחלה אשר תביעה לשוב אל מנוח העצם והוא
 צורת העצמית : אפי' שהוא מנוח : אחר : ואם לא יחן כפול :
 יחן כפול : אפי' החון או יכלול מנוח חמור : ואפי' הדבר אינו
 מצד חמור כי אפי' היות דבר א' סבה א' נדבית : אפי' הכיחוד יכלול
 מצד חמור : והחכמה יכלול מצד צורתו : אפי' כן נתיבם של כל מורכב
 מחומר וצורה : אלוהם אפי' יסודות הם יסוד כל מורכב מהם יתבנה כל
 מהות : ואליהם יפסד כל נפסד : ואפי' לום היות עצמת מהם : אפי' הם
 ההרכבה הראשונה וההיות הראשונה של אפי' חומר כל צורה ואפי' צורה
 כל חמור : אפי' הם כפולת אפי' האחד צורת קפול : ופי' מורכב כל אפי'
 חומר א' : אפי' החומר הוא אפי' שימצא מנוח ואפי' כל צורה : אלוהם ה' ז'
 יסודות עם איכותיהם הם יסוד כל מורכב כפי אפי' העצם כפי איכות
 אפי' צורה אפי' החון הוא בהתכנה החוס או החון או כחולם
 יסודות גדול אנוח האנו' והשמות הצורה האפי' אפי' הכונה

כך אנוח העצם

אפי' אפי'

כל היה חומר היסודות בהכנה הראויה במצב העצום. היה הפועל אגלה
 הצורה. כי הוא אפשר שבדן דבר אחר שינכל דבר אחר שהוא הפועל בו.
 כי אם יהיה מכלל הפועל. אבל נהנה הצורה שלא פועל אחר. ונתן צורה
 צורה. כי אין לה קצב כי אם במצב. למצב העצום. היה
 על פי הנועה והוא באמצעות האור והחושך וכפי ערך התנועה היה
 והיה האור. לכה לאור. היה ההפסד. למצב נכסו והיה הכפיס.
 למצב בחומר היסודות וזה נהנה צורה בצורתו הד' עם הווי
 בחומר הכלל והתייחדות בולטת התנועה. אין למצב מצד איך נהנה
 בצורתו. למצב העלם יען שהוא מצד העלם והוא מצד. בהתנועה. בהתנועה
 מצד העלם נהנה בצורתו כפי שכחה הפילוסוף. יש מצד סלילת העלם
 והיתרון כפי מעלת החומר. הוא היה כפי מעלת החומר ולא כפי היתרון
 כלטו. למצבות. ואם לא כן הוא כפי מעלת החומר. איך יכל הא' צורה
 חכמו. ואין להן שנתנו כלל. החומר בהכנה שימ' ויכל צורה.
 מכלל ההכנה פועלת הצורה. אם נותן הצורה צורה. ואין האענה
 מאפעל כן העצה הכנה החומר. והכנה היא בחומר האגלה ולסכך
 למצב התנועה נמשכים אחר הצורה בפלוסופיה איך באורכך כלתפסד
 הצורה נמשכים התנועה. אנה בעל יודע שלל בסודות או כדמא צורה
 להם מורכבים מחומר וצורה. אנה כדמא מ' שהוא כן בחכמה
 הוא כמיה יעל העצום ויעתנו מעתן לעתן בצורה העצמה האור במצב
 העצום. ליהיה בחומר האגלה. ואם מצד החכמה הפלוסופיה שצורה
 היסודות והתנועה. הם מעשות בעל שכל. צורה נכדור כאלה הסכמה
 החכמה. למצב הצורה צורה. ותכש הנכה הודו כה. אהחונה עדין צורה
 בחכמה עם פעולה הנכדור בצורה האדם אבד לעם היא נכדור. או
 בעל החכמה והצורה פעולה הנכדור כאלה יתכמה. כאלה נחלקו
 חכמי הפלוסופים. איך ביסודות ובתנועה לא נמצא אונקד מעלי העלם
 למצבך עזר בעל שכל. למצבך. אנה כאלה נכדור הפלוסופים שללם
 אומרים כי פעולה הנכדור היא בצורה האדם אבד. למצב אומרים
 שפעולה הנכדור ד' כח וצורה. מ' פעל למצב איך יהיו הכליות
 צודקות בהלכה ואינן נמצאות חוץ לנפש. הוא הדבר אשר חייב אפלטון
 הפילוסוף בצורה מצויה הצורות פרוטיות מהותאפרעי בעלי חיים. למצב
 החכמה בהיות הכליות צודקות. ומ' פעל למצב ככח נמצאות חוץ
 לנפש בהכנה. וכל סוג למצב כ' שהוא ככח בסוג שהוא. שהוא יצא
 מהכנה. הוא מ' שהוא בפועל. בסוג הוא. ואם באושכוח הם דיעתכך
 ובמצב מתנועה אל הפועל. הם בהכנה מתנועה ודעה שהוא כפול.
 זה מוצד דבר החכמה. לנשוא עשיתנו. אחרי שאם נמצא אל מחכמי העיון
 למצבך עזר בעל שכל ביסודות ובתנועה. אמר יען מוצד לחומר השכל
 מ' חומר האגלה וצורה מצד. האגלה אשר אינה נכדור. למצב. למצב
 האנוש. מכלל שכל. מכלל האגלה מורכב מחומר וצורה. יש להם כפי איך
 למצב הדבר הנעלם מ' שהוא יודע נלמ למצב. למצב האגלה עם הוא
 מורכב מחומר וצורה חוץ כן הפלוסופים. וכן קודם להכנה הנלמ
 מחומר וצורה. ואם הנקדמה אינה מהראשונה. והנלמ ד' השמש

מן האור

מאן המופים או האים שלם. מפי כ' עליו המופים עמדו להם מורכבם
מחומר וצורה מתוך השמים הכאיים עליהם: אכן בעצם-הוי השמים
למדו שהוא הוי ר' מצד שטיו כמצבו: אך אין לו שיתו בעצמו. למאז ה
הנל יחייבו שהוא מורכב מחומר וצורה: ורוב אנשי העון או יחייבו שהוא
מולכב מחומר וצורה לפי הכרח דעה שא לחייב אפשרות: ולא הוי בהכרח
סוף דבר הוי צורה היסודות והמנחים לפי עון העבד או נמצא לה פועל:
והנה סדר הכנה השל הוא מצד המנחים החוטם על הוי: הוא ומאז
אותם הויים נפסדים והם מתייחסים אליו וזה הוי השל: כ' יעכב
ש' הם פועל: והפועל הוא הנחוב אליו היא צורה עצמית: ויחוד צורה
העצמית או-הוי וזה הוי האל והחומר טכון ומאז אקב"צורה הוא הכנה:
והכנה היא מצד כ' האל ואין הכנה היא הפועל וצורה היא בעצם:
אכן היא פועל במנה ובצורה הוי ועכ"פ ילה פועל והיא צורה

נכדלת עבד כן הלא הם העין:
פרק ד' אכן חכמי המחנה או השליו מן הוי ר' הוי ומנחי: ואן
המנחים הנשאים כנף השמים להם ענינם מספיקים על
הוי: אע"פ שהוי ימאך בהאיים וכלם הם ענינם מספיקים על
הוי: יש להם שניאום אלוהים: ויש להם שניאום מנחים: ויש להם
שניאום מנחים: ויש להם אלוהים: והכרח לפי האלו והמנחה
שהאלו חילו ענין שכל מעצם האמוה האלוהי: אלא נחמו אס-אלו האלו:
אכל המנה יסוד והוי ילה: ומצד זה הכרח כן המנה וכן האלו:
והנה כל צדקה שומאך כן הוי ופסל יתהווה ובעם יפסל הוא הנחמנחה
נוסף לפי דעתם: ויש לו נוס כעפס: לתכלת הידיעה אע"פ שהוא
נעדר: אבל האלו אינו דכל כפי עצמו עב שיהיה לו נוס כעפס ותכלת
הידיעה: ועל אמרו החכמים להדבר יחול אל מצו ואלוים: והאעל דבר
ש' הוא נודע: ומאז ויש דבר אינו נודע והוא לה שאן לו נוס ואם לעצמו:
ואן הם האלויים והאלוה הוא מה שאיכבד הקהא ממנו: אבל המנה המנחי
אפשר שיהיה כן ומקשה שא יהיה כן: ועל נחמו לו עלה והאעצם המנה
כאשר אמרו כי הוי פעם יהיה מחובר ופעם יהיה מופרד: ואכאכל
עלה אשר עלה (או יעלה) אומ להיות מחובר אחר היותו מופרד והוא יחבר
וקבא: המנה חקיקו בחוק הכרחי אינה צד יהיה מחובר: אכן משא ומתן
זאת אנחנו ילה ומציאות: אם לא כוסתאם אפסם
דבר: אם למציאות דבר: אם כעשה: אכעון שיהיה
מחובר אנפשו כי נפשו עמו והוא יפרד אנפשו:

הוא יחבר
וקבא: המנה חקיקו בחוק הכרחי אינה צד יהיה מחובר: אכן משא ומתן
זאת אנחנו ילה ומציאות: אם לא כוסתאם אפסם
דבר: אם למציאות דבר: אם כעשה: אכעון שיהיה
מחובר אנפשו כי נפשו עמו והוא יפרד אנפשו:
כ' צורה המציאות יפרד הוי
הכרחי והנה אשך היא ככלו למן המנחי מדבר החוב והיה
חוב שיהחברו המופים כלם יחד כהאחות או בדבר א'
אם בחבור אם בהפרד אכאמ יהיה חייב שא יפרד הוי
אחר היות מחובר כי נפשו ומציאות ככל הוי יהיה
כשה וראיה לדבר כ' לו היה הדבר מחובר לנפשו או למציאות
היה חוב שא יפרד הדבר המחובר לנפשו

כ' צורה המציאות יפרד הוי
הכרחי והנה אשך היא ככלו למן המנחי מדבר החוב והיה
חוב שיהחברו המופים כלם יחד כהאחות או בדבר א'
אם בחבור אם בהפרד אכאמ יהיה חייב שא יפרד הוי
אחר היות מחובר כי נפשו ומציאות ככל הוי יהיה
כשה וראיה לדבר כ' לו היה הדבר מחובר לנפשו או למציאות
היה חוב שא יפרד הדבר המחובר לנפשו

ואל מציאות כי המציאות
ש' היתה לו כהיות בלתי
מחובר לנפשו: היא התנה
עמו כהיות מופרד: ולא
אפיוסו כי המשפט שהוא
החבור או יהיה אלא כהיות
נמצא: אבל כהיות נעדר אין לו משפט:
אכן יהיה כ' המחבר והנעדר או יחייב אנמצא
אין ויחייב עמו ולא יחס אליו: ואי יהיה כעשה כי העשה אינו מופרד

אכן יהיה כ' המחבר והנעדר או יחייב אנמצא
אין ויחייב עמו ולא יחס אליו: ואי יהיה כעשה כי העשה אינו מופרד

אלא דמי אפי' דרך (ס' עין) הפאוסקיס כצורה מצאורה העולם האופר ההוא
 בעצמו מועיל בחזק העולם והתאונה בעצם האופר כן הפאוסקיס וכן
 חכמי האמרי והנה החכם רבי משה אמה לזמן יתאמר זה האופר
 (ס' ז' ה' החלק האחרון) שנתנו ומהו מצאורה ומה אכזר האנטי כדרך
 מבארהו אר' ז' ה' האמרי ונצטת אמריים לזה מושל ראשון בעצמו וידוע
 בתורה מחלפה ואין צורך עליו אופר: ואם היה מן השנה האכזר שיהיה
 אין תכלית והס' עין אבוא זה (ס' האחד) אחרי סוף זה (האחר) ואע"פ שהנמצא
 מהם עתה בעל תכלית הנה יהיה אחר נצמור העולם מתחלה המחלפה
 ואז יצטרך אל הנצמור אחרת כאל: ואין צורך לחקרה עתה העין ע"פ
 דבר זה נמצא אמר אלצמור משלוח לו נצמור ה"פ אע"פ שאין תרומה
 הדברים החזקים ודבריו צריכים עיון כאשר נראה פירוש זה הנשלים:
 ודעונו יבט ישועה טע' טובה השכלו בכחליית ר"פא בכחיתלה האופר
 אמר לזה האופר יצטרך לך הנצמור: לקחה הנצמור אה' כן כל דבר שא
 יתערה מדבר חדש חייב שיהיה חדש כאמרו ואלה לזה מושל א': אכן
 הנצמור האחרת הוא כשלאומ הדבר אשר אין יתערה אמרו אשר מסבתו
 יבואו השני כמורה החוקה כן המעינים מוסר שידענו נבנה למאם
 אמריים כי הדבר הוא הוא מורה נוסף על החף אשר אין יתערה אמר כן
 החכמה והפירוש שאין הדברים חלשים והחף אין יתערה מהם א"כ החף חדש
 ובעבור שיש מועטים שאין החכמה וההקרה כל הפכים אבל הם נוסו והערה
 אמר החכם ע"פ כל אמתו יודעים כי א"כ השני כל דבר שמופיע על החף אופר
 שאין אנו יודעים כפרט הדבר ההוא: והל"ט הוא יורה על חזק הדבר הוא
 והואו והחף אין יתערה אמרו הדבר החדש יהיה גם הוא חדש כאמרו והנה
 אותו הדבר מביטם אומ הפאוסקיס כלם צורה וע"פ אמר שכל אדם אורכ
 מוכרס מתמור וצורה אע"פ שזעה הקם הנזכר חוקה בכחית הצורה
 מדיעות הפאוסקיס:

רמ"ב

ס' ז' ה'

ז' א' ה'

א' ב' ג' ד' ה'

פרק ד'

לקחם החלק אשר כן האופר מצאורה הפיראפי אמורה
 הנצמור שיהיו מחוייב המצאורה ולשיתו חוף ולא כח כחוף ולשיתו אחד:
 צריכים אפ"כנו אפ"כנו נוס האופר: וז' ה' הנצמור א' אמר שמתמור
 או יתע אע"פ וז' האמרי וא"כ שיהיה מן המניע מתעצ כי יצטרך אמר
 המניע שהוא מתנועע אל מעט אחר חוף הדבר אל א' תכלית וס' א' ל' ז'
 או תכלית ז' ה' אמר: אבל חוב אע"פ אע"פ א' שאין יתנועע ויהיה נצחי
 אחר ש' המתועע נצחית שאין יתנועע נצחותו ר' מצד נצחות התנועה:
 ואולם הראוי שמכאן אבדור כ' נצחות התנועה כ' נצחות אחרת יבט
 אמרם צורתו המניע יחוק חוק אמר שיהיה בעצם הנקלה או חוק אמרו וכל א'
 אמר השנים חוקים יבט יחוק א' חוקים הרי ד' חוקים: אם שיהיה כן יהיה
 כח מתפשט בעצם הנקלה כח מתמור אכא או שיהיה אב"ל מתפשט ואלו מתמור
 כ' פ' האדם באדם: או שיהיה חוק אמר ויהיה הל"ט או בלתי הל"ט:
 וא"כ שיהיה חוק אמר ויהיה כ' חוף כי החף בהענין אומ יתנועע גם הוא
 כי כל הנעשה בשמית היא ע"פ דחיקה ומליכה: וכ' שיתנועע המניע יצטרך
 אמר אחר וז' ה' הוא חוף יבט יצטרך אמר אחר וז' א' ל' ה' א' תכלית: אבל
 חוב אע"פ וז' המניע א' שאין יתנועע וא"כ א"כ חוף וז' ה' אמר הנצמור
 הנכונה כז' אמר שיהיה הוא חוף א' חוף כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
 גם הוא וז' א' יבט: אמרם הכ' יבט מפי ש' אמר חוף כ' דבר יתנועע
 יתנועע כ' א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א'
 א"כ יהיה המניע כ' א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א' חוף א'
 התנועה ודבר להפסיק התנועה על עצם שאין יתנועע שאין א' ל' א' ל' א' ל'

ז' א' ה'

ז' א' ה'

ה כלית וקרה הוא האלה וכו' שפארתו יטו לעצמה אלא נוף בעל דבר
אלו לא יתנועע אפי' זה האופר לו הפסג התנועה או יספיקו אלא התנועה
כי לא כנה האופר שאה יהיה בו אפלות להתנועה כן בעצמו כן האופר
אבל דבר התנועה עצמו בפועל. אבל אם אמר מצד נצחית התנועה
שצטרף אצלו נצחית אחרים המצאות לעצמו ועל זה היווה נוף בעל דבר
זה אמר: ועל אפי' כן נוף בעל שיעור וישאכחו חקר ואלו אפי' בעל דבר
או חקר התנועה נצחית שאין לה חקר זה אמר: האמת היא שיהיה האמת אולם
אפלותו שכתו בעל שיעור מצד נשואו והתנועה נצחית ואלו שיהיה האמת
אזו נפל מצאנו בו באת מתחלק בפני האדם: אפי' שאה אפי' זה
כהתנועה הנצחית אפי' שיהיו בו התנועה אחרת שהוא האמת בעצמו
והוא התנועה בעצמו: אמת יורה אל האמת התנועה האחרת שיתנועע
הנוף. הוא בו והאופר או יעמוד עמידה נצחית והאופר הנפיקו אפי' בעל
כל התנועה במנהג יטוח בהכרח: ואם התחילתו המנוחה מכל אופן
אמע ידיו בעצמו כי אם לא יפסג הוא התנועה או יטוח התנועה האחרת:
אפי' יתחייב האמת שאו אפי' חוצה מן הכלל האורכב אמע ואמתו
בעצמו התנועה: ואם יפסג הפסג התנועה ואם הפסג התנועה יטוח
התנועה שעלה או אחוץ המנוחה אל התנועה האחרת והוא נוצה התנועה
נצחית: אמת יורה נצחית מן האמת שפולטן זאת התנועה
כל התנועה במנהג יטוח בהכרח ואם כי הנה האמת שיהיה
אפי' הוא אמתו בעצמו במנהג ואלו יטוח התנועה האחרת: והכל
זה האמת כי הנה באמתו היות האמע האמת נפל האמת או נצחית
אפי' אפי' שיהיה התנועה האחרת אמת בהיות אמע אפי' דבר אפי'
אמתו וקסמים היות האמת בעל פניו או חלש כנה: ועל צדק אמת
פניו או האמת כי לא כיון אלא אמת התנועה האחרת נקבחה אמע
האמת של השדה שום אפלות: אבל כבחינת (כנה) התנועה האחרת
אין חלש כי לא תסתם התנועה הנצחית נקבחה שאי היה אמע
התנועה או בעצמו או במנהג: אבל אם יהיו חלקי האמת התנועה במנהג
התנועה נצחית יהיה לא זה בסבת האמע ולא יהיה זה פלא יורה
עצמו האמת אפי' אמת אחרים המצאות בעצמו נקבחה סבתו אפי'
שהוא אורכב אמתו ואלו והתנועה עצמה אמתו אמתו בסבתו
אמתו השלש דברים בהתאמת זאת התנועה בקבולו אפי' אפי' חזק
על התנועה: אמת נשאר הפנים בהיות אמע האמת חזק אמתו והוא
נצחית בעצמות התנועה ואינו נוף ולא כן בעל פניו שפי' שיקד והוא
אחז כי שני התנועה הדבר הנכח אמתו נקבחה אלא ועליו ופי'
אפי' אפי' תפלות: הנה כן האופר כדועתו אפי' פנה אמתו
נצחית השלש: ואמת העין במצאות השלש אפי' שהוא נצחית אפי'
שהוא חזק: ואם אפי' היות נצחית יתחייב שיהיה חזק: ואם הוא חזק האמת
אמת העין באופנים האמת נצחית השלש תורה: ואפי' איכות
דעתו אפי' הנה נצחית השלש האמת אמתו האלה אמתו האמת
אמתו אמתו ואפי' נעים האופר בחזק השלש: ואם יתנועע חזק העין
בהכרח ילך אמתו והוא האלה ויהי אושכל נשון כי כל נצחית אמתו
השני שיתנועע אפי' ילך אמתו אחר בהכרח: ההנהגות

פירוש

הקדמה

ענין בודד כי סגור בועיל סחבו סחחלי יחלקות שרי זון יבדנ
 קולענ נאחריהן בורקמא גונחמה גורא כולם ארמא מירמא אילא
 קולענ: סן חלקא בע אלא מוקטע אעמא: קיסמעס סן ווי יא רב
 מרזן נאקן סולקטן וילקטן אירון רבטען מורה זן ^{זכור} חכמה זון אטונלליק
 סן שוירדי: וסן קופר בני הוי: ווי כרה זן קאזן בלאזן אטון
 אילא: ואלע קחורון אונט סוד יל בלסען ימן ארס זן סן סקא
 צירל סלע כועל שלע: סן אסן אילא כן קולענ ויא ציסני וולדס ע
 אקסע אטונלען ויא חלקן אטונלען ויא סבלון ויא קלסא מין ויא קבלעני
 אילא סן סקא: סנא סינערוס ילע אלא מכטובלעו סן זמת טובלעדי
 איר דוערן דוענדען איהן איהן

אזכור והיא הצורה (השנה השניה) אמנם כפי החמירה של החוקה נמצא
 מהעזרה הדאור המוקדם והיה שני מדינות אויבות ואחריהם דהם
 מצאנו צורה נוספת בחוקה האין חוק מן צורת הסודות ואחר היות
 כי הוא עצמו נהנה מן העזרה עם צורת הסודות דרך אחרת אס
 כראותם של הנהוג דבר ולא מדבר ולא אס חנה דבר לעצמו דבר
 ידוע: אמרו על חוקה של אמצא מאין: והענינה בעצם שהיא אס לדברים
 עבר א' יסוף: והוא והצורה עם החוקה הרבבות היא סבה המצא הנמצא
 הוא: והצורה מעימה החוקה בחוקה ומצאנו והיא מצאה מאין אף היה
 אשר הנמצע למצא החוקה מאין אס לא היה אס דבר נמצא מאין היה
 סדרו ולא אף שצאנו עבר דברים יצאו מן האין אל הש הוא דבר אס
 צדק: כל הראיות האלו שנספרים המורה על נדמות העולם אס
 בעלן אותם: כלל נאמרו מעב המצאות: אמנם ראיות
 אחרות אנו מצאם היות אחרות בעצמות העולם אפני למה אס נודע
 בקדום העולם מצד האמת (אס האמת) חזו העולם יעל חסותו בעצם
 השם: ואנחנו רוצים ליה אחר העצם אס שני אפני אס נדמות
 והצואו ראיות אשר לשמע זכרם: א' אס אפני כי הפועל אשר פעל הפועל
 אחר (אס אחר) אס פעל: סבה נודע לפועל היה פועל בכח וחיה לפועל אס
 אפועל: הנה כל היה בכח ואחר יצא לפועל יסוף שני: התשובה יצאה
 הדבר מן הכח אל הפועל: אמר על ד פעם: על הדבר הפועל ל היה בכח
 ויצא לפועל: ועל הדבר שבו יצא הפועל לפועל: ועל הפועל כל היה פועל
 בכח ולפי פועל בפועל: ויש לעיין על הפועל ועל הפועל העזר הפועל אס
 מצד כי יענינו: אס ל היה העזר הפועל מן הפועל מצד חסרון אס מצד
 מונע: וכן נאמר הפועל מצד חסרון או מצד מונע: אמנם הפועל
 ועל הדבר שבו יתפעל הדבר הפועל כל היה בכח ואחר כל הפועל אס
 השני: אמנם הפועל אס היה המנע הפועל אמנם אפני חסרון יענין
 או מצד מונע: היה אס שני בעצמו: ואס ל היה הפועל אס בכח יענין
 אמנם היה המנע הפועל אמנם מצד אחר הפועל ואז היה בפועל
 יצאה מן הכח אל הפועל שני כי הפועל המנע נמצא אמנם: והוא כל מצד
 דברים הענינים: אחר השם ל היה אחר בכח ואחר לכאורה בפועל והיו
 בעצם השם שני: אמנם המנע האחר אמנם אפני מונע בדבר המנע
 האחר: ואס היה שם בעצמו אפני בעצמו כל פעל אחר הפועל
 והיו יצאה מן הכח אל הפועל והיו שני בעצמו: ואס יאמר חוקה אמנם המנע
 הפועל מן הפועל באחרון שהוא מצד חסרון או מצד מונע ראוי שיהיה
 שני בעצם הפועל השם: אבל כל היה הדבר העזר אפני מונע אפני
 היה מצד הפועל עצם אס היה שני אל הפועל: על השם אפני דר שני
 ועונתו שיה בכח המנע הפועל מן הפועל (אס הפועל) אס בעצם
 המנע הפועל שני אל הפועל בין שיה סבה מן הפועל בין
 ל היה סבה חיצונה מן הפועל: ואס יסוף אס ואחר אחר הדבר
 אמנם כן שיה סבה מניעה הפועל מן הפועל השם כהיו הפועל
 נמצא שהוא מצד חסרון או מצד מונע ראוי שיה סבה מניעה הפועל מן
 מן הפועל השם אל הדבר העזר אחר ל היה המנע נמצא אפני המנע
 ונודע המצא היה היות אפני או שם חסרון ולא מונע הוא פועל
 שם וכח הפועל נמצא מאין על ענין א' ועד הדבר המנע אפני
 אחר הפועל השם כל הענינים כל כשה אס פעל בעת זולתו: אפני
 שני שם דבר נמצא יסוף כל העזר הנאוי או הפועל מונע: יסוף

כס נאמר
 חסונה ה
 יה הפועל
 כדן צדק
 ונסלף כס
 הפועל

כס נאמר
 חסונה ה
 יה הפועל
 כדן צדק
 ונסלף כס
 הפועל

לכס נאמר
 הפועל

שנה נמשך אפי' רצוננו יהי לא העדו נקטם המצאו על פי רצוננו יהי והמצאו
אחרי ההעדר ד"ס ע"כ רצוננו: ויש עליו מליא נדוה והוא כי כבידור רוצה
אחר שלא היה רוצה ונשתנה רצוננו האין ידע לפני בעצמם הרצון והנה יכול
הלטי בעצמו יהי: יחלוק להרצון והולשתנה בעצמו ואלו אמר המצאו
והמונעים להמציא יחדל הרצון והמונעים יעמדו כנגד הרצון: מפני
שכל דבר מחדל או יחדל אלוא מפני תכלית אי יוצא חוץ מעצם הרצון
ובלא אותה התכלית יחדל הרצון: אמנם כללנו יהיה אותה הרצון כלל
התכלית יוצא מעצם הרצון (באמת) שכן לתכלית אחרת חוץ מעצם
הרצון אין בעצם הרצון שמו: והנה הרצון הנכס אינו מפני תכלית
יוצא חוץ מעצם הרצון ואיך רצונו אינו משלנה: אמנם יעלה מאה שלב
אין לשלל מהמשך העדו זונה המציאות זמן אף תכליתו או תחזקנה הווה
על הווינו והעדרו כד' צד: הנה כאלו העדרו והווינו תחת כפון אחר
שמרצונו היה הישג (כל טופות חכמה נקשר) העדר זונה המציאות דמות
זמן אף תכליתו ואתה למצאו ידע פועל: ופלא שחן מפני שמו קודעו
שמו בדעתו יהי כן אין מפני שמו הרצוים שמו בעצם הרצון הרצוים
נחלטים ידיעתם והרצוים ארצונו: ולפי זאת הוונה התכליל השלול
כהיות הכועל שלם והדבר העדר ערוך א' אצל הפועל ככל הענינים כמות
בשולל אתה כעל ענה ואלו פעל כעל אחרת מפני שתכלית השלול כן
רצה וכן הסכימה חכמת

ס' הנה
תתקנה
הנאמר
עמל

פרק יח אחרי שפארנו כל הדברים הנאמרים מטבע המציאות אבות
במצוה העולם ובאלו נצחם והולנו על אפשרות נצחם:
שלו עוב אחר שאין ראוי לקח מהטעם המציאות הדבר המתלה לחכמה
מציאות: והדברים הטבעיים המהוויים אצלנו יל לנו והענין שפי
הנחה מציאות ולפי המתלה איכות הווינו: אמנם שלא התנה כמתלה איכות
הווינו ע"כ מטבעו הנה האפשר הנה אמא ראונה אסמך כלל אמת: וספור אדזס
על שפאעץ היה דמו שלקטע הנמטע: אנהנו נכחו שלא אינו ראיה
אדזס א' עוף ואל ידע להעוף אך מההווה וממה המתנה: וספור אדזס
איכות הווינו שבתוך העוף יולד חמאן כל שיער נשן אמור כמו חרזול
או מזים ואם ק' מאותם הדדים ומתגדל עד שתגמר הבעיה ק'
מחצוה חלפון וחלפון והעדות: ואהר יכלו הדדים והנחוס הווינו
וכעו צאתו מתקול כמו שמאלת חנה ואתם כלפניה העוף ילן כצוץ אלוער בחמאון
מזערה יצאו מפת החמאן שבתוך החמאן כ' דדים נגד העולם וכמה יוקיע
שיצויר העוף בתוך הבעיה: וכחיונו כן סתם תכוונתן וליאה ויאלו הנוצה
אלו חנה אדזס שלע העוף מתהווה מנו הבעיה היה מתחיל אסמך ספור זמא
ההגדה מטבעו הנה האפשר והיה אמא וויוה שלע התי אשר אוכל לעמוד בזה
עליאת האויר לעה א' אף יעמוד חי בתוך הנחוס הסתם: וכחיונו כן סתם
אין יכוונו החיים ואין יהווה מזה החמאן אל כלו צורה א' כמאמיר מחמוע
ומאן בלח ומאמו מוצה איזה מצויה צווח בתוך הנחוס כלל זה הספור יתחיל
אסם הכותל מטבעו הנה האפשר כדמות זה עלימ ככל האופנים הנחוס
מטבע המציאות אדעו מתהווה טבעו הנה האפשר המתלה מציאות והביות
איפה הווינו כסדר אמת: ומא ליפא מעצם השם והראוה ראיה שהעולם
נדחון מפני שאם יאמינו שהעולם מתחיל יעלו חסמות בעצם השם: והנה
השופותנו כן אין דחון כן עצמו יהי וכן עצמו חוץ קיעל דואים אכעליו וכלם
עצמו ככל מעצמו כן יעלו כדאים אכעליו: אין בעיה דחון כלום סתם
ואין ילוי

ואיך נשאר פעולו ופעולתו עז שיתחייב לו מצדו חסרון חלוקה או ופעולתו קול
 כענינה כן באמצע כן כל אמצע: ופעולתו הנכבד כל טעמה ואיך יהיה האדם
 עבד לו ויחס לו ויחס לו הפעולה יוצאת על שיעור כשמוץ השלכד:
צדקה אחריו כל זאת הכרעה בענין נדמות העולם. ולכן יעקב אבי
 צד בחנה הנדמות ע"ד השלכד על איזה צד העלה לו
 מצאות האלה ואיך יבין סדר כל המצאות שיהיה סדר מושל ונאמן המצאות
 כל סדרה: כפי ידעה בעת מאמיו הנדמות אדעה מצאות האלה וה' מצד
 הנוצח האלה אפ"כ של מתינועע יצאך לו מעש: ואם לומר לו
 תכליתו ומדוך הכרח. שאומר אצ"ל מעש א' ראשון הוא האלה: וידוע
 של הנוצח העתידה שיהא מתקיימת בעצם המתינועע היא נחלת כד
 חלקם: ע"כ ידוע דבזאת הכרחות: וצד הכרח אין דרך הנוצח השמים
 מלבד לצד הכרח אורה להתנועע מחולקת ומאמין הנדמות או כד ידוע
 ועוד להכרח יהיה ע"כ דחונה ואליכה וזאת הנוצח היא שלימה:
 ובהעצ האלה ושלם אחר דל הוא מתנועע: ואנחנו חוצים מעצ בלתי
 מתנועע וזה יחוייב שיהיה בלתי נלס אפי' דעתם: ואם יהיה המעש
 בלתי נלס אין הנוצח הכרחי וז"ל היות הנוצח עכ"כ מתנועע אפ"כ
 עכ"כ יל"ן התחלה והוא המעשה הדבר ע"כ שיעור אורה ההתחלה:
 ובהעצ אורה ההתחלה הפסוק: והנוצח האלה אינה נכסרת וזה
 מראה שאין הנוצח עכ"כ: ועוד להתנועע עכ"כ האלה כהמעש
 הילכה אפ"כ להתנועע הילכה. יל"ן נוד: והנוצח הסבוכת אין לה
 נוד: ול"ן לא יהיה הנוצח הסבוכת אפ"כ עכ"כ התחלה עכ"כ:
 ואם הדבר המתנועע או יתנועע אפ"כ הכרח וז"ל אפ"כ עכ"כ צריך להיות
 המתנועע ממנו אפ"כ רצון והרצון או יהיה כל אפ"כ ל"ל: וכפי ידוע
 שכל של כל יתנועע אפ"כ היל"ן וז"ל צד או צדו וכל המתנועע אפ"כ
 דחוק וז"ל חלק המעש הוא היל"ן ויעצ המתינועע אחר שיל"ן המנועע:
 וידוע שמתע האלה אינו היל"ן אפ"כ שאין הפסוק הנוצח האלה וז"ל אינו
 מתחיל מתחיל אחר אומן כהנוצח הסבוכת: כ"כ אפ"כ יתנועע ממנו
 יתנועע נמצא שמתע כצדו והצדו הוא כ"כ: והל"ן יציר המצוייר
 ואפ"כ חלק המצוייר כצדו במצוייר יתנועע האלה. נמצא שהאלו יל"ן
 ענינם נאספים והם כדוקיות ונ"ל ושל"ן היל"ן אפ"כ עכ"כ בעצמם
 והנה הוא אורכב מחומר וצורה: אפ"כ ידעה הנדמה האומרת כי כל
 אורכב מחומר וצורה הוא איכסר המצוייר: וידעה הכרעה אפ"כ ר"ל
 בדברי אריסטו שבמחמ"א אורה של היל"ן אורכב מחומר וצורה: וא"כ היל"ן
 אפ"כ המצוייר: אפ"כ שמתע במצאות של חלקן וכולו ד"ל היל"ן השמים
 ואומרת כן ר"ל שאם כן הוא אפ"כ המצאות בעצמו מצד הכרח: וכן סיג
 השלם כל המעש שנהא אפ"כ אחרת כצד החיוב שאמר להתקום הוא אפ"כ
 כ"כ: מחוייב בכחיתה עצמו: ומחוייב בכחמה סברת: ודבריו היל"ן הסברה
 עם ההתנועע: סוף דבר כן ר"ל עמד כ"כ שאם הוא אורכב הוא
 אפ"כ ואם הוא אפ"כ א"כ ככל ענינם מן הענינם שלא יצא ידי פועל: וכפי
 בלא הכונה הנדמות העולם אשר ידעה אריסטו ע"כ הסדר אשר אומרת
 מצאת האלה ית"ל א"כ אומרת הסדר אשר יתחייב היות האלהים חיים
 הנה הוא אורה היות האלהים אורכב מחומר וצורה: ואם הוא אורכב
 היל"ן אפ"כ כדעה כן ר"ל: ואם הוא אפ"כ ראו לו העבר: ואם ראו לו
 העבר הנה הוא צריך אפ"כ אשר המצוייר מתעבר כ"כ נכסד הוה:

ואם הוא צריך אפילו כאלו נקל"ה פועל מאתו בלי נדעה בן נקל כה התקנה
בלי נדעה אחרי שמו העצמי אינו חף ולא כה בנולד והנה הוא יתעורר
ואם בעל הספר אשה יבא האמן שהנאות חיים לפי הנהגת נדמה העולם
בהנחתם שהנאל מורכב מחומר וצורה מהנדמה האומרת כי כל דבר מורכב
מחומר וצורה. ואלו ירש בעצמו זה בהאמין כי הוא מעצמו לא מתעורר
לא יהיה המתעורר בעל עצמו כי הנה בן רש"י ברצונו צד החובב דבר
שהוא אינו מורכב מחומר וצורה פן יאמר בלשון האפלטון והוא האומרת
שחיים חיים. וכבר באה הפילוסוף שלפון דבר אבא מצוה המתעורר
זולת דבר אפססון. ומא שנתפאר כי המתעורר אופי השמים הוא צורה נוספת
על החף וראה כי המתעורר כהכרח. ואם אינם חיים חן המתעורר
רצונו. ועל כן האמן בן רש"י כי מתעורר או מתעורר בהנחה אומרת.
ואמנם הנה דברו אחר מאתו זהו שחף צדו כה האמן עשית הנה
השמים בלתי רצונו שמעם או יתעורר. אמנם זה בא לינוספת האה
אפילו הדוב. אכתי שכל המתעורר הנהגה קול ד' תבונה. רצונו
טפילה ובכחיה. והעלם והרצון חן של אלה הנהגה ברצונו המתעורר
כה יתעורר ואם הוא מורכב והוא ירצה בליטור מאוכה. ואם נשאר חן
ההכרח וצד ההכרח יורה שהוא בכוונה מכוון גדלו ויחידו בהמתעורר
איה פניו שרצה. ואמנם בהתעוררו לפי זאת הכנה האמן שהנאל נחה
ושל מאתו ההכרח ברצונו צד הנדמה זה לא ישאר לו לעולם כי כל אלו
המתעורר הם כדלמען החנין העונה אבדו. וכבר יבואו ענינים כגון
פרע זה החומר שאלו ילכחו כל אלו הענינים. ועל חובבאן הענין
הנה בהאמין ד"כ שהוא חף יתחייב ליהיה אכחו חנן ונדבליה. וכבהאמין
ליהיה בעל נפש נפשו המתעורר במקרה ועלם חננה כהכרח. ויתר
גדלו אזה ככף הנאל אלה המתעורר הנוטה חננה והיא חננה
שמאנה. ובחננה הנאל המתעורר חננה חננה נלצא שמתעורר
החננה הועל זה המתעורר שיתעורר חננה. והוא בעצמו חננה
התכלית. וכנה אפססון מאתו חיים שהנאל יקל המתעורר וצורה
זולת הולמנה נראה שהוא בעצמו אפססון ואם יעלם חן שיעלה כדעה
שמשל אפססון המצוה בעצמן וחננים המצוה אפססון. ליהיה שיהיה

שנה המצוה ואם יקדם האחד אחר
פרק דף מאתו שלפון מאתו הנדמה והוקנו על קולו ואתה חן
ומתעורר נהל אפססון המופתים האופיים על חננה העולם
ואלו חן. מופת ראשון. שלך אזה כי כל חף הוא מורכב מחומר וצורה.
והמופת ע"ז ידענו כי החבור והכיות כ' נדבנים והחומר מכל בהנדבנים
ואם הוא הדבר שמתכל החבור והחבור הוא בעצמו סכר הלכרד אלא
מאד כי החבור מעל ענין א' ואם חף בעל כ' ענינים. והם החומר
והצורה שהפרד יבוא מצד החומר והחבור מצד הצורה. והנה הצורות
האבות אפססון בחומר מצד החננים הנחיים בחומר ועצמות
ע"ז ש הצורות הנהגה נכסדות ואין צורה נשאה בחומר שהיה נדבנים
נצירה שיה אפססון אפססון הולמנה. וידע כי החומר או ימצא בלתי הצורה
והצורה הנהגה אפססון שיתחייב על הצורה ותחייב על החומר ליהיה חן
החומר חנה. ולכן חננים ע"ז כנה כי כל דבר אשר לא יתעורר מצד
חנן יתחייב ליהיה חנן כמנה. ונה המופת אבא חננים העולם
וצריך

וצריך להיות מקום הספק שיספק בעל דעתו כזה האופות והליים
 עליו והחיות כל סתם. ככה ידעה שחומר האיד פושט צורה
 נאכל צורה ואין לו חומר כל צורה. אמנם הצורות הן חזקות חלוה
 בסבוב כזה החומר ואין תכלית להם. עץ הוא זה אחר זה סוף. הנה
 איך החומר אין תכלית ומציאות. ואנחנו לא כן נאמן אפני לכל צורה
 הנה ככה נדמה לה העצמי. ואין לה צורה חזקה כלל שקצת העצמי
 ועם כן נאמר אחר סוף זה כלל נעצמות כשישג המספר וכל שישג
 הוא השגת הכמות. והמספר הוא מאין הכמות. ואיך המספר הוא בעל
 שיעור וכל בעל שיעור יהיה נעצר ונלכד ויהיו תכלית ומציאות.
 ואיך כל צורה נשאה בחומר של שיעור ומציאות עמידה בחומר הנה
 כל צורה נשאה בחומר עץ כזה אחר סוף זה כלל נשאות כשישג
 המספר. וכל דבר שישג יש תכלית ומציאות. ואיך הצורות נשאות
 בחומר יש שיעור ומציאות עמידה בחומר. ואיך החומר אין נדמה לחיות
 התכלית גם הוא יהיה חדש. ואיך ילעון כן לא יתחייב התכלית במספר
 אלא בדברים שיהיו נמצאים. יש להשיג התכלית יחייב במספר המספר
 כולל דברים שנמצאו ונעצמו. והעצמי עץ הוא אצל צורות שקצת על זה
 החומר ונעצמו עץ הוא אחר אחר סוף זה כלל נשאות במספר. וכיון
 שהמספר כולל וכל מספר בעל שיעור. ואיך מציאות דברים עץ הוא זה
 אחר סוף זה הלא תכלית ומספרים שני. וידעה שחן הכמות לעם
 מה דבר. ואחר כך. והמספר מאין התחברת. ואחר שחן המספר
 כולל הדבר שיהיה נשאה נעצמי. והדבר הנמצא אין ספק בדבר. ואין
 אפני עץ שיעור מחלפי שאין לו מציאות כיון כן לא יעבר כלל
 אומ המציאות יכול דבר החת השיעור שאם לא כן ימא שיעור תכלית
 או יותר מאי שאין תכלית או כשישג לטחמן היות כאף לעם כמות
 זאת אחר סוף זה ולדבר האחר נוספו. ולפי בחינת זה העצמי שאמרנו
 בצורות הולכות וכמות בחומר. יש לתת מופת על הדגש המעשה שיש
 אפני שלמים בעל שיעור מצד היותו נאף שאם איך המנה הדבר כל
 גם הוא בעל שיעור. ואיך יש שיעור למעשה התנועה השלמים מצד
 השמים והנה התנועה נעלה. ואיך התנועה נעלה ומשוערת
 שהיא משוערת השמן התנועה שהם השלמה והיום והשנה נעבאים
 כן כל דבר משוער איך לא יהיה נעלה. ואחר שחן תכלית
 עץ הוא זאת אחר סוף זה. ואיך התנועה נעלה יהיה מותקן
 אפני לתחיות אה תכלית. בעל האופות שלמה חיסמן ונצחית העצמי
 מצד התאדה התנועה. מופת כן ידוע שכל נאף מורכב מחומר וצורה
 והרכבה היא ספר המצא אומ המצא ואילו. ההרכבה לא היה נמצא
 נמצא. שיהי חלק המורכב או ימצאו חומר כל א' בפני עצמו וזה המורכב
 אפני למציאות אבקחת סבתן היא ההרכבה וכל אפני המציאות
 בעצמו הונו חדש. ואיך השלם כולו הוא חדש אפני שהוא מורכב מחומר
 וצורה. ואיך לנסתמן בדוכי השמים שאינם מורכבים מחומר וצורה
 נאמן אפני האמת שהוא נצמן שאם יודע שחן מורכב ככה ילכד
 כדל האפני. ואיך תניע שהוא אפני. וכל שיעור אפני יודע פועל
 אפני השלם. ונמצא שהוא מוקדם. והוא נאף הדבר כל ההרכבה
 השמים מחומר וצורה נמצא כן סינא משלמן. אמנם כן השלמים
 אלא אפני דבר חיסמן על הנצחית שיעור שבהנצחית אף שכל
 מורכב מחומר וצורה. וכל דבר חיסמן השלמים. ונראה שהאפני קומצא

ועוד אמר שהם השמים איתן הוא לא יכנס. וידעתי שמהם סודות
זה הוא זה ידעתי כי כל הנמצאות ואשיות הן השמים
אין מרכב מחומר ועוד לא היה אפלטון מציאות בני זולת השמים
או לעולם במחשבתו לומר שהיה בריחה מה האמת שיש רק מציאות
בזאת העולם בהוראתו של האלוהים רבו המנועים מצד אלוהים הוא
מכל מה שיש בעצמו אפס. ואם נחזור כבוד האמת הנמצא וכאילו
מלוח לא באמת עם כוונתו להמשיך הדרך הוא צורה אדירה
מצדו כבודו והוא נתן השמים והן הנראה בו באה הנחה בה הוא
השמים האמתיים היעלה בדעתו למה שאנו האלוהים מוחשי עין
זוהר מה שהיה הנחה האמתית כיון השמים רבו המנועים מצד
זוהר האמת. וכמו שהייתם כיון השמים אפסית מציאות רבו
המנועים מצד זה זוהר האמת. כי יתחייב האפשרות כיון השמים
מציאות רבו המנועים מצד זה זוהר האמת. כי יתחייב האפשרות
כיון השמים אמת מכל המנועים אלוהים אכל הנחתם בה
אין הנחה בצורה כיון השמים אכל הנחתם מכל השמים בה. והיה
בין כל אלו השמים כן חולף האמת האמת האמת האמת
כאפשרות החלוקה של כל החלקים יחס החלק בהכרח כן כן
כבודו כן באפס. והחלק שיכול בעצם השמים חלק האפשרות. ואם
החלק ההכרחי אמת השמים אפס שאין בו שום חלק השמים ואם
על שלש האם שהוא מרכב מחומר וצורה. ויש להם אמר אמר
שצדקה הן הן אמר כן הדין חבור והפירוד צדקה על היות היות
מרכב מחומר וצורה. ואם היא בעצמה מושגת בעצם השמים אפס
יש לה מושגת החלקים אשר הם החלקים האפשרות. וכך יתקיי
שאינה שום צורה. והנה שכל שם מרכב וההכרחי הוא
מציאות והוא אפס. בעצמו. ואם הוא אפס. בעצמו אין מציאות
וצדקה אמת של הרכב הצורה בחומר והוא האלוהים המציאות
סוף שאין אלוהים מציאות כפני עצמו והרכבה. מופת של ידוע
ש המציאות מנהג רבה אמת ומציאות. ואין המציאות עצם המצוא
היה הצדקה יסוד במחומר אלוהים שישו במציאות כן אמת
המציאות ואין המציאות מנהג נוסף על היותו. ידוע של אמת של אלוהים
יהיה המנהג בעל המציאות והוא היותו היות בעל המציאות המופת
הוא בעצמו השם קיום וכלי החומר והוא החומר המושג
הקיימות הטבעית היותו של שיהיה אמיתי. וכן כלומר היותו
טבעי וישו אמת הטבעית והסוד הקיימות והיותו של אמת
שליו על היותו של שיהיה. ואם המציאות על היותו של אמת והיה
המנהג יהיה בעל שיהיה מצד היותו היות בעל שיהיה. ואם המציאות
בעל שיהיה או ימצא היותו בעל שיהיה ורבות אמיתי ומציאות הוא
חדש. מופת בעליו. את המציאות הנראה כיון החלקיה הנותנת
אין היותו ואינו יחס יהיה כן אמיתי לתחייב זה הנותנת אמיתי
לא תחייב זה הנותנת והוא אמיתי האלוהים ולמה יהיה אמיתי שיהיה
יהיה אמיתי האלוהים האמת והאמת של אלוהים.

אם אלוהים

צדקה יסוד אמת של השמים חזק אמת כחיתא חזקת
הנחתה היותו חזקת האלוהים חזקת חזקת חזקת חזקת
אם המציאות חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת
עכשיו חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת חזקת

חזקת חזקת

קצתן מחייב המציאות לעצמו כי הוא היות גם הוא חזק כי יאך הדבר הוא
 תכלית וזה שנה: ומאמנם המאופנים הלקוחים מצד השווה (כפי השלמות)
 העולם הבורא למציאות השווה אלו הם: (מופת א' אפס הלכות המצא
 בחומר עצמון של הוץ אורכפ מחומר וצורה: אפס של החומר עצמון ושו
 י. הנה כי הוא עצמו ושוחר כולו לא שיהי כחני ועסוק המעט והמשול
 ובכל אינה שלמה שומך דכולו ואלו השני הנה בחומר. הילחפנעני
 כוסף על החומר והוא הצורה: ואלו שני יקדם לו הבעדר ואילו נדמה
 הבעדר אלו היה השני חבב וזה ההווי אחר שהוא ש הוא כשה וזהל יצא
 אפועל אלו חבל מוצא ש הוצאו מן הבעדר אל הפועל ואז היות הדבר הבעדר
 הוא הפועל לעצמו כי אין יחס בזכר הבעדר אל המציאות: לעזר אלו קור
 החומר הוא הפועל אפס של החומר מכל לשני ואז היותו מכל וקועל ועוד
 של החומר תמיד פועל כנצעה ואיך יפעל בזכר הבעדר וקעלעה א היה
 כבעדר אלו הוא צריך אפועל צורה החומר והצורה והוא הא ית אל ש הוצאו
 מן הבעדר אל המציאות: יאפי שופש זה המופת אחר של הנוצעה מופכת
 אלה של כשה ומה ש בפועל כי כשה שיעז חלק מן הנוצעה יקדי חלק
 אפועל: ואם הדבר כן צריך אל מעט של הוא חבל הנוצעה ואז אכשהל
 או תכלית: כי זה שלר הוא לעמוד על עצמו א הוא הא ית (מופת ב' שני
 ידענו של החומר כפולו א' אפס שהיך חמה שא יטאנו וכלו א' ואם הדבר כן
 היה ראוי שיחזק כלו בצורה א': וכיון שהחטו נואים חממים מחולפי הצורות
 ידענו שאין חלצה הצורה בחממים מצד החומר כמאפס כוונה מכלול
 ואייתז שיתל כל חומר בצורה שפגה שאלו א היה אפס כוונה מכין ואייתז
 היה ראוי שוכלו כל החממים בעצמ' וכיון של הם מתחלפים ראיה על שיש
 מכין ומייתז זה המופת כולו חומר דייסודות שלם כמעלה א': ובחומר
 הגלגלים נכ יתניס זה המופת אפס של גלגל וגלגל מייתז בצורה הנוצעה
 וכככין: וחומר הגלגלים כשה כהי אפס שלם מתנועעם בהנוצעה שלה
 שיתדנו א' דיסודות וחומר א' אפס שלם מתנועעם בהנוצעה שלה
 וזה מורה על שם מכין ומייתז וכל גלגל וגלגל כשה של הוא נמצא על שמה
 של מורה הנוצעה ומא' יש מאחר הנוצעה ומא' יש בככבס רכס
 ומא' יש בככבס א' ומא' יש אמעלה ומא' יש למטה: והככבס מא' הם
 גדולים ומא' הם קטנים ומא' הם גבוהים ומא' הם נמוכים: והם מתקעים
 בגלגלים ומתנועעם הנוצעה חלטה שאין הנוצעה מתנועעם בעצמ
 הככבס כן בעצם הגלגל: והגלגל כמא' א' והככבס כמא' א' וחומר הכל
 א': אפס שלם אוממים שלגלגל אם הככבס חלוק החממים מצד שני
 מתנועע בעצמ' וזה כמורה זה היה א' מופת אופס כליאור המכין
 שנית חמה בחומר כלה דלמהו: וכל מה ש קעעני מורה של מפי
 ומייתז הוא הא ית שפיון וייתז כזה המצא על הפועל שרצה:
 מופת שלם שיון שאחטן נואים נמצויים בעולם בחלוקה ככה המציאות
 א' חלוקה: אם שיהיו כלם קדלים וכלם קדמונים: אל מנצח נדמון
 או מנצל מחודש: אמא' החלק הראשון שיהיו כלם חדלים זה א' א' א' א' א'
 של חזק יצטרך אל מתדש ואסל: היה גם הוא חזק יאך הדבר הוא א'
 תכלית וזה שנה ועוד של חזק היה גם כן נכסד א' יהיו הנמצאים
 נכסדים ואי יהי נמצא א' בעולם: אמא' החלק הב' שיהיו כלם
 נדמונים א' כי אחטן נואים דברים חדלים: קעעני חלק השלם א' ש'
 יהי מנצח חזק ומנצל יהי נדמון: אמא' החלק הקדש: ישלם וכלו
 חזק בעולם כולו כמה שלמה חלק מדן החקלה: והחלק הוא נדמון

הוא האו ית אשר המצוא את השלם מאפס : אמנם חסדו הגולה
משנה החנה סבלו כיון שהיה חזק השלם כמורה באזהר ענין
הוא אמרת החזק : מהם אמרו כי לא הועיל בחזק השלם כדאמרו
והמצאות הוא מורה נדה למצוא עכב צריך אל נושא אכל המצאות
ושלם המשא נדב מן השלם ונפס הדבר לשלם המצאות הוא כאפס
ועב דמק הדבר האמצאי ואפס : ואם נפשו הדברים הם כאפס
והנפשו הם מפעולת פועל ואינו מועיל בהם כדאמרו המצאות והטוענות
אמרו כי אצל מפי זאת התורה אינם נפס הדבר כאפס להי נפשו
היותו של אריות גבול והשלה הוא מלפני ויתחייב היותו לטע כאפס
זה לא יתכן : אצל אמר החכם דבנו ילועה נב כדאמרו דכא ולכן נחייב
העמידה בעולם האפס וכונתו לנפס הדבר הוא הנכח הדבור כל הוא
יכרא הדבר לנד התורה : ואל הפך כי אשר האמין בעולם האפס לחזק
העין אחר גזול מפי למצוא ענינם מוכרחים לעצמם אלא שהטוהם
מפי שהוא מן הנמנע כיון דהפך העצם מורה והמורה עצם : או
התקבץ כל הפסם במשאל ברוח א' וחאלו והם מוכרחים לעצמם אינם
מפועל מועל : ולכן ויתחייבן האמין בעולם הדברים כאפס : ואמרו המצאות
כי נפשו הדברים הם הפועלים לנד התורה והם בשלם השלם
בהפוך המורה עצם והעצם מורה : או התקבץ כל הפסם במשאל א' ברע
א' אתר שלם וכונתם או יסמך גלגל כדאמרו פועל וכפונתו מכונן
ואם לא יקבץ לא יסמך : ונראה כי לא יהיה ההפסד מפי ליפסד נדב
אנדרו אלא לפי רצון הפועל יהיה ההפסד ואמרו כי בהעדר אינו מחוסר
פועל מפועל ההכרח האמין כי הפועל יכתיב בטוה מפי עצמו
מאפעל יכרא ההפסד : ואולם דכפי אלה לחונם מן האמר כי כל שורה
האמנה שחר אמרנו כואים דברים ישארו ודלפי משאלו ישארו בהכרח וזו
ההכרח אינו מפועל מועל אלא הפועל או יכתיב בטוה : ועוד דאין
שמורה יסמך מורה ואם הפועל מכתב בטוה לא היה כיון ליסמך
ולא יפסד דבר אלא אנדרו אכל היה כיון ליפסד דבר כל כחולו : וזה הענין
אחר האמין על מצאות מורה או כמשאל לפי זאת הטוה צודן אמר
הפלוסוף כי העצם אחר נדב ולכן לא יקבץ ההפסד : ולכן אחר אמר
כלטוה דבר ליתחייב ואין נדב ליתחייב על ההפסד אכל ההפסד
יהי העין אפסי כלורה על מורה בהפסדו יכרא מורה הכונן
או במשאל ועל העדר קום ענין הפועל ששם : אכן משאל יורה העין
מורה בהפסדו יהיה האמר נמו כל יאו השלם סוף המורה המצאות
האמנים וחלונתם דעה מעלתו יתה נמשכה אנה השלם ועל משאל
חכמים אחרי זאת הדעה : ואל דעה כי כל חכמי הדעה אפס
כספרי היתוד האמין בעולם האפס : ואולם המורה אכרי דבנו ילועה
נב אשר אמר ולכן נחייב העמידה בעולם האפס כי כל ענין אשר
האמין כל א' מן הדעה או אמרו בו כמשאל נדבן : אצל העין היותו
פרק יב' כיון אנו שורה או ש הועל אנו מן קצות הוא ית כשורה
אפשר ית היתוד היתוד המעשה אשר הוא המורה אלא אחרי
המורה דישלם שלם לא אמר הנכח ית אמר ההלכה שלם
חכמי אמר ולא התנים ההלכה האחרת אלא בעולם חזק השלם
ועב התורה היתוד המורה ית מועד בפועל כפשו ולתים אכן
שלבן שאמרו מצאות האלו היתוד ית אמר חזק השלם :

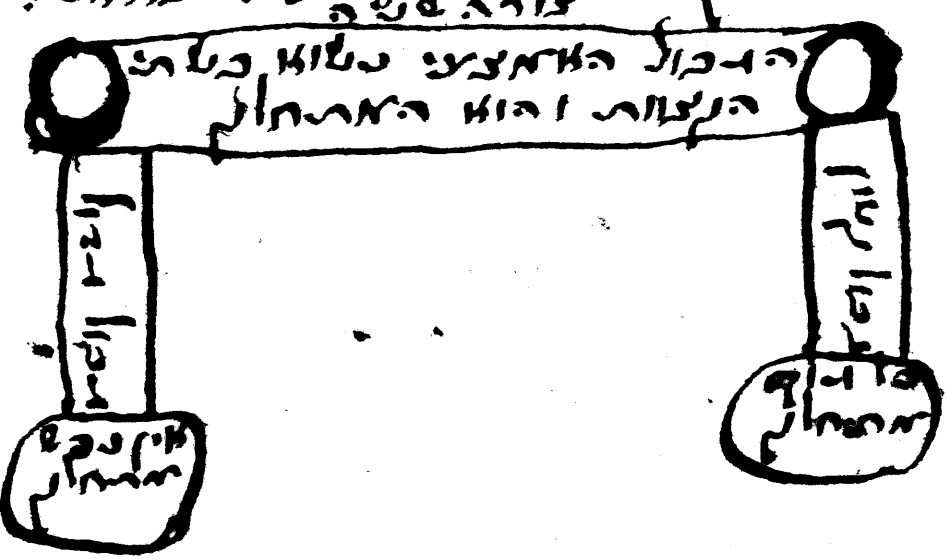
ואברהם

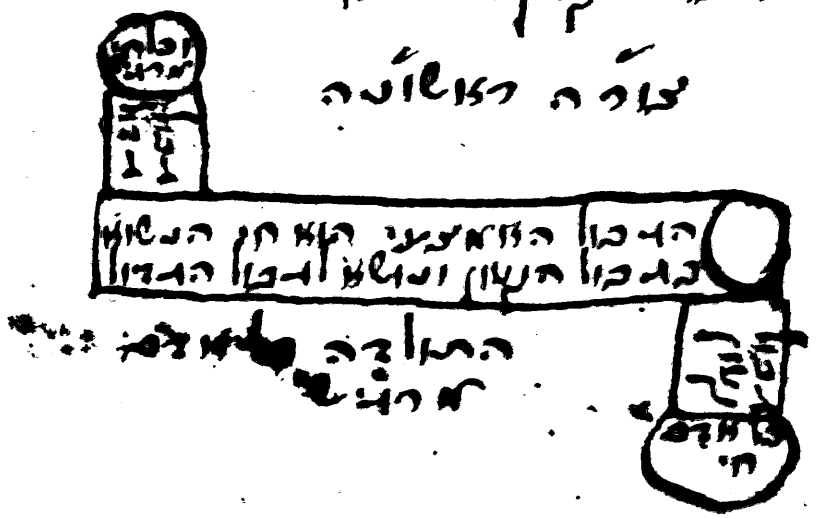
הכונה על סדר גמא הביצה אמת היווני אסבור שמירת הכונה
 היתה בעבור הדורות להם כחיים ובהכרח העלה אתו מצוות האורח
 והיה טוען זה הנפוא כמדד חיות הביעות שהן אנדים בקדמות העולם
 והן אומרים מה יש להם מחזש לה הנה המנה כולו זונות הכלה סוכבת
 על זאת הנקודה באומרו מן מדד בשלשלו חיים. טען הנפוא ואמרו אדם
 והפך להם חלשים וצרכים מתי ליהדרם ויהיו אצלם חלשים אצלם חלשים אצלם
 לכלי יחיה כיון שהם צרכים מסוכים ומנהיג עץ כוונה ויחזיק זה האורח
 להסדרים וצרכים אל אחרים באומרו הנפוא האוצרו במספר שבאם יתברר
 הכונה היא עץ המועד הגוף כחיו נחמים אמה חיים התנועה ונחמים
 אחריו התנועה ומהם התנועות למטה למעלה ומרים ומעט למטה למטה
 כאלו הנחלים על ענן התנועה והתנועה אונה נחלים לתנועה צבא השמים
 עץ נחלים הענן כצבא השמים. ולפי העניינים הוא שאול או היה מדד
 חזק העולם לצד השל או היה אפקר על צד השלמה כנראה שכלי
 כאמרו האוצרו במספר שבאם. לענן שאול או היה נודע חזק העולם מצד צד
 השל או לא מצד קבלת הפה שורה בחזק העולם הוא האורה ואצות האורה
 יתן ולא היה חזק מצד קבלת האורה ומי לקחם הנה יתכן מצד האורה
 האמריים של אורה בחזק העולם מענן השל. כיון השל האורה
 ענן לביתו עץ נפואם עצור אחתו אמנה אומרו.

פעד כי דרכי ההלכה בחכמת ההלכות זה נמנע לא יתנו חזק העולם
 מאמר הנפוא מפל שהלך יתאר אל זה שנינו בתחבורת האורה
 שנינו הנפוא. ומעם האתחכאני הוא אמללה בידנות של
 כניסתם של כל האדם אל אפני של זכרה אורכה משני יכולים שלם
 ושלם. ואם אמת הגוף ליהיה שנת כן כהעמות נפוא הן האמצע
 ואם נמצאו חיים יכולים בשל התנועה והמאדה שכלם אמרו של
 הזאת הוא אפני דעת האמצע במאדה והמאדה שכלם אמרו של
 אפני החיים שלם ושלם. והוא במאדה יהיה יכול טען. והשלם במאדה
 יהיה יכול גדול. ואם הוא הפנה אל המאדה נכח יכול האמצע. האם כן
 אדם קטן וכלו חיים. כל אדם חיים קטנה נטתה וכל חיים קטנה
 ודעה אדם כל אדם אדם היא המאדה מפל שנת כן האדם האדם
 וכל החיים קטנה האדם האדם וכל שנתו והאדם האדם גדול. והחיים
 האמצע. ואמרו האדם האדם של חיים שנת חיים התחכמה הדעות
 והכונה המאדה והמאדה והמאדה והמאדה. שיהיה הן האמצע
 נושא את הנפוא. או שיהיה נושא את הנפוא. או שיהיה הן האמצע
 נושא את הגוף הנפוא. ונשא את הגוף הנפוא. או שיהיה הן האמצע נושא
 את הגוף הנפוא. ונשא את הגוף הנפוא. והנה כחון אלו ד' המאדה על ד' צורות
 צורה שנה

יתמונה
 נוסח

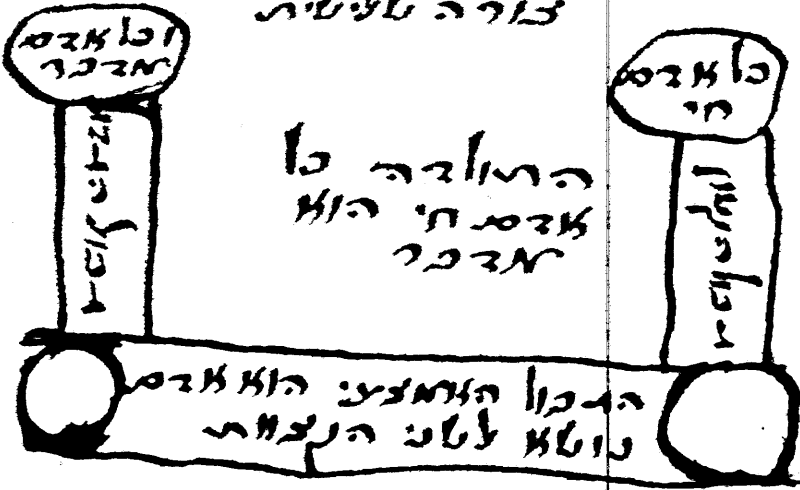

צורה שלמה

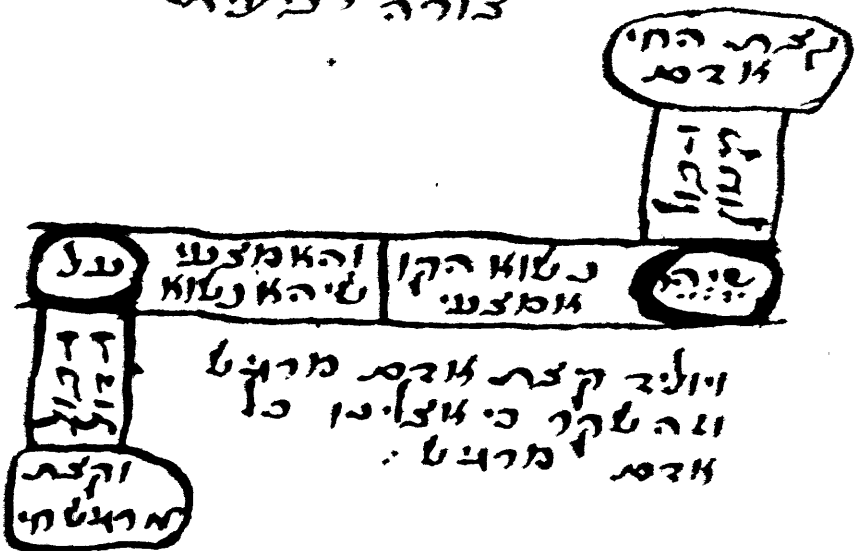

צורה כושלונה

צורה שלישית

צורה כפוער

וילב קצת אצט מרוב
וזה שקר כי אצטו כל
אצט מרוב :

והנה

הטלעה המונות הקדמות הלכה ויצא מהם הנל אמר כאשר
 נהבארו בתפארת ההגון : אמנם התמונה הרלויענה ליהיה
 הקו האמצעי הוא דבול הנטן ונשאל דבול זה הכל : ואינו עשה במחשבה
 אפס לדיבול הדבול בטבע יליך נשוא של דבול הנטן ואם הנשוא הדבוליה
 נשוא הנטן נמצא הנטן נשוא הנטן ונשוא הנטן : אמנם הנטן האמצעי נשוא
 הנטן הנטן הנטן הנטן הנטן : אמנם לה אסף הנטן
 חוקים כשבול לחידוש העלם ומצוות השם ומאמר הנטן און דבוליהם
 אמר הבחין אורתם כן ו' אינ הצורות המצאם אמרם וילב מהם
 הנל אמר : אמנם פי הצורה הד' אם נליטה דבול הנטן הדול העלם
 והנל האמצעי אמר הנטן ודבול הדבול מצוות השם הנל לחדול העלם
 אמרם כמאמר הנטן : ומאמר הנטן אמרם פי אמרם מצוות השם
 ית' ומצוות הוא הנטן העלם נמצא להדבר נודע מצדו ואין
 יסודו אעלות אמנו יסוד אמר ובהמרה שמי אפשר :

פרק י"ג ואולם עשיית הפלאות כמראה חדין השל כמובעם
 אחר העלם אפס שמאין הנצרות אל יודע כשמי הטבע :

ואולם אמר ילנה טבע אעכע העלם יורה להעלם אחר ונמצא
 בכוננת מכון : הוא תורה בלצה השית והשית כדקדק חדול העלם
 אעמוז כנדב דיעות האמרים בטענת העלם וכי הילל הוא האלה
 או היה כפי עשיית הפלאות שגלו באצרים להם כחדול העלם
 והנה מדבר פסעם וכן פתח בעלפה הדבמות אמר ה' אלהיך
 אשר הוצאתך מארץ מצרים מבר עבדים : ואמא אלכ כמנה שמים ואמר
 שיצאת מצרים כבליאר העלם : ומאמר אינו הנל אופר אביארת העלם
 אכרמה של הבין שימע הנל בתפארת ההגון א' הימנים הנל אופר
 והנל האלוק : והנל המפלע : והנל ההמשל ונקרא אופר חפוש : והנל
 ההלכה : הנל אופר הוא שימצא כדבול הנטן בכח האמצעי
 והנל החפוש שימצא הדבול באמצעי בכח הנטן : ואולם האמין חדול
 העלם אפס עשית הפלאות הוא אזה האין : כפי היות כוונת פליג אחר
 אחרים ואמרם להוא אחרים אפס להוא אחרים כוונת השאמי חדול
 על הצוק אפס חדול הכר והנה חדול דבול הנטן אצטו חדול
 דבול אמצעי : והצורה דבול הנטן : וכפי העצמות חייב ל' טענה לבעל

לא ייהיה החזון נשוא על הצורח אפי' להכיר בהתקבל כפי אפס
למחזש אפי' דבר אחר או אפי' הצור והנה החילוק זה המורה
מביות הנש אמת: זמנא כלל המזון הטוב הענין והס יאלת
הלגם יאלת אמנו אופת: ומה שאמר החכם דבני יוסף כי ידועת
קוסל הדכל פרח אזל תמות: וזואל כלל האור נדע זואל בפרוק
וטען הטוען כי אין האל לונצע הפרח בפרוק והענין בראייה: וטען
החכם דבני יוסף ניע אמת כי ידועת קוסל הדכל פרח אל תמות:
אמנא מינת עדי משוח כלל בשער הראייה אמנא כלל נדע קוסל פרחת
אנה אל' מוסל בפרוק: כל היה קומן כן היה עקרו לזואל ידועת
תמות בפרוק: וטען כי מי לנכנס לעין הספר בעקום האלה בפרוק
הוא בעבור שאינא מודים באפשרות מעין הלל כי זואמיא מלער
המאניע להתנות מנהג מעבד העלמ עכ' כלל זואמיא זואל עזורים
עזורים לזואל יעלה עדי טבע זואל האדמ יעלה זואל ברפואה ידע
אורה: והנה החכם הבדיל מעלת העין שהוא בדרך אופת הלל
מהלכת ההרש: אמנא זה היה עדי החנוך לעלות מהשדה עליות
הנכאזות מעלת המשל והסיעה הזואל: וכן פתח המלומר ואמר
זוזה ל' כל אבק בסוד ישמא ועדה: ואמר כלל וילמ אכב הנזכר כזה
הוא אל' הלל נקרא למ משוח: ובעבור היות האב התחלה אלל
הלל נקרא הלל אבק: וטעם כל אבק שאין דעת מסופר במציאות
עדי שיהיה דעת חונה במציאות: אבל אנה אמרין ואזלה מציאות ית
כל אבק ואמר בסוד יללים ועדה: וטעם בסוד יללים וכסוד עדה:
וכאמרו בסוד יללים הטעם בו במאופת העין הנודעים בסוד יללים זואל
מציאות: ואמרו ועדה ל' בדרך למאמינא המון העם מציאות ית: ואחכ
הוא אכא מניגה דרך ילקח דרך ילקח מניגה ית להא סוד יללים:
ומניגה דרך ילקח דרך האמר מציאות ית להא סוד יללים: ואמר גדול
מעלי ל' דחולל אכל חכמה: כלל שט המינא אשר ילקח מהמקלות
הדיעות במאמר מעלי ל': זאחכ הבדיל אכל מי אכ' מינא המעליס ל'
המעליס אשר ילקחו מהם אופת העין מציאות ית להא סוד יללים: ואמר
הוד זהה פועל וצדקתו על: כלל כזה הפסוק ל' חן המציאות ילקח הוד
כזה מציאות המאכיס: וכמלת הוד ענין הנוטת האוליס: כמלת
וצדקתן עמדה עדי כזה שאם החוה והנפסד כאלה הפחיס נעבי
המשלם אשר על תקחי הזכר: זה טעם כאן המורה במאמר ל' אלה
ז' זאת אמר הוד וזה אכלת: ואמר עושה אור כלל מנהג: וטעם אלו המלות
הראשונא בחרימה המאמר הנודס כאמרו ברבן ה' מאכיס ובורי כחיעלי
דברו הנרצה במלת הוד: ואמר ברבן ה' כלל כאן הנרצה במלת הוד:
ואמר ברבן ה' כלל מעלין הנקצה במלת מעלין אור כלל מנהג: והנה ל'
המאמר יס כמות הוא הבדל המאמר עדי העליס מענין אלה טון אכא
מה שאם כאן מלה נועה והוא שמיעה במעלה במאמר או הורה
מציאות המאכיס: ונדד המעלה כיון והיער בענין מציאות המאכיס
ועל הבדל המאמר העליס הענין: זואל הנה המאמר וצדקתו על:
מקמוע שאם החוה וההפסד יאנה אכונה שקלת צדקתו תולדות
כלל הטובה: והוא בעבור שהלל ית המעלה שאם הלל ועם היות
הוה ונפסד ה' מתיאז מציאות ומקייא עדי החוה וההפסד: והנה

אמר

מותר בחינתו חלק המצוות ונתן המופתם אידיעה ביה יזכר
 ידוע כי אין במצוותם כל השקף ומעלה ומצד מעלה נדע בהו ומתקצין
 מעלה נדע אונג דבר יחוייב לו וקנה דבר ידח ממנו וזהו סודו להם:
 ואולם כסוד עצה אשר זכר עשה לה לאורו חנוך ורחום ה' לא ידיעה
 היות אשר הנה מעלה הנפלאות כהן המופתם שפעל בארץ מצרים:
פרק י"ד וזהו ה' העומד ומצוותו חלק המצוות ידענו כי לט
 חלק המצוות לא עשם האמצע וישלם השל אמת מצוותם
 ההרש. ומתקלה המציע ידענו חקולם אחר להכניסנו כי הם
 אפלי המצוות: אכן השלם העלון או יליהו ההרש: אכן השלם
 צאת מצוותם ואלו נאמן במצוותם אפני שהונו בו דברי הנקלה
 זה נודע בכמה מעלות כמו שבאר: אכן צריכים אנטחן והרות
 דרכי העין אפי חלק ידיעה אשר חמתן מצוותם השלם: אמת
 דיעה הפאוסים אשר חמתן מצוותם שלים נבדלים חן השלם: דרך
 המופת זהו מצד נצחות התנועה אשר היא קלה מאכל המהנוע
 הוף בעל תכלית להתנועה הנודע נצחות נבדלים תכלית התנועה
 השמים התדיית היות אורם על מצוותם השלם נבדלים להם
 הוא שפסק להבוא מצדם ומצותם זאת התנועה התמידית
 שהוציא להם העין ד' סבות להתנועה התדיית ואלו הם: סדוקים:
 אפסן ולכלו: והשוקתו: באשר הכחיק להם המופת מקול אסת או
 שהאלות ממניע על מניע ואלו תכלית אלא לעמוד וצד מניע אסקיניע
 ואי תמנע: אלא המניע הוף השמים אינו מתנועע כל האפק
 הוא כרוך כי הוא מניע כמו שיעניע הדבר הנחמד המולכל הנחמד
 והחשון ינענע ולא יקמנע: והוא החמד לבוא השמים הוא הצור
 כלל להפחה אפי שלא יצא צור החמד אף דקיסם: אם הצור בהרש
 או בדמיון או הצור כלל או בטבע: להנחמד אפני ההרש והטבע
 הוא הוף: להמפת הובה לזה הנחמד אינו נוף כי המתנועע אלו
 יעמוד אחר הרשע עכ נשאר היות זה החמד הוא צור כלל
 והמצווה כלל הוא שלם: אולם החפס נכחו אלה הורה כי סבות
 התנועה אשר באה הפאוסת הם מענות אלא בא עליהם מופת אלא
 הן המאות אפני להן וורה מועות ספן וורה האבות על סדף:
 אפני ידיעה באה להבאת הכרעה בקרש' דברי אהיסטומיות
 הוף השמים מורכב מחמה וצורה והכא כהיות דבריו סותרים זה
 אף זה לפעם אומה כי אין באפלקות כלל וצריך שלא ימצאו בהרכבה
 כלל וזה סותר במה שנאמר כי כל הוף מורכב מחמה וצורה ועד חוץ
 ואומה הוף השמים מחמה וצורה אפי שלושם לבת העל איה צד
 יהיה מתנועע התנועה נצחה אפני להם חיים בעלי סלומתיים:
 וביארנו שבאמצע להרש הכרעה דברי כן סינא אלה הספס כי הוא
 מחמה וצורה ואמר כי מחוייב המצוות לט מיעם: מחוייב בכחיתה
 עצמן: ומחוייב בכחיתה סבתן: זאם הוף השמים מורכב מחמה וצורה
 יהיה אפלי בכחיתה עצמן ומחוייב בכחיתה סבתן: וכלל או השלים
 אכל זה אלא הוא מתנועע אהספס להאפלי בעצמן ולוב נצחיותו הורה
 אמת המצא צורה הולאנה נצחית או העל המצוות מניע איתנו
 היות: (אם אלא בפעל הוף: או היה פי איתנו כמו לאיתנו וזה הורה נכח אפסן

בספר
 הס' בלתי
 דוק ותש

שאלה נכונה היות הנה השמים כלום כלי הרכבה יכלו קצרות וכי למ
הנה נאמר עליו כל הנה הנה הוא נושא אבד זך ונה או הנה ולא חומר ואמר
שאלה אכן או יתבאר לנו מופת אמר על מצאות המעטע המאין כולו
הוא כלל ונראה שיען זה חסון מעין אכן סינא שזעזנו ליש סאן דרך אצא מצאות
המעטע המאין גולה דרך אצא חסון. אך אמר לנהטא כי המעטע והנה כי
המים הוא צורה נוספת על הנה יראה כי הם חיים והבאר זה אפא כי
סכנת התעורר אשר נהבארן אפי כוונה אפיטו אשר אמר הוציא מצאות
שכלים נכזים או הקבו בהם חסון העין: עזר עם הוצאה כאלו הסכר
מצאות שכלים נכזים הוצאות ינה הדרך עם ליהיה הנפרד אפי
כל הנהגים יתנועעו און והוא האויה: לאו מצב שאין כל הנהגים
מתנועעים תנועה איוחזר אלא הם חלים בתנועה מהמארה
אע"פ ומהם ממערב למערב אע"פ שנמצא קולב אמת שמצא רכונה היות
היות כל הנהגים מתנועעים ממערב למערב שנתן אכל לגוהוא לט
סדנא גולה סדנא הנהג העליון: אמר אמר חיים התנועה והוא
מחוקים התנועה והם משוט הסדר שימצא אמרן אמרן המארה
המארה למעלה מן המארה: אמר כי דכס סכר התחיל כל זה ונע"פ לילאם
כאם תמעה הסכנות ויתחייב אפי זה העין העקב שיאמן להעט
אשר צויה הנהג הנהג עז אשר יתנועע זה התנועה המארה ויש
א' בלתי העין אשר יצירה הנהג אשר יתנועע תנועה א' כשלים לנהג:
וזה דאיה שש כלים נפרדים ואף היות מספרם בלתי סדנא כי צורת
שירכו אינו פלג מצב היות עלות ועלויות ונהג אלאו תכלית: אפסם
היות השלים כמספר הנהגים כל הנהג: כסוף אלכל הוא חסון אשר
הוא התחילן והוא מעט גאר התנועה המיוחדת לו: והכל הוא הוא
מעט הנהג הוא הנהג כדארה היות מספר השלים נכזים כמספר
הנהגים עז שדנעק בעל התכונה ואמרן שמספר הנהגים המעטע:
ז' ככר אכר שהשלים חטל ונהג המארה ונהג הערכות: אע"פ לכן
ק"ש או האמן מצאות הנהג כלל ככר: ומהם אמרן שהם הנהגים
כלהם הנהג אפספסם הנהגים גולה גולה המארה: חוק דבר העין
המספסם שהם ט' הנהגים: וא"כ הם ט' כלים: אע"פ היות הצורות
אע"פ הנהג וההפסד מפני שהצורה נפעלתו כנ"עיה (וכפי חוק המאין
נ"ע ז' נע"ע) והפעולה נעצתה הוא פעולה הנכדל כי הנהג הצורה צורה:
ע"פ הפאקם העין אפי הסדר הנהג אפי דע"פ הוציא מצאות
שכלים נכזים: והנהג החכמ רכ"פ אשר היות מעטע הנהג העליון
הוא האלה מפני שנשאלת בהנעה קדושים עם האחרים ויתחייב
זהו האלה חוק הכלל שמעשים הנהגים: אמרן אפיטו הליכ"ע
מי מספר כי העלה המאונה אינו מעטע ונהג המאין המעטע
תנועה הנהגים: ועם הנהג צוהים נכזים אפי המעטע הנכדל כנמצא
היות עלות ועלויות: וש"כ אפי או תכלית אכל חוק אע"פ אצ"ל
מעטע מאין הוא האלה: אכן אפי דע"פ אשר או יספס היות תנועה
הנהג מפני שפ"פ צורה נוספת על הנהג הנכדל יאמן שהם מתנועעים
מפני תנועה וא"ך יוציא מצאות ק"ש: ואלהים כמו שאז הספיק אומרם
המאונים

האמנים שהגלו חי ותרועה מפני תשורת המצווה היות אכל הנגלים
 מצווה זו ויהי הוא האלה. אלא מפני חולף המצווה הם שם אכל הנגלים
 מצווה זאת מצווה גלו אחר והוציא שכלים נכבדים. ק"ל המצווה שהגלו
 או יתנועעו תנועה כזוהי מצווה. ליאות והאמן שכלם יתעב יתעב
 א' הוא האלה. קבוצה המצווה להדעת טעה כה' הוא האמן לרכי
 המתרועעים אפי חולף המצווה הם ראוי להיות אכל גלו מלמעלה
 אלו הם השלטים הנכבדים. וא"ל היות כסא קלי מלמעלה. ודברי הנכבדים
 כפי המפתלים הורן כגד שכתב א' אומר כה' אחר ה' השלטים כסאי.
 וכתב אחר אומר ה' כשמים הכן כסאי. ונראה להכסא חוק מן השמים
 והיא התנועה. והעב מצוות השלטים מתנועה הכסא כזאת א"ל
 אור ה' יושב על כסא דם ונשא. ואומר לפנים עומדים ממעל לו: הורה
 מצוות השלטים מצד הכסא והכדיל כן האל וכן המלכות כהיה הוא
 יושב והמצווה. להחפס רכנו הרה' אחר הנדוש טע הער הדברי
 האלה ומצוות המלכות. להכנס מער אע"פ שמלכות המצוה מעלה
 מצוות המלכות לכאמרותם הודע מצוות האלה: כאשר סדר
 המלכות כזאת כרסו ה' כל האמן נכונה כה' כרסו ה' כל צבאיו כרסו ה' כל
 מעשיו. עומד האלה ה' מן השמים כה'. האלה כל האמן האלה כל צבאו
 צבאיו יושב כדברים כן אין העם והכוונה לפני אהם אכר אה' ה' ה' ה'
 ע"ד צווי כן אין יצו יצו חומר לכל הורה ונכנס אור צבאות השמים כעל
 חומר ונע' אחר וניס משלטים ממנו כמערכה וכמעלה כל השלטים
 הנכבדים שלם נקיים מחומר והם נכבדים כמעלה מן צבאות השמים
 ואפילו כדרך פיוס א"ל כן אין יפיוס מן שניה זמנו וזיעה אכר אור השם
 אור המפתלים א"ל כל העם ולנו ליכלכוהו: אכל ה' כונה מצד כחית
 מצוותם האעין בהם. י"ג א"ל השם שלם המצווה צריכסלוקוהו המצ- א"ל
 ונקיים ה' הוא העלון שבעלותם למכחו מרעיים כל המצא כחוק חסדו
 המורה וכל ער מולו הפרחה. וזאת היא הכל כה' והלכה שלם א"ל
 מורן כחיתה הנמצאים ועוד א"ל היות הכוונה ליבנה אהם אכר
 אור השם י"ג: א"ל כל חיים מלכותם ומכרסם אור השם: כיוון
 שלם כה' הכרסה והקול נע' דברים נע' פאים אשר אין הכוונה כלל
 כה' הכרסה שלם ליכרסו הם כד' צמחיה' א"ל אך הכונה אע"פ בהם
 ומלך אור עצמם אור מצד עצמם יוכן להם צריכסלוקוהו המצוה המצוה
 ומעומם שלם אכל הקסמות י"ג ולתבה שמו ועזיבד: הוא הכין י"ג
 כיוחס הכרסה אכל המלכות הכוונה אע"פ בהם ואפ"ם מצד ידע
 אור השם וי"ג ה' הוא המצוה ומעומם והוא נכבד אהם: והוא תלמוד
 השכל וההוא א"ל היות המצוה א"ל חלק חלק המענה שכלאפ"ם יהיה
 הישגן לפני אהם אכר אור השם י"ג א"ל ה' המצוה אע"פ בהם:
 זה חסד נכבד י"ג א"ל א"ל הורה המצוה המלכות אע"פ השכל הוא
 מפני האמן א"ל כחית העלון הנכבד כסלוקוהו כחית. והורה מצוה
 הדומה קדם מכריות חתי האלם והעבד כה' נהוא ומעל השם נמסים
 אחר החסא בכל מצא שומע יתקייב שיהיו קבולת לו אור השלטים
 על ה' הסדר הזה האמן: והתקייב הוא המעלה הנכבדים א"ל א'
 יהיה כן א"ל המעלה והוא חלוקה והוא המצוה א"ל שיהיה המעלה
 בהם החלים שיכראו אחר א"ל הורה כה' כה' הכוונה כה' הנדב'

כיון

והאחרון ולא הפאו ההכרח האמון מצאונות חי עם כריזות שמים ואדמת אלו
הם האזנים שהורה בהם דוד המלך נקדם מצאונות שמים ואדמת: באומרו
ברט ה' מצאונות: והפאו ה' ילועה נע' מאז מצדברי משה הויעה אמצאונות
המצאונות במצאונות שהיו מלה סמוכה וצריך נסאך ודינו במצאונות
חי ונפשו למכרוך דעמא האמון כי האזנים הם בעלי השם שיתענו
בדברים הדל שמים זאת הכולה בעמון והנראה ממנו בחינת מצאונות
האמון מצאונות האזנים שנתחמו מאזנים דברים חיים חיים בעולם השלם עי'
הטעם הקלילות והעלה אנו העין שצורת התנועה או הועלו רח המענה
הכונה ואמרו מאזנים שאלו הדברים החיים ילאם הדקדק חולק צורה:
והזמר הוא שיעל ההכנה והוא כמצאונות התנועה האלויות: אמנם
היות הצורה ללא פועל אחר ויצדן הטוען טעמן שהיא הוה מקיפועל
הואלן הוה משונה כל מצעע אלא כיון שאמרו מאזנים ואמרו
שהכלה אינה נמצאת פעולה כאלוהי מן הפועל האמון כיוצא
אז ההכנה מן הפועל האמון עי' ומצאונות התנועה הואלן על
היות הצורה ללא הוה מן הפועל האמון עי' ומצאונות והם האזנים
אלו שמים פעולותיהם כל נדעה אפס שהוה הוה כל נדעה כי
הפעולה היא כל נדעה הוא פעולה הנבדל: ועל האמון שהם נבדלים
מחומר וזמרו שהתנועה ומצאונות דברים החיים הוא הדין
לשמים עי' ומצאונות הם השלם הכבדים ששמים בעלי השם
שנתחמו השלם כלל היסודות והאלוהים: והוא והאלוהים
מתנועעים עי' אלו המצאונות עכ"ל או יעשו מאפס הם בעלי השם כי
כל הנעה ושמים עולות היו מורכבת ממשלבה ומסופרה: וצריך היות
אמרו שמים נחמים אחר מעם אמרו עי' שיתע (לא שיתעל האלו
משלם שמים וזה הוא וצריך היות האמצעי האמון של שמים
אע"פ שהוה האלוהי אלא זולת זה שהצווי אלא זולת בעל שכל: ודבר הנבואה
הוה כהוה פעולה השם עי' ומצאונות אמרו כפי שנתנו במעשה המרכבה
לשמים שמים כי מצאונות יצורף: ואין צריך הענה כזה כי רבו אמעלה
ודי כזה הענה דוד הענה כצורתו כרכו ה' מצאונות: כרכו ה'
כאצמון: כרכו ה' כל משען משפ החנה אף חלק המצאונות: ולשמים
האמון שהם שמים: והשלים האמון בשם מעשים: כלל משלם
חלק המצאונות מורכב אלוהי היות הוא אבדו משפ המצאונות
זה המצאונות מהעבר הדמון כמו שאמר המלך אחר שסדר כלל
חלק המצאונות במצאונות האלו אף ה' מן השמים: וזמרו האלוהים
ה' כי נשגב שמולכו העמו: כי אמרו שהמעשה מורה לעליון המצאונות
באמרו שמים שהם האזנים והצבאות עם צריכים אמרו הודו
כמוכה שהלוה אינו דוף שלא תמצה דעיתם על הצבאות שמים
משפנת עי' של האלוה (כא שהם האלוה) כן חלק המצאונות הוה
ואתם צריכים אנו חלקו המורה במורה על יוקודו ית' אלא האמון
שהלוה יורה מן האמון שאמרו דעיתם על המצאונות שהם המורה
כה עי' אמרו שהם האלוה כי פעולה אלוהי השלם הוא כמצאונות
אמרו השלם אמרו פעולה השלם מהעבר הדמון באפס הוה

ספר טו

פרק טו'

אחר שהוראו האופנים על מצאות האלה צדוטים אחר
 זכרון מעין הלם אם הוא הוה או איננו הוה הם דברי
 האופנים: דרך האשן סוף האופנים האחרים על מצאות הוה או על נכונות
 אפי' שכל הזכרונות לא יצאו אך חלקם: אם יהיו כל הזכרונות הוים וטעמים
 או יהיו כלם הוים וטעמים: או יהיו חלקם הוה וטעמים: ונצטמ כלם הוה
 וטעמים: ולא יתכן התקן הראשון יהיו כלם הוים וטעמים כולו היה האו^{סייה}
 נמצא א' בעולם: ולא יתכן שיהיו כלם הוים וטעמים אפי' שמתקן הוים
 זכרונות הוים וטעמים: אפי' שמתקן התקן הוה יהיה נצטמ הוה וטעמים ונצטמ
 כלם הוה וטעמים: כי הוא לכהויל לא תכלית: אפי' האו^{סייה} הוא הוה וטעמים ונצטמ
 כל זה הנמצא שיהיו זה הנמצא או היה העולם מתקנים: ואפי' צדוטים
 אפי' הרקין אפי' כל דבר שמתקן אפי' הנצטמ והוא הוה או כהויל
 יכיל הוה מתקנים המצאות לעצמו כפי שיתקן כולו האופנים: דרך ש
 אם היה הוה הוה או כהויל אפי' הכאן והורו על חדו הוה הוה
 חדו מתקנים על עצמו אם הוא הוה או כהויל ונצטמ אפי' ונצטמ הוה
 מתקנים ונצטמ אפי' מתקנים: וחוק שמתקן אפי' מתקנים והוא המתקנים
 המתקנים יהיה כלם הוה או כהויל: ויכיל כלם החזושים דרך שיש ידוע שמתקנים
 המתקנים כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 שיהיו כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 שהוא כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 נכיל ועל הוה כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 שיהיו מתקנים הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 סגולה והאויב לכהויל: והענין על זה חלק שמתקנים הוה
 חלק שמתקנים: אם הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 וידוע שהעולם נמצא מתקנים הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 מתקנים ונצטמ: כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 ועומק: ואפי' נמצא שמתקנים הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 והוא לעצמו אפי' וידוע שמתקנים הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 חלק: וידוע שכל הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 וכל כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 להאריך שהיה עצמו חלק הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 או התכלית: דרך שכל כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 ועל המתקנים כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 יעלה: דרך שפי' דברי דו' כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 יתקיים שהיה כפי זה ונצטמ הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 מעצמו או הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 מעצמו הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה
 על אמת העצם או שמתקנים הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה הוה

כפי זה
 חלק הוה
 חלק הוה

דומה וכן לאינדיקציה. אין את השלשון כזה כן כוונתו על מה שמה
אלה הן. ויבדלה שמה כפי החוקר כי הן הן ~~אורך~~ אורך כל רוחב
וכל עומק. והשם הוא אורך ורוחב. עומק. אורך הוא אורך ורוחב ועומק.
אם על אף החוקים הסכמה אלהם ולא יעצמים כן היותם דומים וכל
היותם בזה דומים. ויהיה אלו הן חוקים שהם אורך חתך עומק של חתך
אחר אלו בהסכמה. ואם נאמר שהיה אורך ורוחב הדומים בהם. היה
הפועל דומה לפועל ויהיה פועל בעצמו אפי' שהוא בעל חוקים ויהיה פועל
וחוקים זה מה שהם. ככל המופתים שפארו בהכחיה השמות הם
המופתיים המפוזרים הראשון השלישי והשני. אמנם האחרים
מחויבים מן הראשון. אמנם היות הענין מאמר יותר יעב' דנרנן
אחרים כראשם ליהו המופתיים מאחרים אמנם על הסדר אשר לזה הם
המעין ידוע וידע.

פרק י דע כי ענין החוקה הדמות מה שיהיה הוא מה שהיא מופת
השכל ואם נמצא כמות מאחרים כבאיים מרובים הפרדה
שקורף עליו מופת השכל יש לקול בדבר זה. נאמר שלמאז דבר שדורה
עליו השכל ומצאנו הכמות עומד אנדן לא אנדן קוולס. ואם נכחיק השכל
ולכוד ע"י. שלם הכמות כי ימצא בזה מופת אלא נכחיק הכמות
ולכוד ע"י שהיא עליו השכל. וזכר כח זה להכמת במעמדות ואיך
ע"י שיער אמר ואפילו בענינים להם מופתים בהיותם לדבר עליהם
הכמת ע"י ממצא כמו עתה דמות וכמות בשמים. אלא כח זה
גבול. שהיא ע"י הפלדה. ואם שיהיה באי המצאים אדום (כא דבר)
אלה כפי אחר חוקים ויוחס עליו מן הדבר הוא יותר מן הנמצא אמר
בו. ובפעם אחרים שיוחס בדבר אחר ענין שאין נמצא בו כלל מן החוק
הוא לא מעט ולא רב. אך הוא אמר לדבר דומה לענין הוא לפי הנראה
אחר והוא ע"י הפלדה. אלא שיש כיוון בו שיאמר החוק המצא הענין
הוא לא שר יוחס לו. ואם הוא אמר אלא זה כפי ששמים וכוונתו
בו רבים. ואם הדבר כיוון שידענו כי הכמת במעמדות ואיך ע"י
שיער אמר בדבר שלדמותו בהיותו. כאופן בענין שלדמותו אחרי
השכל ומצאנו הכמות עומד כנדון יש לנו לתקן הכמות והישיבות
שדורה עליו השכל כי לדברים הם מופתים אלו הדבר מאחרת. הוא
כאשר נשיר הדבר בהיותו וכללן השכל נדע שינו אמר. והכל אם
נשקל משהו הדבר במאזנו השכל יעידהו כי אינו אמר נדע שהיא ע"י
ודבר זה כאשר לא נשיר בהיותו או בשכל יותר מן החיות כפי
אמר נדע שהוא מעבד. לדבר זה אמר נשיר אמר בדבר אלו ואיך
כי יסומה מן נדע שהוא מעבד. אמנם החוקה השמות מה שיהיה
הוא מה שהיה עליו השכל. ואם נמצא כמות מאחרים מה שיהיה
דמות ליהו נחשבה על אופי המאחרים כמספר מלה או בשאלה
ענין או בשמות השתף ונסיר כל ספק באו שיהיה כל זה כפועל זה
האמר כאשר העדותו כמאין ע"י לתקן הכמות כאלו הן פעמים
שהם אמר נוספת מלה. ואם השאלה ענין אף שיהיה בשם. אלה שלמאז
השכל מן הדמות מה שיהיה ודבר הכמת ע"י כנדן השכל כאמר

וירד ה' יד ה' עני ה' וכיוצא בזה הכל יהיה טובה וכוונת אומ' הכתוב
 ממשמעו כל כוונת מצד הכתוב מאמרים אחרים מורה אה' להסכים
 עליו הכל מהחנה הזמן כמאמר אלמי הזמן קול. ואי הזמן והלון.
 מאין כוונת ה' להחנה הזמן יהיה בעצמו ואילו כוונתו הנה אלו
 הכתובים מרחיק הזמן אכחיש האמרים הראשונים להם אכחיש
 דמיון ומכילים אלתיק אפני לטעמו מהחנה הכל כל כוונת אומ' הם
 האמרים למה אפי' פועל שמרים כנגד הכל ולקחת טכנים
 ברמה מספר אלה או השאלה או שאלה אשה אלו ליישירם אפי' הוראת
 הכל לא יהיו שמרים כנגדו כפי ליבוא הכוונת כפרעם הכאים
 בענין השמות המשלים והתקנת פנים ענין שאי יאמר שום מקן
 מכאן אה' שמירה עליו הכל.

פרק

הכנה דבול הפא העבריים השאלו שמה להם משיב
 השמות לשי' והוא בעבור היות טעם השלם שונה
 כגון אמרו חמרי ונאצלים אמרה כחור ואזו שיראו כחורה ונתי' כלים
 חמריים הסכימה לשונה על אופן הכחור והם נאחזים בשלם הנשמות
 וכל צדו ד' וד' שם כחור שופעת אמרו יה' והם כל אמצעות
 כלים חמריים ואי יהיה שמה פועלים מקצוע השמות והדעות
 כחור השי' הפא ההכרח והדעות י' לשונה להסכימה לעצמה
 להם נאחזים ברמה השמות כגון ירד ונה' ויש' וענין וענין ופני'
 ודבר: וכיוצא בזה בחי' ולא הסכימה לה' הפועל אלא כשחזרה אמרה
 שפעולות נאצלות מלי' כל ס' יחסה לו ד' שמה הכלים חמריים
 כמה שחזרה לעצמה כיצד אומרים כלים חמריים פעולות כגון יד
 והל' ופ' ואצבע וזרוע ופ' ופ' ולשון ועין וזרוע וזרוע: אפי' כשהפעולות
 זרועת השלם מתקנת ומתחנת השאלה לו הליכה והילוכה והפא
 והירידה והעליה וכל אלו הפעולות הסי' כל הבעה להם החלשים
 השאלו לו אלו הכלים כמאמר והאמר הזם דלוי: אחר מקום כבור ודלוי:
 וכאשר רצו להדיע שפעולות נאצלות אמרו השאלה לו הפועל והמעשה:
 וכל אלו הפעולות הסי' כל האש והם הידים והכף והאצבעות
 והזרוע: והשאלו לו אלו הכלים כמאמר מעשה ידך: מעשה אצבעותך:
 והשלי' כפר: יאמר ה' כוונתו זרוע: וכאשר רצו להודיע להם
 משי' הענינים השאלו לו החיים והשמירה והדבר כל אלו השמות הם
 י' לי' השלם הם העין והאזן והאף והושאלו לו אלו הכלים כמאמר
 עיניך: עיניך: כחתי: העיניך: שימו נעוה' כאפר: כאשר רצו
 להודיע שפעולות חמריים אמרו להם אפי' יחסו לו הדבר והדבר
 או יהיה כפי' כלים להם השלם והפ' והלשון והנל' השאלו לו אלו
 הכלים כמאמר פי' ולשון כוונתו מן ה' חלואמלכר: ויפתח שפתו
 עמך: אפי' ש' למ' מקצוען בענין הדבור כאשר יתבאר בענין
 פרק זה המצדדי' אלה יבואו כפרעם הכאים שכל אלו השמות
 האלה אמרו בענין השאלה שמה מלפ' החיים אמרה השאלה
 כשיחוסן אומ' השמות אלו השלם וזרוע כ' א' הושאלו אלו השמות
 שהם שמות הכלים ושמות הפעולות השוחקות אל אומ' הכלים כן

מצד שפני יוחס או ית כל השמיות ולסוף אמרו כל חסרון כפי הנראה מצד
ההוא. והנה כשלאו כחור טאצות מעצמנו ויש בעצמנו אל כל יחוסות
השאל או ד"ר שמוה כלים סטראה אל ההואן שצד הוא השמיות הדגולה
א"כ צדף הכרה אלו הכרות הטאצות הכלים אל יחוס הכלים יע"כ כח
שמצא כחן ולא נמצא בדמיון אומן הכח נמצא מה שיהיה יחוס ד"ר הכל
היחוסות אומן הכח מוחס אלוהי. אפוא כה החן כלו הן וכלו הולדן חסון
ש. ראיה להבין שלא השמיות בעצמם השמיות נמצא יחוס הכעות לא שאלו
ית מכל חסון כול ד"ר. ואלו צדף כח השמיות במחממות יהא טעמם השאלה
ובמחממות יהא הנוצה בהם השמיות היחוס אפוא בשמיות הכלים: וזה
צדף לשמיות דכה פן נכל אמה שהוא מכון מפי הכח ויתרון שמות
היחוס מה שאלה כח חסון האומן החוסר.

פרק י"ח או תשוב שלא נדמונו חכמים מחכמי הנראים כבזוק
או השמיות אל שכר באר החכמי רבי יוסף נ"ע י"ד פ"א
מקורה היתה ספקות אלו השמיות כמו שנדס אנו הקאור: אה חכמי כח
יהודה האל נ"ע הרחוב הכאור כ"א אשכל הכוכב כאלמל במחן השמיות
מה שכל כדו ופאר כי הזכר כאור אלו השמיות מבאור השכלים מוחמם
אל. ומבאור ל"י הוצא כן קרא ידע: ואחר הכאור הזה כאור הרמב"ם בספר
הנוצע שמות המושאלים והמשמרים והיון שפן ש"ט החקירות נחב
אכט שנה. כי החכמי רבנו יהודה האל נ"ע היה חכורו כחן אכטערה
אלפים וט' מאות אלף שנה אפרט: אחר הרמב"ם כחן ד' אלפים וט' מאות
ואח שנה אפרט. ואע דצדף אחרים בפירוש הזה והשליך לוטענן השמיות
מה שכל בספור דברי הנכבאים אפי' הקפון אל האמת כפי שראה לו
אפי' דעתי, ולא היה השמיות אלא אכטערה שכל כדברי משה כוע"ה כחן
שאלט בעצמי השמיות סח המדמה: ומה שכל כדברי המדברים כחן
הנד"ש דברי הנכבאים מה שכלו ע"כ הספור לא מה שכלו מה שמראה
הטבאה אשך היה מפורע להמדה: אריה המעין במחממות זה אסמיעלה
על אכר כשאר ככאור אלו השמיות זולת מה שאומרי קראע איה מושלח
אך נל אחרי ששון ודקדון אפי' המכון אל האמת אכר האזהרה גדולה היה
שלא ילג בפחורר הכעות השמיות בעצמם היות שמו ויתבחר חסון.

פרק י"ט כה י"ב כחן ככאור חסון השמיות והנה האומן
מקם תהיה השאלה ואיזה חלק היה ראוי להתיוחס אל
השם מכל ההסקאות: אמת כי השם בחלמה ההיון יכול על ד
כחם: שם שמואל מרדכי: או איתו מרדכי אך הוא מורדש כחן חז"ם
ש"ה אכר כחן ד"ר לוף ל"ה: (אריה הכה יוסף האלהי המספר טע' אמת ככאור
הנוסחא דברי המחבר מכולם ויש אדרוס ככה חז"ל מרדכי חז"ם: לוף ל"ה
ע"כ ד"ר: ואיני מרדכי כחן ש"ה ואכר ז"ה וכסוף ואלהי כחן ועופרה ע"כ
שם שמן או חז"ל כחן הוא י"ש כחן חכמה ויכונה חז"ם: שם אל י"ש כחן הוא
העבר כחן ע"כ מנה ג"ש וע"כ: אמאלו ה"ל חלעם החלק השליש הוא כחן
וע"כ לא נמצא מנה החן מוחס אל השמיות מכל חלקן ונלמך שכל חלקם
הראשונים: וזה דומה למחממות הכאורר הכחות הס"ד החומות והל"ה
והה"ה: ופ"ה הדבר אמרו חכמי החקירה כי שם דבר כולו השמיות:

אלהי חסון

הכנס והרצון והפחד והתקווה והאכזריות והדקאנות והאבהבה
והלטאה והרבה כיוצא באלו. ויש אלו מה שאוויים להיותם זולתם בלתי
והאפליקט לאוויים מצד שהם חסרון אל השם. והלפה והפה האלון
שהם בלי אכזריות הדבר. וקנה בלתי ליהיה חוץ אלמות הנפש
המלכה וכחורה להם בלי עקב הדף כלם בלי חקר השאלה. אבל
למשיחה כחו קשה ויהיה חוץ הדף מוסכם לבלתימלך
וכחורה להם בלי עקב הדף אז יהיה אומם השם אלונה ופלוט מן
ההטעמה. וכל המשתל זה הדבר והמעלה. וההמנהג אלם.

פרק י"ב

מקום שם אומם. עניינו הוא לעסוק הדף על-כאן ועסוק
ינה אומם. ויש ד"כ ודכו שאינו מילך באחורה
כל המנוס (ס"ה כ"א) להאמר כל המנוס ונתן המעינים בבעה המנוס.
ונתן המעינים בבעה המנוס. והם אומם. הוא הפלוט הדכו
על שם הדף ומעפן מסבטליו. והם אומם. הוא הפנוי שמעף
במנוס וצודרת הבעה הראשון. והוא יחס המנוס ודבר שאינו
ישו מנוס המלכט שמה הנשע ומנוס הצדן שמה הנשע. ולמנוס
המלכט יוליס רשע נהנה ממנו הצדן והמלכט. הוא זה העולם
שהוא כה המעלה. וכלי זאת השאלה נאמר בפרק כ"ב ד"ה מנוס
חולה שרצה בזה אל כבוד נבוא שמל ממנו להאמר פל יתלך
במלך והמאמין בזה המאמין בשה רשעותו הוא אומר כבוד ה' ה'
יפנה השחמק העצמה של שמייה. ואפי' שכזו המעלה היקרה
היקרה בהסתלק השחמק ~~העצמה~~ ליהיה היתה מאידוה מעלה
אזכר על סדר של המצאות העולם כאלו עז שהעף מצד כחיתה
העולם עצמו כשהיה אל דושן וחכין ממנו בהנלכת עון מצאות
השחמק האלויה כאלו מהיעט שהעף של אציל השמה האלויה
אמונה עמה אמונה הוא ממנו האלויה. וכאלו אומם הלכה והתלך
אליה כאלו בפרק כ"ב ד"ה מנוס. הוא אומם המנוס שמנוס על
השחמק וזה המנוס כאלו אומם. וכל המנוס וכל המנוס
באמר הנה מנוס אזה ונצטעל הצדן לא מעלה השפה עון פליטה
וע"כ אומר ונצטעל על הצדן וצדו ההתיוצב. וצדו אזה צדו עשייה
אזכר הנמצאים או שהוא יהיה מלך יוסף ממנו חלה או.

פרק י"ג

הכני כן כעין אומם. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם.
בענין הכמות בשה מנוס. כמות המנוס. הוא אומם. הוא אומם.
כמות המנוס. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם.
הוא ד"ה מנוס. ופליטה כעין המנוס. הוא אומם. הוא אומם.
כעין המנוס. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם.
כמות המנוס. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם. הוא אומם.
הכבוד מצד צדף המעלה דם ה' מלך ויהיה מנוס. וכל זה הענין
נאמר

נאמר אלהי ה' אלהי דגלת אהרן : פ' ויגדלו אלהי וישלח טקאלוה : וכל לשון ויגדלו
 לבאה בלית הוא אזה האין מצד פעולותו הטבאות ואל הוא אזה האוספת ^{הכמות}
פרק כב זאת : לט' אמוס כס' אכל צופה המניחת דבר בן כחכונה
 בן במצוות : והצורה המניחת והדבר כחכונה בן
 הורה טכנות בן הורה מלא כוננית : ואל הצורה המלא כוננית נעמו
 הצואות צואות : ונאמר זאת שחוריקים : וצד בהם צורתם ^{הכמות} וכליות
 וחרכונה הטבעת וצד באחרו וצד אהיה אל תען למצה כ' כונה
 פ'ן לבנה נאמר היתה חמה : וידועה שמו ליתמא חמה וכנסאוי הן
 פ'ן בצורתם בלעז הכנס : וזה אפי' אמר הכ' אוסף לאמה טמני
 הכס' כלית פ'ן כפ'ל יע'ל דמ' במל' שום קעלה כחמה כפחדן
 וכאזמאות כפ'ל : אמנם מה אמר ה' כעזר צואת חכה : איא חצה
 לתכונה האכרית הן אפ'ל ש'היא מניחת אורם במצוותם ומנהגת
 אורם כ' הכין או יס'ל דק'ע החן המעלה ש'מצאו בעצמו והמלין בחלום
 אפי' לבשת חלום נראה יש וזמר להינצה נראה אין : ומתבאר דדבר ^{מסובן}
 כ' הוא אין : כך צאם הרשעים ויבנה לפ'דן בעזר ש'הא מ'ל על קוף
 מסובן והא אחרי הפרדן מהל' כלכל העטל הערב כוא על כפ'ן
 והוא כ' כ' : וזה הוא הכין המליד כפ'ל בעזרה כ'הל' של אמיולר
 פעלה הש'יה מ'לות העלה ד' אצ' שלמה כל הש'חה אקום המל'
 והנאותו והאוו'תו וא' הש'חה אקום עצמה ש'הא קום הע'ה : וע'כ
 אמר ה' כעזר צואת חכה : לא אחת שלמה כל הש'חה אקום המל'
 מצד זה יס'ד ה' הכין כ' או יהיה ה' הש'חה אחרת האות : וזה
 החן הש'ל דצה באמר נ'לה אדם בצואתו : קצתו כצאם אלהים :
 מפ'ל כל הכיאות לטכראו במעלה כראשית או דצה ככל כחמה
 וכחמה המזור שלה ד' אע'ן עצמי לבן יכל מ'לה הכיאות :
 והנה אמר ה' לא הא'ל ח'ינו דצה ד' כפ'ל הצואות או המ'ה :
 ובאמר י' ש'דן ח'ים קצה כפ'ל החינות : וכן ת'ת'א הא'ן ט'ל ח'יה
 ומי'ה א'ות לכה ככל מן הצואת : וכן באומר נ'לה אדם כצואתו
 דצה על החן הש'ל לבן ככל מן הכיאות ש'הא או כ' מה הפ'ר ש'טן
 כן האדם וכל הכיאות כ'ן ל'כדן כן הח' הש'חה כפ'ל החינות
 באמר נ'ל ח'יה : וצ'מ'ה ש'הא דצה באור צאם ד' הכס' המ'לות
 לכה ככל האדם מן הכיאות : וא' אומר כעבור הק'ל צאם ש'מ'לות
 ע'כ בצואתו כדמ'ל'ן מפ'ט שכ'ני בצואתו ע'דין או הצואתו הכיאות
 ח'ני כל הצואת הן צא'ן מצד הע'ן ע'כ צואתו כדמ'ל'ן כל ש'הא צאם
 ש'מ'ניית בעצמו כ' צ'ר המל' קצתה או כ' הפ'חלים אע'כ
 שא'ן צ'ר כ'הוא ע'מד בעצמו ע'לה ומ'דן ח'קרה : וידוע ש'הא
 דמ'ת ש'ט נ'זר מן דמ'ה ואינה ש'ט עצמ' כמ'ת אצ'מ' : אכל מ'ת
 דמ'ן דבר כדבר כ'ן בעצמ' כ'ן בע'ן ל'דמ'ה ד' הע'ה : וא'כ כעלה
 הפ'ולה ש'הא כפ'ל אש'ן ש'הא ש'רה ש'ט ש'כ'ל צאם יורה ש'ט דמ'ת : וד'כ
 ע'כ כוננת האומרת צאם כדמ'ה ה' ע'מד בעצמו כ' או יתכ'ני כ' או
 ח'יה תס'ות הכוננת בדמ'ן כ'מ'ה צאם אכ' דק'ע חכור הצאם ע'מ'ה

כי כן אמר בעל פה ואלו לאדם בעל פה ואלו לאדם בעל פה ואלו לאדם בעל פה
וכאמרו כדמותו לב אל שנהם או אל העצם אכז (סוף הצליל) כן או
אמר בעל פה ואלו לאדם בעל פה ואלו לאדם בעל פה ואלו לאדם בעל פה
לכמה זלם רצה הצורה ואלו דמות פעולה שהם כלן אמצעות כולם
כמעט כשית כיוצא במשון שמים דמות על הצורה אכז ויס האומר
לכמה זלם רצה הצורה ואלו דמות חומר. מה ענין כלן הדמיון
כמה כדמותו רי היה הרצון אכז דמיון הקנהדי. וכל כמו שנתנו
מנהגים כך יהיה לא מנהיג מצד מעלתו ומה שמעט ממנו וזה הוא
הרצון באמת ויכדו כדדית היסוד. כל אופן המעלה והלות שן עליהם
מצד היותו מנהיג כי כל מנהיג שולטתו שאמר ותחסדו הו מעט מאליהם
וזהו המעלה כמעט ידך כשהי. וזה סיון באמת כולם האליהם על
זה המצוי כל שם בהנהגה שא היה כמו הנוהגים לעדין או יצאן
אפועל. והענין שם שאמר כולם כולם אליהם את מצמי. וקנה הכיחול
יכון אחר כך כמה כדמות שרצה דמיון הנהגת האוכיסן. והענין
שאמר אליהם שם השתעף. אכל כמה כדמותו אכז שכל ההנהגה
הראשונה כלן בכל הדמיון. והנה באמת בעל פה הוא שנית יעככו
כדמותו כמה כלן של הלוח. ומה שאמר וזהו דמיון כדמותו באמת
דמות ככזה שכל הקהות שוות ואלו זלם כלן כלן הוא היה כלם
הוא זלם מצמי. ואם לא יהיה שם זלם מורה על נפש המלכות
אצורה המאורות. מכל שאר כמו הנוהגים או הוא כצורה אכז המאורות
ואי שיון שהוא מראוי על צורה המאורות ופרול כהכמה. שמה במראה
הכמה שכן ואלו המאורות שכלן מצאנו חנה כדמותו אכז המאורות
דן כדמיון. ויס המכחש שהוא מראוי על מאל הכבוד למאמר עין המאורות
אליהם שן המעלה אה מפני שצריך ליהיה הא ענין שיתדמה הא אלו.
אכל ינה כלן ענין שיתדמה הא אלו וזה אה. ועל שהוא ענין כמעט
מרכבה כפי שיתקנה יום האומר כי מכוונה אחר בעצמו אכז דוח
שאדם הראשון היה כהכמה מאמר שנתן אה טאלו הוא מסתפק עלי.
דוח בצורה האדם עור הרבור איון מחוכם.
צדק כד המונה. שם מוסכם אצורה הדבר האמאק פסל וכל
המונה. ומכל על תכונה איון דמה ליהי אע"ה איון
חמרי באמתו ותמונה איון כפי חוים זלם קל. כדמותו זלם מכל שם
תמונה מכל על הזל (סוף הנל) והענין שם הכחש שיון נאכל על הצורה
המאורות אכז באמת פסל וכל המונה. ואלו החריש כזה אלא כחך מה
דצה כמה תמונה הוא כל אלה בשמים וכל אלה באיך. שיהי המונה
המאורות מכל שם המונה מכל חוק המצורה המאורות. ואכז הדבר.
כל דבר שמועד באזה חריש ליהיה תכונה הענין הוא האולד נקרא
תמונה ואכז האולד כדמיון. אכז שאין הדמיון או מצאנו חוק אכל
תמונה יעמוד לא אכז מאמר המונה אכז ענין. שהי אחר כלעיסם
מחזיקה אלה כנעלו המונה על אשלים. כל הדבר האמת האולד
ככל יצאנו עלן המונה וזה הנרצה באמת ותמונה היכח. כל על
השדה השכיות. וצדק הרמבם שם שנתן את האה מצד הסכום
משך

אשר ספק היה שמואל אכן פיקח שם שנתן זאת האלה מצד השאלה בעלות
 והמונות לה יבטי. אפני להמסוכת אחי המוסכס. ופי זאת הענין יהיה
 אמרו אלפינה בהענין המונח. לשון זאת העצה אחרי התמונה שאינה
 זכרון כי היה שופך אלא רוצק על קרקע הנשאר אחרי המות כבאמת קנה אל
 הפועל והיה ההלכה שכל בשל אלא באש מורה הפסוק העצם ואותם
 האנשים שתקם בחיים ואינם מוציאים על הקרקע הנשאר אחרי המות.
 ומה היו ההלכה שליוך אלה בהיות יצדיק נכלול במסן והמונה היבטי.
 ופי הפסוק כך הוא איתן בדרך אחרת קטן כל ענין שאעלה אש-מצאורם
 לא פתח אלא דבר חוק מה שלם בכוח אצלה איד פועל. ולפי כענין שם המונח
 נאמר על המצאות וזה יבאט שמה המות אשכנז המונח. וזה הנוצה

באמתו ושלפינה בהענין המונח
פרק כד' כוללה : ולפי נאמר אמה ליוכי חוק העין כענין יפה המונח.
 וזה והנה באש כללה : **ויאמר** לענין המונח בשל
 ופי נאש קרובה חלמה ודעה : להחכמה איתנה נראות בחוק העין רמ
 בהבנת הכי ומה הענין כל ראיה מוחסת אל השוה להא השוה לכל
 והכנה באמתו ויחאו אלהי השלול. וכן מזהו וזה בחקירה לא השוה שכל
 בשל. וכן כל ראיה מן הבעה וחזיה שכלות כשית כלם השוה שכל כדון
 ויחאו אלהי. שכל. ויחאו את האלהים. והמונה היבטי. ששם המונח חלמה
 מצאנו ופי מה הדכה חכמה ודעה. וקציה באמתו הדכה אשר חנה. להדבר
 מוכן ואינו נראה : ומענין הכנה והכנה אלו עתה או תכל. שהענין איתו נראה.
 ואכן במחנה אלו אחר ענין לענין זאת המונח נכלול החידה המונח
 במחנות הנבואה באמצעות הלחיון להסיוחם מהלוח אלה שהם
 אמצעות כן השם וכן הנבואים. ואל כן עבדי אלה שפה אלו פיה מדבר בו.
 לא בלי אמצע אלה הוא שכל בשל. ולפי מראה לשון מלונת הצדקות שבאמצעות
 המונח אשד האדם עשויים. וכל ראיה להמצאה מוחסת אלו ויספקיות
 השוה שלם יהיה ואם לא יספיק אך בכל המונח נקיהיה השוה חלמה
 בקצת מונח המונח ויהיה נכונ בהתחדש ענין שמה על עבדי השוה
 הוא הענין ככל השם להיחלה זה הענין הכתוב במעמדות העולם
 במעמדות באמתו כי היום ה' נראה איתם וכמקום אחר ויקח כלוב ה' ונקיהיה
 הדבר באמתו ויחאו את אלהי ישראל לא כבוד אלהי ישראל. וא' הפיחיים שהם
 אענין השוה ית מצד השוה. וכנה ההלכה המוחסת אעולם השל
 בשם נדאים באש אחר ותחת קדון כמעל האבנה הספיק באש יבאפי.
פרק כה' קול : שם מוסכס אמה לישמע באונ כדון ויהי קול השופר
 ויאמר על המונח והקול נשע בית פתחה וכן אש אלו יחיה
 אלו האות השוה : פי המונח. וכן וישעו אלו. שפיון המונח. כי לא
 הורה המונה והשעו הענין. וכן היה הדבר באמתו וישעו אלו ה'
 האלהים מההוא כדון אין פיושן על האיתם : כי השוה איתו חל דהוא דעה
 על המונח שרש המונח באמתו מכל ענין הדן אלו המונח וישעו הדעה
 טוב ופי אלו המונח אמת. שפיושן שאיתו האבנה מענין הדעה אבדית היה

אספן

מספיק אכילתו עפ"י ש"ט העצים ויהיה מחלק נשוא על קונו כמו ויהיו
השופר הולך וחסן. ועם מחלק מחפלט ונצא ידי פועל ענין האזהרה
כיון אמה לאוהב. ויהי ענין האדם ואלו כללית כיון ואכילתו ענין
אבל ואה הקדו והספיק אכילתו של העצים או שאוהב לענין האזהרה
ענין שמאכילת עין הדעת הרגלו ומעיוהם וענין או שאוהב לענין
חמת התאוה וזהו הצטנן כוח הינס ואחריו מהנה ועל מהנה כדבר
שא הינו משיגים קדש לענין האכילה מעין קדש יענה אכילתו ענין
כליחדו האכילה מעין הדעת אבל ענין האו שמעיד אכן היה דובר
החלק השלישי שלקיה הענין בענינים הדוברים אקונו החין וצורך ההכרחי
ואה הליקו צריכים אהיה בענינים המפורסמים לא הספיק הסכמות טוב
ורע לא אהיה ענינים ואליהם ענינים. וקנבאים יוכחו כהתדבר
לפי השלש עולמות. ומאחר שהתייחדו באכילת עין הדעת ונטו הליקו
בענינים הדוברים אהיה אכילתו כל צורך הכרחי כזה הוא במעשה
תגרת המפורסמות אהיה ולשבת. ומאחר שהתורה הכתובה הולך אהיה
על מה שערך אהיה מיד ענין באכילת ענין האזהרה: כאן אהיה
שאר אהיה בענין ולקיה ענין אהיה אהיה. וכן שני ענין האזהרה
שכאן אהיה בענין מיד ונראה אהיה אהיה: וההקבלה אהיה
מצד שהן ענינים באחריו ואהיה ענין אהיה אהיה: שהי רפיקו
עולמות על האהיה. וענין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
או השנים ונראה מצד שהיו ענינים יאמרו יהיה הכונה באהיה
כיערום אהיה ואהיה לא כלה סמוכה אהיה ויש ענין העמדה באהיה
ואהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
מה שאהיה משיג קדש אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
וסבת ידעתי אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
הדעת והוכרחת אהיה ולשבת. זהו אהיה אהיה אהיה אהיה
וקאן אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
ען הוא אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
האדם הען אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
כך הוא ען אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
וישאל ענין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
צדק כל אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
שהדמות כפרנים הקדמים אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
הכמותם אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
מהדמות אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
שאי אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
ענין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
ענין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אחר אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
השלישי אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
ענין אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

כי אורו המאמר אפי' פלוטו עמד כנוד השל ושלך ליהיה הנדבה
 מאורו המאמר צד פלוטו אמנם ישן ענין אחר וצריך לבא מה"ה
 הענין המכוון לול הזאת: כי כל השתדלותו למצוא הזאת: ובמצאתו
 כמובחחים בזה שהוא מאמר טבואי: וצריך להתבאר כי אינו פוקר
 פנת מה שחרה עליו השל והתבאר מה המכוון אמנו: והתעלות ה
 לעם יתבאר לנו המכוון מאמר הטבואה שהוא ענין זולת פלוטו הנדבה
 הוא דבר נעלם וסתר התורה: ובהתבאר יהיה לנו תעלות גדולה כפונת
 צדק לך נפעל: מה מלת פת: עשינה הא' אפי' החיה אפי'
 החיה הכוללת כל אמצעי: כל אלה בו נפעל חיה: ויהיה

לם הנפש המדברת אשר באדם כמו ונפעל אדם: ויהיה יעלה הנשאר
 אחר האור: והיה נפעל אדם צדקה כצדק החיים אלה ה' אלהיך:
 ויהיה בענין המנוחה אחרי העוהה והעמל: וינפעל בן אמתך: ויהיה
 בענין הרצון: ואלו תהיהו בנפש איובו: ועל פי חש זה הענין לא ענין
 הרצון יהיה מה שקא בענין נפש על השיה: אין נפשו אל העם הזה: לא
 אין חפצי ורצוני: כאבני וכנעל: יעלה: אמנם הרמבם הכיח בענין
 הרצון שבת וינפעל: לא נשאר מצונו והווית כל חפצו: וכן פירש במלת
 והתצד נפעל כנפשו: שאלו: לא פסג מצונו מעטות אלה: אלא: אכן פירש
 החלם רמבם: הודו האכל נע נפשו: מצונו וחפצו מלעמיתו: ובהאמר
 עמי ועמל: שאלו לנעבדו ונתענין כפדך תחריז העמונים: אכנעיה
 ו: שאלו הכ' אורו שיהיה מצד השאלה מענין הרביע: וכמו שראש השאלו
 או השפחה ואינו שפחה אחרי העוהה והעמל יעד לשינוי אל הפעולות
 שהי נתבאר למאמר נכחו העלם: ומצאנו השפחה על המאמר
 וילכתן שאתי כישע איוב: יהיה צד אמנו וינפעל פסוקה מן המאמר לכן
 אמר לכה וינפעל: ואמחה אחרי העוהה והעמל: אמנם השאלה אצד
 פסיקת מענין המאמר ואורו המאמר הוא על הרצון: או הורו מאמר
 מוחס אליו כמו שיתבאר: אמנם אמרו והתצד נפעל כנפשו: כל נדבה כדירתו
 ולעמיתו בעמל: שאלו: מלרחס אורם בענין אשע צדק לול אהיה לאשע: וזולתו:

פרק כח

חיים: ויאמר על ענין הרבואה ויחי אחיו: ונרא הבשר
 הבלת אכסל חיי: פאס חיי: ויאמר על האיס הטובעים מתקם יצאו חיים חיים:
 ואמר וירפאו וחי: לא שיהו מתקם: ורנרא החכמה חיים כי חיים הם
 אמצאיהם: וכמו שירנרא החי אמנו חי מצד הורו ארדל: כן תנרא החכמה
 חיים מצד השיה עשיעם לל בכחה וליו: ואין הלדת הירדל
 כהלדת השל: ולס חי ואמר כלעבם בלמק עב הספון: ומזה
 החלק האחרון מלת חיים שפנה אלה ויתבכך שמו:

פרק כ"ט

לעלמה: לם נאמר על הכח אלה בו מתגלם האדם: לא
 רוח החיים לכה יתנוועע האדם וזהו אשף שיהיה לוח
 חיים באפיו: ונאמר וימח אבו כנען עב אלה אז נותרה בו נשמה:
 ונשמה אז נשמה ב: ויאמר על הדבור ונשמה חיה וצדה אחר: פיתו
 דבור: ויאמר על השל שבו משתכל האדם נה' נשמה אדם חוקש פא חב:
 כי החופש אינו רק בשל: ונאמר המל' המצאנה רק מוחסת באין האדם:

ועתה אמרו כי אלו נשמת רוח קודש כמין לבא האדם וכוונתו לזה
השם הוסס על כל המעלה אמנם מצד היות רוח הקודש לראש
והדבור שהם סודות האדם לא מביאין אכח הנפש נקבלת כלל נשמה
והוא דבר שפע השלם שופע באדם ואוציא שלם האדם אמן הכח אל קפוע
ונשמת שיהי תפוסת: ומזה הענין בא מה שבא בענין נשמה מיוחס אל השלם
ונצחה אפי' זה הענין השלם שהיא הדבור: ומזה שגמר נשמת אוהיה אכדון
לא מדבור אלוה: מנשמת זו ישך קדוש: לא דבור: והתאססותו דבר עי' דבור:

פרק טו רוח: מאה משרתות אע"פ שם רבתי ומצאן על האורה הסודי: ורוח אלוהים מחוקת עשה: ומצאן בפיוה אד' רוחות השמים:

וימצאן על כל החיות: כל אשר נשמה רוח חיים כמין ומצאן על החור
הנשמה אחר החיות: והרוח תשוב לזו האלוהים חן: ומצאן על דעת: איש
אלה רוח אלוהים ממשדבון ומצאן על הרצון לחי' לזה ואשר: לזו אשר יהיה
שמה הרוח אלוהים: כל הרצון: וכן הרוח חן: וכל מה שבא מים רוח מיוחס
אל השלם הוא מאן שם העשיתי דוצה אחר שפע הנבואה והרצון:

פרק טז רוח: יענין הא' על חוש העין: כזה פתח אף פלתי: והושק אשרת השלם ואף רוח הקדש ודעת להחמאה או משך בענין רב בשלם:

ועוד שאמר וכן: ושמך מלכות לשלם כמו שיתבאר: כמו דבר ה' יענין
הכינוי: מלכות דבר: והוא אינו רואה רב מכין: אלא שם אפי' טבע העשיתי
הקצויה מיוחסת אליו שם יהיה טבע הענין המולד שיהי בהלשרת
המחאה יענין מאיה: ואם יהיה הענין שוכן ליהיה ענין המורה הכנה
כמו שנתגלה לנו: ואין דעתנו להחמאה אפי' הוא בחיית עין אפי' השלם
הוא בעל עין כי השלם רוח מחד שמות אמנם דעתנו על איזה צד לשלם
אורה ההלשרת הקדושה מאיה: והיא הלשרת המוחלים ולא תדמה להלשרת
השמיית בהלשרת השלם: כי אמנם מלויים בכלים והשלם או כן: אפי'
המאיה המאמר עולם ועל השלם בשלם אפי' הוא המורה שלם

פרק טז עין: שם מוחל עין החיים: ועין המורה: ועין המורה: ומצאן אע"פ העזרה: והייתה לזו אמע"פ: ומצאן אע"פ

השלמת המאיה וע"פ לזו עין: ואשר עין עין: על ראיה שהיא
ההלשרת: ומה שבא מים עין מיוחס אל השלם היא המורה: כמל' הנה
עין ה' חן: לענין שמה שלם: וענין הלשרת והיו עין וקבלת
עין ה' חן דרעם: וכמה כזה באמר עין חן עסע"פין וכקנו כפי' אזה:
וכן פנה עין ואלה שמותיהן: לא התעשרות הלשרת אלוה:

פרק טז עין: עין מוחל שמה: והנה מאיה ההלשרת אפי' טבע המורה שמה אפי' ישר רב בחיית החוליסם: פרק טז מאה משרתות: ומצאן אע"פ שמה המעין כמו קן עזרה חן עזרה: ומצאן אפי' קן השלם האוה:

ויאמר

ויאר אע"פ נבא ויהי עתק השמים ומה לא השמים ונמצא אע"פ הכח
 ונתת אע"פ א"כ שמים ולא שמים למאד על השיה הוא אפי' ענין השמים
 וצדכו ההנהגה לכה יליד הדברים הנשמים בעל שיהא איכותם
 ותכונה כלם שמיים להלית אינו דוף ליה ה' כל אונן ואמרה כיו
 בענין נבא שמיים ה' צדק שמיים ה' חכמה איך שמיים ויבא אע"פ
 הכח ליה הנלמה והלמה כמא שמיים במה ראוייה הוא מלך
 ע"פ מאד במה שמיים כה השמיים הכוח אפי' טבע העשבים
 לתוקם כחם השמיים אם יהיה על נשמת הכוח השמיים שמיים
 מאן וליד השמיים באונן כהלית אינו נלם אמנם על אינה צדלם
 העל אורה ההנהגה כחם שמיים ואין דמיון כענין וכינוי ית
 נשמיים כחם נלם א"כ ואם יהיה ענין נבא יהיה ענינה שמיים
 על שמה הללא מן א"כ יענה ועל ענין הללא הלל העלית והלית
 וכמה לפיכך כחם השמיים הוא הדין כחם החיך או פחות או יותר
 ואונן ענין ידוע והוא על ענין השמיים ה' כחם אונן א"כ לפיכך
 שמיים וכן נמו האזנה ע"פ חכמה וכאמור אונן מוחסר אל השיה הוא
 השאה על ההנהגה לכה יליד הנשמים באמרו ה' אונן ואלה האנן
 איהם ב"ח וליד שמיים

פרק כ"ד ילם ענין הא' על שיבת האדם וילך ה' אונן
 ובענין השיבת אורה הנחה הדבר מכלי השמיים
 יורה מכל הנפשות ע"כ השאה א"כ ענין אמרד נייס אפילו שמיים
 דוף כחם והלית עלית חכמה ה' התאמה חכמה וכן אמר וצדק כחמה
 חלם ולפי זאת השאה יהיה ענין אמרד ויהיה אשור חלם ענינו התאמה
 וקום וכן ליה סבא כליה כמאמר ו' אשור חלם לא אמרד ונייס אפי' כחמה
 היות כל הנמצא משוב נעמן כחמה וכל הפעולות תקסמה ע"כ האל
 וכן היות הנפשות והוא אמרד כחמה אורה התאמה מצאנו
 ויהי כחמה התאמה מצאנו אל השמים כחם ילידה כמאמר הולם
 כחמה יולם כחמה ישן וכן אמר הולם חוף האונן הוא הגוף כמאמר
 וחוף שמים ותהיך ה' שפעולות האונן נהגה על זה החוף והחוף אורה
 והתאמה מצאנו ית שמה הכל וחסד אלפי דעה חכמה שמוצה
 במה חוף על חוף האונן שמה חוניה חלה שהאונן או כחמה כח
 כהדום נקום שנאמר והאונן הדום דלון ומה שנאמר ה' אמר חלם
 ענין האונן הוא יורה הפסד ושני וקורה שהלית הוא נייס אמרד כמאמר
 לם לא ילידה שני והלית אמרד אמרד אמרד כמאמר חוף שמה
 כחם ולידה השיה איכותו שני ומה שכתוב וכהלית חלם חלם חלם
פרק כ"ה שם כחמה ענין אמה שיש האדם עליו כחם ותהיך חלם
 חלם כחמה ובעבור שם כחמה אורה אורה ומעלה חושב עליו
 כהדום שמה אורה אורה דבר נקרא בשם כחמה ומה הענין יהיה
 אמרד והוא שמה שכתוב חלם חלם חלם אורה ומעלה חלם
 שהוא אמרד כחמה כי השם אלהים הוא וכן כחמה חלם חלם חלם

אונן

וכן אמרו והיה אכסו סכוד אכסו אכסו. לא כל סוף יהיה זה האיש מעלה
שירה ומעלה וידולת כח אכסו בחזרת הכסא למעלה הושב עליו והתעורר
והמעלה אינם דברים אינם אינם כח אכסו. וכאן זה הענין יהיה יחס הכסא
אל השירה באמת השמים כסא. וכל כיוצא בו לא השמים אחרים המעלה
עצמות וידולת ית' אל שהוא דולף נשוא בכסא. אמנם מה שפירש הרמב"ם
בפסוק ק' יז על כס' ית' כאלה כס' שהוא הוא עצמותו וידולתו ומה שכתב
אחר על עצמו: ואמר מ' שאלת כס' חוק מעצמו אש נאמר בו שפירש
חוק מעצמו נאמר שהוא פעם בכסא ופעם בלא כסא. וזו כפייה גדולה:
והנראה מדבריו שאין לו הכפירה ואי שפירש כי זאת כס' אינו מורה על עצמו
אלא דעתו אינו שואל שהוא פעם בכסא ופעם בלא כסא. ורצה לומר מצד
הכתובים לם כסא מורה על עצמו עד שאי יאמין שהוא פעם בכסא
ופעם בלא כסא. אש תהיה זאת כסא תמיד מורה חוק מעצמו יהיה
פעם בכסא כי כל זולתו יבטל ויחזיקו העצמי. והעצמה והמעלה שיהיו
מאמר בכסא צריך ליהיה השירה אמר כי תמיד. ועל כן כל אי שואל
שהוא ית' פעם בכסא ופעם בלא כסא או כפירה גדולה וסוף דעתו
מכסא אלה ה' אשם השלכ כסא וזו וזו: שהוא מורה להרמזת הכסא
אל חוק עצמו. אש אמר אש מ' שיתואר פעם בכסא ופעם בלא כסא:
מדבר זה הנראה כפירה כי המעלה והעצמה אש יתוארו בכסא הוא
מצד שהסא נאמר ומורה עליהם. וכל זמן שהם שואלים בכסא יתחייב
מצמות הכסא וזו כפירה שמוכר וקצתו השמים כי מ' שיתואר בכסא
והכסא בעצמו. ועוד אש יהיה עצמו ית' נקרא כסא. ועל מה הסמך כסא
הוא אחרות מעלה ענין אחר חוק מעצמו. אלה החכמים רב שמואל
אכן תבין אמר שואלו על פעם או יכרת לנסף דעתו: אמנם המכון
בענין כי יד על כס' יהי נראה שהוא קצתו על מערכת העלונה ורצונו
אמר. שזמן במערכת עלונה שמואל הוא עמו. בענין או נקרא ואלם
אתה ר' אבא או בני משל חזקה היה מאלו כועל כדרך הכתובים מ' כחך
ואם ילך ר' רבן עמרם היה כאלו קצתו משה ידו וזכר. שאלו. ופסוק
מורה ה' אשם השלכ כסא וזו: לא ידע לענין יחס סכוד המעלה כ' נאמר
מעה כחמו לזו וזו: שהיו הנראה אמר כי ית' אלה קצתו מועד:
ולא אש. שיהיו העשיתים כפי המערכת ית' ה' אשם השלכ לו אתה נתי
ונניס כל שום שני
פרק ל' ל' ענין הא' מורה בהתאדה אש' במנום כן היומיוסף
כן מתקע בכל מינה מעלה: כמו והוא שזכר באילנות אמר
והוא לענין שית' דולף מכל מקום כמו לשון שם: שהם אינם ית'
ענין שם מקום: ומה יהיה ענין כל שניה שכנה מיוחסת ליה
כאמרו ולפניה כתיב: שית' שכנות יחסון: דן התאדה השלחה:
ופעמים יהיה מצד על דבר נכרא שמרה ית' ענין השלחה מיוחס לו
ית' אמר האור הנכרא שהוא שכן במקום כאמרו וישן סכוד ה' דבר
שמרה לעצם השלחה: ואם זה נקרא האשם השלכ:
פרק ל' ק"ג: ענין הא' מורה לעמידת האדם אחרי השליכה כמנוינת
וילך: והוא ידע לענין נערת מענין שיהיה מונח בו: ואמר בו
לען קמה אפילו כל זמן התאדה: השני כמו וית' שזה ענין: וק' השלחה:

כדרך

ס עת חיים פתח את א

ונתנה כדרך מלאכה. שיהיו כלו כל זכר ענין הנעשה מההנחה הראשונה
 ונאמר בו ענין עמה. וכל אשון עמה לכמה אלה הוא לפי זאת השאלה כן
 אישוד טוב כן אישוד רע כאלו נעתי מההנחה הראשונה לענין אחר כאלו
 אלה הנקראים החיים צדק. ונקמה על צדק ירבעם או שהאמלץ שלקטמה היה
 צדק לך ענין עמה מלאכה משה פתח ענינה הראשון לעמידה האדם
 על דמיון כמו כן אדם עמוק על דמיון. ונאמר לענין הפסוק
 כמו והעמוד מלכות. עמודו לא עתו עובד לא פסוק הדבור. והאמר לענין
 השמות ונקראו עמודים עמודי אלה. ונאמר ועמודו דמיון עמודי הדברים
 אפס שיהיה השאלה מענין הראשון. ורצה לומר בענין של פועל
 לענין האדם לעשותה בחוג יעלה כל הוא שמד על דמיון ונאמר
 שיעשה אותו הזמן באותו המקום השאלה לו עמידה דמיון. או שיהיה
 מענין השלש אשן עמה והתורה על מנה אהיה מלה דמיון לפי
 שנקרא מורה לענין ידיעת השם המיוחד אשם השלש. וכל זה מצד
 הנכונות שיעלו באותה מקום התכלית והתמיד ידיעתו ית:

צדק לך נצב. מלה משתפחה. והוא ענינה התייבבות דמיון.
 כמו אוקטם נצבם. יצאו נצבם. ונאמר לענין הנדחה
 המאונס את העם אף משה הנצבם. וכל זה הענין יהיה אומרו
 דכרך נצב בשמים. רצה לומר מנהיגם ומעמידם. בענין כדבר ה'
 שמים נעשו. ומנה הענין היה כל אשן התייבבות לכמה כליה נאמר
 והנה ה' נצב עליון. לא שאלו יהיה אלה השלש כראש הסלם. נקמצד
 היום פועל בו. ע"פ הוציאו במאה נצב. וכן נא אומר נצב אלה ה'
 אמנם ונצבת על הצור. וידד לכתוב ויהיו נצב עשו שלף התייבבות
 מדע ע"פ השאלה ומענין הראשון. ולא במאה סלם או כל השמים.
 כן נאמר ודושו מעי השמימה. ולא השמים חוק לך הסלם והשמים
 הם הכסא הכבוד. והאורח החם דמיון. והנה הוא הסלם הוא מצד דמיון

צדק לך ה' אשן הליכה ענינה הראשון הליכה בעלי חיים אמנם
 אמנם כמו וילך אורצה לכתוב. וילך אורצה כשען ה' אשן
 על דמיון. ומצד התכלית כמו קלה בנהש ה' אשן וכן אשן ה' אשן
 באשן. לא דמיון והתכלית שיחיהם. וכל זה הענין יהיה אומרו אלה
 נקל ה' אלהים מהלך בדרך. לא נאמר ומתבטט. וכמו כן אחר האלהים
 האשן לא השלש והתכלית אחר רצונו. וכל זה הענין יהיה אומרו
 השמות הליכה תכונה בליכה. כמו ילך לא לה נקראו לא תכלית
 השמות. וכל השמות השלש. והאשן אמנם תכונה בליכה כמו
 אשן אשן לא אמנם. ואכן יתחיל ה' כשן וילך. ליה אומר אמנה

צדק לך וידד ה' ענין אשן הליכה ענינה הראשון על תנועת בעלי חיים כמקום כמו
 ענין אשן ענין הראשון על תנועת בעלי חיים עבוד הדבא וכדבר
 ענין אשן ענין הראשון על תנועת בעלי חיים עבוד הדבא וכדבר
 ענין אשן ענין הראשון על תנועת בעלי חיים עבוד הדבא וכדבר
 ענין אשן ענין הראשון על תנועת בעלי חיים עבוד הדבא וכדבר

נחמ

והשאלו אע"פ האחלמה הנעשה אל הפה: גמולו כל יעקב פה: ואם
צאת השאלה יהיה אומרו ועצרתו באותו מצותם כל עבוד וזיכרון
ואמרו: אמנם ויעקב זה על פתו כל דבר שפע השדה עצמה ידע
משנה: ויהיה רצונו שכל השאלה לא בקטן הפעמיים: וכן נמי
באומרו והיה בעבור כבוד: ולכות כפי ענין עתה: וכח השלמה
עבור ואם עמד ואם יושב: השעבר פעם יתחזה ופעם יתעלם: ואין
זה כזה פעם מעתה כל עובד: כי באומרו כל באר הענין: ^{הוא} ~~הוא~~
פירש כי רצונו אל השיה לפי: ופירש ויעבור כדרך והלוי יהיה הקול
אבעצרו: להחטיא הכוונה וכיון כוונה אחת והכלית אחרת: וכאן
אמר שמה צד בנש לה בקלות: הוא הודיענו נא את דרכך כלומר
אני מעתה כל עובד ע"פ: ומען השאלה השבת באומרו אל הכול אלוהים
פתי: ולא ויעבור כאן העברו משאלה השדה פעם על השדה המשנה
אמנה: והיא השדה אחרים וזה חטא הכונה והתכלית אחת: והוא
הפעם נאמרה בטבע של האנוש: השדה: ופירש ד"ר שאפשר שאל
עבר היותה כמראה הנבואה כמו והנה הנהיגן ופירש אל
יעקב כן הדברים: ידוע כי משל לא היה מתקבל בדמיון באבות
במראה ואם בחידות: אכל כאלה ידעה אל הנהיגן: ואחרים פירש
שאלו ויעבור צריך דבר מצותך שפירש ויעבור קל: ומה יעלה בקול
עצ עברי: ואחרים פירש להעובד כבוד נבואה: ומה יעלה בקול
ולכות כפי ענין עבד עברי: ~~אחרים פירש להעובד אחרים~~ ויש
אין אמר שבאמר מרועה בנש לה בקלות: הוא הודיענו נא את
דרכך: והשבת הנהיג נא את כבודך: ונחמן החכמים אמר השוכן
בשדה או כל משתהן: ^{הוא} ~~הוא~~ שעתה בשדה: בשאלה
הודיענו נא את דרכך נאמר לו את מעבר כל טוב ע"פ: כל הכנה
מצאנו עומדי שבו נאמר ויהי אלהים את כל אשר יעשה והנהיג אוד:
ומצד הפעולה יוכנו הדברים הנרצפים: כאן הודיענו נא את דרכך:
שאלה הנהיג נא את כבודך: נאמר לו או מכל אלוהים פתי: שמונה
אמרת מצאנו אלא ייעזר בהשדה אמנה אמנה באומרו ומלכות אחרים:
אמר וכה השדה שאל השדה אדם אכיל ולאל אחרים: אפוא נאמר
אשר פתי לייחסו זה הדבור אמר שאלו על השדה מעתה כל טוב: כאן
סוכרים להרמזם או כוון לנענה או בשאלה השנה בקטן פעם: ואע"פ
בטוב: ואמר שבה הקטות ד"ר שישנו ע"י עשר זולה כל בשדה אחרים:
באמר ולכות כפי ענין עבד: ואינו נראה כי בשדה אחרים אמר
את כפי: והנראה ד"ר מדברין שפירוש שאלו אחרים יקיעה הפעולה
המיוחסות לו ית' ופי' שאלו כל טוב הוא רצונו או הנאמרות כלם
הנאמר כפי ויהי אלהים את כל אשר יעשה והנהיג אוד: אכנהיג שש
הספרות ענין מ' יכללם: כל יחס הנמצאות והוא יחס אמר אחרים: ואלו
הנהיג נא את כבודך: נאמר כל טוב שאלו הודיענו נא את דרכך:
ואינו יודע אם חלקם לפי חלק המצאות: שכל טוב הוא רצונו אל הפעולה
שמהם יודעו הראויים: שאלו בהם הודיענו נא את דרכך: וזה טעם
ועתה

ונתתי
 כלם ה' אפטר כל טעם הודיעה ימלא מחוה יהיה אל הנאצול ממנו
 עושי רצון: כמו שפרש במלה אחוה למאן אחוה ונתדמה בו ונתתי
 ארצותו: והנהוה אבכחוק ליעז זמך ההלה אמר והסודות כפי: שבאות
 ההלה לו היה צריך עזר זולתי: והאמת באמתו ושכחתי כפי הצרכו
 עזר זולתי באורחן במלה ונצטר על הצור: והיה בעבור כבוד: כי אמר
 שיתקם העובר עובר אם לא יושג כמו שיתבאר: ועוד יש לתול במאמר
 זה החכם איתן חש והערה מה הסבה: וכשאלו מלה נועצה שאלת
 הודיעני נא את דרכך לא הסיב לו מיד אע"פ כטוב בעיני ולא איתר
 התשובה עד שאלו שאלה יורה נפלאה אפילו מאתו: איתר: ש לתמוה
 עד שאלתו צריכתי למה קרה בשאלו מנועצה שאלת הודיעני נא את דרכך
 לא הסיב לו: איתר שאלו בשאלה יורה עמוה: עד שמהם אומרים שאלו לו
 כבוד הנמנע אשר ישמחו חלושי העלון שהוא כבוד נאמן: והוצרכו
 ליעזר השאלה אם היתה נמנעת ולא יעלה לידם: איתר: שכל המכילים
 העלון עיקרם הקשים: ואיתר יודע אם שאלו הודיעני כפי: או אם הודיעני
 ולא יכלו לומר עיני: אמר נצטר מעיני כלו הסדר ושאלו שאלת מונעצה
 מואחרת והוא אחר מונעצה אע"פ שהכונה: והוא בעבור שאלו על איתר
 עמו: ואמר והיה לא השלמה את אשר השקיעו: ואמר כפי יאכלו העשות
 אר: איתר שאלו הודיעני נא את דרכך: ואיתר נקדם שיתקם בשאלה המושנה
 שאלו שאלו אחרת אע"פ של הסיב שאלו השאלות היו באמצע איתר: והסיב
 על הא' מהן ועל האחרת לא הסיב: אמר אשר יחכם לסכור הסכרו הזאת
 מבט בשאלת הודיעני היה הרצון בשל הבהר: שאלו איתר יתבאר:
 ובשאלת הודיעני נא את דרכך בהיותה נמנעת שאלו בעוד שהאדם
 נפל כבודו: ואיתר שאלו לומר אפסית: אמר הרצון שאלו היה
 שיתקם נפשו מונעצה: והוא איתר: כפי שאלו להנהיג את ישראל: ועוד
 שאלו שיתקם נפשו מונעצה: והוא איתר: עד הסכרו הנדום והאיתר
 השאלות ואלו סכרו בה מושבות: איתר שאלו סכרו שאלו איתר
 כל טובה שובה על הודיעני נא: ודמך איתר הפעם שמה כדמך ואלו:
 אפסית איתר כמו והוא יורה החזק בעצמו: או יהיה דמך עד עתה
 הוא שאלו או תוכלו לומר כפי: אלא ייעזר בהלה אמר ממנה בלתי
 אחרים: ורצה באמר איתר כל טובה שאלו יעזר שאלו הפעמים
 והם כפי האב: והסיב אמר וחננה את אשר אחון: שאלו שאלו האמת
 שאלו או ושכחתי כפי עיתך יעז: והוא איתר שאלו בעבור שאלו האמת
 זמך ההלה העצמה לו ראית הפעם במאמר: איתר העבור ההלה
 בשאלו כפי שאלו הפעם בשאלו אמר כפי שאלו כפי עיתך: והוא טעם
 וחננה את אשר אחון: אלא בהלה אחוה אסיה הפעם: והוא טעם והאמת
 יכתיב: וכפי כבודו החכם שאלו שאלו איתר שאלו כפי שאלו האמת כפי
 כפי: והוא כפי שאלו: וכפי כבודו הפעם: אלא שאלו אמר שאלו
 וכבודו אמר כפי שאלו הפעם שאלו אחוה: וכפי כבודו שאלו
 ונתתי כפי ה' אפטר שובה על הודיעני נא: איתר שאלו שאלו
 הודיעני נא את דרכך: והיה הסיב חננה אמר שאלו איתר: וכתב
 וכתב שאלו יוכלו לומר כפי כבודו בעוד שהפסעם הנהיג את

אם תכבדו ובודיעו או תעבדו זאת הלויה אמרו באומרו ולפני
כפי יוציא את שיהא את ספר קבל אינו ואמעו מהלשן ומהותו זה הוא
כדי שלא תכבדו כפלו אמרו להכלים או ישימו כולם הוא ואף כי
הנשאר הנכבדו והנאמר מעצמן אינו צריך ומעשה מחוק יוכל
אשר להיות אמרו ולפני עזר אלה וואם הוא כן אלא עכל היות שבהשג
נפלאה שאין בעיני האדם הלידה ועם הצריכו בעזר אלה הלידה וזהו
שאמר והיה בעיניו כבודו ושארך בעתה הצור ושארך אף עכר יספר
סעיף השדה עצמה כהשגת משה ושמאלו השדה אף היתה האלה
שיסונה הכבוד עובר עלפניו והנה לא כןן הוא העשיות ו-ס' אף יסודם
(ס' השגת) על הקשיות שהנצחון אהבנ אהא לפני הקשיות מצד הפלט בעיני
מוכאוי ידוע שהיה אמר משה ואלהת הארץ לפניו ומשה הליכה והיה
אף הצריות אף אלה השגת עשה: לא אם הארץ הנדמה פ' שתי כדכונן ואין
הטעם שידע איזה ארץ הוא אלא כהנהגת הארץ הוא אכפני שאמר ואף
אמר ידועך בשם וזה מצד הן בעיני ואם מה צדקה שהלחמה
מארץ ועם זאת השאלה אמר הדועק מה אר דרכך והעלה לפני משה
זאת השאלה בעבור שהשגת אף ידועה היתה שהוא צדקן: ושל צדקן ידוע
מצדן שיתן אלו דבר חק הואו לו כדון: וכפואה שישאלו כעון העש
ובין חייבים באיה עם הדון והשגת העיון אכפני בעדס: על ס' קוואלכט
דרכי השגת במחלפת משה וכפון אדעה זה: ועם שאלו ואמר הדועק
מה אר דרכך והשגת עשהו בשאלה הראשונה פ'תן אפ'ן: לא אכפני בעצמי
אך כן והשגת אף: ומשה השגת אף פ'תך חלופים אף השגת אף וואמר
משה ובהנה ידוע אפ'ת ס' מצד חק בעיניך אף ושמך הוא באפ'ת צדקן:
הליכ השגת אף הדוכה הנה אף דכרת אפ'ת: וכפון שראה משה היתה
שאלתו בהודעה הדרכים שידוען מצדס שגם אומצעים כן השגת אפ'ת
ושאלתו היתה אפ'ת: ואחר השגת החלופים ואף עשהו: חלפ'ת
דעה שלא אחר השגת ואף השגת אפ'ת הדעה הדרכים: הוא כד' שיעצמו
כהנה עיון הדעה שאלו כראשונה: ועם שאלו בשאלת הדעת נא אף
כפודך: ס' ואי ספ'ן אף הדעה הדרכים אכפני כאת שידוען אמר
העצם שיהאמר אצלו הדעה הדרכים יוכן כן כמו שיעצמו ככד
מעצמן כן הנהגתו כבדל מהנהגתו: והליכ על דאפ'ת דאפ'ת
בשאלת הדועק נא אף השגת אף אפ'ת כאפ'ת עפ'ת: לא אפ'ת כלא
הנמצאים שטאזים ממש שגם מופ'ת: כמס ויהא אלהם אף באפ'ת עשה
והנה מוכאמר: אפ'ת אפ'ת שפ'ת: אפ'ת אפ'ת עשהו השדה
שיתה תפ'ת עשהו הנהגתו כהס: וזהו ונראה כמס אפ'ת: שיתן
אחרת דרכו והדעה: אמנם אמר וק'תל אף אף אפ'ת יתבאר כנהג
פ'תן זה המאמר: אפ'ת אף אפ'ת אפ'ת אפ'ת אפ'ת אפ'ת אפ'ת אפ'ת אפ'ת
מעשה כחיות הפנים: ואין טעם מעשהו בעבור שפלו נקשרו כהס
וכפ'תו הנהגתו שגם: ס' אמר פ'תן אמר אפ'ת אפ'ת: ואמר
מצדן הוא אכפני ידעה לא אפ'ת: וזהו כנהגתו אף יתבאר: וזה הנהגתו
אף: שפ'תו לא ימנע מדס ואף מאף: הנהגתו כאת אף: ואין הדעה שגם
אף הכן

או הכין מצו הוא נאמר ושמך מהפסח וכן הוא כי מניעת השנה עצמו
 ושיהיה אפילו חולש יעזוב אמת מרובה אחר שמה איתנו הרשעה בדבר
 שהיה שאלו אפסיה וינתן לשאל בהשגה למעלה ממנה לשאל נדבט
 ככך ידע שאתר ידיעה דרכו הוא השנה העצם ועל אומר הלאה
 נא מצו שאלה כליות וכוונת משה במה שחן לו כי לא ידע ליעור משה
 העצו להדיען והשית השית ורצה להודיעו אלה נאמר השית ואינה אמת
 מזה משה אפסיה כעזרת השם להשית ואינה אפילו כל עזרה אלה וליד
 ועל אומר בהשגה שהיא נאמרת בסל לא הלא למוות אחר כפי: או למשה
 סל כזה ושאל עליו: הוא פתחת המאמר כדי להעיר בהשגה שהיא
 נאמרת בסל האדם להשית כל עזרה אלה: ואמר לו בהשגה שצריך עזר
 אלה הנה מנוס אלה ונצבת עליה: ומה צור משתכרת ועשינה כזה
 המנוס היומו אקר כל הנמצאים: וכן הצור האדם פתח: לנקה צור מצד
 הפועל קבו אמר: וכן הפועל לא צור חוצבתים: ורצה במלת הנה מנוס
 אלה מעלה השנת עין לילי מעצם הכבוד: ואמר ונצבת על הצור
 פירוש התיצבות מצד והשכלות: ורצה במאמר והיה בעבור כבוד
 לו שההצור לעשית התחלת המצאות על פי סלך: ורצה לומר אמת
 התיצב על הצור אבל אע"פ העיר כעקרת הצור: ולא אע"פ בעצמי אע"פ
 על עיון בעצם ההתחלה איך נקרו והאלו אמר הפעולות הנמצאות בסל
 שאין עליהם ושמך כעקרת הצור כלן לפי כעקרת הצור: כמו לספר
 רבים שלמעט מחבוי: כי אחר שאמר לו ונצבת על הצור אפי' דע הקראים
 והלכס אמרם: היה ראוי לו לומר הטוב כעקרת הצור: או שאתר ושמך
 כעקרת הצור: אמנם הסנה בו כמו שכתבנו יע"ב המליצה הפועל הלאה
 חוצבתים ואל מנה טר נקראם: וכאמר ושמך כעקרת הצור לו
 אע"פ בעצמי אע"פ אל העין ולזה צריך עזר אלה למאמר ושמך כעקרת
 הצור: ולפיה ספי עיקר יע"ב: אהנה אליהו הנביא יע"ב לט פתח ביוצרות
 ומשה רבינו לא כן אלא נהפך כזאת ההשגה מעצם הכבוד באמר
 ושמך כעקרת הצור: ואמרת זאת ההשגה לויזה כדי שיש יחס הפועל
 אל הפעול וזאת ההשגה נכונה ונעלמת: כמעט שבהשגה הודיעת
 העצם: יע"ב הכשוח בספר הפסל ע"כ אמר והיה בעבור כבוד ושמך
 כעקרת הצור ולכבוד ספי עיקר יע"ב: ואין הכבוד ענין מוחס לו שהיא
 עזר ע"כ: אבהשגה אחו"כ יע"ב בהשגת הפסל כמאמר והסיבות
 אה ספי ונחיות אה אחו"כ: ומלת אחו"כ משתכרת כמו ליתכארי: וזו
 הטאגליס אמר ית' למלכס אחו"כ שם הם נבדלים מן החומר: וזו
 תהם כידוע לא כהשגה יחס הפועל אל הפעול: ובהשגה כזאת
 המעלה לו שמה ידיעת מצד הפועל מה שעלה לו מצד הפועל ואז
 ידע נשך הנהגתו כידוע דרכו: ומה שהשגה לא שהיא אדם
 לפעול ולא לאתרו: וזאת היתה תכלית השגת שמה כפי שידועת דרכו
 ודעת אומר מצד: והשית העין לזה דרכו מצד השגה הכבוד יע"ב
 שיאלו אמר פעולתו: ואז ידע כי כלם מעצמו נכלל מעצמו כן תהיה
 הנהגתו נכללת מהנהגתו: אהנה יצאן מכוונת הפתח לכזה בענין
 המורה הנוראה: וכפי סדר זאת ההצעה יתפרש ענין אחרון וילד ה

בעיני וירחיב עיניו למי ואמרו ההתחייבות לנאמרי כמעט ונכבדתי
הזכר דל השמו שנייה בשאלת הכ וכן אמר ויקרא בשם ה לוא על
השדה הקדמת וטוב למחשבה לעפר הכבוד באומרו ויעבור ה עמנו
ויקרא הערו בשאלה היא שנייה לו באומרו לעתה כל טוב והוא
ידע דבר מה שאמר ה ה לוי הקום וחזק בניך לחזקו כלאות אמות
פרק נ"ב ש"ב עיניו היא הערת הויף ממעם ומעם שלחך ממנו
כמו הלך ושלך ואח"כ הלואו בעת הערת הוא ממקשה
אחלבה ליה ממון קדם ואין למ הטעה כמו ש"ב יהא ע"ה
אלהך שענין הסיק האמות העת האמת אמות אמות היה
ממון קדם והוא לעת שיתו ולו ק"ה זכר אשר יבא מפי
או יסוד לנים והרוב הכתוב הלכה ללא הדבור בעצמו כומר
כמו דבר כאן הוא ש"ב כמו אמרו ש"ב הלך כזה היה ולאמרו
ש"ב הוא כלפי דבר כאן הוא ש"ב ופי זאת הקשאה תמצא כלתוס
השדה קשה או הוא ב"ב. ב"ב. כ"ב. א"ל. אש"ב. א"ל. מ"ה.
ואש"ב מ"ה לוא הוא השדה להעב אותם ככ"ל. א"ה. א"ה. א"ה.
ש"ב ה דכ"ב. א"ל. ו"ה. הוא כענין ושלך ה"ה א"ל. א"ל. ו"ה.
ענין לתמצא את ל"ב מוקסות ל"ה והא מענין ממה הא יוצאה ה
ע"ה של השדה ה"ה ה"ה ה"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
השאלה א"ל ש"ה. לעת סוף וכ"ה השדה א"ה ה"ה ושלם שיעת א"ה.
פרק נ"ג י"ד וע"ה עיניו היא הערת הויף ממעם שלחך ממנו
ע"ה וממנו ו"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ירב"ה כ"ה. והוא א"ה ע"ה ויר"ה לעת ו"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה כ"ה. ע"ה ע"ה א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
השדה כ"ה. העת. המולד פחות יוקם כ"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
יוקם כ"ה. כמו אמר מ"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
אין כ"ה. הוא סוף א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
(כ"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.)
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ה"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ל"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ל"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
כ"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ד"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
ה"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
פרק נ"ד א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.
א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה. א"ה.

מה

כ' מצוין תצוה תורה: יצא זכר השלך: והשאלו הציאה והכאה לענין אע"פ
שאין הציאה והכאה כ' מצוין כי אם מוחק או: כמו וכל הענין כ' מצוין אע"פ
השיר הנצוה אע"פ: ואפי' זאת השאלה כל יציאה וכ' מצוין כל
שם על דבר מצוין או אפי' השאלה הנצוה לענין ה' מצוין אע"פ
כמו ה' מצוין אע"פ: וכל ה' מצוין: לענין דבר ו' מצוין.

פרק מהל'א

ל' מצוין אע"פ: ענינם הא' חממות ונשיות אע"פ כמו
ה' מצוין אע"פ: ומענין נשיות כ' מצוין: וכל מצוין
מעלה ו' מצוין: מענין חממות ה' מצוין נשיות צדק: וחממות חממות:
לכ' מצוין העצם הלכה והכלל ומעלה ו' מצוין: ומענין זה ו' מצוין
חממות העצם וה' מצוין או מעלה חממות: חממות דם וכל מצוין
חממות הנדבקים חממות הם חממות: שמות הם חממות על העצם
וה' מצוין אע"פ או מצוין חממות: חממות חממות חממות חממות
המעלה וה' מצוין כ' מצוין כ' מצוין חממות על העצם
וה' מצוין ית' ית' אע"פ אע"פ חממות חממות חממות חממות.

פרק מהל'ב

נ' מצוין אע"פ: ענינם הא' חממות ונשיות אע"פ כמו
ה' מצוין אע"פ: ומענין נשיות כ' מצוין: וכל מצוין
מעלה ו' מצוין: מענין חממות ה' מצוין נשיות צדק: וחממות חממות:
לכ' מצוין העצם הלכה והכלל ומעלה ו' מצוין: ומענין זה ו' מצוין
חממות העצם וה' מצוין או מעלה חממות: חממות דם וכל מצוין
חממות הנדבקים חממות הם חממות: שמות הם חממות על העצם
וה' מצוין אע"פ או מצוין חממות: חממות חממות חממות חממות
המעלה וה' מצוין כ' מצוין כ' מצוין חממות על העצם
וה' מצוין ית' ית' אע"פ אע"פ חממות חממות חממות חממות.

פרק מהל'ג

כ' מצוין אע"פ: ענינם הא' חממות ונשיות אע"פ כמו
ה' מצוין אע"פ: ומענין נשיות כ' מצוין: וכל מצוין
מעלה ו' מצוין: מענין חממות ה' מצוין נשיות צדק: וחממות חממות:
לכ' מצוין העצם הלכה והכלל ומעלה ו' מצוין: ומענין זה ו' מצוין
חממות העצם וה' מצוין או מעלה חממות: חממות דם וכל מצוין
חממות הנדבקים חממות הם חממות: שמות הם חממות על העצם
וה' מצוין אע"פ או מצוין חממות: חממות חממות חממות חממות
המעלה וה' מצוין כ' מצוין כ' מצוין חממות על העצם
וה' מצוין ית' ית' אע"פ אע"פ חממות חממות חממות חממות.

ועמד בו. ואינו אקנה אותם על זכושתו אקנה כמזבזים
אורח עז זכושתו שהוא מעצמן או יוכל לעמוד ולישון עזרה כל
פירש כפי ומסרפי הדד יהודה קצו. ואמרתי ולא ידעתי כי רפאלים
כי לא ראיתי רפואה דמי שיש לו חולי. ומצב שאם חל עליהם החולי הוא
הם בעגרים אמר תלמיד והורדו כגד ונראה להם כי בזכותם הם
שמאדם. ולא ידעו כי רפואתם. ואלו זאת השאלה ואלו כולו הבאה
אשר לא מצב שהא מצב בו. הוא לצד יחס המצמות שאם השאום
כסא השם לאלו בו והאדם הדום כולו. היה האדם מכון הרוחיים לו
עצמותו וזוהו שנתנה בלבו מצב העולם הפולטטנה כרוחיים.
אם ילך וקבעה העולם נחלק ואלו חלקים. וכפי מעלה הרוחיים
כל מה שאפשר על עצמן. והייחוס שלה ושליו בשאלת חלק
דוכו של אדם והמשלה והלכו. ואם תמצא אהבן השתכל והכין
במצוות יקנהו אדם החלק והכין האדם. ואלו זה יתולק עליו
והיה כולו למעלה אבתי הספירה. וענין אבתי אינו ואלו אבן שאין
היה כן היה אומר כמראה ולא היה אומר כמעשה. כי הוא אשן אבתי
ואמר במעם אחר מתי ספירה. וסמוך ויהי אדם האבתי אבתי. ואלו ידע
הראשונים שיעמד האדם להגיד אינו אומר. אמנם יקרא בלשון אבן
ומקבל כל המצויים. ועל אדם כמעשה זמיונו אל החמה שפוטט צורה
ולכל צורה. אינם נחמים דבריו אפי הענין. אפני שברצון צורה ליהיה
חומר בחומר ולא זמיון באנכה. אמנם כחולן אפי שמתלחמתיים. וכן
החומר שפוטט צורה ולכל צורה כחולן יאמר. אמנם הדמיה שנתנה
כן עצמי. וכינין אבתי מן אבתי אפני שהאם כהאם אבתי הענין כן.
אזינו עצם אפתיים ספירה וזוהו. ונראה שהאם אבתי. והכא ספירה אצל אבתיים
אין אפי הספירה זכור וכהו ומקבל כל המצויים. והכא ספירה אצל אבתיים
שהם מצויים יהיה דם הספירה אדום. אינם נחמים דבריו רכבו אהרן
כעל ספר האמת נע שהאם נסמכה האבתי אל הספירה שספירה אצל
האבתי. אפני להתקיע נשאל כספירה אפני לענין זמיון הנשאל כחולן
יהיה כחולן מחלקי. ולשם אומר כמראה. וקנה כמעשה. והכין זהו זה
דמה אמה אשמת כחולן. וענין אהבה סולס מוצב מרצה וחולן אהבה
ואחם אומר והיה זה נצב עליו. הסתכל אומר נצב עליו. ואמרתי הנצב
יהיה נצב כחולן. ואמרתי הסולס הוא אמה שנתנה כמעשה אבתי
הספירה. כי חנה צדוק חלקו נכחם כי הם הלין אהרן השם והמצב
הכלל או אצל אמה. ועל אומר ואלו אבתי. ואלו אבתי. ואלו אבתי
חולן אל הנכונה אפי למען אלה יד. ובמצבות הנכונה אפי העולם
המצב אפי התלוותהם שלים נכחים שמתעצמות יהיה הנכונה
שפתי. וחולן האמון יוכחו. ולכן אומר ויקחו אהרן האלהים ויאכלו וישתו.
שלהם עונת לבד או נכחיה. ולא היה שלהם כל כך חנה
והקדמה השכלי כלי שמו אל האמונות כמזבזים שפתיים ואלו אבתי
שכל אפני עצם השלה כמו שהאם ונדע אלה אבתי. ואלו אבתי. ואלו אבתי
שהיה השלה מצותי. ואלו אבתי אומר מרצה יתו או אבתי אלה
אמה שמתו

ל

זאת שטמה צמחו דלין עלה ביום ההוא על זה הזמיר לו התקנות
 ליעשו כמות הארץ כל כך מצדס מרובט ידיעה השם ית' להא
פרק כח פועל ועשה עשינו האן אפשר הידים: כמון חזף יפעלו
 ויעשה השלח: ויבואו ארבעים אלפים צדדים נגדה
 ושלמי דה כחא יעני הען כלל ביום ועל האלףט ובזרה: וכן אלף
 מלפני פועל: ומעילם גאלה השאלה כל פעולה ומעלה לפלו אל הליה
 כחמון מי פועל ויעלה נזרו הדורה מרואל: ומלה כחאה האקלוט מפי
 הדימון אחרי שלחן היתה כהעדר כמו למחר עולה שוטה וכחא דיע:
 וכן כחאליה כחא אלהים: האלו ומה כחאה מהעדר: אמר יצד מראה
 עשינו האן כחא יצד חרל שחא כעלה בידי: ומראה לעני שאין
 גלמי אלו יצד עתה עתה חונ: פירות להתע חורס מחלפות מעלה כל
 היום יוצד חונ עיון לעשו כן: ונקראו היתה יצד כמו שאמר כי יצד
 אף האדם לעל מנעוה: כאמר חילת החלפות הרעה: וכן על
 החלפות העובות כחמון יצד סמוך העדו אום יוקף זאת השאלה
 מאה יצד שמה אל הליה ומצד הוצרה לעני שאינו גלמי אפי
 א' פירותים ויצד חוח אדם כערכו:

פרק כט יד: מאה מלמדה: עשינה האן וית' יד: ויהי כעני
 הלוח נק' כדרך עולה אשלים: ומנה הלה אמר נפלה
 נאו כד: והיה בעני האמר היד יאב אהך: לא בודין ומחמון: וכן
 ותל יד: לא דוד ומנה היה אמר ידך עצבות ויעשו: שכמה אין ברחם
 השלח יד כח אמר ואירמון: ויאמר בעני המכה יד: ככדב על אנתה
 יד: אלה נודה לאר טוה: ומנה יהיה אמרן הנה יד קחיה מפי ידך
 כדד: שפה: ויאמר בעני הכח אידכם היתה גלח אכם: לא מכחכס:
 ומנה יהיה אמרן היד התעלה: הן לא נודה יד ה: ויאמר בעני בערה:
 הנה ידך אענה: ויאמר בעני הכחאה היתה יד ה: ויד ה על חונה
 או שאר ידך אלו הכחאה ידך הדי: אפרוש כפי: ויהיה שם העל
פרק ל כפי: שם טמר על כפי: הנה ידך קלטה
 קלא כפיס חקך: על כפיס כסא אור: הנה ידך קלטה
 כפי אום: אצד הדמון: והוא אעני שאינו גלמי ובתבואה כפי
 ושהכונה איתו זכר יופע להדי אחר וידעם כחם אכדו ונקראו
 בעבור שמחלפות נדמורו בידים ובכפיס: ומנה ואלוה כלפי

פרק ל כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה

כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה
 כפי: שם יצע: הנה ידך קלטה

פרק לב

יחידים שם נאמר והם בעל צדדים והצד הא' הוא צד נכבד
נחלק יחידים ועל כוונת יצחקי אונת ומכני להכח נאמר כוונת
נערו הכח בשם יחידים כמו שאמר ויחידים יחידים לך כל כחם ויבחרתם ואלו
שפלוני יצד יחידים להאז זכר השם וכן רצה לבחור יחידים ה' נאדרי זכר
פרק לב מצביע לשם האצבע ידוע ומכני לכל פעולה שיפעל האדם
הוא עני האצבעות השאלו אקטולות השיה יחס האומציע
באמרו כי אראה שמך מעלה אצבעות והוא במעט אחר אחר בזכרה שמים
נעלו והנה באר לבחור נאמר השמים ונברואן ונרא האמאר בשם אצבע
וכן נמי כרוכים באצבע אלהים כל שישו חכמי אלהים ומכני להכח
מלאכה האצבעות נתיחסה נתיב הוחור אל האצבע והוא רצון האלהים
ואת היה יצוא הכחכה ברצון האלהים יורה נפלא מברוא השמים ואם
נאמר שהאצבע הוא זכר מצדד אל השיה יחיד כזה היון והסתכל אמרו
אלהים ולא אמר ה' שהוא שם השמים והמפלג בזכר כאן הוא העל האמרו
ועד אמר אלף כתיבת אהוריס

פרק לד

כה: שפה: ולשון: שלתם ידועים מהם כמא השון זכרים
השמיים ומכני להם כל הדבור נערו הדבור בשמים באמרו
ה' עש אהרז וספה אהרז אפס: וספה נתיב: ה' אפס: שפחלם הדבור: כל
ה' אפס: ימה אהרז: וספה אהרז: וספה אהרז: וספה אהרז: וספה אהרז: וספה אהרז:
פרק לד אמורה: ודבור: ענינים ידועים שמה אפי הס כמא השון
שהוא אורחות כוונות חרוך מול כל בעל יועל: ויהיה
בענין המלכה כמו אמרה אהרז: דבור אהרז: ענינים המלכה:
ועל און כ הענינים היה בענין הדבור אל השם: אך אפי הענין
הואלן היה הדבור מיוחס אל השם ית' וא ליה כו אמצא: מפס
להדבור כרוך אל בני השם: והלית רחוק מהו שמות: אך הדבור
יהיה נברא מתחילת אלפסן ויחיוסם און באמורה החכמי דכני יוסף
כאלף יתבאר בפרט מפרט זה האמרו: ואין ליה הדבור כוונות
השיה ויחיוסם אלפסן ויחיוסם און: הנה מצאן ויאמר ה' אהרז: ויהיה
זה ענין נכא: ויחיוסם הדבור אל השם: כל כהיון אמצא הדבור אמצא
וליה הדבור נמצא לעצמו כל ענין (ספ' כיון) יתבאר בפרט כלטכניס
בענין הנכא: ואם תרצה ליתבאר ארזה פעמים יוחס הדבור אל השם
ע' ההסכמה הואלונה לפעם יוצאות כלשון אמורה ופעם כלשון
דבור: ואופס הדבור ידועים להם מאו והדדה ויגוס וכיוצא בהם
והאמורה איתם כל סמיכה: ועל יצדן האמרו ח' מדבר ואוצר המורה אמורה

פרק לז

פרק לז פתם: מה משתתפת: ענינה הא' ונהלכו כל פתם ויחיוסם
ואמר הנכא: הם הממנות והכעס כליעל כנפס שוס
פעלה נמי יעל כהן כמו היותו בפרט והאמורה בכלל והממנות
והכעס כליעל פעולתם בכלל נמי תראה להם שום כיון בפעם:
אך נראה הכעס והרצון בשם פעם: באמרו ופתה אהרז: ומה
יהא אמרו פת' ה' כתיב דיע: וכן יעני הממנות האורה קטן ע'א
עבדך ייאל' ה' קטן אהרז ויאמר יעני הממנות: כמו ויחיוסם כל
כעס אכבד: על פת' אהרז אכבהם: ומה ליה אומרו אהרז אהרז
על פת': כל שא יתחבם על מצאות אלהים אחרים: וכן נמי אמרו
ופס אה

ופ' לא יראו אמת מצוות כלומר או הלא נא א"כ. כי הכרת האדם
מאותו הוא בפניו: ע"כ כנה אמת מצוות ית בפניו: יכן נמי
באותו דבר ה' גא' אלה פ' נ' בפ' נ' ה' מצוות במצוות: כי אמצע
אע"פ שאי יתו נראים הפנים:

פרק נ"ז אחר: למ' מלות: הוא למ' הדב: אחר: האלפין: ויהי
למ' הזמן אחר הדברים האלה: כי הוצא הנדמה האחר
המאמר הזמן: ונאמר בענין דדבר והאמת אמורה: אחר: ה'
אלהים האמת: ולא יאן אחר: אחר: אחר: הכתובים אל'
אמרו אבות: ומתו ומות אלה אחר: הם המצוות למצוות אמר
ראשון: ואחרון פ' למ' אמת מצוות: והענין קודם במתו למצוות
ולשם הפעל אחר הפעל: וע"כ אמר ופ' אחר מקור: והיא השדה

העיונה במה שסוף לכל האדם והפ' אחר: וכאשר אמר יחס
הפעל על הפעל וכה סוף כמות ושמך בענין הצור: כמות
שמהך בשלש מלות צופי: ואלו אמר הפ' אחר ולמה כפי' אחר:
פרק נ"ח א"כ: למ' מלות מצד השאלה: ענין הא' יאמר על לב
שאלה: ומפ' שהא' אלפין קרובה נרא החכמה נלס א"כ:

כאמרו כל' צפנתו מחרף: והשדה אל אחר: ואומר כמ' אע"פ: לא
במך א"כ שהא' חלק מחרף המעשים: כאל' אמר הזמן אע"פ: הו"ה
א"כ: ויקר בענין הקצוץ א"כ אחר: שפי' ומה יהי אומר לאכ"כ אכ"כ
והנה א"כ חזקת א"כ לא ככ"כ: ויהי כשם החלפה אל' א"כ
כ"כ חזק: ויהי למ' העצה ק"ל. שאלו א"כ אחר: קוף דבר בעבור
שאלה מרכבת האלוהי אל הנק' וממנו באות כל הכוח: נראות
כל הכוח בשלש: והשאלו ד"ס הכונה השם אל הא' כמ' השמה

והעצבון וכוצא במ' אמת ויתעצב אל א"כ: שמחה בעליו:
פרק נ"ט ילד: מלה אמת רבת ענינה הא' על בלידה ה"ך הרה
יוולדת בן: ה"ה וולדת יחידו: ונאמר ילדה אע"פ הקדיה
והחזק בטלם חזק יולד: וא"כ שמה א"כ הנותן: נעצו הנותן ילד
כמ' אחר יוסף ומחלפת ו"ס נעצו ילד באומרו ובל' אכ"כ א"כ יוסף:
אמר טכ"ס: ע"כ נראו האמרי אכ"כ א"כ הנכ"כ א"כ א"כ א"כ:
זה הענין אמר אמר וולד בדמותו בל' א"כ: לא א"כ ונאמר אחר הנהגה:

שם היה חצה חכמה האדם הוא א"כ קודם לכן והכל והסוף
בתכונה האדם והמה א"כ: אבל חצה במלת א"כ שכל השלש
שמה אמות האדם והענין ה"ה אמר צור ילד השלש: לא האלה
אמר המצאן אפס ומה לך שמה האנוש: כמ' אמת שמה אמת

פרק ס' כנף: למ' מלות: ענין הא' לא כנף: והוא
על הנצה: על אצבע כנף: כנף: כנף: אחר: כנף: אחר:
ואמר אע"פ שהשולח מכה במנפה לא פהלת האור: ואל' כנף אחר:
ואמר בענין הסוף וה' ילד ע"כ אחר: ומה יהי אומר אחר אחר:
כנף: והנה כנף חזקה: לא חזק צלו וסוף א"כ השמה א"כ

הראשונה והענין המענין אחר: והוא א"כ א"כ א"כ א"כ א"כ
כנף

בתיאור יחודי ובהנחלת מיעו האחר. נשאלו האופנים אשר יחידים וכללם
 גבורת האומות הסכנות מכוחו של ליהוה ועל כן הטבא יעשה ויגות
 באמת ויגות יעו חילי החיב רניע כעין הנחה הנורא: ומעו רניע
 זמור כסא ועל זמור הכסא זמור כמחא חזם אלף אמר טוולמעל
 כעין הקלמה וממתינו ולמעו זמור אל ונודה לו סכר. ומעו הוא מלכה
 זמור סכור ה: וזהו הכבוד שנחא לכעו נשאר הכבוד יועט
 לטנת הכבוד ונסייעת הוא החקות הכלקה והסתנוותה יעו מאכס
 וא לל של העתה והדבקה חללה: אהיה לפעולות ליהוה יעו מאכס
 סכר נחמך זי מאל ליק יצוהך: ונאמר ופא ה' אלהי עבדך עושים עמך:
 והנה חרה כי ההלחה לטכא (טכא לכה) ונמנה יעו של ה' בנשאר
 יעו האמצעים בלכאום: ועל יחדיו האומות הסכנות אלו יעו
 שלכא. אלו הם זי מאכסות: והם גד' מרכבות לכמה זכרין באמרו
 ואילוב ואילוב יעו והנה זי מרכבות יצאו מן לט ההרים והקרים
 הרי נתלה: וככאן נאמר בקוף כבוד ה' אמנמן: כעין וקרא זכא זה
 ואמר גדוש גדוש גדוש ה: ומה שנאמר והנה ימלא עין כעין שנאמר
 והנה לוח סערה ועין גדול: ועל הטבא שלטאס על המראה ואמר
 ואלף מ' כחמה חוקי: ואמר ואלכ של משמין לבנה ימים: ועל זי מראה
 הלטה כמח אף היה שייעו הכבוד מעל מרכבת. ישאל האוחזת
 ומכבה הכלית: אלא יעקב אבינו זי מה שראה בתומו והחוקיעל
 חרן ושלח להלכה עצמה ואמר ישאל כאלף נאמר זי מראה חוקי
 הנה כי אס בנה אהים: ונאמר ויקרא אכרם של המעס הוא זי מראה
 כזוה כעין לבקיעו אכרם למה הם הארץ הזאת: ושלכא רצה
 אכר מעלם של עיפי שליה לוכן כדכהי נבאיהם הלחה כאמר
 וכסדלו אחרן ושלח: ועל ככה כנה העלמים שמחה על עוצם
 קלחתו כאמרו והו עעלכ של כל הים: ונאמר המזיעה ה
 אחר כה: ונאמר נוקא אהים אמנמן: קמנס במאורות יעו
 בעטה שחרה אף ה על שלכא אכר חוע מעליהם של ה' אחר מורעיהו
 ודכח אחר ידועים: וכלצה הלית אהיעסס ואיעסלס רניע יעו יעו
 וקיים אלף ריה אהם הבזחה: ועל כן רצה ליקס הוה שלח ושלכ
 על כסא רם ושלח ושלח: ועין הלרפיס של הם אמצעיס והם מראים
 זה אזה גדוש עק: וינעו אמור הסכים מעו הנוח: אמרו ועל כן אמצעו:
 והנה מאל עין מראו ועלם קלסל: זהו מלא כל הארץ כבוד: זי אהים
 שפע זה של ובה ימים: ועל זה ענה הטבא ואמר אנו יעו כדמה: אכר
 נאמר במאורות הטבא ה' כחמה ה' אהים הערבה וכאן והה נאמר
 מל הוכרם שלכה: והוא מענה הילוכה כאמרו קלסל העסרה:
 ענין שלכה איו התעוררה הטבא ה' כאמרו ויעו אלו אהז מן האכס:
 כל הפילה הוא עז להוכרם: והטבא מוכר ממנו כעין החוקה
 וקל הייעז אמר עז מיה ה: ונאמר ויעז אלף אס שלח עיני מאין
 יולכ וכתיס מאין אהזם והאזמה שלכא שמה: וכל זה אכר סור
 ההלחה ליהוה מוכרזת ושלח: ושלח הלחה הכלית שלחם
 כל ייעז רע מההדבקה אומות העלם שלח חוק המעו כאמרו אלף
 חוק האחר אורם אלו העמים: ועל הכעו כמאמר זי החוקים מנעים

וקיפוצהם בארצות ואהיה אמן לבעט: והאטעם הלחמו
עיהם לא יעלה אורם כל אלא יהיה מצולס בעת שיערומן אומה
הסבות והנין את ישראל וזהו שכתב ויהי לכם כהקדש כהקדש
אסותם ואנעל גם אבותם והנה כהנה אורם כי את האהיהם
איהם אחר סוף הכבוד נשאר ישראל שמה האמצעים: כהנה
והן אהב מתחנן עמי על אלה כי אים מיכל לרבים: ואמר כעת היה
עמוד מיכל לשר הדגל העומד על בני ישראל: כעת שנתה והנה לך
יון כהן ושריאל כהן עוז לנדי: כהן או יהיה הלחה לסנה
עבדא לשמה: ועכרמא השיה מתיחס הכהן: עד שוב הכבוד
להא הלחה העצמה: עם נאמר והנה כבוד אלהי ישראל בא אדם
תדיס: ואמר ועיה: חתן את זמרים ופיה אלכיהם אמר ושלכיה
כיהם אעלם: וחלק שרצון כל על דבר נכח: אהמהם כיון כבוד
ה' מתמן ובעת על זה דבר נכח: ומציעה כיהלים אעלמה
כיון איתעלה אדם הפלע: אך ככל אנום לזכור שכנה הכבוד
הוא לען הלחה: אמם הלחה יהי אממה כהקדש חתן
אכרי האדם עיון ולפניה: ועל יען הוא מושב האדם על הכהן
כהנה ומתקום כהנה הכהן עזי ארבע הארץ לסתעל אלה
משאר אורם על מצב אילות: עם אההן כהנה אל ונדו אסכיה
אסעה הוד הלחה: יהעיהם ננה ידעם יהי אסיהם
והטעם והיה אית חקיה: אכן אממה אהנה ולמעלה כעת
כהנה אל סכך כיהה: אלה או יהיה אממה: וזהו אפנה לא יהיו:
עם נקח נשם חמה שלים אלה אממה עצמה יהי אפנה
העומדים אפנה אפנה הלחה נאעיה: ומלי הכהנה ידעם
אממה אממה אלה כל הארץ כבוד: לא הירפלות הלחה בעל
השם: אהמה העצה וההנה והפניה והנקה בהתפלע
הלחה: והלינה אהנה כהנה הלחה: וכל זה כהנה אממה
ואל לן כעת יהי לן אממה ננה אהנה אהנה אהנה
ואמר כי את ה' אלהי: ואם הכהנה אלה אהנה אממה
ליכה אוקסה אלה

סוף סדר

פרק ס"ד כיון שנתבאר לנו שהיה נמצא באופנים חזקים ואינו נחלק
ואכ"כ כח"כ: צדדים אנטונוקים האופת איחוד השלם: וז"ל
אזער שאלת א' תורה על הרבה עשייתם: ועונתו כ"ה האדם י
דרכים: הדרך הא' שהיא עצם א' שוט ואינו אורכב אחרים: וכ
עצמות יקבל החונה: האופת השלם האמין שהיה א' בעצם אמת
ואין אמת עצמו אמת אלוהים: האופת ה' האמין שהיה א' חזק
בחיות המצאות: ואין עצם אחר גורם עצמו מחוייב המצאות: כאורה
פנים צדדים אמת אקיים האופת אחר עין השלם! אמתם: ואמתם
הוא מחוייב המצאות הוא אמת לכפר נתיבא ונתניית באופת חזק
מה שאין גורם אמת: והוא מחוייב המצאות אורה של עצמו אינו אורכב
מחוקים מסתם להחכמה הנמצאת בו היא סבה המצא הנמצא
הוא א' אס' חזק בכחית עצמם הס' אפס' המצאה: ואס' חזק
מצאות אינו אלא מצב הכפפת: וההרפכה (המצא אמתה היתכ בסת
ס') היא סבה מצומת: וכל מה שלם סבה למצאות הוא בעצמו אפס'
המצאה: ואמתו כוצים עצם מחוייב המצאות שאין ע"ה למצאות:
זיהיה צורת האופת סך: (צורת האופת שאין הטיה אורכב א' הוא א' מחוייב
המצאות) האלה הוא מחוייב המצאות: ואין אחר (ס' אחר) מחוייב
המצאות אורכב: מהא התלבה: אין האורה אורכב: (עכ"כ צדק
א הכתן אמתו כל זכר שמעא אל הרפכה וגמ' א' שיהיה מכל אפס' למת
החוק לעצמו: אפס' שמחוייב המצאות א' שיהיה לוס אפס' למת של א' כו
אצד אפס' החוק או ימצא רק כח"כ ומה שאה גורם הח"כ יחוק בהחוק
הח"כ הוא הנשאלות: ואחר: שנתבאר באופנים חזקים שהיה אינו
נוס' ולא כח כח"כ והק' לא יושלם בו חוק: ומה' היות שלם ית אפס'
לחוייב המצאות העל' או לאחוק עצם כל הרפכה: ושלם אמתו כל
החסינות וחייבתו (ס' ויחזקו) אפס' השמות: אס' נחוק שלם שלם
צדק שיהיה גם האמחוייב המצאות: וכל מה שאמתו בעצם החוק
צדק האמת בעצם השלם: ואס' יהיו למה ש' המצאות א' יושלם
בהם החוק עצם יכול בהם האספק: והם עצם נכבד מן השמות:
אס' א' אפס' שלם שום בעת האלקות מכל: היות בעצם כל אחר
זכה נוסף בו יכל מן האחר: א' מצא כל א' בעל ש' דברים: וזה מה
שבהשגח שמחוייב המצאות א' שיהיה בו אפס' חזק הוא א' כו
בעצמו: אס' ושלם א' מהם נחוק אחר בעת נוסף לעצמו: הנה
יעלה ש' א' יהיה מחוייב המצאות אס' שאין בו הרפכה: והא' שנתן
בעת נוסף לעצמו: נמצא שהוא בעל הרפכה: (ס' חזקה) והוא אפס'
המצאה: כ' אחר שלם כולל: כח"כ: אלה הן: צדק אפס' ההפך של
כ' אחר שלם: כ' א' נחוק א' וכן ה' א' וכן ה' א' וכן ה' א'
זכר א' אחר: א' אחר העתן ל' א' וכן ה' א' א' א' א' א'
האלהות ש' עשייתם: דרך א' כ' חזק בעתן למצ' העולם עצמו
על מצאות האלה: ואילו מצאתן חוק כפעולות היות אמתם כס' חוק
הפעולות: מצאות כ' כ' כ' ואל' שלם הנמצא הוא כ' א' א'
קצת בקצת: וכחוק של מעלה מתבטח נמצא אמתה: א' אפס' יהיה

ואם פועל כפני עצמו. לערך אחרי שהם שנים בענין האלוהות יתן
שנים בענין האלוהות בפעולותיהם. ויהיה פועל האחד הוא האחר.
דרך אחר ליתקרב אל ה' שני אלוהות. ואיזא זה אל פנים. אם
שהוא שניה פועלים יחד. אל שיהיה הא' פועל בעת ה' והאחר
בעת אחרי. אל שיהיה הא' עומד בענין ה'. והאחר בענין אחרי. אל
שהיה הא' פועל והאחר שוכן. והא' שיהיה לעולם פועלים יחד אפס
שה' איזא שני ענינים. אם שלש יקרא פועל הא' בשניה אפס
שה' או יוכל לבדו והשליש פועל הא'. והא' יוכל להשלים הפועל
הא' אפס הא' יהיה אחר ולא יתכן שיהיה הא' משני ענינים. אם שלש
יקרא פועל הא' בשניה. נאמא הא' חסר הצטרפותו הצטרפותו
לשני. אחרים האצאות ועצמו ראוי שיהיה כשכחיה השלמה. אחר
לשניה שני העצם ראוי שיהיה פועל לעולם אחר. והא' ששאר
כי התקן ששאר הא' בלתי שלש פועל עד להצטרף לשניה ה'
נאמא כחון האחר השליש כל הפועל עד שלא יתקיים לו אלוהות. כי
הנאמא אלוהות יאמר בהקבץ של הפנים בשלש א'. כי אחר שלש
אחר התקן א' הא' ולעצם שני העצם ראוי שיכלו יחד אחר. ולזה א'
אחר עד הנאמא דן אלוהות. כי אין הנאמא מצד הפועל נאמא
פועל. כי הנאמא קראו א' בלתי א' העולם שיצא לז' פועל.
ואם פועל א' אלוהות פועל אחר. אחר שלש פועל השלש שלש
בשניה ונאמא אל האחר. יצא זה יחייב אלוהות. והא' כחון אחרים
האצאות. והא' שלש א' כי הפועל אחר ושלש אחר. אפס האחד
יהיה אחר. אם הפועל הספיק בהוצאת פועל א'. אלו אחר יורטו
אל השלש. ונאמא א' נאמא באצאות אלוהות. כי א' שיוצא מצד חנייה
הפועל והא' שלש א' הא' פועל בעת אחרי. ולכ' פועל בעת אחרי.
לזה א' איזא משני ענינים. אם שיהיה הפועל אפס שיכלו א' האחר בכל
הענינים. אל שיהיה נאמא. והא' שיהיה מצד הנאמא אחר שלש
שני העצם. בעת שיכלו הפועל א' אחר ראוי שיכלו א' האחר.
וה' הוא אפס. וה' הוא אפס ראוי שיכלו הפועל א' האחר כל
הענינים הא' בלתי. והאחר שלש פועל. בעת אלוהות וכל הענינים אחר
בשורה א'. אפס. וה' א' יכלו א' א' אפס סבך שתיקן אפס זה
בעת א' זה בעת אחרי. אפס נאמא שהנאמא א' יעלה. לעז אחר
לשניה שני העצם הסבך א' בלתי כל העצם. ובעת אחרים
א' חקוק אחר. כי אין עד פניה א' א' אחר בעת א' הענינים. ואם
ה' שיהיה בעת אלוהות. ונאמא שלש פועלים אחר. אפס נאמא
כחון. והא' שיהיה הא' פועל בעת א' אחר. אפס שלש
שני העצם בענין האלוהות וה' א' נאמא בפעולותיהם א' אפס.
סבך נוספת א' א' אחר בפעולות. וכל שיהיה שהנאמא א' יעלה.
ואם א' יהיה אפס סבך אחר בפעולותיהם א' א' אפס בפעולותיהם
א' בענין האלוהות. וה' שיהיה פועל הא' אפס פועל האחר. אפס
שהיה הא' פועל והאחר שוכן אפס שהתקן א' השלש א' אצאות האחר
נאמא פועל. וה' אינו פועל א' אחר השלש אצאות. אפס א' סבך
שתיקן אחר הא' פועל והא' שוכן. והנאמא א' יעלה. דרך אחר ביקור.
כאין נאמא

והנה כי חכמת הנביא לא ידעה כוונת החכם לאפני חזונו דעת
האשתי יחולו האופות אך העין כחה להאחז אמונה ודעת
הנביא אך הקנה כוונת החכם הנכונה כי כבר באופת השכל
נאמרה יחזו יתי וכו' הוסכל החכם האוסף כן הדיעות אשר יחול
בהן הדיעה וכן הדיעות להתחונן כפי הדיעה: דן דעת החכם
כמה לספרת אפני שאין הכרח לדעת הכחדה לע עמנו יתי נודע
אמונה הנביא ואם ילען המצוא בהכחדה לע עמו אמארה נביא
אין היגן כהה מה שאין כן בדעת עצמו יתי: כי ידעת עצמו יתי
יהא נאמרה אמארה הנביא: אפני שפדעת עצמו יתי העלה לכן
דה יחזו יתי: ומה שאמר הרב דבנן אהרן בעם האכנה נדע כי
אפני החכם רבי יוסף היה אמארה הכתוב ואייה על יחזו יתי
נראה אכפך: אמנם דעת החכם רבי יוסף כלם להורו ונתאופת
הכל על יחזו יתי כן הורה אמארה הנביא: ולעף כוונה על יחזו
יתי: וכבר ידעת מעלה האוסף מן המעלה והוא לן אדעם אהנה האוסף
ולתקול המעלה: אהחכם הנכונה לא העלה המעלה אלא לאו לאיצלחהו
הכל לעת יחזו יתי אלא וילען המעלה ואין היגן כהה: אהחכם
רבי וחורג רבי מלה נע פירש פירוש נאורה בפסוק שמע ישראל ה'
אלהינו יגון כצונק דעת החכם רבי יוסף האורה: אלה שמיעה
אמארה נלקחה לענינים דבנן אמארה יען שמע קול אמארה
שמע כה פדעה ומאנה יען קמו דבנן השמיעו אל כל דבנן
ומאנה יען נבא ושמעו אקול: ומאנהו יען הכנה ונתה
יעקבך אב שמעו ומאנהו יען להרה וליחיהו דוד על שמעו:
ארהו כענין זהו האלה כנה אמנם יען נבא וענין הכנה:
וכעבור אמארה ידעו קולת לה כהו אנלם להם לאו: הכנה
ואנלם להם לאו נבא: והיה אמארה שמע סוכה לע פדעה יענינים
אדעת יחזו יתי באוסף הכל מי שהוא לאו יאוי אדעת באוסף הכל
ואדעת יחזו יתי באמקל מי שהוא לאו יאוי אדעת באמקל:

פרק סו

אמנם בהחנה הרבו מעצמו יתי כהו אהנה לענין
החנה השלמה מצד המכנס שמעו כהנה כהנה
כן אהנה בהחנה הרבו מעצמו יתי כהו אהנה לענין
כל המכנס אהנה אלא דבן הכל אהנה כהנה: והסכה
זו היא: במאנה רוב הפעולות והחלוקות באות אמארה יתי יחסונו רוב
יענינים כפי יחס הפעולות: וזה אמארה שמעו כענין האהנה יתי:
אמנם מה שמעו מצד דבני הנביאים ילען אמנם אהנה כהנה
אופרת אפני השלמה: אכל התאמה להם הפדעה מצד השלמה
הם: לעי אכל התאמה יודע הלה: אהם יכלו וידע ה' חנה ונאמרה:
אמנם איכות ידעת שמה היא: אהנהו במאנה אדעם עלה מעלה
אפני אהנה כספור יבא: אלאה השלמה כהנה את העולם נאמרה
אמנם יבא: אכן כהו במאנהו אדעם עלה אמארה אהנה אהנה כספור
ידע: אהנהו להלה ילה אמארה אהנה ילה אמארה אהנה
אמנם נאמרה אהנה יודע: אכן כהו במאנהו אדעם עלה מעלה על פני ילה
כנה

וגה לקר. אמנם התקן השט ליהיו עשירים רכבים נמצאים בעצמם
ליהיה עצמן מורכב מדברים דברים מחולפים זה אזה ויהי מחוייב
המצאית. אמנם אפני להרכבת הכל היא סבת מצאות הכל. אמנם
התקן כל א' בקחינת עצמן אפני המצאה. ואמנם רוצים עצמם אחד
שלא יעלו ולא יפלו בעצמן לומר אפניקות. ואז מורה יהיה בעצמן
מחוייב המצאות. אמנם התקן השלם. ליהיה היתר עצמם אפניקות
מאין הרכבה ולא דבר עשירים כאלו לחיים לומר העין באמין לתקנות
כוננתו להעצם א' יוחס בהרבה עשירים אפי' ייחוסים מתחלפים
ואם בהתקן הייחוסים יחוייבו דבר עשירים. אמנם הוא עצמם אפניקות
דמיון הכל שפני עשירים רכבים ומתחלפים ומתחלפים והוא כה' א'.

ואם יתקן. וכל אלו הפעולות יפעלם ק' א' לא חב עשירים
כך היות עצמם א' יוחסו לו חב שיתקן אפי' ייחסי פעולתו בכחינת
עצמן. ולכן האמנם שהוא הידיעה והוא היכולת והוא החיים והוא הרצון
והוא המצאות. והם עצמן ועצמן הם. לא עצמם א' פלוט בלי הרבה
ואמנם או הלאו עצמן יהי בלתי עז לטבול בהלמותו עצמם הודע
ועצמם היכול ועצמם ה' אפניקות. כמאצד יחס הפעולה הייחוס
דבר לומר בלתי לתמוך על אחרת ייחוס. ובעבורם לא היה לומר
יכולת אחרת על אחרת. לומר כמאצד אחר. ה' לומר פעולתו אפניקות.
וחיובתן שמהו הכחות הפועלות אפניקותם אל ליהיה שפני אותם
הפעולות. א' ל' דמיון כמאצד לומר והוא שפני דבר א' אמנם על איזה
עז שפני קמאיתו. ועל איזה עז שפני דמיון ודמיון יודיע. לכן
נא הדיון להיות ח' ומצה ומצא. לא שפני. עצמן יהי. א' נכבד
מאמר חסמינתו בה נמצא מוהספורים. אכל יזענו נמצאה שמה ח' ולא בחינת
ספורים עצמם. לא הם בעצמם עצמן. כל האין חיים כמאצד כ' הוא ית'
הם. ואין דבר חוץ מעצמן. ואין כוננתם אמנם ופניו מצאיתם הפלוט כל און
למם הם עצמן. אין כל א' חוץ העצמם הדברים אכלי ליתבן לו האחים מחיים
לא לעצמם היכול חוץ מעצמם לחיים שיתקן בעצמם וכל עצמותם
וה' יהיה זה דמיון וקמאיתם. העינים בעצמן כמאצד הוא יהא ליה און
מאמר. אמנם יהיה היכולת ענין נוסף. חוליים נמצאים אכלי הנה כלים
על העצמם הפעולה בענין התקן בעצמות וקדול. ויחיו האוסף שאינה

ענין נוסף על העצמם. אלא יהיה עצמן כמאצד לומר יאן הדיון
אם היה עצמם היכול חוץ מעצמם הודיע ליכול כל א' מאון העצמם
ענין התקן בעצמות וקדול. ויחיים האוסף שאינה מורכב מעצמם
דברים כמאצד לתקן הנה בעצמן עשירים נוספים. הנה מתבאר לדמיון
ע' לא היתה אפני. כ' הם ספורים עצמם וחסר עצמן לא לעצמן
א' פלוט אין בעצמן עשירים נוספים ואין עצמן מורכב מעצמם
רכבים. אפני שבעצמן יחוייבו שיתקן. זהו היא האמנה השלמה

בה יתבאר ה' האחדים חבאי האמנה. שאלו העשירים האולגים
פרק ס' א' מוצה אכלי הכיחוף א' יחיון. שאלו העשירים האולגים
בעצמן הם עצמם א'. ככך ידעו אם שיתבאר לתקן
מלתו שלם ח' נוספים א' ענין א' ולתוספת האפניקות העין
נקרא ח'. ואמנם ההנהגה הוא הבלתי. ואין עצמם החיים דבר חיצוני
מאמר

מאמתה הלה: אלא להחיות הוא דבר: וקולן ענין וארבע: אלא הכתוב
 לכה להחיות וקול ההודל נקרא קי הפך האמתן לקח אלהי הלה
 מאמתה אף ואינה חי: ופי' היתה עלה להלכו ולו חיים להם
 דבר חיצוני מעצמו: הנה נחבאר לאלו אמרנו חי ענין חלק מעצם
 הודיע: אלא ענין הפך: דבר ידוע אמרנו הלה האמתן ענין א'
 המעלה: ואלו המעלה האמתנה נחבאר להלכה הפך ענין א'
 וכן נאוי ספור יכול אינו חלק מעצם הלה: כי אמרנו פועל
 הלה הוא הלה: וכן פועל יורה הפעול שהוא יכול: הנה נחבאר
 לעצם הלה הוא הכולל: אמרנו הווי נמצא ולא נמצאות: אלא
 הוא ית' עצם המצאות: דבר ידוע הוא של דבר שמשל מצאות
 חלק מעצמו ולכן נמצאות: נמצא לאלו שאלו סבה ומצאות אין
 מצאות חלק מעצמו: הנה נחבאר מה הפועל המופלא והעמום:
 שהוא ית' הכולל והוא החיים והוא מצאות והוא הפך והוא הידוע:
 והם עצם א' פשוט כלי הרבה: אלא שמה נחבאר החלכה כי
 הכולל והידוע והפך: והוא החיים והוא הפך והוא הידוע:
 לו היכולים והידועים והרצויים: ולא כן המצאות והחיים כי הם יתאחדו
 בכחיות עצמו: ומה חלק נקבה: אין הדבר כן אחר ענין הדני: כי
 צריך לעין בעצם הכתוב הלאו אפי' בחקירה: ועל כולם כולם העלמות
 והם עצם א' כלי הרבה:

פרק ס"ט בקאה לפארקן בעניני החיות: אין פאן שיתלוך אדם
 עיניו לטעין אצו תוכחה ראוב אפס שמו דיעות
 שרצוהו והחין כסודת מהם: והעצמות של פליט החקות מהלך
 ואין באמת: ומה ומה אלו כנה: אכל דין לו אדם שיהי הולך ויבא
 האמת לעצמה: אלא שיהי מחלקותן עיניו ומה אומר כלי חלכה
 והחלקן עיניו: אלה יבאוך כחיותם בפירק הפך אחר זה לחלק
 הביעות בענין שמו החיותם לכהם העמוד על האמת והאמת
 נפסק חכה כלה לחלקן ונעשו: אפס כן טענה היות שיהי: אפס
 החכמות אמרנו נחבארן האעפס לטו: אף ימצאן מועצתם: אה
 שיתחייב עיניו: ומה עליו: אף אחרי החקירה הידועה: וקולן חלקן חלקים
 שיהי אף בדבר שפיהם לא אחרי החקירה הידועה: וקולן חלקן חלקים
פרק ע' דיעות כן אדם כחיות החמה השמן והוא נחבאר כולם
 החלק הא' לא הפכו הלה החמה השמן והוא נחבאר כולם
 כחיותם עלה אלה: אצו לחיותם כחיות השמן והוא נחבאר כולם
 מספר והלה עלה העולם ית' וכלו כחיותם השמן והוא נחבאר כולם
 אמרנו העלה שמועה אחרת אפס אהפך את הלה החמה השמן והוא נחבאר כולם
 האמת של המצאים האעפס (הא' האעפס) חלקן חלקים כולם
 ומה אמרנו: והלשונה כולם הספיקו עליו העלה: אפס
 הורה שיהי אינו אלא העלה אעפס שפלאה עצם כולם אומר:
 אפי' צורה השן המורה לו: ומה חלקן חלקים אלו העלה:
 אנה נפסק העמותה: לעצמה א': אומר חלקן חלקים חלקים חלקים
 של השמן אפס אלו העלה ענינם להם עצם ומה חלקים:
 והלה נבדל אלו העלה: ומתחזק ביתר אמר: הנה הוא נחבאר

כסם: איער שפאום השם שיתדבן מלאמה שולחם: כמות השם ששפך אמת
עם מה שורה השם הוא: ואינו ייחוד אמת: והנה נקראו תורה איון:
והוא שדחתוהו: ולעצמה ק' אומרים כיון שמתחיל או להגיד יעצמו לך
שום דבר: ואין נפשו תחת האשן ונאמר הוא הכה: אמת נאמר הוא הכה
והיה אומר על העצם: והלשון יעצמו נעלה מען ללשון נעלה שלשה
אומרים בכל שם שנתראה ואי יצא אשן יענינו עם שכל יעצמו אומר
העצם העצם: או שורה על חן העצם האמת: והנה אומר השם בולל העצם:
אמר של שמות רבים אומרים על קענינו חולף העצם: ואמר הנה השם
הא' כולל עצמם: ומה (ואם כפא) שורה על חן העצם האמת: נאמר לעצמו
אומרים אענינו רבים ואינו ייחוד אמת: ואמתו כוצים ייחוד אמת: ולעצמה
ז': אומרים שכל הארץ אורה על שום ועל נשוא: והמורה אשם הוא חן העצם
המיוחד (כפא האמת) והנה היה אומרים אשן יענינו חולף העצם שלם שלם
ונשוא: ואמתו כוצים ייחוד אמת: ולעצמה חשיות: אומרים שכל הארץ אורה
נוסף על העצם: ואומר הענין והיה אומרים: אורה נשוא כו: ואשם האורה היה
נשוא על האשן: והלשון אינו נשוא נשוא האומרים למורה כסם: אחר כך נשואו
השם ית' במאור האלה באומרים לא סבאולא וואה ופוצא בהם: ה' שללה להסתוות
כדמה אשם לבנה האשן ואי יתחייבו אמרו בענינה הנודעת: וכשעצמו בשם הכתוב
לא נהגו כיון שמה שללה אלא כיון שמה החיובי: והעצם שכל האומר אלא כיון
השמות על השם אחיב: אלא כיון שמה אשן ליהיה אומר השם האמה פעולה על שולל אשן
חסרון: ה' אשן נראה יודע אלא אשן הסבות ואשן נראה: כו אלא אשן אשן
האומר: אשן כולל אשן אחיב: והוא הדין כנראה אומר ה' ומצד נאמר ונראה
ואת: אלה דברי התנאים: אומרים האמת יתבאר אשן כפרן הכו: אחר כך אשן
הא' דעת חיה: שפאון קשור האמה ואן ית' בענין זכר אפילו האמה והפאון
על מה אשן השם כולל אשן כולל אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
ואן אשן החיות שפאון חכמי האמה אחרת בהכללה האמה אשן אשן אשן אשן אשן
אחר: אמת החכם הדין קפנין: שורה יעד כהרף יפה נשן: אשן אשן אשן אשן
אשן יודעו אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
צדיקים אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
לענין אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
ואין אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
החכם שפאון אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
בעבור אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
השם אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
נראה אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
חלונם: כו אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
ית' אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
כך אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
חלון כנראה אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
יהיה נאמר אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
השמות כהרף אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן
כ' הלשון יודע כיון השמות אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן אשן

השם
ל

השם הוא הזכות הקרה לבד: והזכות הקרה אין הכל כן אמרו: והנה חסד
אמרו: והוא והתקנות שלם אצלו של אלהים: כלומר אמרו: ^{אשתו}
פרק על כל מה הלכות צדיקים אמרו: להיות כי כלם הביעו ענין
הזכות המלוכה עצמה: כן ראוי הביעם אופן הקצרות
לזכות השני: ואע"פ שכללם אחר: הזכות השני במהלכות כי
לא יאמר העצמה: אלא העולם התצוות: במהלכות אמר הזכות
השלישית יותר מה שמהלכות אומר בחיוב כל ענין היחוד אע"פ שזך אחר זה
אחר: דמין זה אפי' ראוי אפי' אחרת ואלת בעבור אפי' שאלת מה זה:
וענה אצלו השלם לא הוא אפי' צומח ואפי' אחר: יותר מכון שיהיה הווי
כל ח"י כי ככה הוא והזכות על חן הכלל המלכות: והוא במהלכות השלישית
אמר שלם: אפי' אמר החיוב ישלם לא נלקח הנבואה: כמות המה: ואמרו: ^{שם}
כי כן במהלכות השלישית כן במהלכות החיוב כאלו שני הענינים אפי' המעשה עצמו
א"י יוצא: וכמו שאפי' על המה החיוב מן המלוכה כן אפי' על המה השלישית
המלכות: כי אמר השלם יוצא החיוב: כי הנה במהלכות לא הוא מן צומח ואפי' אפי'
חייב להוא ח"י: כי המעשה התצוות השני אינו: דומה צומח ח"י אפי'
והוא כולל המלכות: ובאופן הזאת והצומח של אחרת: וכן כמו אמרו לא הוא
ואם סוף אחיבים להוא יכול ויוצא: יותר חייב על זה: אפי' שזה הענין
אין שיש כן הענין והנני: כאלו כן שני ענינים: קצרות צומח והוא
מציא במהלכות או במלכות: ואפי' שיהיה המה לא במהלכות או במלכות
ויהי המה בחכמה: אפי' אמרו במהלכות או אפי' במהלכות או אפי'
אמרו קצ' חנינים: אפי' שכלל בחכמה הקצרות כן אמרו: וכן אמרו: ^{אפי'}
שאלת או אחיבים ומת אמר אמר חייבים: אין אמר חנינים כן זה המה אמרו
אמר שפענו ואמר השלם אמר חייבים חייבים אמר על אמר זה הוא
שם זכות הוא להיות הווי: אמר אמר ענין אמר חייבים אמר חייבים
אמר על אמר אמר חייבים: אמר אמר חייבים: כל זה כד אמרו אפי' חייבים
כי הנה במהלכות על אמר חייבים: יוכל השלם אמר חייבים אמר חייבים
אמר: ואם במהלכות אמר חייבים: אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
הכולת והיא הידועה והוא חייבים: יותר צמצום יל בלשון במהלכות החיוב
אמר השלם יל בלשון חייבים אמר חייבים שפירשו במהלכות החיוב קצ'
יכול ויוצא: ומהלכות חייבים אמר חייבים כדי השלם חייבים אמר חייבים חייבים:
אפי' שכלל אמר חייבים והסכנות שלמה היכולת קיזינה: ואם אמרו חייבים
המחייב במהלכות חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
אפי' אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
וצור השלם אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
מהלכות אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
המחייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
אפי' אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
פרק על המלוכה עצמה המלוכה האמורה השלם עצמה אמר חייבים
אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
שעמו אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים
אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים אמר חייבים

ובל שכל
הענינים

חוק מצאנו: נמצא לעצמו מורכב חוק יולד וחוק או יולד: וזה מה שהקל לנו מצד
הדבקה: והוא התלובה צמח להלכה עצמו יעלה מעין סלנו ולא הלכה
הן יולדו לבד: אמנם על אף זה להלכה יולד יולד כשחוקו ראוי
יולד יולד יחס הפעולה: אלה כשחוקו לעלה מעלה ראוינו כלפינו
וידע: וזה אף התארים הלכנו יולד: אלה כשחוקו כלפינו כשחוקו יולד:
להם תארים עצמיים יולדו לבד ידענו: אמנם הלכה עצמה נמצאת
מעין סלנו: והתלובה כהיות המאד הא' כולל לעצמו או חוקו מצאנו יולד
ליונה שחוק מורכב: כבר התבאר לעצמו א' יולד פעולה לולת ויתאמן
עצמו ופי יחס הפעולה ויהי המבוא כפי והרכבה בעצמו: אמר תורה הפעולה
הא' יולד מה שלא תורה האחרת: ועוד יתבאר זה בתלובה לעשה הדבקות
מכאן דלפי החכמה רבי יוסף טעם אף יהיה תכלית האמורה בו: אמנם
התלובה אלה העשה האמורה צד הדמיון והיה תלובה: או היתה דעת
בדמיון או אמנו יכול וליה יכול לנכנס דבר א': היתה זו העשה והיה
זה המבוא בדמיון: אף יהיה דעתו לנכנס דבר א' ואמנם האמנה
או הליה תארים עצמיים ואינם צריקים או נושא זולתו יולד הם ספורי
העלות והעלות הם מורים עליו יולד: ואף ינכנס דבר א' יולד יולד
תחת הדמיון: ואם תהיה נראה וליה נראה כלפינו יולד יולד חוקו דמיון
המשלף להלכה ולפי אף בענין: אמנו יולד תחת הדמיון בעלם כל:
אף נכנס דבר החכמה וכלי העשה יולד אף כי השמה לעצמו: הא'
הן השמה הוא סלנו דבקה כלפינו: שהוא כולל עצמו ומורה: ואין לו יולד
כולל משל דבר: ונראהו חכמים שלם אף יולד: אף חוקו הכל הוא מורה על דבר
אף על חוקו דבר ושמה הליה אף אף אף חוקו הלכה אמנם הסתירה פנה
הדמיון: אלו הן השמה הליה אף אף חוקו הליה תחת הדמיון:
אכל גם בדמיון חוקו המושלף: ולפי דבר סלנו ענינם מתחילים ומתחילים:
ואם סלנו כלפי א' או יולד תחת הדמיון: כן השמה הליה לנכנס הליה
זולת כהם או יולד השמה תחת הדמיון: אף להלכה הא' יהיה כולל דבר
דבר חוקו העצמי: הנה כולל ו-מראה העשה מעשה: אלו חוקו אמנם
כפאת הדמיון מצד השמה כבר התבאר עצמו לנראהו השמה החוקו בדמיון:
ואמנו אף הדמיון: ופירוש בהם: ואף היה מבוא השלם דמיון הנה יהיו דבר
התבאים סותרים זה מזה: וזה אף חוקו המושלף יולד העשה השלם
האמורה לנכנס השמה השמה יולד השמה דבר חוקו העצמי: ונמצא לעצמו
יהי מורכב מעצמו דבר ואינו יחוד אמנם: והוא התלובה: אמר שהיה השמה
יולד על דברו לעצמו ועם הדמיון אמר ענין אמנם שהמה שלם יולד
על עצמו אף כלפי הדבקה: אף כדבר הנה נודע מצד העלם: ואף כלפי
האמנה הוא עצמו אף כלפי: אמנם על היותו אף כולל פעולה לולת כבר
שהמה נכנס אף: אף נכנס דבר רכב יוסף טעם נראה התלובה עצמה כה
שמה: וזה כי האמנה העשה יולד ויחבטו יולדו אמנו האב ויחבטו (כאן יולדו)
הדבקה כמות דמיון או הפעולה (אף הפעולה) והיה לאף חוקו ליתבאר
מעשה (אף העלם) האב ולא היה נראה (אף חוקו) כמות (אף חוקו)
על דמיון: אף: אף המצאה אמר: המאד אשר לך בהיותו יולד הווייתו אף הוא
זולת זה המאד אשר לך כמות יולד המאד אשר לך בהיותו יולד או הוא זולתו
יולד עצמו כמות אמנם: אף דבר אף הנה עצמו ספור יולד הוא עצמו
השלם: וזה עצמו ספור יולד הוא עצמו ספור יולד: אמנו: אמנו הווייתו אף
הדמיון הנה הנה העשה: אכל יולד המושלף והוא חוקו ליתבאר

באגודת הענין

דבר יוסף

עצמו

כמה קל
למה צ"ל
לכנס

האמת שם אמרה על עצמו. לעצמו זה השם. קצת ציונות. שמה האצווה היה בטעם
 נמצאו והאצווה הוא עצם השיה. זה הדין (שם והחוק) היה שמו הוא עצמו. כמו ששאר
 החכמה דפניו. שועה. קצת טהור. אמת טהור. הוא האמת
 האמת כן. וכבר לא יתכן כן כנראה כן. והכבוד והכבוד יהיו כנראה כן. האמת
 אלוס טהור. השם הוא הטקס. הוא עצמו. הוא כן הכבוד והכבוד ועצם האמת
 ארצה לזה השם הטקס והטקס. וחלילה אלה שם. אלה העלה אסדר זה האמת
 שמה זאת עצמו. סוף דבר דיוול אלה ודיוול שם. האמת דיוול ודיוול.
 זה חכמה האמת אמת אמתיו. עולה שמה עצמו ועצמו שמו והחוק כזה האמת חכמה
 רבנו אמת זו האמת שמו הוא זה שמו. אמת אמתיו. אלו האמתיו החוקים שדעה
 שם הכמה חונה יואו כן האמת ליוצע עם הטובות הטובות כוונתם אל אפי יסוד
 האמת כן האמת. אמת חוקים של שם הכמה יהיה בעצם זה האמת. אמת
 האמת שם אמת והכן האמת. אמת חכמה האמת שמה שמה אמתיו. אמתיו
 על האמת האמת כלה שמה דמו אמתיו כן. ויאמר על העצם כן האמת לזה
 שמו. שדעת מה עצמו. ויאמר על האמת זו שמו. אמתיו. אמתיו שמה
 שם האמת על העצם לא עם שמה ענין העצם. והענין יהיה כן. ועצם האמת
 העצם שמו. והוא עצמו ית או שמה על האמת האמת שמה שמה שמה
 שמה על דעה אמת שמה הכן הטובות כוונתם. וחלק שדעה אלו האמתיו האמת
 שמה חלקו כן האמת שמו והוא זה שמה האמת שמה חלקו האמת
 על יוד הוא זה העצם השם יתקן שמה אמתיו אמתיו. אמתיו חלקו האמת
 הכל אמתיו כן האמת. אמתיו כוונת אלו האמתיו שמה אמתיו שמה האמת
 עצם השם לא האמתיו. אמתיו חלקו האמתיו. אמתיו חלקו האמתיו חלקו
 האמתיו הוא עצם השם. אמתיו כוונת האמתיו שמה האמתיו חלקו האמתיו
 אמתיו. אמתיו הוא אמתיו חלקו האמתיו שמה האמתיו חלקו האמתיו
 הוא אמתיו חלקו האמתיו שמה האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 העצם. ואמתיו חלקו האמתיו שמה האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 צדק האמת שמה שמה עצמו. ועצמו עם שמה. ואמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 אמתיו חלקו האמתיו שמה האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 העצם שמה השם. אמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 שמה שמה האמת על העצם חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 צדק האמת שמה השם עצמו. וכל צדק חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 העצם השם האמת על עצמו. והוא חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 העצם (שם העצם) שמה חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 אמתיו הוא העצם בעצמו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 אמתיו. וכמה שם הספן אמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 יכול אמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 העצם חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 הפוסף. הוא האמת בעצם האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 האמתיו על כל מה שמה חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 טיפוס. וכן חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 ועצם הוא שמה. אמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 הוא כדור האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 ועצם הוא שמה. אמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו
 האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו האמתיו חלקו

האמת
והוא שמה

כך

ישיב ג

נבא ומקרא אש ית. ולתפן זה נקרא שם העברה ככבוד כי אז אהפך אל עמים שבה ברורה
 לקרא כולם בשם ה' לעבדו שם אחז: קול לך לעת שאת היה פעל עמי ומסרתי לעצמו ואיני
 יוצא מעצמו: עז יהיה ערך ארספת בלאור: ואמנם כל אמותי ית נדחים מן הפעולה כלם
 זה שנקרא מן מצד היותו מנייה המערכת כמו שנטר באברהם אבט אזו שני: ומלתי אללהם
 שם הפעולה: אמנם זה השם שהוא יהיה לויט נדור מן הפעלה: אמנם הוא מורה על המצאיות
 ומצאיות עצמו: ואין ספק לזה השם ירעוהו האבות והמצאיות יוכתו: ומה שאמר ואזוהו אזו
 אברהם אזו יתחג ואל יעקב באו שני לך נראית אדם בפעל הניאור משם אזו שני: אמנם אז
 נראית אדם בפעל הניאור משם יהיה אכן השם ירעוהו: ואם כן השם חלג בהוראתו שהוא
 המורה ומצאיות ית: ושהוא מורה שהוא ית מורה הפעולה: והנה החלג הראשון ירעוהו ה
 האבות לך שם המורה ומצאיות ית: ואמנם החלג השני לך שם המורה שהוא שמהו הפעולה
 לא ירעוהו האבות: ועל זה החלג אמר ושמתי לך נתיקת אדם: ומה שזמר משה דאבד הנה
 אבט באו אזו כפי ישראל ואמרו לך מה שמו מתי אבט אלוהים: הוא על החלג השני שלט נדור בו
 לאבות וזו שזמרו או באינה כח באתי להוציאם ממצרים: וכפי הכח יעל כלם: ועל כן
 שם שזמרו בשם: כי מה ירעוהו היה להם בקבלת שמו ית שם היו מקבלים בו הנה היתה
 יתיקתם כחיער משה: ואם אזו היו מקבלים בו מה הוציאה בו שהוא שם האל: עוז היו מצוים
 לשאל אחרת: כי מה הרציה כי זהו שמו ית: אמנם הראוי להאמין מצד שבו משועבדים כפי
 מן אדיר: ומשה דועב איש ברז היה יחיד בא כמעט אבוצא אר ישראל ממצרים: סבר משה
 שם למוש ככפר ישראל יאמרו לך באינה כח באתי: ומצד הכח הניאור ממנו ית על ספעם
 יעל כלם: ועל כן אמר וזמרו לך מה שמו: וכן היה להם לשאל כמו זאת השאלה: אמנם השם
 המורה למצאיות האלוה היו מקבלים על זה הענין מאברהם יתחג ויעקב: ואזי אפסר משה
 דועב דבר עם אשלים סכלם שהיו אמרו או לך ואספתי לך כן ית ישראל ולכו היתה שזמרו
 באמרת ומצאיות נסעך אמורה השם יעמר ממאמנה הניאור: והשם ענה ואמר
 למשה אלהי אשר אלהי והוא מפעל העל ועמד בעצמו: ונקוהו מביאר שהוא מן העל.
 והוא בלאור המצד לעצמו: וכאלו באר כי זה השם אינו מורה אלא למצאיות עצמו:
 ועל אמר אלהי אשר אלהי: וכשבאר אמרה זה השם באמרו אשר אלהי: ויעים בהוראת
 זה השם ומצאיות: אמר אלהי שלח אלכם לא העים אשר אלהי ממאמנים במצאיות
 הוא שלח אלכם: וזה השם מה שבעד היה נדור להם: וכעבור שאלתם באינה כח
 באתי: ויאותו וסופים מטעם זה השם: על כן באתי והביתל כן לתן: וכשרה למה

עמם אלהים אשר עז אלהים יאמר כי האמה אל כט. למה ה' אלהי אבותינו עשה
אלו כט. ואמר זה שמי ישראל וזה זכו. וממנו שמי ישראל וזה זכו. וממנו שמי ישראל וזה זכו.
אין השם יצאן שלם טעם. י' אבן. שמינו אמה אה שמה כחלתזה שיהא פועל
התל. הוא מסתעף ושל סתים. היותו מפועל הן היותו על מצוות. והיותו מן
פועל הדגש היותו שחזק פועל יוצא. לידע ממנו לעם אה. ומה שחזקה של
ועל. ועז אה וזה זכו. וזה זכו. אמה שחזקה של הפעם האון. וזה זכו של
ועל. כאן אה אמה מצוות ועל. ומה שחזקה זכו אה זכו וזה זכו שחזקה אה
כטאס כחזה שלם. ועז אה זכו זכו. אהות על כחו זה העלם להם בהדיבסו
שעל האו הבלמה ויהחזקו הנלמות. ואז האמון מה שלם אפי הטעם שלם מורה
שלמה קנה השלם. ובכח. ל' סנה האערכות. והוציא סדבר אלכפון. אבס
זה שלם הנה אמנת הנלמות. וכשנעשה מועד כזאת שלמה כהדעת שלם.
אמר שלם אודיע להם זה הכח אול. לא יאמרו כחאמה כד. כחאמר וכן לא יאמרו.
אבל דכה ליהיה הזכר בפועל. וכאן היה שלם כפועל הנלמות. ועל אמה שלם
והנלמות כח זה שלם. ועל הליכו הלמה מ' מ' פ' ז' ומה שחזקה אהות
והנלמות יצא שלם אמהות. ועל למאודע עני שלמה ככה. וכאן שלם כ' ז'
אורות ושלם כ' אהות והוא האמה. כי שלם אהות כ' אהות הוא מפועל הנלמות
כעצמו ואינו זכו ומסקת מורות. אמה שלם היותו אפי שרבו מצוותו ד' כ'
אמהותו. ואין הנוטה שלם ליהיו י' מורות. אה האמה ליהיאר טעם זה שלם
אמהות י' אהות. ואה תקכם ד' אהה האדרן פועל טעם כה אהות.
ל' אהה צכמה. אמהות היום טעם ואינו טעם. כעבור היום כזה שלם סוחר כחמה
הטעמים פועל הן ופועל הדגש זכרון. והיותו מלחמה היום כלאו דומה שהאון נחמה זכרון
וחזק שלם שחזקה זה יורה שהוא מן הן. כי זה הזכר עמית. שחזקה היתה הנה
אמה שחזקה הזכרון. ואהות על זכרון. אמהות. ושלמה אהה טעם האמה אהה
צכמה. צע שחזקה השלך אהה שחזקה השלך אהה צכמה.

האמה

הנלמות
האמה

האמה

שם העולם ויתם הלגה לאל יהיה אבי עבד הדברים האולטימטיון כ"ל
יולט כל לא יולטו בהרעל יולט דברים יולטו בהלגה ההרעל ולא בהלגה הלגה
כאלו להקדו כחכמה הטבעי ואצל הלגה לא יעלם לנס דבר אחר להאיה
האציה כל נאצא מהעדר הקדוץ האולטימטיון כל פועל ליכע דבר אחר להאיה
ואז האולטימטיון והאולטימטיון כלם אולטימטיון לית. טענה רביעה אולטימטיון כ"ל
ליג הפרטים והלגה הפרטים תחייב כתיבצאוי. והחכמו. האמתו להאיה
יחוד אמת. יולט להליב כל הלגהו התלית להיא פחותה בהליב דברים רבים
אחר חלופים אחר הפסס. בבר א' אין חלף ולטוי בעצמה ולא דבר בעצמה איעם
שתי פעל אלא היא עצם אמת וסח א'. כל הלגה הלגה ליתו אליב כל אמת.
ואין ערך ויתם כל הלגהו להלגה ואליב עצם נדרה. אין יכול בה הלגהו והכתי
בהליב דבר עשיתם דברים אמתו לאל ומה הפסס זה אלא. טענה חמישית
אולטימטיון כל ההרעל לא יולט דן הנאצא. והנהקדס האצא האורגל ואליב
האורגל יולט. ואחר האצא יולט. האין קולטין בעצם ההרעל כל יולט אחר
לא הרעל יולט. והלגה טענה אולטימטיון הלגהו יולט. יולט להליב ככה נקבא חכמה
טענה כל ההרעל הפרק הנאצא כן בהליב דן הנאצא יולט. אפיע אפיע
כל אמת. ואמת האמת אינו אפיע אמת כן הלגהו יולט. וזה האפיע נכ יורה כן
בהרעל ויתם בעבור שיתק פלטה אמת ההלגה הוא נולדה. ואמת להלגה
יולט אלא פלטה אמת ההלגה לא יורה ליתו הפעולת ולא לטוי בעצם. אכבר
כאמת הפרטים הנקדמים הנכיל ליתם בעצמו ככח אמתו פעולה ויתרה
האשעה כול דבר אצוט בעצמו אין בעצם הדבר הפועל לטוי. ואז העדר
הדבר כל יולט אצו. יולט אחר האצא בהרעל אין זה לטוי בעצם ההרעל כן הוא
בעצמו לאל והוא כלט אפיע הלגהו.
פרק ע"ח יולט אמת שלמה כל הלגה ההרעל בעצמו יולט חוק מהלגה הלגה
והיא אמת כעל כל עשיתם. ואין הדבר כן אלא אחר לית אמת שהוא
א' יחוד אמת. ואמת לכה א' הוא האמת האולטימטיון. ויולט אמת הכח
א' טענה הדברים בעצם האמת ניחסהו הלגה ההרעל. ובעצם האולטימטיון
ניחסהו הלגה לטויה תאמה אע' כח אמת החכמה רכב אחר יולט אמת לכה
כפועל האמת כח אמת ויולט אמת. כלכל חכמה יולט אמת ויולט אמת. ואמת
לאלו נולד אמת אמת היה יולט אמת. והוא החכמה רכב. יולט אמת כח אמת
כח אמת ויולט אמת. אמת לל אמת על נולדו ואמתו הלגה אמת כח אמת ויולט
אמת כח אמת העולה ההרעל. הוצאו קולטו הלגה. אמתו האמת אמתו להדיעה
לעם. דעה הדבר הנעדר. ודעה הלגה חכמה. דבר יולט להדבר האמת
כל יולט הוא בהרעל הפעול. אמת כל דבר הפועל בעצמו יולט יחייבו כל
עשיתם. אלא אמת לרוב פעולת אמתו הלגה כן נראה לכה אמתו יולט אמת
הורה לא כח אמת יולט. עק ההכח אמתו האמת עם היות הלגה א' יחוד אמת
חכמה והרעל פועל פעולת אמתו. ומה היא האמתו שמתן אמתו נקבא חכמה
ואחר זה הטענה. יולט אמת אמתו דבר כן כח אמתו אמתו אמתו כח אמתו
אמת אלא כלם אולטימטיון. אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
ונאצא להדיעה טולת יולטו ההרעל. ועל אמתו העולו האמתו להדבר הנעדר
כדיעה ובהלגה. ומה היא אמתו ההלגה. כל אמתו עק ההלגה
היא ככה עם ההכח אמתו. ואלו יולט אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
מה אלא כעל טענה ונרעל אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
כן. ואלו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
פרק ע"ט אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
כן נאצא אמתו. אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו
העולה. צדדים אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו

אמתו אמתו

אמתו אמתו

אמתו אמתו

הטוב והרע ומליקט כמות החמס וכמות הצדקה והקלפי ומקדוים דה כמות הכוב
 והלשן וכמות האמת שהם הכרחיים מדין השלם מצד עצמם ומחמס בהודיות
 (כנען בהקדמות) התועה בקדק יזדעקו וזאת ידועה וזדויות אין אנו
 יצריכים אל זדועה זאת דקות יעון והבאת מופת: אבל הדפ' לענות הדעת
 תספיק כדיעה זאת הנאלפת אפי' טבע דעת האדם המתפלגת כולם
 ארסול ההתורה האמתית אנוס אין האנוש: אף הדעת הלכה אלפתאין
 כיון טובע טוב ורע כן אמרן הצווי והאזהרה יש להליב מאה שנים אנו
 בקאור התשובה בדעת דהא: עומד בדעת הכי: אמנם אנתלוא צריכים
 להרחיק הכוונה שאין הצווי והאזהרה מחייבים בעוב הטוב וכמות הרע: ויש
 אדעת אלפי זאת הדעת אין הצווי והאזהרה נאלפים אפי' טבע עצמו העשיתי
 הצווי במה שהוא טוב: והאזהרה במה שהוא רע: כן העשיתי מאצמי בטוב ובכוח
 אפי' הצווי והאזהרה: והוא נאלים אפי' רצון האצמה והאזהרה ויש בעצם הדעת והחלפם
 לא לשים הצווי במה שהיתה בו אזהרה: והאזהרה במה שהיתה בו צווי: והיה
 הענין הא' טוב ורע שלצד הטוב: והיה ב' אזהרה: והאזהרה במה שהיתה בו צווי: והיה
 מחתמים בטוב ורע ויהיה א' מצוה וא' אזהרה קענין א' ויהיה טוב ורע בענין א'
 וזה אא': ואין טוען שיטען כי הצווי והאזהרה יתחבן לעכור הטלמים ויאמר כי
 צוויין ית' קרא החייב בטוב הטוב ואזהרה היא החייב ברע הרע אמרן כי
 ספור העלות כפי אנוס להתמא העלך יתחייב האשעל: לא העלה היא הצווי
 והאזהרה: ואין כן צווי ית' אפי' צווי גורם הכבד והיותו ית' חמס יודע אפסלן
 אן ותיב שיהיה פירק כי (כנען ענין) אזהרה הוא בעבור דבר ובכמה שיצוה
 גורם אמר יהיה הצווי עליה: אכמה שנתאמן אנתלוא בענין החכמות בהיותם
 טוב ורע בעבור צווי השם והאזהרה: אין לענות שהם מחייבים טוב ורע: אמנם
 דעתנו שהם ראוי בעוב ורע כמא שיתלמא: אמר כמא הצווי במה שבענין
 תלקה כמות הרע היה נראה אנו הדבר בהפך: ויש לרא אנוס כביאור זה
 הענין: אזהרה שפיקחו הקכאים שמש או נדע כן דבר הנותן טוב ורע כן
 מצד הצווי והאזהרה שלשית: הנה ענין החקירה כדיעתו ית' כמא תחת
 החוק היות טוב או רע: ואם היה טוב אזהרה טוב כן בעבור הצווי: וענין
 החקירה כדיעת גורם אצמנת הטבא אלה כמא עליו הצווי: ואין יהיה
 העלף פרח: ואם יאלמו כדיעתו ית' נודע כוודאי יצטרך אל אאמר
 טבאלי: אזהרה כמא הטענת כי בדברים שהם יודעים כוודאי כמות החמס
 ועוב הדעת הדבית האנושית: אמר לא נדע אותם כוודאי רק בדבר הטבא
 וכדיעת השם שהוא אחרי הענין והחקירה אמר שהא נודע כוודאי: הכופרים
 אלה לא יאמרו כי יש כוודא כמאס מליים כמות החמס אעפ' שאין להם
 צווי ואזהרה: כי אחרי שאינם מאמינים באצאות השית א' שמאמינים בלשית
 אמנם טפחים כמבונה אף יקבאו צווי ואזהרה: והם מליקים כמות החמס אפס
 שהוא נודע כוודאי: ועוד אזהרה שנתבאר בספרי החכאים שמש או נדע טוב
 ורע כן במאמר הטבא ישלנו שלא נדע הכלל הנאותן וליכנתו כיוס במאמר
 הטבא וזה דבר בטא: וכיון שהדבר נפקח כיוס דברים שהדעת הדק ככלל
 ית' גורם אמר הטבא: אם לא נדע דוע החמס דה במאמר הטבא אמרן
 הדעת: אדעת השלית אשר תאמין כי הטוב והרע לא יבחנן דה אפי'
 בחנת שלים אמר יכול החמס במצאה תחייב למעלה ספור: והענין תחנן
 רע: יש להליב כי משפט העלה כהמצאה תחייב למעלה ספור: והענין תחנן
 מהם עלות מריוק: ומאם עלות שפלות: אדעות התמות טעות אפי' רצון
 האורה באותן העלות להתחלף אפי' הטלמים ופי' הגורם: אמנם השליות אין
 עמדת

עמוּתוֹת על בחרוּת כוונתוֹ אפי' הנשואים ואפי' הנזון אלא תמיד עומדות על אמת
א"י ואל רבטו העלמתיך האמת לאם: אמר הדבר לוחך לידעין בדעת וזאת
כי החמס יהיה כעצמו חמס והיות חמס חמס היא ענה לכלית והיות כע
היא ספור עצה וספור החמס כליה עומת מלך פטמ הפיס אל שקר
אזותם אתם (ולא אחר זה הפסק) אבל אמרם לזהה הענה גם ותחייב האמת
והיות חמס נוסף מן ארץ מלך ואלו לא יצא אמות כע: ואלו לית כוע של
אל ידועה זכאות ואין כעמו וכמו קודם הכל אמר החיוב: בדעת כל האמת
לדעות כאלו העדוים ואין פעולה בעצם העדוים: ולהלכה זה האמת
ההעדו ואין הפעולה: אמנם היות כל הדעות העדוים זה א"י: אמנם ידוע
מה שנתן בלא בחכמת העיון באיך האנכות להטוב והרע כל הפנים
אינם כהם והשלושים הנקוט וההעדו: אמנם ידוע הענה מעי ופזו
לשטוב והרע יהיו לטוב עומים: כאלו אמר הו האומרים לטוב ולטוב כע לראו
כולו: ואחרי אשר הפרט: שמים חושקו וזו חושק שם נוסף והעדו: ואמר שמים
מך אמנם ואמר אמר להם לטוב עומים: אם הרע כולו נוסף והעדו: כאלו של
חסדות החומה העדוים הנשנים להם הרע: כן גם יתרוה החומה הם
עומים כדמות האכזרים: ואם נשנים להרע כאלו העדוים כאלו שיוחסו
אלו העדוים אמר הסידור: הנשנים עומים הו נאי ואין לנו פעולה
בהם בעצמם הוא הדן אלו ית ואלו: אמר אמר הדבר דומה לזה החושק
עומ והעדו: אכסירם האוה ילאה החושק לראו העדוים ויוחסו אליהם לאט
עליו העדו הו החושק: ואמר הדבר יתחייב הרע ולית ותחייב נאי
לכמה אפי' זכריהם של אמתם כל הרע כאלו העדוים אינו כאלו אוחלט כע
לית: להו הרע הנקלות כן כע אדם או יוחסיהם העדו ועצמם כע
אפי' שמים מפורסם הסכאות להו העדו: ואם טפול בעין כאלו שיוחסו ויחס לטוב
אפי' שמים מפורסם הסכאות להו העדו: ואם טפול בעין כאלו שיוחסו ויחס לטוב
בעלית הנען של כע פעולה בעצמי כניה יחס הרע בעצם הסדר הנען
ויהיה כע פעולה בעצמי: אמר שמים כלמדת הדבר (ולא העיון) להרע וליעו
נדוים כע בעדו יותר טוב אמנם וטוב בעדו יותר כע אמנם: ויהיה הדבר הא'
טוב ורע בעדו: ואם שמים להרע הוא העדו: ויהיה רע אמנם העדו נען
הטוב שמים טוב אמנם: הנהוא יהיה דבר א' ליתו או ל טודוים ההעדו
לכן הוא כע נען של הטוב אמנם: והנען של כע העדו שמים אמנם:
וזה א"י: אמנם הנען בעצמו יהיה טוב ולרע בעדו: ואם הרע של כע פעולה
בעצם: ואלו הרע ל כ"ה הפנים בהסדר הא' וכלו האחר: וכן נאי העומ
וההעדו בהסדר העומ יהיה ההעדו: באיך רעם זכר ההעדו כל האמת
לדעת הו האמתם להטוב והרע: אמנם כאלו שמים אמנם: ויהיה ליה
עומים ושל אמתם עומ והעדו וידועבמו
בהם ידיעה וזאת כניה: ולא יטו חוה האמת
ל הפנים במלא א': ולא יטו חוה האמת
כדור א': אמנם לחכמת ענה חלק הדברים
המדעים במחשבת חמס דיעות: ואוהו
האמת: כדעתו לזה וכן זה שחנה וכיצא בהם: הדעת הכל דעת
הוזהר כהשיות כוונת החמס ונורות התעבת לטוב הפנים במלא א' ואלו
יכלו חוה האמת כדור א' ומע הדעבה ולקבלה: ונאיות חסדים טובים:
לדעת הו דעת הנעיה כעון הדעת הק' דעת העבה מה לית אלו
יתחייב ליה כמות גדול: ודעת הק' דעת הנעיה יוס סוף ומאלו הרעם
כדור א' אמנם קמינה הוא אמנם כעון שנתן כעעת יוס סוף ומאלו הרעם
כדור א' אמנם: לדעת הו היא דעת להנכח כלו אמר שמים עומת
האמת: אכלה ליה ואכפה לא יהיה ודנקבה תהיה אלו אשר יתכן

אלון הסומעס. כגון כתיבת הירח אפסר לימור ומפסר לא ימור. וההנרבה אל
מב הדיעות והיה נולד מן הסומעס. ואלו הן חמש דיעות אפי דעת הכאמי
ע"ה: ואלו ידיעת הטוב והרע אפי דעת הוולאי. הדעת השליש האומרת
אמת להעוב והרע לע עומי. וידעת ממין האפורסמות. וידעת האפורסמות
נמשכת ע"ה ההסכמה להתפלגת מקבע דעת האדם ויולת ההנהגה
המדויגת. ואין ידיעת האפורסמות או האמת כידיעת לענות התנבנת פ'
הפכס כנולד א' מפע לזה הכרח מצד עצמו מה שאין לן דין האפורסמות
להם בבחינת טוב ורע ע"ה ההסכמה והפלוס. למעשה נסדה הדיעות
אפי דעת הדעת כמה הס. ואמה להדכיים הנודעים בלא אופרת ואין צורך
לראיה על אמתתם הס ד' אינסי. קאין הא' האומרת כידיעת לנהג
אין ונה לחור ונה אר ניה מתן. סד כל מה שאליד בא' מחמה הקוליס כלום
שלימים זהו דעת הכחה אפי סדה הדעת החאליה. קאין הב' האפורסמות
הס הדיעות לנהגלטו כרוך העלמי. נידעתתן לאלו העוה דע ודמיות
חסדים טוב. והדעכה והעלה כעעמי. ובכור הוריס טוב. וכיצא בזה האין
קראוס הדעת החאליה דעת הוולאי. קאין ה' האנקלות הוא מה שיקבל ע"ה
האמת הוא אמת. וד' אין בזה חלוקה באיכות דעת הדעת. קאין ה' הס
האוללות הראלות כדיעתתם להלא דגלו מקהתן. ולא יתקבל ע"ה הפכס
כנולד א' והס הנקראים מושלות סתמי. ויש מושלל שט ויש מושלל ונקראים
לכל הנקבה. אמת. ואלו אעין מה הקבל. וס בן סדר הדעת ה' וכל סדר
הדעת השליש ונאמה להדעת השליש מה להכדוה א' ד' מושלות הראלות
כלה אוריס הדעת ה' בדעת הוולאי עם האפורסמות. ודבר ידוע זה שאין
האוללות הראלות כאמת האפורסמות מפע להאוללות הס הכרחיים
אעצמי מה שאין דין האפורסמות להם נאליס ע"ה ההסכמה. לחכמי הענין
חברו האוללות עם האנקלות להם כאעלה האלונה מן האמת מן התקן של
אמת. האפורסמות קאעלה לנה מן האמת התקן שמוסו אמת. ואין צורך
האולל עם האפורס. אמת מה ש הוא מושלל של מושלל להם של
נקבה. למה אוריס דעת כפע עצמו וקראוס דעת הנקבה. ואלו כיונה בזה
הדעת ה' שבוטתת אמת האינסי להם נודעים בלא אופרת. ולכל הנקבה
כל כאופרת. ועכ"ה ליערה כאען דעת ההנרבה שיהא דעת חאליה. ו
מפע לנצות אל הדיעות הנודעות כל מופרת. אפסר האצריך אל דעות.
ואתה להבדלן האפורס מן האולל. והטוב והרע מן האפורסמות. והאמת
הלנה הס הכרחיים אעצמי. בהכרח האופרת. אכל הטוב והרע הנכחו
אצד התכלית אחרת. והער ע"ה להאמת והלנה לא יתחלקן ואל יצאו אעצמי
מפע להם הכרחיים אעצמי אמת הטוב והרע כלתתת התכלית
הס יתחלקו. וע"ה צדן חכמת ע"ה לתקן האעליס אפי כחיתת העוליס. והער
ע"ה אס ישערו אצד עצמי כלו כחיתת התכלית או יכתתן לא מופס ולא דעמי.
וע"ה צדן האומרים להטוב והרע מן האפורסמות הנאליס אצד ההסכמה
כאולל ומה הכאור להם כאעלה השלטה מן האמת. ואלו הנהגה כדן
הנאנע התנבנת לה הפכס כנולד א'. או כאו שיקל חוה האמת כדור א' שאין
הכרחיים מצד עצמי. אמת ידיעתתם אמתת יפ הכרח תכליתת צדנות
מצד עצמי. וע"ה הלויס החכמים. וכ"ה יש האין השליש הטבע כאדם
הדעת הסכיס עעמי אצד שארת עצמי ההכרחות מצדן השליש והס
הנראים אמת שלות. וע"ה צדן חכמי חכמי באמת לידיעתתם הנודעות.
פרק ג' קאית לחכמי ע"ה (אם הראשון אורח הנה יוסף וצדן לתקן אלו האעליס
תקן כל האעליס אפי) (בס' נתיבות בשארית דין והלכות.)

יותר על עשייתו ומהעלה שאין או ספור נוסף על עשייתו ומהעלה שאין או ספור
 נוסף על עשייתו כמו מעלה ג' שונה והילך והמעלה שישלן ספור נוסף על
 עשייתו כמו מעלה הצדק (כפי הצדקה) ויחולק לכל חלקים: או טוב ואלו הע' הטוב
 שיהיה טוב לעצמו או לצד התבונה חוץ מעצמו: וכן נאמר הרע שיהיה רע לעצמו
 או מצד התבונה חוץ מעצמו: ואלו ה' קצת החכמה (ק"ו רבנו יוסף ה"א) באומרו
 בטובתו או אף פעם טובתו ויחולק הטוב אל ד' חכמים: חן שליש קו ילובח ועונתו
 או ידונה: וחן שלישו ילובח ושלכו ידונה: וכן להעלה או ילובח ועונתו
 או ידונה: אמנם החן שלישו ילובח ועונתו ואלו ה' חכמה המעלה הנדבכה:
 וחן שלישו ילובח ושלכו ידונה: וכן החוב: והחוב יחולק אל חוב מוכתר ואלו
 חוב צד: החוב המוכתר כשלאם ההואה: והחוב הצד להלכת הפנדון:
 זה חן שקשה או ילובח ועונתו או ידונה כמו מעלה המותרת ילובח ואלו
 והנולד על אמרו החכם שלש מעלה המותרת החן הטוב: כיצתה האערום
 מן הנטוי והלכת אינו ראוי להנרא לא טוב ולא רע: כי אמנות עשיית הטוב
 ליתחייב הלכתו ואמנות עשיית הרע ליתחייב הדבאי: וכן לכתוב המעלה המותרת
 או יתחייב לא נטוי ולא לכתב לא ינרא לא טוב ולא רע: אלא לכתוב כפירוש זמיר
 הקלייא: כי אחרי שחן החכם! המעשים ופי בחינת העשים ולמאמרו או
 ספור נוסף מן העלה לשחוב צדקה (כפי הצדקה) כמעלה לא רצה כנרא מעלה
 המותר טוב מצד עצמו רע בעבור שלשן העלה לצד התבונה האחרת היא
 טובה: ואלו רע באמרו אל פה טובתו, שאם לא כן נרא טוב מצד עצמו:
 אין הבדל בין זה המעלה ובין מעלה המלווה שאין או ספור נוסף וזה כעולה
 הקבל: ואם הוא לחן המעשים בבחינת עצמו והם בחלקם וד' חלקים
 החן הא' ינרא טוב כשלאם ההואה והלכת הפנדון והדבאי המעלה! זה חן
 הב' ינרא רע כדבכה ורצחה: זה חן השלש או ילובח או טוב ולא רע כמעלה
 המותרת כעולה המוסר מן הנהר ופירות העל כל זה החן או מעלה לצד
 תבונה אחרת או ינרא לא טוב ולא רע: וזה פעולה הקבל: אמנם אם יעל האצד
 תבונה אחרת לפי בחינת תבונה יהיה טוב מן רע ופי בחינת תבונה הטובה
 יוצאנו החן וד' חלקים: אם תהיה תבונה מלכות היא פעולה טובה ואם תהיה
 תבונה פחותה תהיה פעולה פשול השחון: ואם לא תגיע תבונה בעלית המעלה
 תהיה עשייתו אכזר: והנה הוציאנו החן מחן זה החן וד' חלקים: פעולה
 הקבל והיא שאין כל תבונה ופעולה ה' תבונה או תבונה: אמנם לא קשה
 תבונה יחולק אל חלקים: פעולה השחון שיהיה תבונה פחותה ופחותה
 טובה שיהיה תבונה מלכות: זה חן מעלה הטוב יחולק חן וד' חלקים:
 מעלה לבחינת עצמו או ילובח העלה ולא ידונה אמנם יהיה טוב מצד
 תבונה הטובה כהויבת האדם ואזינתו חס כד' אחרות: המעלה שלשן
 ילובח ועונתו או ידונה כמעלה הנדבכה: המעלה החוב שלשן ילובח ועונתו
 ידונה: ויחולק אל חוב מוכתר ואלו חוב צד: כמו שכאן החכמה: ופעולה ק"ו חלקים
 ככל חן החלקים ה' חלקים ופעולה הקבל שאין בה או תבונה עשיית ואלו תבונה
 חכמה: חלקים כל חן או לא יחולק כמו לפי החכמים: אמנם לא יחולק הרע
 בבחינת עצמו אלא בבחינת תבונה: הרע והחכמים מן פנדון אכל בחינת
 תבונה הטובה אשר תבונה יוצא הרע מהיום חס יחולק חן הכתוב ל' חלקים:
 אלו הם הנדבכים ל' פה חן שלשן חכמים הרע מהיום חס: ועני חלקים הנדבכים
 אם שיהיה הרע לצד המעלה או יעל: ועל חן כ' חלקים אמר ל' חלקים: וכן
 נדמה או למה שיהיה סבתו מאחרת: ה' חלקים: החן שלשן העלה
 למה שיהיה סבתו נדמה ל' חלקים: חן שלשן העלה יעל המעלה המותרת
 מאחרת ינרא מלכת ההואה: זה חן שלשן העלה וסבתו נדמה ל' חלקים
 מעלה החוב: זה חן שלשן העלה וסבתו מאחרת נקרא מעלה

כאן זכר
הוא

האנשיה : אלו הם ד' פני הופי : אצמם נפדר אותם כמקום : מה הוא
דחיות כאב : כיון מי שלכה הנחל כאצבע וסדר הנחל אצבע : ואם
כאלו כאב בכחיות האצבע וזוהי הכאב חמס : אפני לדחה כאב
גדול והוא נשיבת הנחל הנחש או למות : בכאב נטון להן כחיות
האצבע : אלה הוא אלצה ההועלה כיון לעיסה בלטה ולכתה אכבת
האזרל יצער בהם מעלת : ואות היסוקל אע"פ שהוא רע הוא עקום
מן החמס מצד התועלת העתידה לבוא אליו : אלה שהוא אלצה ההועלה
החוב כיון מי שלחה ואצמ מעור ולחקר יאמי נקמס אצמו וכלער אע"ת
אותם אצמו כל מן הלוה כא לו כאב : ואות הכאב הוא ערוס מן החמס אפני
להיה חייב או אותם האעלת : אלה שהוא אלצה האנשיה כיון מי שלכה
להרוג אצמ וזה האצמ אצמ אלהרוג אצמ בכחיות אכה מאילתו ואם אצמ
זוהי אצמ הכחיות הלכס אלהרוג : ואם כא לו כאב בכחיות אכר מאילתו
כדי להועל אצמ זה הכאב הוא ערוס מן החמס לצד שמעו אלהרוג :
אמאן ד' פני הופי הלעם יתכנו על השית להם החוב וההועלה :
לכחיותם אין אצמ אפני חסון : אצמם האנשיה ודחיות כאב ואילתם
אחיותם אלה שמא הופי אכל הינער לידחה כאב גדול בכאב נטון : או
שיאצמ אחר אלהינע : ואולי אכבעה פני חופי אצמם אפוליס אכמה :
ההועלה באומן כי אצמ ייסר חיש אצמ כיון הוליק מייסוקל : דחיות הכאב
באמון ויסב אלהים אצמ העם דרך המדבר יס סוף : ואמר ואלו נחם אלהים
דבר אצמ פלישתם : החוב אלה שמא אע"פ שדי בו ומע"כ כדמו : אצמ
להאנשיה אצמ במחלת אצמ חמס והוכה ומת אצמ דאמי :
פרק פ' בכל מה שפאחמן אהאליה הספר עד כיון העלה אנו העיון
האמין שהשית נאצמ בתכיות השלימות ואולי שיש חסון חסון
ולסם פחומת : וכי הוא המצא כל זה הנאצמ ומסדר כל העלם העיון
והלפא בהנהגה שוימה בלי שעות : ואשר הכאב אצמ הפולוסופים והנאצמ
בדעתם אלו הידיעה מקשות בשלם הלפא אצמ פחיותתן וכנעלה
אם להם מיתוסים אלו עליו רב הוא חסון דעתם אלא הלפא כי חסון
הידיעה אצמ בכל אצמ דבר שהיה הוא פחיותת כעצמו ית : עד
לשמא אצמ הנאצמ ידיעת פכשו זה העלם : אלוהי ההלכות אצמ
אחר שלות הידיעה כי בהסתאן הכולל יסתאן המיוחד להידיעה כוללת
יותה מן ההלכה כמו שיתבאר : אצמ השלם כואו סכרתם בחון
הידיעה : וכעול דעתם : אלהם אלכ שולו ההלכה אצמ דארתם
עלות סדר ההנהגה בשלם הלפא : אפני להחון ויצאנו אל חלקם :
אומרים אם שהיה ידיעת פרטות בעלם הלפא או איתה פרטות :
ואם היתה ידיעת פרטות היה ראוי להיות הנהגה העלם סדר
נכון בהנהגה ובהלכה אצמ : ואצמנו כואו בלתי מסודר ואצמ
זה הלפא פעם : אצמ אפני שהוא אמה וסדרת : אצמ אפני שהוא יכו
וסדרת : אצמ אצמ פחיותת לא יסדרת : ואין כי מדות עור בכחיות
ית : ואכ שלם החון הכ' אפני העדר ההלכה היות העדר הידיעה
והנהגה נשבת להלכה : ושלחול כגה האמאמי אפני לכבר
נשבת להדיעה כוללת ויתר מן ההלכה : ומן הכין אצמ הסתאן הידיעה
להסתאן ההלכה : לא בהסתאן ההלכה להסתאן הידיעה להסתאן
הכולל יסתאן המותב : ולא בהסתאן המיוחד כולל דאין הדכפ
להיך כולל ויתר מן המדבר : ובהסתאן המדבר לא יסתאן התי אצמ
עיון וחאמון מן החסנות ומן מדות הפחיותת בהיות הידיעה בלתי
ההלכה

השלמה עליון של משה פכט: לכהסלוק הידיעה הסלוק ההלכה
 וכהסלוק ההלכה הסלוק הידיעה: כמא המזכר והצוחק: לכהסלוק
 הצוחק יסלוק המזכר: וכהסלוק המזכר יסלוק הצוחק: וישמח עם
 האמיתים האות ההלכה פולעת בשלם השלם האמת ידיעה בלתי
 אמיתית: ופאות הידיעה מהם יחייבו הרחוקות: ומהם יחייבו סתמות:
 והכאם לזה האות העולם בלתי מסודר שלע וטוב לו צדין ומעלו: והכוחו
 והאמין אמיתות בלתי אמיתות: והנה מעשה צחל ופאק הלענת שנאמר
 כהשלמה וסבת חלונם וצד הסתמה וההרחקה הנגלות ככל א' מן
 הידיעות שהן חונקת מן האמת ואכזרה אינו דעת היא נקובה ומכוננת
 על האמת מצד הדעת ומצד התורה:

פרק פד דיעת כעצ אדם כהשלמה החלוקת לג' דיעות: ואין הן
 הדעת הא' דעת אופינחס: והא' הדעת הכת כוללת

כ' דיעות: הדעת הא' אנו של מעשה ולפס פואת: ואמיתים שאין העולם
 דבר ואין לו עומק ולא כוחו ושלם: אבל כל אן כמא חלום ידמו ואין לס דבר
 לא אכלה ולא שלם ולא שכיב ולא דבר בשלם כל ענין ואין לו עומק נאמתי
 והע' הם כחשן לדברים הנקונים הנודעים דעת כחשן שאין ספק בטי
 ואין אנו לחוש להליכ עליהם: ולכיוצא כנו הכת אמר הכתוב והי' דעו ולא
 יבאנו כ' טחמאות שעה מהלכל לבותם: והכת הכ' כ' מולודא
 שמותים כעומ העולם והדברים הנודעים והנודעים: אמנם אמיתים
 כ' כל השלם הנקונים והיסודות וכל דבר שבשלם ככל במנהג: ואין
 בשלם התחלה כל מציאות האלהי אמורה שלשלם נחייב אמרו (לשעשעו)
 אפי' דעת אמיתית הנצחות: או שהא חזקו אפי' דעת אמיתית החזק: סד'
 כופחים במציאות האלהי: ואמיתים שלשלם היה במנהג: ועל כיוצא כנו
 האמורה אמנו אמרנו אמר הכתב עליהם כחשו כל' ויזמרו לא הא ולא
 תבא עלינו נעה: והכתב לסככה להם להאמין ככה היא בעבור האותם
 העולם בלתי מסודר ואין אמיתות: אמיתים שאנו רואים אותם בלתי מסודר
 אכ' אין לו אמיתות: ואמיתות אמיתות בלתי מסודר ואי' צאנה מכ'
 פכט: אמר שאין יכול לסדר: אמר שיכול לסדר אמרם לא ירצה לסדר מצד
 קטאת ולטאת בהם: ואלו הכ' מדות בקורות: והא' המצא אמיתות והא'
 כאלו המדות: וזה אשר הכאם להאמין שלשלם נמצא במנהג ואין לו אמיתות
 והאמיתות אמיתות הנרי: לאריסטו דחה אמורה מנהג במנהג: ואמר שאם
 פרטים יהיו נופלים במנהג: כאלו לא יהיה נופל במנהג: וזה האופת
 שלענינים המנהגיים אולם המידים ולא מחדשים: והנחנו רואים ענינים
 מהם המידים ומהם המידים: המידים (סא המידים) כחלום האל
 ופדת האכ' אמר: (המידים) (סא והמידים) כצורת או' כל און ופעולות
 עני' הייחוד כלן שני וחלק: ואמר אמר פרטין יהיו במנהג כלן לא יהיה במנהג:
 הנה נמצא שאין הנמצאות כלם אינם נופלים במנהג: ואם יסתבר
 היותם במנהג להם דברים מחוייבים בעצמם: ושללם התחלה מחייבת
 והיותם כן אכהכר מסת ההתחלה היא נמצאו כפי מה שהם: וזה
 אשר התחלה במנהג אכעל אמורה הנרי:

פרק פד הדעת השנית היא דעת אלו' להם אמיתים שלשלם

צריך אל מחבש: לתקן ובמצאנו אמנם יען קאותם אות
 בלתי מסודר אמיתות שלה אלה וכחא שלשלם מקסר והלך לן כשאר
 המושאים וסחים נהלים ומעליהם נשארים: ואמיתות ודעתם כלאים אלה
 יתן משינתו בכל יום וככל עת ויחאה כל צורה כלמה שהוא דמותו הכת

כל כראשית יקצט אומר הדמות הוא מאמת כל היום הוא זוכה בכל יום ויום אצל
צורות נמצאות או נמצא מעלה של ויכח ובכובד: אמרתי של כל העולם
עובד אלה יורה אדם הם המדומים טובה ורעה הם כל עשייה הם: וכן
היא אמנה אסורה ועל כיוצא בזה האמנה האמנות: אמר הנביא אל בני
הדבר אל שלם המצות ולא פנה אל הדבר אל הפעולות: וכן אמר הנביא אל בני
טאמר כל עתה ק' אנת הנה הוא ~~הוא אמת ואמת~~ הנה הוא
אלה האמת העולם ואם האמת היא עתה: גם אמר ואין אלהים אלהים
אמת ואמת ואמת וכן אמר ואין אמת אמר שלם הפעולות האלהיות
כל שמה וכל כח עליון עליון נוצר:

פרק פ"ה הדעת הנה היא דעה אמת כי אלוהים בעולם האמת.
וכי הלכות בעולם העולם האמת והלכות בעולם האמת הם
כאילו יורה וזאת הכונה נמשכה לפי יסודן בעצמות העולם האמת כראשית
העין יורה כי ההלכה תהיה מחוכרת עליון. כי אמת תהיה ההלכה
נשאת בעין אמת כהפסד העין תפסד ההלכה וכן אמר ליקני בעצם
הלכה וכל דבר שלם יפסד ואי תהיה לפי אלה הלכה ואמתיה בעין
ואם אמרתי ההלכה בדבר האמת כי בהלכות הדבר האמת
ההלכה ויהיה למי בעצם יתפסד גזר אמת: להעולם נמצא: וההלכה
מחוכרת אלו בעצמם התמידים כן נמצא מעלה כאילו כן נמצא
אם כאילו להם התמידים להלכה אהל בקור אלהים: אמרתי נמצא
אמת האמת והפסדים און בהם הלכה כל: אכל כלל אמנות וטובים
הנה האמת ואין הכלל בעצמם כן להתקין עבר חסידים ירוא חטא: וכן
ראויה הלכות וכן לעולם הצדוקים ויפחו הלשעם וכן הפך: כאשר
דעת אמר אמר ואין בהם הלכה פחות כל כן ההלכה לפי
על הכלל באמת: כי חוק אכל און נמצא כן אמר ואין ההלכה
למשל על החוק כן נמצא כאילו בעצמותיהם: ועם נהיה אלוהים בקור
אמת כמות האמת וכל הקורה: כל זה נמצא לפי ההלכה האמת: וכן
זאת האמנה כלל ההלכה הפרטות תפסד האמנה: ואין אמר
האמת ואין כלל העולם: אמר סדר העולם אמר אמר: וכן אמר הפך
ואמת זאת האמנה: אמר זאת הכח נתון אלה דיבור: אמר נתון שוות
ההלכה אצל העולם: אמר נתון שוות ההלכה מצד עצם הלש: אמר
אם שוות שוות ההלכה מצד העולם נתון כסבתי האל בעקב אמר
עני העולם כלל מסודרים סדר יתפסד אמר נאות צדוק ופועל לעולם
אין ואמר אמר להאמתן לישלעם כלא אמר ואמר עני כעצם כלל
מסודרים עני יוצא לן הקור: אמר שלם יתפסד עני כעצם אמר ואמר
ואם יתפסד מן הדך יהיה לנהיגם: ואם הוא אלהים ואמר: אמר
זה אמר פסטי אמר למטה אנהיגם ואין יכול: ואמר קעלם כלל אמר ואמר
אמר פחותה: אמר לתא מלידים ויכול לנהיגם: אמר ואמר יתפסד אמר
ואמר אמר פחותה: אמר נגזרה נגזרה שלשה אחרן לליגם אמר ואמר אמר
העולם נפסד אמר אמת מליגם: ואין יוצעם אמר שלא יתחייבון הפחיתות: ואמר
שלשה אמר מליגם כן עני נתון היתר כאלים: אמר העולם שלם כאילו
אכל אלוהים נתון התחל האמת: והנה קדיעה לם ההלכה כלל אמר הפסד
כצחק אמר לכהסתלק הצחק יסתלק האמת: וכהסתלק האמת יסתלק הצחק:
ואמר לקערה כאלהות מן היקעה בכחיתם בעצם השלם: אמר עני
הידוע כלל ההלכה יתחייבון אמר פחותה: גם על אמת כלל אמר הפסד
חייבון ליה נוצר ידיעה כדמת ואמת לא יתחייבון אלה יתפסד: אמר
ואמר נהיה הוא חלש אלה יתחייבון פחותה וכלל כלאן גדול בעין הידיעה:

אמר
הכמות

אמם הפלוסופים זכרו סרה גזרה כדויעתן. ית מצד שאלת ההשגחה ואלת
ההשגחה מפני כוע סדר ההנהגה. וכי אל כיוצא בזה האין מאנשי
אומותינו אמר הכתוב עובד ה' אלה האמת ואין ה' חקוה. אמנם לעתנו עזר
בעלי העיון בעלי דת אמר מלצה קטלנית אצלנו לשלול ידועת הלסטאעלס
השפאקפאלשאן יודע ויפלו זאז נה' אשלו ההשגחה שא נתייב ו' אדוה' שחוקת
ואם אין אנו זכר לשלול ההשגחה דקאן והיליך הנהגת האצאות כמ' ליתבאו
ובעל כוננת הפלוסופים מעשהיה. אהסכה הכ' מצד דאוקס פדעי העולם
השכל הוייס ונפסדוים: אמר אמר היות ההשגחה מחוכמת איהם: מפני שכל
ליכוא לפני בעצם ההשגחה פעם אלה ופעם אינו אלה. כי ההשגחה
או היתה בעצדך כמו ליתבאר: ומפני זה שאלו ההשגחה מעולם השכל
שהוא הוה קפסד ותכרה בעשייתם קראו דוים: שכל מה שיהיה יתנה
מחוכמת אלו יהיה אמר במצוי מעשה ובמצוי מעה להם אמר דוים:
ועה סעיף אסעיף אמנת הנדמות כמו ליתבאר: אכל מה שיהיה
שאלת ההשגחה היתה שאלת הידועה אפי' דעיתם שלא יהא לום לפני
בעצם: ובכך ידעת אמר ליתבאר כי ההשגחה היתה במצוי:
וקדויעה היתה בעצדך ובמצוי: והידועה כוללת יותר מן ההשגחה:
אשון חכמינו ידע ליתבאר ההשגחה היות האולסח נמצוי ואין לפני
בהשגחה כל השגחה אחת שא השגחה: אמר היתה העלה מצד האולסח
שהיה בעצדך ונמצא באו ליתבאר: אשאר הדבר על הידועה אם היא
היתה בעצדך עז שאלו יהיה לפני כדויעה אמר ויתחדל הדבר בעצדך:
ודבר ידוע זה למצוי ית' היתה בעצדך לום כל אחדל ויתחדל אחדל
ואומ אחדל יחדל אמר הא' שכל עספ' או יחדל אחדל אמר לא נמצא
או הידועה: ואם אמר ית' יהיה בעצדך: אמר אז שגזרה או הידועה
אין יחדל את האחדל: ואם כן הידועה להתהוון נדבס היתחדל
הדבר היא הידועה בעצמה אחרי היתחדל הדבר ואין לה לפני: אמר
הדבר הכ' שנתן הסכה מצד עצם השלם בלית ההשגחה בעבור
שא עיקר להם סכול מוח זה הכללון: השתדלו להם עולת מצד עצם
השלם אשלו ההשגחה מצד פחיתות זה השלם: ואמר לזה השלם זכר
חמרי והדבר החמרי אז ישיב כן בחוליס והלית זוינו מליד בחוליס
אז אינו מליד זה השלם: ועול אמרן להענייתם האחדל יס' אין תכלית
הם כבוא זה אחר סורה: והידועה או תעף כמה שאין תכליתו ומה
שאין תכליתו או לא יעפון המדע: והוא מהעולם שהוא הוה ונפסד מצד
כא זה אחר סורה זה אין תכלית למספרן אס' לא יעפס מדע ואמר עז הידועה
או היתה בעצדך כא במצוי קייס מפני שא ויתקייב אהנף הידועה או
או תכלית: והדברויס החוים הו' בעצדך קדס ליתבאו והנה הידועה
היתה נתלת בהם כל בעצדך וזה אי אפשר: ואמר עז אמר נמצא ליבע
הדברויס האחדל יס' עפ' יכא לפני כדויעתו ית' לכהתחדל הדבר האחדל
הידועה וזה אמר אמר אכף תהיה הידועה נתלת בעצדך וזה לא יתכן:
אמר עז אמר יליד זכרויס כפס יהיה כפי בעצמו ואמר מפני שהלית
יחיד איתוד אמר: והנה מצד פחיתות זה השלם שא ישיב חסרתות לית
בהלית איתוד וכל שאלת ידועת אמרן נשלה גם ההשגחה יועל כיוצא
כזה האין צומר הכתוב ואמרן איכה ידע אלו ויל דיעה בעיון: שאלו ההשגחה
מעולם השכל מצד עליונותו: אמר אמרן שיש לחול בדבר זה שא השתדלו
הפלוסופים ארת העולת עז ליתבאר מלצה הנמצאת הידועה העולם אלא
כד והנצ' אכול הכשולן כדויעת אמר עז סדר השלם חייבו או יתעצב

החכמה זכה יחייב נצחיות הישגים אפני להחכמה חכמה תכלית והוא להתבונן
אלוהים אלהים אלה ליתחייב הפועל כל ענין להוא אליו להתבונן באיגוף
היותו אונני ומפני שאם תחייב אמונת הנצחיות האמיתית לפעולותיו
אלוהים נמשכות ורצון לבד בלי בעלת תכלית ואמת חזק הישגים כפי דעתו
ואולם יוחסו כל הפעולות אלוהים אפ' הכרח אמונה להאמין כפי שרצו
אם הכוונה כפי מה שראונו כי האמנה אי יסרה כל זמנתי אלא תאמר להם
אחדים האמנה ההוא כי אינו אמיתי כי השאמת האמנה ענין לאויסטיס
הפועל כשלוקק אפ' אי יסרה הפועל כשלוקק הועד האמנה ההוא
בהפסדו איך יהיה אפ' אפ' נאמר הליה סבר כל חכמי המחשבה כך הודו
להתעורר אמת מחוסר פועל עב' בוונת זאת הכח שהאמנה ההוא כל
זמן שאם נאמר הוא צריך אלו הפועל לקלוט והנה כל המעשים יוחסו
אלוהים בלי אמצעי והנה הפועל העליון האלו כחח אלויה מרצון
הליה נכל העליון אלהים הפועל ואפ' נכל ענין הליה כך הנהיג האמנה
ובהכונתו כזה מפני שהאמנה אויעבור נשאו כי ההעברה נלמט ואכאנה
עב' אמר כי פעולות האדם הן נמשכות אפ' רצונתו והוא נדמות לכאשר
איכולת האדם כך הנדון האמנה אלוהים אפ' הפועל הליה האדם
אומר כפעולותיו הן אמר יפסק או ידמך הוא מרצון הליה והליה הוא
נותן כח ואיפסח ההוא נשאר אלא תמיד אחדלו והלח אליו יהיה על ה
הכפרות גולת הכח אליו יהיה עת האמנות ואין הכוונה להכח ההוא
יחדש הפועל אפ' אמונתו להאמנה או יעבור נושאן אלא כך הנדון האמנה
ליקבל הפועל ענין חזק הכוללת זאת תכלית בוונתו אפ' זאת האמנה
כעל הצו והאזהרה אפ' אפ' יצונו ויתן לו כח לעשות הפך בווינו יהיה
נדון ורצונתו וכן נמו אמר יזהירו והוא יתן לו כח לעשות מה שהזהיר
ולפיו זאת הדעת הנה תהיה תמידו אז הרינו נדונית ורצונתו והנה
יהיה צוין ואזהרות אלה ואומרים כזה כך רצון עב' אמנה העניינה
והאמין הליה יצוה קטמנעת יורה אין אפ' אלו ולא ענין הליה
האדם מוכרח כפעולותו אפ' יהיה הדמיון והענין אפ' שיעשה הפעולות
הן הצו והאזהרה כי לא יוחסו לו יאמנה יעבור לענין הצדק שיעשה הצו
ולנמול טוב ארבע שכל הצו ואין הפרט כן שיעבור הצדק כאלו יונקו והרע
ליכוא כעצמו והוא צדק ורע או קלע ועוב או ואומרים כזה הענין כך רצה
ועב' יעבור לענין אלו שלא נעם או מעשה כן טוב וכן רע כמן הטוב לטוב
אומרים וכן כאם הענין אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
אמנם נענה הכאם אלו יעבור אהבה רע וחס ונותן הכאם יאושלפי הוא
עשה חסד ובעבור שאם יוכלו לעמוד על סכסוך דמות זאת הדעת הליה
אומר כי הטוב והרע או יכחמו אפ' עב' אמר רע וחס ונותן הכאם יאושלפי הוא
אמה שראו אלו ושיע וזה אה שכל כח האמנה ענין אהבה אהבה אהבה
שיעשה הליה הכאם החי כעל טעם לא יאושלפי הוא שיעשה אהבה אהבה
אזון ואמר ואמתו עב' אמר ענין אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
חאם מפני שרצה כלי ורצונתו של אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
אמתו ככה בארנו כי הטוב והרע יכחמו אפ' עב' אמר אהבה אהבה אהבה אהבה
הרע אהבה חאם ההם ל' צדק הדפני כאן לענין אהבה אהבה אהבה אהבה
אהבה אהבה ואמר לא יאמר הרי אהבה חאם וסכלו כן כוכב צדק אלו ההמות
והאומרים ככה הנה יהיה ל' חסן הטוב והרע אפ' צדקו ואהבה אהבה אהבה
והאמין שיעשה הליה כמאמנה כי כרת הליה יכחמו אהבה אהבה אהבה
ועב' יצונו שאם לעשות הרע הנה יצוה כמאמנה אהבה אהבה אהבה אהבה
שאם כל הדברים אפ' אמר אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה
האמין הליה ידע אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה

בדברים העליונים היותו וידע הדברים נקדם היותו ואם ידענו על
דבר ליהיה עסק מחוייב היותו וידענו על דבר שאם יהיה עסק נאמנו
לו היה ואם הדברים עפ' ידענו היו מחוייבים ונאמנו. ואם יהיה
אומה שפעולת האדם מחוייבת בעבור הידיעה לעצמה או בהם ולא
יתכן למאמר של האדם מלוח לדבון וכל נכבחותו נאמנו הנהיה
אם לומר ופאר יאין או לפאר שמאל. ואם יהיה צרכו לומר בא' מן
הפאות כי עסקו נאמנו לו הידיעה של האדם יפה פאר יאין נאמנו
של האדם מוכרח לומר יאין אם ידע לומר פאר שמאל או יכלו אם
ואכן ואיננו זהו עסקו עם שמאל הידיעה לו ית' נאמנו של האדם
יעקב פאר שמאל. והאדם עם היותו עסקו פאר יאין ופ' לומר
נאמנו מחוייב לומר נטה: והידיעה נאמנו פאר יעקב פאר שמאל
נאמנו הידיעה בלתי ידיעה. ואם נאמנו שאם היה ידע איננו יכול לעט
אפ' עסקו יתחייב לו נאמנו ידיעה: וכל היותו ידע לומר או לעט
אוינוס אלו הפחותות או הליה ואמרו של האדם מוכרח בפעולתו ולא העתו
או יכולת בלתי אומנו בפעולת האדם כה המדברים נחלקו ל' ידיעה:
הדבר הא' כה אודי יאמרו שאם העתו לאדם יכולת כלא אלא אומנו של
עמידתו וליכתינו במשפט אכסנו וקכסנו והכל כהא היסוד על אומנו:
ואין הכדל כההם כהתייחסו אל הליה ואומנום לכהתייחסו אליו ית'
ברא ד' אומנום מנה הרצון והעצ הקואום: ומנה היכולת על הנועם:
ומנה הנאמנו היד' ומנה הנאמנו הקואום. ואם א' אדם נקדם על החוק:
אלא בלתי מתחילים קד' בלתי הפועל: ואין אדם לכה ואחר היותו על היכולת
הנכבחות מעלה בפועל כי אחר הפועל נכבחות אודי יהיה זה מעלה בפועל:
וגם הדבר שאם כההם השכל ודבריהם נאמנו ה' סתירה מצד אנו הוא יסוד
פעולת מוחסות או האדם שאמנו נכבחות כן אודי כוונתו וכן מודעתו שאמנו
נכבחות עמידתו והפועל והחוק אודי כוונתו ולא תפועל: מכלל ל' אדם יכול
נאמנו והפועל מן האדם פעולת שאינו מודע: הלסייה: הדבר הלסייה
דעה כה מעלה עליו (כאורה נכבחות חלקי פועל כההם לכההם מעלה
מן השאמנו כההם שאם עתה להם עמוד כההם האומנום נכבחות כההם
שלא יושג קצתו ולא יושג כל דבר אמת וזהו להם מאומנום כההם אמן
האומנום ופי דעה האודי יאמרו אלא נכבחות אהם כההם שלם כההם
הנכבחות אדם קצת הולות בפועל וזהו הנאמנו חוק ל' דבריהם: ויחסו
הדבר או השלם כההם ואל האדם יחסו כההם: אלא כההם נאמנו
יוסף כההם נאמנו כההם קצתו יתכן לומר קצתו: ואם זהו דבריהם
ואענה היותו ופי דעהם הוא כההם: ולקצתו כההם קצתו אודי דבריהם
סודותם קצתם וקצתם אפי' שאומנום שאין אדם פועל כל אכלושו הנשיה:
וגם הכדל הוא על המעשים האומנום: ואמנום על האדם השלם
אודי יאמרו אפי' שאם יכול מעלה כההם כפי קצתו העלה כההם ל' פועל
מעלה האומנום: דבר מעלה שמה החק יורה על הכפוף ויכול על החיוב:
אלא החכם כההם יוסף לו קצתו מעלה כההם חוק אצלו ל' קצתו נאמנו
המעלה כההם היכולת ענה וכנה נכבחות הנאמנו מעלה עליו
ונאמנו שהמעלה אמתו לא כההם כההם חשית היכולת אכלושו י' על
היכולת הנכבחות כההם קצתו הולות נאמנו הענות ל' אומנום
אם כההם היכולת: אמנום ל' אומנום לא קצתו היכולת מעלה
אלא כההם חקו המעלה הנכבחות קוונה חשית היכולת הנכבחות:
אלא החכם י' והיכולת לא קצתו אלא כההם המעלה: ואם היה אמת
אם שנינו אמתו הוא חוק על דבריהם כההם חוק חשית היכולת
ועל היכולת הולות החוק קוונה אומנום: כ' זה יתוך אומנום וזהו
אומנום

ארצה יצא כי אין אפס שיכול המעלה ככלות האדם ואינו פועל של
 לעם הוא יכול כפי כלות עכ"ל הוא פועל של ואם אינו פועל של
 עכ"ל אינו כולו. ולכן אמר החכם וזה אמרתי, וכבר נהבאר בספר
 החתום הוא ס' בעמות נוס' היכולת על האדם. שאינו יכול מצד היותו
 חיוני ולא יכול מעשה אלא הוא יכול ככולת וכי הוא מונחמת מן המעלה
 ונשארת אחרי כן וכולת דבר וכולו ככולות חנות. וכבר נהבאר שהאדם
 הוא כן בחירה ובידו היכולת לעשות אינה דבר שיהיה והוא פועל של יצוא
 כל מעלה. ואולי דעה אחרת בענין החיות כפי שנתנו בהבאור
 אחרי המעשים נופלים כפי חכמו ורצונו ועל יתכן כולו הציו והאזהרה
 והוא והעולם. כי היכולת על הכפירות הוא היכולת על הקצרות.
 וגם נתבאר שאין חנות המעלה על האדם עליו בחנות היכולת על
 האדם עד שיהיה המעלה מתחזק אצלו ויכולת האדם המעלה. היה לו
 נצח התורה כפי דעת אמרתי החיות כלכך נהבאר כי היכולת מנחמת
 ונשארת. ונתבאר שאם שיכול מעלה אחת מלש' יכולים. אמרתי נתבאר
 שאדם בעל יכולת ואחרת והוא כן בחירה: נשארה העליון הדבורה
 והוא אלה סברה דעתם אסכול החתונה דבורה והוא ידיעת השם
 שכולת כל העולם ודעת העצם להיות. ואומרים שידעת במה
 שנתנה היות כפר חייבתו היות ושאם כל הדברים מחויבים ונאלצים
 אפי' הידיעה הקצרה ואין אפס כולו: וכן אמרו בעקבות האדם שהם
 הדברים אפי' ידיעת השם הנודעת ואין אפס כולו. ולא שמהו כן בחירה
 כל שאומרים שאם יהיה האדם כן בחירה ובידו היכולת לעשות דבר
 והכפול שהם אפס חיים והאדם לא יוכל מאחד מלטהם לא אם יאמין
 אלא יאמין הידיעה הקצרה כי לא יאמין אלא קצת עם היות אפסלות
 האמונה לתת יכולת הנה הנה הידיעה בלתי ידיעה יאם נאמר או
 ידיעה. ואם לא ידע כל אלא ידיעתו נמשך אפי' חיות הדבר הנה יבוא
 שנוי בידיעתו. ויבטל היות יודע אפסו. אמרתי, ש' לו אפסן זאת העליון
 ונאמר כי הידיעה קצרה לא אכל האפסו להיות אוסוהו קוצרה
 האפסו האפסותו. וכלאם שהאדם הוא כן בחירה ובידו היכולת ליהנות
 אלא יאמין וידעת השם קצרה נאלצת אפי' הדבר ליתבוה או אפסותם
 ואין הדבר ליתבוה נמשך וידועתו. והנה אם יהיה כצד האדם יאמין
 עם היות היכולת שלא יאמין תהיה הידיעה נודעת שהוא הידיעה
 יהיה כצד האדם שלא יאמין עם היות היכולת או ליהנות תהיה הידיעה
 נודעת שאם לא יאמין והאפסו יהיה עומד באפסותו והאדם בחירה
 לעשות מצוה שירצה אלט אפסותו ואין הידיעה מחייבתו לאי אפסותם.
 אמרתי מקום הספק הוא צווי הכפרן הנובע מצדו כי הוא לא יאמין לצווי
 יהיה נדבד' ודעת. זאת האשערה אומרים כך רצה ומקרים תיבן
 או קצרה ידיעה שאי ידע איזה דבר יהיה אכל האפסות: אמרתי
 נאמר כי ידיעתו יהיה נאלצת אפי' א' אלט האפסות שיעלה האדם
 לא ידיעתו שלא יאמין עם היות אפסותו הנאמנת תחת יכולתו וצווי
 יהיה אפי' היה נדבד' ודעתו. שאם אמר בהתרת זה הספק בעש' האמות.
 באמות זה הספק וזאת העליון נלכסן החכם דבטן יוסף והחכם
 כי אפסו והשתדל וצאת ממנה באה שאפסו. להפסות דבטן יוסף
 אמר שאין צווי והליכ' כנה התשובה יען שנתקיים מאומן הספק האפסותם
 חוקים שלהם יודע אפסו ולא יוסלו כלום עתה אי אפסו והתיות

בענין יגיעת יגיע או יגיע יגיע הענין שהוא אפסר אומר או או יהיה: (החכם רב משה
 אמר שהשול אף יהיה יגיעת יגיעת הענין שאפסר אומר או או יהיה כאלו שזול אמר הענין
 עצמו אפסר שיעור הוא עצמו ואינה ענין נוסף על עצמו והשגה עצמו בעלמתי מעין יגיעת:
 (כדורה או שיער החכם רבנו יוסף טיטה איער רב משה באיכות הישגת אפסר שאו שרע להשגת
 השגת הוא בעבור שלא היה יכול אמר איכות היגיעה או האפסר אומר או לא יהיה אלא מ
 מדרך טא: אמרים שהוא יגיע מה שהיה טרם היות אפסר שהוא יגיע להשגת ולאו היעלם
 אמר שום היעלמה: ואמרו שחייבו כלל העשנים אשר נעמה היגיעה שיהענין חייבים
 וכן הפעולה מיוחסת או כפי הכרח יגיעת כאלו יגיע לטו הכראור ה' בראש הפסוק הזה אלו:
 יחסן פעלם אמר ארצן אפי' שיהיה יכולה: בעבור שאם יהיה מרחק ממנו ש
 בשלל יכולת ויהיו מעיניו טמאם אחר החכמה כיוון שהוא יכול ואין לו אטע מהאמצע
 הפעל ראוי והאמצע הפעל בשלל החכמה: וזה יחייב נעמה היעלם אפסר שאין ראוי להגיע
 הפעל מן הפעל בער חמה: וזה הענין טמאע אשר עצמו כ' אף אפסר שיהיה יגיע
 מן הפעל בער חמה: והפעל נעמן מאין סוף ומכאן: והפעל יש סוף ומכאן להענין
 ואף יהא שם האמצע בער חמה על כן סודו הפעל שכל פעולה השם טמאע
 לרצון אפי' בלי שיהיה להם יכולת: ועל זאת היגיע טמאע נעמן נעמה אמצען א
 ועליום אמר הכתוב הו' יגיעתם ה' ברכוכם ואמרום כפי באמרום טא יגיע ר' טוב
 בענין ה' אבהם הוא חפץ: נראה מאמר הכתוב שטענתם הנבואה בחסם פעולה ש
 האדם אל השם יגיעה נכונה וקלה אל ההמון שאינו מעשה אחר היגיע: וזה כדון
 אם לא יהיה פעולת האדם מיוחסת לו אלה אלה האלוקים לא לעשה אחר היגיע
 אלא לפעולת האדם טמאע ארצן השם יח: (הכתוב ארוב רחבו להסיר זאת היגיע
 מההמון הסגל להסיר מעיניהם במה שאמר ט' הנה היום ברא בערב כמנהג: וקדוה א'
 אלפים אלפים: ואם כן הדבר שאלה אלוקים ה' עבד' או יהיה פעולת האדם טמאע
 לרצון השם אלא הם אמרו החכמה וכן נדכו אלפים: ואם טמאע אחר פסוקים ש
 ככתוב מורים לכוננה זו שאינו עשה פעולתו במשפט אלא כ' אף יחפץ יגיע:
 כמו שאמר באשר נרץ אף ארצן: ונב' אורה וישג: ומה יאמר לו מה היגיע: אלא
 המאמרים אינם אלא מה שהוא אמר הדין והחכמה: חלילה ליוחס אל השם יגיעה
 ויחפץ עול:

חכמה ב'
 ש
 ש
 חכמה ח
 ש

פרק פד | והלוי החמשיה היא דעה האמת שהם ימלאו לא יפעל כפעל דעה ג
בשם פנים: ואם כן לא יבוא אמת סדר מעולה: וזאת הדעה ה' שלמה
מעלה הרע אמנו יהי נחמך לארבע דעות: הדעה האחרת היא דעה ד' יצא: ג
אחרים ט הלוי יעלה הטוב והשטן יעלה הרע: אם היה דמנם שהם יהי אינו יכול
על עשיית הרע ועל כן הסמיכות אל השטן וזה דבר בטא: אולם שהם יהי יכול לנצל
והוא יכול על כל אוב המעשים בין טוב ובין הפכו: ואם היה דמנם אולם כחידוה הרע
על כן לא יעלה: ועכ' הסמיכות אל השטן וזה דבר בטא אכע שאמונתו באמתו לה
שהם יהי לא יעלה הרע בלתי דכ' שלא ימנע בחוב: ואם יהיה זה כן לא יהיה השם
נאמן בהבטחותו כדמול הדיוק ובענין הרשע: אחרי שהרע לא יכול אמנו וזהו
אזכור מעלה הרע: אם בקבר שלא יכול אמנו מעולה שללנו מעלה רע מהלם:
הנה בחינה רשע וטוב לו והטוב בא מהלוי הנה זה יורה על עולה סדר אמנו יהי
לא אמנו בעל התכלה אין רע וזה מלמעלה אם יהיה דעמים שאינו יכול על עשיית הרע
הלכה הנזכרת כדעה הנראים: וירחיב להאמין שהלוי אינו נאמן בהבטחותו ג
ס' אין יעשה בידו שאינו יכול לעשות בו: וכלת האדם על הטוב והרע בשלום: והלוי
לא יהיה יכול על הרע ועל הטוב בשלום: אע"פ אם כסאך עשיית הרע על השטן ימנע:
לוי ימנע בעשיית המעשים וזה מה שאי אפשר ס' ירחיב הדיוק דברי בענין
האלהות: אמנו יהי לא יעלה הרע דעמנו בהיותו חסם אבל לא ימנע
בחוב' זאת היא דעה אחרת: אבראורטו שחך ארע' לו והרע יבוא אמנו ימלא:
והוא אינו אחרי החוב נמצא שהוא חסם וצריך להוסיף זה הפעול: הדעה השנית
היא דעה א' אמתיה האחרים שהאוב יעלה הטוב והחשך יעלה הרע ולא הסמך
כל מעלה אל השם: אמנם האוב והחשך הם לפי מנעיה הוליל ובאמצעות אור
האורות יעלה ההויה: ובאמצעות החשך שהוא העבר האוב יהי העבר החשך
בטבע החום בל אמצעות החום והקור: וההויה היא מולך הטוב וההפסד מולך
הרע: סוף דבר כל דבר המורה הוא אחרי הכחיה הוליל: ולפי זאת הדעה
אחרים כ' שגור האדם לפי המערכת וישמה בעל מעלה או בעל חסרון: והאוב
אמת על המעשים ההם וזהו שחך ארע' לו רשע וטוב לפי דבריו זאת הכה טעם
לדבר א' אמת א' הנזכרים: ומה שהשטן עליהם הוליל הוא טכונה

לנצח הדעב בפעולות האדם: אלא הנאטם בנצח הדעב אכל אמת ויעלה אחר
הנבוא האמרים בלזכר ללא ייטיב ה' ולא ירע: ומה שאלם אל זה להחלוק כל עין
עליו אמרשים הוא מה שבראה מערב האטאור מה שבעה דתה השמים
לפי הכחור הגלגלור זה אמר בנצחים הטבעיים: אמנם אמורים לא עברה
חוצה מהגלגל ושקרום כעלה שצין אלו האטומים והארועים אמנם הם כדעין
בז החשב ויש להם מנהיג מיצאע מהם כמו שגורע באופנים כאמנם חזקים
וכל אלו הפעולות יוחסו אליו: אם נלם נכ' פעולות האדם היום בעל מעלה או
בעל מסון נאטור להו האין כח שלא יחייב לו עוון סדר צדק ורע לו רשע
וטוב לו יחייב לנצח הדעב סידרה והחוקה כהטווי והאזהרה והן לזכ ויהו כח
הנצח והעבש מייא נצור: ועוד שלא יחה נצחין בהכחמות ושלמה השלשק יהיה
שעלה בטלה: ואכל כעבדה החורה יהיה להכל ובעל טבע האכפר מה שהחיה הייתה
באמה פן יחיה במלחמה: ושלמה מעקה לזכ: וכוננא בזה האין כי מה שגור להו
אז אכפר שלא יהיה וזה מכל מקום שני אכפר: ואם הסוס טעל לרכב והאמה הוא
הרכב ישאר צדק ורע לו רשע וטוב לו בלי שפיר: ונצח הוא סידרה דלה שאלם
יחם ויחור ולא יחן לו כח לעשותם אלא יעבדו: ואם יסויעה לא יהיה כונן
על העבש לפי הזין: והנה נצח עמדי כונן המורה וכונן האנשט דכל אמה שאלם
נצחם שיש פעולה מוחסור אל האדם ומסורה לו לרצון לעשות מה שירצה
וכי הוא בן בחורה לעשות איזה שירצה כפי שאמה מורחג הנצלה כלה כונן לזכ
היום אף החיים ואף הטוב ואף החור ואף הרע: אמנם נצח אמנם אמתה יחיים
אמרי נצח הדעב ומתפארים בהחבולתו ההכל לנצחה שהם אמרים אמרתי
שהאדם מוליד לפי האערכו: ושמח בעל מעלה או בעל מסון דעבטא זה אמנם
שבפעולות מסורה לו האדם עז שיעבד הטווי והאזהרה והנצח והעבש זה מה שני
אכפר אלא עכ' אם לפי הטעו יהיה הלוי במעלה או פחור וכל אמתה והמלכה
פעולות מוכחות לו כל סכ: וקטלן הטווי והאזהרה והנצח והעבש ס מה שגור
לו לפי האערכו להיות הוא יהיה ופעולות מהייתה נאטור לפי צדן הדעות:
וכפרט לחיור הנצח והעבש לפי הטווי והאזהרה אמרים אם יחיה אורט הכונן
לפי מערכו מוליד שיקטע מנה רע אם ישאר החורה השוה יעלם מאורט

בעיה א'

כדי כ סכ

שמא

הערה

המקרה הרע: והנה יבא מהכרח הכרח: ועוד אם ירבה לשמור המורה לא יעלה לו כי פקודתו
 יהיו כמאשר לכו מה שנקשר לו לכו מערכה מולדת: והמשמאל בזאת הדעה ימצאנה
 ויחייבו מאנה זכרים סודים אלה את אלה וראוי לנטות מזו הדעה: וזאתם לפי זאת
 הדעה יגיד רשע וטוב לו אפס שהוא מכה רחמי המקרה אנו שנקבע אם מקרה הטוב
 אם מקרה הרע: ולא יהיה דבר בטובה בא אלו מהם שהם אינו ראה את לכו היחיד
 מאט כאן שאמר הכרח טהור עינים מראות רע והקבע אל עמל לא מתקבל: ואמנם
 אמלא יקבלו בגשן בעולם הבא: וזה עמד כנגד מאמר הכרח ומשלם לשמאלו: הן זכר
 באזכר יללם: אכן זכר ורע לו ישאר בלתי מושג ועם שהמאמין בזאת הדעה יהיה סוניה
 אל האיש שיהיה מנוול לדעה אם יוטוב האיש זכר השיה יטלטל מאומה המקרה הרע: ואם
 אכן ימצא זכר ורע לו ילפי דענים יש להטוב בזה שהם אמרים שהנמול והעניש האמנים
 אינם כי בעיני הטוב ועין הטוב הוא העניש והוא טפל לה ואין במונה בנמול ואלו
 אינו לכו: ולא יקשה זה למה שאמרם אם שיהיה האדם זכר השם יטלטל מפני המנוול:
 בעבור שבאמת שהזקנים שט מינים: יש זכר שהוא לא ימצא בקצתו כי בעבור יש
 לו טובה במה ובאמצעות עשיית הזכר ויש לכו לכו שהם העניש: והנה הטובה
 שהנה לו במה הוא הסבה לו שיהיה חיי העולם הבא: ויש זכר שהוא לא ימצא בקצתו
 כי עפ אומה הרע שיהיה לו וזה זכר ורע לו: ואין זה עול כי הכלה היחידה שיהיה
 חיי הנשמה באמצעות הזכר שיעשה שגשג לכו ומן שיאומה כי עפ אומה הרע
 שנקבע וזה זכר ורע לו: וזה עמד כנגד יעודי המורה הטובים אשר ייענה לאיש הזכר
 וכ אומה הרע שיהיה לכו לכו אינו על פ הדיון: ויש אומה הכה שטענים אחרי שיעני
 הנמול והעניש לעין הטוב והדיון טפל לה מה שיהיה לכו מוטוב ועצוב לא ישועה:
 ואעפ שטעני המין מכל כאב אין חשש כי הכלה לעין הטוב ולזה ימצא זכר
 ורע לו: רשע וטוב לו: ול לעין המין מה שאין חשש בכאבו: שיהיה דענים הדף בלתי
 מושג: אמנם ההשגחה המחברת בגשן והנמול והעניש בה ישועה: והדעה השלישית
 יש מהם מושגים זאת ההשגחה המעלה על מה שאספר: שהם אמרים שטוב האדם
 הוא המנהיג לכו האדם ועל זה יהיה השגחה השם במשנה ומתקבלה בלתי
 השגחה הוא: והנה בנ אדם נחלקים לארבעה חלקים: הראשון יש מהם שהשגחה נקבע
 במה לכו: אמנם לא יהיה השגחה בגשן כלל: וזהו רשע וטוב לו במה: והוא השגחה
 א שיהיה השגחה בעין נכסו ואינו השגחה בעיניו: וזהו זכר ורע לו במה: והוא

המקרה
 הרע
 מה

השם שיהיה מעשה בעשיית נפשן ובעשיית דופן וזהו שרץ וטוב לו: והחלג הר' שלא יהיה מעשה
בעשיית דופן ולא בעשיית נפשן וזהו רשע ורע לו: וטוב מאד היכול: וכל אלו היצירות
סבבתי לאמורי הנח של הפדעים הרעים באים בל כוונתי מכון: ואמנם דיע לך
של אלו טעמי יקח שבאעט הרבונתא יאמאם האשכל בהם שכן עמדות ה'
כנר המורה וכנר האשכל וכנר הכרוב: ואם כן ישאר שרץ ורע לו בלתי מושג:
הדעה הרביעית שאמרו שהנררים לא ייוחסו אל הפיעל תי בהיות להם שום: והנררים
שע מינם: האין האתר שע יואים כמו החום והקר: והאין השט העום והעדר: כמו ש
הדאורי והעמון: והטוב והרע: והנה הטוב הוא עום והרע הוא העדר: וההעדר
באמרי לא ייוחס אל פועל: ואכ' הרעיה כלם העידים ולא ייוחסו אל פיעל: נאמא
שהיה אינו עשה חמם בעצם: ולפי זאת האמונה לא כצטק להיילוי מעשיו. שכל
מעשיו הם טובים: אעפ' כן אמר א' ייוחס אורא ^{הרע} פועל ס בהסוד העום ישאר היעדר:
והנה הסוד העום הוא בפעל והוא רע: ואם כן אמר הרע הוא פועל: כל שכן
שאמרו בארט בפסח מפרש זה האמור שהרע גם הוא עום ואם כן ייוחס אל פיעל אמרי
שהוא עום כמו הטוב שהוא עום ויוחס אל פיעל: ולפי זה אמר והאמור כצטק להיילוי
מעשיו: איש דעור שכללן אלו החובע דעור כדרך אמרי שאמרו ס עטן השטן
והחשך הם כמו אל החמר: ורמז האור אל הטובה הבאה מהשם ס הטובה האמצעית
לפעולת השם יי: והנה הטוב כלו כאלו מן השם על ידי האמצעים כל הצורות: ו'
אדע הוא העדר זכך בחמר לעולם ס ההווה אמר הטובה וההפסד אמר החמר: וכל
הויה הוא טוב: וכל הפסד הוא רע: ועפ' ייוחסו הטוב אל השם והרע אל החמר:
ואמרי שהרע אינו מפעל השם לא כצטק לשר פעל הרע: ואין לנו חשש בפועל החמר
העצמיים וקוראיה הנאספם לשר טבעו כאשר הוא חמר: ואלו יסובב חטאיהן
ואין להחליטן על השם וייעלה: והחכם הנחכם החוב לשרנו כזה באמרו אם עש'
יש ויגל מפני וזכך ויראה במדינה באמרו עש' ויגל רמז לשר האומים הנאמרים
באין האדם אין לרמה על החפץ אך רעה ועשה זה העטן שאין זה העטן כאלו
אכמו וייעלה אך מהאמצעים לשר עפירות החמר: ואמנם מן השר אשר אמרנו
ס בהסוד הקטן יבוא הדעדר וייתחם אל השם שהוא מסור הקטן שרץ לשר אורא
הפעל הרע ס שכן בהאמינת שהרע הוא עום והעום הוא שרץ לפעל ולא יהיה
מפעל החמר תי ייתחם אל השם יי: וכבר אמר ויגל רמז:

ה' בפרק פ"א

ה' אמה היה
בשר עליה ה'

ועיהו א'

פ"ה פ"ה

פרק פח אדעה גליה בהשגחה האחרים שפעולת השגחה כמלכות
אחר הדין ואין עושה במעשיו. אלא כלם כמלכות אחרי החוב. ו
אמרו החוב אמרו אין אורה בלא מטא ולא ייסורין כל ענין והכמלסם אחרי זאת
הדעה נחלק לשתי דעות. החלק האחד בשטו ההשגחה בכל הכמלסם באישיו. והחלק
השני קצת ההשגחה באין איוחז באישיו. אמנם האחרים שהשגחה השם בכל נמצאו
מטה באישיו הוא כח עבדיו. ואחרים שפעולת השם כמלסם אחרי הדין ואין עושה
במעשיו. ויש להקשות עליהם יקראו לנדיקים ומטובות שיבואו לדיעם
וקצת הטפס והבהמה שלא נים להם מטא. אמנם על הדעות שיבואו לנדיקים
ומטובות שישנו לדיעם יש למארה הדעה הסכל בהם כי אעפ' שנראה זה הצדק
ולך במעשיו אי אפשר שלא יהיה לו שום עול או אעפ' שהוא יסן וסכל במלכות
ועפ' טעם ומלו עליו הדעות. וכן נמי הרשע שחלו עליו הטובות אי אפשר שלא
נמצא בו דבר טוב ולפי אורו הפעל ישלם לו טובה. אמנם אם ימצא דבר ואין
עול פניו וישלם רעה. ורשע גמור וישלם טובה. אמנם ענינים לבאר הענין בזה
הסדר לפי זאת הדעה בכל חלקיו. והדעות שמשמעו בו בדעה השגחה להיושר
זה הפעל באין האדם עם כל זה ימצא בלתי מיושר. אמנם על הטף והבהמה שאין
להם פעולה בדעה ולא ישלמו לפי פעולתיהם אכ' למה הורה שמוטה הבהמה
ולא נים להם מטא שיהיה זה על צד החוב. אכן זאת הכח הוציאו זה הכאב לצד
החוב שאחרים כי הטפס החמארי מן האדם יכנס בבהמה ועפ' נדחה בהם
השמיטה. וכן רוב יוסף השלם בנארה הכוונה שהיחובה נמצאה. והרשעה
האחרת כי על כל פעם צדק לדעה הטעם על מה שהוא טעם ופיון להבהמה
אינה מוכרת על מה היא טעם להשאיר לה הכאב. והשגחה כי כיוצא בהמה
הבהמה נמצא מברואי האדם ואשה מטא מטא טעם הבהמה עז שרכסה
בהמה. אעפ' אחר טעם האדם נחלת מטעם הבהמה ושיאפס בשם לדיע.
ומה הבהמה לא יאור לטעם האדם כי לא יהיה הטעם לאשה מאר שגדמן
כי למאר מעיין זולתו שלא יהיה צדק עם מעשיו הכפלאור. ויש בה אחרת
שאחרים שאם נדחה להבהמה שמוטה ולטף כאב אכן זה עושה וקצת אפס
שאין לטף ולהבהמה כאב. וזאת דעה משגחה כי הכאב שישנו למי איתו

הוא יקלו
נמצא אכ'

מצד הנפש האנושית ונפש האנושית שיה לנטון ולתת ולתקנה ועכ"ל יגידם הכתוב
אשר לכוונתו זה הפעל וימצא בלתי מושג ואכתי השני הם אלפי אמת המצדדים
השנייה ויה באישו אין האדם לך ועל החו האדם השנייה אישית ואינו אישית
אם הידע פשוטה בלא האדם לא כן השנייה כן האדם הוא לך ידעו ידעו ידעו
אם כן לכוונה בך יהיה הוא פשוטה וכל הפשוטה כדון לשלול אמת מהלכה
לא כן השנייה ונכח בזה עלה לומר ההשקפה האישיה כגון האדם אנושית הוא
האלם : ואחר ההשקפה האישיה כגון ההשקפה האנושית : ההשקפה האנושית
הוא לכל איש ^{איש} השנייה בשה : אמת ההשקפה האישיה וליתרון בהשקפה איש אלו
לפי שהיא נמשכת לך כמותה פלה איש אלו על כן הנמשך והענין כן כמו
הנמשך טוב לכוונה כן יעשה לך כן הענין עלו הכתוב הלאו ימים פלו כן
כאדם משפט : והוא שיהיה ^{איש} ויתרון מעלה כל שאוהב ענין הרשע
אלא אחר אלו : והעלה שיהיה אין האדם הוא ההשקפה כגון האדם באישו
הוא בעבור שיהיה אין האדם באישו באעלה השלם : ובמשאור השלם כוונה ב
כגון האדם הוא סבה למשאור ההשקפה באישו והוא אשר שעה פלה האדם
עצ' הנמשך והענין בעבור שהן נפלוה מבלי השלם : אמת שאר בעלי חיים
אין להם שלם אה' אמת להם מהשקפה האישיה אינם לך פעולתהם על כן
הנמשך והענין אלפי לך שעה הכמה לעולם האין לך לך בענין אישיהם
והיה אישיהם : אמת אין האדם כיוון שיהיה בהשקפה האישיה מצד
שלם יהיה עובדו ההשקפה לוי אלו כפי מעלה שלם והיה השקפה
הם באישו אין האדם לך הזין עצ' הנמשך והענין בענין שאדם כן יהיה
לעשות הטוב והפסול ופעולתו לו מסוחרת ונתן הכלה לעשות אשה בך
לרוב כמו שאמר המורה חלה כחך לפעק חיים אה' חיים ואה' הטוב
ואה' האור ואה' היר' : ואה' הידע השעה הוא דעה ית' אשה אשר
נמשכה דלפי לך דעה אחסון לך כגון האדם כעלה דלפי אה' אחסון
אחסון אחר ההשקפה השלם בעולם השלם באינם לך באישים אמת
האישים חיים ונכסותם והשקפה השלם לא היתכן בך הוזה והנכסות

הוא לך

הוא אישיהם

דעה אמת

אשר

אפי' לא יבוא לכו בעצם השם ט אם השתחא מחברך בזכר השמים ובעבור שהמיונים
 ומיונים יעב' יהיה ההשגחה נמשכה בהם ולא בן האילים וזה סעון אסעיף אמונת העימות
 וכבר נראה הישועה על כל גיל אמיטו: ואמר זה החכם הנה אין האדם יושב זכר
 ומיוני זהו השל האלהי הפועל באישו אין האדם שהוא מי חיים ומיונים ועב' יהיה
 ההשגחה באישו אין האדם אפי' שכלו: ואמר זה החכם לפי ענין השל בזכרים השכליים
 יהיה מעלה ההשגחה לאיש מאויז וכפי העדר ההשגחה יהיה הנחמה ההשגחה ט כפי ג
 שכל יתלל איש: ולפי זה האין אדם שלא השיג ולא יתא שכלו לפועל הוא כמו החיים
 שאינם מזכרים ומכיר להרים כמו שהורה שחיה בעל חיים שאינם מזכרים ג
 שישאח לזכר בהשגחה המיונית כמו החי האדם: אך באין האדם הוא עב' הרוח כמין מ
 חבונג עב' גמא אור אין האדם הרשעים כמו החי האדם הפחור באמרו ומעלה
 אדם כדור הים כדמא לא מ'של ב' ואמרו כן הודיע שהוא חמרי הרוח כמו שאמר
 ה' למשפט שמת וזכר להוכיח יסודות: ולא כן על החי האדם בעבור שאין האדם אפי'
 שכלו שיעור ההשגחה בעלומת עב' הדמיון ובענין שיעוריהם עב' הנחמה אפי' השל
 מה שאין כן לבעל חיים אפי' שאין להם שכל והנה אין על זה לא לאור ולא שכתה
 ועיניו אפי' פחמותם על העדר הסוד מהם עב' שיעור מדה פחמה לשיח חללה:
 אפי' שההשגחה נמשכה הכרומה לזכר סבומה כל מה שהוא בעל שכל שהשגחה הנכבד
 יהיה כבדו ולא כן על בעל חיים שאין להם חלג כבדו ומצד חזרה החלג הנכבד בחמור
 יהיה ההשגחה נמשכה בחמור על צד האופי מאריכות ימים וכדומה מן וקלטה
 לזכר הענין האפי' והיה ההשגחה נמשכה ביוחסים חיצוניים מאמט אמענה בענין
 כבדו ועב' חסד לאלקים: לא ראוי שיהי כעוב: ועל אנכסוס ומנה וכמעט נט
 יהיה ההשגחה ביוחסים חמקם מאמט כבדו אבדו יסוד עולם: ואמנם על הדמיון
 יתכן לזכר אונת: אך בעל חיים שאינם מזכרים אי אפשר הוה ההשגחה בהם אלויה
 אפי' העדר החלג הנכבד מהם שהוא מיוני: ויש יחס כן המשנה וכן האדם אפי'
 השגחה ופי' אפי' העדר זה החלג מאמט אין להפעל בזיעה עב' שיעור בהם הדמיון
 והענין עב' הרוח כן אם יכאובם זולתם לא יבגש להחזיק ואם כן אינוט עב' חמס
 אם חמור שחמקם סודיכלתו כדומה בעל חיים אינה נח למעלה החי המזכר
 לעולה בהם כדמט: ואמרו הכבד לזכר ויהי בזרה הים ובענין השמים ועב' ט
 זה ההשגחה בהם מיונית וט האפי' השמים והשמים והשם השל ולפיכך לא יעוב

אלו הם המעלה

שמות כ
הוא או
מלא

הוא המעלה

כדמט

איהם עיבה דמורה אלא ההשגחה האישית פשוטה באישים שאינם חוק לשל אמן נמצא
כך האוישים ואינה נאסרת כפי פעולתהם כמו שכתבתי: אמנם ההשגחה נמשך רבה
עצ חסד אצל האדם שהוא בעל שכל וחלוקה הווית על זקן חסד ואחריותו על ידי
הנאמן והענין לפי פעולתו: אמנם לפי דעה השל אצל פשוטו הידועה בכל הנמצא
ונצחו ההשגחה אי אפשר שאנחנו אם אמרנו שהידועה כללה יותר מן ההשגחה
אמרנוהו מפת שהידועה חלוקה בפעולתו ובנמצאו: אמנם ההשגחה חסדל בנמצאו:
אמאמר חכמים שמתנאי ההודג הסרה המומים והמשעות ומצאור האחד
ואי אפשר עם היות הדבר נמצא והידועה מתקלטה בו בלתי שהתקלט בו
ההשגחה אם כפשוט ההשגחה כפשוט הידועה בכל הנמצא מפת שגבר הידועה
הוא חסדן כחוקיות אי אפשר לגבר ההשגחה אם כן מפת שגבר ההשגחה עם
התקלטה הידועה לא טעה לפולוסופים כן ירחיקו ללמוד ליאור או שבה הענין
וסלקו הידועה: אמנם אם משער הנמצא לגבר הידועה והנמצא בהתקלטה
וב' משער הנמצא יהיה אצלנו בהנאמנת התקלטה הידועה לגבר ההשגחה כן
ירחיקו מן החסדנות אשר העיסון הפולוסופים: והנה מפת שגבר הידועה מהלך
זאת המצאור הורה ולדי ההנהגה פשוט אחר הידועה הפולוסופים לשלל הידועה
להרחיק על היותו מאלו החסדנות חלוקה לן: ואי אפשר שנאמר שמצד הנמצא
הוא לקבל ההשגחה בכל הנמצא מצד הנמצא שרחיק על ההשגחה ורחיק אם
על הידועה: ואם פשוט הידועה בכל הנמצא ובכלל המפעלות שהקלאו הפולוסו
לגבר הידועה יבאופנים הוא הדין אם בהשגחה ואם נראה שהידועה עצם היות הדבר
ואחר היות הדבר לא השגיחה: וההשגחה לא כן בעבור שהיא מתבררת מהדבר הנמצא
ועב' משתל לזמן כדבר המיוז כפי דין אחסטון כדבר אכחטן סלקטן זאת הידועה
בשער ההודג כל שכן אכחטן המאמינים שלל הנמצא ולדמ ית נמצא מהענין הנאמר
אי אפשר לגבר הידועה לזמן לענין המאמר ואם יתעיים שאינם משער הנמצא
התקלטה ההשגחה בכל הנמצא כפי כוונת זה החכם שמצד ההשגחה כדראה
שאין שגור ההשגחה כן מצד הפחיתות שחייב הפולוסופים: אם מפת ליאור או ש
מפת שהוא יכול ולא יורה ולסדרם מצד פחיתותם וזה מה שאי אפשר: ואי אפשר
שנאמר יוחס ההשגחה בשין האדם מצד השכל עצ שיהיה השגחה התקלטה כדעת
ם הוא פשוט בהשגחה לשל מתבררת המאמר וכבר בארנו בפעולת אחסטון לכלל

ההשגחה

הם כן הוצרכו החארונים כשיעורם והוא הזון כהשנתן: ואם מפני חשיבות ומעלת שמי
 זכרים ירצה להשתח כהם ולתקנים מצד פחיתותם לא ישענה בהם זה מצד החכמה
 וזה לא יאורי: ואמר שמדון השכל אין הכרח לעבר ההשמה אלא אחר כך נמצא
 לייחס כולל השלימות אל השם כפיט ההשמה בכל הנמצא כן החו האלם כן מי
 המוצק וטענתו כן הכרוק באמרו טובה לכל ועכ"ל: ואם יטענו טען כי ההשמה
 בהם איננה כדוה כי אין חוק לשכל מן הנמצא רק באישים והנה היעצ אלה בעלי
 חיים שהדעה מכער אחר הסכימה גם הרבה באמרו לא יחול בשור אחרות יחול:
 וכן על מה הכיר אף אחר: וכן לא יחסם שור בידיו: כי יקראו לו שור לפניו: ואמר
 ואמר כי לא ישלטו בוים אחר: ואם בעטן טעה מה שאמר אברהם רבה: עטן כל אלה
 יוח לעטן חמים אישים: ואם יאמר שכל אלה כיו להכויו אף האדם במדת הרמאות
 להרמוע מן האכזריות מה יעשה במאמר לכלב משלכין אחר: ואמר השם לא יקפח
 שר כל כרוה: וזה יהיה להשתח אישים: וכן עטן עטש אשוי אמר כל מה אדרגל:
 ושור המועצ והטרבע: ועוד שאם היה רשון הכתוב ללמד מן האדם במדת הרמאות
 להרמוע מן האכזריות מה יעשה במאמר על מה הכיר אף אחר: האפ"ק זה כיו
 ללמדו במדת הרמאות: והוא עצמו אמר בחלק שלישי: אסר הכרוק לשטט אחר
 ואמר כי ביום אל להשמד ולהרמוע לשטט הכן לעיני האים כי שער בעל חי לנה נחל מצד:
 אין הפרק בין שער האדם עליו ובין שער בעל חיים כי אהבת האדם ורחמיו על הוולד
 אינו טמא אחר השכל רק אחר פ"ע הרמיון הנמצא ברב בעלי חיים כמעט אומדן האדם:
 ואמר עוד אלו הצערים הנבליים חסה הרחמה עליהם בהמאור ובעופור כל שכן
 בקרב האדם וזה המאמר יכחיע למאמר יספ"ב ברובו שאמר על אן שפור
 יצעו רחוק משתין אחר: וכן האמר אמה חסד על אן שפור חוס ואחר עלטי:
 אמה חסד על אחר אחר בטל חוס ואחר עלטי: משתין אחר מפני שיעשה מצות
 השם מחוה: והן אינן אלא דעות: והם זה לא יזנח למע לשלול ההשמה הפרטיות מהם:
 אמתים היוק דעות כנר ירעה שהדע לא ימצא מחוץ שכל עיני לבו הכואר
 בדעה השלמה שהדע לא ירעה משם דעות מלק: וכן מה שאמר אה אוכפת ל
 לתקנה כן מי שהוא שומט כן הצואר לאו שהוא שומט מן הערף: הוי אמר לא נמצ
 המצות אלא לצדק כן אר הבריות: וזה המאמר מה שלא נמצא לנה החכמה
 עז שגור לשמון שכוון למורה הקלה מצד החוסה וכל שומט בחלוף מה שהרמיה

מא' זמ"ה

זכ"ה זכ"ה זכ"ה

מאו' זכ"ה

ברוש' זכ"ה

במז' זכ"ה

זכ"ה

היתה אמר דם יהיה לאוי האז דם שפך ואם יעשה לאפן זנוו לא יהיה שפך דם: ע
 להיחם זה עלו מצד הורא ארון ומלך לא יבא זה הפעל מהיות חמס וזון שיהיה זה
 הענין לזה ענין אמר כמו שכתב: שהי אם היתה חשלה בשמיטה הולך אפס בער
 הענין בשמיטה עצמו איתו זון על זה הכתוב: ואם לפי דעתו שבעלות השם במשכנה
 אחרי הדין והנה על בעל חי שלא ידם לו חטא וזה בשמיטה: והנה אפס מעוט
 דעמנו מהשכל זה החכמה שאמר אלנו הפעלות בלתי שמתייב לו ית' זה חכום
 מצד הסכום שאין מורה בלא חטא ולא ייסורין בלע עון: עם התעללות ההלכה
 במה אמר דעה עברו הסכלה: או לעצד ההלכה לעמוד כנגד הכתוב ופני
 השכל להבטל מפני הכתוב בהחללות ההכל לאמר שכן להנהיג את האדם למח
 זה מה שאי אפשר: אמנם כמו המצד אשר יורד ההלכה באישו לזה אי אפשר
 היות ההנהגה על פי החוב פ' הנה מן האדם עצמו שכלל בעל אום ולא ידם לו
 חטא ואמר שזה מצד עבירות החמר וזה עמד כנגד מאמר הכתוב אל יאמר
 אדם ומה יעשה בכאב הרעיון המשיך להקף שלא ידם לו חטא האין זה על צד החכמה
 והנה מצאנו שזו ודע לו רשע וטוב לו: וזה איתו על פי הדין אל על שמתחיל האונן
 ועמד פ' זה הצדק שבראה שזו אף מוכן ככה ואי אפשר שלא ידם לו חטא ועב'
 חל עליו אף הרע אלא שהוא שלם במעשיו בין בט אדם אמנם סכל באמונה
 ועב' חלו עליו הרעות: או שהוא שלם כמו שאמר באיוב: וגב' על הרשע אא' שלא
 ידם לו שום זכר ועב' חל עליו הטוב ההוא כמו שהוצד אמה בן יובעם ^{באמונה}
 ואם ילחץ מן הטענות הנמשכות לפי האורח מן האיש שהוא שלם באמונה
 ובמעשה ומלו בן שנות ורעות ולחץ ונעמך לבוונה אחרת ואמר שאין הרעות
 שחלו בו באפו לפי הדין מצד שרמו לו מעשים רעים: או שכלם באמונה
 אמנם הרעות חלו לבו אפוא מצד פגיע מקרים רעים הדופעם הנמשכים לטבע
 החמר מאשר הוא חמר מה שאין חשב בו: אמנם הרעלות למשועב החלח
 הנשאר אחרי האדם והנה הוא חמר אף מורה בלא חטא ולא ייסורין בלע עון:
 ובמה שמתד האדם כה מדין לו: ועוד מר אמנו ומעמם לזה המורה לא כ
 כבונתו אמנו וזה עמד כנגד הכתוב ומכיל זכר מורה לדמיון ומשום
 יעני היתה הטובים מפעלות ההכל: אמנם על הטובה שחלו לרשע שלא
 ידם לו מעשה הטוב אמר שדם עב' הענין והם מלכות לו כפי שלא להענין

אמר ב

לשוב מדרכו הרעה להוסיף פגיע בפגיעו כדי להרבות ענין: והנה זה לפי דרכו אינו לפי הדון
 שאם יסויענו באעשה הרע כדי להרבות ענין הוא לצד החמס: וכמו שאמר בן בנה המעשה
 שמיטב לרשע כדי להרבות ענין לא יהיה הרע שיענה לצדו לצד חכמה כדי להטיב
 לו: וכאלו חמה לו זאת הכוונה דלד במאשנה אחרת ואמר שאין לברן המעטובים
 הרועים אשר ישום לרשע פ רעה רשע מעורב ושמחה חתך ענין רוע: אמנם
 אחרות רשעים יראה והוא הפך נפשו וזה דכ. מורה שיעורו הרעה הרעים למה ואל
 נחשבו ואין ענין לרשע ביה העולם: אחרת בחינה האמתית יש לומר שהמעטובים האופנים
 לרשע הם ענין הענין כמו שהענין הכרחי בפועל רשעים כמו עשיר: אך כחלוקת מל
 אלה לחיים עולם כזה העולם כמו שאמר על פניו ושלם לז: הן צדוק בארץ ושלם אף
 ס רשע ומטא: ומהם בכחיה נפלים כמו שהענין הכרחי באמתו הנה אלה רשעים
 ושלם עולם השלם חול: פ אין חרצבות לאומים: ענין אלה אלה מעורב אלה חכמה לז
 ואמר דם טבט ענין רשעה: ואמר פ הנה הוא בלא כענין כחחר: כן יהיו ייסויה הצדקים
 ענין החכמה כדי להטיב להם כמו שאמר והיו לז אמר ה טבאות לאם אשר אע עשה
 סתלה ומתלבט עליהם כאשר יתבאר: ונה האין מן הכסיונות כמו שהענין יורד
 באמרה והאלהים נסה אף אברהם שאין משמע מה שלא ירע וכן ויעקב וירענך
 ויאכל אף הלק: ואמר לנסוף לרעה אף אשר כלבך הישר ממונת אם לז
 ואמר ולמען נסוף להטיבך באחרות: וכאלו יכול סמל אלו האמרים האומים
 מ לזים כאב ענין הדן ת היום נאף אחי החכמה השתל להוציא אלו האמרים
 משמעם שלא יוח על זה בא לזים כאב כדי להטיב לו ולז ענה פני ואין לזא חש
 לבאר האך אומים אומים משמעם: והנה איוב יוסת שהענין שהוא אף צדוק וזים
 ויש ומלכו ייסורים שהם ייסורי אהבה וכל המשתל להוציא משמע ייסוריו על ענין
 הדן לז יושלם לו כאשר יתבאר: והנה אם פעלונת של שם ית השנים לצד סכה
 צדקה ומשכס לצד החוב אחרי הדן ולא היסורים אף סכה אחרת הוחן נחשבות
 לצד החכמה והוא הדן לזית פעלונת: אענה אוריעה נא מה אשר הכאם אל
 זה הכשילן ברואים אדם נוסר בייסורים והוא הימים נחך ולא ראה טובה כל יום
 חייו ואחכ' יאמר כע דעני הכל מורה שכלו לעולם הבא מפני שאין עני שלם
 מן עני הייסורים וכן עני הדמול: שאם לא כן הדבר נמצא שזה האיש נחמס:
 אמלה לזים חמס אל השיה והוא לא כן יראה ולבבו לא כן יחשב בעבור שאמין
 שאין נפול העולם ת מעטוב נפשו: ונע שהעלה שכלו ויצא לפעל הוא יורל

מאן נכ
 ענין
 צדק
 אלה
 מאן נכ
 צדק

חיי העולם הבא: ואיכנו דרך שיכח בשכל ייסורי הדור ט אין יחס בין גטן השכל ובין ייסורי
 הדור ואין גמול בעולם הבא בעבור האעשים הטובים ולא גמול רע בעבור מעשים
 הרעים: אמנם הם במישרים ואסלקין הדרך לצאת שכל יורש חיי העולם הבא: אמנם
 האעשים הרעים לא יישרוהו: אבל אם יהיה עשה מעשים טובים ולא יצלה שכלו לצאת
 לפעל ולא יורש חיי העולם הבא ולפי זה הדרך צריך לנהוג מצוה טובה או אמונה
 אמתית בלי הדרת אמונה אמתית שהם מעוה השכל ואם יצלה שכלו ויצא ליה
 פעל יורש חיי העולם הבא ואם לא יצא בדרך האמת ואפילו שמו כל המורה לא
 מועיל לו שום דבר וישאלו מצוה המורה על דרך הפוך: וכשימצא מצוה המורה
 ולא היה יכול לנהוג בלי שכלו לצד גמול אחרון כח סבה ואמר שאין כוונת השם
 בשימור המורה יהיה לו שכר חלף הם כמובנים לו לצאת שכלו לצד פעל אצל אם
 לא יצא שכלו לפעל לא מועיל לו שימור האמת: והפך זה אדם שיצא שכלו לפעל
 אם לא שמו מצוה המורה יורש חיי העולם הבא ט אין העולם כולו אחר הדת
 ועצב כבוד ייעוץ המורה כלם בעשה ולא מעלה שהמורה העונה כמו שיצא
 על הטוב למה לו זכרון כן וישע על הרשע למה לו גמולן מה שבטו המורה
 מלאים וחרים הכל וישלם ה' לנפשו אף כל החיים האלה לרצוה אף ה' אלהים
 אם לא ישלם לנפשו: וקבעל זאת המבוכה בעבור חוה מצוה המורה לשון
 חן חן מלאכי טעמים שזא עבד אלהים: והוכחם השם ית' על ידו מלאכי באמת
 חזקו על דברכם אמר ה' ואמרם מה נדברנו ענין: אמורים שזא עבד אלהים
 ומה בישע פ' שמוט משמרת ופ' הלכנו נדעתי באמת שזא עבד אלהים הוא
 מצוה עשה: ובאמת ופ' שמוט משמרת הוא מצוה לא מעשה: ואמת ופ' ה'
 הלכנו נדעתי הוא דרך השכלות ואמר העונה שאם יהיה שכר כל אלה שיצא
 שכלו לפעל אם לא היה (אף יצא) אמת חרה זאת לו שיצא או לא יצא ויהיה
 השוא בשמירת המצוה מרחיב לו מעצמו ומה טעם המרעאת על זה השוא
 שהיה לו מורו: טא ורע שאין הכוונה כמו שאמת בספר המצוה: הלא מראה
 המלונתם באמת וענה אכחט מאשים זרים דם נכח עלי דשע דם נחט
 אלהים ומלונתו: אל שאם לא יעשה רשע והרע כרעמו דם לא יגמול טוב
 לנפשו: ואם היה עשה הרשע על דעת מצוה שכלו לפעל הנה אמת חלק משמרת
 בהכרח ומה טעם המלונת: טא ורע שהעשה ענין אחר והוא מה שהעולם

ענין
 למטה
 מאת

ע

הכבו זה השלמה והמלטם מכל פני רע: ואם כן הדבר אין להאמין שיהיה מכלת
 מצות היראה עני השוא וכפי העלות שנתנו למצות היראה יצאו במצות השוא
 וזה מה שאי אפשר: הלא היראה מצד שחיבו השוא במצות מהיראה הטענות
 הטובות נשאים ונרמם בענין כמאמר אלו כדברו יוצאי ה' אלו אל רעבו עני
 שהוצי' להם אלו ההקטנות האחרונות להוציא המצות מהוירים במצות השוא
 במאמר בהפלאה המאמר והן לא אמר ה' עבדו לזם אשר את עשה סודך
 ומחלת עליהם כאשר יחמל אלו על דבר העני אומר: ואמר ולבנים וראויהם
 בן שניו לזשע: שכל זה הנאמר נמלה בעולם העני מצותם שום על אלהם
 יתקן ויעלה ויבטא מכלל מסרון:

צדק פניו אהבת ה' היא בעת תחיתו הקדשה אלה הוא נאסכת
 אחרי האמת המורה אלה כל בעולות השם נאסכות אחרי
 התכונה מה שאין ויחס עול וחמס כמו ליתאמת חזין הסל ומדין התורה:
 צדקה מה שצדק והאמין להלית יונד כל ידיו ולא יסכל בלשון שכן כי
 הסכלות באיזה ענין ליתיה הוא פחותות: אנתחן וצניט אשלו אמר
 החסונות ולתייב האמתות: אהנה הוא יודיע ולא יסכל בלשון ענין כיוון
 שהוא יודיע לעצמו ואם דעת הוא עצמו הנה לא יצא מכת זול פועל
 לידע מה שאי ידע ואף דעת תורה בהענין הדבר כדויעת אחרי
 היותו ולא יצא מכת זול פועל ליתיה וכמו שאין תכלית מצוות כן אין
 תכלית ידועת שהוא עצמו: והנה ידועת תניף מה שאין תכלית או כהלית
 דברים כפיט לאייהו כפי בעצמות כמו ליתבאה זה באופת: אף
 להדתיכו הפלוסופים ולעם זון ית באמנם ידע זה ולא ידע זה אפס
 כן עסק ההנהגה כן ותייכו או מצות פחותות: אמרן איכה ידע
 אל ויל דינה בעליון: הנה אף השעים ושלי עולם השלם חול: והתבין
 השנתת ית במה ליבעלבך עב שאלו אמר הידיעה מההס אלו
 ופוממות וקארן שום ילעם יתחייכו לו חסרון: כפר אמרן החכמן
 הכאונה ככל אורם הענות הנודמות מציעת אריסטו והראית כלא
 יתוייב לו ית שום חסרון בהשעל אורם הדברים שאלו יקראו מהם
 ואם עשה סדר ההנהגה על הולך הנה אין הכרח אפסלע ידע
 ית ככל הנמצא כמו ליתבאה: אמרן קומע יפלא כל דבר: וספרי
 הנבואה העניו כזה באמנם החנה אלוה תמצא: ואמר אלו תיכין
 תדברו דבוקה נבוכה יצא ענת אריסטו כי אלו דויעת ה': ידע
 כי כל תכלית ולא יבנה אמר מתימה: אחרת האמתותן שהוא יודיע
 ככל ידוע כמו להעניו נצאת האמונה נק ספרי הנבואה: שאמין
 שהוא ית אלעזר ומסדר עקב העולם כסלון ואפי דעת הנודמות
 אשר פלע הידיעה ככל הנמצא ונצרה ההשנה באין האדם
 על אולך לערה כי פאולותן ית נאסכות אחרי הדן: ולא יעלה
 פינד כי נמצאו כזה האין מקבולת יכולת מה שלא יכלו אצות השלם
 אל כי הדן והנה בהת שלטות הידיעה אס קוצר השלם ותייכו
 מקור פחותות וליה מכל חסרון שתיבום הפלוסופים: וכמו שהפלוסופים
 בשלם ההנהגה עם הידיעה מתקנת ענינם הענימותה סבה

כאז שאל יצע אשית חסרון כן השתלז זה לתת העלה בהתיחד מין
האדם בהשגחה מצד אלה שכל אדם עליו וכוונות השמים וזאת אשר
המינים לצד פחיתותם לא ולעם בהם. לא נתנו כוארן כפחיתותם
החנות זאת הדעת וחייבתן מחנירת השכל היות בעם השלחה
פולטת בקל"מאז והנה ספופי האטמואה העצז כנה באימפס
עני כן אורן ילפון. פורתה את ידוך. נותן אבהמה אחמה עני.
צדנתך כהרה או אלפער תהום כנה אלס אבהמה משיע הני
והנה מצד פחיתותם או ימנע אלהים בהם ובכל מענם שמע כיר
רוחמות מצד השגחה משנת בשלם לפאוס. ואי יעבב לפנים אמע ה
אלהים בהם כוארן כן למ ה ולסל ימיה: כן כה אמר למ ונלסלסן
עז וקדול שמן מאודור השלס: ואמר מחעב כן ה אל היבס הוא אל ה
הארקים ואזני האזנים: ואמר עשה אלפס יתלסוואמנה: ואמר גשור
סולו לכוכב בערקת כיה שמן. ואמר חכי יתמיס ודין אלמות: אחר
ל האמת לא יעלם אמא ית שום תעלמה והשגחה פלוטה ככל
הנמצא כפי שהורן לנו אמרת השכל וסייענו דברי החכמים הנכונים
צריך להאמין להשגחה נאלכת אחרי החכמה כי לפי זאת האמונה
תכון היות ההשגחה בכל הנמצא ולא ימצא לה סותר ככלה וכזאת
האמונה השכל מעד היות פעולת השם נאלכות אחרי החכמה אחרי
שהוא יוצע מה שטוב ואח היות מעשיו בלתי כלות מכוונת מפני שכל
מעשה להיות שוא. והלוא הוא כן ולא יתכן השא אמא ית כיון שהוא
יוצע לכלו וחוב שיהיה לפעולת תכלות מכוונת וכן העיד השגח
והא אלהים את כל אשר עשה והנה נאמך מאזי. לא נתת כסל מעפס החכמה
אך יהיו מעשיו נאלפס לצד החכמה ונאמר התנך עלה תמצא: ונאמר
היו יתן עלה דבר ויגדך תעלמות חכמהי ואל פולחנין נאלכות
אכזון אבד ועבבים התורס עם הם לצד החכמה כמ שיתפול באמת
ולתתם ועלמם כן היא חכמתם ובתחכמם לעבד העמים אשר ישמעו
את כל החקים האלה ואמרן כן עם חכמם ונכון הני הנדון הזה: ואמר
יש למצות תכלות מכוונת אחרי החכמה אל הן נצדתי חייך יאמרן
האומות הנזקס חכמם ופון הנני ה: ואם מצד אחרי האמת כן מצאות
העולם ככל כן ההיות ונתענת התורה כל זה נאלף אחרי החכמה:
לא יסרח לנו אמא כתי מענייך הסתך פעולת השם אחרי הלצון
אבד מפני שאמר אמ יתן מעשיו נאלפס אחרי החכמה זה יתויבנדמות
העולם מפני שגם יהיה מצאות העולם לצד תכלות מכוונת ואין
איות מונע מהמצא העולם דין שיהיה העולם נמצא אמא תמיד
ויתחייב שיהיה העולם נצדון אמפני שככ חכמי האמת אמאן כי
מצאות העולם אח קיות תפני אבד מפני שיצא היות נמנה שוא
והלוא הוא כע והניע לא יפול אמא אחרי שהוא יודע לכל ונמצא
להיות המצא את העולם לצד החכמה ויש למצאות העולם תכלות
מכוונת ואח שיהיה מצאות העולם תכלות אמערת השם מפני
שהיות אינו צריך כמ שנתעיים השפחה ואם יהיה ומערת העולם
עצמו ואין זאת המערת עצ הקוב אית כסו להאמין בעליו התון
עז שיתייב נצדון העולם כן וצד הסלמות וזאת הסלמות הוא
אבד היות טוב קמ שנודה התנועה כדכך אבד יפיו או האמת
ועני אבד יפיו שישו לעלמות וישו אלה הן נאיתו כדכך חוב: והוא
הכפרים אע"פ. לא יאמין בשם ולא יאמין נאל ועניש יאל מעשים
אכלות

אכלות אבד: והיות העלילה הדבר לזכור ויהיה הזכיר ליה אגרות לא
 יתחייב לעשות מפי שצד החיוב נוחק לעלות מה שאין תכלית לעולם
 נודעם העת לעולם וזה מה שאז אחר לעולם אכלות אבדו לא
 לעלות ויש לא יזרח לא בדת ליתר יזרח ועם המצא השיתות
 העולם בעת שפכה ועלה אכלות אבד בעת המעין אחת חכמת או
 אצרך אליו: ועם השלמה אסויה יפוי העולם עלה ומצאמת ובסלעז
 השיתות יודע לנפשו ומלין העלה חוב להמצא המשלל אף היומנצחון
 כי זה נמנע מצד עצמו כמו שאמר החכם מפני כי ימחול לזכר השלש
 אלון הבדל עליו: ואם נמצאן כפרתו אמרים מקאים לפעולותו נאשכס
 אכזן אבד במאמו ונפשו אורה ויעל: כאלף דבר מ' ומי יאמר אמת:
 ככה כואכסן שנותן הרצון יהיה במה שהוא אחר הדיון: ואחתי זאת
 האמונה צריך האמין שהאדם בעל יכולת גאורה וזה הדבר מוכל של
 פעולות מיוחסות אל האדם ומכונות כדי חפצו ומצונו ואין פעולות מיוחסות
 אל השיתות כמו שאמר מפי עליון או תצא הכשת והטוב: אלא הם נובלות
 ביכולת האדם והוא כן בחירה וצלות הטוב והכסו הפך דעת בתאשעריה
 אין אסור בזה שכבר התבאר: למחרתכן העצה בזה באמה חנה
 נ'תתי לפתך את החיים ואלת הטוב ואת המות ואת החי: ואמר מפי
 עליון או תצא הכשת והטוב: לו פעולות של אדם הטובות והכשת
 אינם בסונת השם רן מצד האדם עצמו: וככה אמר מ' זה אמרתי
 ה' או צוה: לו פעולות הטובות והכשת אינן בסונה מהלש רן מצד האדם
 עצמו שיעלה האדם או צוה השם בהם: עכ' אמר מ' יתאוונן אדם חי
 ובה על הטאון לו אין לו להתאוונן אל צוה במה לעלה כי הוא הנודע
 דעה לעצמו ואין תסובב חטאתו: ומידו היתה זאת לו עכ' אמר
 נחפלה דהכין ונחקה ונשוכה עז ה': ופוי זאת האמונה צריך האמין
 בטבת האפשרי או לפי דעת אלעריה שמיים כל הדברים או מחוייבים
 או נמנעים ומכעל טבע האפשרי כאשר נתיבאה בטול דעתי: וכעבור
 שבעון טבע האפשרי עז הודו להאדם כן בחירה ולא העתו ויכולת
 כל אלא תלו העטעטו ורצון השם היותם מחוייבים ונמנעים: אעלה
 אלך הכחיתה מותם והאמין כזאת האמונה הוא בעבור שהאדם
 אס' השם יודע לנפשו ולאיסול לשום ענין הנה בדכה שנצמח וידיעה
 כול היות ויהיו ואס' נצמח לו הידיעה שאינה לאי היתה: לאכ עכ' ענה
 הוא מחוייב או נמנע שמיים היתה אפשר יהיה אלא יהיה יאס' נצמח לו
 הידיעה שיהיה והוא לא יהיה צד אפשרות שאינה זמנה אלא הנה
 היתה ידומה בלה ידעה יזכה אף ול' טעו האפשרי ושמו כל האשיות
 מחוייבים ונמנעים: ואנחנו כבר בארנו זאת הדלת בכל חלוקה
 באמנה ובטלנו אותה והיית ההחנות והסתרות שישאור אמנה
 והאמנה שידועת כולת כל העטעטו וידיעה שצמח בדכה האפשר
 או יוצא האפשרי מעכע: נספתי הנבואה שישעל בנה לו באמונת
 האפשרי באמו פ' ימות באמנה: וילית מענה אלתך וצוה: וצוה
 הכפין הנודע מצדו כלא יאמן בקונו לתת הויה צוה נבדי אדעמי:
 אבל היות צוה נבדי ארצונו השתן ואמרו כן רצה: ואנחנו נבאר
 זה הענין אחר זה בעטע התוהו: ואמנם האמין שהאדם בעל
 יכולת גאורה נתיבאה בספר המחקר שאינו יכול אלוס' היות חו כי
 היה לאין היות כל החיים בשוה ולא לתסן היות עשה מפני כלא

היה ליהודים ספורי חיי האומות להיות זכר אמנם היה בעשה יהיה ראוי להל
והיות כל האומות בשוויין א' והיה ראוי שלא יוסף ולא יחסר מעת החזק
והיות יכול לעצמו או בלבוש שהוא נמצא או בעבור שהוא חזק היה ראוי
ליות כל הנמצאים בשוה כזה הספורי לכלם הם נמצאים וחזקים ויש להם
עצם ותרומה שהוא יכול בעבור מצאות דבר והוא היכולת והנה היא
מונחת ונשארת לו כדלת מבריא האומה היא נבחרת עמ' הפועל ולא
תלך אחר והיכולת על הכפירות או יתקן יכול על הייחוד לפי אמונתם
המעולות אשר באמתו אורה שאי יחלבו או נצח יציעה ויחסו בעולות
האדם או השם כפיא או יתבונן מן השכל אמנם האומות על היות
היכולת מונחת ונשארת מפני שאמתו מואיס דלת וקצאי כיוויליטנווע
בפאת ימין ויתנועץ בפאת שמאל ואם תהיה היכולת יכולת על דברים
מכחולים יחד הנזמרת והלאותם בעבור שילדה אמה הדברים
המכחולים דבר אחר דבר והנה האדם את כבודו ליה מוכח בעולות
כי אם כדונן לעלות הטוב והפסון והיכולת על הכפירות היא היכולת
על הנאמנות ואם מצאנו בכתב אמתים מראים שיל פעולות להאדם
מוכרח אליהם כאומרו ואת' הסבות אלהם מחוקקת השלך לב העמידה
ויתקן אלהם פריעה והנביא כי יסוטה ואמר אע"ה נענתי או באכזב
גלותי אלה תתעטו ה' אלהיך אין א' מאלו הפסוקים וכיוצא בזה האין
יתפשו או דרכים וכל א' הקדושים אין הדעות היכולת לא תהיה
מונחת ונשארת וכי אינה כוללת אל הנבדלים לפי טבע היכולת
במה שפירשנו האין הא' מה לבא בכתוב ונראה שהאדם מוכרח
בפעולותיו אל ויתקן ה' אלהים פריעה השלך לב האם הנה יא לבטל
היכולת מהותה כוללת ב' אמתים אמנם בעל היכולת נראה כחיה ליה
מוכרח לצד א' וצד א' וצד א' וצד א' וצד א' וצד א' וצד א' וצד א'
הפול האונטל וקלט כזה להגדלו ומה ליה מבקורת סייעו ולב' מוכח
כאותה הדבר והכבוד אלוהי האין השל איתו אסתיעו אמנם
בלבד שהיה מבקורת של אדם בלען והלם מעתו ואלכו באותה הידיך
ואין מעצו בדרך מדע ההערות נתייחסה אותה הקערה אל קלט
כאמרו להנביא כי יסוטה ודבר דבר בשמי ואמר אע"ה נענתי או כא
ברוב גלותי ומפני להבחרה אדם מצדן השלך לב התייחסה אל השלם
בהתהוות כל העצם מהלם ומתייחסים אליו האין ה' בלבוש היות
הסבה אמת ית' כאין הוא האמיתות את האדם אלה א' המוציא
מדבר הבחירה כאמרו אלה תתעטו ה' אלהיך בעבור שאין מעט שהלם
כאמרו גם נבנו עולי רשעה גם בחנו אלהים ויחלטו להמצטערים
הצדיקים כאמרו ואלהי טהור כל היום ומכחה לבקרים כל כל א' א' א'
האלוהי אע"כ אמעט טהור נהו כאין לפסן אלוהי סוף דבר האדם בעל
יכולת נאורה והוא כן בחירה לעלות הטוב והפסון כאמרו ואלהי טהור
אפסך יוכן יתאמת הצווי והאזהרה והנאול והאונטל אמנם מצאנו
להלם יבעל רצון האדם ויכתיבתו בעצם כאן שאמר הוא א' א' א'
בדרך מדעו הנבואות אנה אחר לפי אמתו להאדם כל יכולת אורה
והוא כן בחירה ושליו כעולות מיוחדות לצדן כל השלם אשיר כל הנמצאים
אנה אורה סדר ישר שרמון מן אופת גלסל והוא עולה על ה' ה'
והיות זאת המצאות ישרת אה הנהגה באמת ופונתו אדם ושלם
או וכאשר איש ימצאנו ומדבר הדוק ישלחת לאיש כדרכו כי טוח ה'
דרכו אול

דרכי אלו וכל מעשהו סבאם. ואמר לתה אלו כדרכו וכפרי מעולו. אמרו
 השכל זמ לא יתן לצדק כגדנו וללשע כצדקו. אמרו כמספר יהיה מעוולתו קדוש
 ויחייב הדמו כדולה היעל. ואמר דה אל הנדמו כי החייב על
 הלעם מנחיות על הצדקם. ועד חייבו וקול הנמו הטוב על הצדקם
 והעוול על הלעם. ואמר לא יחייב הנמו לצדקם לא יחייב העוול
 ועל הדמ. וכן אלו הכתוב הצדק האים פעלו לכל דרכו אל פט.
 ואמר אל האכן ושמעתי עהה. ללא נחתי ופניך. דהנה אמרו
 חייב הנמו והעוול מדין השכל ומדין התורה יצבה אמרו האומר הנכב
 ונחך יחווה בן מעשה. אלא מאריך אפיה ונכה דליהי זה אמר
 ואמר! שחמנו לזה אמר שעטל הרלע הוא על צוה הפטור הוא
 אמר אל קחתי עני התנה. ואם לפי זאת האומר צדק להמצי
 צדק טוב ורלע ופניו. ואחטן הוא הפך רלע וטוב לו צדק ופניו
 וצדק היליה צוה ההנהי. וידולו הקבאים והצדקם והחסידים
 הסתפנו כה כמו שאמר האורה קנה לזה רלעם ואלו עלם הגוחלו
 ואמר יחווה מדין רלעם צוה שכאוי ואמר מאמי אמר חסידים
 נמך כהנעו ורלע נמך כהנעו אוהים ויחווה. ונאמר לזה הלעם אל
 חל עולן הטוב הוא יהיה מא' מדין פניו המן הא' הוא מצד לנדמו
 לו צוה והלית דמכרע או כוהה כמו שפע אבהין וכעס בלתי
 יתן אלך נמצא בזכר טובי המן הכל היותם חלונה לו הוא מצדקו
 עיני העלם כדו לא ינח אמרם הרעם ולוב לתוך נפלו יענינו
 כמו שחבר הכתוב בפיוזה הלעם כמעל. אך כחלונה הלית למו.
 הכותם למונה. אמר יעל ושמעט לואו כי מלובה לפלע פניו
 וחקקם אהין הלעם שכן החקאים חטתי הטובות הרלע יתע
 היכולת שמו נתינת היכולת כולות כל דברים מכחילים אמרו
 הקפרות אמרו הנאמתי כן חטתי הטובות הרלע תהיה
 כולות כל הפכיס. לעם חטתי הטובות יעלה חולף יועם חטתי
 הרעות יעלה הפכיס. כמו שפלב החכם בפסוק ושמן ילוחו ויבעו
 ואין הלם מעוול האלפכס כי הלוח יתן למוה. ואלהי הלית
 חטתי הטובות הרלע יעל חסד כמו שחבר כחאמר דה חסדי
 והעב האמו מכות החייבים. ואלו לכאה בחכמה ליהי העלן
 בזה הכה האריך אכן עליו בלתי. אע"פ שהעב הכתוב עלזה ללעם
 ליעטלם הלם כעלה כמו שחבר לא יאחר למונה כח. לאמר הטובות
 שיחווה הלעם יעל חסד העב כהם הכתוב להם ריעות כמו שאמר
 כידעתי רלע חסד שחבר חסד חסד. היתעל כדעניך ואינן.
 דאות רלע חסד וחלפה אלה כדו וילכורה אלה ויכנהו לא נמצא
 קל רלע שחבר חסד. כהם רלע מאריך כחלונה. יצדקו לבנו
 מותו אמר יכנו עם הכה כדך אבהם כמו שפע הכתוב בלנדון
 מכות רלעם ועבד על שלים ואלו רלעים. ועל נמוה ילמוה כחלונה
 כי אמר שא יתן לו נמך וככה הכתיב הכתוב על המן ונעם לכל שחבר
 הרלעם ואמר שמו עניס ינחהו בעלה כמו אד אלו אמרם.
 אל אפנה ואחיהרם. אחרת רלעם תכאה כי הנה חוס בן כח
 כהנע ויהן בלדים ועקר והם אורות חסד הכהו. ולפני ספר שמן חוס
 כהנעו חלונות ואין אלמהו הדברים כחלונה. באחרת כמו
 שפכנו: אמרם על הצדק שחבר חסד יאמר מפני לנעם ויוקו חלוהן

יד באחיהם

צרות ואם מאכזרין לא נבטו ונתן כח צרות אכזר או אף המעצב הבחינה
כדי להשיבן וכמו שחלו אלע העלמות אצד העטל כן חלו לצדיק הרעות
אצד התעלה וועל כל הדעות דבר שאינו לפי הדין הוא עצד הבחינה
הנמשכות אצד החכמה החכמה לא היות האדם כן בחירה ואם זה
הצדיק ימות כעל מה הוא אכל בטובה אין התרועע על השם כי אין זה
האצל ביהמנאל כי בשום העתד נקראו. כמו שהעיד הקדוש זקנו לי
אמר היום אשר את עושה סדולה ולצדקת וראיתם כן צדיק השע. ואך
אעין כדמעני הדג כי עין אשר נמטם בדרך חסד אפלה שלתם מאפלה
לא יתעם והדבר הנתי עצד חסד שלה ולוכח ועזבה לא יתנה.
האמת שאין תענוף זה העולם נמקט עצד השכל שהי מצאנוס נמוטם
עצד חסד ולא יתכן שיהיו אנשי השכל נקיים אפס אנשי החסד ויותר ראויים
הצדיקים שבה החסד מן הרשעים. ומצד צדקת האב יתוועה כן עצד
החסד כמו שאמר ועל חסד ואופים. וחסד זה העולם ואלו וצדקתם.
אמנם היות היסודים על הצדיקים יסודי הועלה דבר שחוק עליו הכותב
באמר ונסתך העיך באחרים. ונאמר איתך לא מה שחלו מן היסודין
אשר ישר אלה כי יעיר עיך ולשם נות צדקת ואמר הנה ראשית מצעך
ואחרים. שלא מאד. אמנם על ענין איתך ועל כיוצא בו נחת כדן אחר זה
הפרק. וישלנו צדקת שלמענה. לכל אמר יהיה האדם בעל שמו ובכל
זכיות אפלה יענה מאו על צדקת ועל עוונות קאן לפדלנו כמאן אחר
מה שראו בחכמת. ואפלה שישלן הזכיות עם העטות ואפלה יותר אמנם
הזכיות אמנם העטות יהיה נדון בו כי אמר שיהיה נדון לב העשיתם.
אפס שמדן העטות שיתחייב להטו ומדן הזכיות שיתחייב להטו.
והט כן כחוליס. ואף הנשא במשא א. לדבר זה חקדכו הסתובק על
האדם להחליט כל צדקתו אשר עלה לא קטנה הון. וכן על האדם
שהחליט מעליו אמר על כל פועל שלמענה לא יזכרו. שאך הבונה על
האדם להרד אדם ונחל שבת ואחר השכל אכזר שא יזכרו או פועל
אף על מי שיותר מערך הנאול או מערך העטל. והמחך הזכיות
מצא הזכות כמעט העין ויכלו הזכות והלון מה שאמר ונתנה אף
העל בדבר אין לנערה חטא מותי אמנם על מה שאמר ונצטן לא
זכות ולא יזון והט הנולדים בעל. אמנם ערכהט ההולעה והצדק
קמעלה מהיום חמס וזה הכאב קבא על העמים כענין על האלה
אתה לקט תאמר כאכס ואפלו שאין להט דעת. אשר העיל קבא מה
שהתק והט השקוטה. ומה לצדק בשקיותם ככח לא נדע והט
חטא עב שיהיה זה על הקוב להט אינם בעל דעת והנה הלונק
אמנה מן הצורה אפלו שהוא כן דעת כל הכהמה שאין בה
דעת. וידוע כי הכאב המשיך וחי רע. וידוע כי השם לא יעלה
הייע. ואמנם נשמעו בו דיעות. האו היא עת עכזאי.
האומרים כי השם לא יתן לכהמות הועלה תאוד כאכס בעבור
כרן. וענין הפרק אף דעתם כזכור שלא ושוב התי האדם
גמל התי המדבר ואין טעם לומר הכוונה. שאם הכתוב אמר
הוא בעל נפש הוא רע והרע לא יצא מהיות רע וכל רע הוא
חמס. והדעת השעה דעת מעתה לא שמומים אחת שלא
יתכן היות הכאב היותר על חו האדם מדבר החק כדי שאייתסן
התאם או השיה. שמהו מענה התועה. וכדי שלא ילנה התי
האדם יאמר התי המדבר במה שחלשן בדעת הקדמת פיתחו
המנוח

התועלת והוא שיש להם חיים יותר מאשר להם יומם ואחריו
 שיהיה חלק הכאב לא שיהיה יותר על מה שהפסיד להם יומם ואחריו
 לעתיד הליה שימצאם כמו שהיו וינהלם אל מותם בזשאים ומעיינות
 ואמנם החיים הם החנות וסכונם שהלכה יתן תמורה אפיקולסם
 והייחוסים ואלו דברים לא ילוועו כלל ונדלו תמנו ילדו ועו
 כזה יואו דברים חונקים מאד בעיני אכן עצה השלמה זה אינו
 מדבר בן ליבוא אין הכאב והוא לא יתנה יותר מאה שהפסיד צד
 שיצא הכאב מהיותם למא: זיל חכמים לשמן זה הענין מכלל יאוש
 המצוננים שיצא מהיותם לוא כמו שיתקבצו יודין להם להפיק לוח ידח
 והתכבד אין להם מעלה גדולה אלא הם הם תמורה ודמו החי
 האלם מאלו אין כן דעת הפא עיון התמורה כמו העמים אשר אין
 להם דעת וירד עליהם כאב המילה ואף היות זה הכאב ערום
 מן הועלה וחייבו או התמורה זש היות אינו שלם בדעת וקלו עמו
 הבהמות ושמן הועלתם כחור מאנלי הלכה יוכנאה לו כי אעפי
 שהוציאתו מהיותם לוא מפני לשמן אומת מכלל יאוש המצוננים
 עצמן מהיות חמם לא יספיק לטן התמורה חתה שלא יתנה יותר
 מאה שהפסיד אפילו או ילדו מעשות הליה המצואם נאמרים
 בחסדו וכל עוב שירצה לקחת חסד או יהיה מולד רע: ואכזאת
 הטענה חספין הוציא האעל המהות חמם מכלל טענת התמורה
 כאלו יתבא בדעת השלישית: קבצתה הו אומתה יען מקרה
 היה כזו שלא לוחם חמם אל השלם ולכ חיים התמורה לחי האדם
 ואמצע להנה השכל בו כמו שהיה באין האדם מהיותו לחן
 נשאר חמם המות שלא יפסד: שמאנו היה לדעת טוב ורע צד
 לית חייב המאול והענטל: ולכן הבהמה כי נכל הבהמה נפסד
 בהפסד נפכה: ולא יסתר דבריו זה מפסון ונכל בהמה הוכדת
 היא ומה אחר שהוא חמם אל הכסול כמו שטודע זש התבוננות
 שהוא חמם אל הכסול ולא הורה כזה הענין מאמה נכבד אמרו
 ונו דבר להוציא זה הדבור מהיות חמם כצד אחר גולת צד
 התמורה: היה זרנו שנאמה להליה המצואם דבר חסד ומתעטפים
 בטובן כי טוב ג' אל ועלמ: זיען ש החיים חסד עז חסד: הוילד
 זמן שהוא רוצה ואם יתן אותם החיים ממנו ואיזה צד הוא
 רוצה אינו עולה חמם אבדבור שהוא נמן עז חסד החיים והוא
 המורה מן המצבה בשחיתותם ואין זה צד חמם ואעפי ליבוא
 עויהם כאבי ועפ מו שלא יתנה על הצורה שהתה וצוה
 הליה כאן הוא שופך דם מפני שהכאב הוא מנוע מן השכל כגולת
 מה שהכליה התורה ושחט שורה או כלב מו עז: ואמה וזול פתח
 הכתב באחריו זוש אוש כי ושחט שורה או כלב מו עז: כטענות
 אהלומוז או הפאו ימה שאמר החכס הכט יוסף כטענות
 עכדאו שצדק ובעת הנעל אמה שהוא נעל כן צדק הכאב
 ובעת אף אען התמורה אבעת שהוא אען התמורה נכל הכאב
 או יאור וחי האלם ועלמה שאמה הכמם ומוד כל חיה אדרשתי
 הנה לוח נדח והתכבד מנשוא פנים ומיתר מן האדם
 פרק יצ מאה שבארנו אפי דיעות החכמים בענין החי האלם
 שהתמורה וברו אינו מספיק כבאבו: והיות יאוש המצואו
 מהיותם הוא אינו מספיק: אכזו ולחל אם כיסורי הצדיקים אלם

אינם מצד החוב. ובאחר החכמים לזה האין נחלק ממין התי האוסר כל
פעם. הא' שא' חייבו ביסורי הצדקם תאמר גם לכה. והתאמר זעם
שלא' בעצם הכאב. והשכר יתעל משוין הייסור במעלה יתרה
ועתה התאמר יתכן לינתן כמא' ע' תסלי' מה שאין כן הלכה אלפי' א'
לינתן כמא' ע' חסד כן לינתן ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'
לינתן ע'
ככאבן או לא ירצה. וקוד' לכהן אל' הייסורים. ואושים הם ליאושם
בעצמם הככאב מה שאינו כן ית' האוסר. ואחר זאת ההצ' והאלי'
צדוקים אנתן להחוב הכואב לבאר טענות היואע והתאעל' והאלי'
המנוסים הוא אכרהם אע"ה דאש האמאיעם ואיך ומה היה אברהם
יתכאר כפרתו זאת האמא' ואיך ד' אחרון מאברהם והחכמים
נחלקו. מהם אומרים שהיה בזמן האבות. ומהם אומרים שהיה
כיום. ומהם אומרים שהיה בימי חז"י. ומהם אומרים שהיה
במנו' בבל. ומצד הפלגה הזאת יש אומרים כי אוב' אנטכרו ולא
שהיה מא' אחר אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
ולא שהיה אלא אחר אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
ונח' וזעאל ואיך. אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
כיום אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
משפחות היען סוכ' אחרון בימי ארבעה מאה שיהיה בזמן אברהם.
והיות אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
אמא' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
היה ויז' הוא איך. אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
בעבור שאמר ידול מכל בע' נדמ. ומהם אומרים שהיה בימי יען
בזכות שאמר אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
הולכה בארץ אמ' ואומרים שהיא יז' בן זרח וכן אמר' ללבעה
נבאים נאן ואומ' היוא' ואיך אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
נבואה אומ' היוא' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
הנבואה ע' שדהשן בפסוק אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
שהוא איך ע' אמ' ועליו נאמר ויהי בימי שפוט השופטים. והוא אחרי'
מות אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
באוצ' זמן היה העיר שהיה לצורך גדול. וישלך לדלת' לחכמי'
ישלך נחלק בענין ייסורי איך. לחכמי' הנראים אומרים להם ייסורי'
אהבה. וזהו אומרים שהם ייסורים מחלי' הזין. כי סודם שאין
יותר בלא חטא ולא ייסורין בלא צון. ע' שאמר' זין זכרם זכרם.
וזעם בהן נחלק' ל' חלקים. החלק הא' אמר' שאם היה טועם
כי לא' ש' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
העול אלו השמי' ורועין היו ממנוסחים עמו כי לא' ש' אמ' אמ' אמ'
בא' ע'
וכזין בא' ע' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
אם פוף הנערה על פי' איך ככה בתקוות האמא' ואמ' אמ' אמ'
התחל' חתוף ומג' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
בלבו חטא. שחלקו היען עמו ולא אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
ארה אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'
שאמר' כי לא' דבר' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ' אמ'

זכרון

דבריו לחונן מאונן. אהתן השן הא דתת לישא אשחאמה סילאמה לכא
איוב סדין בא עליו ורצה לבאך מה היה פשעו ואמה אמת היה מה ספר
עליו אש חם ושלף יאומ. ומה שהנז על ששמו אשחאמה פועלות אמת סכל
באמנה עד שיתם דעתו בדעת ארוסתו באשר אמה. אמת היא על כן
אמתתה תם ורשע הוא אמה. ולא היה מורה של לא דמ אמתה ותמלה.
באמה בלתי ענתן תוך קיומה שאול אייעלה. ואש סכל לא ינס עד סכל.
שאם לא יקנע ולא יעלה אמתתו. כי מה חפצו בפר אמתה. ומהן דיעת
רועו סכל ההלכה דעת אלוהו בדעת אמתתו. כי דעתו יודעת
בלדד בדעת מעשהו. ודעתו צופה בדעת אשחאמה. אמת שלם
אשחאמה שיהיה תפיל ואמה אמת אמת אמת ועמה ענת האשחאמה.
על זה האמה נאמר כי לא דברתם אלי טכונה כל. אמתתו כי דעת
חכמו הנאומים גאר הורה החונה בן אמת וכן רועו. אשחאמה היה אמת
כי סלמה לכא עליו מהיסודים כל יסודי אמת. והם כדו יכלו נעמו
טוב עם היום תם ושלף ירא אמת וסכל אמת לא כן לא הועילו
מעלת היו סכל אמת ולא היה אמת בצדקת התורה ולא אמתתה. והיה
תורת אמת הטוב כח תורת האמת כמו אמת ואמת דיעת גואליהו ואמתו
על צדק ינס. ורועו הוואליכס. וואומרים כי כל פועלות השם אמתו
הדן ומה לכא איוב סדין בא עליו כמו אמתו. הוא רשע רכה ואין
נע לענות. ונאמר לו האלהים עלים לשאך אשחאמה דרכו אמת אמת אמת.
אשחאמה נאמר בא עת נהר יוצר יסודים. אמתות שחר ינס. כי תחבול
אחר חסד. וכל הצדקה שכאן עין לך דעת רכה לא היו באים שמדך
דיון קלע. שם דע והצדק. שם טוב בצדקת ואם תראה
שם וטוב. ואמר בדעתו כי דעת רשע אמת. אשחאמה יעלה לשם
שמו. סכלו אמת יאמר. ואשחאמה יצדק. אשחאמה. והצדק. שם
טוב בצדקת ולא אמתתו אשחאמה זכור נאמי הוא טע אמת. והנה
אמת בצדקת ולא נאמט מן התואר זכור נאמי הוא טע אמת. והנה
הרעות שלם שחך מעדים על רוע מעלות. ועמה אמת אמת אמת.
לכא על השם אמת רעותו עולה אמתתו. ואשחאמה ינס קודתו
כבר תהיה. ואיוב לא שחך אמתתו ולא השם כל זה הוא היה
אמת בצדקת התורה ולא אמתתו. וספר אשחאמה כמו אמתתו אמת
נפורה אשחאמה. אשחאמה הנפורה על ימים ידו. אשחאמה אשחאמה
עבדו. אשחאמה אמת כי יהא. כל הפולה מורה עליושה פשעו. ואמת
אשחאמה נדבר זה אמת הנפורה אשחאמה אמת שחך אמת אמת אמת
כן אמתתו שחך אמתתו הוא אמתתו אמת שחך אמת אמת אמת
עליו יעלה. כי שחך אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
יתולו אמתתו ועל הרשעים אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
כמו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
עליו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
עליו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו
האשחאמה אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו אמתתו

נאמר כי לא זכרתי אלי בטנה כעבדי איוכי ואם היה זה האומר בזה
 שהסכמתי בזעתי איוכי לא היה ראוי ואמר כעבדי איוכי וזעתי איוכי לא
 היה להשיע בעצמי שהיה תם ושלם להי אומר ואני ידעתי נואלי חיי
 ואחריו דלי: והיה אמר נאול טוב על מה שלבא עליו שארץ או היה אומר
 בצדקת החזקת ואי לאו כעל זה גאת הדעת בענין חונתי איוכי והיען
 שאין המסון אל באמר כי מה שלבא עליו כדן בא ולא זעתי איוכי היתה
 בחלונתי להשיע אמנם דעת החסד ל' אשה אשר השלים כוונתי עליו
 ולסתמאן בענין האמונה ואמר לבדן בא דין מה שלבא אמנם חלונתי
 דעת איוכי והיען היתה בחלון ההלכה לזעתי איוכי הבה כזעתי
 מריסטן איוכי נראה כן: לזעתי אמנם כל מה שיתו באמר מנה נאמר
 וזעתי איוכי בכונת מלכותי והלכות השם באמר חיי אל הסיה מלפני
 וכתיבתי נאול באומר ואני ידעתי נואלי חיי: שארץ או היה אומר בצדקת
 החזקת ואי ויען ככה בארעל עצמי ההלכה באמר הלא כחל
 ה' יכילי ותי: עסדרה אורה הפלה ומה שאמר חיי ושלם הוא אמר:
 מדוע רשעים יחיו: כל כיוצא באלו המאמרים בהפסוק היה מדבר אותם
 כדי להזכיר מחשבתו כמו שזע עמי ההתבוננות: אמר שאמר לזעתי
 היען חלונתי לפי דעת ההלכה היה ראוי להיות החלון כן חלון
 ופי דעתי הם החלונות: ועל פי הגמרא מדבריו כלל שמעתי היות
 פעולת השמאית הדין כמו שפארטן יצא מה שאמר כי באחרונה
 הדבר כזה שלבא מן האמונה באומר ואמר חיי שמעתי וזעתי
 נאמר: אשר כלבן מסר באמר יצא אמנם ונתתי על עפר ואפר:
 ולזה אמר האומר נאמר כולו דברת אלו נכח: לפי המסון אל האמר
 איוכי היסוד כדן על זה החקק כמו שיתבאר יונסלא היתה חונתי איוכי
 דל היען אלו ההלכה אמרם הלכא כמו שיתבאר יונסלא היו ליען
 חלון הדעת כמו שפארטן: אמנם דלת בעל מקרא שמוסכמות
 מה לספר הכתוב אולם פאון והכונה איוכי עמי היען כזה שזעתי
 את הכומר שיען היו אמרם כי כולם שבא איוכי מדבר דין כן כדע
 יולר מעלן לא היה מסכים וזעתי כמו שיתבאר אלא היה מסכים למקרא
 נאול אחריו והס' היו מדברים אלא היו אמרם אלא שאי נאמר יצא ידי
 חטא הן כדען לא יאמין: והיו מעינים אותו אלהתשובה כדמרת אהיה
 הכינת אלן לבר: ואם היה טוען איוכי ידע דבר שעית ואתה אמר
 כדזנת החזקת ואמר מה שהיה עלה נכס אכן: הוא מה שאעשה אחר כך
 ואם לא היה אפי דבר של נאול אחריו לא מה שנסרת היה משמיט איוכי
 דיעת היען ומשגל מעלה לא היה אמרם ככה אלא מהכונה אמרם
 היה מדבר אותם הזכרים ומיען אחר שאיכלו להשיע עליוסר פאון
 השלם יונס על אל השם מאלים אדעת איוכי היות ייסודן לתקן
 הנאול האחרון ועל נאמר וירשיעו איוכי על צדקו נקלו אמרם
 מפני שזעתי היתה להיה מדרך דדין שילסל ולתע בעתהש
 מרשעת: והלית מאתר אכזריון ואפילו יצפן אכזר אומ: וזה יאמר בצדק
 ממן כלן שאמר נאול: ואין הדין מהלמה זה הקסר נאול אצדק בעתהש
 שפר כעלן אל שיתרהו כמוסר אכזר: בלא חטא וכלא סכה אין לה מדבר
 חכמה וזה היה הכרח שלהם מאלים כדעתי איוכי: ואיוכי היתה
 אמרם כי כסם שיתאמר נאול הולע עדי עובד כן יתאחר נאול הצדיקים
 כייסודיהם עז עתה ועל היה אומר כדזנת החזקת ואי ואני ידעתי נואלי
 שאמרן היתה עלה באמונה ואת היתה תכונה חונתי עדיבונות

איוכי

כמו שכתבתי תכונותיהם ובאמת גם הם לדעת איוק הוא המכונה או האמת.
ואינה נראה כן גם התבוננות מן השמע האמיתי כי כמו שאם כוונתי עני
אל האמת למה כוונתי אלון הצורה כן לא הכין אנוס תכונותיהם: להרי
נאמה או אפי הלטינה או גיה מתליך עצה בלו דעתה אזור נא סדבר
חליצך אשאר נבדיעני: והכונה הכונה שאה השין איוק עצה השמע
מה הכואו אלון הייסוהים ורצה אוכוחו: שמה ה כלל אמה או תכל
להשין ואך תכל ושה פשוטה השם עד שמלפני הנכונה מאדהו
דעה והשלים טמה שהתאספם בדעתו או היה מכון או האמת:
ועלמה אמנו עצה השם באמתו ידעה כי כל תכל ולא יכנה אמנו:
או גיה מעלימ עצה בלו דעתה כי אקה לתפירה והחכמה ימך ימי
יכל לעמוד בסודך ובפלאות אמנו אך הדגה וואאכן נכונות אמנו
ולא אדעה אוא אשאר והדדיעני כי לא ארע הנמה לתדדיעני ונהעם
אשמע אונן שמעתי ועצה: ילא כן אמנם ונחמה על עפר ואפיה וכלפני
גאר העצה להכין איוק באחונה אשר נעמה אמנו ורועיו נאמה
כי לא דברתם אלו נכאו: שאין כאנוי ושה פשוטה השם בלו סכדי יקעני
א' צדין איוק אשר היה אמנו כי אחרי שהעולם הזה יעד חסדי יסון
אשר פנים האמין אכן עליו או שיקח חסד מן הצדין שייסרוהו כדי
התעורר כמו שמה ל' נתן וה' ינה יהי שמן מכוסך ואלו קוים העולם
אין אשם נשאות פנים כמו שיהי באהי אשמה ישלח אכר אה היה אמנו
וגיה הוא: ללעזול שהאדם נכחו מלש חלוקים נעם ונכל היו
הנשמה העלונה: ובאמת שהנעף אפלי תחת החסדן והתחון: ואכן
הנכל העלונה שאינו כן הפסד וצריך האדם אקיים קוים העולמית
וקוים הלוהב: ומצד דין: כמין שיקטא ילקה אמנו המין עצמו: וזה
הפסד החן הא' שהוא קוים בעולה ולוקה כן ומהל מן עין צמא שיהי
ל' לזכור אור הדמג הוא אברהם אברהם אה אק וראש האמיתי: השלח
בקוים ל' החלוקים קוים הלוהב וקוים העולה: מפואי חסדין של השם
ברכות אומן פניו ל' החלוקים כלפיה אהצטן בקוים הנכל העינו
בשין שחיה כן השלח בקוים הנכל וזה אינו מצדך דין כקעצ
הכחה אהבה: כיצת אשר יאהב היוטתי: כי מצדך דין אה היה
החטא במחלבה בקוים הנכל שילקח בקוים הנכל: ואם היה החטא
בקוים הלה שילקח ממין בעולה: והנה אברהם אלה כלפיה
אזכור בקוים הנכל נלהו בעצרת כמו שהוא כאב העולה השלח
בקוים העולה: אברהם אלה מצד מה אהבתו ותשקתו כפאת של
שית איד נהרצה ועד נאמה או עולה ידעה כי יכא אלהים אלהים
וגהו משמע הנסיון שאינו כוצה נעם במשה עצמו כן שילוב ענתו
גהו אמרת אשן נסיון וזה הרצון להנרא יסוה אהבה שחמב אהבת
אדועלו עב מעורו בדרך היסור וכתן אומן בכוח הנסיון הביאו במצדך
האמונה: אך הייסור עצמו מצדך דין שיהיו חלף כי אם יסרו בעני
הנעף והעיון בקוים הנכל נמצא נחמם מצד הנעף עב כאנוי אהיה חלף
והאמה תחת הכאב ההוא עב הכשית אברהם אמנו להכאב היתאדת
זכעיוצתן

זכר יצחק ואמר להדעת או תלויס כבוא יסור לאדם בלי סבה וזכרון
 שיתוף לו האחד ואמר אסלא תהיה שום תעלה כלצם היסור כי היה
 במהר השוא מצדי לוצא מהיות חסם. פניסיונ איוכ מצה המין אך
 ול מבל בניהם. לנסיונ מצעה היה כדצון אמר ונסיונ איוכ
 בהכרח כמולטמה קבטן יכרת מצ מצע שכל ולצו נמן תכלה יאליס.
 ולס נאמר ה' נתן וה' לקח וה' שלמו מכונת: לעזר שאכלהם הכין
 מעצמן על מה נפהו שלא יסון מלף המעלה כאשר נאמר עתה יציע
 כי יראו א: אכבר כמלך החכמים לאמרת זה הכועל נמארה איונת
 באמונת התורה (פלו הנבואה) וכמוה אלס התעייס באמרת ההלכה
 אלף הורה כפורה נהיות כצמנו וכלל אהבך ותלונת כן אמר
 לנה אלף היה מיוחד ומתם כנה אהבך הלס לכוון כלמלת הלס כי
 או מחלבונו מחלבונו: ונסבות כמות כה אצקהם זה הנסיון מה
 לעין וכו' צורך עתה אכתי אמנם נסיון איוכ או היה כן אלא לכוון נסיונ
 נלף המעלה עצמו. שיקבל עליו החלף והתמורה אלס יוצאנו מהיות חסם
 ולא כוון הדבר אלס כנלאו כה או זה הנסיון שיוצאה מהיות שוא אלא נלפוס
 מעין הנבואה: וידע שאהר עצה הנונה כאשר נאמר ו' וזוה מלפוס
 עצה ה' בלידעה: אלוה נה כנפה חלוצר: אלאך והדיות כנמצאו מעלה לכוון
 שלפך מעטע החיה וההפסד להסעעע עולם כלסל: ועזר למסבות
 החיה וההפסד הנמן או הפגלים החיים והשואה הורה כנענסוהבן
 זה עזר השליס איוכ והכין העצה החוויה לכלפיה כמול אוכל' ייסות
 כמאמר יזעזע כי כל מל וימא: מ' זה מצויס עצה ג' וזהה לפמרת
 נעלמה אמר העצה כמאמר ל' כ' הדדג ו' אכמן: אלא אלאך והדיות:
 וכל שהכין מצד אלו הייסוים הוא אמר אלס און שמעלף עתה: לו
 כנבאה היית מלפוס ידועתך עתה השתדל ממך עלון ותעלה אלס
 מסבין כעווס הנפל ואמר ע' אמרס ונחמה: לו אמרס הדדעה
 מכל סמל הייסוים כמול או כד לתר ולסר וחלף תמורתס ואנכל
 נחמה על הורה וכל כמלך עכר ואכר דרך אכילות על מה הפסדג
 אלא אנכל ייסווי הלס בשמחה כילא הורה ולפמרת כמלך עצה וזוה
 הכרחות בשאה הייסוים שכל נחמה עלולס כן מצענת וכמול נחם
 ולפמרת לכלל זאת הדדעה שנוזה או נאמר לו כ' לא דברתס
 אלו נסונה כ' לכתחלה איוכ אמרן מלף הייסור שיעב לו כמול
 אחרון ולא היה מכין הדבר לכללן יוצא מהיות חסמה להון
 מסבותוים לו היעון ומיעון או הון מבעט העצה היעצה אמרה חל
 או הייסור ע' מוכרת אהבה שיעצמן כעווס הנפל אלא הי' מעמס
 יסוריו ע' הדן והוא אמרס אמר' ש' כעווס העצה עכר חלוא
 אמרן העלף לו שנקל סדה העווס: והשית' קידועת ו' ל' מעלן
 יסרן כדו העצן כעווס הנפל: ואם תמצה והכין לזה המסון אל
 האמרת תכעל כנפל מלכות הכסלף אלס אמר פה תבון קנהב
 ותבין האמרת: כלממה אך אמר כפסן שמופ: אמנם שולסו ליסרת
 ולסנה: וצדקו חעה אלס אמרו שלא הורה התכלות כיוסותו כלל
 זאת המעלה: כעמרה לכמורה יתן ע' מסד: אבל לסמ' היה
 לבר עווס הנפל המתמיד: וזה אמרת האיווס הנמשך כספר

במלון

החכמים: באמת לש האל אמת כל כלי שראו ליה אמונתו
עומ הנפל יאנו בעומ ^{ההנהגה} כאלה סדרה תורתם הנזלה
האמתת היועלים העומת והרעים בשמות התורה ומצוות
שהיא אמתת עומ הנפל כאלה יתבאר בפועל הכאים ועל
אלו הפנים צריך לפתל אמתת ^{הנהגה} לעולם כל החיות: כי אנסה
ה' אלהים אלהינו ברוך שבתה אמתת שיהיה והוא לכת בדבר
יוסף ובנות כולם לפעול עומת ערות אורה באור החיים: באמת
שלאו ונלבו דבר הלה מידועות בעצמם עצות אמתת אמתת
צדק ^{צדק} כזה הכרת נקדים היותה אמתת אמתת לעומת
או מעטן ההנהגה ומה שאם עומת לבוא
בענין התורות יוש להבין כלם שאין עצמו ית דומה לעצמו
כן אין הנהגת דומה להנהגתו ולא יכלם דבר אלו דבר
הנכאים סיעתו כזה באמתת כי לא מחלבות מחלבותם ולא
דבר כפי דבר נאם לה: ואמתת חיה צדקו באמתת אין לו ותצאין
בענין והעל הנהגתו ית להנהגתו אלא עולם הנהגתו יתעל
עצ בקינותה לא יליד אלו חסות חסות שלישית שם בתבות האמת
ומתעלה אכל חסות והרחקה ואל עולם או עומת סדר או נכונת
ידועה לצד בחינת הבלתי הנהגה: ואמתת נסדר אמתת
דברים נכונת הנהגתו ית ויתברך מהנהגתו:
הדבר הא' האמתת עם יועל לחכמי כלו שיהיה מחויב לו ינרא
חסדי ועל לא יעל ה זאת המעלה לחכמי אלא שיהיה
אנה מעלת לעצמו: והלית האמתת את העלם ומנימו ומנהגו
אכל חות אכל לא למעלה:
אמתת לא יעל חסות אלא יעל החיות עכס נכמה או מעלת המעלה
שנראה לו יעל שיתחייב התועלת ועל נתייב והועיל אכל עם
או לכל מעלת ידע או הועיל: והלית כמה שערב במעלת
הצדעים אכל שצמו או מעלים טוכים הלית או ינכל מעלת
מהמעלים ההם ליעלה הצדק והאמתת יעלם או מעלה
הצדק אמתת לא יעלם או מעלת לערב להם הלית וכן נתי
על נלמו הלית שה' אמתת אמתת אלא יעל מעלת כנלם הלית
או יתן או נלמו הרע אמתת או יהיה או היג: ועל ההלית אמתת לא
תכואו אכל מעלת לא יעלם או לצד התלחם לנכל המעלות:
והלית אמתת לא תכואו או מעלת כנלם הרע לא יעלם עלנלם הרע
אעלם ש' יכואו או היג והיותו כותק מן האצמם מעלה העוב
למעלת האצמם עצמו אמתת לא יעלה האצמם את הטוב לנכל המעלות
יעלם:
ש' הנהגה יצוה אכל אמתת כד ינכל עליהם תועלת אכלו שאין לו ית
מעלת מעל המצוה היא או מעל המעלת היא אמתת אמתת
זה הענין כן כאלו האצמם אכלם ש' העובדה שיעלם הינכל מעלות:
או למצב מעלות השכר וכואו או היג: ועל יתן או ש' אכלם יעלם
כמהותם השכר: אכלו אמתת אמתת אמתת מעלות: ואם אכלם
המצוה יעלם או יעלם אמתת אמתת אמתת מעלות אמתת
עכובדה כד שנתן או ש' אמתת או יעלה לעבוד אכלם או מעלם
אמתת

אם לא נטה מאתו נגדו לא תעלה בעיניו מות אבל יעבור מאתו
 אכסות לחיות עבדו אחר אכסו עליו ואם ישוב השלש מותו לו
 על כל פשעו וכל הגדל אין לו חן ביעטן יסוף דבר דעת כעט
 האדם השלם על האדם תכונתו והעילן כלת שלמותו שלמות האדם
 ושלמות אחרון שהם תען הזה ותען הגדל או הוועלותו ואעפ
 לזכות זולתו במצות השלום והשלמות שהם הכנות אלו
 השלמות שהם שלמות העל ושלמות הנפש ואין השלמות ענינה
 הלכה בשלמות אין הנה מעט בואר זה הענין אמנם על זה
 צדק העבד אלפי אמתו עבד השלם ועבד הלאו כל ונשוב לענין
 זה הנה בואו הענינים לסדרתו נבדלה הנהדרתו מהנהדרתו
 ובעבור שאין צדקו בהנהדרתו ית בעטן על כל נשאל החכמים
 והנבאים מרועה לחייע דבכחו אין מהיכלת יעם העולם באמת
 הוליעט לא את דרכך ואדערך ונאמר יוליע דכחו ומה ואחר
 להעלותו בענין אלו הדרכים הנראים כפי החכמים מדות
 נבדלם וכל מה שייצדו בפרטים הנראים כפי החכמים מדות
 נבדלם לא ישיג אשית השלם נשאו ולו חסדו

צדק יצב

אחר שפארתו כפרת הנולדו ואמתו כלם לעצמו
 נבדל מעצמו כן האנהדרתו נבדלת מהנהדרתו
 עבד מרועה כש כל בנשות בהשגת עצמו ית אמה הראשית אפי
 אכסות הנהדרת אמה הוליעט טא את דרכך יוכר כאמתו
 כשת השלם באלו השלם בנשות כנשת פרע זה האמת ובענין
 כמא שייצדו אכסות שטענה אמנם בהשגת עצמו כפי כל הטאור
 השלם את העולם וכל אמה ואדערך לא אדערך על אנה יצדמנין
 אנהדרת העולם אחר להנהדרת נבדלת מהנהדרתו ועכאמר
 אמתו אמצא חן בעיניך ועל אחר כמה וכמה שהכלה הנהדרתך
 הטובה בשלם ושלום ועבד אמה ונולדו טיעך הווי הזה והשית
 ענה לו אנה איעבד כל טובי על כעך ואל באמת טובי ושל
 הנהדרת במצוות העולם יונשר הנהדרת ית יהיה באמצעות
 מדותו שהם יקודו אל כחוס וחסון ואומר וקלות כלם האפטר
 לו איתחם אלו המדות הטובות כלם ה' לו בעצמי ואמה וחנות
 אה אפי אחר לו אפיו במדות החכמים והקדושה יתה נשועך
 מד המה שלמעלה ממנה למון ולכחם והיתה זאת התשובה
 בעבור שמה שלם וכלה כי עמך ה' והיתה אנה תלונת
 החכמים באלו המדות אפי של אהם טחונם מאיזה של היתה
 התחלה הנקראה ואיזה הוא התחלה המדות וכמה הסני ואם הם
 טחונם מאיזה של ה' המה הנקרא ואיזה הוא התחלה

כחולו המצוות ואם אפי ואומר להחון הראשון בן חכמי הנראים
 והרלעטני שחכמי הנבואה הווי שהם ית אמה וכלם משהלולו השלם
 ית מדות והם ממתחלקים של אהם איתחם להתחלה הנקראה
 השלם הראשון וכלו השלם שמה במספר המדות ואחחם קשן
 בשלם כלו השלם אם שמה מדות ואמצאנו טעם ואמה שלם הראשון
 דבר עמו ונראה השלם הטע הוא התחלה הנקראה ובהכרח צריכים
 אנו לעצבנו נושא המדות ומעט אמת עם המדות ואעפ שאינו מדת
 הוצרך אכסות ה' מדות וקטב השלם הנכתב ונקרא שמה ואעפ שאין

מזה וזה אלא כי כן ינחא בפי המדבר דכך כבוד ואחריות לחצו
ואמרן שמדת אחר אפילו שנים נקשרו טובים ולרעים וזה אלא כי טובים
איתו צדוטים אריסות אלא יועז של מן המדות שכולות טובים מליעים
ואם לפי דבריהם יעלה אותם במספרה יועז שיעור בידיה כי
בעל הטעמים הפסג במות ונחא בעעם סגולתו של העמדה
ומפני נצרון דעיתו מתה טעם על כול השם טעם למתקן
הטעמים אמנם מולשם התחלת הנחיה מן השם הראשון ול
מהם שגראם מדות וזה אלא בחסרון עצם של המדות אחרים
שמו זה ~~השם~~ השם הראשון עצם והכ' מדה: ואע"פ כן כול
העצם כול המדות ואע"פ שאינא מדה והנה אלה הם בני יעקב
לחמא הקדושים מחלקים מהם מדבקם השם הראשון עם ונחא
והתחלת הנחיה מן השם השני והכרח זה החכם שאז הדע
טעם ככל השם עצם הסכס הוה עצם של המדות והשם
המדות שם השם והוא המ' קל: רחוקי חשדלך אפ"ם:
ולכ' חפ"ד: ואמת: מצד חסד אלפים: טעם עוקלע וחטאה:
ונ"ה לא ינה ה: פוקד עון: לחכם רבנו אהרן אומר כי
השם הראשון אינו דבר עם ונחא והנחיה ככולה או הנחיה
אברהם אברהם: משה ה' כי אין זה מן העלון אלא כולו זה
הנחיה אע"פ יש אומה שבה הנחיה ככולה עם שאינו
צריך ענין הנחיה והנחיה היא לנחיה עיונה ימכע לנחיה
החכמים אמר השם הוא קורא את אלה אע"פ שאין דעתה:
אמנם כוונת זה החכם ככל השם והוה שמו עצמו ואינו
נדגף מן בעלה וא"כ אינה מדה: ועל זה בעבור שזה צריך
להזכיר המדות שהם הארץ בעלות כא וקל לחמה שמו זה
עצמו וסופה המדות יא' מן אל כחוס וחמ"ן: ואע"פ שהיה חכם
אם אינו יעלה זה השם מדה הוא חלק עם האחרים כבחונה
חלק העולם ואומה שכל השם כשכל העולם העלון והנחיה
שהלמה היא עצמה בהם: וכבר טכדו חכמים אחרים כבחונה
זה החלק והכרחו ארצם מדות: אע"פ אומה אלא חלק המדות
בחלק המצאות כי לא שאלו מותה דן הנהגת בעולם השל אלא
חלק המצאות כמו שנתבאר בן שד"ח באמ"ן הודיע
פ"ד צד דכ"ך: ואומה אמ"ן אמ"ן כע"ך והוא סע"ך ה"ה
וחכמים גדולים הו"ו בן מדכמו הקדושים בן חכמי הנבא אמן
וחכם לפי שיעור נ"ע והחכם ל' משה ואבן יעזראל: ואם החכם
כבט אהרן נ"ע מחוקים ומלוי אר"ן שראו בדמיון חלק המצאות
שהיה ככל כול המדות נחיה לפי דעתו אמנם א הוה
מדות מהם מיוחדת א"י מחוק המצאות שהם השל ומהם אע"פ
חלק המצאות העלון והאמצעי זה אמר א"ך חלית הפונה
כזה סע"ך הוא אע"פ השל: ואין המדות צריך אותם אע"פ
השל: הנה התחלת הנחיה הוא מכלל הראשון שהוה
עמדה במות ונחא: והתחלת המדות מהם השם פסוק
שני שמות שהוא בען העמדה והבדל בן שם העצם ופ"ן השל
שמו

ש הוא התחיל המצות: והלש הראשון הוא למה עבדנו לאלה
 ומספר המצות יב' ואלו הן: יהיה אל כחוס: וחסון: ארך אפים:
 ורב חסד: ואמת: נוצר חסד ואופים: נושא עון ופסע: ורחמים:
 ונה לא יונה: כונן עין אבות: אלו הם יב' מצות: וכבר
 ידעתי למה לפיכך בפרק אחר זה המצות שהלש סבב
 ב' עשרים: הטעם הא' שמורה על מצוות אשר הוא עבדנו: והיות
 מורה ש הוא מורה הפעולות: והנה הלש הראשון יהיה נאמר
 במצות העצם כי אצ' נשוא בל' נושא י' פסע יהיה מורה ש הוא
 מורה ובהיות כחול הפסד וצאת המצוה כוללת ה' חלקי מצוות:
 ואח' אמר מורה אלו ומורה אלו מורה ש הוא יב' מצוות שיעזר להם
 מהעבודות טובות ופירות וצאת המצוה כוללת האמצעי והלש
 ומכ' ש הוא אמצעי עומד כמורה הלש שמענינו הלש וכ' נאמר
 השמות מספרים כבוד אלו: ולא מספרים הכח והאילנות
 שן וא' יתכן אמר מורה למה הלש הראשון כנגד עולם העליון:
 והלש השני כנגד עולם האמצעי: ומורה אלו כנגד עולם החיה
 והפסד: ולא במצות ההאחר ש אמר כי ככל הלש כנגד עולם
 העליון ומורה אלו כנגד עולם האמצעי: אלא לפי דעתם שהלש הראשון
 מניין העצם והל' כוללת גם העליון גם השני ומורה אלו כוללת
 האמצעי גם הלש: ואח' אמר כחוס: וצאת המצוה מסוגלות
 לעולם הלש המופקד מהפסד ולויתם ולזכירתם של נאמרים אלו את
 אלו ויל' כמ' חסד וחספון הם הצדדים הכחמיס: ומסוגלות
 צאת המורה ושמך מן כחוס כנראה ויל' אלו ה' ויחממה: כי אם
 הורה וכה': וצאת המצוה כוללת כל נמצא מעה החי המזכיר והאדם:
 ומורה **חוס** מורה על שמתן דבר לאינו חוס כנראה אלפתח אלהים
 אצ' מנצח חוס והא' מסוגלות כמין האדם וכך כקדים חוס
 מן חוסן של עצם ובחך והכחין הנגזר מן שמתן חוסן: והקדים
 אלו חסות ש הוא יכול לשמך מן החוסן ולתת לו חוסן והקדים
 למה יוד' הא' ו' הא' הורה ש הוא מורה כאלו המצות כמה ש הוא:
 ואמר אחר אפים וצאת אפיות הא' הא' על החוסן שחך ומחוסן
 כעולם והלש מאריך אקרא וצאת המצוה ככלאה ועוף אחר אפים
 מנצח: וזה חסד גדול עלה הלש חוסן האדם עז לשוב הנצח
 מן העולם: ואמר ודבר חסד בשלם הפל' שהאריך אפיו וצאת
 המלש אצ' עז לשוב אצ' ליעזב הוא עומד בחסד החב' וצאת
 וע' אמר וכך חסד ש אין לו צדו בכללות החסד והוא חסד המורה
 כיוצא ממנו עז לא היה כי הוא נמשך בכללות אבד: ואמר
 ואמר ומורה וד' משמרת בעבור ש עז וטעמו וד' אמר:
 בעבור שמורה אמר אינו מאר כן לשם ושמרת צאת המורה
 אצ' ש הוא כב' חסד ומורה במצוה לז' טעמים ולפי עמ' אמר
 ש הוא כב' האמת שיתמו אלה ככל עמ' ולצדן כצדן
 בדבר שאינו מן חסד וזהו אמרת הנאמן ופיעול המורה
 ש הוא חייב ונאלו ג' עמ' המשכת חסד ובעמ' שאין
 כאן ושמרת גם ועמ' החסד הצדק עמ' הפסע ולעמ'

נבאליס תחת מזת רב כא חסד קסר : ובאלהות להחסד אלה ידע
אבל ע רגשי ולצדק טזר חסד ואליס אבטן ולבני בניו באש נולד חסד
ואליס : ומה נולד עזק וכלע וחטאה : זאלוהן של מזות בעבור חסד
עגלס : להכלע דגלו מן העזן ואיעב שלמה פזרון : וחטאה קימלס
בין בעלס להוא בלודיה ואמל זלות המדה כנולד לוינה חוסד
אלא הוא כולל לבס ולופכס כמר אממו וננה ואינה להוא
אלופכס יורה שמזר נולדען אלכס : והוא למלס לופכס מחטאה
באממו פונד עזן אכור על בעלס ולהחסד גדול גדל לעלס תלופה
לונבל מן העלס : ומה אמר החכס לזר אמריס העונות באממו
מחטא ואלופה כמר כמר החכס כגה לא יהיה בהרבת העניס
אלא לותר השם בעלס מכל וכל אמא הוא מחיר אכס : נמצאו כל המזות
טובות : אכיות לחכמי הנבלה כסמס סמיס להם יגמדות ונקלן
כפחלסיהם : מהם ספרים ליהיכל המזות אכד החממות והנבלולס
עז וננה : להוא מזר בפני עצמה : לענינו אמנה לבס בעבור
שא יכאל פונד עזן אכור במספר : ואינו פלע : ואחריס חכמ ונממו
וננה לא יננה לופכס : אמרי אמא יעבס להוא פונד עזן אכור
מעריס כדור התלופה : וזו מזר טובה : ומצא פונד עזן אכור
מן המספר להם לופכס הפך לבס והם כבחיליס מזר
א' : ואחריס אומריס וננה לא יננה שרס לא ילכל והנה היא טובה :
ואכ נלמה פונד עזן אכור לעצמו ואמנה לזה תכלת המזות : איעפי
לוינו אכד החממות ואיעבס היא מזר טובה : כי יולי זה היה אומריס
העניס ארלע או היה העלס אמריס : ואחריס אומריס כי וננה
עז פונד עזן אכור בחזקת מזר זלתי ומכרלס זה אכד החממות
להלית אמריס אכור עז דבעס : והאמר כלס לבאמצעו כל
המזות : היה נוס בעלס כן באמצעות זאת המדה והיה נוס
העלס : נמצאו כל המזות לן קנהגה שורה עין אמנה אמנה
ואין דמיון בעטן העלס הנדרתן והנהגותן ועל כן מלס יעלה
הודיעס או נענה לבוא השאלה : קנהגה אכר הכחילה אמריס
אכר אמרס הודיעו דרכן בעבור להם בעמריס אמנה כלום
אכל אמריס ליענה דעת שפעולת הלית עכס הצד והמלכט
והיך הנהגת מלוערת כדעת מלס וכלחטאו : ללא לעט
העלס הצד היה נותן לותרת עמהס עז המלכט וכונן ללא
מנהג הלית העיזן אלא בעד שירחם להם עממו דכס השם
כמקלבת מלס שלכס הלית עמ מין האדם הטל עז הוותר
עין והם שיער כאו אמר החכס להם בהרבות העניס ואינם
עז החוב עז עז מלס והודיעו דכסן עז ללא חממות
עמ העלס וכפי דינות הלית דכסן עזי אמריס היה לן
הלית יהיעמ עז אמר מלס ואודיען אמר אמר חן בענין : לא
כלאכר הנהגות ואחריס עמך הני הזה : וזין אמריס דכסן
שלא עז אמר וכלה עז אמר מסתעף אלל כוננות : הכוונה באל תהיה
ויהיה זה המאמר מסתעף בעניס לותרת עממ במזותך הטופות
כליחטאו : שלא אמנה לאו

כמה שאם
מאת זה

והכוונה

אם בונה הכל לא היה גם אע"פ מתנה עמו כפי הנהגתו כמזונת
אלו בהם נאמר אע"פ כל טוב על פניו: זה קלות הנמצאות
למה תודיע הנפשות: וקלה הנפשות יתר הוא על הנמצאות ע"פ
נפשות מזונת מאד פשוטה:

פרק צג מה שאנו צריכים להניח מעין אלו המצאות
להם באים מתבוננות הרוח בעל כל וקטן כמות
נפשות והעצמות כליות בעל הכל יעל ומועץ פעולה כפי תכלית
והליה חוק מצופה הלכו והתקבלו: מה שיש לו ומה בעבור שיש
כדמות אלו הפעולות במעל בעל נפש מתבונה קלה כאלו הוא
בעל הנפשות כדי להקן השמחה: אבל הליה חלילה או מפני ע"פ שמות
ומאלו הנפשות ליתפיע למזה נלמה (אם נפשו) לליה אינו בעל
נכל ליתפיע בזמן הרחמים והחכמה וארבעה האף ולא השאלו או לא כדי
להקן השמחה בהוצא כדמות אלה הפעולות מליה שמו בהם תארי
פעולות כי באמתו מתבונן: היה מצד שכפועים עליו ולפי כך הוצא
הכנס ונקצף אצל בקינות המתנות מליה וכל המתנה אצלנו נכל
מעלתו: היה מצד המלכות עלן מהאיות החמים וחכמתו עליון
וע"פ השאלו החמים והחכמה ליה בקינות המתנה ויה אצל
ממנו מעלתו וכל זה כדי להקן השמחה על היותו מיוקל ממנו: והוא
היותו מתקבץ לו: זה לא שיהא בעל תבונה ומתפיע חלילה לו:

פרק צד בכלל תכלית מצאות העולם כולו נחלק דיעות
החכמים לפי אמות הקבוצות והחזול: למאמין
הנקצות אמחים שמצד חובק היות העולם נמצא כמו שחא נמצא:
ואין לומר בו תכלית אחת: חוק מצדו אומר שמעט סך נמצא כר:
והוא עולם כולו: אבל פה העולם יבנה בהם תכלית אומה לזה
עברו אפ"כ: כמו שהאמין בדברים הטבעיים להטבע חכם
ולא יעלה דבר אקעה והוא מהתחלה ללית אלה הוא תכלית
הוא לומר: אמנם לפי דעת מאמין הקבוצות החזול בכלל תכלית
אמורה שישמח נמצא אחר שאם היה דיעות החכמים יתקנו לשת
חוקים: החוק האחד אמחים כך נצד ועליו ולא שמו תכלית אוקלת
הלכות: בעליו לנפשות התכלית העולם כולו: היה מפני שכל
זה חכמה עצמית או: ויתחייב קבוצות העולם כיוון שאין או מע
או המצא מה שחוקו או חכמה אהמצא והם כווצים חזול: וע"פ
אומחים שהוא נמשך אכצוק ולא יבנה תכלית והרצון מתחזל נחזול
העולם ואחריו שכלל העולם או כללן תכלית ד"כ כפרעון או כללן
תכלית: ידוע שכל בעל כצוק שיעלה פעולה כל שישל בהתכלית
חוק מצד החזק הוא פעולה הכל: והליה חוקו מהתחכמות:
זה חוק הכל אמחים שמצאות העולם נמשך אחריו חכמה והחכמה
אצל כל שאר חכמי תכלית א"כ מצאות העולם יש בה תכלית: יזה
החוק נחלק ופעל חוקים: מהם שהאמין שיש לעולם תכלית: אמנם

אמר

סגור הלצה ופאמילי אנהאן גיסל אנהאן התבולת כי כלם לנסכל עצמ
חסמת כן נסכל אופט תבאמ וזין פאניו ארזט אלאל מה תבולת העולם
למא ילא מה תבולת העולם כאלו לאל מה עצמ חסמת. אמצד סבלת עיני
מהלנת התבולת תהא השאלה נאמעת. אמרם חלל אמצו התבולת
והוצאם התלוק אלשה חקט. אמר למהיה התבולת בלכוח הלם שמהיה
בתבולת בעבור העולם עצמו או חוק אלנהם. אמרם שמהיה התבולת
בעבור הלם עצמו אלל הלית שלם לעצמו בכל מיני השמות ובלתי עולם
הלית יהיה נמצאו ואיך אפלק ומה לעולם נמצא כלכל הלם כי
מק תועלת יש לו מהם. ואמר נאמר כדי לעקור ולהדק כי כללם
וכל הדור הוא חסור בבחינת שימות עצמו בהכרח ומה היות
תבולת חוק אלנהם כי מה של הוא חוק אלנהם הוא זין. לו הקוע
והפעול אלל נלאה תבולת מצאות העולם עצמו וזו היות תבולת
אחרונה ומצאות העולם וזמם תהיה התבולת למצאות העולם
עצמו היל אלו חלק מחוק העולם תבולת אחרונה. זין ליל מהם
לזה נכריז אפני זה הלל אלו כל העולם חלק מ תבולת אחרונה.
אין לם תבולת הנכה. אמרם האמת שזין אלו חלק מחוק העולם
תבולת אחרונה. ואין אלו העולם חלק מ תבולת אחרונה.
אבל ימצאו יותר מאחד תבולת אחרונה. ואין אלו יכולת לתקן כלל
העולמות לו עולם השלם האמאסט ועולם התלולת תבולת אלל
כיוון תלולת דעתינו בהם. אמרם על עולם יהלל. לכולם
בדעת לתקן כלל אמצו תבולת ולכן זמר האומר השלם שמהיה
אנאל. ושללן אפני כי תבולת זה העולם השלם הוא האדם. אמרם
ל חונה בין התבולת בעבור האדם שמהם אומרים כי כל העולם
נמצא בעבור האדם ושמהו סבה תבולת אלו העולם. אמרם
ל האדם נמצא בעבור עולם העולם בכלל ושמהו סבה פעולת
למאמם אפי הכוונה האחרת להעולם נמצא כלכל האדם לו
העליונים והתחתנים והאדם תבולת אחרונה זה אלל ליהיה הנכס
נמצא כלכל הפחות. וככה דענו לערך האדם פחות וחסר
בבחינת העליונים וכן האנאל נקבד מהאנאל והכחם העזע
הן בעבדיו וא יאמין. הן בקדולין וא יאמין. והפחיתים הכחם
גם האדם נמצא מה אנו לוי רכרנו והאלו מה אנו לוי רכרנו
וכן אדם פה. ה מה אדם ורדעת. ואמר אמצו בנצח ואמרים אמרים
להעלות נמצא כלכל הלל לו האדם. ככריאר האחרות האחרות
האחרת האמת. והתכונה אמרם האמת לעולם מהם אין
העטן לזה נהיה אפני זה אלל ספם הכחם עמם היות סודות
הויותם לעצמם גלל מלנת מהם מעלות אמצו אמרם לו
לבבחינת זאת התועלת נכראו אמרם לו תהיה התבולת
נמצא כלכל העליונים והתחתונים והוא סבה פעולת אין זה נודע
אמצד הלל ופי הסתם חזרה במעלה כראשית כלו המעלה בדברות
האדם למה הנכראו האמת חותם כל הקרואות. ונראה להן.
תבולת

לפי

תכלית אחתה באוצרות העולם השלם ואינו סבה פעלית
 ומצאות העולם השלם אף לעולם כולו: כפי מה שהאמת אנשים
 נרוב במחשבו זה יונראה והם להתחילן להם דעת נכונה
 אין לנדם אפילו בזמן הנכונים: וידן היה להתייבאר אתה
 נשמתך ~~בזמן הנכונים: וידן היה להתייבאר אתה~~
 היה לו להתייבאר אתה שאנו נשמעה זאת מכל מי לנדם!
 ואני אומר שאי נשמעה זאת קדמת מכל מי לנדם בעבור שגויה
 מכוונת אל האמת: והקונקט של מצותה זו היא בעבור ראוי
 שכאדם שהוא עצם שלם ופי אחרת הדיועה ועמך בעצמו אומר
 ומה באה בנפש האדם והסתכן עליו דין וזה אינו דין שאם באה
 והשליש העוף והאדם העלית לעצמה למה תסתכן עליו דין אך באה
 פלג הכתוב כאלו העד כיון באה הנפש בעל האדם והשליש
 אבר אלו להנהיג את התי האדם: כאלו אחר הכתוב נעלה אדם
 בצומן בדמותו ובהואה: וזה אינו נכון והמצוא הנכבד בשלם
 השלם הפחות כל שילק ההפסד זכר הנכבד בשלם קום הפחות
 וזה אינו דין: ובעבור שאי ~~הוא~~ יוצא פועל השם היות בלתי נאות פכפכה
 דעת איש הענין: ואמר אמת שלגת השם מקימת את העולם
 מסולן ועד פרטיו: ואילו ליערמן העדקה שלגת ורעה
 היה העולם נפסד: אמנם זה העולם השלם שהוא זכר
 עכשיו אינו נאות אמלן השלם עבד לילבח בו וקיומו כי השלם
 אינו נמצא עמך דברים המהם: והכיון חלקן העיונים
 שהוא מסון אמלן כבוד: והכיון בנפש חמה בעולם השלם
 היותר אמלן אמלן קדי לילבח בעולם השלם וזה הוא האדם
 כי כלא מה שלגת לכל האדם השלם הוא לוכן בו שלגת כוי
 זכרה אחר זו הכוונה לאדם אמלן לפעולה רעה הוא
 מהלגת השלם מכל חסרון אפי לפיחלנו במלע ועובליו: וכפי
 כוונתו של האדם אמעצו בעולם השלם ולא היה יכול
 והנהיג וקיומו כל הוא נכל בלתי חכמת הקומה ואין הסבה
 איים העולם השלם עבד ליהיה קטכב בשלם הפחות עבד
 שיקרה אנה ההפסד מצדו אלא קיום העולם כולו: כלא הזולת
 כולו באי א' נקלש נצמ נצמ ואין נלם השלם בלתי העליון ואין
 העליון בלתי השלם: זכיון לשלם ואי היה מתיקם בלתי חכמת
 שלם האדם באדם קיומו והנהיג הנה האדם הוא סבה פעלית
 ומצאות העולם כולו: אמנם אם יקרה הפסד לזה החלק מצד
 חכמת הקומה אחר שאין חלל זה ההפסד בערך החוויה
 החויה על ידיו וזה אינו על כיון האין כלא ואל האין לבישאלו

היה

עול

היה מליכו אל הפחות מהאין היה ^{עול} לאמנם אם תזכה העפל
 שחטבו ~~העפל~~ העפל מסכנת העפל עם למען העולם תשוב
 למענה הראשון וזהו מה שראה ומצאות האדם היום סבה
 פעולות ומצאות העולם ככלו יואט אומה מה שנראה מדין השכל
 שכל סבה פעולות קדמת בעקב ובזמן לדבר הפעל ונאמתו
 השכלנו מצד דין השכל ומדיו המשימ להאדם נכחו אחרון וכל
 הנמצא נדמ בעקב מן האדם ואלו היה האדם סבה פעולות העולם
 נודם היות האדם העולם איך היה עומד העולם והוא היה עומד
 העולם נודם היות האדם בהשגחה אלו היות כן היה עומד אחריו
 המצאו את האדם בהשגחה אלו היות ואם נעצר בפסוק ויהיו גדולי
 היסוד שזה הפסוק יורה על ההנהגה וקיים עד ליהיה האדם סבה
 פעולות הם ונמצא להם תכלית אקלוונה להאדם נכחו כלכלם
 כן לא יאמר ודין היה על הכתוב לא לער עני השכל מלפני תכלית
 הנהגת ומצאו אמה להם בעל חיים כגון תכלית העולם אכח
 זאת ההנהגה הוא עומד העולם ככלו והכתוב מעיד למצאות
 העולם השכל מבחינת היכלה והעות האדם לנהיה כלכל האדם
 כמלצמך כה אמר ה' יוצר הארץ ועלה הוא כוננה ואמר כמורה
 ולכת יצרה ומרשטתוה בסם הם אסבת האדם והאדם
 תכלית אחרונה זאת הכמורה ומה אמר ויהיו גדולי היסוד והי
 מעם האמלה והרשות שלו עושה כמלצמך תכליתו כמעלה הודין
 כשיר: מצד מעלת כמל ותכליתו מעל מאי היסוד והם נמצאו כלכל
 ליהנה האדם מהם כמל והרשות כמלצמך האדם עמבעל חיים
 כמלצמך ויאמר אלו היסוד הנה נחת אסבת את כל עקב גורע זהו
 משמע הפסוק הוא ככך הגדה בעבור היות מושפע ככך ואין
 תכלית הכוננה ליהנה כן ליהיה כלות בהם ליהנה מהם
 כי מה הנהגה תאמר עליו הם והוא שנתעם ואוכלם ומעבדם
 ואין אמריו כן כשלה מיטם וגם הם יצר הועלת והלאה הסגלת
 הנהגה אף הלעמי ואם אמרנו ליהנה מהם ואם שפסידם כן
 ענין שנהיה זה מופע זה ואם ישאל שאלו ואם אמר קאת העפל
 כשעל הסתכן עליו יראה להם שהיה צדיק וישל בכל דרכיו כמל
 ה' אל ורחמם אלא ואימעיטוב מפעליו בשלח טובו הכתוב וכתוב
 חסדו האמת והנה כאת העפל להלום אף עקב גומה הקומה
 ש הוא הנכבד והמשלה מכל נמצאו אמה וכותב אל היה נשלים
 ואלו ידועתו הית אחרת הנשמות והיות דאת אלו היסוד כמות
 והיות ככך אלו היסוד מלא כל קעלם והנה און נכח יד היכולת
 מלצמך כן אמר שיהיה ככך ידיו פועל ומלחון אל דבר מה שהוא
 קאו ומלחון כן אמר זה בפועל השם את הסתכן עליו העפל כהלם
 בלחה והלם העפל והוסיע את עצמה בהשגחה מופע לקדם

כמורה

בזוה כנף היא סת והכנה אבר ובהתחמה כנף תצא אפועל וכל
 זה אמר שאמר העה אשה יצר את האדם יסף והמה כנף תלכונת
 כביס ואם לא היה שולח זאק הנפל להלויס זה העוף הארצי
 היה מונע מן מקעליו כצונת יקר היה מונע ממנו מה שהוא מוכן
 ומזומן לקבל ומכל מערכת ד' חלקי המצוות קול לכל א' תכלית
 א' והאדם הוא התכלית האחרונה כנה העולם השלם יוצאפי להוצא
 תכלית אצלו התכליות האחרות לקלט העולמיס כזכר העולם השלם
 הוא הנכבד והמעולה והנה ד' חלקי המצוות נהטס מזין כבוד
 במה לסובל כל א' לקבל יוצר סתות לשל מעלה מלפניע טובו במצוי
 מעה יתנה סלס מצב ארצה וכאלן מניע השמימה ושלשט שמיים
 נכספיס לו ית' והכף חסמונות אצלו שלימות ופאחן בכל מיני
 אפי ערכס או אפי שלימות שלימות עצמן נאנעת השלנה אחרת
 משל המערכות וכל א' מ' חלק המצוות יש דת וחונן ועבוד
 את השיה ויה בהלנת ידיעת ואינו דין שבעבור מעלת ותליבות
 הלנת ידיעת אצל הנכבליס עם תהיה הלנת האורכפיס נמועה
 והיתה נאמסת גולא אכל א' ישל חונן ודך יקבול עליו עול מלכות
 שלס יואין השבת והמלא אפי שלימות וכל א' חסון שלימות עבר
 כל א' שלימות ית' ועבוד וכל א' שלימות חלק המצוות אפי הלנת יענת
 תהיה הכרת חסמונות הנה התבאר להאדם נכבדו הוא מורסב
 מכל חלקים ורצון השלם אקיס את לש החלקים והלויס את העוף
 הארצי והחליע הנפל של חסותן מתבחר העוף הארצי לקטניהס
 שלס נדר האדם אחת להסרת היה לבוא נכל המלכות להלויס
 העוף הארצי אלה החצון היה בעומן ולהתפלט ידיעת בכל חלק
 מ' חלקי העולמיס לא תהיה אמנותנו של העולם נכבדו כדי להלנת
 את השלם אלא כדי יתנה העולם ממנו להרי קדם היות העולם
 מה היה חסר השיה ואתה היות העולם מה שלימות כנה אויעוד
 שלימות **ה** נאנעת השלנה ואין היה החצון בכך דין היה שולד
 בתכלית שלימותי המתפאר לא יכזה שישל מעלה שלימותי אמנם
 החצון ומעלת העולם עצמו נהח כל פועל ה' ומעלה העולם הטוב
 אוכפיו ואם אצד סכה אחרת מצונת מעצמו וכחכ יהי כבוד העולם
 ישלם ה' במעליו להכועל שמח כל שבא ממנו כועל נאנע אכונת
 וכלי תלכות הפועל ותקף הפועל ונהויה כבוד ה' העולם ישלם
 השיה המצוות וחנן להס טובו לחמת ומענת להס וכפי קבצתם
 או ית' היה יתפון האשה ה'

צדק יצד יען שמרצון השלם התכלית במצוות העולם
 קולם העולם עצמו נהח כל פועל ה' ומעלה העולם
 השלם אינם כנהיך ורצונת ממח ומענה הפועל הנה ברצונת כנות
 אין האנושי בעולם השלם נתן להס חלק מהחלק העליון לניימון הוא
 שכל האדם המנהיג את האדם והיה מרצון השלם לקיים האדם
 את שני חלקי קולם החלק העליון וקולם חונן האדם שהוא קולם זה

העולם. וכל צדקה השם כי יצחוק האדם נוטה לקנות זה החלק ואכיל
כל הערה לו קוים מהחלק השלם אכלו השבת מלקיים החלק העליון
ואם היה נשאר מחצות עכב האדם הקלוים כצדן השם יקלקוים לט
החלקים היה צריך האדם הערה: ולא משלם ההערה עליון במאומה
הנכונה וזהו שמכא הכרח מאמר הנכונה: הוא תמאה סדרן
בריות האדם כאשר נוצר וכצה השם לצוות במה שלא היה עליו
להשלים עכבנו: ונאמר ויצו האלהים את האדם ואמר אכל עץ הגן
אכול תאכל: ומען הדעת טוב ורע וא תאכל ממנו: ויש ארבעה
שבאמר אכל עץ הגן אכול תאכל כולו עץ חיים ועץ הדעת: ועץ
החיים קמו אל החיים הנצחיים שהם קוים העולם הכא יגרכ
האמת והכחין השנה: ועץ הדעת הוא קוים העלה ההכרחי
ואת צבון אלה הוא מכא אל תנטות המפורסמות אמרום במעובדות
בעובדי: ויהיה מרצון לקיים את כל החלקים קוים העלה וקוים העלה
בדרך ההכרחי: וכא אלה כל השנה אל תנטות המפורסמות
הכאים מפני מפרע קח המראה החמרי כי כטעותו אל תנטות
המפורסמות לא יהיה אלא מפרע אכלו מעץ הדעת ותאכלו כי צדן
ואת היה ההשגחה חלק השלם ולצדן השלם היה לקיים החלק השלם
שהוא עץ החיים וקיים החלק הארצי כה השלם יגד הכרח אל תאכלו
שאם היה נטותו לתאכל: היה צריך אל תנטות המפורסמות ואז
יהיה העדר החלק השלם וזה כי כולם אכלו ממנו מותר המותר: ואין
הצדן באומה ומען הדעת טוב ורע והוא שלא יאכל ממנו ונאמר שאם
נמצא שפייאת היתה אכלה וכן לא יאות כי כולם טעם וצורך האדם
בקוים חיון האנושי: אמנם הצעה היתה כלו נטות לאכול את הכח
הנאות ממנו שהם דעת טוב ורע שהם תנטות המפורסמות אשר
יוסרה כקן מפרע נטות לאכול מעץ הדעת ותאכלו ולא יגד ההכרחי
שצדן יגדו ממנו החלק השלם מפרע נטות לאכול מעץ הדעת ותאכלו
ואל יאכלו ככח המראה אל תנטות המפורסמות: והוא נכסד חיון האדם
לנאמי: אמנם הדעת צדן באומה אלהים אכל עץ הגן והיה הכוונה
מפרע שלא הוים בקוים החלק השלם נטות או הכח העליון כי כצדן
שהתאנה יגדה השלם יגד: ומאמר האלה אכל עץ הגן נאכל:
ככח השלם בקוים החלק השלם ובקוים חיון האנושי: והוא יגד הכוח:
לפניה כמה שלמה האזהרה עליון באמרה ומפני העץ הטעם
שהוא דעת טוב ורע נחא הפרי של עץ הדעת לא עץ הדעת עצמו
כי ככח נאמר אכל עץ הגן נאכל: ויש אלהים במאמר האלה אכל
אמרה ומפני העץ אשר כמך הגן אמר מסופר בשלם קין
בשפתו תאמרו: ומאמר השם כגדל דין באמר לו בוסים אכלכם
אמר מות: ואלו שם כי אמר השית היה כגדל דין בעבור
שהכרה האכלה אכל: ומאמר האלה היה מסופר בעבור
מאמר ולא תגעבוני ומפני שלא כזכר השם הנאמרה האלה
הכרה כי אכל אכלה כלו נטות ומפני נטות כלו אכלה ואלוא

100

היה אמר

והזכיר העונש על האכילה שלשם הענין על הנתיבה יוסף הנחל
 אצל הש"ס החוק השלם נמלא הכן העדונו ע"ה נאמר יצאמה הכתש
 אצלמות המותן אפי ירע אלהים כי ביום אכאכס ממנו ונכחמו
 עניכס והייתם כאלהים ירעו טוב ורע"י העניס כלתלמלן
 כפועל כח המדמה ונכחמו עניכס והייתם כאלהים ל"א אתמי
 לתמו באכילת עץ הדעת ותאכול והיון לופעיס ודייטס כתיבת
 המכחיסמות שא לא הפסיד קונס מין האנוש"ו לכאמת אמר יט"ה
 האדם ותאכול כל תענית המכחיסמות יפסד מין האדם ונאמי
 ומאמר ותלכו האלה ל"י טוב העץ אמאל במהלכות רע"ה הטעום
 ממנו בעונם ההכחתי ובאמרה ופ"י האוה"ה הוא לעניס כשיטה
 אכול אמלו ותאכול מיד אמרו ותחמד העץ והשפיל"ו לא הוא פ"י
 העץ והוא דעת טוב ורע והוא תענית המכחיסמות לעל ידיהם
 יתקיים מין האנוש"ו אע"פ שיטה בחוק החמרי ותאכול על כן
 נחפיתת האלה ותנחמפכיו ותאכל ותחוק נק"ו או"ה יעמה וואכ"ו
 והסכין אדם ואלת זאת החלכה שלט החוקים יהיו כאלת
 כאלה אמר הן האדם היה כאחד ממנו ל"א לפיכך של האדם הוא
 לט חוקים יקונס החוק השלם ועונס החוק החמרי ונהיה כא' ממנו
 ל"א שהוא שטת"ה היותו בחוק א"ו אעצמו"ו הוא עונס החוק החמרי
 באכילת פרי עץ הדעת ל"הוא תענית המכחיסמות ל"הוא דעת
 טוב ורע"י ובכבוד שמתו אכילת השלם טענלן במה"ה החזירט וייחדס
 למה שכחמו הם וכן גורל האדם אמר"ה אעכ"ד את האדם אלס
 אונת אלס ל"א עונס העלם הזה ל"הוא החוק הא"ו ל"היה כ"ו תכלית
 האלגתה אמר"ה אע"פ השיעק כמו ל"היה אדם כהיות עוסק
 על הלפ"ס החוקים ונכ"ה החוק הטטה ל"היה ע"פ העורח
 והצמא ע"פ העל"ש ינה הכל כ"ו כ"ה היות עוסק בלט החוקים תהיה
 אכילתו מעט דעת ע"פ השיעק אכ"ד אכ"א א"ס יחד האכלו ממנו
 הדעת תהיה כהכח ותאכול ותאכול וחקן פלגס אכ"ו ה"ה ממכ"ו א"ו
 תענית המכחיסמות הם הנקלטים אמנות שפלוות העמיד עונס
 החוק האנוש"ו של"ה זה יפסד אלקמי והלית"ה או כ"ה בהפסדו אע"פ
 שבט"ו חוק הא"ו הוא עונס העניה"כ אך כעבורן היות מין האדם
 על מעלות"ו מהם ל"הם נכדויס אמר"ה ואין הם עוסק בעני"ה
 העולה כ"ו א"ס כהכחתי א"הם ל"הם עוסקים בענין אנוש"ה כ"ה
 ובעני"ה מעולה ע"פ ההכחתי כנע"ה יתכ"ה א"ן החוק הראשון
 ול"ה חוק הכ"ו נאמר הן האדם היה כאחד ממנו אדעת טובות
 וע"ה פ"ו ילח ידו ולקח נ"ס מעט החיים ואכל נמי לעול"ס אמר
 אספ"ה במאמר האלה ואל"ה תענו כן כן המותן"ו שמה החוק יזכ"ו
 בעונס"ה של החוקים עונס העולה"כ ונינס העולה"כ אמר"ה חכ"ה
 ה"ו האכילת ע"ה"ו ואל"ה ש"ה ע"ה כ"ו אעצמו"ו חיים ויפ"ה רצון א"ה
 ואמר וחוטאי חומס נכ"ה כ"ה האמר האסכ"ה כ"ו יל"הם
 לעוסקים

לעונשנים בעונם כעשאת ענין ההכרחי ואין להם הצלחה בפעל
עם צדק וחלואי חומם טכסו להשית לטל כמעלות השכליות
כלתקלן מניע כאלה אחר וישלך מנדס לניע את הככוכבים ואת אהע
התכב המה הפכת אשמור את דלך עין החיים י שאין הכוונה
אמצעו מההליך שכן לא יאנה כאלה יודיע עם ההתכוונות אלהם
להם נוטים בעונם זה העולם לבד והכרחי ולראובן עלוהם נאמר
זו אשכנזי אהכו מותי לול העדר עונם החוק השכלי און הם צריכים
אל תען המפורסמות של הפסיד עונם אין האנוש אלף וותיקו
השית או התקיים באומ החוק אכדי והיה מזה שאם יבעל האדם
תקנת און המפורסמות המכיל הפסיד אין האנוש שילנה און
התעצו לו מניוס העולם אפני של רצה אלת בדכך הולך להתקיים
אין האנוש ל הוא תכיות כצון השמי הא' ככריאת האדם כן
שהונכה אנוש דור המבול אפני שמני אכצון השמי אהה שקה אהם
עין הדעת והאנוש אין האדם ונעניש בעניש לנהגה הסוהיה
זה כשעם של אמו אין האדם שהוא עונם העולם אלא הן משתיתם
אונתם ומכילים כצון השמי בעונם העולם שהוא כהשואת טכס
מה שהטק אדם התעצו אנוש החוק הא' אחרו שנוש מניע ולס נאמר
אעקוב את האדמה אל קולך משמי ונאמר ולשחת הארץ לפני
האלהים ונאמר הארץ חמסי והשחיתה נאצאת לעבלי בעני
הכצמחו כמי אל השחיתו הכוכבים כי מי שולך באלו
ה' ונקה וראשית זאת העבירה היה ען שהתקנת הקל ונה
עד דור שביע שהא דור המבול ואמר אמה כי איש הקנת אפני
וולד לחכרותי ומאתה ל היה זה כשעם רצה השמי לעניש אונתם
כמה ל היה סכנת עונם העולם והוא הראות היבשה ועל כן דני
כאום אלף כהקוורת היה עונם העולם ואחרו לנתם השמי
מעניש את אין האדם בכלל רצה לתעבה מעלות זה העני
כילא הספיק להם אנהדת השכל עכזה כה יעני כמאמר
הנבואה ונאמר העונש אמי ליעבור באמרו לנכך דים האדם
כאדם דמו ישפר ואל הזיהר אלף כואף העניש כי האזהרה
נדמת מדיון השכלי ודצה להבדיל כן החי האדם וכן החי האדם
לא יהו כאתר מצא האדם כי האדם עונם העולם כלכלן אלף
מתקן כאלה אחר כי כלאם אל הויס על האת האדם ואון האדם
נהי איהיה טכס הפנה אלף כעבור און האדם באמרו כי
כמי אלה הוא תי לסי יליה אכדי לביעבור שמירת אדת
האדם מן שמירת אדת האכדיות אשמור אין האדם אחר חוק
כל כטכסן דמו לא תאסו אלף הוא נקרא כפי הכל אכרה חתי
כמה לנה על עונם אין האדם לא הספיק חונאת השכל אלא כ
סויע במאמר הנבואה כהוסיף אהם אצות בעונם אין האנוש
כאלף

כאלה התבאר במורה: ולא נוצל מדור האכל כי אם נחונכו עמ
מכני לצדן יסוד עולם: לאחרי זאת הפורענות נחשטמין
האדם ונפלה האמה הסכלה וכדעתי הסכלה כוונה ויחד צין
האדם בדעת אחת ובהסכמה א' וכאמנה אחת כותה היות
יוצא שום א' מהם מהאמנה ההיא הפך כוונה השם אל האמר
ועתה כן ישלחו ונתן נש' מעץ החיים ומ' ותיוצא: שטעמו
שמא כאן שנקט אנו הפאנו: והנה הדור הוא כוונן לעמוד
כנגד זו הכוונה באמנם ה'כה נבדה נבנה לנפש ונבדה
וכאלו בשמים: וכאלו כוונה התקמה האלהית שנה' א' כבדה מהם
כאלו יונת אעלות: כי אם היו כלם אחת יחדיו בדעת אחת
או היה יכול אברהם אבינו ע"ה להתנצל מאמנתים הנסדרת
האמון כיוצא השם והיות דעת אלהים כמדת השם הוא היה
העולם יצא קול מתלבנותם וכלבאם והיזם באחיקע בנת
העולם והיותם חונן לשון וחונן אמנה שאלו נמצא אדם נודע
ואמנתו כיתה אחת אם יפתד מהם ינצלו ואנשים אומה אחת
וזו ענין אמנת יסוד הדת ועומה יצא כללך אור הדיוק
אברהם אבינו הוא האמנות ונמצא נודע ונאמת הצאכל
נוצלו ואמר כנען: הוא תראה א'ך נאחמן האלכס ליצא אברהם
מארכם עם האלכס ש'ה'ך אברהם בארצם עם השית הצעיר אור
כל דים א'ת ארצה כנען ואין ספק ש'הם כנען אמנות ופסח מהעולם
שא תתקבל דעתם השקיות: השית כנען שלמה א'ן דת אחת חונן
והאמנה אשר בני כנען אצלו אעלות והם שם א'יות והם דת אחת חונן
א' כן יוצא עם האדמה וישתנה החון הוא ותתבעו דעת כל
השית את אונם ולא הכן אש לפת היעלן יצד לרבותה השגאה והשעה
כיתה ונחונן ארצותם ואיהם: העעם אצם יתעשה האמנות
האמון ייתור השם ית' אעמוד כנגד דעתם וא' ש'א יעמדו כנגדו
אענין א'ן העולם ועם נאמר א'ת ה' אשר הנאמר אור כל דים: אצם
זה האמנות איה א'ן האדם אחר לשונה א'ן האדם כענין הערות
ומה ש'הא חון חון האלדת והוא הפסד קום א'ן האדם אשר נ'רה חכמת
האלהית ושמירתו ונחונן: וראשית זאת העברה הנה חס' א'ן א'ן
כסמך ויהא חס' א'ך כנען: וסמך ויהא א'ת ערותה: שהיא כנען
א'ס'כה ואמרו א'כ כנען יחווה ש'ך הן חתנהם הכנענים כאלו
העיר ש'יהם הכסמך באמרו כמעל הא'ן מצבים א'ל ילכתי בה
או תעלן וכמעלה א'ן כנען א'ל א'תם באים שמה או תעלן: ומעלה
אבות יעלן כנעם: והנה א'ן סדום ועמורה זה היה דרכם והם
המעירים ~~לעיל~~ עבדום באמנם א'יה האנשים אשר באו א'ן האלה
הצאם א'יה ונדרעה אותם: ונאמר להם זענת סדום ועמורה כי
רבה ותעויותם כי כבדה מאד: ואמר הנכבא הנה זה היה עון סדום
אחורם נאמן שכנת א'תם: ואמר ותנכיהנה ותעלינה מעבה א'ת
ואסיר א'תן כאלו הא'ת: והוא אלכב זכור ומ' א'ת זכר א'

תלכב אלכ אל התועבה היא ועל נגזר להם מהלטה והענין
להם מאין לחטאון היא זכר כלם יהאו כהנהו כמו חנה בועה מאופה
וכלאו בני האדם זאת הנחה באש סדום כלבא זאת העברה
מענין העריות והנה חלל ובנות בהן ארין להן מיעות צאן
והכניעם זאת היתה ידרכם כי או הכתו מאחור הסתם בענין
העריות: ולא תשאון בכל אלהי נעמאון הנשים ואעין כס: ואחרי
כאעלה ארץ כנען את ובחונתהם או תלכו ואמר ולא תקח לרבים הארץ
כאלו נאה את הנבי אלהי אפניכם: ואמר ותקח הארץ את יולכה: אפי
להם מעונתם דרך ארץ שהא קום העולם ונמצאו להם מאפסידים
אורם ומכעלים רצון השם לנה קיומן לנה עליהם הפסד גמול:
כאמר או תתיה כל לשמה: ותלה שכאה אל האצמיים זאת היתה הסבה
לא עבדת העריות כאשר אמר הכותב וכאעלה ארץ מצמיים לאלה
לכנס בה את: וסכב השם סבות עידי לעבוד עמו והעולם נכלל
זאת העברה לא הספיק המוות כח המזגה מתנת המפורסמות
לנה הלסטות ונהה כמאמר הכבואה יע צב הארץ אורה כנען למה
ליתן אנלי סדום וצאת במצות האלה וכל הודע סוד האלה יכיל
זה הסוד: והנה או כפי החיוב בעולם מלום סבותם באמת לפעם
כו וית אלה הוא קום השם אלא וצד השקיות ההנהדה בעולם חין
האנלי ואנלי עמו יוכחו: אמנם או ללנה נפלאות נפלו וזה אמרו
בהנהגה זה העולם היה לפני כמאמר ויהיך חתך את
האלהים ואיננו כן אנה אומר אלהים ואספד יתנו יעד כלשהי מרצון יה
אודות התן האדם ליהיה זך ונקי אפי השם באת נאוו וחאה
מהאמונת העסקות והנלמות והסוכנות והיה מי שמכעו אלו הלע
לצונטם הוא הנצח מהשית ומי שילמדו לזכה אחר מלע המצונט
יוחל במה שלמדו אנים כמון למען אנליים קודם אברהם עה
ומי שילמדו אנים אלו להל לצונט הוא המתקב אלו השם: אנה אברהם
איעה למען בעולם אלו לט המצונט זכה כלעלם לו בעולם קודם וקום
הנקלי והפסיתו לזכה זרעו באו לט המצונט מהנאר להעולם חנה
והערה: ועל נקאו כמו כמות והנחלו לט העולמים יזכה בזה מצד
דכיסם: האל לקדם האמת מכל אנלי העולם: אלהי להספדים
האמת כי אף לעולם האמת מכל אנלי העולם קודם זרעו והשלי
ההם כלל הכחיות מן העולם ער הכעיתו בעולם זרעו והשלי
מפי לזכה האמת זכה בעולם זרעו כאשר אמר זאת הנפש אלקעל
בחן ותלנה אברהם היות לו זרע כלל זה היה כדאי למען
לזמן יחול השית במאפרת הלכל כאשר נאמר כי ידעתן ומען
אלה יצא את בני ואת בתו אחיו: וכלשהי מרצון יה שיהיה
הנאר העלה נהנת ער החסד ואקוין ומי שאין זכות: אמנם איהיה
החל חסד וידכי ולכה הערה אמ שית ער החסד כלשהי זכות
את זרע אברהם אהבו כלל החנים ליהיה הנאר העלה הנקית
ער החסד החל תדיר ולכה הלכה ער נהנה והם תורה נאוו
סליות

על
באר
החייבים

שכלות עצמן לנגד בהם השל החמרי ובמדות ומדות אבותם בלש חוקים
 ואישי להמדות עצמן ומעלות ומעלות האדם בהם בעבור שמעשים רצונם
 בניוס המדות המרכיבות אותן למעלה כהעלמים יחזק או מטובו הרבה והנה
 העליונים שהם חסד נאור איעיף להאדם מבטלו ועומד כנגד רצון השל
 יהיה מאריך אפן עליו ונחל או טובה. אע"פ שפר העלה אינו מתקן עצ
 הלסד כי אם ע"פ החוק וכל חכמי ישראל כך מודים וכך נוגד השל. ואם
 יצא מע"ל אכל זה החוק יתחייב האיתה: קידוע להאדם נכחו של מעצמו
 אינו צריך אל העליונים כי אם הוא היות כמעט השל חסד אע"פ רצונו
 אפ"י בדרך הולך על מה שיוכר עליו השל על מה שראוי עליו ואפ"י כלי
 הע"ה: אע"פ בעבור היות חלקו הא' מתבקר עליו צוה ליהיה עוסק בלש
 החוקים כמו שאמרנו: ואחרי שנתקן אל החלק הא' וכל החלק האחר ונתקן
 שיתקן אל החלק הא' ועד עתה חלקו נתקן אל חלקו הא' והנה האדם אסדר
 ההנהגה ע"ד זמן אכריהם אל ש' זכה בניוס של החוקים ורצה השל
 אבות את זמנו בניוס כהחוקים ונתקן השל חנה כוללת עוסק של החוקים
 והיא שמה שישמע עלן למעלה למטה: ואם יצא מוכר ממה שראוי והתקנה
 בניוס של החוקים ע"פ התלכה העמו ע"פ התשובה: כדי לניס את של
 החוקים אשר הוא כעין השל: ומאן הכא ההכרח למה זמן האדם מודת
 נכחו של בניוס חכמה האלהת מה שאינם נודעים מליעוד ולכל
 וצאנו ין נודעים במעלות הנכואה וידע ע"פ המטה זמנו אכריהם
 כדי והתאמת אצלם אמרת ההנהגה עם העלמים והנה התורה כמה
 וחזן מה שנגד השל זמן הנוף והנהגה לדמות בלעזר משוער הנעלה
 מכל שיעור אנוס הנכח ולא הסכנה זה ע"פ להסיפה התורה מה
 שראוי והשומע בנגד הכפל: ואלה כהחוקים לנתקנים מצות ומדות
 ומצות שלמות: וכל זה ע"פ החסד וזאת אכריהם אורה ויכחן לשכר
 העולם הכא שהא עוסק כעין השל ובניוס זה הרצון יוסף לך המעלות
 וכל זה לא היה שלם אלהי על אל האדם כן בניוס הנכואה וכל
 האדם והשומע אמה שהא מרצון השל: וככך כמה הנכואה וככך
 ההנהגה שהכא חוב הנכואה: ומאחר שיעברנו (סוף שבאחר) כעין
 הנכואה נכארה הדיועות החוקות כעין חוב הנכואה ואחריכך נכארה
 הדיועות החוקות ששמעו כלהות הנכואה ומה שהא ראוי במעלות
 הנכואה: ואח"כ הדיועות ששמעו לעינים להות הנכואה ולטעמו

ענין המצות ואמרתם: **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
פרק ע"ז **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
 והאין מהי שהא מאין כמצאות אלה **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
 הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
 האדם: וכלת ההנהגה הפכית **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
 ואין ונחל ולא ענין ואנחה ככה באמת וכלתו זאת הדיועות **הדיועות ששמעו מהי שהא מאין כמצאות אלה**
 לא שלת ההנהגה הפכית מאין האדם כמו שנתקן למה הפארה כראות
 מוכריות: הדיועות כה הא דעת אכריהם ואז להי"א חכמי הדיו
 שמאמינם כמצאות אלה ואמרת ההנהגה הפכית נכחו ועל ואינם
 מאמינם בנכואהי אמנם אמרים להלם אינו נחל ומה שאיננו אפ"י

מזכר עמנו גוף: והיתה מטיעתם זאת כלא ידבר אלהים את האדם וחוקי
וזאת הדעת נעמרה אל המצויים להם נרומים! הסך: וכלהו שלחן
גמים בארצם ומזל זמרת קדושת מהם כאלו שחמך אהם הנביא בארצם
נאוסו מצויים יאמר וזוהו אהם איש שקצו עינו השליכן וכלו מצויים
אל תעמאו: ואת אמרו היום הזה כאינו כי ידבר אלהים את האדם וחי:
אלא מעדס אכן לא היה לאמונתם בכך: ואמרן כי תיכל כלך אשר שמע
על אלהים חיים מזכר מתוך האל כמותו ויחי: ועל אמר השם אמר
במעמד הר סיני הגדל והנוראי: הנה אנכי בא אליך בעב הענן
בעבור ישמע העם בדברי עמך ונסיבך יאמרו ועלם: וכבר נאמר
בהתחלת בואי אל הארץ ויאמר העם וישמעו פי פחד ה': וגם נאמר
בנתינת ים סוף ויאמרו לה' וכאלה עבדתי. ושמע אלם נאמר ויאמר
העם ולא כל העם: ועוד שמוע להאמין היה כנבואה מפי האמת
והיה להם כפינה: אבל עתה הושיע אהם אמרת הנבואה בהתקל
באמרו בעבור ישמע העם בדברי עמך. ועל נאמר ועלם לזה האמין
היה בל ספק: והנה חרה בזה הפסוק לט ענינים הא' אמרת
אפלות הנבואה באמרו בעבור ישמע העם בדברי עמך: השם
אמרת מלה באמרו ונסיבך יאמרו ועלם: ועלם אמרת הנבואה
ואמרן עתה כאינו כי ידבר אלהים את האדם נתי: ומלם כי נדס כי לא
ידבר אלהים את האדם וחי ועתה לא יוכלו אמר שמפחדם מצד האל
באמרו דבר אהר עמך ונשמתה ולא ידבר עמנו אלהים פן נאמי: ואמר
ועתה מה נאמר כי תאמרו האל הגדול הזאת אמר יוספים אמרת
ושמע את על ה' אלהיך ועוד ונתי: ובה האמרת הסכס מלה חתה
באמרו השמע עמך על אלהים מזכר מתוך האל כאלו שמעו אתה וחי:
בואר אמר שמע עמך ולכמו שמע מתוך האל: ונלוך אדברתי והנה
כתי אלהים יען לפעם השלמה הפדטית כמות האדם כמות
ועל עבד עבד הכחן: עלה הטוב מעלה הרע ומתן: וזרע לו
ואדם כמות השם כן טוב כן חכמה כן עמך כן הענין עבד השלמה
יען שמע ואדם שכל טוב חכמה כן טוב וכן הרע מרצון או אקלות
נבא אלם נאמר ל הטבא יבוא בהפך הדעת אמר הרע טוב זה לא
יתכן כי הרע לא יבא מחינו: אמרם ושלם. הליך בשלם זה הדעת
האמרת כי לא ידבר השם עמך יולד אלה וזה כי אמר להאמי
בהת כלטע השלמה וזה היה הכחן הקלוסופים לא' מן הדעות
כי אמר לזה העולם דבר חמרי וחא ית נבדל מן השלמה ומאלין
השלמה: הנה לא ילין זה העולם כי אינו מלין בתוליס וזה העולם
יולד בתוליס ושלן השלמה ואם זאת הפכה שמה בהת כלטע
השלמה הנה לא תהיה מטיעה מזכר השם עמך יולד אלה ואם
תבוא טעיה כי הדבור יבוא כוליס והכלם הם דברים חמרים
ש' הליך כמל שהצטנו על השמן הדברים המלינים בתוליס והאמרת
על השמן אמרת כפעם באת שורה או פגע נשמי כן ילין והאמין
על האצלה דבור מהשית על כעל כלו שורה או פגע נשמי כמון
שהתבאר נאיכות האצלה הדבור אמרן ית אל הטבא. אמרם על אזה
עבד יתתיב

צד יתחייב בו הנבואה יתבאר בדעת השליטה הדעת השליטה
 המאמינים בנבואה אחרי שהם מאמינים בהתקלמות השלמה
 הפרטית והזכו באפלטון יתבאר במהות הנבואה: לעומת הזכו
 בחוכמה יש לנו יותר אחרי שקליה המצוא את האדם והיה מרצונו
 והעלות האדם עצמו ונתן לו חוק עיון שמכחו וכל התעניין מין
 האדם לשמן אנוס כ' החוקים ואלהי שייחד אדם הראשון האכלה
 מעין הדעת זולת עין החיים יהיה עשן זה והתייחד במהלכתו
 והתקבל הנפל ותנה עטנים מעלים הסכמיים הם התקלמות
 מצות שליות מספיקים אנוס מין האדם שמעבד עם הדעת אדלת
 האדם היע והתכלת ממנו ולדעת הטוב והתנכר איווי וזה מספיק
 ארבע האדם אל הולך בענוס מין האנושי לפי הנגדה המדינת כל
 מאמר הנבואה: ויש לה אנוס כצון השם בענוס מין האנושי היה
 מאמר יאוס ומתענה בענוס אזה העומת והיה למי שמרד וכצון השם
 בענוס מין האנושי שהיה נלסס ההפסד מצד הנהגתו ונגרעו הענוס
 לשם היו מצבות עם אנוס ונאצו לשם מן לעינים כצון השם נסדר
 ההנהגה מצד החסם שנהיה באומם האנושי האנוס ינהגו
 הענוס הקוא השכח כל הארץ לא יעלה משפט ועל כן צריך להעבד
 בנבואה אל אנוס האנושי שנתן המצות הענוס כמו שבא מאמר הנבואה
 אל נח שנתן מאמר הענוס מכל אנושי דורו הוא דור האכול לעתיד
 כליה וכל שנתן מתוך הקפידה במצות אלהי: אמרו הכלואסופים
 ומה תכלית המצות כחומות בעבור השלמה הנאורה באנוס והמר
 טוב צורת כדי הפך כרעמה שהוא ויבשר בעובי ואמר ופי להנבואה
 נכנסת בזה המין והמתנה יחסה ואורה וכל צד אור הנגה הוא
 אכבהם אלהי והשלים כצון השם כל ש החוקים עוסי הענף אנוס הנפל
 וכל המניס כצון השם הוא הנמצא אורה כאלה נאמר זרע אברהם
 אלהי: והציון מסכנת נוכח באמת אשר הצארתך מאור כלדים:
 אכלפאת שהוא נשעור מצדו והשלים כצון השם מכל מן לעוס
 לזה השם ארעוב זרעו אחיו נכונת ענף החסד לאמר חוק אמת
 איעבד חסד אברהם: והכשיתו זרעו שיחולו של העומים בענוס של
 חוקים: וזה אא על נהג אנוס שישו כלם בענוס של החוקים
 ככל שזכו אנוס יחילים נקדם נהגת התורה והם השלמים אלה
 נראו: שהיו אדם המאון שהיה כן מצדו או הספיקו בענוס של חוק
 בעבור שהם נאסף על מה שהיה אלהי או מה שאמר שלמע ענף
 הווה וראובן ענף שנהג אל החוק האחד וכדן: הנדל השם חסדן
 כל צד כשליטת נפשותיהם ונתן להם התורה שלונית שליענה
 הנעלה מכל שיעור וצדו הם בענינים שהם מן הדעת עוסי
 הנפל עוסי הענף: והקמיה בענינים אלה הם והנהגו להם
 היות שליער מספיק והעמיד הענף ואמר להם אנוס מן הענף
 שנתן ענף ודיקטת והמספיק לתוע הנפל בו ולענה לפי האנוס
 המנבליס ופי המין מהבא ופי המניס יוגמה שאן הורה יקולת
 באדם לערו זרעו ההכרח להבא לאמר הנבואה ולא הספיק להם

זה עזר לעמך מאמר הנבואה כנגד מה שמנע הדעת והעיון בלע
החוקים והחיות התורה נק' מצות ומחיות מה שאין בבחינת
פעולתם מהדעת או טוב ולא פועל אלא להקנות מצות להן ותען
הנפש ותען הנפש כמו ליתבאר הנה מצותן ויהי ליהן סגולה של
החוקים נשלמים זה בזה ואמת שתען הנפש סולם לתען הנפש ויהי
שיגבול בעולם הנפש יזכה בעולם הנפש! ויהי ליבול תען הנפש להא שומר
פאסוק לא יזכה כמען הנפש להא שומר וחתן ועל שלטן שלטן נשלמים
זה בזה בלשון התורה: לכהתקיים התורה הנבואה על אמתותיה
ותקיים סדר ההנהגה האנושית ובהתקיים סדר ההנהגה על פי
השילוק לשיעור התורה ותקיים האמונה על אמתותיה ובלשון
האיש אמת זה השיעור לשיעור התורה נמצא מפסיד לט החוקים
ולנה בלשונם: ואם מצאנו בתורה שלש יתועלת וההפסד בבחינת
החוק הא' שהוא עונש הנפש הוא בעבור שכונס תען הנפש יהיה עונש
תען הנפש ואם נמצא ונה כן הוא בעבור שכונס: ואם בעת ההוא
גם בעונש הנפש ולא בעונש הנפש: וכבר נתבאר לזה הנפש והאמת
יותר מן המבטל החוק הא' ועוד אפי' הנמשך בעלמך האדם להפסיד
זה החוק ומעלתו הוא האמת עצמו כמו לועזר פרט אמת בחוק
וגם העולה התורה לפר הנפש בעוונה וקפסדה בשמירת התורה
ואמונה כשאמרה ונכרתה הנפש להא: וחוקתן כהיום הזה: ולא
היתה הבחירה לזרע אברהם בדרך אגדה ולא נכח האדם ליהיה
נצח נצח ואם ונצח נצח אין זה כחמה פלי זה יאמר במנהג: ולו
הסכה להזכרה היעיל נאמי: אמה נכבד מאמר רבנו איוסף המאמר
הנזול נע שמה ואמע כו' היה ידוע מן כע' ישאלו כי הם עם נבטו
תורה מה שאז תמו דעתם יאמינו ויצדקו על כלם על שמים נבטו
ואין הנחם על מה שהיה בעצמם: ולכן אמרנו כי המצות של תורה
אין להם כל אחר מלש הדרכים אפי' ליהיה כע' אפני כי הדוע מהם
כי יעל וישמע ויעל: ואפוא אמרו יתן להם תורה או לא ישמעו ולא יעל
ואפוא אמר יתן להם תורה ויהיה הדבר הזה כגו הצורה פטר/סא
פטר/סא והא' אפוא כחן אפוא חוקי העלה והא' כע' יאו יהיה הידוע
מהם כי אם התורה יאמינו או לא יהיו נחבס על האמתות ויהיה חוב:
לאה אפך הפלג החכם בזה המאמר על כל כוונתו וזהו המבואר להכא
חוב התורה: ודבר החכם שאם ית'פה יתחייב:
צדק יצו יש דעת אפוא מי שהוא דאוי במבוא הנבואה אמר
נאמר לדיעות כע' אדם נחוק לט החוקים כפי חוקים
באמת הנבואה: אלא אחת מלש הדעות יש דעת חוקי אמתות
התורה הי' אמתות הדעת הראשונה אומרום להלכה ינכא
איזה שרצה שיענה אדם אכר ליהיה כע' מצות אפי' ולמה
ההנהגה כיופי' להענין שונה צריך ליהיה אמתות כע' להלכה
כע' הענין כי השם ינכא איזה שרצה וילכה נבואת על איל באת
כדי שיתקבל כמלכה לומר ולא הכעו בענין אחר גולת ילמת
ההנהגה

הנבואה
צדק יצו

ההנהגה שמכאן לתורה הטובה והדעת הכללית הנמשכת אחרי
 תורת משה אחרון שצריך ליהיה הנכבא שלם במעלות הנכבא ומעלות
 המדות לבהם תהא מעלת הנכבא לצורך הנכבא ליתנהג כזה
 שורה שיהיה שלם במעלות הנכבא בהתאמת הנכבא כי כפי
 התאמת הנכבא לא בעת שלם האדם את השלם הוא חונן מאובכ
 הצורך ולא יעלה הרע ולא יצדק הכובד וכל זה לא שלם כי אמר כלל
 את השלם השנה שיהיה אלהי אמת ענין הצורך זהו שלמות הנכבא:
 ועל אמתן שאמות השלם נודת מאמות הנכבא ועוד שאם הנכבא
 תכבא ושלמות הנכבא תהא תכבא כן משלמות הנכבא: ועל צורך
 שיהיה הנכבא שלם במעלות המדות ובמעלות הנכבא שלמות הנכבא
 או תשלם כל במעלות המדות שלם וכאן השלם הנכבא והוא לא
 ידע שלמות הנכבא זה אצל: ועל לא נאמן בהנהגת תורת נאום
 על ונאום אמת שלם דקות משלמות הנכבא: ואמתו האמת
 ענין יסודות ההנהגה היא שלמות הנכבא ועל נאמן בהנהגת
 לבדו כי היא מורה שלמות הנכבא כמו שנוצר אלו מעין וכאן שאמר
 המלות תורה הנהגה מליבת נכבא: ואם מצאנה שלם תורה
 שלמות המדות היא בעבור שלמות המדות יסוד המעלה שלמות
 הנכבא: ועוד שחזן השלם שלמות הנכבא והנכבא נאמן שלם
 התורה מספיק שלמות הנכבא כזה כל תורה: והתבאית התורה
 כזה שלמות הנכבא מה שאז זכו בהואמת התורה הלכות כי
 אין בהן שלמות הנכבא: ועוד שלם אפסידות בהנהגת נאום אין
 האמת כי אלה תראה בהם לנכבא יחידים בהדים ופירוש ענין
 אמת אין ומצדדים עצמם ומשקיותם אין האנוש כמו הכואמים
 שלנכבא בהדים ומכוונתם עצמם לזה לכן השלם וזהו אצדכאן
 כנהג רצון השלם: אמנם הם עשר גדולה לצאת מאנה: והסבה
 היא בעבור ראותם את הנכבאים פחתו נאום העולם הזה בעבור
 לספקים הכופרים שלם תבאית התעלה נאום העולם עכ"פ פחתו
 הנכבאיים אמת: ולא פחתו הנכבאיים להם כן מה שהיא ענין המדות
 כדי לתקן שלם תעלה אמת מעלה מאמת התעלה וכל כן
 המהפארום להתקן בענין הנכבא ומהו כי הנכבאיים פחתו
 הנצח העולם בחרו פחותות זה העולם ענין התבאית ומהו לזה
 הוא המכון ולא כחטן אדעת כי הנכבאיים או פחתו זה כן לעמוד
 כנהג סבת הכופרים כזה שהוא ענין המדות והעל במעלות
 הנכבא שלם הפסידות הכופרים והנה הם נשארו חנינים ופחתים
 מלת השלמות ושלם תבאית כוונתם: וצדק הנכבא ואומרים שהוא
 רצון השלם וזה מה שאי אפשר: והנה כל תורה ליתכא ולא תורה
 שלמות הנכבא ולא תורה על נאום העולם אלה הסכס השלם בהם אמת
 התורה אפילו ליתכא באות ובאמת אמתה התורה אינה תורה אין
 השלם

השמים ולא נאמן בהי' הדעת ה' דעת האומרים מן הפאוסופים
לתי'יה (סא' שמה'ה) הנבואה משלמת הנכל ואם יהיה האדם
שם במעלות הנכל הדקדקנות ובמעלות הנכל התקבנות מצא' של
יתנבא' ומדבר הנאמר הוא של יתנבא' ואי' שאין או' השלמות
וא' יתנבא' ופי'כך אמר פונ'לא' והוא טוען ואנ' מדינתו'
העם אי' אומר כי א' חפצ'כם האלהת' הוא אך אי' אומר כי אי'
חכם בתכונה אנושית שלפי דעק'ם ענין הנבואה היא תכלית
שלימות הנכל ופי'כך אי' של' או' שלימות הנכל מצא' של יתנבא'
וא' ליתנבא' מן' שאין או' שלימות הנכל. הדעת ה' היא נחלת
אפי' דעת ה' כאשר הוא אלא חכם לתן עני' הכתובים
טבד'ו בעני' א' מהם. ואומרים לזה האיל כי הוא שלם בשלימות
הנכל מצא' של יתנבא' ע' המעשה בהמע' דבר שהוא לבע'
וכא'ה אמע'ש הנבואה. ונראה הא' הנבואה הוא ברצון אלהי'
צדק יצ' בביאור אמות הנבואה ידע כי צדמת הנבואה
מצאנוה על' ד' דרכים. הדבר הא' שיש' דבור
אבד' ולא יראה שום צורה כמון ואש'תע' נא' אדם בין אובל' אלו': הדבר
השטת לרא' צורה וא' שיש' אמנה הדבור אי' אדם חצו' אמנה:
כמון ואש'תע' את מדבר אלו': של' מה של' או' המה לכא' הדבר
אמנה. הדבר ה' לרא' צורה ויש' הדבור אמנה. אפי' הוא ה'
מעלות נחלקת מדעות הנבואה ל הדבור נחלק: יש' אמנו דבור
ע' הדבר והמשל: ויש' אמנו על כוונ' והצורה למשל: יש' אמנה
של' צורת אלו' כמון והנה אלו' אמנה: ויש' אמנה של' נא' ויש'
המשל כמון ויש' המשל הדבור קי': ויש' אמנה של' השל'
השם כמון ומראה את' ה' יושב על כסא' עם ושל': אמנה על צדמת
האיל' אמנות שונות זו מזו כמפור' ככתובי' בנצח' נראה
כתור': ובמנצח' זמן ובנצח' זמן ובנצח' זמן ובנצח' זמן
אדם ונצח' אמנה: לנצח' זמן ובנצח' זמן ובנצח' זמן ובנצח' זמן
אפי' אמנה: ויש' אמנה לית' דמה כהחלק' אלו' עמו ובכסף מא'ך:
כמון ויש' אמנה: ובכסף אמנה: לית' אמנה: כנ' אמנה: כנ' אמנה:
אכן אמנה של' אמנה או' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
נח' בהל' השם אמנות חלוקת: יש' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
השם: ויש' אמנה: יש' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
האמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
הדבור בין בהל' הצורה: לחכמי הנצח' אמנה: אמנה: אמנה:
פי' קט' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
והנה אמנה אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
אכן אמנה של' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:
יש' אמנה של' אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה: אמנה:

שנת'...

שיקפון נסא על מי שיחפזן / כל זה ספי להעידו פלטי הכתובים.
 ומה שכתבתי ומה שכתבתי כבוד ה' באש אונות כחש הקדו ומה שכתבתי
 במלכות באמת ויכח כבוד ה' אלא הענין ואין ספק אפי' דעתם שמתן
 המלכות יולדו דיעות נחמדות כהלכה אלהות: אמנם יש הדבור
 המיוחס אל הש"ת הודו שהוא ע"פ פלען להלית מדבר: וכל חכמי
 ישראל הקב"א כנה להלית מדבר נחמו הדבור וכל שהעיד ^{הכתוב}
 מה שאין יודע: אך יחס הדבור ע"פ שאכאך ואע"פ שכתבתי חכמי
 יון שהוא השאלה השלמה המדע: ולא יפי דעת חכמי ישראל האומרים
 שהלית מדבר בדבור נדמו: אך טבע הדבור יפי שטעם בכתב הוא
 תדור במ שכתבתי חכמי ישראל שהוא אמתות כחיות כעול מחותכות
 בחתך מוסר: אמנם הענין נוסף ממנו ית והיותו הדבור צריך
 אל כלים והכלים הנזכרים הם דברים גשמיים הדבר נכח: והיותו
 נוסף על השלם כלו ללמדו ית השלם נשאר ככלי החכמה רבם יוסף
 במה כעלה מחשבת באמת כי דבורו ית' שמו יתחדש מלפניו ובאמת
 מלפניו ולא אמר ממנו הנה או יליגן השלם נשמו והיה הדבור באמת
 ית' כל אמצעות כלים: החכמה רבם יוסף המורה תכלו חרהובכא
 דמיון דבר כי הדבור כשאר המעשים: והמעשים הם כלים ממנו
 הם דברים אל כלים כי לא נכלו מעלת מעלה כל אמצעות כלים: וידענו
 גם להלית על המעשים ואם לא שמון להא עשה אותם באמצעות כלים
 ית' השלם נכח מן השמות ולפי כן האמתן להלית יעלה מעלים
 כל אמצעות כלים ואם הדבור הוא אמת המעשים אע"פ שהדבור
 נוסף ממנו באמצעות כלים: מהלית יכול כל אמצעות כלים: והנה
 החכמה חרה באפלותו: אמנם האופן בנימון הוא המשיג כי כאלו
 יוסף הדבור מן המדבר כן יחנה באופן השמיע: לפי כן אמרתי
 ולאו המשיג לא הי"ט מבע"פ כי הוא מדבר: אמרתי להחכם רבין
 אהרן טען אל החכם ל' יוסף כנה המאמר ואמר: ואם אמרתו
 וזוהו אומר כנה יען כי יתכן לידע אדעת באפס המשיג כי הוא
 מדבר אמר יחפזן לדבר מלום כי הדבור הוא אמת המעשים
 וכלם המעשים יתכן ויתא ממנו למען כי הוא יכול לן הוא יכול
 על אמת הדבור כי הוא יכול לנפול ולאו הראיה לחמת על מחילות
 והנה ית' יכול על יסודותיו גם כנה: וכו' ית' זה איך אמר
 החכם המורה תכלו כי הוא ע"פ המשיג לא הי"ט יודעים כי הוא
 מדבר: אמר ראיה במאמר זה החכם טען על החכם כל יוסף
 כי כנראה שהוא מדבר אמר רבי יוסף: והראיה להבא ממנו
 אהרן על אפלות נפול הדבור הם עצמם שהקאם ה' יוסף
 באמתו וזוהו אפס ית' המעלה על היותו ית' יכול הדבור אפי'
 כי היותו ביכולת (סא) למען טנה היה ככחותו ונתעיים כי הוא
 דבור (סא) מדבר באמת (סא) ככחותו מך שטעם המלך הנאות
 הכחות והיותו יכול לנפול יכול על הנאות יכול תמורת
 כחיותו ונתעיים דבור: ואם אמר ולאו המשיג לא הי"ט

לא אמרתי

יודעים כי הוא מדבר: אמרו היה משמע זה הדבור והוא באפסות
וקרא הנה בעל מה שאמר נודע זה הדבור והוא באפסות
מדון השל יועזר שבעת כל הריב אינה סא מצד פני הנשמות
ואלו לא היה מלין מדון השל ש הדבור הפא מאת אלו ישיג פני
גשמי אין נעזר מן המשמע אבל דין ההלן סא להוצא יעניס
אחרים מחסוסי לו ית מצד הכתוב המשמע מצד שעמדיק סתד
השל והוצא גם הדבור האמת לו יתברך המשמע אלו כולו כולו להפך
עליו השל סא שנקס אנו הפאמ: ומדון זה ההכח נראה למאמר
ולו המשמע אינו סא להחך בעומן אבל אפסותו מוכתרת מדון
השל אס טעם ולו המשמע אלו יתברך בעומן אלו אפסות
מוכרת מדון של ל אן יעני אקות מדון השל הומו מדבר:
סא של יעני מדון השל והחת הומו ית יכו והוא כפולת העש
מאמ כאלה החכס: אדע יאן כאיה ברעת תמה לו הומו ית
מדבר אמן כי ידיעת דבר ספורן המעלה וכו': והנה החכס
חן ידיעת אפסותו אידיעת קומו וצאם לפדית אפסותו מדון
השל וידיעת קומו מדון המשמע וכן אמר ולו המשמע לו היינו
יודעים כי הוא מדבר: החכס הו אחרת וכל לה החלכות
כאחת וחלכ שכונת רכ יוסף באפסות הדבור וקומו מדון המשמע
ורצא אחר ולו המשמע יעני קומו: וכן הנלה אמר כל ישיג
נותה כפל כספה עלת הדבור כמאמר כי אלו היה יתק ידע
אלת מדבר השל א היה עלו הנה מאיה וכל שסונת החכס כי
אז נוסף אדע מן הדעת כי הוא מדבר: ואמר הדבר אן הדעת
בעומן א באפסותו אפס כי השל הורה באפסותו א כן יתקו! אמר
החכס לו אפלו אס ידע מן קומו מדון השל א היה עלו הנה
דאיה שזה הדבר שכל הוא מהלית: והנה המשמע אכד לו
הורה ש הוא דבור יתברך עד שהפא האיה מחכות האמתות
אז מדבור אחר יעני שהוא דבור ית באמר ית דעו כי אע
כופאבס המדבר עמכס או קומו או מדבור אלה ידע ידע
זה אחרו שיהיה נכין מאמ: והנה מאמר החכס כי אלו היה
יתסן מדבר השל אדעת אמתו כומו ידיעת קומו א ידיעת
אפסותו אפסותו: ואלו הורה החכס כחלף ידיעת אפסותו
אידיעת קומו ומה כוונת החכס קומו ולו המשמע הוא יע
ידיעת קומו א באפסותו: ואין א חכס החכס אמת כוונת
כי החכס אלו כוון לקטעות וזה מה שרצו א כד יודע
מכונת רכין ושלכ אעטינתו: אדע יתן כל חכמו שלמו
העו כקול הטברא שמדבר בו השוה ועדות מאמה מעמד
הר סיט אדבר בעו ושמעו כל: שלא עלת הדבורים:
ומאמר יסאל הומו הזה כאינו כי ידבר אלהים את האדם

ותי:

וחיי ואמרו דבר עמנו ונשמעה : ומאמר השם כמנהגו ילמד
 העם בקבוקי עמך : והו' למאמר פתח כפתם דבר ה' עמכם
 כי כל מעד הדבור מאתו ית' כן חנה באזנה השומעין והנהגה
 מאון המאמרים של יחס בין אונן המאמר לסף המאמר ונבואת
 מלה כי אל' ליתאמרת אל' מכל הענינים במציאות והם מתחלפים
 במין וזה אל' וישלך אדעת כי הצוות הנראות אל הנבואים חכמי
 הנראים תקלום על כי פשוטם להם הלכות חוליות גלות השם
 ית'ל כמו שבארנו לייחסו אל דבר נכבד ויצונו מאת ומה שמלכס אל
 זך וכדכו אחרי פלטי הסומכס ואלו היה הם הכרח מדן השכל שזין
 אלו הדברים המושגים לסף המושגים מחלטים היה הם המצואים מקלום
 כמו שגלו על הלכות החוליות המוחסות אל השם וייחסום אדבר נכבד
 והיה הם אמלכס וילכסם בשמות השמות עד שא היה ההלכה
 החוליות : מרמס האמינם להמארים הם נשאים אפי דעתי : שאין
 הכרח מדן השכל והצומים באת גלס : כמ' הליות האמינו ג' כאלו
 ההלכות שיה חוליות ויש להם ראיות על זה אפי' להיגוס הנכאים
 כהנין כמון יעקב ודוד ונרעין ומנוח שמו המאמר ועוד להיגוס
 מונבלים כמעט חוק ממנס להתבלה היא סמלה נשאות כמון אל כוח
 ה' אל כאל ה' לעשינו לכבוד ה' : וקלמו כמון אלו ההלכות להם
 ענינים נמצאים חוננים זה אזה : ופי' כך צמח החכמים להמחנות
 ק' של : וסימנם **פרקים מוח** : המעה המלוכה פ' ד' אל פה :
 למלה רעה היה משיג העל הנכבד בל' אמציע כהנין : ומליג כבוד השם
 הלכה התלות כמו שאמר והימנות ה' יקט' לפחלן והמנות כבוד ה'
 מאחזאיבטי כסודם שכל הלכה הנשית מוחסת אל השם הוא על דבר נכבד
 הנכבד כבודו שהוא הכבוד לפאה אחת : המעה ה' לוח הנדל
 והוא מספר כח שכלו ליאות אל צומ האול וידבר ענינים אלהיים
 כמול כחות כמון אשר לחבר יא' ממארים והאזינו והלורה : ודוד ואסף
 וחכמים ושמנו מעה לנת כמכר לנלתיאל כה מדינה והוא
 שהיה ית' בעת השמל הכניסים : המעה ה' הוא הנקרא קדש
 כמעת ושמנו שמך ויכוא ה' ויתנבב כפעם בפעם ונרא שמנו
 שמנו : והוא הך אל על אפי' שא לא ראהו ואל היות השית אל הוא הסכד
 שהיה כאלם שכן כסודם שכל הלכה נשיות מוחסת אל השם הוא על
 דבר נכבד : ומעתה לא שמנו שמך הזכר כהנין מן הכבוד המעה
 ה' ליאה הנכבד את כבוד ה' במעלה הנכבד להא מולן בחולים
 ולמען ממנו כמך אמר וארצה את ה' ולפי' קסא ח' ונלא : ראיות
 אזה : כסודם שכל הלכה הנשית מוחסת על דבר נכבד וזה
 מעלה ישעיהו ואיכיהו : המעה החוליות היא חיות מלאך
 שאיכנו נמנו כבוד והיא מעלה דעאל שמא את המאך כהנין
 הלכה הנשית שמך כפי' הדבור ממנו או יקאין ושמע הדבור
 ממנו כמו מנצח את מאך ה' מן השמים : המעה השנית הוא
 דלום לינעה הנכבד בחולם נכבד כמו שמא יעקב בחולם של

נכבד

מאחזאיבטי

נכונות ויחוס והנה סולם מוצב ארצה. אם שיהיה האדם האולם
איש כחן ואישי את האיש. אם שיהיה על ידי מארך כמו ויחוס אלו
מארך האלהים. או אם השם בעצמו שיהיה יחוס אל הכבוד כמו
חוס יעקב ופעמים יבואו הדבור אבד בחוסם וכל אלו האדרתות פעמים
על של וחידה חוס מוכות מוכות שאמר ואמר ולא כחידות ונתנו
הכל כן חוס של נכונות וכן חוסם של הדיוט כחוסם אל יכאם וצורה
אחת אקסל. לפיכך חוסם על נכונות אחרו שאמר לשאר הענין
יעלה או אות מה שמתאזר בחוסם וידע כי הוא חוסם נכונות.
ואחרים אחרו כי כל עת חוסם של נכונות יתחנן כחוסם הנפניות
כח שאמר בעצמו או יעמוד כי כח נשמה לא נשמה כי זהו סוף
חוסם הנכונות וזהו וידע כי דבר זה הוא אמנם שאר האדרתות
יעדן מעצמן שהן באמת אמתה הנכונות ויתפארו ונכח להם
נכונות חוסם שאמר שאר נכונות או נכונות שמואל שמואל. הוא נכונות
הכבוד כי לא נכח ויהיה כחם ושמאל עתה ידע את ה' ועל
יגלה אליו דבר ה' כי שיהיה רעו אחרו סוף שגרת היתה הסבה
ואם קבץ אמר שחוסם הנכונות כי סוף הנכונות הוא השגת כבוד
או מארך או כח העל או האמנה לבד. ואחרו החכמים כאלה העל
נאסרו מבעט גורל בחוסם שהם טובים ורעים שמואל וחכמת
בחוסות ומחזקות העצמות והעל עתה כדן חוסם אפוא ופרתה
ולכן ובעת אפני שלחן חוסם הנכונות ילם חוסם הדיוט וזהו
שאם כי אפני שאיכות אחת תכלול ילם הכבוד כהנה. אנה זה
שילם חוסם חוסם השמע וחוסם הענין חוסם הכבוד והמארך והכבוד אינו
חוסם שילם אלו אלו חוסם החכמים. ועל מארך הנה המארך
ודבר עתה וכל כיוצא בה. ולם נכח שם המעלה והליך סודות
אלהות יקרא שילם כאית מארך או דבורו עתה הכרח אינו נכח
כהנה ובעת אפרעה ונכונות נכח ולכן ומארך. ואין אחר בגדען
ומנוח וקרא וקרא וקרא בשם שלה המארך וכוצא בשם וותר
חוסם מאלו דבר נקרא העולה. אך האחרונים חוסם הדכמים
בעת שאמר מאזה והם בעת אחת מרעה המורה נכונה והכל
הכל. וזהו שסוד מחזקין בעת הנכונות ד' מעלות. והמעלה
האל כוח העל של החכמים לעולם באיכותה. והמעלה השנית
חוסם. והמעלה הנה מראה. והמעלה השלישית משה פה אלו פה
אפני מעלת כוח העל אינה נכונה אחרת אפני שילם
העצם כוח העל נכח כאשר אמר בד אפני הנכח עתה לזכר.
אפני אלו הנה אמרת הן הנכונות נכונות כאשר נתיבון במחזקין
העולם אפני הנה נכונות זה באמרה אלו אמרע בחוסם הדכר
כזו. ואמרה ולא כחידות. והנה נכונות אשר לא שלחו יד אשר
איכותה הנה האמיתו שהיא כח אמצעי. כי לא יוכל אדם אפני האצו
הדבור אלו אשה יעם הוה כל אמצעי כיוון שאמר פה אלו פה אלו
ואמר

וצאה ומחאה ולא בחידות: לא אמרו החידוין בעל חידות והמשלים
 והוא השלם השלם בשלם ומה שלל אמרה חייבם לשאר הנכונים
 חסד. היה נכונם ה' כאלו: כנגד ומחאה ולא בחידות: ומה שאמר
 בחלום אדבר בנני הוא כנגד פ"ה אל פ"ה אדבר בנני וכלם לזה מורה
 בל' אמצע בן במחן בחלום אדבר בנמורה להלכה הדבור באמצע
 והאמצע הנק' הוא אמצעות הדמיון לכאורה החלום הוא עצמו
 הדמיון: והנהאמצעו מן בחלום אדבר בנני שולל הדמיון מן פ"ה אל פ"ה
 אדבר בנני כחובן מה שאמר במחאה אליו אתודע הוא ענין החידה
 ולכן מחאה מן מחלות הזכורות להא' אמצע בן השלם וכן המולד.
 וזו כלו שהמחאה ועלם היא אמצעות בן השלם כה וכן חזרה הנחלת כה למצאותה
 ניישית המצאה שלם בן באמצעות מחלה הקבוצה שלם הנכונה מה שלם
 מן השלם אליו מן המחן הנחיות וזו הנה אליו כה העצמם אינם חלונים
 כהשלם משה לו כהשלם ענין והל' הדבור מחנויית סאובי מחלה
 הנכונים ע"ה באמרו במחאה אליו אתודע כאב: לו השלם ענין
 שליו במחאה והל' הדבור אמרו ע"ה חלום: איש להבוא מן חסלון
 וז' מן בחלום אדבר בנני שאין המחאה חלון מן החלום ויהיה פ' הפסוק
 כן במחאה אליו אתודע כל בחלום ויזכר בו נאמרו אתודע. שלם
 והכין שהל' ענין דבור כמו אלה ידע הפנים אליו איש ליעד ע"ה
 יצוה נאמנה מה שאמר הסתוב מה שאמר הסתוב היה דבור ה'
 אל אכרם במחאה אמרו: פסוק והחידה טבלה על אכרם: וזה כען
 אכרם שלם ואלו שאם היה כמעלה אחת א"ך אנוס ב' מעלות: ואלה
 של חלום עם מחאה ושל חלום בל' מחאה וע"ה אנוס ב' מעלות:
 וע"ה אמר הסתוב כ"י קו"ט כנגדך טבא או חלום חלום: ולמחאה
 תהיה אמרת הנכונה: קמעת מחאה בל' חלום לא תמצא וכל מה
 שלם שלם במחאה או בחלום הוא משה ומה שלם ואינו כן:
 ועצות נאמנה של על זה אמאמר הסתוב של המחאה הוא ענין
 החידה והחלום: ידוע כי אין הם מצאות כל המ' אך מצאותם
 החזק והעיס ענין א' ויחידה כן במחאה הנכונה ומצאות אות
 הדבר החזק ענין א': ויהיו המצאות אלן שונות לפי השלם החלום
 פיעמים יראה אל פירוש מואך (כל פיעמים יראה מואך) פיעמים
 יראה שלם כמו שנתבאר: ופ"ה ענין החידות (כל החידות
 אל משה השלם יהיו המחאות שונות לפי המאות לכל א' משה
 השלם פיעמים יראה בתור פיעמים יראה זקן ופיעמים יראה
 בעל פיעם וצורת אדם: וכן צורתם צורת אדם: וכן צורתם
 משה עם: ופיעם נביל ופיעם מלכ ופיעם יושב ופיעם טעם ופיעם
 מאין כמו לפיעם: ואין הענין לכל אלו המחידים כן חלום זה
 מחה כן כס עצם א': ומחאה במחאות שונות: לא וזלם שהוא
 אינו נקל לליון באמרת העצם כי כל מה שלם אינו נכונה
 הנכונה והנה ע"ה העצם הסתוב להם ע"ה החידה ואם כן
 אין מצאותם החזק זה נק' ענין א': וכאן להענין האולם הוא

עצם החידה בן הדבור המולד יממנו אינו דבור כמדת כן הוא מלא
מה שיש לו ויכנהו בלשון דבור: והסתובב העיני עיני עזות נאמנה
באומרו כחלוט אל: שהדבור הוא כחלואן שפנה עינו וזכר בפיו
ובולעו וישמע באגו ובאמרו וא הניע לנס כלל מאלו: כי מה שיש
מאמר מאמר אינו ענין להדגה דן הוא מלא ומה שיש לו זה
כי בו מה שניע הכבא הוא מה שהורה בעיני הדמיון והלין
כי הדמיון: כי הדמיון ילין הדברים החמייס מה שאי יסגה לאל
וההפוך או היה בלוא דבר הנבואה דן הניע עיני החומר
מהמותנת והחסות ענין השוין וענין היתר באה באמצעות
הדבור: וכל דבר מענין הדמיון ילין הדברים באמצעות
ההדרגה ועדקה [סוף ועתה] או ישרתם ההדרגה כי הדבר או ילין
דן הדבר הנמצא והדמיון ידמה דברים עניניים [סוף ועד דברים] ילין
אלו הן נמצאים הוא ינבא מצדא' הוא המאמר כן אחרת
יש לו כועי יואם תמצא למנות שמייתם זה לשון בעבור שהלין
והשוח מתפלמט בדבורא' יואם שהיה מעל ונבא מן ההדרגה
האפלי בדבור א' שהיה מתקע בעבור מדגה עתה שהיה
מליגם מהם לו מן ההדרגה כאן ישרת מניעו ולין בענין הדמיון
ידמה ההדרגה ויתבאר אותו המודיעו העשטם באיזה צורה
אפי הכנת הדמיון כי הדמיון או ילין דבר שאינו נשאו ולין יתבאר
הדמיון דגד זה האפלי [כפי] הדמיון מניעו ולין יתבאר
ההדרגה מאקמל ענין יהיה כן זה ענין שפליה ההדרגה
ומאמר הכחוסף כי המותלות [סוף ההדרגה] הלין המודע בעצמו
מצאוי עמה אבל אחר העלמט אינו משיען וכן הדמיון כפי
מזה כי הוא אינו מלין הדבר אלא אחר שיעל מן היען והתק
ליה זה הכח כלשון ההדרגה כלשהו ואמר אפי כן התיב
הנבואה ככחו ענין למנו כחומר הדגמה: ובכך כחאר מלין
איכות הנבואה כחומר כלשנים מחזיקה ליה בכח הדמיון
על אנליס: יענין ולין אבר אמרו קמונה לני עני: אמנם
כלי הכיע הדמיון מן המאמר זהו החלוט צדן ואינו נבואה
כסתובב או ילין מן אנליס ובמסוס יתתלין: וכלי ההנהגה
מזה הענין: וכליה כועל המאמר או חלק השלי אבר זה ענין
[סוף כועל המניעו] וכליה כועל המאמר או חלק השלי ולין
כן הדגמה זהו אמרת הנבואה: כיסודתו שיעל הנבואה
הוא חלוע הענין: והליע הענין הנהגה עינין שיעל
הסדר כועל הענין והנה ידע הענינים נשלים אלו באו
לו חלק הענין ענין הענין ילין הנבואה מאמר
ב החלוקים כלשנים המאמר חלק השלי ומהתק השלי ילין
וכן הדגמה זהו אמרת הנבואה: ילין ענין שהיה הנבואה
לשם כועל המאמר ויהיה שכלו ענין כועל המאמר כלשנים

מה חזק
הי

הכנה

ההכנה לרגל השפיע האלהי יוכיחו שיועיל זה האוצר אסח האדמה
דברים שאם הליגם ואין בכחו לדעתם כל הנזעמן כן יועיל אסח
הדבר דברים שאם הליגם מההנחותי ואם הדבר אחר
איכות הנבואה הנה בטו כן אעלית הנבואה לו האוצר והכבוד
אלה יסגם להם בהעמ כן האוצר או יושג בהרע ולא ישאיע עו
אומץ מפי שאינו מעל ולא נשאו אלא החקאה והחלום ינהיג
אפי יסודנו זה צריך ליהיה הנבוא מוכן לרגל שפיע האלה וכל
מקום לתמצא כן חמס לאיש שאינו מוכן למעט הנבואה הוא
כחזנת חלום חזונת ומעלה חזונו כהנה וכל עמ האוצר ולכן
אפריעה: ואין אחר אעלה מזה כחן נדען ומנוח ואשרו וכל כיוצא
בזה האין אינם נבאים: ואמר הפולוסף ימה כן חלום צודן
וחלום לענין צודן: ואמר כי החלום הצודן החלום הנכס
ותשמח מפי דעך החזקות ויתאמר הענין זה כלל: אכל
מקום לנכרה לאיית האוצר או כח הדבור ממנו שחזק הענין
סוף הסתם למה שנוגע במעמדות אחרות ויתאמר האוצר האלהי
בחלום יענין: ונאמר הנה דבר זה אלא אכרס במחנה: וסוף הדבור
ותדמה נפלה על אכרס: ויתאמר זה אלא אכרס: ואלו כען אכל וכל
מאמר הנבואה: ואי הפיטן זה הבסרן והוא הסתם היעיד
אמרת זה באמה אלו אמצע בלל: ואם נאמר במאמרת
האלה הוא על הדבר האולג כפודנו עם אמר טלם ידע את זה:
לו טרם ידע להשתה יתדמה אפי הכנת הדמיון וערס יגלה
אליו דבר זה הוא בחלום כי כל דבר האולג הוא בחלום: ומאמר
שמאלו שמאלו היה בחלום והערך על זה ושמאלו שוכב: והנה אמר
מזה תועלת כי מה שבוא בחלום כן יתאמר הענין הנדמה
אצל הנבוא כאלו הליגו כקתל ועל זה נסתם שמאלו ולא האר
אז כל עליו לנחמה כאלו הליגו בהרע: ועלך לסבר שהוא עול
עליו כן אין הענין הנדמה הוא מצאונתו החזן אלא הוא ענין אחר
והדמיון נדמה כמה שהוא קטלו ודבר אכרס הוא לו הפעולות
הדמיון בענין הנבואה והחלום יענין: ובאמרת מישלם ידע איכות
הנבואה לאיכדול כן מה שהוא מורעל וכן להליגו הדבר בכח
הנדמה שהוא ענין הנבואה וזהו ואלע כי דבר זה הוא ועל נאמר
שמאלו שמאלו טלם ידע את זה וערס יגלה אליו דבר זה: לו שיתאמר
או שכן איכות מאמר הנבואה ואין ספק כי כמו שיתנה בלילה
כן ינדה ביום עליו (בנה עלקות על ההלעל וישלח הדמיון
בהתנחות שפע האוצר ויעלה פעולתו ועד בהכחם: שמש
התלוי וכה הענין היה בוא דבר האוצר אל הנה ואנן דענו
מנה ואשרו וכל כיוצא במ וכל זה כרצון השם אל האוצר לענין
שיחורו: ונחלו הנבאים היתה הלעלם ביום כמבואה וינחלו

ה' בלואו מורה ממנו והוא יקב פתח האור בה' וקוא ענין טורח
יחבר ונכחו ויתבעו חסיו והליג ענינם זולתיים נכאיים וזלו הנכחו
מראה וסוף התורה יאצו הדבור ממנו ענין חלום כהנא באברהם
היך דבר ה' או אברהם בחזרה: נוכח זה הפסוק וסוף ותחיה
טובה עליו: ודעה לאחרי שיערה עלפיו על הלעל כוס ויהיה
מפתח בדרך לבן הפתח נלחיס נכוסן בהם חונני הדברים
כלעל הדעת: ידע לך כי האמר כמו שפירשנו הוא לנשיג הנכחו
ענינים אלהים ענין החידה והמשל בכח הדמיון שלא יוכלו אלהים
נכחיים כלהא עובדו נעצר בקלת החומר לאם הנבואה ענינה
ענין המשל כל הדברים המושגים וכל דבור שיצאת ליוחס כלם תואם
ויהיה משמע דהפסוק כך הוא שפרטנו לו במראה אצל כלב תואם
אדבר בו כי הסכה ולען הדבור וכל ענין שילג יכנה כהחומר
אם הלעל איש או הלעל מארך או השילג כפי מעלת ההלגה
וכל מעלה הלעל ענין שמתבאר מבושרת לך הן בעצם החוקים
הן משעב החומות כמבואר ויכלא מארך האלהים זול ועב בתואם
הלה ואם אנוהו כי מעלות בעבור של הלעל דבור כל הלעל
דובר וכמו שנתבאר ושמואל יוכיח: אמנם לא מצאנו מראה כל
דבור ודע זה: וזה מה שכלינו לבאר בענין הנבואה:
פרק ע"ו כל מה שפירשנו באיסות הנבואה: נבואת משה
קויעה נכחות של הנבואים מתנבאים במראה
וכתואם ומחזקה או כן אצל הוא מתנבא בהענין שנאמר וכלוא
משה או אלה מועד לדבר אמת וישמע את העל מדבר אמת: כל
הנבואים כל מתנבאים מתנבאים באמצעות המאריך לו הדמיון
ענין מה שהן משעם היה ענין חידה ומשל: ומעלה כל אמצעות
מאריך לפי כך לא היה מתנבא במשל וחידה כמבואר ומראה ולא נקודת
שהיה משלג הדבר על קודמו והיה משלג הדבר נלג מענין היכולת
לנאמר פיה לא פה אדבר בו: ומעמד הר סיני ועד שנאמר בעצמו
ישמע העם בדברי עמך וגם כך יאמינו לעולם: וכבר אמרנו שמשלג
שיצג דבר א' במצאות דבר א' והיו מתחלפים במין וכעבור היה
משלג המשלג הדבור כל אמצע נאמר ובקוב משה או אלה מועד
לדבר אמת וישמע את העל מדבר אמת הספקת מין לענין הכח
ולא מן הכחיים לחזותו ליה משלג הדבור כל אמצע להכחיים
הם המתדמיון לשאר הנבואים ובאמצעות מתנבאים ולפי כך
עב הלעל בעליותם ובענין על אמונת הנבואה: וכל הנבואים
היו מתנבאים בשערת הנבואה כהנא לא יעמוד כן ועלמה
לא נשאה כן: ומשה חלה לא היה נכה בשערת האצו הדבור
אם כחם ודבר ה' או משה פאלג משה ידבר משה על הענין:
וכל הנבואים היו צריכים הכנה וזמן ומשה לא כן עמדת
ואשמחה

ואשמעה מה יצוה ה' אבסי: בלעתי ליהיה חצה היה מוסף ומזון
 ונכנס ולומע: וכמו שבואתן נבזלת מנבואת לאה הנבואים
 כן יצאתן נלמבה מעצות לאה הנבואים: ואיעפ' לתחלה נבזלת
 בעצות שלהו בעצות לאה הנבואים לצדאמן בהם מפני הזוונות
 ג' אורות מלה מים ממין אורות גולתו אבל המ יתהר העינים
 ויותה חזנים כמו למדע מן הפהל ל' מן הכתוב: ואמת להנל'א
 או יצדן ל' בנות ומכרת להם לבני העבד: ואיעפ' ליל נבואים
 לנתחיתיה נבואתם כל אור ומכרת להם ליל ~~ליל~~
~~ליל~~ כן נבוא דבר הנבוא כמו שאמר בשמואל וידע כל
 שקאל מן ועד לאר לבע כי נאמן שמואל נבוא ל' כמו שנאמר
 ב' לא ה' מ' ד' ד' א' ד' ונאמר ירמיהו הנבואים אשר היו
 אפי' ולפני מן העולם ויתנבאו על ארצות רבות ועל ממלכות
 נבזלות: ואמר ק' ב' הנבוא יודע הנבוא אשר שוחו ה' טובה
 מפני שיע הטובה לא יתקם בגארת עצותו אבל על הרעה בעבור
 לינתם יע' צדק אורתי יע' אמת ירמיהו לחטט בקן עזר הלנה
 אלהי אמת ונתננים אמארו: ואם יתבא לעובה ויתננים אמארו
 והם מנבאים הענין אפי' דבורו כלמעיינים איכות קב'ו (א' ד' ד' כן)
 כמו שאמר כפינו ילועה אם הות הנבוא אמל העל אמית העולם
 והפריחת נפלן כוב העלות קיעה: וכבוד העולם הבא והנדע
 מן צדיקו מועלת מ' שהוא שיה אליו ואם יהא בזה האיכות
 אינם לומעים אליו: ואפילו אם יתן אור ומכרת פן יהיה מן אנכי
 דבר הלם: סוף דבר הנבואים הטועטט הנבואה והנלענ'ם
 עם הות דבריהם אכל חיים צדיקים להבא אור ומכרת ליצדן
 אמארהם אבל בל' טענה אינו צריך אור דן תהא הבחינה מצד
 דרכו: ונבואת מחעה מצד העענה בדברו להסטים הלם כן
 להי עזם שאת האות לאל עטן אשר יאמרו הלם כאלה אמר
 ואמרן א' מה שמחה אורה אליהם: אם היה בא בדבר אשר א' הסים
 שכל' א' היה לו מועיל האור והאופת כמו שבארנו אודות המאור
 אשר הוא הסים בהם הלם: א' הכדול בין המארהבא כלני וכן
 המארהבא כלם ה': לכל המארהבא כלני יענה באור ומכרת:
 אך אורות נבא האמת אינם ממין אורות נבוא השני: שאור נבא
 האמת יהיה מקור עם הטענה בלי אחר פן יהיו על הנסם
 והתחב'ה ותכלית הכוונה יע' בחינת דלכין: ונאמר למורה
 א' כי אדר' מעמ: וזה מספין עכ' צריך ליהו דברו מפלחיים:
 הנה אמרת מפיעה ממין הטענה יע' היה צריך אורות ומכרתם
 להצדן נבואתו ומפני שלא היה האמן מפני הזוונות אמארו
 מכלולו כמו שאמר ויהא ירמיהו א' הי' הגדול אשר עשה ה' בצדק
 ויראו עם א' ה' ויאמרו ב' ובמל' העבד: ונא אמר כל י' שכל'
 ועד שא אמר לעולם יע' צדק לתהאמת נבואת מלה באמן
 אין למעלה ממנו והוא ממין עולמי כשאמר הנה א' כי בא א' ו
 בע' הענין בעבור ילוע העם בדברי עמר וגם בקיאות העולם:

ש האמון ההוא היה מצד הרב ואנחנו עצמנו העדים על אמון
שכונתנו לעצמנו ואנו זר באמון וכל העם רואים את העולות
זאת ואזנתו שמעו באמון בעבור שמע קצת בדברי אמר
ש היה משיל הדברים על בודדים יועל נקב התורה שנתנה
על ידו לא גלתה כי איך נקב תורה נקבתו ש הוא באמון
ונכחיל דבר שמו העולם ושמעו האזנים ואם שנקב תורה
זאת במופת מפני שמקובל היה כהנהגות קמילה והשלמות
שאין למעלה ממנה ונתנה התורה השלימה על ידו והוא
ש התורה נתנה על ידו משלמות אלק אין למעלה ממנה הנה
התורה שלימה בשלמות אמנות אין למעלה ממנה ואם נאמין
בשלמות תורה אחרת הנה תהיה זאת חסידה מן השלמות
מפני שאם יש משה חלקים יחת שלמות אחת ואנחנו האמנים
בשלמותה ואם כל תורה גולתה הפכית אמנה המצא חסרה
מן השלמות אם זאת המדה ושה יתוק דבר אלק נצטוו
במקום אם תבוא תמה אחרת נגדיות והתורה נכונות
היחוס לענין השלמות וזה אמר ועד שאם נאמין בתורה הפכית
אמנה או יצא הדבר מעצמם או לשלמות השלמות או לשלמות
העולם אמנה זו שכאן ית תפסר ידיעה חזק והעולם לא
ישתנה אמנה זו שה שלמות אחת ואם שיתבוא תורה אחרת גולת
זאת התורה שנתאמנה וכי בקבלן של השלמות שלמות
הנפש ושלמות העל בשלמות אין למעלה ממנה ואם יתחולפו נצת
טבעים מן האדם אפי פתח האמנים מהבאה הנה התורה
כלה בפני עצמה והתורה התורה בנצח פתח הזמן מהבאה
אמנה נאספת אפי חולף נצח גבעים פרטים אך הכלים תורה
א' הם ואין נהנה התורה אפי הזמן ועד תבוא תורה אחרת
אפי הזמן אחת או היה כאן אכול שום הענין נספ מהזמן הכא אפי
חולף הזמן כמו שאם כזה הענין אמר אדם עד זמן משה: הן
כל מצוה שכאן אפי הזמן היתה נהנה עד זמן משה והוא
התורה בעבור שכלה כל התעורר אפי חלופי האמנים מהזמן הכא
עד היא עומת עד בכל הדורות וזאת עזרת נאמנה על קולותיה
שהחסם אומר שאין יכולתן של השיה לעשות מעשה אשר יעמוד
תחת האט (בנא השמ) זה מורה על זה כי אמנם אשר היה יסול
ועלות המורה על האט לא נפת יד היכולת מלבדו כמו שנאמר
שה תמים או שט כע יונה מוצר שאין אמנם אחר סוכל המורה
כל התורה ככלה ואין תורה אחרת עתידה רדת מן השמים
כמו שחרה השכל והמורה נכ העדה בעולם התורה לעולם עד
שנאמר און כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אונת השמא ועלות
או תוסיפו עיו ולא תגרעו ממנה ואם תוסיף און תגרע תהיה
התורה יוצאת משונו ועל וא נאמין בתורה שבעל פה היא
תורה הנקלה כפי שמאמנים מפני בתוספת והנמעים שיש על
תורה לביתם באמת התורה בספר התורה הזה ותוסיף
הטבאים

הנביאים אמר ג' כרו תורת אלהי עבדי אשר צוית אותם בחורבן על
 כל ישראל חיים ואשפטים: אמר על כל ישראל ולא על פי יחידים.
 והנה אחת להאמנתו להתקנה הזאת שמה היא אמת כמנ
 להקפיד קדמוי השכל האמת והאמין להתורה והאמת מליבת
 נפש יעדות ה' נאמנה מחכימת פה: אמר ליהיה אל הנבואות
 השלימות והיה מליג הדברים על בחיים עם נתינת התורה
 השמה על ידיו בלתי חזקה ומשל כמו שהעיד עליו הכתוב והאמין
 אמתו בפלוטו יען לנבואת משה היתה בלתי חזקה ומשל כמו שהעיד
 עליו הכתוב ומראה ולא בחידות: עם תמצא שהקדמותו כמאמרי
 משה שמה לימצא מהם שיוחס ליהיה השלג נשאו וישלבו בשמות
 השלג או בתוספת מליג מפי שמאמרו אינם עם חזקה כמאמרי
 גולתו מן הנביאים שאין חול עם נמצא בדבריהם השלג נשאו וכך
 מה שלבא בדרך הספור עם התורה מפי ש היתה השלג
 במראה הנבואה מפי הדמיון מה שאין כן במאמרי משה
 ועם צריכים אנתנו השלימות והשכלה ולכוננה בעשייה ולא
 ימצא לה סותר מפאת השכל אמתו ש היתה כוננת התורה
 הוא השלימות הנפשי: ואם בלתי התנכח ממנו המדינה שהוא ממנו
 הנוסף לכונן השלג כנראה שעה אמת עם שלג שלימות הנפשי
 עם צריכים הנפשי לעת היאך היא משלמת אותה: וזה מה
 שכונן לכונן על הסרה כמאמר הנבואה ומתורה ואכלותיה:

פרק ק' אמר דיעות כה אדם בצורך מאמר הנבואה
 נקמן בדיעותיהם: ומהם אומרים אמר
 ואם נדע מן השכל להקלרת שום דבר לעשות ס' מן מאמר הנפשי
 ואולי מאמר הנבואה או היינו מפרזים בין טוב לבין רע: עם
 אנתנו צריכים מאמר הנבואה ודבריהם ג' וי הסתדרה ופלוטו:
 מפי של עשייתם שימלכום עשייתם הטבעיים בהכרח: כשליבת
 הרוח אל האף וכיוצא בהם ואינם צריכים מאמרה נקרא כל כיוצא
 בעבר אלו בלי היותו ספק נוסף יש לו לעשותו רצונותו שאין
 בעשייתו צונו שום ספק גולתו של שיהיה ספק נוסף אל פלג
 היופי: ומהם אומרים אמר השכל ידון בהקלרת דברים
 לעשותם לצד עצמם: אמר מפי עלה חיצונית מעצמם
 אנתנו נחמעים מעשותם והיא הויתם תחת שלות אדון ומלך
 ובלתי שלות לא נוכל לעשות דבר: אחרים נכחו ישועה נל
 הליב תשובה נוצחת ואמר אמר יהיה רצונם בבחינת השלוח
 מה שיעים בדעתו ככה דעתו חזקה בהכללתו: ואסי יהיה
 רצונם ומאמר הנבואה נשיבת בתשובה של שיכונן לחן המושק
 והמבואר: כאיה מכונן הנה נתינת לבם את כל עשך גולתו דבר
 דבריהם בטוים מפי לזה המאמר שהוא כולו החי המדבר והאלם
 עם פסגנו זה המאמר שהוא דרך הגדה: איש מהם שאומרים
 קמת שלג השכל נדע כל דבר מה שלאנו ומה שאין מאן: ארען
 שיצד קמת האדם ושלג והם כנלן תשובות רבים מאת בדרך

הנולד להסתכן בעצמו סייעו בדרך הצווי כי הוא לעצמו לנבואה
אניס את שני חוקיו כמו שהעדותו בפסוק ויצו ה' אלהים על
קצרים ובשמה קצרים רצון השם ונעלה יחדיו וזה שכתב
אניס לזו עומ העקב ועד על ההנהגה כמו שכתב ורצה
השם לענות ולתת לו חנה לעד לעמד מאחור השם בנגד מה
שמע השם כדי לתת ולגדל בעומו כמו שכתב באותה הדיבור
ובמען המלה וזה היה ההפך בצורך מאחור הנבואה והנה
מצאנו בתורה מצות שלמות לתיבות עומ העוף ונוס הנבל
ואי שאל שאל ומה נצטוונו בהם אחר שמתעלות נבואות בהתפללות
הזאת ומדן השם מקד תעבה והנזיה וכבוד חיים והלכות
אברהם שהם עומ העולם בהנהגה ויחזק השם ונוס השגות
להם עומ הנבל. על בתי המצות לאלויו צווי התורה הוזהר השם
בעים לעשותם כמו המלה של מצות לבבחינת פעולתם ויניס
או טובים ולא רעים והעל הוא ילכה והעצב לא יגונה אליו צווי
התורה כלומר לעטט ואסור כלים ואכלות החזיר וכיוצא בם.
והשאלה תהיה לאיזה בזה הלעך כי מקור כליית אלו המצות
מה שאי ילכו בהם השם תכלית וישלח לבאפי.

פרק ק"א דיעות החכמים חלוקת בעשני המצות התורניות.
כפי שהן חלוקת בעשני מצוות העולם יאמר להם
נמשכים לקצת אבד או איש כל בהם תכלית אלא אומרים שהן
גזירת מלך ולא ילכו מן המצוות דבר אחר וזאת הדיעה מסתעפת
אלת דיעותי: הדיעה האחרת אומרת שהצווי והאזהרה בחוקים
ובטוב הטוב אמנם מן השם לא נשכל בהם דבר אבד עצמנו
שהפך ההכרח והשורה כלל הדברים טובים ורעים נובע מן השם
אמרו דיעות אחרת הצווי והאזהרה לכך לו שיהיה הסמך
השם וזה מה שאז וכבר נקט לנו בטוב בואת הדיעה בעצת פני
זה המאמר: הדיעה הכלל אומרת אמר מן השם נלוג דבריהם
להם מצד עצמם טובים או רעים: אמנם המצות התורניות
אינם אבד עצמם כנמצא הצווי והאזהרה והם מפני שהם
גזירת מלך אשר לא השם בהם תכלית כגון מה שאמרו כי
מה איכפת לו הנכה בן מי שלוחט מן הצואה בן מי שלוחט מן
העוף בני אומר לא נחט המצות אלא לצורך בהן את הכרות
שמצד צמח ה' צופהי ייען היות המאמר הזה נכח מצד
מה שאי ימצא כמות: ותכלית כוננת בזה בהעדר תכלית
וישאר היותו מכלל היה להם שכר לפי האמת אחרי החקירה
לפי זאת הכונה לא יתייפה רחמנו השם כי הרצון ליישק
המצות בתורת השם: ואפילו אם יהיו אלו המצות יפות מפני
השם כמו שכמה קושיות שאז היות המצות יפות והאזהרות
רעות מפני הצווי וכן מצד עצמן כי דין הצווי עומ כלל הענינים באחד
כשהוא אין שם ענה והסנה בנצת ענינים בן נתי לזמם תהייתה
המצות התורנית יפות מפני השם וזה עומת בהכרחות
כיהיה החכם והטוב יפס מפני השם כי אין לשם עלה ליישק
השם

השכל והשיב נצח ענינם ונצחם לא ישיב ולא יכליח ולא
 נהנהג השכל עם כל הענינים בא' בלוח ואם נעבר הכוב
 בדברי הנבואים מפני שהכוב יתייבא מפני השכל והוא שכל
 הפעולה הסותרת אלו האחלפות מענין מפני לענין קאון
 האחלפות והמשך הדברים אחרי הרצון לבד או מפני תכלית
 אחרת חוץ מעצם הרצון, ודבר ידוע ומבואר זה שכל פעולה
 אשר לא הולך בה תכלית היא פעולת הכלי ופעולת הכל אשר
 לתיקון מהלכות כמו לרצות אמן הכואר בהלכות מפני שכואר
 האחלפות יתחייבו החלוקות כבוד וסתרות עצומות ואין כל
 אהמות מהן מי שישתדל בפעולת מעט: ועוד שאומת ושמאל
 נשתקפה כאשר אמר הק' עם תכנס ויבין העי הנבול הזה: ואם
 או תושל בהתכלית כל המ' כל תכלית יאיר יאמר הק' עם
 חכמת ונכון הגוי הנבול הזה: הדעת האושרת להסתכל
 אחרי החכמה לו האצות התורות עכ"ל תושל בהם תכלית
 מצד עצמם וע"כ יתחייבו וא"ל אפסון הדין ולפיהם הענין
 בהשענות בקפדנות ית' כי עכ"ל אהם תכלית אבל אנתון
 או נשכל התכלית מפני שכל ענין לא יתייבא אלא בהכרח דרכ
 החע"מ הדעת: ואם לא נשכל תכליתו היוצר נסתב דרכ
 הכות ממנו: ועוד הענין ותכלית התכלית היא לתועלת
 עכ"ל ראוי אמן לנשיג אופי תועלתו: ועוד שאם התורה
 להאומת יאמר ר"ל עם תכנס ויבין הה"ל לעכ"ל האצות
 הן גלויות התכלית לשאם אפ"ן איך יאמר הנשים נעם חכמתו
 ואם הם ישיגו התכלית איך נפלא אנתון אופי התכלית:
פרק ק"ב - אמתם החכמת חן חונן הכרחי מדין השכל
 אדעת ואיזה תכלית כאן האצות התורות ע"כ
 פכע: אמר כי א"ל ליהיה התכלית אצד האצות עצמה ואב"ע
 האצות עצמה ולא בעבור האצות בהיותן עכ"ל ונתון וא"ל היות
 התכלית אצד האצות עצמה מפני שאין עת ראוי לעת אחר
 בעליות האצות ההיא אבל בכל העולם כאן בלוח כח"ע
 והנזלה ואין בן האצות התורות מפני שיש להם הסגולה בעת
 כח האלה בשמים וקטואי טמא את בלוי ובשקיע: ואם
 השכלת הפעולת יש לו עת מוסגל והיא אצד שכלית השכל נ"כ
 בן בהסגולת העת והיא עת הבגלה החנה: ואם היתה האצות
 התורות אצד עצמה דין היה להיות ככל העולם כאחד
 בלוח והוא אסגולת אע"ת גולת עת ונצח מנשים גולת
 אנשים כגון הכהנים: צא ודע שאין האצות התורות אצד
 עצמה וא"ל היתה אצד האצות מפני שהאצות עצמן הענינים
 כאחד בלוח וא"ל מכלי סבה נתייבאו נצחם ונעמם ואי
 א"ל ע"כ הענין נ"כ אצד תכלית אחרת: אפ"ן נמי על האצות
 בהיותן עכ"ל ונתון: שהוא עם כל הענינים כאחד בלוח וא"ל

גם מקו סבה לנתיחייכו נבחרים ונצחיים או שאלו הן מתיחייכם
באם ואם עזר הדבר עשאו בחיובכם לצד תכלית אחרת ואם היות
אותה התכלית בעבור השמים על כוונתם והאמת תחזיק להם
הזמן והמקום כי אין ערך וחס כינסו אפן אלו הענינים התחזיקים
עז ליהוה מתיחייכם הנה החוקן הוציאם לבטל אלו הקנינים
והנה אין המצוה המצוה התקופית לתחייבת בעבור הזמן ואולי בעבור
השית ואולי בעבור המצוה בהיותו עבד ונעון (סאונת) ואולי בעבור הזמן
והמקום ואפיקחו אחרי לבטלם כל אלו החוקים אולי לא נשית תכליתם
ואולי למה שהיו העדר ידיעה מהשגת התכלית שאם נעלה המצוה
ואולי שלא בה אף יוכלו מדין הנצח ואף נתייבב אל השגתה אולי
וצתרו למצות השלמות תכלית המעשים נאלתו כהשגת השלם
ומצות התחייבות כאלו עשהו וכאם נכללו נתייבבו מקצת אחר
ומשלמות אלו כאלו וכאלו תחת סוף אולי עשהו צריך העלות התקנה
לפי המצות השלמות בין המצות התחייבות כנתייבבו התכלית
נכללו תחת אין צדדי החכם אומר שיש יחס בין האקוויביליטיו
בשמים אכן לא יהיה האט אט עליון אמעתיק ויש לו אחר יען
לכבר טהור באר למציאות העולם ככלו אינו לתועלת השם שכל
טהור באר באר שצית צריך כל לתועלת העולם עצמו כן נא
עטיט המצות התחייבות אינו לתועלת המצוה כשאם לתועלת
המצוה יושל ידו באר לתועלת שם אינם תמן הנפול ותמן
הנפול והספיקו ואזרף מצד שכלו לתמן את שם חלקו ואולי הם
התנצחות מצות שלמות: אבעבור שהלצום טו צדילת ויצרוב
הצולם כיע מנעמין וטול המדרך הזלר ככר העשיתו אף צוה
והזיכו כמה שהיה השלם נאלתו התקנות שלמות והוא אולי אזהר
ורצף כחמאן ותת ונדרת וסייגם אעפ"י שאינם מדין השלם
כדי להשתמר כמה שהוקה לו השלם ואלו הן התקנות מצות תחיות
ומין אלו המצות אין אלו הענינים המושלם מדין השלם כאסור
אבל שיעטו ואכילת החקר ולמית השקטו וגם יש מצות תחיות
שעמדות כנגד השלם כמלה יוכלו להשתנות תורה ותמן
והועלו בשת הוועלות אלה מצות תחיות אולי מלות הוועלות
אולי מלת הוועלות: אאמנם אין שם הוועלות שם תמן הנפול ותמן
הנפול הן ארכעי אס שמתבוא וקיים התמן וזה נקט המלות: או
שתבוא האזהרה בהחנת מדות אנונית מפסידות סדר תמן
הנפול: וכן נא תמן הנפול אס שמתבוא המצוה כעין אמונות
אמונות: אולי שמתבוא האזהרה מהאמונות הנפסדות הן ארכעי
זכריות: הנה מצות הדעה אזהרה סוכלת אלו האנינים
ותהיה כל מצוה תחייבת אס לתנת אמונה טובה או הדרת אמונה
סוכלת או לתנת מדה טובה בסדר תמן או לתנת מדה פחותה
מפסדת תמן: והנה במצות השלם עצמן מצאנו מצות שלמות
לעצמן כעין אולי נשאו ומה נאמן שהשית אחר אולי נפיקד האבי

ז. ש. מצות

איש מצות שלמות להכונן את עצמו וחוץ לעצמו כגון חוץ הנפש והגוף
 אלה שם שם לעצמו להכונן לעולם השכל כאוסף מצות התורות
 הן מצוה אחת והנהיה להכונן חוץ לעצמו לעולם מצות שלמות לה
 לעצמו וזאת היתה השתדלותו מצד השכל והנתינה אחר דין
 השכל ולא אכזר הכרח השכל הכאן ענין היותו מצד השכל והנתינה
 שחיות זאת היתה כמקומה רבות שבה המצוה התורנית כדי
 לתנון במצות השכל כגון שאמר ונתת מחליות פניו האדמה ו
 ואמר ואתן חקלאות אתה לא הך לזה החכם התורנית ואתן אלוקים
 יחדו אתכם לעולם בכל תועבותיהם ותעבותיהם אלה לא יחסו אל
 ותחתן כפי ואלו יסוקי פניהם ויצונו ה' לעשות זאת כל החנים האלה
 ויראה את ה' אלהיו ואלהם ואלהם ואלהם ואלהם ואלהם ואלהם
 מאמר מצוה וכוונתו באוני מאמר אנתו ואלהם כן מדון השכל
 מדון המורה שמצות התורות נהווים למצות השכלות ולכך נתייב
 התורה וזה חכם אמר שאמרו זה האוסף היו מצות התורה לשון
 וכדאמר החכם אמר היה ידוע מכם ושללא להם ואפילו זה תחת התורה
 והם יצדקו על שאים עליהם היתה נתינת התורה וזה אכל כדע
 היותו של זה נתינת האדם מה שגור להם מדון השכל ולא היה
 נשאל להם אלויו צווי התורה על נצטוונו תורה שלא תדון דעתו
 וכבר כאמר זה הענין באר הטיב אפסן צווי אלהים שאמר שלא תשכל
 כפי תכלית כמו שאמר וזאתו שלא לא קוף בשר חזיר אלא לכוש לענין
 והואיל ואם שבשמים צווי אלהים אעשה ולא שמו כפי תכלית כן הצווי
 לכך התבאר שנתתם ולא לפי דעת האומות שכל המצות יש להם
 תכליות לכך החכם כפי שיעור נתינתו ישמה שיהיה אע"פ המצוה
 סלון ודעו וישמה שיהיו סלון ולא יהיו דעו וישמה שיהיו דעו ולא יהיו
 סלון ואלא חיים לה להיות כל אפסיוס אל הסל האפסיוס האחד ביותכלות
 כי כל זאת האתלסיה כיוצאת במאשקן וכל זה בעבור שגבחה יד
 תאותם על שכלם אכזר התכלות כדי להתקאר ונצחה יד שכלם
 מקשילם כל כל התכליות ולא הסכימו זה אלה מלפני נצחיה שכלם
 אבל פסע זה הענין כהעדר התכליות עדי שייחסו ליות אפסיותהכל
 וכן לא יאורי ולא הענין להעדר ידיעתם מהלשנת התכליות
 היותו העונש כמו שאמר הכתוב ואפסיה תכמת חכמן וכמה
 נבוננו תסתתרה אש התבארה בהם אומרתו ככלל אשך
 ישמען את כל החנים האלה ואמר קניעם חכם ונתן ה' ה' ה'
 אחרת שיעור יד כלל מהשכל תכלית המצות הוא ענין העונש
 מסכה גלויה עק כארנו הסכה הכליות כהיות מצות התורה
 נהווים ומצות השכל אה שרחת דין השכל ומה שנתבאר במעלות
 מדון התורה ומה שיש וכן האמין שאין אך מצוה כן כלויה כן
 פרטויה שאין אכל ענין וענין תכליות אנתנו את ה' ה' ה' ה'
 השכלות אע"פ שאין לכן כפי דעת פכטות דמיון החוה שיתנו
 או מנתת והיא תעדי או מסכת חוון יצאת התורה היא שומה

אזל איש ואיש ככתוב תורת ה' תמימה משיבת נפש. ולאת ה' לומר
איש אחד חוק מאקל אחת כמו להאמין גורמתן לזה אלל שלמים ואדם
במה שאינו נהנה או ~~לשאר~~ לאברהם נמצא משחרתו וזה הרע. והרע
אז יפול ממנו והקבל התורה לערה לכל איש מה שלפניו ומצות
תורתו לאותו לכל איש כפי שלערה התורה. ויש לו מצות שיהיה
משתלל אנוס המצות בכל מצדו ואפילו שלא יעשה כדון אנוס המצות
עז תכליתיה מה שיעלה כדון ~~לעם~~ ~~העם~~ דין וליקחיו ואללם יוסף.
והנה משה לעיני חזי מצוה בעת מלע משה שאמר לזי יכדי משה
שום פיסת. למעלה משה חזי מצוה בכל כדו אנוס מה ואעפ"י שאין
היו אלו השנים נקמת עז שיכדון השולל האחרת ואם לא יוסף ממל
אין דין קהל אמספנוו אנחנו יומה את השם לזהו התכלית. ואין
או מצדו יומה את לעיני התכלית ומה לו צורך לזה המצות התכלית
כי השם יחד אנוס דעתו רביעת הכחות. והנה מצדו הממשל שאהיה
יכול אנוס. והנה משה שאמר אלכה ולא אענה: ואכסוף אמה נשן העו
את אכלו. ע"כ התמיד התורה ועימה וחייבה נוס ותיוב עומד והתמיד
בעולם. אבל סוף מן התורה שכל כזה בתכונתו כי עש נוס
התורה התנייט האמונה על אמתיה. בלן מה שאמר המורה
יצונו ה' אעלות את כל החיים האלה איה. את ה' אליהו ושכ אכהלה
ואמר וחקותיו כל ש הוא נוס העולם הזה. ואמר וצדקה תהיה לך.
כי נשמה אעלה את כל המצוה הזאת ופע ה' אליהו כאלה צוננו. נוס
העולם קבא והוא המורה על שכל הערב שאינו נתן ע"כ חסד.
העולם יש למצות התורה כל פטסי הא' שהם נהווים למצות השם
אנה יש למצות התורה כל שכל זהו הדון באמת וצדקה תהיה לך והעבר
ובנומם יתן לך שכל זהו הדון באמת וצדקה תהיה לך והעבר
הוא הטוב. אמנם מצות לעם נהווים ובלתינות עצמם עומדים
כנגד השם כנגד המורה והשחיתו בהתבה ובתובה להם נהווים
למצוים ובלתינות עצמם הם ע"כ החס: שהטעם העמוס וקעף
הנשחט אינם כפי דעת עז שיתנהו וע"כ גזרו החכמים שיש להם
תמורה המוציא אותם מהיותם שואי. אמנם כתייבם אתי האדם
תמורה כפר נדמ ונו הכאור בכטווי. אהיעך הוא העמוס.

244
בפרק כט
וצ"ל

פרק ק"ז

אז אמנם בצווי הכפרן הנודע מברכו. כלא יאמין
יש לחוש מפני צויון לא יבא שיהיה אם פעולת הכפר
לא יאמר נאמר על השירה ידע ט לא יאמין הכפרן וע"כ
או מפעולת הין. היה והכל וזה א"י. אמר נאמר שכוון כל תכלית אמנם
צדקו אל צויון היה והכל וזה א"י. אמר נאמר שכוון כל תכלית אמנם
או שיהיה התכלית זה אמר ומה שיהיה יודע התכלית אנו שאהיה
יודע אמר יאמין אנו לא יאמין: והיה מנהג המצות וכל הדבר
אפ"כ זה ג"כ סתרה כמנהגי המצוה להשירה יודע אפילו ואם
שתכלא סתרה או סבלות כלידועת ית וזה יוצאנו אדל חלעמי.
אם שיהיה יודע ט לא יאמין וע"כ עז יהיה נאות ממנו לדין
אכז וכל כוון כוונות: או שכוון בו התכלית ועם דעת טארתם
התכלית ע"כ צווי: או שכוון כל תכלית והיה יודע כוונתו
התכלית.

התכלית

יפיו. אהעטן שהכחם אזה אומרים אחרי שאנו מאמינים להלית
יודע נכסן אכילא יעלה הרע כמו שנתעיים במופתים נאמנים.
אז לא יהיה צווי הכפרן טוב אע"פ שאין אנתנו מכירים פאת
יפיו וכמו שסכלנו בחובי האצות מהשכל תבלית כן נסכל גם
כצווי הכפרן בפאת יפיו וזה מספין לנו. אמתו לה העטן
ע"פ ההשכלה כי כלא יהיה לנו דרך אדעתו עם כזה השכל
מדין השכל אבוא פאת יפיו שאמרו אמת להא' אמתו יתן
שאתן ולע הא' כלא נהלט לא קאג ומעשה הא' מאבוא לא יוצאו
תתן השלח מחימת טובי כי לא יהיה המעשה טוב בבחינת קרא
ההוא אע"פ דצון הנמוא אלו היה כן זה כמשפט העלה אע"פ
ואין ראוי לכתוב יופי בבחינת פעולת הנמוא שמוצה להטיב
באת בחינת המצווה ואיזה עשה תביל הבחירה מן הצווי צדיק
אדמוס כיופין גולת עת הבחירה והוא כי אע"פ שאי שלים הנמוא
דצון הנמוא אבוא בצויו תתן נחמתו יהיה טוב מפני נחמתו
שדעה במחבתו. ואם ינלא אדם ויאמר שאי תהי הא מענת
בבטול הבחירה שאם ידע כי יבוא הנמוא דין ונחמתו אדם
ידע כלא יבוא דין או הכחש ארואו ואע"פ לא יבוא דין או ארואו
ע"פ האכילא שיהיה עם שאי יבוא. אמנם החן הלאשון צדיק
ספר בופו והאמתן יהיה עוכר בין בע אדם אבד אשה תסכל
דעלת מדעת העתיד אבל השיה אא ליסכל עם יבוא עם לא
יבוא ונשאר החן האמצעי בהיותו יודע כי לא יבוא וינראו.
ואז שחמאפן שידענו שיבוא הוא התנאי כיופין שאין היה
כן לא היה לא היה ראוי בכע אדם ע"פ סכורות כיופין הס דעת
העתיד: אנתנו כוואים לזה הוה נכפס אדם נחמת הנמוא עם
שא תהיה להם דעת העתיד אכילא כעל היותו הידיעה כן אכילא
היא התנאי כיופין. ואם תבוא מענה שאי תהיה הידיעה תנאי
כיופין הוא כן בע אדם שאין הם דעת העתיד: ונשאר הדבר
ע"פ האכילא אבד שאי יהיה נחמת: אבל השיה כיופין שאי יודע
דעת העתיד עם יודע כי יאמין הכפרן יצוהו אכל עם יודע כי
אז יאמין אא ליצוהו כי הוא יודע כל צויו יצא ארין ופעולת חן
אא אפיק שמה שאין כן בכע אדם כי האדם יעלה התבלית
אצות וידע מעל וע"פ ינלאו אל שחמו ואע"פ שפעולתו יצא
ארין תחלת קוין כבוא התבלית תתייבה המעשה שאן
והשכל החכמים כזה השכל באמנם ישעת שהנני יעמוד
במנום הדעת והנה עם יקנה כן אדם ינלא את חפצו
אז שלטון שאי יבוא עזר נחמתו ויהיה פעולתו טובה ב"ש
כל היתה אע"פ שידע כי לא יאמין עזר יצוהו ואין הכל כזה
הדעת וכן הצווי והתבלית זה המעשה שיהיה אמתו וסכנת
אדם ומעשהו אע"פ נחמתו ואע"פ הוא אמתו וסכנתו
אמתו הטובה אין תחלתו אמתו הטובה סכה שיצא הצווי
והיותו

אם יש אמצעי סלם בניגון המצבה ידעו וצורתו והשירה או יבואו
כאב בניגון המצבה אלא הוא כוון למעלה והוא הזין לעצמו
וראיה אחרת הכיח החכס בפסדון צעוי הכפרן שלמה אמר לא
יהיה הצוי בא כן ואי שיאמן זה יהיה הסתה אפוליעסימפני
לזה יבואו הצעוי יהיה מוכתק שהוא בין הערה ועל הכלעים
כי סוף יהיה מאנלי למען ואיער לעל ענה פלעים
ואי שלא יבואו או צעוי מפני שלא יאמן ינסף פלע על כלע כי יתקן
הזין שלא מאנלי למען בשום פעם ובהסתרה על הכלעים
הוא יע: זהו מה שפוצה מעון דברי פתכאים בצעוי הכפרן
למאנים מה שאת אומה אחת שלחית המצבא את האדם
אקעלת האדם עצמו כיום של חלון והוא נוצה שלם לעצמו
באף שיהיה צריך אלויות מבחוק לו אף היות פועל השתסר:
וראה השירה בחכמתו כי יצדק האדם מע מעעו ואתה
יצו על סלון ומשאלת עכמו יהיננה בעום חלון האחד
מבוי השנה אל האחר: אמר השם כי איער לפראולן ושר
ושם ועכמו מטה ומתנה עלן יעכר צריך איערה מבחוק
בעום כי חלון והנה לא תגהר ובעל וותר או קום החלון הא
ידך שהנא נענש והאנע: אמה שצבא זיחדו אמה שכח לעוד
קקו ולא הספיקו או הוראת סלון ער ש העירו בהיערה חיצונת
מעצמו והיה חסד גדול מאד ית אל מין האדם וכמו
לטה טבאה הנפל ותנה ענינים מעל: הסכאים הם
הנבאים מצות שליות אלוים כי החלנים: ולא הספיקו:
שקלם עליה טבאה ותנה לענינים מעלם מדיניים בעלום כי
החלנים הם הנבאים מצות תריות אל אמה העולם בעום
התלז: ואליהם בעום הערה והערה: וכן נגה החכמה
כי איער להאדם שלם לעצמו וההצריך אל הענה מבחוק
וכמו שיהיה טעם אמר עכר נמה שלחה לו השל כויהיה
טעם במה שעבר במה שחרה או הצעוי שלטתם הולכים או
מעט א' ואין דבר שחרה הצעוי חכמת מה שלא יסכס
השל כוין ואין אטען שאם לא יאמן איר יצוהו וצויו יהיה לאו כי
שלהם במשחטן לו השל ודעה ויכולת אל הנאמנות עסידיע
טו או יאמן מנת להנה בעלמת כן הכא או הצעוי אמידען כולא
יאמן מפני שפצה בעובתו: ולא שישלם בהערת עצמו ויש
מי שישלם בהערה חיצונת מעצמו: אמה טבכר מאמר החכס
באמרו את מביא נאט אנכ וואלמות יהיה אצל האדם
שיאמן עם שלא יאמן ואיער: השל ית וית יוצע טו לא יאמן
וער גשר צעוי הכפרן אסון כל עתה ופי דעת האדם: זהו מה
שחייבו אבאר בצעוי הכפרן:

כפי נד
ל

פרק ק"ד

תבין ההכרח ושלנו האמון של אדם אחרת
 ותענה אחרת האות מדון השכל ומדון האמת
 והכרח חובק הנשוא והעונש מתחייבו בכך: אמנם כהיות
 הזכר בעצמו מחוייב או אפילו וצורת העטף הוא יתבאר אחר
 לפי השגתנו: וכבר בארנו מתקנת הספר ועד כאן שהיה
 המצוי את העולם ומשילנו ומשנתן בו ומנהיג הנהגה שיהיה
 כי אף שהיה הנהגה מעולות אמנהיג שלטאיתתו אלא זכר
 חנו המאנו וי: אכר בארנו ללהאדם מורכב שלט חוקים מלך ונפל:
 ושלמו ליזכה בעונם היצוף ויש מי ליזכה בעונם הנכלו ויש מי
 ליזכה בעונם שלהם ויש מי ליפסיד את לטעם וא"כ בעצמו
 א"ז חוקים ויש שמות ואין ה"ז: צדק וחכם רשע וסכל:
 כי מי לינייס סדר העולם ינרא צדק: ויש ליזכה בעונם לטעם
 ינרא חכם: ומי ליכטל את לטעם ינרא רשע וסכל: והנה
 שכל העולם הוא להתנייס במה לינייסו או לישתל בעונם הנפל
 ויהיה לכך סכר הנפל וכן הדבור לעונש לזה אף אלי העיון
 ואם מצאנו הכתוב שמה הענינים המעליים לכה הנפל ועל
 וכענינים השכליים לכה הנפל ועל: ככה הורינו הסבה שא"כ
 האמת אמת העטף המעלי: תפלותנו עונם הנפל ועל לכך
 לכך הנפל ועל עונש הנפל: וכך נמי השילנו העטף ~~הנפל~~
 השכליים: וההמתן העטף המעלי: ואפ"כ שמשכחות
 כעטף השכליים ילקח העטף המעלי: ע"כ יהיה לכך הנפל
 ועל עונש הנפל: וא"כ לכך הנפל אינו אמת לכך הנפל:
 אמנם מצד די דרכים אמתנו מתחייבים מדון השכל
 והאמון של אדם אחרת ותענה אחרת האמת דין וחשבון:
 הדבר הוא שאם ימצא צדק וסכל וצדק וחכם: ומצד
 צדקות ישו לטעם כלכל הנפל ש הוא עונש זה העולם שאם
 אצ"ל חכם לכך עונש הנפל מצד חכמתו זה הא"כ כמ
 שכלו לטעם לכך עונש הנפל מצד חכמתו כיון כה
 החכם יכד כלסר הנפל מצד חכמתו שא"כ לטעם הכסיל:
 וישלך וצדק שאין לך דבר מתועלת העולם שא"כ יטעם החכם
 עם הכסיל: וכי אמת שלטאיתתו הנחכם אמרת את כלבי
 כמנהיג הכסיל נ"כ את ינרא ונ"כ חכמתו את א"כ ינרא: וא"כ
 אמל כ"אין זכר חכמתו עם הכסיל: וא"כ וא"כ ינרא החכם
 עם הכסיל: וא"כ שמנה א"כ ינרא את כלסר כזה העולם:
 והנה יש יתרון וחכמה מן הסכלות טתרון האורה מן הקוסר:
 על זה היה עונש אחרת האמת ולזה האשלון באור שהוא עונש
 והכסיל יעדר ולא יהיה לו השארות אחרת האמת ועל האשלון

כחולף הוא העדף, הדבר הכל לא ילד למעט שמעתי אלוהים
כמעלה הצדיקים ע"ז מהצדיקים לכבר כוארנו: אלא ליהיה
לכבר הנפל מזה האין הענין ע"ז החסד כי יהיו אנשי הלכר
נקיים אכ"פ אנשי החסד: אכ"פ החכמה ומצאנו חוטא נלכר
וגרמה אלא א"כ לכבר הנפל צינור מאין אלו התענועים
המפשיים אלא הוא ענין אחר שזכה בו אדם אחר הארת:
הדבר הכל לא ילד צדיקים שמעתי אלוהים כמעט הרועים
אלו הם החכמים לענושנים כעונום נפלא ואינם מלמדים
אנוס הנולד והם עובדים מן העולם כיו חסדה כ"ל שאר העל
יש צדיק אכ"פ בצדקו ויש לשלם מאריך כרענו: אלא שא יזכו
בלכר הנפל אחר הארת שיש להם אחריות ותורה ויש ליכא
להם יסורים מופשיים והיות הנולד נכבד ונפל אכ"פ לכבר
העלה: אלא בשל הייסורים ההם אלא לתגבורת האלה
התכחשה והנה כמה צדיקים שהפעם על ייחוד השם ואם
ואי הארת אחריות אלא אחר ההחלטה על ייחודי הדבר ה
לאם יהיה לכבר הנפל אלו התענועים המופשיים בשל שהם
מלמדים עשייתם שלמים זה א"כ: וכבר ידענו שאין ליעור
אומות העושים אלא מעלת העשייתם השלמים והנה
יהיה התכחשת כחורה מן בעל הנפל וזה בעלת השחוקה
מה שא"כ: ועוד שמאלו התענועים לא תהיה הנפל לכבר
ואם הנולד יקבל התועלת מזה לכבר הנפל, אלא שיהיה
הנפל הוא ענין אחר מפי לאם אין ענין של העושה החכם כן
העולם לא ישנה הכסא או צמור זה שלע עם החכם כן
ע"ז החכם כן ע"ז החסד: ואנתן מכיכוס שאין כן זמן
החיים ובין זמן עת הארת עת שיש להם הנפל: מן
פעולות שא"כ יולד החכם מן הכסא לכבר הנפל: מן
ההסרה לנו אכ"פ שיש אחריות ותורה אחר החכם הנפל:
חיי העושה ואין ע"ז יתם כן לכבר הנפל וכן לכבר הנפל:
אצמם אפי ההכרח התורה שמכאן לקצתן שיש אדם
אחריות ותורה בעבור שמצאנו התורה כלה יצוה שהן
הנהנה מלידתו אנוס מן האדם: ומצאנו שכל האצוה
התורות מה שא"כ שכל השלם בהם שום הענין הנהנה
העלה ולא שכל אופן אמה נעדרו ישאל בלתי אלו
התורות ודבר א' השלם אכ"פ התורה עם שא"כ נכונה
ומצאנו אנכ"פ התורה כמקסיים אחר שא"כ יתורה מהם
דבר כתיבתו זה העולם ושלם הדבר אמה שנקים את
הכואר כהיותו אלו האצוה ותקנה אכ"פ חיי העושה להם

חיים
א

חיים נצחיים שכן נבדל אמו של נכל תורה שלדך ולנא
 נחמנו התורות כולן של כל בהם יצד לתועלת העוהג נאכ
 בהכרח נאמון של אחריות ותענה ונדל שכן תועלת האצות
 התורות: כן פוק לא של כל אלה לתועלת העוהג דברי
צדק קול יכחייע מכחייע אנו ונל ה ויאמר ואל
 אמא ותחבס הנפל לא תגלה אסכר חיי העוהג:
 שלם אמת הדבר אמא אן תחבס הנפל לא תגלה אסכר
 חיי העוהג או יהיה ה קנס ולא השמות ולא תגלה לחיי העוהג
 ואם יאמר ואל האון העם שהם מענימים האצות התורות
 אלה תכליתם שכן חיי העוהג אמא לתחבס נפלא איך יהיה
 אלה קנס אכל שכן חיי העוהג: יש להשיב שכל כועל מעשי
 אלה יולל כמעשיתו תכלית לבאית בה חסות תחבס
 הנלמה ובה יהיה קנס הנפל ותקול שכן חיי העוהג:
 אמא נכבד אמא חכמתו עוהג על כל דבר מעשי שאם יעלה
 האדם לוקו או יהיה אן שכן חיי העוהג: ואם יעלה לחוקו
 יהיה אן שכן חיי העוהג אמא מעשי אן לחוקו תולל
 כל תכלית לבאית בה תחבס הנפל ויהיה אן קנס כמא
 אמא מחוהג ולמחיתם ועליתם כי היא חכמתם ^{ובתחבס}
 ואמר אלה ישמען את כל הקנים האלה ואמרן כן עשיתם ההג
 לעין התימה בהמצא החכמה אישאל גיה אלל אכל איחידים
 אלה ה קנא אכל אכור [כמאן אמא] כי גה אכל איחידים
 אלה ה קנא אכל אכל חכמים כמחמת החכמה גה
 התימה ועל אמא קנעם חסם ונכחן ההג לא האון העם שאם
 תשל אפילו און שלשאל על תכלית מצוהא אלא שאם ישיב
 על ענין מעשי האמונה שהם קנס הנפל ועל תגדה
 נפלא אסכר חיי העוהג אמא כליעל הן אונקו אכל ועל
 תמצא ענין האצות התורות כנפל: ואם תמצא ^{תמצא}
 לייחס אמא ועונם האצות התורות בתענוגם הנלאיים
 כמא שיעדה כפרלה בחונות וכל כיוצא בה אמא שאם לא
 יזכה בתען האף או יעלה בתען הנפל: אכל כלא ישאל
 חכמים כשכן חיי העוהג אישאל כפי מעלתו: אכל החכה
 והם תורה ומצות אלה עת חיים הוא אחזיקם בה:
 כדו אבותם לשכן חיי העוהג: אכל אמא שיעדה סוף דבר הכל
 נשמע את האלהים ימא ואת מצותן שמה כי זכר האדם
צדק קול לחתו שבהחנן והאמן של אמא לחתו
 ותענה כן אדון השכל כן אמן האלמע כן אדון
 התורה אפס סבה חכמתו היא תשום הנמו והעונם
 ישאלו לחקר ודעה מהות הענין החא ולחכן אמא יול

קום אחרי האות מאוקרת השלם וכח זה כתובתם לפי דעת המאמינים
של אחרות ותנוה אל האדם אחרי האות והוא הנפש האשכחית אשר
בעת הכל מסלמת בה בין מהמאמינים להעלה דבר רוחני בין
למאמינים להאזינות החיות המהות הכבדת חומר וצורה סגסגיים
בהשאת הנפש ולכסוף אבאך אלו הדיעות החונות למאמינים מה
למחננו צמיחים אחר עתה לצאת ההלכות של אנשים למפחים
בהאדין השלם למפלים אורתן מצד הנאמני בעתה שלשון צוות
האקט עם לאר צמקת הטבעות להן נפסדות בהפסד הנפש
ואין להם קום לעצמן אלא היותה בהחיות והפסדה בהפסדו ואין
להם קום לעצמה ואזה הדרך מן הנאמני ליהיה לה השאמת
אחרי האמת שאין קומה דן במעל. והכופרים עצמו זאת הדיעה
וכפח שאין אדם דין ותלכו אחרי האות ולכן נמ החמאמה
השעי ויל לנו לעיני המהות וההשאלות בין אמכ השלם בין
מכח הכתוב אבטן זאת הדיעה המפוערת למחנות אעתי מעלה.
וכי עתה האדם ירת דין ותלכו. למאמינים המאמינים הפולסוף מהכחות
הבאות מן הנפש ומחננו מליעם אורתם הלגנן עצם הנפש
של האדם והוא ק החיות סגסג החכמה והדיעה הנמצאים
באדם הם מפעולות הנפש כי אלו היותם מפעולות הנפש אדם
הין מטבע הנפש דין היה להיותם כל המופים בלשה ושלם יצא
בעת מן העתים מהם. האלו ויל למעל חול ותנועה וחכמה
ודיעה ואין היותם מעצמם כי אלו מנכים יתפעלו ואין היותם
מעצמם. והיות הנפש להאזינה ומתלפעל הפועל שלהם אלו.
למאמינים צריך ליהיה עצם נייסל בעצמו מכחן יבואו המנכים
במלך ובסורן יסורן והיותו מנכה אלו כי כל מנכה נשוא ואינו
נשוא המנכים. נמצא להאזינה עצם נייסל אלו מותל סגסג
לפעולות אלו מותלעת כגון החכמה והדיעה וזאת הנפש
היא תכלית ההרכבה במצוי אמה והיא עלת המוכב.
ומה להאזינה עלת התנועה אינה נכלל תחת התנועה.
ומה לצינו תחת התנועה אינו תחת הזמן כי הזמן
מסכים לתנועה עם צינו בין הפסד כדון הצורה השלכעיות.
וינלה אזה כיוון להנפש צורה למעל ולא ימצא תחתה באצורה
בין לא תמצא צורה באי חומר והנה עם יפסד החומר הפסד
גם היו והיא עלת התנועה. והיך אמרנו מפי שהיו עלת
התנועה אינו נכלל תחת התנועה יו שלים לעין הרכבת
הנפש והנפש בהרכבת הגולג והצורה לכל הדברים
המורכבים.

האורגליים. אפי' שכל הדבוקים המופגלים יראה בהם הגואל
והצורה ולא ימצא הגואל. וכן מ' הצורה ולא בעת מן העתים
ולא הצורה ונקטת מן הגואל. אבל הנפש והנפש כל אי מורכב
מגואל וצורה. ונתחברו חבור ידוע כאותו השכל הנטוי להוא צורה
אנפ' והנפש חומר לשכל הנטוי והנפש צורה לנפש אלא חומר יכול
תחת התמעה שכל חומר הוא חומר נופע אלא הצורה לא
הצורה עצמה. והשכל הנטוי אינו נושא לדבר אחר ליהי' הצורה
אוי' והנה נפש הצומחת אנפ' החיות נשענות בחומר ע"פ
בהתנועעות החומר ינועו גם הם במנהג יעב' או רדמה
נפש האדם כנפש העופות אע"פ' למלאכה יעלה התנועה
וכן נחפז כי ההבדל בין ענפי החומר והצורה אג"ש וכן
ענפי השכל מלש פנים. האחת כי החומר והצורה מניחים
אג"ש בהדבקה והשכל מניחו בהבדל. השטח כי החומר
והצורה מניחים אג"ש בהחיתו והשכל מניחו במציאות לא השכל
ס' בה מציאותו וס' בה מ' היות הדבר בלתי סבור מציאות לפיכך
הבחנות אג"ש יבואו אנפ' מצד הנפש המשכילת אג"ש הם נמצאים
גם מצד נפש החיות אינם נבדלים מהנפש במעון ופריה
והתאדה וההתגל והתנועה והתענוג וההיגן והתאדה גם
לצד הכחות הנמצאות בנפש החי. ואמר הפלוסוף אף השכל
ודד דיעה יל' בהן יערה ס' פון אג"ש הם נבדלים אג"ש. וכן אג"ש
אוריסטן ואג"ש ליהי' זה שנקל מצד מהנפש ליהי' זה לבדו אנפ'
אבל כמו שצפ"ה להקדל הנצתי מן הנפסד: וכן אמר ופי'
ל' בקדל הנפש מהנפש ופי' כך יורה זה כי יש לה דבר מיוחד:
א' זולת הנפש: ואמר הדבר הוא צורה השכל ואע"פ' לזה
הצורה מיוחד כל הנפש אג"ש. כן אג"ש נדמה הנפש
בזה אדבוקים של השם מפגלים כ' כולת זולת אג"ש ומצדו אג"ש
המפגלים כל הגואל. ביצד כי צנו אומרים כי השטח השלף אמ"ש
אבדוק על נקדה א' בלבד אלא ששטח זולתו בן אמ"ש אלא מדרך
ל' הוא בנפש. ואלו אינו בנפש לא היינו אומרים בן כי הוא אמ"ש
וכן הדבר בצורה השכל המיוחד נפש אג"ש. הינה זה הפועל מן
מ' הנפש ואע"פ' שיש הנפש מלש הצורה המיוחד לה לבדה בליעול
הנפש. ונמצא הנפש המדבחת בעת השנה אינה צריכה
להיולו ותעוב מעלה הנפש והתפרד מעצמה ותגד בה
צורת העננים מול כלים כל מוחלים מופגלים מופגלים מן
ההיולו. וקורו זה שמצאנוה אג"ש מן ההיולו וההגשמה:
ותכאי הפלוסופים חלקו בעצת הנפש אג"ש הוא כח מעשה בהיולו

כדבר טמא שהיה און באת מערב כדבר אל כסדר אל ליה
כה לאינו מערב ולא באת מערב כדעת בן רש"י. אולם המורה
האומר לאינו מערב אלו הן. והוא בעבור שאינו כח נחלק בתוך
העץ ואלו היה כח מערב בעוף בידן החול לא היה מלין רק א' מן
הצומח: ואלו היה לה צורה מיוחדת לא היה מלין כל הצומח:
כי העץ אלו היתה נוטת לא נבא כלל הנוטת וא"כ הוא כח והכנה
אנכל המשלעת או כח לינכל החול ומתלין: אכן בדברי אריסטו
נתון ממש דבריו באמת לאינו דבר מן הנמצאות נודע לילכל
נדון המפרשים כמו שמתעורר פהלו שכן אמר לאינו דבר
מן הנמצאות בפועל אמרם הוא עצם בכח מנכל כל הצומח
החמיונה ובאלה הציע זה העצם מצאות בכח או יוכלו לומר
שהוא הוה ביאלה בכח או יתחווה ולא יפסד והנה אכן דבריהם
למען עצם מערב והוה ואינו פלוט מהצומח ההיוצנות:
לאכסדר פיכל כי הוא פח והכנה לבד נמצאה אנכל ומולסנת
מפני שזאת אריסטו כח הכנה לבח אנכל הכנה ואין זאת
ההכנה מעורבת בלוח כך אין זאת ההכנה באנו מעורבת
בני ואף זאת ההכנה מתגלת בהתחדש המשך הדבר האוסס
שלא נכלו לזאת ההכנה צונו מתחדש. אולם בן ראש הרבי
לת הליעור ואמר כי זאת הדעת הנמצאת באנו הוא דבר
הלין זה העצם הנכל מצד תבונה באנו הילכך לא השמן חייב
מהיונו כלל שכן לעלה אל כסדר ולא מערב כאן לעל אחרים:
אולם צבונת האמין להלס החמרי עצם בעל כח מתדל נפסד
מפני שזאת להלס אלה הוא בכח הוא דבר שאנו נכל שזאת
טבע העצם כמותו שאין העצם וזה בטבע הוא מתחדש בהכוח
וטען כי אלו היה מלין הלס הנפסד היה מתחדש וילוב הוא
הונו נאלו היה זה אפלה היה לנו החנה נצחיו אולם העדמים
העזמים הפריע בדבר אכונתה במה שהוא מופה לזאיותם
הלכל החמרי במולסו להם המולסוי יתם ההתע במולסו
להם במותשים ורבינו כי צונו החוקש מולסו אל החול. ולא
המולסו אל הלס אלא כפי לאנחנו רואים שאין חול החנות
מלין הנחות אל מע' האוהי וככה הלכל החמרי צריך להיות
או מוציא הוצוא מן הכח אל הפועל וצריך להיות שלל לא בחותם
ליתיעים בן כח ביאלה הוא בעל כח לא יוצא אלס הוא בעל
כח בפועל וא"כ המוציא עתמה אל פועל הוא שלל נפסד:
וכה ישימם החוקק בן אכונתה וכן החמרי אחר דבר
אריסטו

מב שוא
כ"י ירד
כ"ה ע"כ

צריסען שאכונצק אומה כויתם השלם הנפחד אל השלם החמקי
 ייחוסיעצ הפועל והמטיע: נהם צומחיים שייחוסן צלון יעצ הפועל
 והצורה והתבואה: הכוונה ש הוא תכלית השלם האדם והוא
 צורת כפול המשלם: ומה שטען אכונצק ש השלם הנפחד דבר
 נפסד ואם ישיגנו השלם החמקי יהיה הוא והוא דבר אל ודבר
 הוא ההוה נצחי וזה אל, אולם הנמשכים צותהי דבר
 צריסען נען אכונצק וייחוסנו השלם והכאן באמת השלם
 החמקי. ואלו נבול שלם הטבל מחומקי. ועמאסת אום צמק טאם
 השלם אלף כפול משלם אלף ציטו בעצמו שלם כל משלם אלף
 בעצמו שלם: וכן האל צמק אחרי שייחוס זה השלם הנפחד אל
 השלם החמקי יחס האור אל הראות לאנו צולו היעצ הוא מושלם
 השלם החמקי יותר מאמת הדבר ש היה מושלם צמק בעצמו כמון
 האור אל הראות ודבר ש הוא כמון שיושלם צולו שלם אמת די פועל
 וטענת אכונצק ליהיה החוה נצחי כיוון שהמסויזעם צמק
 השלם החמקי הוא עצם מצאנתו כמון ש הוא כפול ויהוה
 ולא יפסד: צמק אכונצק כי הוא הכנה אין נמצא בו לום
 היתחדשות ועל פי דעת צולו לט החכמים צמק כן האל אלו היה
 קן היו מושלם הכמאצות העמאצות בעצמן צמק החמקיים
 ועל היו מודיעים מהותם: והכאן לאיה כי ציטו הכנה נאורה
 וציטו מעמק היוו מפת לזה השלם השלם צמק ההכנה חמק
 מהצומת וליה הצמנות ואף ליה חמק לעצמו חמק מהצמנות
 היה אפסל בול השלם החמק ולא כן. השלם חמק מהכח: הוא כן
 השלם היוואט על דעת כן האל הוא מושלם מהכנה
 הנמצאת כמון ומהשלם מחמק עם צמק ההכנה וסליכא
 מהנחף ציטו חמק בהכחה והוא בעצמו שלם חמק
 שכלואץ כליותתכה אל השלם החמקי אכן פליכא מהשלם החמקי
 אז יוכלו השלם דבר אמה לבפאץ: ואמה ולפי כן אשכלאחרי
 האות כל אה ש היינו יודעים כלה ש ככאן מחמקעם הנחף:
 הוא כן כליותתכה כמון שלם המושלם וכליכא חמק ושלם
 עצמו אף אום הוא משלם עצמו והוא מחמק כמון צמק ליכום
 עכ צמק הסכים כי השלם שכל שכלו מעמק אמה שכלחומק
 שכל פועל: וכעמק לסגלות הנכדל ליה איות הוא ומשלם
 דבר א' הוא ושלמנו נבואים אשכל החמקי אורת הנבול הוא חמק
 אחרי האות: ומפת זה הנבול יהיה מושלם עצמו לאין כנה
 הנבול לום היתחדשות עז שיהפך ההוה נצחי ואמה ש הוא כן

אה חמק
 עצמו

התחייב ליהיה זה האמן מן הנכבד בזה השלש עשר ההדבקות
מבאר ליהיה מתדל והוא הנשאל אחר המורה
צדק קץ אחר לתחילת בעונת הטבל מויכוח דברי הפילוסופיה
שאנו העשירי עדי התקנה הטבל המלכות נוספת
נואדת עם הנולד אנוש זה עונת ומצילות נקדם הכנסה בנולד
ואם יש להעונת ומצילות נקדם הכנסה בנולד הישלה הלנה
שומה לעצמה נקדם הכנסה בנולד און בחקירת הנולד היתה
שומה בהלטה ושאומה פיוק לצות לנו הכרח האומן לישל אפס
קדם נקדם בנאה אל הנולד ועד לננס נצומה כי עצם הטבל
הוא השליש נולד טבע כפי דעת אסטון : אמנם היו שומה
אעצמה אל היא עצם לתלם עם הנולד כפי דעת ארויסטו
מהצדק היותה ענין נקדם בנאה בנולד : אמנם אפי
הכונה האומרת שנוצרת עם הנולד ואין לה עונת נקדם אפי
המספר שלהם בעבור ש היא נוספת בהתגדל הנולד ואמרוס
אל היא נולדת עם הנולד : ואם היתה לה מצילות מנקדם אפי
היה ראוי ליהיה שומה בהכנסה הנולד בדעת : ואנחנו אומרים
לזה המספר בעל בעבור שאין הטבל מתוספת בהתגדל
הנולד כן לבהתגדל הנולד מתכיל הטבע ונספרו מעשות
המנועות אותה מלהלם עכ אונה המלכות כלתכנס מצד
המעשות והעד על זה שאין התגדלות הנולד בתוספת מולד
הטבל המלכות לעם יטפוח האדם עצמו עדי האמר בהיות
קטון יעו או עטעם לא ולינס הגדול כלטעם : ואם אין תוספת
אפס לבהתגדל הנולד : ואף אפי דעת ארויסטו שהאמן כישל לה
עונת אמנם מלם עם הנולד אל בעל המוסרת והלך שאין
כמעט חלו כן בהסירה המעטת כי הנה הזקן לבהתקל
כתולד המוסעות ותנבה לסוף : ואמרוס מעד אל היה זה
נקדם הכנסה בנולד הידעו נאמר אפס אחר בנולד בנעמים
ולכל אחר בנולד בן בעור והיא לא חטאה לרבים בנולד אל
ינבהה הפסד מה שאין בנולד מלה פועה : ולפירוק
גאר הנולד שאין זה על כלוע השם אפס לרצון השם היה
אנין נולד טבע ובהכרח היה הכנס נקל אפיאן ואף היתה
לכנסות נקל מלה בנולד באעם השלה ליהיה ניימת אזה
זאת אזה ואזה : ואחר לבהכרח היה מצילות באעם ואזה
יכול להתקיים בזה לרבות בו נכל עכ באה אפס והלם
שמה

מחזור
המנון

אפי' לאם הנפלא שיהיה בהלכותיה הנה נכלל החכמה וגם כל הבסול
 ראוי למהייתה שנות אחרת הפחדן מהנוף לו בהסירה המנוענים ואומה
 להיעדר ולמה חכמה איתו יושרי למאמץ בדומה וכל אומה כן
 נכלל הכסול ופניו נכלל החכמה יל החכמה עשנו נחשלו והפסול בחושך חלקו
 כולו ונצוה הנכלל בהלכה עצמה ונחמי הפחדה מהנוף יולא עם גבורה
 אהינה מושלם בעודה עם הנוף כולאמת (לו לחכמה) יהיה נען המושלם יולאמת
 (לו אכסול) יהיה ההעדר הנמנה ועד אמת שהיה ואמתה לאלו יתרון לחכמה
 מן הסכנות כיתרון הנפך מן החושך: להמשל כן בקחינת עומ והעדר
 ולפי איך הדבר אלסקהאמן כי נלדס כנעה אל הנוף היתה אלתת אמה
 לבטבטה אקליה ועל זה ינלה לאמת שאת הנפול היתה שאת אמה
 המאה בעל הסתכן על ידו והאיון דין: אמנם אפיסטו הורה לול זה
 עומ אמנם איתן זה הלכה אמת מן הליעות לפיהלן אפיהלן דכרין קפי
 לקדס לכו הפילוק י והפן עומה אמתו הפחדה מהנוף אמתאמת עולה
 וסלחכן כי איתן כן הפסד האמין כי איתן כן חוה כיסוד שכל אמה איתן
 נפסד איתן חוה: אמנתן האמתן בעומה מצד אמרי הנכבאים
 והמדברים כוח קנזל: והנה מיל האמין להיות כחיה זכה ודנה
 בעלת כח והסנה אכל המושלם בחכמה הנוף אפי' לא הלינה
 מקלקלה כן אמת הנשמות שעוים זה אפי' חכמה הנוף יאמנם
 יולק דעת אלכל אמת יל אדס ובהתחברה או מצד קבחתה יעון
 כחוח קבוח כפת הצמיחה והחיות והמלכה ונרונה של אדס נפלה
 רבות ולא כן אלא הוא עצם אחד ובהתחברה יעון זה אלו הסחורות
 ואתי ליפול מהנוף הפחדה אמתן הסחורות שהן עוים זה כחכמה
 הנוף והלצר עם השקר המושלם אלה הם עוים זה כלי עזר הנוף
 והיא היא בחומה בעל הכנה ומלנה הם גורמה ואמתכן אמרו
 זה להם כדברים כי זה לא יהיה כן ככח אכל כל צאן אפועל הם
 דבר אקד אמנות עצמה היא השקפה הדכחוס והנהק היא צורה
 אחת הוציון אמתן אכל המאצוק ועל זה אקנלה אמה באר
 כנול חמין הסתכן על ידו אמת לפאה הלש כחכמה אלה כלכלו
 נאצוק ועל זה יל האמין או בעבורו לחת המופתם אלא עשן העלם
 הוא לו עשן הכפך ותקד דעת האדס אהבנו יאכל אתי שהאצוק
 לתוא יל בהסנה דעת אומ היל הוא אמין אמה שהאצוק ספנה
 אמנותן יככך כואמת הדצון כפחיות האקדס כזה החת הלכל כי
 כואמת או יוכל אהתיים כאלה זה נודע אכל בעל שכל והליה אויעמת
 האלפס לא יתן אמה ליאות מסתקבע כל נאצוק והוא שהיעקה מעכב
 זה העולם הלכל זאת הכחיה לו מין הקדש אכל לפע הלכל היות
 דעת אקדס והוא ית שופט צדק ואמת לב ונתן אכל דכח חנו אמה ליאות
 אמתן אכל אקדס מוכן הפתוח ובחוט מסדו המרות אכל אקדס אמנותן
 אכל אמה למנוי אכל יל אפיהלן כח ההכנה מושך אמה ליאות או אכל כן
 יל הלימנות או הפועל אפועל ולא היה עולה זה אמת כי אמת על הצורה

התכל

שהוא

להוא נמצא ענה ק' יצו אמצעות זאת הטבל על התכונה להיות
נמצאת להיות בעלת כח זהבנה אחר לפצה כי אין יחס בין הדבר
הנשוי ופני הדבר שאינו נשוי והוא הטבל כי הוא כפוף השלם והוא כפוף
הנמוך וע"כ באה הטבל אמצעות בין הנשוי ופני הטבל וע"כ צדק
מאמר אריסטו לקבל ההיולאט מוקדם מאה לבסחוקימאה לבסחוקימאה
כי אילו יחס שילק או מה לבקועל או היתה יוצאת ידי פועל ואלו
לא היה יחס לא מה לבכח או היתה שומה בעת מן העתים ודן
ש הטבל אינו לט התקנים חלק הנשוי וחלק הטבל מה ליאות מכה
התומה וקבא לתוכה בלגהם אצט נמלסת כתימנעם הנשאים
ונמלסה בלבולת מיומהם ככפ הפסידה החלק העליונה והוא
אמצעות בנין ופני הנשוי אלק היתה התכונות בלפון ואם נתיחדה
בחלק העליונה אכר קנה קטל כצנן השיתק אלה בלפון המצאה
אחריהם לפי הטבל בעולם הטבל וחלקו או מה לבסחוקימאה וקבא צומת
הטבל אכמו ליאות וחומה וקבא צומת הטבל כן יאות הטבל
וקבא צומת הטבל אכמו ליאות וחומה או יקבא צומת הטבל כחושן יהיה
מצד חושן הדבר בה ומצאות חומה כלא צומה הוא והבא נכאה
מזה הכל כי הטבל הוא עצם שהוא בעל כח והכנה וקבא וכהתח
ככה עם הנשוי עולם אה כחור מה להן בעת הנשוי ולפסידה
כהפסיד הנשוי ואה שאינה צמיכה עגל מהנשוי שאה עמה והם
ענינים המלכילים אלה הוא ממשמעת (כא מוקדמא) בהסוניה

פרק קט' אלו הם מופת הטבל שמחים בהשאות הטבל

בין אפי דעת המאמינים להיות נוסם נודם הסנסה בפועל מופת
כאשון בחלק הכתו אחרי להטבל וק' לל צורה נכרות עמדת עצמה
ול צורה נשואה בחומה יעוד יל וחלק זאת קצמה השלואה בחומה
של מאנה שהוא תמידית ושל מאנה ליכוא זה השמיעו זיל ענד לחלק
בזאת חלק אחר אחר הפכד הצורה אבנעל יל מאנה הפסידה
ול מאנה ליימק אצמם הצורה אצמם נכרות לעצמה כמון
הטבלים הטבלים והצורה השלואה בחומה ולא השלואה כמון צומת
הטבלים והצורה ליהו שלואה בחומה והפסידה כהפסיד הנשוי
כמון צומת הטבעות אהצורה ליהו שלואה כהפסיד הנשוי איתק
כאם טבל האדם המלכות יוגה המופת בחלק ההכרחי מורה
בניוס הטבל אחרי האמת מופת לט כיוון להטבל אלנה
על נים ופועל אפעלה בו למה צמיכה עגל מהנשוי בהלנה
אותם אתה שמפעלה עובר חות מופת ופועל בדבר החתון
ואחרי שהיא עברה את המופתות ולמה יפעל חתן המופתות
והמופת עליה לט כה מופת ישלחו חקד ויל אפעלו שעה וליגנו

שאין מסתמך טעם הכסול מפני לחסדך מביאים רמ' מפני שיש לה אוננים
 מה שאין לך בצומת הטבעית שיש להם מביאים ומאוננים ובפיאעל
 הנפש יהא יתרון האופת ואצ' גתמז האופת איתרון מעלת הנביאים
 אלו הם אופת השכל האוניס על קום הנפש אחרי הפרדה מהנפש ולד' כ'
 רצונות מדברי הנביאים על קום הנפש אחרי הפרדה מהנפש ולד' כ'
 שמה והחך תשוב לא האלהים אצ' ורוח האדם העולה היא לעלה ה' היתה
 נפש אלוהית בחיה בחיית חיים אלה ה' אלהיך ה' ה' ותי נפש קיימת
 שאמר מחיה אמתן תחיה והאלהים יחיים. שאין חיים מחיים כפי
 קיי הנפש שאין לך הפסקה ומה שאמר ה' אברהם בן אברהם ולא היה
אלה יצחק וישלח. והוא אלו החיים ולא מלה החיים כאלו הנפש קיימת
 אמה שאמר ונסתרה הנפש ההיא יורה אצאותה כמו הסעף הנכרת
 מן האיל. ואמר והאנדה אלה הנפש ההיא לא תמות הנבל להכרת
 והאכזר לא יורה הערד. והעז בן העלה אלו אנדה אחרת: והמזכרים
 כרוח הנבל הורו בעומה במאמר שמה בנה להנדים וכמאמר האלוה
 אך אלהים יפדה אנפול. כינתה איד שאלו וכמאמר בס' אחרית
 השעים נכרתה יצד אכזר אלו אנדה אחריתם. והוא
 אחרית החיה כלכבר הם מתו למצב נאמס: וכן אמר בלעם
 תמות נפשו מות ילדים ויהי אחרית כמותי לא אחרי האמת
 ומאמר יקר רצונך ואלו ימות לפי החכמים יחי בעולם הזה ואלו
 ימות בעולם הבא. והנה חזקו להעז עליו ואינתו כולתן מורתו
 אלהים שהנחה לא תורה להעז דבר: גם זאת איה האדם
 אנפול חיה אלה היות תורה על הנצחות. מצאנוה על ד'
 בדרכים בסדר מעלה בראשית מצאנו נאמרת נודם האצו
 העין אפול וכער צמתו אפול. ואחר צמתו אפול. אלוהים על אמה
 שגמר נודם צמת אפול אורה הנצחות הדבר כמו יחי אורי יחי
 אצילות יחי בענין אלו שגמר בשעת צמת אפול ויהי כמות
 דמיון אורה צד שגמר אפי השיות עם שיהיה נכחו אלו שאלו הנצחות
 אצמס אמה שגמר כיימות היות אחרי צמתו אפול והוא אין האדם
 שגמר יהי האדם אנפול חיה כמבור' שאין דבר שאתה צמת
 אפול שניכה אלוהותו ונצחותו כי אמס האדם אמס ינכה וינכה
 נטק הנפש הנה תנכה אלוהותו ונצחותו אצ' גמאר ויהי האדם
 אנפול חיה. ואמאר במאמר השיות יהי האדם אנפול חיה לכל זה
 אינו תאו ברצון השיות כי אמס ארצון האדם כמו שגמר חלה נחת
 אפול את החיים ואת השוכ את האור ואת הרע: ובקתת בחיים
 אצ' גמאר עיה האדם ותלו בכחיותו: אמאר האדם כהא
 הידיעה כ' א' יצו סמס בקום זה הסמך רמ' היתרדים להם ידועים

ונלוק אבדינו: אמר חתום לעד נאמן אשר הורה לשר האצות:
 באמת יצונו ב' אלו את כל החקם האלה לידנה את האלהינו
 לעוב אלה אלה: שזה הפסוק מה שיש השמות אחרי האות כן
 ליתבאר עזר בפרת תקוה המהים: אצתי שהריתו בעומה אצתי
 הלכו ואם הכתובים ילמן ומה קומה הכתובי או אפשרי בכחית
 יצאה וכבר נתבאר בגלות זה החקם כי כל מה שאותו יהיה
 אפשר בכחית עצמו: ומם הלכו קום החלק אחרי המות במופת
 שכלו או נאמן שהוא מוכח המצא בכחית עצמו תאפסס
 חיצותו במו שנתבאר וזהו שום האמות האריות י

פרק ק"י

לקחם דגלך אחרי שהכחם הכאנו האמן
 שיש אחרת ורעה או האדם כן אצתי הלכו כן
 אצתי חתום מחיוב הנאול והשעל: האצתי הלכו גם עומה אצתי
 הלכו ואצתי חתום: ילמן והכן אל זה החלק השלמה אצתי
 האדם איכות הנאול והשעל: הקדמה לכן מאוי או אדם
 שונה וכן כזה הענין לבאנו לחקל בעשייתם נפאויק אמנו
 אשר כמ יאה נפש האדם אמנו אחרתם ויתעדי שכל האנוש
 מהלכו עשייתם כי אחרי שצאת הכחית אחריתו אם לא שלמדו
 למהיה להם בהם צד ידעה לך נאמן אחריו וזה מה שאם
 אחריו חתום בדבר אלה איתנו יולע בזה שהוא עמו כי כחית
 הידעה מן הנאול וכן הענין יהיה האשכול מתחמת מן הנאול
 והנאמן איתנו מן הענין יאמר: שיש או ומה שיש או הלשון כמי
 להכחיתו כי או איתנו יכבד: ולא נתפאר אמנו ללשון אחת
 הענין אמנם הלכו ילמם כחיתם כי קדם ליתעצם להם
 אף נדע אמרתם עשייתם: אנתנו עומדים אמתות יוע
 כן נאמן דיעת החכמים זה אמר בזה אמר בזה האמת
 ידעה החכמים החוקים בענין אמלא בזה אצתי נבואות י

פרק קל"א

הנה בענין אחרות האדם מלשון החוקים
 מצאנו שיש נבואות: תקוה המהים: וכן
 עבד: ועומה הכא: ובריתם אמנו ומה אמר אלן האמות
 והעצמות הנולדים אלן האמות: וידע לענין תקוה המהים
 היו לרשוק הנפול אל הנולד אחר לפרד אמר ויתיעדי זהו
 טעם תקוה המהים: לקחם טעם מן ענין האמונת הענין
 ודען שיש בו צמות חסדים נפאויק ויש בו נהר נהר דכל
 וחמה לבאמת יתעדי יליזכה מהם: לקחם טעם עומה
 הכל

הבא מלת עולם מצאנו במצות כפלה יצאנו לחלוק
מחוק זה המצות ויצאנו על המצות והנרצה בזה המצות
מצות עולם באמת העולם הזה ואלו מלת הבא מצאנו
האנה לו אנה בא והנהו מצאנו לו אנה ומלת הבא מלת זה
והעולם המצאנו שצד מלת עולם סמוכה עמו ליהו הסמוך לו
עצם הסמוך עמו כי ילמד המצות בלי עצם נולדו מצות וזה
וצדו כיצד אנו רוצים אצלה העצם נולד זה המצות לו עולם
הבא ומתקיים שאלו בא היו במצות האנה צדו וזה
אמנם זאת הנרצה היא כליות וליכ עונה סתום ולכן מחוק
דיעות החכמים המצינו ילמדו מצותים שטעם עולם הבא
הוא שחוק הנפש אל הנפש והוא עצמו תחיות המצות וזה
שאלו שיהיה כי חוק האדם אל בית עולמו בעצם המות בתחיות
המצות וזהו עולם הבא וזהו כוונת האדם בל כבוד מצאנו
הכונה לו במצות רבות תחיות המצות ואפילו הוא מצד
השכל אלא אמרנו ללמד התורה ונמצא השכל במצות ג' בזה
כמו שיתבאר ואתה מצאנו מצד עולם הבא הוא מצד
הנפש מן הנפש אצל ג' כבוד הוא כבוד השכל והוא הנמצא עולם
הבא כי כן נמצא כי חוק האדם אל בית עולמו וקצת זאת ההליכה
היא הכונה בעולם הנשמות וכיון שאמר בית עולמו היא הכונה
צדו כונה וזהו בית עולמו אינו צדו עולם אחר חוק המצות
וכי חוק המצות מן האדם אינו כן שכלל כן בל כבוד היה
כח והכונה ובלשון יצא וזהו עולם הבא וזהו
תכלית מצות האדם ונמצא אל הנפש אצל כן כמו שאלו כבוד
ה' יצא ונמצא אנה כי יקטסוה ונמצא עולם לוח האדם
העלה הוא אנה ונמצא אנה כי חוק האדם אל בית עולמו
ומצאנו ליהו והוא תשוב אל האלהים אל ש' המצות והוא
נפש אצד צדו כונה ואלו ש' המצות החוקות מחוק
חכמו ואלו בעצם מצות האדם הכונה האלה כונה מצות
האדם אינה כיצד תחיות המצות וכו' תשוב תורה הנמצא
והעולם והוא הנמצא עולם הבא והבא מצד מצד המצות
ומצאנו תורתם כונה הנה מצאנו יחזקו היתה על ידי
ומצאנו יעשה הנמצא יתן איתך נבואת יעקב ומצאנו דבאר ומצד
אך לך נבואת ואלו ומצאנו ש' מצד דעה אלה מצד מצד
שפירשו עדין אלא יש עת ליצורם והבא מצד מצאנו אנה
ולמען אנה מצד ומצאנו חנה ה' מצות ומצד מצד ש' ויעל
ואם יתכן זה כל עולם מצד מצד מצד מצד מצד מצד מצד

אני אחיה ואחיה מחברת ואני ארפא. וכלם שלם יתקנה בלע נולדים
מאמר מחברת ואני ארפא. כי הרפואה אורח טוב אל האמת כי
זה אמית ואחיה אל נושא מחברת ואני יומה אומה על מחברת. שיעור
ויתגמל להם ענין המלך הנה מאמר דעמו שאלו היום ענין המלך
שהוא ספור מעשיו ועד אס שלום היותם על צד המלך השלם
כל יום ויום ואם יקשה מצד ויאמר הנה מצאנוהו כל יום בארץ נצטרך
הנה השלם כלשן נאמן והארץ כבוד תבנה. יסודם שלם לאיזה
כחיו זה כי אין ההלל באותיות השמים כענין וכלו הארץ כבוד
כי לא היה זה המלך אבל הרצון אל אורחם הנשלים כל יום ויום
בגבהם ובהתחלפתם יהיו נאמרים כענין וכלם כבוד ולו יהקצלו
המאמרים שלום על המלך כחיל הנאמן. אצמם טעם ההלל
במכה והתעורר. ויש אפוא אורח ענין שלם. הטעם שמיטב
נאמן ושלום ויאמר לא יוכן הטעם במאמר והארץ כבוד תבנה
אבל נבואת יחזקאל בנתינת המעט אל שלום וכל המלך כל אורח
הספור שלם איתו המלך כל ספני וכפי בארץ שלם דבורה יוצא
מאמר יכתוב מצד דרכים. אלם ליכחיהו ההתעורר. און
שיכחיהו שלם השלם מן שומע דבור אחר סוף מומי או שלם
י. יוצא המאמר ישר והוא בלתי דומה. לידוע שאין און היעדים
ולא יסודו ההרש באש הוא ולא יהיה אמת וגם לא נמצאת שום
כחה סותרת זה המאמר. לא ימצא הוא סוף פיות אפודיע
חונני הדברים וגם ישן דומה. והנה אלוהו החיה לכן הצרפות
ואליה לכן השומעים. וגם השלם לא יכחיהו שאינו אמת שאינו דעת
ולא סברה ולא מאונה על דת אלה לאי שלם יאמן אפסות זה.
אמאמר גלים מעורר אענה שלם השונה כדבר יותר על ענין לעשות.
כי כאן שהמצו אור המצד עפסות הארץ כן יכלו החיות ואחרי
מורתו. ולא הספיק השלם באפסות זה אלא באפסות אמצאות.
כי אחרו להתחילן לעשה בגרות אובעבירה הנאמרים יסכים
מבנים להתחבר אצל הנאמן והעסקת ארון העניש יכחיהו אצל
דינא. אצמם להנה ולדע כי על כל אלה יכתוב קאחים במשפט.
ואמר כי אלוהו מעלה האלהים יכח באפסות שלם אפסות
ואם רע. להנה אחרי להכחיתם השלם האצמם שלם אחרי ומנה
אחרי המור ומצאנו הכחם העד על זה לא תחיהו המעשים ולחיות
אפסות ארון השלם האצמם להונן תכלית אחריה האצמם ואענה שלם
אנה. אצמם התחייב האצמם כל יום ויום או יתפנה כי אחרי.
להסמך המאה שלם יהיו אורח החיים ליתיה האצמם אחרי המע

פוסקים

פוסקים אלא היו חיים אחריהם ואין סוף כמו שאמר ורבים מילת אמת
 עסל יקצו אלה אחיהם ואלה אלה והיות האדם חי בתוכם וידיים
 בחברת הנפש עם הגוף הנה אלה יוכיח וזאת היו אכילת ולוהם
 און אין כבר ישארה שאמר שאין העלה לא אכלה ולא לשה: פסוק
 להאמין לתחית המתים הוא עולם הבא הסכימו לא היו אכילת
 ולוהם אלא היו נהנים מן השכנה: ומחנה יוכיח למאד בהר
 מ' יום בלא אכילה ולשה: והאשליש יזהיר כאהר הקניע: והנה
 מחנה לקן עיר פנו מן השכנה: פעם לקן לא יגבר קולם
 מן הסתמים ליבואו בו או ליגבר בתחית המתים אלא
 נגבר מה שמאמר והבאת ארבע אל ארבע ולוהם וכמה שה
 האמר אמר להם הלא אנשי הגולה: למאד נאמר האמר
 והבאת ארבע אל ארבע: למאד בסתם מה לך עובר אלה
 צפנת יפויך פלג: ובדרך דעת זאת צריך האמין כי כיון שיער
 להיות חיים אחריהם מן הפסוק בהם בתעבור אכילת וא
 מצאו זה כי אם אדם הראשון להבואו הליה בגלגל אכילת
 התוים לא יורה בן אור בעוד נפשו נעצרת בגופו אלא ליהיה
 חי חיים מן הפסוק כמו שאמר ולא וחי אעולם: נגרו אומר כי אמת
 ליתיו אחרי האמת יהיו בגלגל: ויתעברו למי אטובו הצפון באכילת
 מען החיים ואם יהיה חיים מן האמת כבר הסכימו שאין אדם
 לא אכילה ואם לשה: אבל זה צריך האמין כי אורו העצום אלא שלשה
 ענה זה העולם בשום דבר מקצתים אפני של אלו פוסקים: אבל
 אכל אורו העצום או יסוף ולא יוכל להיות נשך בלתי העולם מן הפסוק
 פסוק השלשם כבר ביאור הסתם כי האמת לא היות ולוהם לא
 הסבה אלה חיים עולם ואלה חקוקה ארבע עולם: ועומת השלשם
 כן יהיו אפס תחת כפות כנאים: ולמה ואמיתם בן צדיק
 ארבע בן עובד אלהים ואשר לא עבדו: אכבר הכל האמיתים
 לה כולת צחיות האדם קודם עתה והוא עולם השלשם אחרי שהפך
 הנפש מהגוף עם גבורת ארון והעצם בתעבור השלשם:
 אכמות כי זה התעבור לא אכילה ולא לשה להשמה אינה צריכה
 דבר מהתעבור השלשם וזה מה שסיכס בו השלשם והיות בן
 קום שאין הפסוק בעצמו דבר להרהר השלשם בו: וכבר הבאת
 בן ארבע השלשם בן ארבע התורה מה שאין צורך לשנות: למאד
 אחרי שלשם חכה והכח הסתם בהשמות זה החוק אכילת
 בהגולה התעבורה הדיקות ניימת מן הפסוק: ועוד באר הכתוב
 בחברת זה החוק עם הגוף צריך לעין האם יהיה יחידה קדם בואה

אחתים הבדלו בכל האדם למערכת של אה : מזרח : ורחיים : נתיבות :
ורחלי : ומעליה הרעים מיתורה : ומעליה הטובים חיה : וחפמיה
בתיבותה וסבאורה חליה : ורחקנו להם שמה צדיק ורחק : חכם וסכל :
והנה אדם יהיה האדם צדיק וחכם תצפה בכל אלות במעלת הנלמות :
להוצא העולם הבא ואם חכם ורחק : אמר חכמתו יהיה אדם חכם
מצד רשעו בהיותו רשע נכספה ומעלות הנלמות לא הוצא להוציא
מן יסודי העולם אלא יהיה מעלות במעלות הוצא מעצו וחמיות הלשון
היה סופה אורה או אשמה מעלות ההנה וההפסד מפני שאינה כן הפסד
מצד חכמתה ולא מעלות חכמתה מפני העפריות : וגם מעלה למפני
רוח מעליה תכד אשמה מעלותה : אכן אמה שהיה שיתן השל במחמית
רכים ועליונים בשל ילכו לא שלט הנה יבוא מעלות הנלמות והרשעים
יהיו בשל אכן זה אמתה מפני שהיא נכספה מעלות העליון והוא נחמת
על מעליה והיא כנול ונתן ונתן מעט ונכרתה הנפל ההוא מערב עמהו
כדמות הסעף הנכרת מן האילן אמנם לא יהיה נפסדת כמו שאמר
לא המות אמנם אדם יהיה צדיק ורחק וכלו או הפסד אלא היו עומדת
בהכנתה ואין לה כח הפסד והיעלות אמעלה אלא יהיה מעלה אמעלה
עד גוף העור ועד רהיה חומת אול גוף צמר פעם לכה ולולית עד
להוצא אמעלה : לא שחכם אלוך בעולם המאמנים : ואם חזיל ורחק אה
ש. אשמת כח אהצו מן היסוד הצלה נאורה אלא תיקלה מצד סבאורה
והמות מעליה הרעים והיה מיתורה כמיתרה הכהמה והחיה כהל
אכן דמות רשעים נכספים וכמו וממקום גדול יהאנו ולתכחו בערה
לכן מצוות אכסל או כנפס ואם חזק אמפס אכן אמה בעד להא
העף נחמה למורה הכח השל אכחו מחלוק דיעורה כן הנמול והעונש
ש. אכסל אחת הפודה מהעף : אהם השלית אכחו למורה להרדיע
צודקות כראיותה האמותה בלתי הדיערת לא ברחיית האמות והקולס
הכח : אלא כחן להאמתו הם אלא זה כנול זה : ידוע שלא מלמך ליאמן
ברחיות המותם יאמן בהלמות הנפל ואין כלי ליאמן בהלמות
יאמן ברחיות המותם : ואמרה זאת הכח מפני שהנפל כזה בעף
האדם ועליוס זה כחור מהל צמיכה בהם עזר מהנול : ומהם מה
לחינה צמיכה עזר מהנול אס כן נמולה ועלה יהיה כלט הפנים
כי השית או ישור הדק : אמתה למדע כעין החקירה להנפל כח
כנול הוצדק וראוי להלית תכאורה אלה בשלכו למצאה ש. ל
מכח סומך אקל : ודין החומר אכח להלית סבאורה כחו והנפל אדם
יצאה אכועל תולת חיי הנהם : ואם לא תלויס הנפל אהלית תכאורה
והיא כלה שמה אלא : אכחו החכמים ש. אכסל מזרח : ורחיים : נתיבות :
ורחלי : כחן לכחם אמעלה : והנה אדם זכרה הנפל ושל אה קוס

ובריאות הדבך בעולם השלמות : לאס היא מתייה וכריאה לא
הנכה לעלות בעולם השלמות ולא תהיה נאסר ואין להתקנה כל ימי
העולם ואין תחוק אמר עליה אמר הכהן וכימי יושני לודגת עפר
יניצו אלה אחי עולם ואה אחרות אדמון עולם : ואמר לעיה ויניצו
וראו בכרי האנשים הפולעים כי כי תואערים לא תאור ואלס לא
ת סבה והיו דמון לכל בשר : אע"פ לא תסכה חבני שמתעטאמת
ח"כ יהי בכאב עצום כל ימי עולם זהו דין נהגם : לפיכך אמר ה'יהי
הנכל מתייה וחלה אקרה השמות ולא קום אלא הפסד אגרי יעליהם אמר
הנפא והיו ס גרים וכל עש השעה נל ורע אורם היום הבא אמר פי
צבאות אשר לא יעזוב אהם שורש וענף : לא יהי אהם קום ס ענה
ועליהם אמר ועשותם לשעים כי יהי אפר תחת כפות רגליכם השלמות
באבר סכס עת שאלתי האץ לא יהי אפר : ואיזה עת שולות
האל כהם שמוערים או תאור אכל בעת שמוערים תאור כהה תחול
האל יהיו העצים אפר : נפליאנה זה האל כמו שהאפר או יסכ והיו עת
סכ אק השמות אחס אלס וגרם : עלאן שני הפנים י ענלי הושע
השמה תאור והנכחדת תכוד : ושך אהכן כן אלה ופולעים וכן
אלו גרים ותכין האמת : לפיכך אמר הנכל חיה וחלה עכ"פ אמר
חיים תהא שלמות ומצד חליה אינה יכולה לעלות בסוס עולם
השלמות : לאס הכת השנה הודן שהיא תחוק אע"פ אחר פעם לנ
אפעם שולתי ינד לתבוא הדין מאן למהיה חונת אל הנעל לנקודה
אמנו אלה היא נאור אה שמתכלא : אהנה תמחזין כלה שנה השמות
שומת פאסן ושומת אחרון אחרות הנכל והבריאה וזהו תכלית
המבולס מפאוי חסדיו העצומים היסיר אלו שהא מתולעת יענה כל
עד שלא תאור הנכל כמנהג תמן המדות שהם שימות המדות :
לכל אמר היא חולה : ייעד זמן תחית המעט לתבוא כמו שמתחיל ידע
כי אנה ה' בפתחו את נפתחכם : לתחית המעט כמו בריאות העולם
האופיע ידיעתו ית ואלו יניצו אליה האורות בבואם אנה ואנו אפר
עין החיים שיתיו ועולם : ואין ספק שאני ידע את השיה ידיעה
במרה ותבא נבלס ארועל אהיעל כתיבתה השלמות אלס המאון
כהם החסידים השומים וכי הכוסף אמת המליח אדעיתאור השת
כלי לוס מונע ואל צוק מבא כמו שמתחיל ואל יאמר עד אול את אחר
ואל את היעק אומר דען את ה' כי גאם ידען אורו ומעלכסגד נזואם :
ואן אמרנו חלה שאקו חן מן הבריאות כי החלה שונן או חן הבריאות
הוא כן מתי : אמה שאמר ולכ"ס גילני אדמת עכ"פ יניצו אהלתה עולם
לא כלבא חיים הנצתיים להם חיי העולם הבא אלס הם התכלית
האחרונה

הצחקה כאן שבאמת: אשה רועה הערמו כזה כאמור איצונו
 ה' לעלות את כל חוקים האלה ויתרה את ה' אלהים לטוב לכה אכה:
 בתחילת המעשה: אצדנה תהיה לכן היא חיי העהב: ובכר באורח
 צוה חכמה אשר תעלה הנפל בה ותיצאם אצדנה כתי העהב ואתו
 ייחוד השיה ויהי כמה להייליחמן תורתו כוונת התחילה
 ואשר אי ליכה את הכל באעלה זאת החכמה בעדה בעצרת
 כגופה כל שיערה להקול כי כפי השנה תהיה מעולה כי כפי
 שזו יחל אולי: אהבן פיהו השניה כפטיס מאוירים וכן אשתא
 אן אחיצה אבדלת מאצאת הכל אמתו אכה צדק אצאת אידיועל
 שאת וכן אמר אהשכאים יזהירו כונה הנקיע: כלודכך חמסכל
 ששונק אהם מחיצה אבדלת כמו לשלמה מחיצה אלה ידע ה'
 פטיס אפ: שיהיך החמה ואנשאה במחיצה אבדלת ככל מחיצה
 אבדלת מעצמה: אכן אן ידע איל את נכונתו של זך החמה
 אהלים הענין: שלא יפול חלד בלכות הפרטים אצדנה אמה
 הראויה אכונה העהב היא אמה: אלא אשר נעמי אצדנה איהם
 שנאמר כל הנהג בשמי ולכבודי כראתו: ואמ' קראון כל עמיה אמן
 כי שאת ה' נקרא עיקר ויהיו אמר: אילרא זכר כזה אכונה אברהם
 איעה אלה תפייע יתוד השיה לבי הערת מעשה ואן דעתינו
 שזאת המעלה מאערה מאור כה האצדס: אבל דין אן אהמין אעני
 הלכה פתוחה לכול דור ואכן שיעקל: אענה אן צחיכס אכאר
 ענין התלובה אן יטל התועל אאלה חטא אהחמה את הכל
 אהנצל מדין גמול הרע:

פרק ק"ב ראית דימות החכמים נחמן: אמי הין אקס
 זכות מעונה אן יהיה צד הענין והם ה' חוקים:
 אהם אהמים אהצדס יקל שכה עלונותו ועניש על עונותו:
 והכיון ראיה על דעתם פסון כי פועל אצדס: אלה ופאור אול
 יאצדסו: אהם אומרים לא יצאו אהיתת אס מאנלי גע אס
 מאנלי בגמול העול: והכיון ראיה על דעתם אלה אחי עולם ואלה
 אחרת אדיוקן אול: וא הורה חן אחי: אהם אומרים אס יהיו
 הזכות ארוכין אן העונות ילכו ואל ינחה יהיה נדון בן עצה הזכות:
 וכן נאי אס יהיו העונות ארוכין: ואס ילכו יצאו לכח אהפסדן
 ויצא ערוס אן הנאול אפעול: וזה התקנו שנו אאוניס: אחיהיו
 שקול אהאונט על פי רוב העונות ועל פי רוב הזכות אאן על פי
 גמול הענין והזכות ושוש אונס דהר אול והליכ זוכדה אא יצא

זה כזה: והבאנו ראיה על דעתם כל צדקותו אשר עלה אז
הזכרה לו: ואין הענין מפי שעה עין הפסיד כלל זכותו כי זה
אינו יולד: דמיון אצל אל ההכרחי מאין טובות שהן שונות אלף
דרכיון ועלה לכן היגן שהיה לזה דרכיון אחד וזה שנתנהו כלל
אורח ההיגן וכן נאמר: לקחתי מפי גודל הענין של כלל
זכותו ואשלל יותר מדון כוונתו וכן נאמר על השם שעה צדק האהדין
והתורה הנקדה מבוא הזכות במקום הענין ויבא לה והוא שאמר
ואנצרה אז העלה דבר: והנוד זכותה: כי כלדה מצאה צערה
הנערה המאורסה: ואם הנקדה התערה במקום אחד במאורסה
במדת נדר ונדבה זבח שאמרו: ביום זבחכם יאכלו ומהחמת
והנותר עדין שלם: כי ואמר וזאת האוכלו יאכלו ביום השליש
או ירצה המנזיק אותו או יחלק לו שנתפסן המעלה הנודם כלל
הימים כלל לשלם ביום השליש: וזה מקבל על המאורסה: ו
אמר לזה מקבל ביעינות: אמר מפי שהיה מאמר או ירצה
או יחלק על המקדשה האחרונה אבל אז על המעלה הנודם:
או שהיה המעלה האחרון גדול ואז יורה זכותה של הימים
בהפסד זכותה ביום השליש כדמות מאמר יחננו כל צדקות
אשר עלה אז הזכרה: לקחתי אפי כוונה הראשונה האומרת
שהאדם יקבל שכר על זכותו וענין על עמדתו אז מפי שדבר
הזכות וקבל השבח ומדון הענין וקבל הנאמר: ואז ליהיה זכות
הנאמר והשבח בעת אחד כי זה מן הנמשע: הדעת האומרת
כי המאדם או יבא מאחד משני הפנים: אז מפי שאם ימעלו זכותו
יהיה מאני הענין ואנהגותו וזה אינו דין כל כהיות האיש
לה בן הזכות וכן העומות כי המעשים של אדם הם שלושים
בראש השנה ואם נמצאו עמדתו מחובין הוא מאני בהנחה
זכיה אמר יולד זכות: אלא אם ילך יכול הנאמר המעלות הזכות
ואם זכותו מחובין מעמדתו הוא מאני נהג ואין חש לעומתו
המעשים: ואם יהיה לזה בן העמות והזכות: אם של העומות
מך עשרת ימי חמשים עדין כפר זכה ונמנה עם הצדיקים:
ואולם זום ואזכה אלך נמנה עם הרשעים והפסיד כלל זכותו:
וחוקים לך כמות: צדיקים נאורים: והלפים גמורים: ובנונים:
ועל הכמותים סברו אל המחשבות וזאת האמונה תורה על
עונות הרשע שאם יאיש במעלה: לקחתי אפי דעת בן
השליש אשר האמין על המאנים כי זכותו יאכלו בשיעור עומתו
כפי גודל הענין הזכות וכפיו גודל הענין: ואשר יותר יהיה מדון כל
אמר

אם אין הזכות אצל אדם העין כמון שמונה יתרון כמאזני צדק וידוע
אלוה תומכי יש לאזמון להצדיקם יהיו חלוקי המדות אפי
רוח הזכות שולט השופט כל האלק או יעשה משפט וזוסי יהיה
לזה הזכות והעין יצא שכן בהפסדו ויהיה ערום אלטהם
באיש אשר לא יעשה טוב ולא יעשה לאו יתחייב כאלו אלטהם
אזמנים אדם יזכה ויעשה תשובה והכל מה ליתחייב אמרו רבי
על שנתן יזכה בשכר זכותו זהו מה להכרח העין והזמין
מדון השכל ומדון המשמע: אמרה נחל אבנך בעין התשובה
פרק קכ"ו דע כי ענין התשובה הוא חסד גדול וטובה אשר
העיקר היתה עמ אדם האדם אשר יחטא האדם
יעשה תשובה והלית יסור אענו: ויחולו לו נחמו הרע ויהיה ככל
הזוכים אפי להנחמו הרע צורתו כצורת הפטור כזוכי אדם
האופנים ולא נאמר להתשובה חסד אנוקט אכל נאמר אפי להזדס
אורכב מהפנים וכפי הכבדן והייתה גם כעליות הפניות
מצב הסרונן ויתרון ועל יצדק האדם ליזכה בענין התשובה
והלית או יעשה המשפט: ועל נאמר ה' אע נאמר להאמין
כמות הרשע ועל ילע ממנוך כעצמ: פועל התשובה
לנאמן להאדם בעל יכולת נאורה ובעל כחן אשר אעלות איה
רצון לזכה בתשובה וכן חלוק: כמון שיתבאר גלות שלוי היה
על העולם כמון לשתכור: ועל סבלת התשובה לט פנים
כמון שאמרו החפאים של לתשובה: פלוג חוב: ופלוג חוב:
פלוג חוב מדוך דעת הכל נחמו הרע: פלוג חוב מדוך הרע
לפי מלל החובות: כמון שמונה ולכת עבד ה' אלהיך וכל
בדי אכל שבר אפי אשר האדם זוכה בה ומתחייב בה כדי הכל
הנחמו הרע חייבה התורה לו אכל שבר כלל החובות שהנחמו
עלה: ועל כאו אט שמה אלו ית ואין צורך אעלות או תשובה:
רמזי שכל אדם חטא ועון כמון אשר שוכה ילחל עבד ה' אלהיך
ט כלת בענין: שא מתחייב בתשובה אפי כשוק העין:
והערת התשובה היא עבד החסד או עבד החיוב אשר ומתוך
ארכי דרכים יתעורר האדם בענין התשובה: האחד אשר
יהיה לאדם אחר יוכיחה בענין אשר כמות הענין הוא נמצא
כידו: צריך אעלות תשובה אמעלה: השט אשר יראה חכרו
נדבך כסודים צריך אכל כמעלה וא יתן מעלה דומים אמעלה
אורח האיש הנכח: ואם יהיו דומים צריך אעלות תשובה וכל
ענין אמחטן זכ: כלימה דרבי האיש הנכח אמעלה חולק
אכל אשר יהיו עבד חולק אכלה ליהו ייסורי אבה: אלה אשר

יראה ליהבא עליו ההערה בדבור צדיק אעלות תשובה
עו ויטור צדיק אעלות תשובה אחור מאעלה הרע ליהב
עלה אהנא מן הנחול: כמו אדבר כי באחת ידבר אל ובלתי אלא
לוריה: ואינו מדין הקוץ אלה הוכיח הרע עד לשוב כי זה
הסרה אעלעם כלאומה אחטא ואשוב: ואם יצדיק הליה עליו
אמר החכם כי זה אינו אהרבות עמים כמו שאין חוק אלה אלא
ילמד החייתר עד זמן פכרנותו אם ידע כי ישוב ויכתיב:
ועל התשובה כרצונה יל לנס עלר פנים: האחד שאמרת
התשובה כוא העקומה הכל היא העזובה: הן ללתיא: הדי
הכנתר עם כל הנאיה: הן הודויה הן ליהיה עם התשובה
הנאו מה להתנתה חטאה מחוק פקדן כזמן לנת המעל
עיס וערה נבאר ככטוי לפחותן כנאמה וכלאמה פריס לפימ
הן לא יאחר התשובה כלאמר אחטא ואשוב: הק' ליעצק החע
אכתינו היל לא יעלה כדמותי: העליה לנתק עלן לא יעלה
פער אחרת: היא ליעלה התשובה על אמת הפול הנא הרע:
הכל אעלות התשובה יפני ליה חובה כדן כל מצות עלה:
א התשובה אל הפול מה שיתחייב ממנו כיה דין דן מה שהא חלו
כדי למוס כי הוא לבד יודע את אבות בני הודו: אהנה
לערי התשובה פתחים לאל אלה כלע תשובה ליה ליתחול
היה על נאמק ולתה אהם שללאו סבר על שניתן מצות עלה:
וער התשובה אלא כאתר אל פיה מה שאמח לזולתו: להם
חלוקים אך ליהיה אף תמנה למאמם יהיה אפי חוק המדברות
אפי חוק המצות ואפי מעשה: אכל נלעך התשובה כלם נכנסים
כמו שאמר וילך אל ה' ויפתחהו ואללן וסון שהאדם אינו יודע
עממות צדיק ליקה בתשובה אלא יפנהו עת המותה
ואך כלל שובה: אכל צדיק קדם אכן אעלות תשובה וקנות
מעלים טובים ועו התשובה כמלומה תלה מען נאולתו
כאומה ולכת עד ה' אלהיך ושערת במעון: ולך ה' אלהיך את
שטרך ורחמי: וצדיק האדם ליהיה תדיך בתשובה ליכפע
תאותו אפס על אמנו הרע כי אינו ממשן במעשן לא ילכה
מה שצדקתו כהם תשובה ולמה ממון השלום וממון
הנדכאים ליהיה כבוד הליה לונן כל מהא תפלה ככעל
כמו אמר הנבא כי כה אמר ה' ואלא לונן עד ונדח שאל
מחם ונדח אלסון ואת דכא ושלח חת והשילח ליתכוחה עולה:
צדק קידר קלית אחת עשיתו זה כה ערת זה הפסוק
להקדמתו כפרת הקודם והוא פסוק כי כה אמר

הכל

כס גנלם לוכן עז וקדו שמו : עם מה שסמוך לפי האחרון
 שהוא באמת העדה חלובה בטוב ענינה וחליבות רחוקות
 ונאמר כי קדו זה הפסוק אמר סוף פסוק דרך היומו מפלו
 מדבר עמי : אחרי שהכוח בתוכחות נמשך צד מחמת על
 גרע יעקב אז הנחם יצא בפירות רח' הערה כדרך חלובה
 ע' כפיו וחזין : וענין אמרו סוף סוף חלובה אמר החוסר
 ב' יחול ארץ ויהי הר קדש : כאלו העו אמר הלכה וכפיו
 העיה אמ' שלא בענין חלובה : וכבר ידעת איום הנכאים
 כזה באמת ודמיון מילך אצלו : ואמר סוף לענין זאת חגורת
 מסלה ונראה המסלה מסלה אפני היא סוף חלובה
 שמי אפני לא יוכל העבר לעבור ואמר סוף סוף לט פלמיס
 ותן לט הדרכים : דרך העולם הזה ודרך העולם הבא
 אשר לציון לעהם ילם הקדש : ואלפי דעת האומה שאלה
 שניהם טלויס כאלה סוף האתר והפכס כאלה השבת כסין
 ואי אור כי הוא דרך אז סוף : מוכר יאמר סוף ואמר סוף
 המסלה וכסו סוף למסלה אחרת ואמר פס דרך הווד דרך שישות
 ראשן אצמי : ופני ראשן ואככי פנת הכת : וכאלו אמר
 הם דרך שלטן בהועטה על אור סוף הנדמה : ויש אכרס
 והסיה אצמי הרעה ונתת אצמי טובות מיושקות אנוס
 העולם : ואמר היומו מפלו מדבר עמי רומע על אור סוף
 השני : הערה ונתב העהק שהוא שישות אחרון שראויים
 אכתי כקסו : שלא שקא עמי אפני לזם יכנה אשיות
 ראשן : שאלו שזכה בשמות אחרון כי אחרת לטכנס ראשן
 שאי יתעב בשמות אחרון : אלונס מפלו ולו הסיר
 האמות הכוזבות אנוס : אמות אמות שהוא קום
 העהק : וכא אכר עתה תכלית חלובה ואיכותה :
 ובתחלה כזה האלה התכלית ואח' אכר איכותה כאלו איכר
 התכלית מה צורך בכאור האיכות עכ' כאלה התכלית קדש
 ואמר כי כזה אמר קסו ושלם ועצם אלו האמות טכא שאלה
 הם פועל אמת עומד ויש איתם הלכו ויתם הקוממת אל השם :
 ואלה שלם האלם אנו ותמה קמא לקח על ס' דמנה
 יתן שלם : ואלה שלם יתב עיונה אמות קסו ויתם אלו
 השמות אן ית' בעונה לפנים אחרים כי קפי יתם אלו
 הפעולות אן ית' ותמה השית אמת בפעולה ההיא :
 ועכ' אמר קסו ושלם וכתיב שרצה אכר השית
 נמצא כסו חוק העולם העיון האמצעי והלפני תכל

אמר

החן העליון והאמצעי תחלה אכתובה תאורו בעולם האמצעי
באורו לם ואחר תאורו בעולם העליון באורו שלם והעלה כזה
בעבור שמיצאנה היתה בתחלה נקשרת מעולם האמצעי לעולם
לסבת העצרת התלויה בעבור כלל הסתרה הגופנית מאנוכאן
ליתכאף ויהיה יחס מותרים לעולם האמצעי: ויחס מותר שלם
לעולם העליון: אבעבור שהלמים מתנועעים מתנו דברא לילא מתנו
מקרה התמורה כי אע"פ שהיא מניעם לא יתנועע אלא שכן
עד לא יתקעץ כהניען איתן וקמה פליאות זה האומר איתן
כחלת כח היתר שמתן או עומן בעבור התדקוק מתנו:
זוהי מלך שלם שהוא כנגד עולם העליון שלשמה לתי בעבור
נכבדת או ית: ובעבור שלשמה לוי איתן נדול שמו לא לעצמו
תחס כילא: שני או כי הוא שלם בתכלית שיתרן ית ויעל איתן
ונדול שמו: וזאת שמו פירוש עצמו כמו וצמחן או ית שמו:
והנה לט התארוך על ט התארוך התודמים ואחר כח
אכאף העצמים שמצדס נתיחס כאלו השמה ואמר מלום
ונדול זולמן: זאת מקם רמז אל השמים כמו למתן קלוק
בארוזים: ושלם ופירש כל צמחון ונדול רמז אל העולם העליון
כמו שמתן אע"פ מתן אחד נדול: ואם לזו יהיו זולו השמות
מיוחסים ואלו העצמים מהטעם אוי וצות דכדכא ולסל
לזו: אע"פ תכלית הכוונה לזו כלם שמה שכן בהכר
לבוהים כן אע"פ כללם לפיכך כלים באיתן וצות דכדכא ולסל
כוח: ואלו הם לט מין הצדיקים: הדכא הוא מן שפכע
חדים ומכניע אותם אנשמה העליונה: ואם הוא השמות
מצופים אנשמה העליונה וכלל אלן לט הדדים לזו חכמת
הנשמה עם התוהפ להם גדר הזרם מכניע שמה לט
העצמים באים מחתרת הלכס התודמים ונקשרים אלן
כאלו אם אע"פ שכן בהם לזו כאלו הנבזהים ונמצאי מטה
לזו מן הזרם חלקם נקשרים בהם הנה אע"פ שכן נמצאי
מטה ומשנה בהם והנדלים הדכא מן הלכל כמו להנדלים
מחוס מן נדול שהדכא הנדלים שטקלין חדים מצד הערת
אע"פ הלכל האחרון בעבור לכוח כמורה ועכ"פ
שמה עם אנשמה העליונה היא מחלק המאצבים ואחריו
שמה שכן בהם כדוע שמה אע"פ איתן חתם ושלמות
כמו שמתן להתוות כוח שלים ולהחיות בה נדכאים: והחיות
וא החיות

על החיות נשמות שיעלית להם נקום העוהו והערהב: אצל הם
 שיתקיימו כלם בעולמים והקדים עתה הלפל מן הדכאן כי
 מעלת להלמה תהיה מחוקרת עלן כלל מחיצה מבזאת
 וכן אמר החיות מוח שלים ואל: והיער עלה לאמר לוח ולל
 ולתהם הם שמות הכל החקנת: וייחסה כלל מוח מקני
 שיהיה אוו עמ השמה העיונה וייחסה דכא כלל מוח
 שיהיה אוו אטקעיס הנכסנים ותהיה מוח החיות מכללת
 עב ושמות אנע עלית: ונדבם שיאמר ושלמות וועלית
 באומר איכות התלובה אלף היא מלית הכל
 החיונית אלל ממנה תהיה הסכה בצורך התלובה
 נכחו אמר איך אנע מערס בעטן התלובה כלל ועולמ
 אריב ולא אנה אנצוף רצה בגה איכות הכל הכל
 ואכסה ומה כולל הכל בעטן איכות הכל הכל
 החיונית דן בעבור שכל יוכל להתקיים מן האדם לאקום
 העוהו כמו לבאר החכס בן עשרא לנה היה דרך בעולם
 נדבם אברהם אער לנה בעולם השמות וזה מסכס
 אלוונתן לבאקני: כי אחרי לנהל אדם קמאשון מנקען
 והכסיד החוק העיון להונו נקום השמה וויח ונקום העוהו
 שהוא נקום הכל החיונית ולה הספין אמות העולם: אבל
 ילחל לזכן בעולם העוהו אמר אמר באמתו ושלמות אנע
 עלית: כמון שלמותו אמר אמר הכיסו מכלול מדבר
 עמי שלמותו הם תבליט שלמות הזוטלי מצד השמה
 העיונה והם מלפן לאל ית בעולם הלפל ועל הספין
 בעטן איכות התלובה במאמר החיות מוח שלים ואל:
 אמר כלל ועולם אפיב ולא אנה אנצוף: ושלח ריב
 מלמעט מעט דברים והוא כומן לעמי לטבעו חדים
 למי יצוף גור עליו שלן אטען אמר יצוף מדבר הולך
 שלל שא יוכל אכנס את יצון עכ אמר כלל ועולם אפיב:
 זמיר ולא אנה אנצוף: עונה על כלל מוח לטבעו נמוכס
 ואין יצמו מתבקר עליו אמר עלל מעלן לא אנצוף עליו: ובא
 אלל הם זכות אמר וא אפיב ועולם ולא אנצוף אנה עמ
 מין האדם כי מוח מלפן יעטוף והנה כאל הסכה
 הרבאיתו למכאן העיר בעטן התלובה אברהם

כי כיה אהיה עם ונשא כגון אמר אפני מה אנת מעורר בענין
 התשובה אבתי אפי דרכי התשובה אפני להאדם הוא המלבן
 שאו בעולם השלם ואחרי כזה אבא סבת איכותה באמרו
 כי אז אעלה ארוב ונא אבא אנצוף כרמי ואת: לו איר לא
 ארוב אעלה ולא אבא אנצוף: ופנה באות זה המאמר
 בעבור להכפרים שלו השמחת היות מעולם השלם ודיעות
 טענותיהם להארת בא הכתוב הזה ומה הענין למכור
 האמין להיות מלכה במצוי מטה והוא מוכר נאמן:
 והמעין בקחינת זה הענין יסוף כל טענות החולקים
 בענין מעט אפלט השמחת היות מעולם קפול שהיא פלג
 מורחם האמרת: וזה מה שדעתי שחזקו אבא בהערתה
 הפסוק ובחליבות ראיותיו: היותו ומעט יזכנו במה
 להבטיחני ענין כפיצין והסירות את אב האכן מקלחכס
 ונתתי לכם אב כל: למהיה הבטחתי בקבאת ידיעת
 ויתקיים עיני אמר ולא יאמר עוד איל את מחין ואיל את
 מעשה אמר דעו את ה' כי כאל ידעו אותי ומעשה
 ועד גדול שיהיו כל ישראל חכמים בלכה חיי העולם
 הכאני אמר וכן יהי רצון:

ויתברך ויתעלה שמו אשר בעשרת חבדתו: וכלועת
 סמכותו: וגם כן השמחתו: כייחודו וכלאו יתעלה:
 ושבחו ותהלתו אל יכלה וצטן פתחו הסמחה ואחריה
 עלה וסימן דיה סביב: ונשא בלגת חמלת אופים
 ומאה ושלף אפרט וסימן וכן יעשה על יחלם: נצח
 סוף אמר וכן יהי רצון: בריך רחמנא דסייעני
 מהתחלת עד כאן: אבאך נתן איעף בחולצין אונטם:
 זה שאל החבר והמסייטנצלה ונתה

לחם מטבל אמל בניה ושמה: להבן סוד יסוד תורה ינחה:
 אלו ספר אשר חכה ומחמת: בחותמין לנת הין סדולה:
 אכל עניי חכמה אלהיה: והחיות בטב לכה בחמה:
 אנוס אכר תלית אדעה: והוא ידריך דרך ישהי:
 אאמל

לאמנם דרכך נכח אדני : והוא י היה לך מעון וסגולה :
 להכנס בעדן אל הים : בסוד יראה ה' היו עהורה :
 ותלעך ידך בן בן ותקח : פרי חיים בכל ההוד והדמה :
 ותאכלהו ואז תחיה לעולם : למע מלכל אטל ביהושעיה :
 זכה תם ושלום : לכה אלו בוכא עולם :

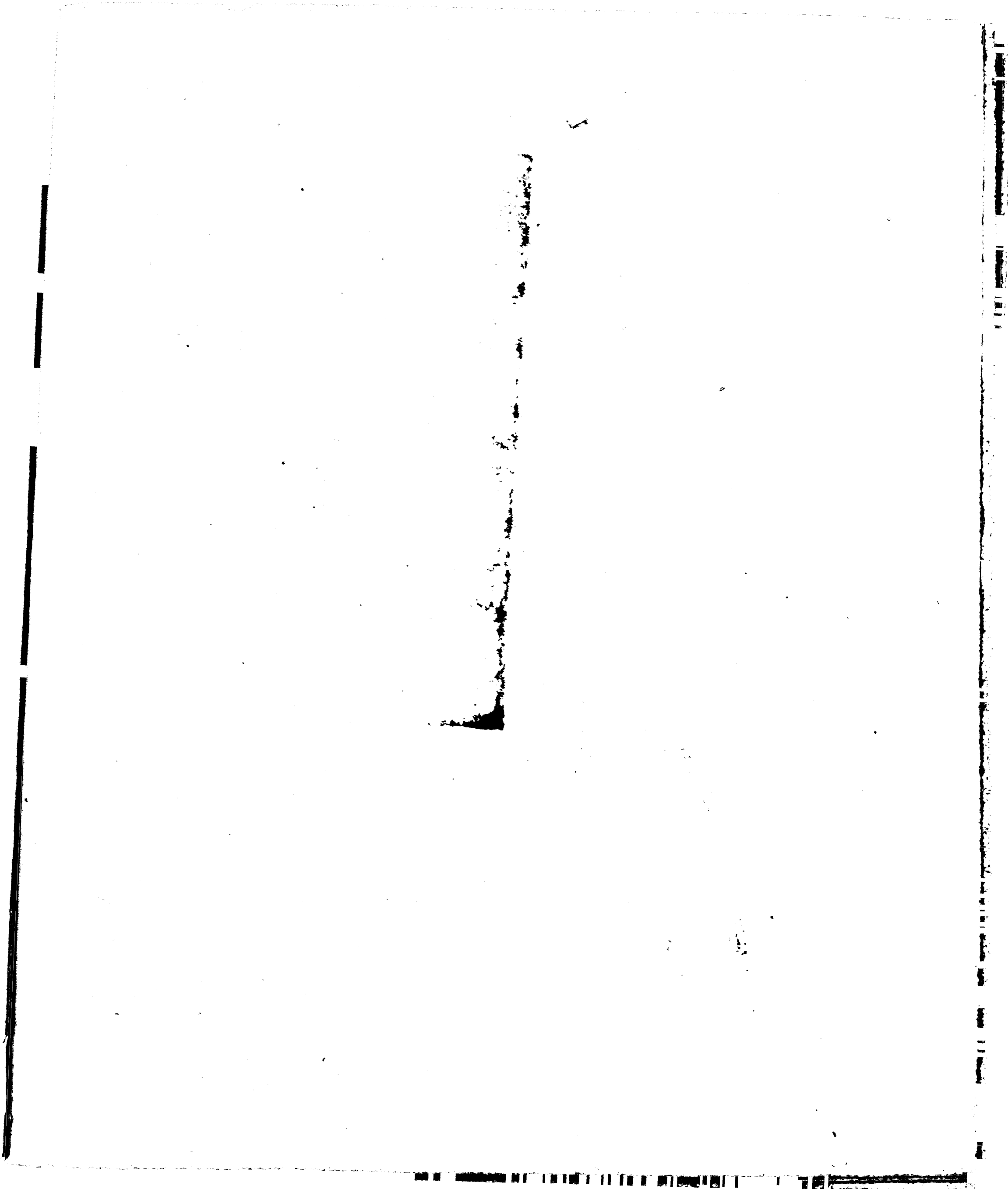
זכעזרת אל אחד מאין לך : מערת חן לך : מדריך עין חיים ^{לחברו}
 איהי הכי נב סב אפנדולפולן בן אליהו ז"ל :

החלק לך מזכרון הסמוכים מכל ספרים אנה מביאם
 הכי ז"ל בפרק ספרו הכיכל הזה לך חיים : וזה החלק יתן
 אלשה חוקים גדולים : והם : תורה : נבאים : כתובים :

ספר בראשית : והוא ספר מולן מחמלה ספר תורה :
 וט לעמיל קרולסון

כראשית במולחם סדר אל פרקיב' ומחז' את לך המאורות פרנס' :
 נזלה אדם בצאמן : כ' נב' וצד' ונ' : בגאם אלהים פרנס' : תדל' :
 הארץ כ' כב' : יארצו כ' כב' : תמצא בארץ לך : וידעו בדנת היס
 פתן כב' נסח' וצד' : בדמות אלהים כ' כב' : כיום ברונו אלהים
 לם : וילד בדמותן בצאמן כב' ונטי' וילמעו את קול ה' האלהים כב'

בינה איהן איהן עמי עמו

בעבור

כי עזרת ית' החובה לכח בשמיחה. נמשכו לדבור בהקדמה: אחל
לדעת פירושים על העצת ההקדמה: של הרב רבינו אהרן ב"ר בראש
הקלף לחובה בסדר חוקי ראשון שלא התחיל לעבוד היות האדם פרט
הכללי ונמנה לפי הכלל וכתב ארנאו ורבנא החכם האלהי מזהיר יוסף
המשנה ל"ע נכרה שמואל הנק' יעאל וכו' הסגנון כלשם כד חכמה:
היות האדם פרט לחם הכללי. *קמח הצובה יוסף נכרה*
שמואל הנק' יעאל. עליו הדבור ה'

י"ה האדם כחכמה מורח הקדמה ומניח
גבו. ישאל נחמתי האמה אסף העין אנו עצמנו כדברי חכמת כ
כספיהם הנמצאים בה בגלות אלו כמאמרן התורה והורו וקבלו
המצוות כלן שאלמה ומה היא כ"י. הכלל הוא מצוות כלים
שכלים שמצוותם עליונה ושקבוצת מאובחר ואיונה משלם ומחוקק
ומשולל מכל הדבור ולפי ועליוהם נאמר שרפים שפדקים אמעל:
שהם נתיימים נבחים נאמר ובעהן וכנפיחן כדבור שאלמה: הכל
השם כמצוות הוא מצאנו נשאר ופחותה בעצמה ראשונה והיא מצוות
כה כלה מצדדים שהם פחותה הדבורים כלפינו כמאמרם ובעהן
ותשונתם אמעל ועדוהן הדבורים: יען כן נאמר המורה מצא
שכל חיה לתינה: הכלל הג' הוא בעובת כ"י החלוטות והיא מצוות
האדם נשאו המצב נקול הנחה ועדוהן אנו חמרו המוכן לנבל צורת
השכלית שבה היה מה שהוא ל"י ח' מפעל מדבר ומשכל: הדבור והכלל
הם חלק האלוהות **א** אכן נמצא האדם פרט השם כלים ל"י א' אשורף
בחלק העברי אכה אלוהים ושליו האוהת נופטות בהגנה ובדל והוא זה
ימשלו חיו האינטימי. בחלקו השכלי הוא אשורף אלוהים הכלל אורח השכלית
דן הם כלים משכלים נתיימים אדם הוא ישף אחר צורת השכלית
ויתחנה על שרש האמוזים השכליים יהיו חיו חיים אוישים ויהיה
השאלה מהו אחר אור גופו כי הדבור האלהי ל"י משל אלוהי יעלה
הנולד ועקרוב ונקבל נשאר מהמותו ל"י כדאומר: וא"י הדבורים אורח
כיצדו וחייו בעברי: כהיותו כלל שלי. במצונו ע"כ הוא צריך בעתות
קצובות לכל משעלן ל"י אחר שאינו יכול לעמוד על הכונה א' בהשכלותו
השכליים **ב** השם הוא כש"י ועל כדון היה טבע השלמה
אשרת כחיים האנושיים כי הם הצלחת הראשונה אכן בעתות מה
בעד ספון חיו האינטימי כי הם הצלחת הראשונה אכן בעתות מה
ל"י אשורף אמעל ככל יומן צריך להתחנך להספיק צרכיו: א' קטוב
אפי האלוהים משל ימנו ל"י חקקים ח' ישעף למצוות טרפו והצלחתו:
וח' ישעף אמעל שכלו ועבודתו: וח' ישעף השקט גופו אחריותו
לשכל הדין וליחיותו: להתחלות כ"י כדון אשורף: אשורף
כ"י א' תצוה אד' ואז משכל: ישנה א' ימותו: שאלה אז אלהת:
אכן העולם קבועות למולדתו ולהעדרו: לא ואיכלא בעיטו שלמה
היות האדם ל' השקט והמשך לעצמנו דכ"י באישועו אן ליעור

ויראות של השירל בשום זמן. הלא תחלה מאמר נכבד באורך
 אין זמן צורך החומר לא האלקים להם שלמים עינים הנכבדים
 מלשמות ולכן מורך שגברה בהם צארה לרפא צומדים יאל:
 ונתת לך מהבית בן הצומדים האלה שצד נזק שלמותם ונקמותם
 מהרבה מה אין בהם שום חולץ ופיתון לא כצדם ולא כצדכ
 למען המורא מכוסים מכל צד. למען של כביסם לכל. והעלה
 ידעה ומהורא צאה לקרא. ונראו לקיים מהר דינוה בעד ובכח
 מן נדמה: צדכ מהו להעל ולקנות שכלו שהוא הוא: אין
 האדם יבקע להעמיד מנהגו. כלל מן נהר אמנו הנחב איו:
 אכאלה ולכן להכין צרכין כלומר ואך שיש צורך כח ופולחן הכין כל
 צרכין המתחייבים לו מצד היות אדם. מי אמעל לקיים הצלחה
 ועומד חייב המיטיב כחי לעשה. בן חייב לעמוד לעזרת כלם
 אלבין ענה מעלה העלל העפרד: אלה בן בצבתי יאמר גם
 ומספר ויתחן בן ירכה וכן יפחה. ואלה עמדה כאוכן ילות
 והתאזר הביות והעומד כגליל ונתת מאלף בן המדק שהוא אונה
 השלים וכן חוב והכלה הוא לאדם מצד חלק השכל היות בחימה
 והערך ועומד נפשו וסבת התקנה אלהן לשהת ולכרך בשמן נהר
 בל צורך הכא בשלם ה' להכא באבכה ויראך שם ה' לצבד
 הוא כחוק לא הכא כדור שאל ובחלכה מצוה. וכן אמר הרב
 להרבה מה שישל הנפוד ודעה שכמה יערך האיש הישראלי
 וקען שכלו במעלה תבוא אז הוא יעל ההשפעה מן השכל הפועל
 והשכל בן צורך השכל דעבד אל השכל אשר במו הוא ערך האור
 אל הראות. וזה כן כמו שאור בן השל. הנכבד ישיט שלטן אשר
 האורה מהיות כח בהצדד האור בן השל. כפועל זהו אמרו אלי הוא ושלמה
 אשר היא כח במו באורו וזהו שכל כפועל זהו אמרו אלי הוא ושלמה
 שדי תכנסת. ואין דעה כי ערך מענה חיים כבא: כי באור השל
 איתן מעולם השכל שהוא החיים והעולם הנצחי נראה אלה מושלמות
 והאור השכלי שהוא השמות האישית לכן יזה אמר הפייט בפיוט ולכח
 כדי להצדק שכל בעלל למעפעע יאיר אוריהו: ועכ נהן הדבור
 אמרתיים אדם שמש יולחן ויזחן מאסכות מהפך מקוולט
 בטהרן תבוא נעה יבוא לשלמה מה הדי שאר תהבול בשלמה
 ותבואת מנדשהאם אינו כדאי לעמוד ולקרב בנותן באולסכות כבדות
 ואלהיות בשלמה בעל הטדנות הנפיות: קעל כ' יש סבה מהחן
 העם קול האלכל לא ילמע: ה' ואמנם אס לא היה סבה א' מהחן
 הקרהרים בעולם הכלה אמר כלים המלחמים אדבון לכלי נצח
 שאל המדפנים כסילותם ההעדר עז ועזרת עקלי אמרת
 כשהם כסלף ולא ידעו כי כפולס האל כי הדכות מאמם יצאם
 מהאספין אל האטרוד כמו לעוצם ההתקלות בו יוצא אות
 האדם למשלוט והחיים אפוד גדעה ומעוט חוק הנפל.
 איתם יודעים לעלות אלה כעה בארם לשמיע בעל מדדה לכן

כדי לחנך את אדם אל המעשה השלם הנה מבינים החכמים
עצמם את פנה ומעשים כל פרט הדברים בעבודתם
ומשפיעים על עריכות בעלמם לנפש קטנה מיונים
אל האגון ומשפיעים השכל והנפש כדי לאדם ולמנוח אל האגון
מבשר אטומי השכל עצמי העין כחמה כדי שאולי זה הצפון
אם מפיח אומפי הקלפלים יעורר את אלו העורים לנשוא
ידיעה מה בעין השכל וזה מצד הרוב מבינים יחד כחל
האומי שהוא השמות הרבניות בצורה האחרונה שליו
צורת היהודיות המשמרת את הצורה האנושית שהוא
השכל והדבור האנושי היום פרט הכלים ואם לא היה
לחכמים זו הפכה ודאי לא היה עלם נשמת בתפלה ולא
היו מפורדים גוף עצמם בשום זמן מרבות האלה במודים
מלובחים כי המושל הוא המדבר לאהלי אך האלה
מדתו יתן הוא המדבר אין שקפעה לכולה כלפיה מים
תבסחו. אמתם גם זו הסכה לחכמים וסכה מיונה בעלם
גם במאמר חכמי הנראים נצלה כי האצות האנושיות אשים
גבולים ללבוש כי ילויים בהם מאמר מנהלן זכות עצמי
לכבוד יענה מורה: אלא יצפה כי מורה אל המורה מקלם
אין כלה לסודות עצומים אין כלה לתקן ההמח וכל
העצמים על זה הדבר: בורה אשר משלם לך יוצא עובד כי
כן מורה החרטה לצאת כי עם היותה חכמה יעני לא
אכפה פיה כראשיתה באזהרות ומצות שעליות העורח
והפזר אך התחלה בלשון רכה בספורים השמעת לזעם
ואמרה לברואה למים ואין היתה בעד האדם שהכל היום
פרט הבליים: אלה הארצות עדי היה חלם בזכרה ועבר
מצומ אלה אכל מעין הדברים והעל נהמה כבדאמ ונהר
מחמאמה שטנר וילך הוך ונהל גם הוא גם גרמו אחריו לר
כי השקות כל בשר את דרכו ל האדמה עד לבסחו ונחן
ממה אמנם טח כהיום יחיד צדין בדורות ונאמע
וממנו הושרת העלם עד כי ברבות ובפירות גרען אחרון
כמוכן נפרדו לוייהם ולשנותם אעפ"כ הונדח במדות
ונמאסים וכלכע מצות הנותן קדם ונמאם אדם היותהם
גדרי הנהגות אלו שרה נפלא האמין כאלוה והתקבל כדי
כאמן אמנתם לזלזלה שמש צדקה האור הנמו אלא אברהם
אע"פ ומה שצדק מן הכונה האלהית אדם אכבו האשון
הנה זה אכבו האחרון תע ויסד והליכ העשרה יושנה
והאמין כה וילך ומסע וינראל אברהם כלם ה אל עלם:
אין גם דבם הש"ס אע"פ ואמנת ה ובנה נערא אלהיות
ולפי שצה את גרען אשמה דרך ה אחרון ולכן זכו היותם
מוסלים מכל העמים המונהגים בעמאסייהם המונחים
מחכמים

מחכמהם בארצותם אנוייהם והנבוא בשלפנים יתקיים צדיקים
 והנהגות ישרה בצור אלהים חיים מצויותם לכהן עלו לומר - הם
 ארש כל המחת וזם היוק זאת המרה אל בית מצויות
 מחכמתו יתל הנה עכפ לא אכפה פיה כרתורה וקעצוים
 האדם האצות הטענות פזק מאון או יענה העלן והכריתו
 אעשותם אך החכמה ארת פתאים ערמה והתחילה בספורים
 כהשלמות העטעם כדי להראי לאם יחידלה או רכס
 עלן עטעם מעטם והעצה והם עגלם ומו לדרך כדרך
 השכל נאהב או יתל כנה ולסקוועבר ואכרהם המיוחדים של
 יתל שמחיהם כפיהם ירצו סלה והראמץ יצחן יעקב וישאלו
 כלו זרע אמת ומלם יסרד נחם זרע קל מצבולן אחרי
 הרבה והתלכן והצדף השלמות האין הושמאו וצחף השלמה
 עליהם דבר חלה קצר בעטעקדמלסן הנפלא במעלה בעטו
 הרואו אעטעם מופאים ימוע השלמה ואהכ צורה בעטן קדכות
 והנהיגם אעט לאע והנהגה מיונרת ומאמרת במחונת האדע
 האלה ובחונת קדכיים ערעטם אדם אכן הנבוא אורים בסדור
 מאמר להתעלם ארבי מחאק-גופם ודוע תכונה נפלא
 והזהירם מאמלים אסורים ומגופים אסורים ומאנריתם מתיאדים
 מעט מותרות העלן ואהכ סדרה אורם כחעטם אפואים
 והנבוא על מכותם עליהם אהיה הוא יתל והל הצטרפות
 מולשרת ברצונן יתל וסדרה מחעבים אמרבת האטה כ
 במותרות אפס הכבוד כדי אהיה ~~לכל~~ יתל אדם כלו פירון
 מהם ובא הדרך גם חעה כהאמץ כהם אמרות הטול
 יתל שהם עמה וכבוד אכן כראת ה הדריכו עצמם בעצות
 וכטעמת אעט הפרסום כדי ארסך אב הכריות וכדי ארצת
 אהבת וימרת השילת כנפלאם כל אפי אפשמא אלתן
 תמצא העולות חלם ונליאת ידם ולעיוחה כפים ופריערת
 יד ונליאת עינים וכפיתת ראל והלרתקואה וכריעה וכרועה
 ולארר הנאום כהעלה כי הם נרמזים בדברי הנבואים
 וכל ז'ה לראות הסון העם ליתל קכלל אימתי ~~בפני~~ כהכני
 הפילות העדרי ויורק כטעות קעט ליתן נזעק וכל מיני ~~בסוף~~
 עיון ומאמר החכס קלם אחיע דונק על קווח לט עלן קל חכמים
 יתלי אלהים אנלי אמת כי האה ראו מעלה ה ונפלאותן והם
 אמבראשונה יארה מערכת והלונתן אמרבת הדבר החטע הכלו
 שמוא שמון של הדבר הפעמי שמוא השכל כי דחמא אכא כפי ולכרמי ימצא
 אדם נעור מן השכל ובהוצא דברי פין מאו אכן לשפוך נפלאות
 עינו והתחולו יתל דן שאינו יודע איך יסדר השלם ויעחך והלונתו
 יתל אה כחמא אמרן לא מהו סכח אל תכלת הדרתה אף עתה
 הרעלה חייב המהפיל עוהיה ליתן עוה עיף פין וכדברי
 מאת אכ ענה על השכל כי אמנם האהבה השומה והאמרת
 נמצאת בלע הדואים כן התפלה כהשלמות במין הדברים

גם הכנה שלם הא העולה או בשיראנה בעל לעור בעמוד ולזה
אמר תפלה באו כונה קולך באו נשמה אדם כי בנתו לך חכמה
ראוי שתהא מושג כפרו באמר חכמה כי תדעו חוכך כפי כל שכן
לפי כוונת היוצא ועד כשתרי הלב יראה צוהר נעים ומיוחדת
ישאל (הוא דעה) אלה שלמה כתב דע אלה אלה אצרך וכלוח
ככל דודש ה' ויסם אתך ואהיה כמות אלה שמה כפי הנהיגיה
כעבור ה' כהיוף בע' ש' אה דוד אצרך הנהגו כנה ובעל כמורה
ועל אה השעך בהפאת חכמה שחכמה אכל האדם כהנהיה
יראף אחטוא נצחית מחכמה כי אז חכמה הנהיגים אכר ואם
חכמה הנהיגה חכמה מאעשה הטובים הנהיגה הובל נוס כלי אין
המדריך עני אה האעלף אדם הנהגו הנהיגה לישאל אף צדק
ליהיה אף אדם ואז יניח אף יצונו העוק שיצד י בעבור אה אהיה
לו לזכר והוא יהיה לעלף ואה אהיקו וזהו אדם הנהיגו יצטרך
אזני ואם כדורך הרכה הנהיגה הקפנה באחרונה אף באחרונה
שהחל והעצב יתוא אמן אעבור על אהין תורת ואהחמה הנה
הנהיגו אהיוסף בקיים האליים והנהיגה נפתח בקיים אהיגים
שהם הגנה ועל והוארה ככל חיה השנה וכנה יצטרך אהר האלה
הנהיגה באה הנהיגה דנה חכמה אלה תפלה טוב אף יתן עשיו
ויצו כמרומים ולכן כדכרי העולם הנהיגה הלא ידע כל מעלל שאם
ישלם אדם שום מלאכה ואף כוונתו לעם אעלף לישאל אף אף
חרצו חכמה שלם כי ד' בתפלה אפעלות האדם: אף פעולה הכל
אף פעולה שחוק אף פעולה דנה אף פעולה טוב: כנה הנהיגה אהיה
האדם פעולה אלה לומר תפלה: אף הוא כשעלה פעולה תפלה
אמנה שישחק עלו הקורות: אף אה הנהיגה פעולה נהיגה טוב
ואהיגו סבה מאהיגה לא מאהיגו הנהיגה: אף הוא שיעלה תפלה
טוב וליהיגה הנהיגה הנהיגה: אף יעמוד כמלאכה אעלף כל צוהר
שלם נפרד: אהר הצעה יוסף אף כנה ראה יף אהיגה באהר החכם
אעלה השלם נפרד וכן אהחמה דמה שלם נפרד כי וזו הואשן עונה
על האדם שהם שלם כדעם נפרדים ונפלים אכל הרכה ושלם
האדם חמו והנה שלם אהר האשלם לבו ואשלם גלה האשלם אף כי
האשלם הוא נפל הדקדוק והאשלם הוא הזכר האשין והשלם הוא
יושר מעליהם וכן כדעם נאלינוס כי יחס שלם כמשל וכלאשלם כחס
הנהיגה ההכאה כמכה וכמכה וכחס האנה בלוח ולוח והענין
נהיגה שלם להכאה היא גלהיגה אהמכה והמכה לא שיהא שיהיה
בינהיגה שיהיה אהמכה ואהיגה כמכה: אף האנה שיהיה
אהיגה ונהיגה בלוח וכן השלם אהשלם באשלם ולא אה שיהיה
האדם אף הושך והנהיגו האשין והניגה אה שלם הנהיגה נהיגה
שהנהיגה האדם וזו דמה שלם נפרד כי האהר הוא שלם כעצמו
וכשפיתו ונהיגה נהיגה אשלם אשלם אהיגה אה שלם הנהיגה הוא
איהיגו אשלם אשלם כדעם כי צדק הוא הנהיגה נהיגה אהיגה
הוא הנהיגה ונהיגה באשלם אהיגה אהיגה והנהיגה אהיגה
אנהיגה

מנעוהו בלבבו כלאו ימים נעם ואוועניס נקרא גילוי ובעל הלאו
גדול מאין נקרא האיש ובהעלותו אדם נקנה שכלו אבוסף לנה שירא
נפשו בהתחלה החכמה יקרא האיש חלקי וכמאזן בחזקת החכמה
בהתפלסוף בחכמה התורה והגות יקרא חכם אוסמך ואם
תעדרהו דוח ה' ה' ויוכל כוח הנפש ויוכל לנבואה אז יקרא
באוסמך נאצל והנה מצאנו דאין כלל האדם לפי נשנו בשלמות
וטוב התכליות יולס ויכן להתחזק אל השכל העליון מה שאין כן באחר
בהיות הוא של כעבודת הנפש יליהם ולא התפלג וכן אומרים
האסמכתא במאמר בנרוב אנזל אזור זה עבודה האקאטיס ולא פט
כל הניס אוסמך אמר לן התלמוד: לבט אדם מהפליס וסבר
בארנו את התפלה ועל ה' בהצעה ובנה הכרענו יפה להתפלה
היא דמות של עבוד והיא מאכזה ובהיות לן האלק נולאה בלזמה
פניס דפיס ומקלס הקצת הנה כהפלה אלהות ורתי אפיה
הא התכונה ה' ק'ס מאכזה קאין אקרי היותה יצון אלה כנרא
ונראתס אור והלכתי והר סלתיס אלי ולמעתי אלי כס: ואמר
הלחכס זכה רשעים ומכזה ורפלי יוליס דצונן: כדפדלסונו
בהצעה להתכונה ה' ללס מאכזה כולל עבודה ומלכה להתפלג
זושה אורה קאזס בסדרן לבחן כפי תאומ או חרקה וקעלסבן
ולוכז כה אלהו והנה אמר לא יהי לללן לללס טוכ לן לללס התחל
כה ה' המלאכה רכה (כאן כי רכה היא יכ האק ללן חסינות אקור
יהי הפועל עתל ו-כה משל דכה לומר: אלה וכל שמאמר
נכה חן סוכל פניס הא על יקרא דלפיטורה דז הנקרא יהי ה'
ל הפורקליטן חרובן הקזיר יולס לל אדם וכן הנטורן התפילן
כרשעל והל על קשבלאטוסי ויצח התרובחילס ולחן אדם במאמר
נ' וסן יעמוד על ישינה בהלפסן יצא רשע וכל וכן אמר האלק
כל הנקרא מחכיה יצון גדול אמר: ואמר חכס השכל והיצר כנכוריס
ילס דנרין אלהים ראשים להיות למתפלל לדעת אמרת כוללן
ואם שאלו וכו' ודעת במפת אמר כדנרין אמצאות האל היות
הען אק שלו נראה האש כן יבוערנו אומ אהאחר אל הנודס
ה' כדנרין את מציאות ויצרותן יל נדע אמרת האמצא
אורתס ל הוא יל מחויב האצאות שמיזי מציאותן האצא ומניס
כל כדנרין וזה עני ורכליה הדעה והכל האנוסי אדל אור
הכורא ואת התכלא וכן בעבס ון הכריאה שהוא יל כוראס והס
כדנרין: אשורין: הם הארון האשליס שבס אכס ולעל הואנכסל
ולא לעלה שירע אק ומה וכמה מה אכס כפתיקו האמו יהי ואל
יעבכס יתר אק יזהר בקדושתס לתאוד וסללו יל כעתיקון
וכענין הווי וכן אמר רבנן אהרן זה עצמו ככדנרין: נקדל ככל
מינ' ולכה והצדקת עליה: אחרון השלם קאפס אל היות
ה' ויצאת העלס ככחו יל: אהעדר והאין האוקט למציאותו וקוס
כהזס הגה אמרת סוף: שאינה צדיקה לתקן אס כמספר

ומלכל באמת צדקתו ית' אליהם ואז גם הוא ית' יתדע כדבר לא אדבר
לכל בא אחר ושמא ולאין אחריו היוצאים בהכרח נשאלת מפי בטלת
שהיא צדקת יחיד מדבר בעצמו ופנים יצואת כל שאלו חפיקים וצדקים
זה כזה ואחרי אלו אור יצאו קולותיו: קולותיו אלו והוא יכחש להם לא יאמר
למדת צדקתו ופיתו והוא ית' יחיד אהבתו לכל אומר וירצם ככל וישאל את
המלך טוב בעצמו והוא השמח הכלים בעצם וראשונה ואחריה הפרט
אשר כרצון אלו ואלו לכלי בטלת לחסן זה ליחבם יותר וזה ליעלית
ועלפי יותר וזה לחיה כלום חסן חסן ולא ישימה חרפתו כל וזה ליעלית
ואתבואתי רגל נאווה ואז הוא התכלה הפעולה השלמה להיות כשהוא
מחוצה: ומשם כבודה פרעית והסכמה סלית וזהו האורח באומר נדי
קאט תפלתו וק' היתר רצון לו בזה מצדד ומכון אלוים כרם חסדך
לכוא אעלה מהאמת עתה כן כי האמת הוא התרצותו ית' יחיד נורו
והחסד הוא התרצות ית' אלה לכהם ימצאו שיה התנועת לו ית'
הנכל ויתן הנוד ית' בשלמות אצל ליהא מצדד כחמך היתן הכלל
ולא ימצא בו יתן הנוד כחמו איהא כחמך נוסף ולא ימצא בו חלק הנכל
כזה וכלבה ובהקורם כשכחמו א' יצא חיד' חובתם זה לזה וזה לזה
זהו כי אם שמו זכרון בצדק ושלם במחויב: ואל תסלה כן אמר ית' ונראים
אמר והלכות והתפלתו אלו ושמעתי אלוים: קולותיו קולותיו ואלו
יחיד כחמך כחמך העוב ופיהר כחמך ויתחננו אלו כפי רצון
כפני צדקתו והתפלה לו חובה דחמך כחמך כחמך ה' הוא אעתי אעתי
אעתי אעתי כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך
החובה אשר תהיה לכל האדם לכל דבר. ישאל אשר יצו אעתי לכל ופיהר
כפיין אל הפיהר הזה ואמר השמע השמח חמך שפך וסלחתי וצוית ונתת
למי ככל דכתיב אשר תגדל את לבבך כי אמת לפיך יצו את לבבך כפי צדקתו:
הנה גם מדבר שלמה שחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך
הצדק ואם בעד זה שחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך כחמך
אז יעלה קולו להתפלל תפלה חובה המפורדת בסודו שהיא אומרת
גם מוכרתי שאלו לבורה קרב מכלל תפלתו להתפלל להנחה בחמך
וצורת החמה הנזכר האומרת אאמרתו הנזכרים אמן הנכבדים כדן
המורה: והתלה נצלה היא אומרת מדעת כל חכמה וטוב וזהו אמן
מכלל כח להתפלל באהרה ואם לשם היא דברי אלוים אך תפלת
חובה יותר שאר יותר קול הכלל כח להתפלל שדכרה גם יאמי
העבוד גם אהבנוה גם אמת הנדל ולקחט האשולט אהבנוה
יתן ולקונה זו עשה גם האלהי אלהיך נדח כחמך כל תפלת
הנצלה אלהיך עתה חמך הנדחן אסאיים מתפלת הצבור ש
לדחן צדקתו וצו לחברה כדך כלשון חמך אך אור באור כל
ענין ולשון כחמך עשה אה שלא התחמך כנה הראשונים
ואשאלו כל כחך אך כהראות אה אושר קבוצ אלוים כחמך
חזון תפלות נצרות וכחמך נאווה הן והתפלה כחך נדכה הוא
חובה כי תפלת חובה האומרת אאמרתו הנדולה היא יולדת
התפלה החובה ואינה עקרה אבל הן כעקרות אפוא כל יתן הסבת

דבר שיהיה וכו' ואי אפשר שיהיה כחומר וכו' אהפסוקים וכלן אחת
וכתובת של חמרים וכו' כשהתורה אמר כחומר לתבואה:
פסוק תבואתם היא נקלה ויהיה אשיר ותרפארת דת הנראות
על כל תבואת סאלתם יכ' כאלף צורת כל חי מדבר מתוורת כל
כנס/לז' של שהוא הדבור הפנאי להדבור החצוני הכלי הנהגים
צורת תבואתם בשני פעמים הפן הא' צורק מקרי' שהוא צורק ונאום
אלהי והל' צורק שלילי: לזה הצורה התקרי' ותבואתו הוא אמר אהבה
את האלף: את ה' אלףך תדעו אמת תצבורי לעבדתי את ה'
אלהיכם אשר אין הפסוקים הם סופים וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
כאשר אולי בסופתם גלויים יבואו הכללית עליהם אצל פרשת של
זה הפן הראשון שהוא צורק מקרי' תקרא כפי תבואתו עתה פאת
החוקי' הפן הל' אצורת תבואתו הוא צורק השל הנטע לבלתי
הישל וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
עבודתו לו ית' וכו' תבואתו החזרית והצורית ידבר שלטן
אלו העליון וכו' זה הדבור נמשך אחריו ואבולטו ית' צורק
אחתו אדע' תמן תבואתו כאילו אופן היא להערכת דבר
ואיזה הדברים הנדבקים לו ית' ואצלם: ומה נעבד הכונה בתבואה
מה הכונה אצלה שמיורה: לעריכסן אנטלן להתנדל אצד
והתחנות על שרש' אמונתו כו' ית' והתחכס נעלה כפי הכונה
כידעל אלהו' בשיעור שאין אמתו רשאים וכלן חוקי' הפקיעו
מידעמ' כלל או חלק אהיותו סלים כן עז התבואת אמת
הטבא כ' אום בואר ית' האלה השל וידעו אמת כ' כאלה
הפעל נאם ה': ואמר אין חטא ואין חטובה נגד ה': אמת האוכל
ברוך הנל אלהו' כ' זעלמי: אמת הטבא אכן ידעו ית'
אן כום אהוא כ' אכ הוא הדבור הנע' אמת להחכאים הנדבקים
האולאם בלצאם האצותן בסוד ה' אה הלל אידיעמ' ית' כפי
האמת דונק' וכו' אצד ב' כפי: הא' אמת האמת וכו' אצד
השיל' ועכ' אהקד' ב' לום: אמת אמת החכס הידעו תבואת
מה שדע' הוא של עיני' הנה זה האמת הנדע סע' קרת
שכוח האדע' אהיעו' יעלון שאין אמתם לבל אלו כ' של
ינע' בשיעור חו': אך אצל ג' בלא דע' נכל התלמיד
שכח' לו טוב ויורה הנכל הכללית השוכנת כדואה וכו' וכו'
אזם כ' אף שיהיה ודאי כאלו תבואתו תלכסמ' אמת שדבס
אזע' חופים ש' חכמותו אלהו' וכליותו אמתה כ' אמתה
לכן דע' חוב האצות אהלה כנה באך ומה שיוכל אמת
ואמתה נדע' אלהם כ' כפי ידיעמ' אמת ית' כן תהיה
עבודתו

עבודת וכו' הכל עבודת כן והיה התקבולת וכו' התקבולת
כן והיה תכלית כשרת שהוא מלאו מלאו. צדק חפצו אמנותו.
הנה העלה אנה שלם לא ידע האדם האמת לאו שלם אי
גאון היו. ואזה הוא הנצב שהוא אובדן. איכה היא עבודת וזה
היא התכלית המעלה או מעבודתו. און או אע כן רת גכה לבן
בצבונתו כי הכל פלולת ולוא והיה צדדית אומתו. אם קטנת
הקדושה גאה אמר ארז חרזו כזה והשויטן באומותינו על סודות
חוקים כראי אונן באעבה יקרו. הנפשוהכל הנטי. והאדע
האלה. והחפץ הליכבד יבועים. והכונה הראשונה ית ותרשאו.
ויסבן לכו תפלותיו כהנאיים יקרים ומלכותים ומיובים כי עלך
פירושם בבהר וכבר שהם יקרו האורה חזרה פולת שלם
האונן אמנותים. והוא תמא תנוטה. הרמן הא בצור
מתי אכצור שלם. מסך קרבן תחיל. ומסך זיחה ולענה
השא פירוש כום. קלן לבד הדבר הנה אמר גדל לטן
הראוי ככל הערפת חואר תכליתו. שזה כל לבדו אצלן
וכל כמות ואוצרות אמר גדל האוספים לבד העטן. ובסודות
נקלה מעורר חפץ האל אמרנו. (הרמן תב אמר הנבל
האמת שלם והיה כעבד דרך ארצות ואיר לרשע והפארתו
מסך תפלת אנה תב בחמתו כה אמרנו. יזון בלתי אה
תמן שהר אומ אמר תפלה המכון אלה האנל. תב השכל
יחן יצאן בהערכת לבדו שא יהיה חוצן וקום הדברים ולאו
יהיה שכו ולכוף כהאון. ולא קורא כעטר כעלוי ולא יהיה כפועל
אמור בהיצונו ופנימו באמור הנכא כחצו הקכו קסירורו
מעליכם. תמן חמי כונה והתעורר טוב וכן של האמת
ותכלת וקשית אופנה וליהיה מוכע כהילות התפלה ויחן
כשכלו וידל יחם כי כל תנועה רצונה או אמנות הנה היא
מושלמת כה גבולות הנבל האל הוא שמתקיים סדד הדבר ונת
זה שמתן והיא בהסכמה נצבה בדבר הנבל הכל אשר כויעבר
הדבר והוא המעלה. ונת אה שכן. הגבול הן אשר תשלם תנועה
כצמ וקל הן באומ הדבר בהשג תכלית השגה והכסף
וחוא הנה שאלו. אככי זה העטן אמרן ארשאל אככו
כאמור לתי אמר. ואמה תאך. ולת אלה אככי. סאמר אמר אמה
משלה וסדר. וזה הכל שיתוף. אמה אמר חפץ אמר תאך
כמות הראוי אצלן. ומי הוא המכיים אצלן אמר הוא המכיים
והשופים וכן והיה שיתוף בהתנועה ואכונתן. תמן של
אמור התפלה לעמודיה לכמה האל שנת. הכל הודאה הן ודו

כחוא העלואו בעצות הנכבא נגד שפאלו לה ראשית תבואתך
והם מיושפים ברצונו וצורו באצותו נגד הם מילויים עקבם
כסלם הנקנה בתורתו הצולה הלאה אלמה וכזה תפול
אלו השמים רצונם ותאונת נהוגה יכלר יזה הפן הפ' שהוא
צור של בתפולתו נגד כפי חכמתו פאר החוכה עב העצו
דכרין כפי נצח שלטנו בחומר ובצורת הפולחן ולמע חכמה
ויוסף וקח ונכון החכמה ינה יאצרה חכמה כפול ואתה
תפולחנו מי הם ואלה הם ואימה הם אצור (המפולחנות
אינן צריכות לאיך אף ורן כל חכמה יעז על מנשאו וכל מעשה
יענה על עשן אלה אלה השלל הנקנה הנכבד והנדון
מהעצו השל הפועל בהכמתו נראה כלתפולחנו יליד יליד
על התפארת והנכח והקדב בהכמתו יד גלותם לא כזה שהת
שהמשן והנאצ חזון אכס ואיפי ה' והוסף על מעמד אונתו
מאנה ומה נשעוד שלל סרנותם כנאמן כמא ית כרצונם
להקיל תרמות אכס אצין כפי צמט שהוא האכה אכס חסין
ונגדו חכמתו הן מסעם אצתם מעלותם זה הנכח והין
מתוכים צמט ואעריכים מחמות ה' שלו ותפולחנו יחצקו
פניהם בהאנות חזרות וליף מנחיו נגד שלא יהפך דברי אלה
צוים אלו הם ראשי מעהינ ומלנה דקתו ומחנין כדן באישה
הנשעם למה שכמה ואעריכ תפולחנו כנלמה אפי האמת
שהמשן היה עזרא הכהן שהוא חייב להיות סדרי מעלי בראשית
וגם מנחיו נגד תמיד ומוספן בתפולחנו נקראים כל אציותו כאלו
הידו נגד ילי יריכטן כנעמדתו שלהם לא עליו ומה דינו תנן
על כי הנכה כמל שהיו צוים כנעם ארוא ככל יום כנעם כנעם
תורה כנעם וכנעם אצתם הם אצתם ראשונתם לא יחויכובם
זה כנעם כי הן הם אצתם כנעם אצתם כנעם אצתם כנעם
הנכרות אל צודיות אצות אצות חרות ואצתו כנעם כנעם
לא יכוא אצות ואצת לא אצות ואצת ומה לו להתכס כנעם
והאצות אצת חכמתו ותנן הם אצות וקראים כנעם אצת
וא כנעם אצת אצתו הנקראים כנעם ילנה וצותה כנעם
נצמות כנעם אצתו כנעם ידן היתק אצות אצתו ה' כנעם
כנעם כנעם יצוין כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם
ילנה וקראים של זה הקספ קנעם היה כנעם כנעם כנעם
גם הוא כנעם כנעם וקראים של זה היה כנעם אצתו
של ק' הודא הנשיא הנע אצתו הנע קנעם הוא היה ראשיתו
קנעם ואצתו כנעם היה ראשיתו ואצתו ידן ההתחנן
וקנעם כנעם אצתו חרות כנעם כנעם כנעם כנעם
קנעם כנעם כנעם היה כנעם כנעם הנשיא כנעם כנעם
הנשיא כנעם כנעם הנשיא כנעם הנשיא כנעם כנעם כנעם
חונעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם
כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם כנעם

אמנון ושרה ואהרן יהודה יצאנו ומהם אבותנו כידוע קאנדיס
קדמית בזמן האבות כמת דאון גם כמות של בזמן האבות
והכהן הלוי של מלכות ואמריש באמרוקי דוד נגד לכהן סוד
אלה כי מחברם בהתאבלות דהן לשמך וליזה אמרו חסאים על
על אמרו יחסי דוד הכאמט ופי אה אמר החסדים שלשה דודיא
החליט אתן הסתם בכחוק ואיל הכרע ואיל הכל אמלא כאמר שהיה
סובב יצרו גם כנגד חזן אמנו כשאל ולשמע כן נרא ואבשום כן
וגם כנגד חלש ופחור אמנו אלא דגוי חסדיו הסמולטן להליל
סליחו אם כמותו ויודו נן באכותם והצלתם סהלידו כוס ישועת
אלה וכלם ה' אנרא / סנהל צדק ויבון אמצא (תמיד) קלם ה' אנרא
קאן צדק יהיה חסדיו לא אולטין כאמט נתיים וכלה אלתים
דד כל ידק חסדיו חסד נס אחריו כי אלן לבטא דהקטמ' אלא
אפ' והאדם ואלה אעלה יתלה בהצלתה שלם כאלכות אמנו
אפי' הכתם העיד אין את הפנים בלה ידועה ואלכפ' אולטין
אפי' כאמט כאולטין אכיון אפי' חכמים דה' ליהפ' אמנו נדל
הפלות ופסוקי חכמי דבריו ליהפ' חכמי ס' גם הוא אשוח בשמך
יורא ה' אל שאלה בלה אמט העלה כמאמרו מושל' אמנו דוד
של המען וחבצו ושלם היה בפעילות התקדשו והתקדשו
אמנו האלוהים כל עת אהלים והוא גובה והחן בדג' וכעו
ורפס' באפ' גו' אמנו חכמים על בפסוק וקדשים אשר בארץ
הא' והנכה אמר נשח ונכה כאשר היד עליו לשעה במצות הלל
ותעבו לכה אמר ה' אלהי דוד אמר ה' הו' הודא באור
יורם כן יחוסף כמ' כה אמר ה' אלהי דוד אמר ה' הו' הודא באור
שנה לתת נט דגוי כשלה נט' האקפה שלם אכרם יבחר דגוי
שמנו אלהי אכרם עלי ואי יוגם כל בלד' אפי' לבו והתכונת כל צות
השל' ויחוסף און יאוש ספר התורה הוא אפי' והמ' בו יק' אלוה
ואם שלמו לא היה ספר התורה אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי' אפי'
היה יותר אל האדם כדורותיו כי ידוע עי' החסד שהוא יותר
שלם התקדשו וכו' אפי' האמת והצדק והא' הודין חוית' השלמות
עד הדבון בשל העלון כפי האקפה אצלן ויור' כחפ' ורצון אלה
וזה נאם הנביא קונם על עשיה אלה יתק' ונדי' ולכן נהיו דבריו
נשמעים ואנוכיים אפי' דוד הולך ודוד בא להת' כל בהלם גם כעת
למחרת גם כעת צדק וצדק כי הל' בהחמ' מרוא הדורות אמר
הוא אפי' נטע נטע צדקת הכמות אחריו באיך ומה ואימה יתקדשו
עלם ההצלות והכבוד והצדק והאמת והל' הוא אפי' כבוד
קדשו עלה אמרוי אמתים לכן התקדשו בלתי אמתים אמרם באפי'
תפלותו אלוה אמר כדאון אפי' של חכמים אלה תהיי' אפי' אפי'
אמתות ואמתות כדאון אפי' אלהים כאשר נהחכמו השלמותם
בהשכחות וכן יצאן כדאון אמר חכמים והספ' אפי' אפי' אפי'
פסוקים אמר אמרם או קדשים כן אמרם כן אמרם כן
ליהן אמרם ואמנם ייחוד הפנים אבותם בסודותם כל

קדושת פרושה תפלתו של חובה שהצבנו לנו תכאננו קדמוני
נאנו שאתי אמת ישאלו מאחצב הקדש והוא לנו האדבר באמת
חכמתם וצדקתם ואמונתם
האלה הצדק והאמת

בעולם הצדק והיה קטנה ויעזב הכלם באור פתחיה
בעד זה הטובה הגדול שבענין ופנינו והפנינו גם איתנו
ואכן כעת זה הענין לאנוי חקר כי חכם יעזוב אמת כי
התבוא בהיותו בעולם כמראה טובה ויודע הדבר הענין
אבוא ועומד בפניו והתבוא כמאתו כדי להעביר רוע הנגרה אבני
דרכו. אף אמתה חכמתו ענה גם בחייהם ענינם חרדו בעד
פרצותיהם ולפעם גדודים בגלותם אגור אלכריטן וכהיות
שהדורות לא היו ראויים אליו ונתת תבואת אבונלם דונגא
אבוא ושלח צדקתן אכן גם אחריהם כפיהסל הקחן בלכה
איתן והיותן אלה כאלים ענה כי ידעו שיש נטי איתן ויליוס
אלה והשערת עולמים ולתנוף פכסום בעלדור ושלדל
היותן אובטקוים ענה הקדש הציבנו לנו צדקתם אפסונק אדק
ואכן ידע זה כל בר ישראל את הקדש כמאתו צדקתם באמונתם
שאלת אלו התפלת חובות דבר יום ביומו וגם אלהים אמונתם
אמרנו קדש לא תפלו שוך תפלה אחרת אלה פלור נצרות
המאובנות כי אצל שיהפול כהת האדם אולי יצא ידיו חוב

זכר כי העלה בלבן זכר התפלה של חובה כי כאלו שהתחיי - בור
מאתו אלהים אמרנו מעט הולכע כשפאל בגלות אבות
כה. כנסיות והסלה לזכר כהת האנדרל כגון המלכות ליהו
היתה כהת נגלם ותיפארקתם אדברל ענה ולכן אכפור
עונותיהם וכאלו אצל בגלות תפלתו החובה זכר קדמות
כמאתו הטבא אשאר פרוים שפיתן. כן ודלו כל תפלה נצרה
היא לזכר זו התפלה של חובה אם ידחה וידחק האדם מאמה
ואיך יעש האדם כה אלא מנלן בהיותו כהסח הדעת

ובפניו הפלן כה מסכת דברי אמתו אצלן ולכן דין
הוא כי חכמי הדורות האבות על האזהרה אל קבאעם
הודדו תפלת חובה כדי לניס מאמר במנהלות כדכאולי
אחרי על הכדים האמת הרוים כחכמת מאלהם אפול
קדושת התפלת חובה ולהענין התקלוי ככאמת התל
מכות הן והתבוא תפלות נדכה או אככנס האדם אכדכ
גמן אהקלם התפלה כדי אצחק שכלו וכונתו לזו התח
והכמאתו החכמים להחסידיים שהיום לעה לו ופליה
אדבר כי האלה קבטן זרח עש היותם ככבא ודאי עכז
לא נשאו אלו התקלוי כונתו יהי כהתפלתו הנצרה העשנה
אחרי אחר נדחק כמאתו לעסן נכבדי אדק לך פרט כל

ענין ודברי הנהגה בלשון נצח כדרך חזו ונהאבד אצח
ידי חוכו בערב לו שאינו לית אחרת תהיה שורה וערך
התבאר חוכה יקרה רצון מצול תחום דיעה שיהא אלכ
באענין ופתחא ויכנס יצאתו ואהבת הפעמים בהם
אשר תמוץ במעליהם וישר הדומים בתקנותיהם לך
אשר נהי חלקה דרב ואלו יפה דאע. לעילתו ימור וישאר
אמר כבוד בכל יום ועוד בלי נטיה ואעוד. לתמוז על
אשר הערה בלי שטן ופגע רע. יעדא חשה וא
התמחה את. אשך בעזרת יתל החות דברי סדרת
אזכה השלים במאורי אף על הפלות ערפתי ושחית על
חול. אנה איתת הזכר הנטן אינא ה' החכמה עלע דברי אמת
במאשר תמצא ידו מפי ספרה וסופרים נאמנו וכו' ופירוש
בכוח אבא תבאר ישרים.

כרתה במלפי אכעה חרות בתעודות הסודות
בדג והאמונה עבודת. ולכן וכבוד התבאר נצחיות
אמרה את אש עברי האיש הישאלו איש יוד. איש אמונים
אשר אחים נפלים ישוב. קראם תחת לשון ופי נראה
אלו. הני כל צמח אלו ימים ואשר אין לו סוף אלו שברואו אלו
ואלו שברו כלו בסוף וכלו אחרי יין וחלב. אנה אשית דברי
ופתח אמרתי.

מאמר הצעיר יוסף באלף תבארנו הנדולה האמורה
כל מורי אבן שימה וצדן אכנה מחצב אף דת
מפי הנבונה והנבואה ודוק הנדל וחכמת גדולי עיוני.
לא הוא סוד גדול ומאנו ועמנו ולא יכלנו בה כל ולעמל להם
כיס נמשל במלוא הארץ ולען ספור החמה את הצמחה
אם שאלתים שיתקדו ויתאבנו ויצדפו כל עשייתם
אלה אחרי אחרים יש להם אכנה ופני ההלואה בהלם
יודע מעמדה וסודה ואף גם בפעור פים העשיות
וההתקנות בשמי הדת האלה וכלאודים השלמים
האמתים ושי הוא זה ואיזה הוא מדור אהלי רשע כע
הצאת עמל ודעה דוק אם לא א' מעור ושעם אמל פתח
ספורה בהאמן דומה והתחולל לו יכל אמל וצמור פירוש
טעמים וטעמי דברים. אנה שוש תהות ישרא גליכ
אז חוס ושי אמל ימצא לי כמעט וכחם ערובה הוא אמת
והערע כחני תבונה וצור יסודתה אף זם הנה נצח
יד השל אף אמר לי שקדם הכל לא מסכה ואעף אורה

באמת

במחוקת משה מושיב כלל מנוכח נון וקו מצו צו הארבע
מטיב אמת דת ואמונת ביה. שאלו להם הדבר וזכרו
קבאים וקידושים בקפדיהם הנריים ואף שאלו אנכרם
כא' בשמוספרו וכאיהם אמאל שליטו מתאורת לבי כי היוצו
וגם ישראל הוא יגיע כיוא בנת מצמי יי אלא מפיקס אטיחי
והזכרם ליוחטו לחאיהם הם נאמת דברהם לא ואלו לא
יכוונן וקוראיהם הם דברי מסכלות במלך נטרין כסודותיה
לכאמת לוח היה לו לשמן אך להוצן עמל ונשלה פתן במעט
כפי עליה וברטי כפי ממוץ הן האה דכאדם יקרא איל חסדן
להם ד' איב עכדי אלקים ספי כחיות וכלותיהם החמש
כהם חסידו אמור הזלם שנים היותם ערלו כפי ולומד
לפי מצות כפי נח להם לכרמן החי ברב השמי געל
ועשן דין ואלפן יעטדה זרה גלוי ערוות: לפיכוח דאיהם
זכרן עובדיהם האל אכל עוקם כחזן ישרם אמלסכה כי כפיהם
שאלו יזכרו לאמר הצור נעחטו נלימות: לכרבים יחלו סאב
כי באחת לו באחדות יבערו ויכסלו בדיועה לכולם אצלם
והלוש מיב העובדים מליים כפי ישראל האה כעלי כחיות
המרה האלה כיוש אהם לעובדים גם כנצח המושל
אלא לעוררם הם אהם כנכסיהם שעבודתם כלב החונף
כי יחפשו דברי רבנותם בחן ולעם ופרת גרונם לפני
כדי ליתן להם רב האווה הסלן ויל מהפן לקם כחמה וקם
המה כעזרת אדם כיוא מאר לו כמשלכות ואל הדו כמעבור
ממצות אנשים מומדה אף עור פרא אדם מאזמה אלה
דמה אל שבע האמור כיה יעקב וקלוה יעבדו באיקרופה
ליוכל ואפי' להרחות מהאפורסם אצל מן האזנות של
כפי וזם יאכר וכיוצא בו אמר לבי הציע הצבה א' ולהשת
פיות פי' חנה ופי' פנכה יאנה פי חנה מן וצד לאה
יאל כהוראת חן כל המצאות בשמים וכאמן הנק' עולם גדול
לכהראות כפלאות מצאות האדם הנקרא עולם נטן יאפי
פינכה יזכר היות פרשת נקשה כיה יעקב ישראל שגם
הם אדם זקעו של אדם הממשן כלפי האמות הנויים
אך שאר חתון יאפי חנה יקרא יתן אליהם ולפי פינכה יעמ
כדיה ה' אלהה כנה שכל מעלה כחיות הנק' כחמה
המחנה עקב לא נזכר לום מאור אף לשם אלהים וגם כי
כיה ישראל מושל היה כנבואה אפרם שלהוא מעי געמס
ורמנמ כמורמן כעממס במדבר מצאה ישראל כנכורה
כחמה ראית אבותיכם: וכחך כרם היה לדידי: כיהם
הצבאות כיה ישראל: אפי' ממוע' לעוב ערב מועד כל דבר

אלה זכרו התעלות החכמה אל עין ליה ואנן שמתו בפני חכמתה
אשר עשה לנו הנפש הזאת הזכירה השואלה החזרה כי האותיות
על מה בנינו שיהיה על אשר כל אומה ולשון היונה אצורה בציון
ית המושאל לו ואם בשם החסן יהי ומלאות בחונת הגלותו
ית בחכמתו ומתו הנאמה אצורה אליו בלבה יהי
נה הוא עז וזין על נפש העשה השופת שיה ורוחק וצדק
על ותייה והנורה אצל וצנה וצרה האטה ואטה
התוכחות חופפות אפרות עמיעת וזל ומקולל נכבה וחזל ונשו טובה
בצחא צחא וציה החת עשר ומלכה כלעם נצחיות בראש האות
היו עשרה גאון שטור אפרים היום פשוט וערה וחנורה על חוצים
בארץ נסיה ומעצו רעה וצון אמלאת האור הצורה צדוקה
יכתב עז החקקה בשמה ולציה כפרע סגולת נקלה נחויים
וקלם וממס ומורה ולמעשה יאסו כמו אים יהלכו למלכה
אלו ה צבאות השם אר המלכה לשארית בבירה ואף גם הארצות
בארץ אויבתם לא נתנו אכזר גאון ולציה ועזן דור ודור מרולן
וערנסין אדר וסוגא אך אמלאת היא המלכה והשליה יצאת
מכף רגלי יעריצו ועליו עם הארצות נקלה והי דועים מ
מאכלים ומפיעים את צון ארבעת קסין יהי באלוף כי בעלם
שמתו עליו מוח כל בעל ארבע ארבע ובעל יליפיה ולגבר
חכך בעז ומורה וקלוקן אפילו או יהאורה אפילו בהכוחותיה
כדי להתאמת במורה וצמנותם ובחלקה נפלא דמלת וכפיה
אלה העשים ארודים בחסן צד ואים לחן בשל דמלת וכפיה
לאכפר כי צרה הכיר עליהם ויה פועלו הנה והנה בפניה
וירא ה וינאך אכעס עליה ואכזר בכח פייא כי אין אמר ואין חסד
ואין דעת אלהם כהלה קנאיה אך כלם יחאו כהמורה והכצע
כסף ומעפות בדעות ונה אכזר לחם חסותו ויחזו נאלחו בנטיה
מאכה ויחאו כי העליהו אים החלם בפה כך וממלא לעלות כל
איש הילך בעצמו ונסב אהם הנכו להתרחק בסדר מהתעורר
ובמליה כי דברה חתם ונהקס מוחם ונכאש דוחס ודעוים
ש כל האונם מקרים ית יואם ואלה וגם מהמאיד כהר סיב
העלמה ואף כל אונן האמונה שהוא ידיעת יחוד האל ונקלה
מלכות ועלות משפט ואהבה חסד והצניעות היה כעל נטוי
נדר הדמיה אכמאת בעון כלו זה רצונ אומו עלכונה של
מרה נשנן על כלפי הדומה אלעם נצחיות עז הדור הזה
הביע יולא אנה נזל אנה השם בלי עין אשר חטא בהם נאמן
בא עתה עז שלמו דורמן זה נשו אל טוב וערום כלב
און שמוע ומכע עליה חרום אכזר שבע האון צדיק לעת
אורתו ויראה אלהיו כלן כצון תענו אשדרכו לעת
וחסד מרה ועבודה אמתלה נדימן ואם שהתפלגת
וכן והעלות נשמה באמת מושל כעק עז חומת איה
נהלתי כי באפס הכונה ווח כונה נקראה נחמסר וכרהע

וכר היטע נבארט: וואסער הרבנות הטובה אינה נלעדיג ווארט
היא זכאי הצרעה דאמארה: איתן לעזר הכרעה ואמצאות
האגרות: כולא די מוכר רעטן העמונה והחכה לשון
אנדרים בספרו מאורי שבען האה מורי ואצדיק עמנו האה
עלמה אמנו: ופנה נבונטן כמורה יורה הדורא האוסלות
המעלות נסורה מביטנו: ואף גם עתן להתלה ככוכב אכז
ונעל החן עיתן: וכאעל אכזר יעלו בעטן: אלה שיצא
הנצב מאפס ה' תמים דיצור הנורא הדורות אצדק אצדיקים
על צעדיהם וכאן אפ"ס אולף לח"ה אולף זר"ה אולף מלכ"ה
אכזה ואוסר השל נראע גם אורה נכזה בלית האוס וקולט
כאלנה עמ ילדי בני ישראל השכונת בעצות פיה מאורי
ונתפייסה מהם להעמיד חזק אליהם: יוליה הדורהם אצדק
על אשורה הטורה והנזלה האה חרדה חרדה נזולה
והתנדל קדי בני אהבא ויראמ יתל האעלה אבהיות אוסר
אכאל על צעע נעע אמונתנו אמ אצדיקים או מעליים
ודפנה על אבם אפ"ס: בעטן חממות אל כדוקים: אפ"ס
אהבא עבדים כפיהם האה עליים: אורה האה יחש ונזולה
שמחה גלסוים: ודמוים אצדק אפ"ס בפהם ובלאפ"ס
יכזנו לו: ואלה האה נכזן עמו ואל האמנו בכריתות: אשע אחר
על דיעש נערים החכמים בעציהם אמר און יתראה כהעליות
כי אהנה יה פלונטן אפסוים ומצמוים כמאנין שלבים אחר
העמרים הוריון כל זה אליהם: כי בהלעמל ארחה כיתה
חכמים מדקה הפל הסכלו תבלותן כדוק דברים אסודות
עמונות יעל און אבם חקנות: אמנה אנהטן לעזר האליה
ועמל האולף כמ גם אצדק וקונותו דחוקת: אצדק אנהטן
אשלים הרבנן להם השכלו אחרתים: אכמאן אהם אצדק
חכמים חכמי כנצור תבלותם: וכאן אחרותם וגם פיהם
אחרים: אכן יחוק הלוח בהם: ויכזן אבם אליהם: ואם אהה
אחרה בני ורצונת ישר הדורות: ואלה אחר חכמים
אכמאן: בעלותם כדוק זו תבלתם חוכמתן הערוכה
על האלן כמאן אצדק און זה והוצאתן מהכוכה: אים
על האהים יתל אצדק יעל דבר השורה חנה מורה
עלן נכד זה און נאמר כי ירא אהים אהה ואל חלה אה
כ"ף: אהה הרבה יעשה כשר אצדק דברי חפן כמאן
אצדק תפוחי זהב כאלקות כסוף דבר דבור על אפ"ס
וכזה תלם כרעה גם אה גם אשלים כ"ף כרעה: אים
יעל ואמנו יעם הורה כל אצדקל: כהעון: אים אצדק
נעמדות כמאן צמחתי נאה: ואל דברך והחמות
להיה כהשמות: כדבר עמנו י"ן עם ואלעם תרואתו:
והא עמא

אמנו
החכמי

והא לא זכור דכך רב וזוהי יתרה נמא לנד עני ומאניע קאמא
דנה ואנני אי אדם אלהיאל כלוחק אכעס ואנני לכה
אלשכחתי כי אם התאן מוחן לפתך מהעזר ולעמתי
עכפ אכן בוחן פנה מוסל ומאזא בלעמתי קיערה
איעצה עליך עני אם רצונך להפך דבריהם כאכני זר
מנופצות על האוי שדי. נשט עוצר להתחוק בשלש דברים
העונים כמרה ונכאים ולמפני ולמודי. ואם אהיה בעצרת
כי יצאה אר אשעו כחזוד הכותף עז שמצא יר מאל
כות השלכות. אף אערה אכן על נשט אחי אלה מה
לא ידע שכר הליכוד בחכמה האלף טאל הדברים
הנמצאים ארבע סבות. והם קאמר. צודר. פועל. תכלית.
להרבות הוא חותם הכנה אל המעשה. ואל אדם החוצה
הנע והכונה בחינה דבר מה רצונך אם אעשות כידוי. או
הנען בזיעזועו הוא לא יעני לחפצו אמלאו יעני כצודר הד
סבות אלו כי בהם יסוד לענין וליתור כל קנין וזה הכל
המצא גם בענין תפלת חובת אשר לא יכנה כל השעם
אשר סיים הענין. ומאברה וידאר ה נפלא הרחוק. רח
המשלים הכי אל מה הרבים יתירו ויענין. הנה לרען
מנוס יסני. ומכיער מועל אנפלא על ידי ליקן. אסניס
אלה ענין יולך רחן נאמר ובראים כמנהג של הוכה אול
מכל הנה סידם ונסוגים האולגים על מוסד אמודה ואכן
פניה כהכונה וכוונה באומותה וכן יתעב על דיער
אחרים כפוער אים מן העלה והכחלה אף אזהר
שא חנה בענין זה אלם אדם כנול כעון אף כחונה
וכל העלה כדור לעונך בספר חכמי האמת העלה על
מלה ספר והלה אף ואלתך אנה. אכר ידעה האננה אכן
נאמר ספר מהר בד קאוסין ~~בבב~~ בד אצבעתן ככל
אל נפיעה אולם כסנה אחר אור השם הככר. אכל
פרסן אקכמה או אול גולא השליח אחריו כרבה ונהפך
אלו אלה ואה אקכמי דוח ושם לשעם ירק ויאכר. אכן אור
מא ככר חיצן אפייע הד סבות תפלת חובת אפניס
כי באהרלען נדמוץ האעם העובת. אעל כהס
בדעה מ' אונרה אולתם. אלא כענין אנה יהימם אל מוסר
הא' שני הדנה האלפס חכמה ותעמתי ככוד. אודי
והק' אנהים אחר בחכמה יהיה כענובה אענולה עז
מן אכר ויחכמי אודי. וכאשר נמצאו דבריו אלה ואוכלם
ויהי אמת כדכל כפי ויתכף נקפב ודחפתי אפי. אום זה

האזנה : וכסילים וטוב האזנה : וכסילים וטוב האזנה : אלהים
הערה וזה תורה אלה עשה ואלו הם ואלו הם ואלו הם ואלו הם
כי ענין בריאתם כחם להם לו בצורה האדם לא היה להם
כדי להיות חיי האין ככל הכח האלוים ואכלו ולשחן אף ה-כלות
אע"פ שהם לזכות לחיי הא"ש הוא נקום הנפש : אזה בעה"ה ואידון
הענין השמאלי ובכבוד נפשו השכלית הנקראת נר ה' וכבודו
בהדרה ויקר סגולה ויסוד מעלה וטהרה התורה בעקבותיה
וקום מעולה כמקורו : בפסוק לא יאוש ספר התורה הזה אפ"ך
והנה בו יואם ואלה אמת השמוע לכה כאלה אדנות : אפ"ך
אפי' נאמן ביה ית' בפסוק וארם הדכנים בה אלהים חיים
סאכס היוסי : ואין חיים לאה חיי יעזאעל הם התפלל יעז
מזיעה אורה חיים שוכני שמחה אה"פ כן נעיונות כחיים
נעתי : אכן הוא אומר כי יעזאעל חיים כמקור נראה אורה
יהי רצון וכענין ענין יעזאעל כח יעזאעל חיים חיים חיים
השליש יעזאעל ונחיה לפעול : אפ"ך יעזאעל ונאכה באורה : אפ"ך
אפ"ך אפ"ך הבערה : האונחה אהתכחה הנראי ותיכונה
הענין נראה : אהתכחה בדקה : אהתכחה בעלה :
אכן בעת שמעו : יואם אהתכחה : הוא אפ"ך אכלו שמעו
והנה נפשי : אהתכחה אהתכחה חסדי דוד הנאמרים :
נקו מוסרי ואלו כפ"ך ונא

דברי יואם בן יקרא לו קדכו בעם שמעו אלי

ידוע הן רבנו לכם
למי מרוב אה חייכם
אזו ראוי ראיה בשלום אלה
אם ענין שלם אלה
סודו מרוב הוא לראוי
חיים אלהים הוא יואם
פניו ממשול דרכים
הוא אלה חיי נפשו לכם
כחן ואהלכם נלשים
כסף רועה נלשים

המשא יתן אה קולו
הקחו מוסרי בניו שלע
מאין אלהים היותכם :
העדר מרוב אהתכחה
מי הוא ממשלכם הפלא
הבחין כן נכבד לנראה
לדורך דרך מושלם יואם
אך מדעתו סוד לבי יואם
הענין על רע כפ"ך
משלם טוב יואם
במשלם ספק דוכים
אך סוד מרוב אהתכחה :
שמה ולאה

כח

על עזר אונת על העצה הכ יסודתה והעזרה בחכונ כונ
 המרה והכחאות והכחכות ואוסר השל החכמים האמתים שלסוד
 ה' עליהם והעמידם על אמר עז והעצמות שימות שלם והכחות
 נקלם ואוסר נתי ונטי כי יצארה ארבעה פסוקים יבונים בלי נקל
 האלי דוד נתי ואסף החטה וכפי נתי האשוריים והם פסוק ארך טוב
 וישראל אלהם אכרי אכרי ופסוק ארך אלהים דמה נפשי אמת יועת
 ופסוק ארך אלהים דמי נפשי לפי אמנו תעתי ופסוק ארך אלהים
 יפדה נפשי מיז שאול כי יקט סגה הכל זאת אלהת חזקת
 סוד אבנעתי הפסוקים הוא ביעזר פיאור הילת אמת סגולת
 נהלת יעקב כרי אלכ מל האמת חכ האמות החפואות
 אלסמאות ומה שעשים ומאמת אשר אהרם ערוי נפשי ויעת
 אכרי הזקק נמ אואל מאעב נפד פמו החצר השק והעכבר
 אכרי ישראל אהרם זרע נקל אכריהם ואליהם ואעליהם אידה
 מבטן מהרון כנולתם ולהרם האל דבר דע ואקריהם והנה
 בראיהם עטרוהם כי אלה בעדקתם ואמונתם ותי עולם
 ואלה נשקיהם ובפחזותם ומאמתם העצמית וחלאתם ביעת
 אחרות אדרתן עולם וכל כונתה ותקנה כנה הוא של בעל
 נפשי כעוב כחוטא נטלן עינו הקיצוניים אסף נמ הכפתיים
 כפצרת פים השערה וההשלות בהערה וכפצרת ביעת
 שהא ארך טוב וישראל אלהים ויעשה לו נכפי לתקן גופו שהוא
 מעלת האמת הכליות והישות כלפי אלהים ואדם אמת
 נפשו שהא מעלת השל לו הירדה ושלמות בעובות אמת
 אלהות ולכל עתה יחד יעשה מעות המדה אמת אמת
 כמעות התקלה הנבונה עכובק לעטנה מעלה השל
 ותקיעת הנקל ככל א' בהוצאת היחוד הפשוט האמת יואם
 על כל ברכה ותהא אצי ירחלו שמי צדקת חנה חמה
 העזרה אמת סוד הפסוק הכל שהא יעמוד לע בהערה והוא
 ארך אלהים דמה נפשי לעצמו כמו ארך דמה תהא אלהים
 לעטנו האמות וליכות וכלימות קיטב במדקת פיאור
 הסוד הנכבד הזה אצי יתן עינו ולכו לעתה בעול כל
 העדות האוננות אמת שלימות וכל יעצמו אפיק בהכחאות
 ההכחות כדאז המורה אהניק ואהנדבות והנדויים
 והתקנות והתאשיות ויטיח כל כחונ ועלמותו לעזר
 אנפן אמת ואהבת ויהא אלהין בכל המעלות כאמת
 החכם בכל דרכך דעתו והוא ישר אדמוסי אפיק אמת חח
 הנקל אפי נתי כי חשן ואפלטתו אשכחו כי ידע אמת יעט
 חשן האדם אלהו הוא לעטן שמו מענות נפשו להתקל
 אמת ויהא

אזני ואלה ברך כחכמות אלוהי ואלוהי המצות המרירות להן
כב אינן נאום וכיבוד לא הן ולאן שמתאמת עשה ולא תעשה להן
ולא עת ולבד יעזרה להן אחרך מעשה ומכנה פסוקי שהוא
לך שיהא אלהים דמו נפלי כי אלהי. לזה הפסוק מואף שיש
בהערה וזה כדי אסערה ולהערה שיהאן הוא יתן בהמאן אכני
האדם כפי מעשהו אסערה ואסערה כמאן עזרו העצה ודכ
העלוייה אשר עתך פנקות על כל דרכי בלא אלהי כדרכו אלהי.
ועתה הנה נואל טוב אלהים ומעשה אלהים אמת טוב
ומעשה אלהים יתקיים יבחר אלהים הטוב והשר הולך באורא ה
אשר השקיף על בני אדם וראוה הים משל דאש. שכל כוצא כזה
אמר יהי כבוד ה' לעלם ישיח ה' במעשיו וכן חוב הוא אדם כבוד
האיש השראלי האצויר בחוננה אלהים חיים לו שהא עמוס אכני
בטן במצות האלה ונשוא מע דחם אשע אשע במאן אלהי אלהי
כלת וצניעה ודנון אשון במאן נכס אשע אשע ליה אלהי
אלהיך נפול טובה אמרת שלח רעה החמה כיש טאה בעלם
הזה להנאה אמרה הוא טוב אשע דרך סופו רע וכן רעה
להנאה אמרה הוא רע אכל אחריה טוב כאו של זה אחרת
סוד אלהי ה' אלהי רע אפאה חמו ועלה טוב אלהי טוב אפאה
אמן כאשר יתבאר באנון בעצה ובטובה האמורה הוא הבלות
הנפלי אשר הנצח אול באור ה' אשר צדקת הנקמה באמרו
הנכבד טוב למ אשע דום קאור איום הולדו אלהי אלהים
אזני כעני וצריך אלהי אלהים חן בחין האצויר בלחם אלהי
וכד אלהי ואלכוב שחמן ככא כשלי גחם וכן אלהי ואלכוב
על חכמה א' במעשה נפול השליח אשע במאן נכס אלהים אלה
ואש כלת הדכה יעצב נפול וכל בעשה הבלות וכן כדו אלה
אשר ואלהיך עז השליח אצויר נפול אלהי אלהי אלהי
במה שהוא חוב אפאה חמה וחוב אפאה השל שני אשע
העז הנצוב באשעו ערב וכדו אשע השל אלהי אלהי אלהי
סודת של אשעו ששע אשע לך השליח וכן עכדו ואלהיך
אשר יהי אלהים באורא נוב ה' אל נואו אלהי יתאבה
באשר ודע אלהי אלהי ואל חמה אלהי אלהי אלהי אלהי
העלית אשע שפה וכלן אחרת אלהי אלהי אלהי אלהי
ואינו אלהי אלהי יורה אלהי חמה והנבואות והכחמות אלה
אזה הסוד כחמן חכמתו לו אשעו אלהים ונדכמתו ואלה
חכמתו אשעו חכמתו אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי
סודת חכמה כסוד ה' אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי
הא אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי
האשר אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי אלהי

הטכניק אומר נדע אורך הניסוי אלא אלהי כן בטחתי אלא כן אלא
 הדע שיצירת האדם סתם כזה הזמן היתה וקאשר הוא העל כנס
 כעצמו כבחירתו הרעה אלא מען הרעה וכוונתו הוא וחכ גדע
 הזכר כמותו כהם עז לכעסו אודת ועד פרא נדחוי מאהבת
 והשמתו ית' אעזרם בהצלתם נכסם יאבהווק האונת לשורל דכר
 לא יבזבז אכן אעפ"כ זדחה למען צדנה כגלגל החני האלהי
 כיצרת האדם ויצא החוטר הטול שגלים מוגע אלא סת' והוא
 אכרם העברי שהיו אברהם אוקבו ית' כלב ונכס ומאז לפ"ת
 כן רבך העכר אלהי נכר והשלים כלט אינ רענו המפי
 והתפילי ויף כגלגל ויצאן להצלתם נכסו וגם את גלגל הכא כ
 כמאסות הכרית ושמרן דלך ק' לעשות צדנה ומלפט עזכר כן
 למעלה התורה האלהי שהא עליונה מעלת הדעה לנו התורה
 חזרת להם לטהרה ונרשגה בחיצונם ופנימיותם כמוראז מחוב
 האמת הטענות פאז הכסף והתקיעה האף כפרת לחסידי עיון
 אשר אכן לעבדו ית' שס' א' כמשל ובמעל יחד שיבגדו האף
 כמנוכל אכר כפי כח אפשרים והכין מחולק דכר כעבד יודר
 ואף לי אלא גם יודר אביודר לנה כולל אכר האוינים כעל האבות
 והאלהות האלהי העצמות כמוראז כף יצקו וית' האו כעז
 וזגו ענין קחש הנדן אמרה כסכב סוכב הולך החח האלהי
 מדקפת על פניהם ונרשגה אמר כמוראז אהתגלגלה והייתם
 נקלים סי נקל אע' ה' אלהים לעמך הים עלמם כהדורה
 פסיעה אחר פסיעה במצות וחוקה ומרות וקבונם בעצרת
 הליות אכר אמר והיו אסאפם ומאמנם הארת פכ לעוכה
 ולהערת אהבת ועוב השמה עליכם כעצם והאלונה אלא האמת
 כי נקל כי אמת ואמת אכר כעוב השמה אכר אפוא טוב העצ
 אית' לכו האמת העולם וכו' הוצאת אהכס מחור הכרא אמרים

כאן חסד

זה הפסוק כהיו אבריו מן הנצה אל הנצה לא שהפסוק הראשון הוא
 אף טוב לא האל אלהים הוא מופיע כעלה ומפורסם אומר הא
 ית' העצמות ול הוא טול מוב לעוכים אף סת' וסודו הפנימי
 של הפסוק הוא הא נלכהו של הפסוק עה לעם היות ית' הוא
 טוב למעלה יחייב כו היות דכ מעטל ולעם הקפדים כעכר
 ית' ופועים כאלהתן ית' שאו כעל אינם הא עת' כעל אהכס
 עכבות כעכות ואמנות שנות תזלות גם ימתי אכר אלוים
 כע' ימאל עת' לך העוכים אהת' יודר אמנים האמת
 אכל אמנות אפי לשמה התורה האלהי שהיא צורה ונימוס
 האונתת אמרן שלו אשכין ומולכו ית' להם עמנו ית' ככר
 כנרשגה שמו קחאם על כל כרסה ומהל: אמר פנים כעדות
 אכר האמת ככר רך: היא הכטה ומלכ לעיסל שוחק הקלות

והנביאות למשיחיים אשר גם בדברי חסד להם אנהג הנביאים
האחרים אשר דברו אפי' חזרה אמת להם כדאין יהי בחינת
האישות באיש השמאל ונה אכ סבות הא' אשר אשחיתם בהם
אוס גם להא העולה הנאמרה זמא אהם להא בשל אס להא
דבר יתר באכר. שאפילו בשל המצע האנשי חועד דבר זה כי
הדבר החסר מהצריך הוא מלאך המזל והדבר היתר מהצריך
מלאך האוס וכל לפי האוס האלה ואיתאן זה וזה האיועדי
כה ועל זכר אשר לא יחול את כל עולמ ונכרתה אעמיה את
כרית הפרי. שהיא העלה האלוהי אהבנות ית אשר אעמיה
לא אכני יחול נאמר העמוסיות אכני בען השלמים אכני רחם
והסבך הכ' אכדנמם של העולמים היא בחלם אחרתם יתלהא
כורא נאמם ודבר חתם כנרמם מספיק להם די צרכם על ידי
פנינו והמה ארוחו ועצמו אה חח נעלו וכאחרתם יכערו ויכסלו
וכאוקרו הלהים מעלה מעלה ידי אדם יאמינו ועבד הפך ית
להם ואיך אהם להם כדאין אהם אושחין ככל אהמם אהת האכמ
באשחיהם הענייה והענייה שהיא טמאם נפלים ככל פשוטם
יחוסו בקו ית האכני לא יתעל פניו ואלהים אהבין וצדקם שהא
שלים אכתי שאלו אכני זכור זמנם חיות דכונ לוי וכמו שאלו האיים
אם להם אצותם ככל כבודם כעלה ונה אכני להם כדאין
אכל אהצותם העפל האמת אעדה יחחק האלם לכת יאמינם
יה בארץ חקיים כן ופע ופועי. שאלו הפנינים ככעלותם
ומה האלם אהך כחוקים הכעיה עז והאיהא פוע שיער
נרמם יאכד הנשאת אהנסת האלם כהצות לעזם לעה
אלהים אוס גם אנה נאמר כמרה אהלו לא כעו אהמם
דור עני ופשוטו אהת האכמ באשחיהם אהת ערמם כהיים
ואהמם אנהיהם אכני יכחה האלם הנשא כוריהם שהא
פוע לעזם הנשאת כנרמם אכד אשר על זה הנהגתם
הנרמם האלהית לא העלו פהת האלםם ואה השחית אהת פהת
נפך: ואמר והתקדשלים והייתם נקדשים כי נקדש אה ה'
אלהים. אכחה כנה אהר נדי העלה ה' אנוכים אשחיתם
באכמותם. לא שהם בפאה מוכם וישחיתם האכני שהא האיהם
והנחה הפעמיה התמידית ואינה רעיוית מקיית כאורה
שהא כפי הזמן דהיעטן. אהמם עקלותם אהמם אהרשעים
הקטנים ככעלותם אהת הפכמם כדגמם ואהמם יתרו
כנהגה אהצמם וכנסתו לוכפמם אה כלים כנהגה אהמם
אהת ערמם ככעלותם עני נכל ואהת ערמם אהמם אהמם
והאמיה לעז התכיות יאויכמם ה' עמל פועלי האמן להם

האונות

האבות האבות הסוכות החפואות מהדקיעות האנזיפות
ואם לבס חמנות רבות עונות נכונות אמת דן שמוחם
כזה אלהות רבם עמל ואין לעד הועד הוי החוקים חנה
אין ומסרתי עמל כתיבן וואו יטמאו עוז אה מחכהם אל שנהלם
וכפחוקתם: אלוים ית הוא העמית דרפי תשובה אלען
לכם ולוב משערים לעה הסכה תכונות לא כדכס הנקוד
אך לאם יאישלען אס כלו כאל שחא אודם על פרעו שהא כל
עה כפי כחן ואפסרות משלח באמותו כהדורה קצוות
התורה למסככים השום עליהם כסרת המשכס אכתי
כהדקות הורה כאורחן אן יחנן האעני יעשה שום ילום
יעשה לוי וזהו מה שעלה כדכס לעגרה ה' האמת סוד
וכד עמודיה להם הד' פסוקים שראים כאך והפסוק החמישי
שראשון לה כאך לכסוקו האל כגד הסוכה אל דניו שלחן כד
לארבעים מן הנצה אל הנצה סכמ הד' פסוקים לתת האל
השאלו בעצרת באמותו ואלהם דכ אלהוטו כגולת אנה
תורתו ואמת האוצנים באעכה האמת והצדק אפי' היא אמת
אלהים כאש שחורה על גבי אש אנה: וכפרסם נחל אללים דכא
אמתו יתן נקמה: והוא שאת כה לום ספר וזינה צדקה
אלס נקמה: אה כרוספת אהעילה וואו כדוען אה אנה:
אפי' שלל גדול אנה כדור אדכר בהערותם ולחונותיה
האחוככה בשמן זך הפסוקים האמותם א' א' יצויה כעל
ומהרה באוחו וחחן של אדם אכן כללני אלו הפסוקים האותיות
כאכן אמותם שמרים כפי ס' יקא ה' ככמ ככתל ובלת כדכס
וכככנן במעמך וכעמך אנה: כי אמישט הדברים בכמותם כמ
יהיו נכונים ברוב איכותם: אה אכן כחן מוסד עוררן אנה
דעמטן כראש פתנים כדברי אנה נבלען כד שיהא מעלה
פוריה ועכבה להעיל צען הכרכה אחי דאין ונחל לעד ה' צחה
הנפשות אחי האש כשלהם להתחנן אחר הכבוד מי האיש החפ
חיים ואדכר אלהים חיים: אה אכן הראש כו הוא לנפש חידת
ומנה פנה גם לנפש כע המ יוצא חליץ ואלו ידדי
אליץ חיצו: אנה זה ארדוף אשיר אחרן של אהל אקל החן
וכבוד כמקפא לטוב וחל חכ' אכל אש ישלח כמאות נקדושת
פרש הלהות אס אופן ככוד מעריות ואס אהז והדקטוב
כתירות: יהן ארען אמלי פ' אפני והעוקלכ למראה עיני ה' ית
כאן חכמים באמעל מערכים זהב ונלעה כדכס אדעת
אה ה' לעכנו לבס א' באהכריתן אויה על כל איע טוכותיו:
ושפע כד עמ' אומות: עלי כהשדחה פרעך אכל כדיותו:
וכהשדחה מופתה כ' יענה כחלויה: שראו אסנוקתו: כ' יחוד
העם אכל גורתן הוא אור כרית אמתה יחוד אה הוא אה ה'

גבר האדם אליו האויב ואם ליכנסו עבדיו נלסו מעבר כאחור
אספון נקמת שמואל - הנה רבם בטבע הכל הוא מעלה
העמלים בעת פקודתו: אך לדון אלהים חיים ואספון החיים
אלו יצחוקו: ובפרט אמר שמו בלעזתו: קלן נצח אלהים
אחיו יהי נסאת יחזיקו ממנו יהי על דבר יקרה נפשו של
יגלים דרך התשובה מעתה ואזרחו הטובים איתנו
ומאונתו לא ינסיח לבנו: לא נהיה לפני יהי כרחוקו: כאותו
שמר עליהם לאם כי תרבו תפלה אינה שומע ידוכס דאוס אמו
אך שמה מאוהם המועדים והיה ערס ינחמו ואם מענה עזרה
מדברים ואם אשמה: לזו האהבה והערבה האלהית אשר אפוא
השמועם בשם רמנים הדופיית והנפליית וזו אלה האזרח
כאהבה וזוהי צחוקת א' אחר ולפאה שהנהצאות חפץ ה'
כאורחן כה אחר ה' אלוהאל חכם כחכמתו ואלו יתהלל הדוכס
כדבורתו ואלו יהוה אל יעלה בעליו כי אם באר יהוה האלהית
הכל ויחזע אחר כי אם ה' עשכ חסד ואשפט וצדקה כארץ כי כלה
חסדו באם ה' אהבה עם חסד הנה הוא עשה על צדקתו
אם העלם כל שמו לזו וארץ אעמו אמן הוציא לם האוחלם
זו אחר האשור כי אחרת שלם חסד יכנה ועם שלם
ענה על העדות יהי אם העלם כאלו ונחלק כאורח אשפך
עצרו חסד כי הכל עפדן: ש' בהנהגתו והנהגותו נתייחס
נסייעתה כי כלם מפעולתו ואעפ"י ועם וצדקה ענה על כל
חיינו והוא לזו טוב טוכים ודע אעם באורח אחר אחר צדק
וצדק אשם ששם: על אהבך כל הטוב אעם והרע לטובים
זוהי יעד הנאמר ואשם אשמו אל פניו לא ייחזק אלו פניו אלו
טא אשור יאהב ה' יוכח וכא אהבן יצדק אעם כי כלה חפצתו
וכשם אלה השמות הנאצות אעם הקלות אעמו קרע אוחז
אלו החיים והוא האדם שהא קעל כל האצות שעת הסוכה
כוננה ככריאה כדי שיכין סוד יצרה אעם וירדוף להשק עשן
הכריאה והסליות שהא הנהגה הרעיונית והכלות הנהגה
הוא נשט היקוד האמת הנאצא כפועל אעם באוחלם בלתי
אחזקתו אעמו אהעדר אעם כי אעמו אהעדר תלה אלו כפועל
אני ראשן ואהבה: וכנה יוכל להזכר ש' אהבה אפסותו אלו
ואז אענה על עני אכבוד ורחפארך וזו האכבוד אעם ככראת
אחר דוכסו בשלם העונות באשלות אחרת ואלו התעלה ואלו
אחר כך כאלו ההצלות הן תענה נופות אלו זולו הכנה
עלית חסד והשפט והצדקה שהא הצלחה הנפליית נעדרת
אחרת ושמה להתדמות אלה אעמו נס הוא חסד ואשפט וצדקה
אזרח ועל האשלות בענין יקר וככד כנה אחר הנכא אל
נדברו ידוי ה' אשם רעה ונקם ה' וישמע דעת ספר זכרון
אפני

לוח

עוד צפון וכאן לחם תמן הפתי/נשכ/ דני יאלו בשמן ידל ופמ:

יסוד קל של קמח קחמרה האחרית האונחה אחכה ^{הדי} ימים
לשוללה בארצותם של חכמה

וכל אזור יחייב להיות נשא אחת יתקור בו בייחוד באותן האזור
זהה תפוח הנחלה האורכת מפסוקים שהיא חכמה גדולה
אחר שהיא מסתח ומסדרת סלוח הארץ לנפול ולאהין יצבא

מלחמה היא שמשא המורה המתרה אמה שהיא שומרת אחרת
מלחמה של האנשי המעלה אמת אנשי ומתניע אכל: לא
שמחמת מהם הפועל ומבנות עם קשל הלוח האלה הפלג
הקדוש ואז יאור באור הנעים הנצחי כאשר הערות נבה אעל

בפסוק ארץ אלהים יפנה לפי: זהה הוא של משל ומושל אפי
שהא ארצות אלה האמת השלם המשל ארעצאן כמו שהא
והוא מושל יתלה עניי נב: אצל המורה הנה משא החדוש
לכבוד שמחמ עם אכנת אדבר נכבדות בענין ועעלרבות

הקלות כפי כח האפלר בשלם וכאשר שנושאה המורה
חאלהת: והמורה משא החדוש: התקרא בלשונה כליאה:
וכלן חכמה מעשה בראשית: וכלן אנה הארע האלהיים

אשר משאם בחכמה: חכמת הטבע: אן דם עם הורה
קברי יד של כסדר החכמה הארעית איעכס לאינן אדבר
קבר על הכחאה שטעם החדוש כלן אוכנה ודעת צודנת
כמות המורה והכחאה והכחמה ודעת חכמי אמת וגל

ואופן שני החדוש לא שש סדרי הכחאה הנם אונחיס
כחכמות כדבר שש ימיהל לא יכון אן להאמר מענה דברים
ישם ולמחרת נן נדבר כפי הדאוי פה ונאמר:

למה שכל אספורה חכמה רמת בכל אמת ולשני ^{החליט}
דעתם כאשר בא בחכמה הטבע שלהם: של דברים
נמצאים אס טבעיים: ואם אלא כוונתם: ג' ספר אהם: והם
החומר והצורה והפעל והתכלית: ונתת משלים אלה ^{החליט}

בחרב: מוכסאך לא שהתרכ הא דבר דומה וכל והאן כל
עשוי ואט על קפעה אוקדרת שהיא הכריתה וההרודה כני
הנה חמרו הכדוש: וצ'ומ אף עמאומת וחזנדן אונקמות
ותחזא: וכו' הוא חרש כדל: נאכה כאש פתם ינהואם
פעם ומחלין כעש ומחדד כפצות פים ויפעלו כגדוע כתי:
ורכילות הא

והכליות הוא כיון פעולת המיוחדת להיא הפרייה כיד הנרד וזה
אל התרבי. קול הכא. הוא שמתן העץ מה שאי. און ובה
שעו ואזה ועץ ששם הם הצמחים. וצורתו הוא הנכונ או
השגול ופולטו חול עצי. הנדר המצוי בשל האחלב
כתבונות ורנאים והוא שלם האע. כערים אונעם
וכאעיס כפי אשר תלי. ידו. והכליות הוא הישיבה טאלר
ולכרה המושגים אל ראש גולת באי. לכן החליטו
שלם פעולה יש כולו מותר וליטה אורה הפעולה והסתנה
אור ולימות או חסון פועלה. והסתנתו לידע
כעס לחונה הפעולה כפי בחינת הלינה. והצבו
צופים. אלה. אל עם פעולה הכל. או פעולה חני. או
פעולה שחונ. או פעולה חוב. וכאורה לענין פעולה הכל
הוא שמתלה כל שלם וכאן כונה וכן אור הלינה. וכל הוא
שאף מתדנה. היה בשלמה וכמה מה ולינה מה ואינש
התלה מסכה. וכל הוא שמתלה נכונה ונאס. ויס
פועלה בתרבות כל יאס. לפה. הוא שיעלה בשלם וכאן
והכליות ויש הלינה. וזמן ובכריש של חול הפעולה
המשונה אין שנינות והתיחס אל שלם החלק בדיעה
וכאעיס אל. ואי היה מכיל כן חס. אל וכן כהלינה.
הוא פעולה הטוב שהוא מתן כפע. הוא לבדו כלי. ומלי.
והתיחס אל שלם השם. עם כ הוא טוב מפאת עצמו שמתן הדי.
יעה ומתן הדיעה. לענין הלינה והכאן. ומן הטוב אל
יש כיאס טוב. הכל העלה כזה שלם פועלה מה אסלת
לינה שהוא הטוב האוסף אמש צריך הוא ומצאות הנדמות
אמתות פעולת עב סומה. והם הדיעה והלינה והרצון
כ כסון שלם יחד ככה אל וכמה אל העלה או פעולה יפה.
שמתן הדיעה שלם העל שם העל. כהען האמת האמת
אסף ומרה על חסון קובל בעל ופעולה. אמלי. הלינה שלם
הדיעה האמת. אמלי. הרצון שלם יענין השתנה והפעולה
אופן אחר אכונה כדי. שאלו כל הנדמות של הפועל הסוכנה על
אור הלינה האמת אצלו ומה מלה שלם האעף הדיעה
והדיעה יעץ הלינה חכמה העינה והלעניית בדבר
כפי המרה הכל עשע אחר. אמלי. בענין למצאות הלינה
כאן הדיעה נפאה הלינה שפעולה שתי. ענינה. הא שלם
והוא כל מצאות השמי. אל חמרי שהוא כל מצאות השלה
ל האור וכל אשורה הנראים כיוון סתם שלם דבלי. הוא
דכו כאלו מהם ומהם והאונים חלי מקור. בדיעה

כל הנעשה בו ואם לאו כן קיומו או העדרו: להדעת הז האומרת שאחר
שהשלים נכרא אהבולו הרצות ככריאות שני הוא ליסודות אמנו אחרי
כריאות כי היה יכולת היכולת ונצור הידיעה כי וואות הלצן הוא
שידיעת אנפה כזישה וכדועים והאות שאנו וואים הנלצת
השמים והלמענות האמענעם מהם בסדר האמון ארצות
הנזוס וכן נחייבן ההתאז אבל נתון א' נבחר והשקר כללן ואחרו
שיליגות השקתו אכר עזר ואלו האכנה ומשם ואמה ואייתאז ופי
מעלות שאלו ופי פחיתת השפלה שאין אדרכ הנכסד והוא נכח
ואשר הוא פקוד אמנו זה הנחת הדדיעת האכחילות וזו הדכיעת
שבהן שיהא דעת האפיקורוסת הנדמות ושהן כסונעם ידיעת התוכות
זה כי יש אמצעות הידיעה ויתוללו ההשגחה ויש לנצח שניצרו
ההשגחה ויתוללו הידיעה וכן נודיות אל האמנות והלצון לזכר
כפי השורש והיסוד: להנה אל היה האונת כחכמים הלינוניות
כעכשות אפאר אחרי השל האנושי כי חונ ואדם הוא אשפע אשכלן שיהא
וילפוט על העינים ועל שמה החוליים הפחיתים מהם כאשר יפוא אינה
עשות והם באחרון היישר אותם כסרתת אומת העצרת והאל כנה
הנה כעשרת העינים כמטה ישר האשור כמים צלולים טלויים שהא
נראה אמת אולעיתם כעין האורות הנקיים זמנלם כהתהפך
צאסיל האים שילסם השל האקשו השל מהפכיותם זהושישורם
או הטמן ואל השיר כישמת וכמזל ופי שהא לו השל סלס ואאנע אשפע
האמת והצדק: הנה צאלו היה האונת כמדת אשך האש דהחקנה
ורשמה השל באהי שהא השל והאמת כפועל באחולט אאות כמשהל
האדם ולפוט אותם באונתם היישר עשרים ועשר אכסם באושלות
והעמידם על האמתות כפי הנאות כמס וישר אפכו יתל כי הוא
אכדן אקר ויסוד הכל לו שמת ויצאות החיים והאדע ואין חכמה
ואין תכלה נודו ונדך מרת: אהן הסוד כהגותן אל דת קראית
וידו אדון הנכבאים על וחומר של החכמים כסרסם ודון באומת
וכאופרתם ועם אמושך אחסדי: הפלוסופים קנדאונים ולשונותם
כדוויים שהם ארבעה מעיב אכס הישון על אומרתו והמה נק' ולס
כמ ועכר עטן ואכרס נכדן האתנדלים והאחרים אחד האחד האמת
שהא אלהים חיים ואקרעולס נוקה לשמים ואמת וטזן הדת האשכל
משכל אכל הכא איה על אמת אומד אמה וילעול: כרצונה ועונה אפי
שהיא אשכל ית ועוהו הנכסן והנהגת הכלית וכברת דבריה וראשית
אמריה נקראה נאדרע וחיל כראשית כרא אלהים אה השמים ואה האמן:
שכחאמה זה הנכסד והקדש והנורא כעעא אכפה פיה עלאת אולת
חמאת הדעת הנדמות האומרת שמענות השלם כל במרה לזן
הדעת אהז מעוקלת השמות אמה אשמה גתם חלאתה עלהי אהשיר
טענת שאר דיעות האמיתות נקבלתקדש ועכס שקו להם השל: אאמנם
היא כחיותה של אלהי ואעורת אשה מקלה אמושל אמת נכסד וקדש
ויסוד כל באכס ובכפסם אכן כותן פנה אמורת החדש מהא דכלדנר
ואפלו אומת החומר הראשון שמתו אסוד אסוד כל הארכמים בשפלה

האמת
כקטן

ש'הפוסקים מחליטים שהיא נקזס כמות ית' ולכן התורה האלוהית אכתלת
אותם ליהיה נקזס כמות אלא ש'הוא דבר נכבד ככח ית' ואורכב
בידיעת ויכולת ורצונת ואוכן וקיום אלהיך באספות רבות כמחשבות
ודיועות ית' התרכב מאת חמדי כל הנמצאים באשר יתבאר שהאדם
זה כפי כח האפשר מצאנו ולכן התחילה במלת כפאשית כדא אלהים:
שהעם הפכתי בכפאשית הנה הוא על פאשית ראשית וקראנו להקורא
שהוא הנדבון האמת והרצון הנצחי האמת בדמיונות ככועל כמחולט:
עצמאן אצמתי דפי יצופי אנה החכר ואודי דפוס כלויס וישעמאחוניס
שהד אבערנסי אפני החסות הנחל לוק מצמתי נלף שלם ונכמה לי שייך אנה העלמן והכח
לז' שאין נכח להתורה במצאות ולא לתלה חלה ולא צדוה זה נהא כמדת
איהי אש' איהי ראשון עצמות אמת ושהא דיס פונ
כמה שהא אכן כדא אנה כל המצאות ככח הנדול ועימם הכריאה הוא ענין
הנדול לז' שהא היצאה הוא דבר אמת בדבר אה: ואוכן כמלת לז' חזון
והמצוא את כל הנכדאים הנמצאים נהא אלהים ל' שופט צדיק ונהל במראה
וההמצאה היתה צריכה עין צמון וחני אמן אלא דכתיבה בציור נחמן
ואהיר כל ימות ונקטר אף כדיעה ואף כפולת ואף כדצן יאלף הנה שופט על
הכריאה זו קאת הדעת ומלת היתה הנה הוא בשל ענינים וכאורכיות
בחינות אף אומ שהא של אמת די בעצמאן ש'כל עצמן כמא שהא וכספון
שכל ומלס ומלסן שהא עצמ ייחודו הוא אמת במצאות ופספון מצאות
ספון חין וכספון חין ספון יליעמ וכספון יליעמ ספון ילמ וכספון
יכאל ספון רצון וכספון כל ספוןן שהם הוא והוא הם מעץ כל
הידיעות והידועים ושלות אפאות ראויס דייעת ראויס דייעת ולסון
וראשונות האמת וייחודו האנוחי אלא חוב המצאות העץ הנופת
חסדן אמת נדבר ידו לציר כדיעמ וכמלת ורצון כל המצאות הנכונות
כעצמאן לז' אמת כדאיתם עד עצמם ב' אהותם וככמותם שהם
חניס ילז' אמת אה השמים ואה הארץ: כי כמלת זה השלם
האמת שהא האלהי שופט צדק בשעמו וכפיות הכסון אה און הכל כמלת המצאות
בעצמן וככחימתן ככח אמתו נדע אמתו ולא אמת שהא כמלת וכדן יסוד
המצאות ואנוך היות שהא העלם הנה בעצמאן הנפלא שקצת נושא הקום אמת
ית' באיש כאל השמים וכל כבאס וקצת מלא הקום כמון וכד' עץ בא זה אפס כעץ
כל מצמאן אנה כל א' הקום הוא כפי הנאי כמלת ואסדן אמנות הכי עץ
העץ הנפלא אמת וקרא קדש הכתוב כי עץ אנוך חייס כמון כ' אמת הוא
ית' אוד אמת עצמות כמלת כמון הכתוב לעשה אנוך כמלת כ' ונהונו צדק
שהא: אהעם כנה לעם הומו שכל אמת ואנו נצחו באחלט הנה הוא אנה
עמונת ומסתרות כי ידע ענין החושך שהא העדר ואוציא אמנו החיה והויס
הנפלא אור ש'ען אור הכתוב אנה עמונות אנה חושך וא' ונהא זה המצאות
הנושא הקום כמון אנוך אנוך על אמתה נכחות אוחות ית' שהא נמשך
וכהנבואת ובעיון הוטבע אנה אמתה הומה הומו ית' היתאדות
החדשות אמין והעדר האחלט או ומה נאור והדיע על אמתה הומו ית' היתאדות
ככועל כמחולט כלו התמצע הוא אף אהעדר ומצמאן וא' אמתה ואלו
המצאות כי כמון ככחימתן אבלינות על אמת הכי
אמת וית' אמת: לז' שהא העם הפכתי במלת אמת ש'אין ספי פלעון הכרה דבור
ית' וא' שהדע העם הפכתי במלת אמת אמת הוא כמון הפלע אמת
אמת ית' כי עדין אף היה כלום הנכח אף האמת הוא כמון הפלע אמת
עמאן על צדק אה' אה' ונהלכס יחבאן

אמת למעשה

בראשונה עתן האלות ואחרות ואמר קניני ה' אלהיך אשר הוצאתך מארץ מצרים
אשר עבדו יסודי וזה כדי לחדש את אמונת ישראל אשר בחרו לי סגולת מכל העמים
את הדגת השקמה והאמונה הברואה והמחפאה במצרים האשעבדו
אותם שכמעט יהפך גמלם לטובה ואמרת יצריהם בקרבם טהורה
וכל היותן כעבד הנרי ובגדמן לבן פחה נאני ה' אלהיך כדי לפקד לבם ולטהר
חבם ואמר להם אל ישראל כאשר אתה רואה היום כליטך את גבורות
ונפלאות ומב מכות איוך אשר נדבת ידו אנט לבדי כלון אחר עמדי
ולכהדין אמרתי ליתך וכל פהנסים דמילא העמים הוצאתם ממצרים
העבדים להם כול ופוע מחיות להם עבדים אכן נכל נא על אלהיך
ויחוד שמי כפיך וכאכפך תאוד יהיה יאל כל הד הלנה ולכל האורא הדול
האסורם אשר אין צורך לקאה באמות הנה לאמר ~~שמי~~ גמלם
והוא התדול וכריאת שמי ואמר וכל אשר בקם אמם ומחן ליל ומצאות קרע
לכאן שיצולת מצרים הנה לעב ולכל כל העמים הורה בעב האפלך
הנחב למעב אכל אמר להיותה בעב הנחב למחוייב והוצאתך עכפ' לחזק
עולם גבורת ויחוד אלות ק' אין עוד אלה ק' למ התדול והכחאה אמר וכל
העמים החוקים מנלאת אלהות הוא בעב האסור הנחב למעב הנה אתה
על כרחך מפאורך הוצאת אותך מצרי עבדים רכחיע בעב המחוייב
עצמך האמן התדול אכלאה מאין ואפס ומצאות ולי וכלכלך סגה עיך
ואמרה שמי הא רחמים גדולך את אמנך ג' לא אמרה את אלהות
אבר ויחוד שמי ואמרת עצמתי ונה בשא יהיה אן אלהים אחרים על פי לא
הפנה האמן שיהיה אינה מעב ומרע הן כמול האמן הן כאמרי הן כלכלה
למעב כארן נסיה שיהיה כמול רשע ולמעב ונשרת כי לפי לא נוצר או קולך
ת' כי את את הוא אלהי האלהים וארוב הארעם הארץ יוצרך ונוצרך ומרע
אן כל מעב ככה עתן ולכן דמי אמרה השמר אן כנפלק מלחיות במחודי אור
אפס כל המים האודים בחוב האלות ובאחרות יבערו ויכללו ומרפונגם
באמות רשיות ומישע רבו לעם אל פוע הטוב ומ' פוע הרע ט אמר
האן הורה דער ואמות פחה הרע כהראון באמר יהיין דאכס כאמר
אשר ארבים ואת עפכס לאו ט דער מ-ב כעכס יאלך החאה מחמו ואמר
לארעלהן פסל וכל האונה אשר כשמי אמר לא אפס ארבים שלמים דעב
כככס ומרות האשפיעים בעולם הקיה וההפסד מן אורם אשר קארן
אחרת אשר באים ממרת ארץ שהם כלם כיד הארם ומחר קאין ואל כנן
ההדכלה אבר חייב אמרה היות באמנך ג' רחמים אל כל השמר אן ושאר ככלך
אמר שאלו לא יהיה שמי ולכן את שמי ה' אלהיך אפך
אשר וכל כ' וכל השיה או לעה נע את כל הנושא את שמי יה' אפך ולכל כ'
ואחר ציין יה' אכלן חכמה ודועת אלות הכלה ככל חלית במצאות לא
כמשה ואל באחרות (סגור) את ה' רשון ואהי' ישיהא וקרבן לא חגו יחיו איוכ כ'
וכלה ככל חלית חא יה' בחונן הוד כמחמת וחלשן שמי לחם וארן אומן כמחמת
כעיסין הא ידעו אמר או שאלו אלה חלם ה' כורא קשר הארץ או חלף קלחיע
אן חנן ומחמת קבלת כל חלית הוא יה' גם כהשחמת התמידית אף אחר
כליאת בארץ כהמים אשר כפך עמדן חוס ט הכל לבדך שקטלם כהנהמך
קיימים גם היום אפי שמי הם עבדך לא יאמר לפי אמת כלבו כמחיותם
קדש הצור הדול הנה אשר אין כאלו כל אמה ולכן הערנו קמחם אעב
הכעמות וההשחמת גדול און לר אפס בחובת צוחך הכן כמיועד כע כמחיותם
ואם בחובת צוחך העבד כמיועד כול נב ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאת

אורחם מארץ מצרים ואם בחוכה צדק העם כאינרץ של אור עמי וייעצונו כי חנה
עמו אלהם אידיעות אלוהים סוף מצור השבת ועמו העשור באמת לכו אלהים
השבת אנחנו ובאשנה תורה שלמה וזכו בזה החסמים להצפירה יהיה במספר
האדם ישן השבע כסדר הכרואה יום אל יום כי יום היום יום ויום ויום השמים
והארץ וזו ואל אלהי בוס השבע מאמתנו ויכרך אל הים אריום השבע וינצל אמו
השמייה בו בוס לצע בעבר שלחן חלון בשם אלמן ולא נעו כאלו המעשים בלבד
אלא מסוף כחוש ובמצור השבת כי הזיות הוא יוצאו ואמר אלהי אלהים יסביתם
עמד שבגדל השבת ועלות אם באשכל ובאנוכל יחד ואם באנוכל אבר נולד
האושכל יעלה האדם אפי יזכה אשר אין אלהים ית ואלה עליו ככח וקדוש
לכך כרכו ונצלו ית ובעלות השבת בעד האושכל ובצד האנוכל להכי הוא האדם
האלמן בעצמו כניחו ית העבד ובהזכר של האנוש כי כח האנוש ואלו
זיוע אל השל העלן יסוף ויפסי אחר עליו וזכו הסוד בהסמיות ית זו האמה יאלהים
ואחרי העבד ית אורחן אכרית הכניעה אלהי אלוהים וחת השעטר איה כי
אופיט גמל עשיר אמת זו המצור אמתו אכן להתכונן אלהי האדם אפי
שוא עשה לו את הכפל כאינרץ הוא הוא אכן נכח הוא יסוף ובעבוד יעשה
כי אלה אכנת יעשה ה אכנת אלה אלהי סוף אחרת יסו זו האמה שלם כבוד
אם ואם ואם ככד אר אכף יזה אמתם אפי ענה הזכור חותם יזכה האלהי שלם
תנן הכפל ומעלה השל והושלח אמתו האוסף ומצור אלהי אמתו שבת
האף ומעלה המצור ופסי הרבנות יעז כן מצור כנף אל
זו אנה הזמן זכור כל יודי אצל אחר

כפי שאל מעט מעט אלהי אמתו האמונה האמתית והיא אמת החזק
והמציאות אכן לש ואמתו הרמז החזק והמצאנו ברצון האמת אכן לכו
אריום השבת אנחנו ואלהי אלהי אמתו ית עשה ה את השמים והארץ אמת
את הים ואת אש כח וינח בוס השבע עלן כרך ה אריום השבת וינצל חן
וקדושם וכרבת מסולת אנושין ושמוהו ולקח היה נדרה במצדיות הנזולה
כל יסוף ט ארץ וזוה אמתו שפכה עליו אכל חן האדם אשר אנה האמה
בראותו ובעלם אלהי ש הוא השל והזכור יצרתי ובעל בחירה אכל אשף כיון
עשיתי והנה הוא בעשיתי למבוחסות ואכל מעת הדעה ובאף הוא אנה
שנאף והשל פדס וזההה בכרואת ומתקנה השורה ככחן התלות
בכרואה עז הוא אשר או האשכט והחיה העשרה אושנה הוא אלהי אלהי
שיחך שיש ופרסם אחרות האמת כה וינרא אכרם בשם ה אל עולם ובעל
דעת חכמי הדורות המעלות וזכו ובהיות קיומו כחן ומתן אריום
ואתן ליתת אר יענה וינראו אנושין ומכרחה וארבתו כלי הארץ שלחנה
היחס וכן ובעי שלחן פכו וועלמו במאד מאד והתאד השמות כס וכל
עקומה או צק ט שמת ענת עליהם אנה והפדיל שיש והאדרה ככדי בעלם
על יזיהם וזהו האלון הנכבד הנדרה מאכרחה אכף עוף נראת בשוף
ויאמה ומארתו פדעה כוספי כה ככופי ישאלו שלח אר כה ויעבדו כי
עלמה האמן חמס שמו גוי מצר כשון עמו אכנה אנה ככדו ואליו ישתחה
דור כל ולי בלרא העולם אין לשם כחיה אנדכ ואוכרת אכן שלח את אריום
כיוחבם שיש וזכרי באקורם וכאמתם אמתתם באפס אל נכה וסמיה הרע
להתקבץ

ההתקפצו כזה והתנו-כחו באמונתם השקיות אמונת האנקלוי וכבטחו ככל צפון
הרפול אחר דאו ט רעה כד ועל רצונתו כאלו איותן. כרעה ומצמיח
שקנתו כמחל איותן. וארובם נשאר על כנפי שלמים והפאכס אנתן. ומה
אכל חנה ואצות וחניט ומלפנים צדיקים והתחלפסו באתן. וזה כרתן
הנפס שהוא מעלת השלל וכרתן המלך דל שהוא מעלת האצות שהוא קודם
בעקב וכמתן מתן הנפס. ואלוהו אלו השלל המעט והמעלות נדירות
יתר אצום אלויות העלות האחרונה שהיא החיים האנושיים אכן יהל אחר
הדבות והיישרת בעזרה שלל קטן הנדוס לישורא נחלת כרתן הנפס הנקרא
מעלת השלל הנה מתן אף מתן הדוף שהוא מעלת האצות דיק כן
במחוקר חכמת ואמר ככר אר אכר ואר אכר ומתן יאחיכין יאחיך על האצות
לזה דל במסר אחי הנפס לאס ככר אכ ואס שהם המעט
מעלות החומר אצום ויאריך יאון וחיו החיים בעהו לזה ע' לככר
אכ יעז הנותן נורמא אצום העמידו כמה שהיא לזה הככר מתן הנפס
ומתן הדוף פוי ספן לזכה לאורף יאום בעולם שלל טוב וכלו אורף ויתיה
כמעלות נזה ואיך יככר אכין שלמים אס לא יכו לככר אכ שכל
ואכן הנפס אככר אכ ואס אמה או רעה או רעל או רעה ארתעבה שלל
אלו האצות כפשוטם אכר אכר ומה גם תפיות כ גוזל אכין ואינו אכר
יככרם אלא אצום אצום יוא אכר יגזלם ויקלן חיותם אלא אצום אכר
כככרם. אהל העברך וכו' אלו כן כן היתל אצום אכר אכר אצום.
אכן או תנאף לנאמף האלה האצות היתר אזה תת אצום גחסי וכן עתן
כן סוף ואורף למאיר ככור אכין בהתחברו השיעל וכאסוף יכו אכר
לזעזעם וכן אכר טוב שיעה דס על העקר דעה ויד טוב ייעל אכר אכ
אכן. אכיועל אכין ככל אלו הנפשות הנפשות וישאל. הקט אמה אלא יזעה
כ אכין נחה אה הדון והתחל והיערה וכסף הרבה אה וזה כעל אכר.
ואל אכ אכר חידוכי אצום אלוהים וארובם נוכעים איות דל. ואמר השיע כנחה
אמר חוכיל הרובם ס אמרה אכר או אחרי אהב וכו' לעתן נוככר דער
נאמר אהל ככורם התפיות כהחיל אכין כליטו ומצוא אנה אלא יאעטלוא
תענה נאמר ככר דאמר או הוא וכן נוככו ישאל אלוהים אכר אכר
אהל נזיקות או שאן או מתן המלך והתן הנפס שבה יהיה ככור
אחר דעה אלוהים ואצום ואכר חתמה התכמה האלוהית ארשור הדברים
כאזרה או החמוד כן החזקה באה אצום אצום אצום וחכמת הנכוח
שהיא המסכת אקולו המעט אס יחא חזרן יעכו על כל הע' דברים
דילן שורה השלל המעט ויהי ~~שם~~ שאלו אעל ולמעט ויתחיי
אכר אכר עליו אונל חומר לו א' אכר אצום כר דין ולזה הסמכה
עקן החולה לעתן כן סוף ומכר ואמה כן נולד אלוהים חלוי קאכין ישל
ואצום אהל נוככר יתרה הדבר מתן העקור שהיא המעלה הראשונה
ואצום כן חכמת והאצות ואכר מתן נכסן שהיא המעלה השנייה אכר
אמה ונתן האצות אכר הפילוסוף פוס כע אצום חזר השלל וחכמי האשמה אכר
כאיו שרות הדבור ממה היאן חח האנוש ממה היאן ועד אכרן כל א' שיעלן
אכרן חכמת חכמת אצום אצום אכר אכר אכר אכר אכר אכר אכר אכר
חכמת אצום אצום.

אכר אצום
אכר אצום
אכר אצום

התפלה לו ית מכלל עליות משפט חיובה: יען לעולה פללו
 מלשון ופללו אלהים: והיא ענין התדיינות הנצבא לפע בוראן
 כי דין לו לנצבא ליליה תמיד במחלצת לבן חממות אל וגולתו
 נגד פנו: ולצטא בעפתו כל מחשבות לבן: אם תהלה על
 תפארת מעלין: או תודה על טובותיו וחסדיו: או זקשה על
 צרכו ולדחל עגרה בצרה: ונמצא עללקי התפלה תהלה תודה
 בקשה: לכן מסדר התפלות התחילן התפלה בערב במזמור
 מצרכה אתה: ובבקר במזמורי ברכי נפשי אתה: עלשון ברכה
 היא לבח ותהלה לו ית: וכלל משפטי האומה פה אחר לשלם
 יסדר אדם לבחון ית ואחכ יתפלל:

והנה המשמורים הנל בלשון ברכה וחבור קומן ברכו אתה אלהים
 שאו ירכי קדש וצדק: ברכו גמלים: ברכו אלהים: ברכו אלהים:
 הם תפלת תהלה לו ית על תפארת ולבמות מעלין בעלמא:
 וחבור קומן ברכו אתה שתפלת חול ית פסוקים כמטן אחר שהם
 הקדמה לפסוק שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד: וכן אחר פסוק שמע
 ישראל בהלל מפסוק אודך ה' אלהי עד פסוק ה' אלהי אמת לחסמך
 אודה לך כי עלית פלא עצות מרחוק אמונה אמן נסך ית
 פסוקים כמטן אחר: לפעמים באהבה אחר עלה כן כמטן לש
 הויה ית שמע: ולכן הכונה קורא המתפלל את פסוק שמע ישראל
 כלן בלי עניות הקהל חצן כשאר הפסוקים: והקהל שוכס הפסוק
 כלן בעבור עלתה מלת ה' אחר נקראת פעמים: לפעמים
 אחר עלה כמטן הויה כנל: אמנם בפסוק שמע ישראל
 הנקרא אחר הקדושה קדם ומהצבת אתה אלהיך אין בורח גה
 המנהיג רק גם המתפלל גם הקהל ציחר קוראים אותו:
 לפי שקוראים אחריו מיר פסוק המחבר אחר אלהינו ומשתלמת
 הכונה בפעמים אחר: וכן הכונה מרטיג לכן הרב המסדר תפלת
 ערב לבת במאמון בקדושה פעמים באהבה שמע ישראל:
 ובמלת אהבה שמענה ית כמטן אחר מלמדן מלת פעמים
 בעבור מלת אחר: לפעמים אחר כן כנל: וחבור אל תמאן לל גם
 כן מיר פסוקים:

כשם אשר או טאה תהיה : אעתיך כעור ענין תפלה : מספר נקודות למוריכו הרב רבנו
 אהרן האחרון נטה וצדקה :
 בלעצין תפלה כאלו החסדי עשרה אופנים : ואלו הם הדבור הראשון בחיוב
 ש' ודעת כי האמן בחיובה מפאת הדעת ומפאת האשמה : ואמנם
 חיובה מפאת הדבור דעת הוא אפני חיוב הוואה האעצים שיתחייב עליה והודות
 ולשכח אמי שיתקיים אנו כל עובדיה : והוא והלילה וישתנה שמו המצאנו אמנם והחיינו
 וניחאנו ונתקלנו שכל ובינה וחיינו : וישתנה חיינו על ידו בכל עת וכל שעה
 וכל דבר וכל אשמה אנו פועל דע ולחון יתן כל טובה : יעד מחוייבים אמת
 והודות אלו ולשכח אלו יתן בכל יום וכל שעה וכל דבר : להחיינו וניחאנו ונתקלנו
 ומניחאנו לחון יתן כל טובה ואשמה אנו פועל דע ונתן כי האלו יתן הוא הנמצא החסר
 כמלכות החסידות וכל אשר המצוי המצוי ענין החסר הדבור : ודמ אחרי אשר יצר
 את האדם ישר והמה בענין חסידות רבים : ואין אדם צדק בארץ אשר יעלה טוב
 ולא יחזק ויתחייב דמיון הדין על מעשיו הרעים הואל וענין הדין ענין הפסוק
 אחר שא ישיהו הדין בעצבת הדמיון והמעלה בעשותה הדמיון אלא חיובו
 כדן איהו ההנהגה אשר תכלית הרצון בניוס המצואות אשר המצוא
 בחסדו דקק והדדו כיון שהפנשה והתחנה והכסלו כדמיון בהעבר הדמיון
 הוא הדין אלו יתן וישתנה כל שיקדורה אדם על עונותיו כלומר תשובה שמה
 הכנשה והתחנה יעשה הדמיון : ואולם המצואה שמצאנו חיובה מפאת האשמה
 הוא יתן הכתובים מדין התורה שאמר ושבט הדורשן : ואמר ועבדתם את
 ה' אלהיכם : והעבודה היא התפלה ואמר ועבדו בכל לבבכם בכל יום
 נפשיכם : ואמר שמה העשה : היות ענין פתחות אל הכתר הזה יושב וקולו
 ושמיע אל הרנה ואל התפלה : ואמר בכל אנוש הדין והתפלה אלו
 דרך ארצם : ואמר וקדושתם אור והכרתם והתפללתם אלו : וכן מצאנו
 הכתובים והחסידים שהיו מתפללים וידועים הם : ואמר ונתן חיוב התפלה
 מחמת הענין אשר שאמר באסא וכל אשר לא ידעו לה אלה : שראו יושב :
 ודמיון שמה טפסן אסכנה בארץ ונתן לתת כדמיון בעתה : ואלו
 ש' בענין בעצבת התפלה לא היה מוסר עצמן אסכנה : והאמת כי אם
 מוסר עצמן אסכנה לא היה בעבור יראת הענין אלא בעבור שהיה הרצון
 אנוש פתח הדת ענין התפלה ענין מוסר עצמן אסכנה לא בעבור חובת הדת
 חוב התפלה פן יתחייב בענין כי ענין התפלה היא מצות עשה ואין ענין
 מצות עשה ענין אכן חיובה יתבאר ענין תנאים הזותרים : ואולם ענין
 התפלה גלות ענין ההודאה שהודאה בענין שאמר הודו לה כי טוב לה :
 ואולם ההודאה או יתחייב בכל עת אלא ילוך עתים כאשר אמר החכם בעת
 שני המעשים ובעת ראית המעשים המפלאים ובעת מות : ובעת האכילה
 והשתיה וההצלה מעין וההצלה לא ינחמו אלו התפלות אלו הדבורות : ואולם
 התפלה תהיה איראת טען והתנהגותו : איראת טען כמו שאמר יעבדו
 אתה ביראה : ולתנות דמיון כמו שאמר עבדו אתה לשמחה :
 (הדבור הכ' כמה הם התפלות בכל יום שהענין דברי הכתובים : כדמיון
 אחר אומר ועצמו בבנין בבנין לחזרה ואלו וכן אערכו : ונאמר הדבר
 בבנין חסדו ואמונתו כלל בלילות : ועוד נאמר עבד ובנין ובעתים אחרים :
 ונאמר חזקת אלה אנוס אלה : ונאמר באשמות אלה כד : ונאמר שבעתים
 הלוהך : וכל הנאמר בפסוקים הראשונים הדורש ענין יתענין אכל באמר
 שבעתים כדמיון הלוהך או חזקה ענין מענין : ודמיון כדמיון שהשבע אלו הם
 ערב ובנין ובעתים וחזרה אלה הם ארבעת התפלות היוס : ומה שאמר

באש אורח אהיה כח אלו הם ד' אשמות מאמר הכתוב ראש האשמות התיכונה
ויש מי שמחייב להתפלל השבת: ויש מי שמחייב בארבע באמון חצות לילה ויש מי
שמחייב השלש באמון שבת וכתב וצ'הייס: והנה מצאנו תפלות השלש למאמר
קדמות בשלש ואמרה: והס' יותר משלשה: ועד יס' שפרשן מאמר שלש
כיום ששן פפד רבני בעמ' למאמר כי שלש יפול צדין ונס: עזר עננה
יורה שלשה: שלש כחטאות כס: והאישעט שאין אמרה למעלה עיני וכלע
שהם שתי הנרוב: שמאמר ומאמר בכער בכער והודות והלל והודות ועוד
מפני שהם שתי הנרוב הנרוב: זוכן אכל נרוב מוסף היו מתקללים באמר
אמר וכעת החל העולה החל לעלה והחצוצרות ובאמר עזר לכות העולה:
הנה בעזר שאמר העולה של קריס עזר כאותם קליף היה מאמר: והנה
היו ונתין חלק מן היום וחלק מן הלילה עזר לרפת העולה: והטעם כי תפלות
ערב ולערב הם החובות והשאר עזר נדבה: ואמר אמר ערב וכתב וצ'הייס:
ויס' מאמר בדמאל וצ'הייס לתת כיוצא בעד בשעתיה: כלם להתמיד החוב
מפני נוס הדת ושלש עצמן הוא הדן על הנדבה: מה שאמר כה שאין
פאוי להתפלל בערב שלש נדבה תפלות אמר שאין מנרובין כלבת נדבה
כיוצא ט בשעת הנרוב הנדבה היו מתקללים: והנה אמר כלל שבת לא היו
מנרובים נרובות נלכה גם כשאר הלילות לא היו מנרובים נרובות נדבה כי
בין נרוב ערב ונרוב כער לא היו מנרובים דבר שלפניה היו העולה על אוננה
על המורה כל הלילה עזר לכתב: והכתוב אומר ינאם יצוה ה' חסדו וכלוה לישק
עמי: וכלבת עצמן ששן נלמן הליף למאמר והדן בכער חסדך ואמרה:
(ה' דבור השלישי בעת הכנר ולערב: הנרוב כי עת הכנר אשת התקללות
ש' ששן הוא עת עת נרוב כנר: ועד הוא אשת הערב הששן: צוואת
אמר החכמים שיעור עת התפלה: היה כלשאר עת הנרוב: ואמר נמצא
בעזרא ונראו כל יפני החוב ושה אפ' לשע' האיס מן האור עזר מתצת היום
נדד קאנלם והתלים והמלנים ואז' העש' אל ספר התוכה: וכנראה כי היה
מתקלל היום וט הם הנרובין צ'ט מוספים מוסף החדש ומוסף המועד: ואמר
שהיה לאו זמן נחב: ואפ' אחר כי מנצתם היו עוסקים בעמ' הנרובה
ואנצתם היו עוסקים בעמ' הנרוב באמר היה כלמן הפסוק שמהם לחשים
ומהם מהללים ומתקללים הפסוק וכבר נאמר מעלות הלח עזר צאת
הככתב וקם היו נכערים אמרת התפלות והעוסן במצוה פטור מהצוה: אולם
עת התפלות נדבה נודע זמנם כמן צ'הייסל שלש ואשמות:
(ה' דבור הרבע במנוחה: הכתוב ג'היה באמרן לשכלו תדרשן ואמר נבאה
למשכמתן: אכלו לכתב בעלות: ויבוא בית ה' וישמחו: ונאמר כי בית כח
חלה ינרא לה: אכן מצאנו הכתוב הראה התפלה גם כגולת בית המדרש
ואפ' חצה אחר כאפ' אחר וכנשתם משם את ה' אלהך ומצאת: ונאמר ועלאתם
אות והאכתם והתפללתם עלי: אחר שהיה והתפלל דרך ארצם: למאמר אודה
להם וקדש אעט: כי אפ' כלות יש או כהם השמחה לשמח תפלות כעת
נמצא אפ' ואמר החכמי החזון היות מאמר למדע אעט בשכל כח כנסיות
שלהם בשלות עזר אמן חזון כי הואל וכנבול כח הבית מדבר: לכאמר
כי הפת אינו מנדס כי אש ע' אמת התאדה השמחה לשם לשמח תפלות כו
מתפלל כאשר אחר נהן עני ולב שם כל הימים: כן נמי בכל מנוס לייחזן
ישקל והכנס והנהל לשם הוא מנדס אעט: ונראו אעט למיעט ההשמות
והעלה ידעה: ואמר במנהלות כלכו אליהם: וכאנחלים אחר ה: וזה עמ'ם
הכניסה: וצריך היות אמת מנוס לייחזן, שקל להתפלל עזר מכל טעם
ויאולו אמרה: והנה כתוב והצלת אבת עמי אלהיך: ואמר ולא יראה כן עזר
דבר ושב מאחרך: ואמר והעלה והחליפן שאלותכס:
(ה' דבור החמישי
בהתפלות

יס' כן

ע.ש.

עליו וצריך שיהיה בעל ידיעה שיהיה יודע אמי שהיא מאשר ואשר הוא מאשר
מכאן שאין הליך בחוקים ולמה חוקים מהם אנוקל ומהם אעלה ומהם אא
אנוקל ואעלה אלא יפקח ספור הנכס לספורי העלה וכן הפך: ואלא תהיה
בהם אמונה טובה ואין ידיעה בעצמה שאם לא כן יהיה בעל זכות
ויחשוב כי העבודה כונה אלו שזה או יתרון שמתקבל עם השם גולת ואלו
שמנצח בהשמתו ואם שישו בקולף מה שהיא אלא מעביר מצאיתו יתחכם
חסרון ואין אף עבודה זרה ומה שמתקבל מפני שכל עובד ע"י יחלפה
אמצעותו לכן צריך החתום להיות שם בדיעה: וע"כ צריך להיבדוק
כונה שאם מה תקעו לו חבולת והוא עמד לפני שחוקי אבות וכוונת
כוחות: ואם אפני אף נהר ודמי צריך להיות דבריו בכונה שאם יחזה או: אכל
אפני אף מאפי האלפים: וע"כ צריך שיחון מכל דברים שחופזין אונת כחון
שיהיה ספור וכחון שיהיה אבו פני בכונה אחת או שיהיה צריך אנוקל
ויהיה אבו עוזר וכל כיוצא בזה: אכל צריך להיות בכונה שיהיה נכס אלו
שיתן דבור שהכל נשענע אפי דעתו על כל כעסה שאין בה האמירה הכחיים
אמר דעתם שיהיה אהיה דעת כל הכעסה ידועה כאלויה הנה כחונת אונת
אזכור משמוע תורה דמי חבולת מעשה: (ה) דבור השמיני כחונת
החבולה: העמידה וההשתחויה וכריכה וכריעה ועדה והתפלה ופולחן
ונשיאת ידים ופרישת כפים והשואת רגלים ונשיאות לעינים והרצת קול
התפלה והשכח וקריאה וצעקה: ונמי חבולה בלחש ואפלי שאם ישמע קולו כחונת
נאמר כחונה כי שפחה נעלה וקולו אף ישמע ואלו חבולה יחידה ואלו
העמידה כחון שאמר קולו ברוב אהיה אלהים: ועצמו בכנה בכנה: כדור
עודנו עמד אפנה: וההשתחויה כרואה ובאיה על שם שנתקל חבולה
אמסנתן טלף וכל הנקל השתחויה: ואלו ההשתחויה שחונת לאל טיבן נאמר
אחריון וכחונת להעלות כרעו האף וכל הנאצאים אהן וישתחווי: והרואה
כי ההשתחויה גולת הכריעה ונאמר והשתחווי אהרם רחמן: והשתחווי אהרם
כחון נשתחווי וכריעה: והכריעה אהרם הכריעה בכריעה: וכחונת נאמר
כרעו האף והאף: ואחרי הכריעה כחונת בכריעה אפני עושטן: ונאמר על
האף שאם ויכרך על כריכו: ונאמר על דמאל והוא כריך על כריכו: והנחה
אסמי קרעו כחונת: והתפלה על אפיו כחון וירא כל העינים וירחן ויפלו על פניהם
וזה יהיה על כפיהם אמי שיהיה מנכחי ה' העינים אכל כנשה: ואם יהיה
מאונתם העינים על דמאל חבולה הכשת כעטן אלהי כושט ונכחתי אהרם אלהי
פני אלוך: כל אלו אהרם שפלות והכערה: אפני הארץ אהרם חסחונת אצו
שוימות הארץ: אלא יהיה מתישט כחונת הנקופה אשר נענף בה מכח אלו
אהרם ענף כחנה שאין אהרם אעלה: אלוך אהרם היד כעטן שאו יריכם
נרש: דמאל אהרם כי ין יאות השכח אהרם: ופרישת כפים כחון שאמר
אפני כפול אלו הכת הזה: דמאל שואל ענף איוצת: ונשיאת עינים כחון
איוך נשיאת אהרם עיני כחון חחולת: ותקוה חלויים עיוך כחון שנתקל חבולה
כעטן עגדיים אלוך אהרם כשאוך כן עינתו אלו אלהי: ואלו חבולה
הנו כחון שנתקל קולו אלו אלהים ואצעה: קולו אלו אהרם: דמאל אהרם
לעטם אלו השיה ואע"פ שהיא יודע רען השכל כל דבר ראה אחרי התנון
שיהיה בהרמת קולו וכל זה ע"כ האמע שיהיה מחשבתו ודבורו כאן השלש
אחר אחר שנתקל חחולת כחון שנתקל ויעטן כחון דמאל קולו כחון
איה: אכל חחולת: אלוך אהרם חבולה כחונת דמאל חחולת: ואלו חבולה
כי דברים שכל אינם דברים אלא מחשבות: (ה) דבור התשיעי באיה
אין לאו

כחון
כחון

עין תפלה אס"ן עין

ואלו ראוי להתפלל התפלה: ישן חסידים שלא הכליח להתפלל כי אס"ן בלשון
 הנגל: וכזה צריך להיות כל האלו ולשונם לפי בחורה באין בה שמו"ס חסידים
 אדברים המדברים בן באם שמו"ס נדברים כפי הפעולות שלהם והכתוב
 אומר כי לא אהפך אל לעמים לפי בחורה אס"ן: ולפי זה הוא הנקרא בלשון
 הנגל עם ראוי להתפלל בלשון הנגל: וחכמים אפ"י שמצאו דבאל ע"ה שהיה - פלא
 בלשון ארמי הכליח להתפלל בכל לשון: ויש טועמים כי לא התפלל דבאל אלא
 אצורף ליבנת הכלבים: ואולי ישלעען שלשון ארמית נחכה אלשון הנגל וע"ה
 אס"ן התפלל דבאל בלשון ארמית אין ראיה ממנו להתפלל בכל לשון אלא הראוי
 להתפלל בלשון הנגל שהרי כגון עזרא שהיו מדברים לשונם מעורבת בלשון
 אשכנזית דבאל ארמית הכתוב וכעסן עליהם החסידים כגון ההוא כל בעת התפלה
 (ה) דבור העשירי בעת התפלה: עין התפלה הוא שכתב והולאה וולוי תגלה
 ותחנה ויש להוסיף לענה ונראה כיוון ע"ה אל אלהים ואצעה: אולי ה'
 אנרא: והלכה הוא אלהיך בלשון התורה והזכות או כחסדן הדיקוים
 שלא מצא את השם וצריך כמות חסדן ואח"כ ישן להתקנות על עונותיו:
 מאשאל שאלה כפי צרכי עצו בגלה ותחנה זהו דין שיה אס"ן אדם אצאת ידי
 חובתו: וכן אמר מדברי הנביאים ע"ה בהתפלה כגון דבאל ע"ה באמת
 אמר ה' הוא הדיקו הדבור והנושא: ואח"כ השיך כוונתי העומת לאחר חטאת
 ועינו הקשעט ומרדטן: ואח"כ אמר מה שקל להם מצד עמדתם והצדיק
 הדין והשלים בתחנה בעצמם הזכות: ויש מדברים כוללים בלשונם כגון
 תפלה אס"ן ויש מדברים מיוחדים: לאחר העצמים ע"ה הנה העשירי העשירי
 פירוש אל ע"ה נקרא ושם חזן ע"ה התפלה באמת ידיעת האלו יהי
 ויעל השתחון והנה בכל דור ודור היו להם תקנות בעצמם
 תפלותיהם אלמן אדם ע"ה ע"ה ואמרו משה ע"ה ע"ה דוד ע"ה: ודוד
 חן השמחה וחבר'ס' והלוקה באשר כתוב ואלה אשר העמיד דוד ע"ה שיר:
 ע"ה זכה מה שזכה להיות מזרח תמיד מושלים על כסא ישראל כמו שזכה
 אברהם א"ה כיוס דרעו להם ע"ה בעבור שפרסם אמונת האלו יהי
 בעולם כן זה בעבור שייסד התלוקה להם מניחים ההלכות האיליות והחן
 שחן להיות מזרח מושלים הוא עצמו מורה לעצם ההלכות האיליות: ואחרי
 שייסד דוד ע"ה אלו התלוקה והחזקות בהם היו משרים ומתפללים כל מי
 שהיה צריך להתפלל באשר אמר בדברי דוד ואס"ן החזקה כי כל מה שחן חננים
 כפי צורך כל מבני בני לעצמם שבה והולאה כן לעצמם בגלה למחלתו כן
 על טובות וחסד'ס' שלל השם וישאל ע"ה כן אלה שהמצא מעצמו המצאות
 כן כיוס השתחון יהי כן אבאל דעת כל מורה בהשמה: כן מה שהנה
 מעצמם הלוקה מצערים וצרותם מה שקל עליהם ואין יאמרו להם ואלה
 שיעלה באויביהם וצרותם: כן כל מי שילבד בצער והשית יצולנו כל אלה
 תקנים דוד ע"ה משיחאלי יעקב ונעם גמורה ישראל: מחוכמה ומחננות
 כפי צורך כל מבני בני העז על זה הנה ממזרח אלהים באו גוים כנתחלתך
 שהוא אמר לאנשי הדלות וכן ממזרחים רבים כיוצא בזה: ואס"ן לא יאמרו אורם
 אנשי הדלות ואלו חכמים ע"ה אי אפשר: והנה זאת היתה תפלות כל ישראל
 אס"ן שיאמר שיר ממה שחבר אלו מה שיעלה בלבם כפי צורך השיר והולאה
 ובנשמת: אכן אחר אשר נקו ישראל בארץ לא להם ולכחו לשונם ע"ה לא יכלו
 הולצו כל המבונם להם כל שונם אפ"י שניצרה לשונם בהתערבותם במצא
 ופרס ויון ואצור'ס' ושאר האומות ונולד להם בעים ובני בעים ונתבלבא
 לשונם והיתה שפת כל א' מהם מעורבת מלשונם אחרת כלשון עם נעם
 ואפ"י זה היה כל א' מנוצח כלשונם לשאל חפצו או להדיד שכתב לו שיהי:
 למצו חכמי האמת הם התאונם העובות ותקנו תפלות מדברים

לכתוב

חסד אלה
ועין

שמח לו שיהי וענת התנאות וזכייים ושאולת וכניעות והיו עמדה כפי הכל
אמן אורה ותהיה תפלה המנוצח בלשונך כחלפות צח הלשון והסיפון
לש תפלה הנרכן והמוסל בגלגל כתר התפלה כי בעת היות בית
המקדש עייס לשהיו מעלים הנרכן היו מעוררים: אבל עתה לשבת
משל אבנך אחרים הנרכן ואחל השיב כי לא יוכלו אורח אורח בעת אחרת
ואולם מחנן בעת התפלה מהם ראו להתבא פיוטים כפי הרצון אליהם
מהסקנת אלמנט: מהם או ראו להתבא כי אם מזכרי נבאים וואו ראו
להתבא פיוטים: והראשונים טענתם אחרונים כי הנה הם מתבאיים
מזכרי נבוכד נער וזריוש ואעם שאינם זכרי נבאים כמו שלכן
ומרומם ומזכרי אחר שיא: וכאן אחרת כשהרברבן: וכאן אלגיב
ואציל ועכב אמת ותמהין: והאחרים כן לא יתכן להתבא פיוטיסיהם
הם אחרים מעוררים אחרת לפיך הלאהיט: כן אחרים פלעיט
וקטארתן עליה: סוף המצור שמוי להתבא שלט האיעת לבד שיהיה
כי שיהי וערות: ואחר שהכנס רכבן ישנה נע הכסיר רחוק הלשון ואם
אינם זכרי נבואה כמופתים נאמנים אלף אחר התבאית כלתון הלשון
כך מזכרי נבואה כן מנורה הדעת חפץ לבד: והכסיר רחוק הלשון
אלו יהי נאמח ורע כי האענה שיוכיכט אלעלות שם אורות יהי הוא נייסבו
ואם אמר כי אם צריכיס לתן לו שעות יותר מנולת היה קשר מפעל
תתם כן ההרמזה ועכב צריך אחר התמן מן הכנה ליהיה וידוע
אחרת שאי ישיך חסרון ובכור סרה אלו יהי אלף נדסלמ זקרון זה
הענין כפת הנודס: אכן רצת אהרל על שיעים נעלמם מחלויס כרעים
פורעים הולך להשיעם ואננם עריכות צפצוף אלונם ושוחים כהם
כפיוטיהם כמה שאין כהם השנה וידועה ואלכדים כולת חטא עצום
ולדורם ענה זרון מנוצח השמים ואיעוט ידעם הכנתם וחולך
שפתו משל כן דם און אחרים חכס יחלכ: אכן הנלעעם כנריות
השעות אלו יהי מזכרי הנבאים לבד: הנה מזכרי כה אלף אומר דנסית
הוא נשיה דל חטנא ואמר האו קדזו הדבור והנורו האודר החנן הדלון
והענוג: ואמר איה ל חטנא וכ שאמנה למלכתיה דמרך הלחלל און
הכי ניימחא דאמרין אלמלי דאמרמה: אלה רעה וארמ אללי כנסת
הדדולה ותמנה כחלפה און לא הוה יכולן אמרמה ואת אמרת על
כולי האי ואולי: של אנה הדבר דננה און כלק ודס שהיו לו אלף אופן
דברי זהב ומלסין אורמ כלס כסין והוא דנאי הוא א: והחכס ל' שלמה
נע השיב כלל כן אחרי שהיה נרא שעות לעצמן כן יאור מנולת אנרון
בשעות האלו ותלכך שיהי הנריות טעם לו יכלמם והוא כדל להודיע
ואקרים חכעם בשעות יהי אלל חסרון: וכאן שהוכספ אמר יהי כן יכלך
שעות אם יאע אמר אמרן הנה נלעע נמחמ יהי וכדן השיב:
וכוננת כה שאלי לא אמרם מקעה ולא זכרם קלל ואללי או העריתום
אללי כנסת הדדולה ממנמם ולא התפללו כמ קלל נראה כי מפני
שהעריתום אללי כהד אמנותן לא כן הם מתבאיים כמ: והנה שלם
ברכות דאמנות שרתן כחלפתם כן מעין אלו הדל תארים דכוננות
הדדול הדבור והנורו: והאמצעות דל כן מעין הראשונת קאלר אמרן
כברכה דאלונה אל עליון נאמח חסדים מוכים: אעם שהא אל עליון
הנחמם שלוחת על סו כליה קלה שבעולם וחא האדס: וחא חסדים
טובים

גנ

הנה
תלת

ענין תפלה עם מן זמן

טובים ומצות לא כמדת כד כי מדת בשר ודם כשאינו לידע לידע לא אשכח
 כנלמ: ונה הכו וזכר חסדי אבות: אע"פ שהכל שלן חסדי אבות זכר וכוונת
 כולם משאר בני אדם ומכאן ואלה אבות כנהם וימען שמו כמאהבה מן שער
 ואולי: וזמן: כול אלה מצוות: כנראה שנה פירש מה היא דבורת: היא
 שאמר אלהיך לעולם ה' אחיה אלהים אתה ה' רב הושיע: נבונת לא
 כדבורת בשר ודם לדבורת כד היא להמית ולהפיל ולמחוק קלנה לבי: אך
 הנבנה להיא אחיה אלהים וסוף נופלים ומפא חולים ומתיר אסורים: כנראה
 שלשית פירש מה הוא טורף הוא שומר אלה נדול ושמן נחל וכן כמך
 נדול וטרא שמו: והוציאו דב אמצעות אשן הרצל וקול סאסר ביאת
 והנה הם כבירושם יחזן אלה ה' תאריס כבחינת עולם השכל ולא כן
 עולה מכת אותה הפרשה כי כראשית אותה הפרק אמר ה' ל' אלהיך
 השמים ושמי השמים וכל השמים הם האלמים וישמי השמים הם התולדים
 אה' אשר הארץ וכל אשר בה: ואמר דב באכנתן חלן ה' וכמו שיתחם אלו
 ה' לא ית' כן יתחם השם אלו ה' עלמות: וזמר כי ה' אלהים הוא
 אלו האלהים: ה' אלהי האלמים ואמר אלהי האלמים לא אלהי האלמים:
 ואח' תאמר בשלש התאריס כפי התיחסן ושלש עלות כמאמר האל
 הדבר הדבור והטרא שהאין ודבר כנוד עולם העליון ה' עולם האלמים
 וכן צריך שיתואר הואיל ואין לאחד שלש חלקי המציאות דבר ואשורה
 מאתנו: כי אין ישרת המלכות כדבורה רב ואשל הוא אחריו לא אשף הוואשלים
 ורביע כמאמר: וכן נאמר מאין כמאן ה' דבר אלה ודבר שער כדבורה:
 העצם אלו אמרן הדמין ית' מאשר עמדים לפני ואח' תאמר הדבור
 ככתובת הדבור וכן צריך שיתואר כי כל המען זאת המסכה כמאמר
 המהירה הנוחה אשר לא כילוח המלכות אין כפ' שעות תעוף זאת
 התנפה: ונאמר ע' השלמה הנה קשם אשר כעלנו הרביע תעוף כד
 אצל אלו כבד שער כאשר שיערן בעלי שיעורי החקנים האין זה הפלא
 ופלא כל האל העליון וכן יתואר השיה עין כדקרה וכן נאמר השמים
 מספרים כבוד אל שכלתם ודבורתן מסכה הגלגל: ואח' תאמר השמים
 טורא כבחינת עולם שהוואשלים הקיה והקפסד: וכן צריך שיתואר כפי
 השלמים התנפים עין: ואח' אלה השלש המאורות חלוקים כבחינת
 שלש חלקי המציאות אין יחזם כבחינת חלק א' וכן א' אלה: ולזה כוון
 הכתוב ואלה כל האמצעים כעלן אבטן ית' כחלק ה' עמו: האלהים
 אמר לו כוונתן אפי' כהיות הסכה נחכה ורחוקה וע' יחזן ד התאריס
 כבחינת חלק א' מחלקי המציאות וזאת היא אמות שתי השיות: הנחזר
 לענין: אכן מה שמתבאליס מדברי הנבואים לא תמצא כוונת הסכה
 אפי' פנים ד' אמר שטאמר שהמתבאליס כאלו הוא המהבב עצמו האומר
 לפי הרצון שלו או ילען המתבאליס כוונת המהבב וכן אמר כמך
 בדברי דוד ואסל החודה: וע' כוונת הראשונה אין ראוי להזכיר לשם
 המחבר המצאוי כי יראה כמאד שלפוט מלורה: אכן ע' כוונת השנית
 ראוי להזכיר לשם המחבר והוא מצאנו אמורים שאאלו יזכר השם המחבר
 כיון שאמר שיק המעלות לדוד: וכיאות הקבאים כי אמר ימצא בהם דברים
 שאינם קוויים ומתבאליס יקסוף כלכן להם ע' ספור למו שראוי באותם
 המאמרים: ואם ילפיהם יעמידות יהיו ע' אלה וכמה לשה: וישמן
 אחר שיכאן מנת מעלות הטובה להדמות באותם הענינים כיון ש
 יכבד דוד: וכיון מעלה יחזקוהו ויאמר יחזקוהו האלך והשמים וקוויים
 האלף כדברי דוד: והוא ומחברים פסוקים אמפהו אפיה שיהיו מועים
 כעלן ומתבאליס אחרים:

פירוש: יען ראות נצח אנוסים מהמשתדלים כמאמרן זה אמרו

ענין תפלה אצל נבי

למען ה' יע

אבותם ה' ואומר שמע'ה נולד זקנה: ומפני שהפסוק השני הוא אורה הוא הלבן
אורה לייחודו יתוב כל המצא הוא המצאן על מחבר פסוקי דומי לענין
ורעונת המסדר בטוב השכלן ודעת לפתו בחור מלון: ועל הצניע זאת תפלה
בתולה לעיני הייחוד מפני שדעת דעת כה באה לתת בסוד תפלותיהם
ורתבותיהם שהם מתפללים למאמנים בשלח רשויות לאמרתם בעבודת היות
הסכה נרובה ורחוקה וזהו סוד מטעמן לעולמים אומר ה' הנטון שהוא מנהיג
העבד שהוא נקרא אצל הפועל שנותן הצורות לטל המצא מטה בעוה"ס
שהוא שאם תהיה וההפסד: ועליו מפרשים פסוקי הכאשרי אחזקך אלהי
החור: כחך ה' צור המצד אלהי ירי: הוא תהלתך והוא אלהיך: ותהי דלת
והתקדשות: מה שאם כונה לתורה בכל זו הכונה אלא עמדה כמדבר ויחזרה
ייחוד אמת: אך אמתן המאמינים כיחוד אמת ייחוד האל ית' שמעון התורה
סוכב בזה לעיני הייחוד ולכלל השמות כאשר הערותן בפסוק כי ה' אלהיכם
הוא אלהי האלקים שברצון בואלהי המאמנים ואזן העולמים אלא שרצונת על
האלימים והפסוקים לזה איתנו שכל שילתבח שהוא ארון העצמי והאבותם
וכמה פעמים שכל און עשר מלבדן להוות ייחוד אמת: ואחרת און המאמנים
האפשר להאמין שנותן לאל ית' ולתפלה בתולה כגולת ית' חלה און: עז
לכמה מצוה בתורה להאמין באיחוד הייחוד באמה שמע ישראל האלהים ה'
אחד: כי ספורין של לית מחלימים: יש מהם אשר אי אפשר להשיג בהם במאמר
הנביא כמון מצאות השית על עיני ספורי כול וידע מפני שיריעת מצוות
השית נקראת בהכרח מאמות הנביא אלא באמות ייחודו ית' אין הכרח
לשום יליעת ייחודו ית' נודם אמות הנביא על אע"פ שהכרח הענין מורה
כמון שגדע את מצאותו ית' מדין השכל כן בהכרח המוכרח נדע ייחודו
מדין השכל יעד הממשל שאם ידע אמת מעין השכל יש לו השען במאמר הנביא
מה שאם כן נדע מצאותו כי ידעת מצאותו מוכרחת נודם אמות הנביא
ואם כן ידעת ייחודו על כה מצוה הייחוד במאמר המעשי שראוי וכו'
ומסכה זו אשר הנקראת מדעת כה תפלה ותפלותיהם על ייסד
המסדר תפלה שורש הייחוד מדין תורה שכל סכל ומעין ואחר כך מדין השכל
כאשר יתבאר על כרח ששמע ישראל ה' אחד: אע"פ המעין או האמית
בה אליהם ותאמין: האמית כמבולו והצלחון: לזה המאמר על מצוה תורה
אפי' שמעון תפלה מחוייבת מן הדעת ומן המשמע ועל אמת ה' אחד:
שהם המעין מורה שהוא מחוייב המצאות אכזר: והשני שהוא המצאן כל
המצאן לא נדע הנודמים שאמרים שיעזר בראשית הוא ית' ית' ועל סמך
לו ה' שמעון ועל ה' נכח אחר וזו: כפי שראו במאמר בתורה זה שמי לעולם וזה
זכרו אדון גדול המצאן שהוא המצאן כל המצאן ומעיקר השלם השכל על צד
החיה וההפסד ועל סמך לו רצה לסדר שלח חלק המצאות שהם עולם
החיה וההפסד ועולם הנולדים ועולם המאמנים: באמתו ה' כחמה יסדר אמת
כונן שמים בתבונה: ה' כהשמים חסדך: ומכאן פסוקים כלם מתחילים
בשם המיוחד להוות שלם המצאן אמת ית' ואח"כ ה' בשמים הכן כסאן
מראין בהיות הסמך עם השלמים: ואמר ה' אדוננו מה אדיר שמך להונן
הרמים כי מעלך ומה אין כמותו: ואמרו אכל מראין יום המורה ויום התורה
כאשר הוא סוף כל האדם שהם תלויים על ידיו באמתו ה' אמת ואחיה: ה'
העליות מן שאלו נפשי ואמר כי בכל המצאן אין באוהו כאשר אמר ה' אין כמען

ואין אלהים זולתך. מאן כמורק ה' מי לא יתקראך הגויים. וכמבור ליה כוצה
הצניק ומציאות המלאכים שהם מחזיקים אתו וצדקת אלהים עבדו חס אשך
עשר גדולות: ואמר מי כמורק כאלים ה' מי כמורק נאמר בגדל: הורה כה
שהמלאכים מורים אלא ית' מן כמורק: ואם כן הכונה בכל זה הסדר מדברי
המבאים שהיה טבול משלה חלני המציאות והוא ממציא ומעמיד וכל
בזה השין העליון מן המלאכים ואך הסכוו הדעת כמין אמר מהל החיות
טעם חללה וכו' יורה ע"כ בא המסדר והפואו בסתח אכטל המלכה
היה והאמן יתור אמת שון שנתן או ית': וכלסדר פעולתו של שיה
מכאן שהאן מערב ויוצר אור ואור הם עת התפלה יע"כ התחל שכתב
ית' בלשון ה' אלהי אמת אחזק אורה שוך ס עשה פואו: שאלו הם מפואו
השית ומעין: ואמר השת חסך ויהי אלהי מונה מספר וכמבט: אריוס אף
אך לזה אמה הכינת מלואו ושם שכאמצעות מאיר ומחשך: וחורס כי
ידול אמה ועשה טבאמת אלהים אכרך: והורה שהוא אכרך וזה מהתנאות
המציאות: ואמר היחוד האמת בדרך אופנה השכל אמה הוא ה' אכרך אמה
עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הוא עבדו כמלאכ: ואלה כל
הפעולות כמון של שיה באמת ואמה חנה את כלם וכעבור שכמלה יס
פעולות חלוקת ע' האמצעים אשר להם כידון ביד החוצה כו וע"כ אמר
וצבא השמים אך מלחמות: סוף זה אומרים דם אמת טעבור את ה' כי
הוא אלהינו? נעם העבודה והדעה אלא ית' שכל מה שהמציא בחסד המצי
ותאן כמון ע"כ סדר אמת את רכ חסד שהוא ממור הודו לה כמון כל
שהוא הודאה אמרת לכל מה שהמציא. בחסד המציא הודו המציא
ומניח ומה הקצה כהזכיר זה המצור אופן אמה הקצה אשית בכל
מה שהמציא: גם הזכיר יצאת מצרים אשר חייב הכתוב לזכרה כל ימי
חיינו כאשר אמר וזמן הזכור את יום צאת מארץ מצרים כל ימי חייך
וכי יצאת מצרים תא' כמון כריאת העלם ע"כ חכמה עם כריאת העלם:
וכעבור למספר כה זכרים מעליוס כיצאת מצרים וכי הוא מורה
השמה אמרת במפת החם בכחוחתן אומרת ישרא: ותעם כבדך הלאו:
ואחר שתרם מעטן השבת הכלי וההודאה הכלית התחל בכריאת היום
שהוא מעשה כל יום ויום הנותן ההלכות האמרת שמאמרת הטבואה
אשר באמצעות חוב הנרבן ומספר ממון שהוא מורה אכחית האל וישראל
וחוב עבדותו עליהם היא עבדות האל ע"כ נרבן: ואמר ממון אמרה
הריעו לה כל הארץ: עבדו את ה' בשמה: ואמר כל הממון ומתחל דאם
זכרך אמת שהוא מורה אמת התורה ומסדר עטן הנרבן וידבר ה' אל
אל משה ואמר: מי כמון ואמרת אלהים את נרבן לחתי ואם: שהו
הנרבן והקטנת הנחות והעלות הטהור להם עבדות המעש ומזכיר
ולעמוד בכני כמון הודעה ואלה וכן אערכי: ואמר ממון חלוב השיך
שהן משורשים בעת הנרבת הנרבן ומתחל ממון יהיה לזכר אמת
אלי הארץ עז סוף הספר שלל ממון ממון אשתי ימי המעשה
ככל יום יום ממון אל: וחורס כמון ה' און: ואחכ טובל על פטן ומורה
כעטן ויכול על פטן וממר ע"כ הנהיה וערה מה נאמר אלהינו: מפע
שחרכי כית המעש ולכנה העבודה: ואמר שבת משש אכטן: על זה היה
זה אכטן: על הר עון ששמי: ואמר אשכחך יחלמי: ואכטן מחילה
וסליחה

לבוש

ספר ויחזקאל

ענין תפלה

וסליחה וכפרה על עונותי וחרתי בתי המעלה וחיותי כחך ה' אלו ואלהי אבותי
 מצוה ה' נראה לך חן ורחמים והוא מעורר כי אלהי שפתינו לענין הנתיבות
 והיה מענין הנתיבות כדון שאמר תבון תפלה נעוה אפסך שאמר כפי מעלת
 ערכי: ואומר פסוקים מורים שחן נמשכה מענין הנתיבות כדון שאמר זכתי
 אלהים מחן נשכרה לך נשכרה ונדסה אלהי: ואכנס הטיבה לרצונך ותיצון
 התי: אז תחפזן זכתי עולה וכלא אז יעונו: אלהים לבנות יחשלב
 ולבנות בתי המעלה לשוב העבודה על מעשרה וחיותי כחך ה' אלו:
 ואח"כ עומד ומתחיל מזורר לענין הדאולה שהוא מזורר הכולה בת אלו:
 הכולה כבוד וענין: שהוא מנאך מכתב המעלה וכפאת הכבוד וחיותי ה' ענין
 לעמו יחן ה' יכרך את עמו בשלום: ומעבוד לשבת הנאולה יסוח אלו סוף
 חזק כאלו אמר ביום ההוא יושף הסיף הזה בארץ יהודה: אומרים מזורר
 מה שטאות אפי' רצון החתפול אמר לשבת אמר לבקשה אמר לשבת אמר להפך
 וחיותי כחך ה' אלו: ואח"כ אומר מזורר תפלה אלושה אשר זה המזורר
 כולו אין כחך השם כשראו והוא מענין אלהי ואין מענין התשובה
 באמרו והאמר שוכן כפי ארצתי והזכיר אמה שחן להם מענין הלאות באמרו
 כי כלינו כמקור: כי כל יחיתנו פתן בעבדותי: ואכנס מהם סליחה להנחם
 מהרעה שהפלא עליהם אנאם והוא זמן נתיב הישועה כאשר נאמר יראה אל
 עבדיך בעליך ואומר ניה טעם ה' אלהיך עליהם וחיותי כחך ה' אלו: ואח"כ
 מביא פסוקים מורים לענין הנתיבות כדון אל הנאמן ומען שחך אל הנתיבות
 פבורך: זכור ה' מה היה לכן וכיוצא בהם ומתחיל שאמר פועל ידך וזוהי
 דואלם ויש לך רחמים עליהם כאמרו כי אמה לבנת: והנה כחומר כדן היצר
 כן אמר כדריך: ואמר אלם מחכה זכור טא כן כחומר עשיתי: זכור כי רחמי
 אלעם ההויה והפסוק שהם האוים לך רצונם יהי: ומזכיר מענין האוילתרין
 כתיב המעלה ולכך צונו ויחשלב באמרו עמי נדלך היו מדבר: כתיב רשע
 ורבוותאין: ואכנס שיוצא עמו מהלאות בעבודת נפאת עמו וחלו' שחן וחלו'
 מחת וחלו' כתיב המעלה ואומר העל אף התאפן ה': וחיותי כחך ה' אלו
 ומתלה באמרו שוב מחתן אפסך: שוב ומען עבליך: השיבתו ה' אלו: והשיבה
 כחך ה' אלו: אמה אחר שלשים הנתיבות והתחיל ענין הוודוי בעבור שפסוק
 העבודה כחרכן כתיב המעלה מצד עמונתו והורה שטב שפתינו ירצה
 המור הנתיבות יוטייל עתה לחזור העבודה על אכונתה והורה לנוס להודות
 בענין הלאולה והערך בענין התשובה אשר עי' התשובה תבוא הלאולה:
 וסדר פסוקים בשכל חלו' שחן וחלו' תורת וחלו' מעלה שנתא בשכל אלו
 את ישרא' וחיותי כחך ה' אלו: ואח"כ מסדר נתיבות חתם
 כתיב חתם חותם תורה: ולענין ט כתיבת התפלה כאשר התחיל
 לברך ולשבת זאת השיה דבכונה היתה כזה השבח שהוא נבדל מכל
 הנתיבות ויחונן מן הנשמת ומאשיך הנשמות וכל צרכי הדון טון שכל
 און אפסרי המציאות והוא אכח נבדל כחלק המציאה אפסרי שיכלו דבר
 א': וכל זה הכמת מתוך עיון פעולותיו וחייבתהן שהוא שום כתיבות
 השלמות וייחודו ייחוד אמת שזהו השבח האמת שראוי לשבת אלהי:
 ואח"כ זאת האמונה נראתה דכ אמונת התורה אמונה שוטה:
 והתורה זכרה כאלון כפי ארצו ומאוס ענינה שהם עומדים כתיב
 מה שהורה השכל מאמת שוטה יהי מכל חסותיו וכל כן סדרה לענין
 הנתיבות

הקרבנות ובעבור סדר הנדבן האמור בתורה רצה המסדר להחיות ^{השם}
תכלית חבית ההכל מהנאות הנשקות או ישיבה השל יופת אל
כל אלו העצבים אשר סדרה התורה מהלכות השמות הוא סדר הכתוב
השמותיים וכל סדר הנדבנות הסדרות השל עם כל המסדר אשר
חמש קדושות סגוד חמשה קדושות יהיה כל קדושה וקדושה תורה עטמה
מעין הספר ההוא. הנה בשל ספר הראשית אומר ואתה קדוש יושבתי
שעלית צורה תכלית נצחית שמה קדוש תורה על הפרשה והקבלה
ואת יושב תורה על התורה והלכות העצבים אשר העולם מחולק
כאשר הודות במאמר הראשית כראייה השיה קדושת נצחית תכלית
הנמצאים ופירוש הפסוק ואתה קדוש שאתה קדוש יושב לעולם אורה
תהלות ישראל והקדושה השל ספר ואלה השמות בעבור שענין ספר
כלל יצאה ישראל ומצדדים אחרים בקדושה פסוק וזאת ה' צבאות
שמו קדוש ישראל שמה וזאת ישראל וכלהו ה' צבאות כלל צבאות
ישראל שמה והוצאת את צבאות ארצות ותאמר בשם קדושת
הקבלה והפרשה והקדושה השל ספר ויקרא בעבור שכלה הספר
מסדר ענין הנדבנות אומר שיש קדוש הוא פסוק קדוש קדוש קדוש ה'
צבאות ה' הודות על תבואת הקבלה והקדושה השל קדוש קדוש
אין הנדבנות אשר הנהגת השם יהיה חסון אבל כל אלו הם לצורך
השל ולעבור שהם שלוש בעל השל השמה פרטית וקדוש אע"פ
ועליו כחן בעת חקאם האקטם ונהגם וטהרם מידו. החומר וצאת
תבואת חן הנדבנות או שהם הנקרא השם יהיה חסון אבל כל אלו הם
לצורך השל ובעבור שבא אחר בעל השל השמה פרטית והקדושה
הדבירה כלל ספר וידע והוא פסוק כרוך סבור ה' אמנות ובעבור
שכונת הספר כחן ישראל להם יל שבעים היותם ארבעה דגלים ישראל
דומים לעלם העלון ארבעים ארבעה פה המרכבה שהם יל שאלות יצב
דבולות עמים ארבע: ארבע ארבע חיות המרכבה ולפניהם ארבע חיות כי
שלה שבעים שהם דגל ארבע ארבעה פנים או כי כע אוי נחלן אל האלים
שמה ואחר וכן בארץ והנה ד' פנים אלו: והנה סדר כלל זאת הפרשה
וענין הדגלים והמשלן והאחר והכבוד לשון בו מתדמים אע"פ המרכבה
והמשלים יבטם ובעבור שזה הפסוק אחר לענין המרכבה על אחרון
בענין זה הספר ועל אחר כרוך כבוד ה' אמנות: דמיון המרכבה שמורה
על המרכבה והקדושה החמשה לספר החמשי הוא ספר אלה הדברים
והוא פסוק שמה ישראל וכחך המסדר זה הפסוק בעבור שזה הספר הוא
משנה תורה וזהו אחר את השם שאין לו שם שמו אלא שיהיה השל
או שמו דעת ולא שמו רבון אלא הוא מיוחד יחד אחר במערכת השל
הסדר או במאמר נכח כאלו קיימת בענין היחוד שיהיה היות השם
על אחר נכח ועל זה סדרן האמיתו כל אלהים וראשון: אבל הפסוק
שהה דמיון הנה אע"פ כחך הכתוב במערכת השל ע"פ יצבן זה הפסוק
להיות הנה ע"פ מורה שכל וע"פ תבואת הנה ה' אלהים שמה
הכוונות במסדר היחוד היות ענין קבלה ובסדר הקדושה ענין
ענין הכנה ומה שער כנה היות הפסוק עצמו מעין הספר והנה
כלל קדושה

ענין תפלה אצל מן ענין

ככל נקודתה ונקודתה מניחיהם בסוניה כפי חפץ המהפלה ע"פ הזמן והרצון
 אך חרותם באותם הפסוקים משהל הנקודה לחבר בן השלבים: דמיון
 שאומר ואלו מי הדמיון אל: ואלו מי הדמיון ונשנה יאמר נקודת: ואתה נקודת:
 וכן ודואר נקודת ישראל: מאצתה גוארף ה: דואר ה צבאות: כיוצא בזה
 הסדר הנקודות ואחר הנקודות אומר הודאה אחר אליהם גדול אצונת
 נקודת ונחלו שמו ליזול ועד: ומסדר ארבע הודאות אל אחר אמת: ומהם
 התאמה אמת: ומעלן כתיב תפלה אמת: ונבאין אמת: ומצוות וחנות
 ועדותן ומשפטן וכל דבריו אמת: והאלהים אמת: והוא אלהים חיים ומלך
 עולם מנצחן רבוע הארץ ואלהים מפי דלוק' ואומר יורד הלא מעל
 וחסדך ירכובה: ואומר מלכות שמים כרוך אמה ה אלה ישלל אמת
 מעלה ועד עולם: אך ה הדולה והדקורה וכן שכלל שבת של שיה שבהם
 משללם בכחיהם כל קלן המצאות עולם העליון והאמצעי והשלל: ואומר
 ועתה אלהינו אלהינו מולידים אצלך ומאלים אלם תפארתך ומכלל
 פניו ארצה ואומר רחמיך כן בעליו אבותינו בעתו והבלעמו: יהי אב
 תמים כחוקר אמת לא אכזב: ואומר כי לא על צדקות אמת מפלים
 הממונים אצלך כי על רחמיך הרבים: ומכלל סליחה ומחיים בעד
 ירושם וכעז עמו ישראל ואומר ה שמע ה סלקה ה הנשיכה ועשה אל
 האחר אמתך אלה כי שם נקרא על ענין ועל ענין: ואומר שובתחן
 אפר: וחורם כחך הלא: ועשה תפלה כלם כמו שצאנו הרמז חנה
 הצדקה באומר כל שפחה בעת וקלה אל ישמע וזאת פתחת יחדים
 שמכלל כל א' כפלה על נשמה ומאמון שיכניע אלך ברחמים אפרנסו די
 צדקה לא יכוש בחייו ומכלל פיתח על ענין ופיתח וכן בפסוקים מורים
 אלו הענינים ואלים כל: שלל ואח"כ מהפלה החזן בעל כח חזן ויאמר
 אבכבם: ואתם חזנו ואל ירפו ידיכם: לענין כתיב ירושם ונבלם ישראל
 באמרו כונה ירושם ה: כוונת נכ שפחה שלום לחון וקרבנות
 ה ורפאתו באומר שלום אמי שלם אמת נחם ושלום אמי שלם אמת לחון:
 וחורם ה ענין אמת יתן ה יכרך את עמו בשלום וחורם ברך הלא: אעז
 עושים תפלה כלם כל א' וא' ארבע שם הדולה וידגיל מחמת ויכנה
 מנדלן ובנין ציון וירושם ונקום ישראל: ובאת בן דוד משיח צדקת: וכהן
 שלל משיח צדק: ומסדר פסוקים מראשית אלו הענינים: ואח"כ אבכבם
 מן התפלה ומשפחה אלם אונותים שלום א' אחר וחזרים וישכבם
 הזננים כלפי העם והעם פתחה כלפי הזננים שהם בעלי תורה ופחהם
 בעתם ותלאדיהם ואחר בן יוצאים מן הכנסת והוא כי הם אבכבם:
 וזהו ענין תפלה עכ"ל:

סדר וזהו ענין תפלה עכ"ל:
 ומהתחילת: וחזן הכנסת מתחיל יהי שם ה אמורך מעתה ועד
 עלים: אמרו שם עז אלוהו אלהים: דומה הענין לפי הענין מתחיל
 בענין כונה כמו שבארנו ומחבר אמור ברב כפי אמת ה: כי כהנינו
 משיחין נבל פתח מל אעפ"י ומכרת ומשבת לא ית אמת מתחיל
 כדון ה לא מעליו כל אונות ומשפחה מאמנות כח: כדון ה כל צבאות:
 כדון ה לא מעליו: דמיון כדון כדון וירעם כל בע אלהים: ואח"כ
 עמו אמור ה אלהי גדול אצל הוד והוד אמת: כי כדון חזון האמת
 שלל החזמות כעז ורעם יש כנה המצא לפי הענין קלן עשה
 אור

אור כלאה יתרח השם יאספון יצא אדם לפעול וקומו יהי כבוד
לעולם ישמה כמעט וחורם כחך ה' אלהים אלהי ישראל ועומד ואסדר
הייחוד ובהנע אמנם שאמר השם חסד ויהי לילה בערב ואמר בבקר כרוך
היצר אור וכוונת חסד והוא מהשמו על שמו עמנו כפי הסדר האסדר
לעטף היוצר ומלאים הייחוד ואמר רב חסד ואסדר הנרץ ובאנום שאמר
בערב ובהעלות אהרן את הנרות: אומר בבקר והנטיף לעלו אהל נערת
סמיני מפי כ' כנר צדיקים הנרות חסד והטבלה ובערב הלילה בערב
כשפך ואסדרים אחרי הנרץ אמר בל יסויוס כנרות ולעמוד בלילה
בבקר חזרת והלו אה וכן לערב: אמנם השם שהיו מלוחים בערב עלות
הנרץ ומתקלים כום האשן ה' אהרן יצאת לבש סדר אותם המזמורים
על ה' אהרן הלו הארץ: וכו' שש' ה' אהרן מה צדד שסך ככל הארץ
כפי מה שנאות אביאם היום: ואלה ואומר וזקי צערה מה שאמר אלהי
ומלאים הווצי ומתקלי אמר אמר האניטה ה': בעבור הכנר לשעור
ואחר פסוקים מרמינים על עת רבול הכנר ואמר והטבלה אלו
פר אמרין מלחים: לציב לפניהם יהא אמנם הנרץ ובמטה כ' אחר
נרץ חסד יכיר להבא נרבות נבחים ונרבות כל נרץ נרץ ערב וכנר
אין אמרין נרץ: אבל כן נרץ כן וערב יש להנרץ ערב אחר פסוקים
ואכזב אהרן אלהים אלהי ישראל: ואמר ואקמה באהלו נתיחצפה
נדיה אלהים: ואמר וערבה אהרן נקמה יהודה ויחלם: וחורם קשיבם הולך
ונקמה למנע אלהים העבודה על שפלותה בשום ישראל אחרים כפי
עולם וכלים נמנות: ואחר אסדר המזמורים שהם כנר אהרן עומת
ואכזב הילצה למצאם מן הנאות והם אמורים מלוחים כמן אמר
הטבלה אמר אהרן כנר: ואמר חסד אלהים כחסדך: מה שמרמינים נרות
הנרבה אז החסד נכחי צדד עולה וכלו שהם נרבים כום: ואחר אמר
אל כנר נשא עין ועובר על פני הים סוף אהרן העין ומלאה ישראל
באות וטעם ואמר אמר אהרן ה' כפי אש: המורה אהרן ישראל והשכלת
האזמורה והיה זה המורה מסדקות רבול היום כאשר אמר הדריסט
באמר ולמד כ' אתה אלהי ישע אהרן קויה כל היום: ואחר אמר אמר
האזמורה וחותם כל הרב סדר שחותם בערב: שאמר רבול הכנר שכל
סדר רבול ראל חזק: אמר יורה יהיה ראל חזק אמרין
אחר אמר הטבלה כפי אלהים פסוקים מרמינים לעטף חזק
הרח ומתקלים חסד: נר אהרן דברך ואמר להלכה: העם המורה
התורה היא המורה עינים לכת כדרכי יורה: פתח דברך יאיר חסד
פתיים: קמו כלו על המורה אשר דרכה דרכי מעם וכל טכונה שאל
עם ספר אהרן אורם נדים וקסמים יקול: רמז על הכוזבים מלכס
אבות ממות המורה שיהיה ליהוה אלהים חזק כראיה וכך
אורם נש בעל הנבואה אלא שהלכות הכתוב וכל אלהי חזק
כאור כיוצא בזה החזק אשר נבא מאת: ספר יו אלהי חסד אהרן
ודעם יסול: ה' אהרן על החזק עמנו אלהים מה נהגים על החזק
האמר מפי שזה חסד חזק שמון והסוף על אבותיו ועל שיה
אזקקים עליו האצטובים ולא יוכלו לעמוד על כמות: והנה הם
מה נהגים

ענין תפלה אצל מן ענין

מתינתם לנגד המולד במהלך האמצע והמולד האמת פעם יתקדם פעם
 יתאחר וזה שהיו במהלך האמצע: הנה כנראה זה שנת הניל ליצירה
 בתול השני אשר הקרה אנוה השמש בשש שעות של יום אשר אשתי
 האנוה הוא הנכח האמת והמולד שהיה בהשמה שעות של אלה עם
 האמת שלם תכאית אחור וזעזעו יסכל: וסדר פסוקים אנוף מחלבה
 האצטעטעתי: וחבר אומר על הרוצים חרה אכי של אמת שזה הטעם
 אז היה כי אט מן דתו האומה והרמז שיעבש עתה לבוא עליהם באחר
 על הרוצים חרה אכי ועל העתים אפוק בעת שהיה נחמה ליהוה
 באמת כי פקד ה' צבאות ארץ עזרו את בית יהודה רחם לרבך הנה עבדי
 ירונו מעובדי ואתם תצטעו אמא אב ושלכך רוח רעילין: ואחכ מחבר
 פרק יהי מאומה עם פסוקים דומים לענין ואומר אמור הרטט אלהים
 ענין: כעבור תנעו בחלש שופר בכסא אנוה חרמין: ומסדר אמורים
 מרמזים לענין האומה וצבאו השמים כהיו הללויה הלן אמת הן
 השמים הללויה הלן אן כנגדן: וקוים השיעט ה' אלהינו: ומלמדים כל
 התפלה בסדר: אכהנך להציע אמור חטט לזהים כחסדך מוסף וודו
 ה' אלהי ישראל צדק אמת: כפי תוספת המרי ואמר אמור הללויה הלן אמת
 שמה הלועבדי ה' לעומדים בכה ה': כקמה אמור כי אט ידעת כי דתו
 ה': וזה אמור מוסת ומשלה לענין ה' אלהי כמא שדאל אמת ישראל מוצרים
 שיגאם גם מן היות המרה והנלה כאשר אמר כי יזין ה' עמו ועל עבדיו
 יהיחם: עצי המים כדמיו: אסוהם יהיו עשירים וכו' וחורם האמור
 ועמך ואמר שח נכס עבדך כאלך ה' נכס: אשא: למה זה אמור לענין
 ה' אלהי: וכעבור שחצה אסדר ענין החזק הנרכן עור מסדר שכה וקולא
 מסדר מעשין אמר השומה ומסדר הנרכן: וענין השבח הוא אמור האורי
 ילע: שהוא שכה לענין האלה וההוצאה אמור אנוף ככל אבי: ומסדר מעשין
 אמר השומה ענין הליפה כי המרה לא התאמת רן באומה ההל -
 ומה וענין הנרכן הוא ענין תרתי: ומסדר גומרי השירה אמור אשר
 משו פלע: כעבור על זאת יתכלל כל חסיד אלוף וכו' ומאמר רטט צדיקים
 כה: כעבור כונס כנגדו חס טוח באוצרות תהומות: וחורם משיע
 ה' אלהינו: ומתחיל ה' כציון נזול: כרוך ה' אלהי ישראל ושלם ומברך
 אלהי אלהי נמן אור התורה ומאשר את התורה באמת כי יש דברה:
 ראל דברך אמת: אור צוית פנודין: ואל עני ואכיעה נח: טוב אלה
 ומעיק: וצורך צדק ועלם ותלמד אמת: ומתחיל הנרכן אבראם:
 חזשים תנודין עולה ה': וכו' וחורם פכוסם שמחרכם וכמועצתם
 וכראש חזשים כי ככל המוסכין הן הנעשים בחצוצות ואומר שיר
 כי אט בעת הקו העולה התל שיה ה': והוא אמור הרטט אלהי ענין: וכו'
 מרמז לענין החזק תנעו כחל שופר ומכל על פנין ואומר וודו קבעת
 הקו העולה התל שיה ה' והחצוצות: לעתה מה נאמר אלהינו אחר זאת
 ומחכה פסוקים חזשים ואועזים לאלה נכס: ואמר מה יעבור
 החזק: והלפת כל אשה חרה חזלה ושלמה וכו' מועדה: ערכה כל
 שמה: וכו' כאלו הפסוקים וכיוצא בהם המורים לענין החזק וחורם
 בענין בעלת מחלה של מחתן אפר: שוב אנו עבדיך: ואחכ אמור
 אז האמת אכי אמן כל יושבי תבל כי יבא צד ואויב כי: ונה ואומר
 אלהים כמא ויום במלות: לערך כה מסדר לומר כעבור הקפדן לשכה

העבודה

ענין תפלה

אה"ה ככל עת ומשואו ואח"כ מסדר אמונים עם הנדמותהם אם לענין
 היום אם לענין הפרשה אם לעלה לענין מלה אם לענין שמחה או הפכה
 וחיותם הושיענו ה' אלהינו ברוך ה' אלהי ישראל: כחך ה' אלהיך
 זה תפלה השחר: סדר תפלה הכנה של שבת: וכבר השכח
 מתחיל תפלה חובה עם פסוקים הראויים כחך ה' אלהי ישראל: יגאלו
 פי תהלתך: וכן אלו לפי רצון האתה כולל לחבר פסוקים הראויים אם להאריך
 אם לנצר או פיוט הראוי מחובר לפסוק ה' אלהי ישראל: תהלה ה' יגאלו
 כי וכן ואחר כך נפשי אלהי וקחך ברוך ה' אלהי ישראל: וקחך
 ואחר היחוד כי שהוא מסודר על שם ישראל: אכנס פסוקים ראויים
 אל אות החבור אם להאריך אם לנצר ואחר שם ישראל: ומתחיל ה'
 אלהי ישראל: ומסוף פסוקים לענין היחוד שראויים להוחר על היחוד
 ראויים היחוד ואחר ה' אלהיך ומקבל לנדב היום זכור את יום השבת
 לנדב ה' אחר טוב קדוה ה' לחבר לענין הנדב עם אמור ה' אלהיך
 יגאלו ראויים: ויפול על פני ואחר וזו וזו יגאלו פסוקים הראויים
 לתוכחה כליות: וקחך טוב מתחיל אפר: ואח"כ מחבר פסוקים ראויים
 אחר האנינה ה': עם סדר הפסוקים ואחר הטה ה' אלהי ישראל: ויפנה
 עם הנדמותהם: עם אמור תפלה אגב כי יעשו שיהי הוא כנלה
 ותקנה למחלה ענותהם ואמריהם עוד וזו וזו אלה בושקה
 ונכחיה ומחברים כל הודאה אלה אמור האנינה ה' אלהי ישראל: מי
 יגאלו ויבנות ה' ישראל: ואחר זכרנו ה' אלהיך פנדה
 כישעם וכן ועוד ואחר אמור אמריהם לא השלבו כלל אחר: על
 המזמור: והוא הראשון תהי באה שחל עליהם אמר ענותהם: מענין
 הלות וחכין המנדב לפיכך שבת העבודה ובעול התמיד ולפיכך
 ציון ויחלם כאלו יורה כל הסדר: והנה מחבר אמריהם שהם כנלה
 ותחנה ואח"כ מחבר זה הודו: אשר סדור יורה שכן הם כנלה
 אחר חכ ענותהם ומזל אחרים: ומריהם הודו אלהי ישראל: כי סדר
 שחל עליהם כדון חל: ראשית אמור אמריהם כנלה שחל עליו
 ואחר כי כן אלה שחל להם לא חל אלא באריות וקני לם העל: וכבר ידע
 המזמור עם תוכחה אחרות מחברים חבור ואחר אלה ימים רבים
 השל: אלה שיקח לעתיד כחך אחר ואחר אלה ימים רבים השל: ו
 לא יגזע לא תהי: אלה וימים אלה: ואחר וימים רבים השל: ויגאלו
 לא אלהי אלה וכן והורה כי הם יעלו עי תשובה כאחר ויש כנלה
 עד ה' אלהי ישראל: ויבנות וימצא להם: ומחבר הסדר ט אפני עני
 ישראל שכן הם עצור ועל ידיו העמו ועל עבדו יתחם: ומחבר
 תפלות ה' אלהיך אלהי ישראל: שהם בשורות נאמנות ויבנות
 הגולות שזר חותם יתנו וימים ויבנות אלה יבנות ישראל: ויגאלו
 ומשך אלהיך אלהיך בושא עני ועבר על פני אלהיך נחמתיך
 זכרה האבות כאמר ונכח אלהיך יענה ומ' אלהיך ואלה דמורה
 עניית כשר אחר זכור עתה נתי נתי ומ' וחתם וישל ויפול
 על פני ומתחיל עד וזו וזו אלה ה' אלהיך הרבים: וכן וסדר זה
 הודו: בהודו החטא כי כנלה המחלה על החטא אפני החטאים: וכן
 זה קדוה אמור חטא אלהי כחסדר: חטא באה שיער בפסוק וישל
 כנלה אלהיך ה' אלהי ישראל: ויבנות וימצא להם: ומשך אלהיך כנלה
 והפאד-מלה ישראל: ואחר השל עני עני: ומחבר עני ויבנות ה': כי
 אחרי שחל להם אלהיך ואלה הנה אמריהם תהלת אמריהם
 הודו והכאם: אל ארצם כאלו אחר לספר כענין שם ה' ויגאלו

ועומד ואומר אמור כי אני ידעתי כי גדול ה' שהוא מורה ואומר שחלו
והשבת באמרת עם אמור אלקי ה' פלי אלך כאשר בארתי עיני
וחורתי ואחכ את רוצה מסדר נצח הפתחים אשר תאמי דרך כי חסד
הנושעים הם צדקים ובעתל שרצה לסדר האוסף ונתת מפרק
אל פת ואתחיל על חומתי יחלם הפנת שומרים כאן לסדר
התפלל כמו החומות כמו הפתחים ועל הפתחים אשר התוונ
ונחל להם ונושע בגולה העתידה ועכ אלקים אשר תאמי
דרך: ואומר דב שירי האעלק וחורתי חלועתן האלהים: כושר חלועת
המסדר חלועת הפתחים כסו יום ויום אמר אימי השבע: לחורתי כן אתחיל
אמור אלקי ה' פלי אלשן עם אמור ה' אורי ויעזי מאי איתלו: אם ירצה עם
הקצתהם והוא המור שבת היחק כמו שהדגנתן ואומר הוציא אלקי
כל לבי ואם ירצה אומר אמור אלקי ה' אנוחו צורי גם אמור קו א
אלהים ואצננה שיש להם תבור ועלין השליח את ירצה עם הקצתהם:
ואתחיל שירי אושעה ושלמים השירה כפי הצורך לכארתן ולחכמים
אמור אשרי נשוי פלע ואמור דמנו צדקים בה: כפי שצרכו כל זה
הסדר מעט השירה שהוא ענין מעלין אצלת ההשמה כפי להעירו ולאת
התורה: וחורתי חלועתן ה' אלהים של מה לסדר הוא ועל שועה ומחמת
ועל חסדך העתידה אכא אשאל: ואתחיל כאשר התורה האלהים
דמנו ואתחיל הענין מעט האזהרה על השבת ואמר האוסף וכיום השבת
שני כשלים וכן ואתחיל מעט ושלכן מעלת השבת באמר ועל ה' סיע
ירדל וכי יש לך רב בעולם הזה ושמחיה נחמיה כאשר אמר אשר אמר
יעלה זאת וכן אצננה הנה שכתוב בעלך ועצום בעלה באמר
אז התעורר על ה' ושלם מעט זה ואמר אמור שירי יום השבת כי כן
אמר וכעת החל העלה החל שירי הנהחצות: קאול לא היו הונעיסו
חצוצרות עם או חייב המסדר ומר וכום שמחמם: אכן אמר לעת
החל העלה החל שירי ה' העעם בעבור השירי או בעבור חצוצרות: ואחכ
ישל ומל על קנו ואמר ובעת החל העלה ואמר הונקי צערה אמר
אלהים: ירענו ה' לעמך: ואמר יעודים רעים אשר חלו עלינו מפני
שהפחן מצות שבת: ואמר שירי חורתי והסגנים הכהנים מורי
התורה היתה בעצמה החל שבת: באמרן כהנה חמסו תורה ויקלו
עלי כן על החל לא הכילין וכן העמא לטהור לא הודיע משבתה העלמו
עניהם ואלו כמאכס: ומסיים סו חורתי כנשת מחלה שבת חורתי
אמר: וחורתי: ואתחיל חמורתי שם כנשת ורחה לחלו על שבתהם
כמו אמור קו א' אעט עם אמור ה' שאל רבתי: וחורתי חלועת
אתעמך: לענין הנשאל ואמר העמך רעה עמך כשכנך: לענין
השאלה ואמר חנה ישרא האעלה טוה כצאן יוסף: ויהיה הכונה
בעבור סדר כמחור הכבאים והכהנים אחרים חיים ישרא ואמר
התורה כאן טאמר זה החמור עם הכנלה שיהיה חנה נאמן
הם כסמם את צורתם צאנ ואצ ארכיצי: לעז שמסדר עלהם
כפורענות שכל ישרא מצד עמדתם וסי הוא יעודים על התלכס
לקי ימי האולה כמחור העמך זה עקם כהנאמר: קחף סאך ו
לצות ה' אורכך שבת שירי הוא מעט על אמתה החולה ואמר כי
חכך פסוקים ולכן אמר העלה ושלכן כמאמרן באמר סדר
המסדר כמחור יסוד עליו בעבור הכנלה אמר ויהיה אשכ:
לענין חלועתן אמר בעמם זה החמור שיהיה חמור שבתו של
שירי והחמור עלינו והוא מעולתן או התלכס והנצא מעמם
המעמל

ועומד ואומר אמור כי אני ידעתי כי גדול ה' שהאזנה ואנחות שלחן
והשלח באמרת עם אמור אלקי ה' פלי אלא כאלו בארבע עינים
וחותם ואחכ אם רוצה מסדר נצח הפרטים אשר תמימי דרך כי
הנושעים הם צדיקים ומעטל שרצה לומר המוסף ונתת מפרט
אל פת ואתחיל על חומותך יחלם הפקדת שומרים כאן שלחתי
התפלל כמו החומות כמו הפרטים ועל הפרטים לאשה התוודע
ונחל להם ונושע בגאולה העתידה ועל מלשמים אשר תמימי
דרך ואומר דב שירי המעלות וחומות השועים האלהים: כוונת
המסדר חוננים הפרטים כסיוס וקס אמרתי איו השבע: אחרי כן
אמור אלקי ה' פלי אלו: עם אמור ה' אורי ויעל איו איו: אם ירצה עם
הקדמות והוא המוקד שכן היחוד כמו שהדגשן ואומר הודיע אלקי
כל לבי ואם ירצה אומר אמור אלקי ה' אנו צורי גם אמור קולו אל
אלהים ואצננה שיש להם חבור ועלן השלח אם ירצה עם הקדמות:
ואתחיל שירי אושעה ומלשמים השלח כפי הצורך שפארנו וחקרים
אמור אשרי טען פלע ואמור רטנו צדיקים כה: בפי שפארנו כה
הסדר מעטן השירה שהיא ענין מעלי אצלת ההשמה כפי שהעירנו לאמת
התורה: וחומות השועים ה' אלהים שכל מה שסדר הוא ועל שועה ואמור
ועל השלח העתידה אלא ואתחיל באשר התורה האלהים
דרבן ואתחיל הענין מעטן האזהרה על השלח ואמר המוסף וכוונת
שם כגלים וכו' ואתחיל מעטן השלח מעטן השלח אמור ועל ה' סני
ירדה וכו' יש לך רב מעטן ה' השלח וכו' אמור אמר אשרי אמר
יעלה גאון וכן אמר ה' הנה שפארנו מעטן ועצום מעטן אמור
אז התעורר על ה' ומלשמים ענין זה ואומר אמור שירי איום השלח כן
אמר ובעת החל העלה החל שירי הנהחצות: קאום לא היו הונעם
חצותו ע' א' חייב המסדר וכו' וכו' שחוקים: אכן אמר שבע
החל העלה החל שירי ה' העם בעבור השירי או בעבור חצותו: ואחכ
ישלח ומל על קנו ואמר ובעת החל העלה ואמר הונק: צערה אמר
אלהים: ידענו ה' מעטן: ואמר יעדים רעים אשר חלו עליהם מפי
שפארנו מעטן שבת: ואמר שירי החומות והסנינים הכהנים אמר
התורה היתה בעצמה לחל שבת: אמרנו כהנה חמסו תורה ויקלן
קלי כן קל לחל או הכילן וכן העם לטהור לו הודיע משפחת העליון
עניהם ולחל כמכס: ומסיים ס' חוקי כמשה מחלה שוב חזרו
אמר: וחוקי: ואתחיל המעשים שהם כנסת רחנה לחל על שפארנו
כען אמור קולו א' אען עם אמור ה' שאל רחנה: וחומות השועים
אתעורר: אען המעלה וקמר העם רעה ענין כשכח: אען
הקדמות אמור חנה ילחל האנשים טוה כצאן יוסף: והיתה כוונת
בעבור סדר כמחוק הנכאים והכהנים אמרתי חנה ילחל וכו'
התורה כאן טאמר זה המעלה אמר ע' הנה שיהיה חנה ילחל וכו'
הם כסמם אם אורע צאנו ואב ארכיב: אען שסדר עלהם
כפארנו שפארנו אמר שפארנו וכו' הלו יעדים אל התלכך
לקי ימי המעלה כמאת השלח זה עקם כהאמר: קמר סוף
לעית ה' ארצך שבת שיה' שהא שורה על אמרת המעלה ואתחיל
חוקי סמוך אלכח מעלות השלח ואתחיל כמאתו כאלו סדר
הקדמות כחל אמר יספר ענין בעבור הוסף אמור רחנה אען
לעית ה' אמר אמור כעם זה המעלה שפארנו שפארנו
שירי והשחרו עלינו והוא אמרנו אלהים וכו' אמר

התורה הורט ה' דרך חניך: ואומר העטן: ומאמר לזהב ה' שיער ציון כעבור
 יראה כל זכורך: וישב ואמר הוורן עד יונה פסוקים שאוריים על לכתה
 החצים: ולכתה עלי דלויס: ומכלל אחלה שוב אחלון אפר: ועמד ואמר
 אמר אלהים גמול אמת: בעבור שזמ צורך בכת ארבעים: ויהי אמר
 הורין אר אלהים הורין: בעבור כי אנה ארבע: ואמר שמת בארמים לוי
 בעבור עלי נליס: ואמר גדלה וקראת שמי וארבע הוראות: ויהי הוראה
 חמשה וחד הפסוקים:

ראוי עס אמר ברט נפסי את ה': ועמד ואמר הייחוד לזכר כלת אמוסי
 פסוקים לפי עטן היום ואוסף פסוקים בעטן הוצר: ויהי בסדר הוראה מסדר ער
 השלים שבע השמות ומליס הוראה עס סדר הכרואה עס פסוקים מאוריים
 אעס הכרואה והתקיד וישב ואמר הוורן כמו לזכר כלת: ומאמר אמר האנינה
 ה' עס הנצח ואוסף פסוקים כדון שאר דמה אלי נורו משעיר: בעבור שאמר אמר
 ארמ כנר שמעו ועטן התלפנה: ומאמר הטת ה' ארבע עטת עס הנצח: ואמר
 שיהא ה' שיר חרש ואוסף פסוקים למרמזים והשפלת ה' ומוח: עס אמר הכו
 אה' כע אלויס: ואמר ה' עי ואלעי ומאוס כוס צרה: ואוסף כען הכת והיה
 באחרית הימים כען יהיה הרפת ה': ואלה היא האולה השלמה והתקיד מרמזים
 אורה עט וכנר: אר בארן התקלה מרמזים צלולת: שראו ויצארתן הדלות
 כאשר מרמזים כפרת מי אל כמר: וכן לזאת נהות שכנר מרמזים הכו אה'
 כסדרו: ומכאן ערל פרט מי אל כמר: ואמר אלך ה' נפסי אשאי: אכן הער
 מרמזים לבר צלולת יוד: לזה הכלל יק עס כל סדר התקלה יש להציר והתח
 דוד שהא הדאר השלמה אר שלמה והארך אוסף ומרמזי דאלות האות
 כאלה ידע ומכאן: ואחר יקב ואמר פרט כי כה אמר ומליס: עס
 אמר תקלה ארע: הנצח וורן אלי כלי: כלי הטעם למכרם כלת:
 מסדר כל הוראים ועמד ואמר אמר כי אר ידעתי: ואנה טוב הוון מסדר
 הפרקים אלא ימי השבות: ויהי רכבת אהרן נע חבר פסוקים האותם אל פרט
 יוסף ואמר המרמזים עס הנצח והשירה עס למרמזים ערל
 כלא כפרת כה אמר ה' מאר נדו ליהא: שהא לעטן הוכתה עס וורן שמוע
 שמעתי: ואמר אשך התקלה ועטן היום עס עכר ומחר פסוקי שיהי מין
 וכעת הח העולה הח שיר ה': ואמר אמר דדו ה' והאל מאר: האות ועטן
 וישב ואמר ודו לכתה הוראים והייעדים הרעים שקאו עליהם: ומכלל
 פרט ומאות נמתי יעב: מפני כעל הנרן: ואמר ענה אמר תשן ה' להציר
 אמר אלה אלהים גמול אמת: ואחר הורין אלהים הורין: אעס שהציר
 ומאמר הורן אה' נראו בשמן ואומרים הטבאה שהא מרמזת השפלת האומות
 ומליס התקלה ואמר שבת משש לבא: עד יונה: ואומרים העל שזה הנצח
 צריך אל העל ועטן מסדר אלכת והוראה ומליס: ואומרים הקסם וקול אמר אלכות שמיס
 הנצח וחמש הוראות: בהוראת אומות הקסם וקול אמר אלכות שמיס
 ארמזים ההל כצאת ישראל ממצרים: נודע אעטן היום: וחורמים התקלה
 והלכס לכתהם אסער ומכרם כחלה לנדו היום ומכרם על קין
 וסוקרים ואחר מכרם ומכאן אעטן הקסם וחורמים: ככה סדרו כלל המועד
 וחופיהם כפי עטתהם: אהנה בשבע עשר מולי אים התורה
 וקראים בשית אל שיר משהובי ישראל: ואפן נחשת יוס סוף שהיה בוכים
 ומפלירים ותשר דבורה: ואומרים קדשה ימפי נחשת התורה: ואחר
 נחשת השמש נראים שיר השירים: אעטן העמד אחר נדשה השמש
 אמר אמר אה' הארן ומאנה שבת: ומאמר אפרי אים ירא את ה': אורות
 תאעס הטומות יסודי עולס אלכ עמדו על פי הולוס ככתב אמר

אוריים

ואמר אשך

ענין תפלה

ואומר אשר התורה ואחרי כל זה לבי זכור ליע ונאוי סוהרי הכתוב הרשום כפי-כ
צוהת בשלם מלכות מחוננת הרבנים בענין מחות השבת להם אומרים מחות
יום טוב ומחילת הכתוב לרצון מחות שבת בראשית ואומר הענין והנרין
ואומר אך דומה הנה אלהים בציון: נאות לענין התבואה באומר אכלת כלים
הצאן וענינים ועלפן יר-תועט אלי: ויש באומר ורזי עבד התאמתה בענין
הרעב בלמעשה המעור וכל הארץ להם סבות הרעב וספור באו הרעב
אני עמיתים ועמך ואומר אומר אלהים באו מימי כחולתך: ואחרי-על
הבשורה ויען ה' ואומר לעמו: ואומר ורזה וחורמים: רענן האסדרים וכלכל
שבתות עד חך שבועות בשם שיש תוספת בתפלה אצל החוקים שבת
וכן בה רענן ואחרי טעות היום נקראים הפרטים: אכחך שבעת אומרים כאן
סדר באן אולדות היו עמי: אודות חוננה ואלו ליש כיתה ובני-פרטים
אענין מחות השבת: והנה מונה והרועים להם היו רועים וחוקים
הסתובב ומכסה בביאת המשיח: וכי הרועים הרעים אשר לא יתן על
פיהם ונדון עליון אחרת יכחם ידוע: ומה ליש בה היום נרין היום
ונרין מלחה חדשה: פסוק החכמים שיענין ענין היום והוא הרעון באשר
קדם לנו הכאור בענין: וכענין מחת חדשה מבכרים ורזי הרעון לפי
ענין הרעב ועמך ואומר רועה ישאלו האצנים: ואומר פרק ביום טהרה ארבע
מכל שנותכם שהיא בשורה בענין השבת שאי-יתן להם חרפת רעב אודות
קרבן שנת האחס: ואחרי הנזשות לענין שנת תורה: ואומרים התפלה
ואומרים התורה ונוראים בעלות הדברים ואחריים פסוקים אשורה יתרה
והחכמה מאין תמצאי לעבור שנת תורה: וא שנת תורה יהיה בה היום
אלא אופן שנת תורה נחלקה היום: ואכעירים תפלה לחנוך הכתוב:
ואומרים נדושה בעבור נריאת התורה וחורמים: ואחרי טהרה היום
קראים סדר כותי כפי ענין הרעב: אכחך רועה אסדרים התפלה
ואומרים ענין החזק ואחכ ענין האויער עם אומר כל העמים רענן
כך נאות לענין ורזי שאינו מרעין לענין החוד כי זה היום אינו מן החקים
ואסדר ה' הוראות בהודאת אמונת היום וחורמים באנה עמ' הקול:
דמי בסדר הסבות מתפלה באנה-אענין הייחוד ורזי נכל הסדר אלא
בסדר שירן אלה ליה חזק מחבר מנבואת זכריה מה שיהיה אעתיך כגון חוד
הסבות יוסדר הנרין בכל יום והכחית מנרין העולה פר אחר בכל יום
צריך השלים הוסל השבע בשבת פריש ולעתי: יום שאינו עצמאית
חך ומתפלה בסדר עבד הנרין עם אומר אך דומה תהיה: כי אינו חך-היום
וודונו של זה היום כוונת יום תרועה וכלשונות בענין הנדולה אומרים היום
אפס לזה הענין תחלת הרועה וצריכה ויש: וסדר היום בעבור לצריך
הזכיר אומר אלהים שפעיך אלא רין: והוא מספר בענין המעור: באומר
ירד כמעט על יד עבד אנשים פלחתי על ארץ בת ציון: שהיא באר המשיח
ובעבור של המשיח יהיה נכח ישאלו והשפלה האומות מחכר כל הסדר
כחיו עם אומר אלהים יתלנו ויכרמנו: וחורמים באומר אלהים שפעיך אלא
רין: ובא מספר בענין ואחכ מתחיל לשבת אלה אר-ה': ואחרי ענין
יהיה המעור שתי כחתי ית ואסדר פסוקים בעשיע הכבשתה ונתנת
היום בענין והשפלה הכרחה כל פסוקים שמתפלה באנה מרעונים על
זה ופחות וכל הדברים תמצאות: ואחרי עשה יצדקות הנכח
באיתך שהיא זכיר מנבואת המעור באיתך וחורמים ובכלי שמים מ' סיב:
אחכ מנכד הודו עלי כנשה ורחמה אלהים ואלהי אבותינו אל תוכחמו
באפך: ונת לנו וישו אכרחה וחורמים באומר האוויה כי טוב זמרה
המרעין בהווית המעור ונת הארץ בריה: ואומר נדולה וחורמים התפלה

התורה הורט ה' דרך חניך: ואומר העטן: ומאמר לאהבה שיערי ציון בעבור
יחיה כל זכורך: ויולק ואומר הוורזי עד יענה פסוקים שאוריהם על לכתיה
החיים: ולקחת עלי דליים: ומכיל אחלה שוב מחלון אפר: ועמד ואומר
מאמר אה אלהים גמלת אמת: בעבור שזו צורך בנת אורשיך: ויהי מאמר
הודיאלך אלהים הודיאלך: בעבור כי אנו אורשיך: ומאמר שמת באלוהים וי
בעבור עלי דליים: ואומר גדולה וקראת שמת וארכי הוראות: ויהי הוראה
חמשה וחד הפסחאמת: אורשי
חוויה עם מאמר ברב נפש את ה': ועמד ואומר הייחוד שגבר נשבת אמוסי
פסוקים לפי ענין היום ואוסף פסוקים בענין הוצר: ויהי בסדר ההוראה מסדר ע
השלים שבע השמות ומשלים ההוראה עם סדר הכרואה עם פסוקים אורשי
אעם הכרואה והתמיד ויולק ואומר הוורזי כמו שגבר נשבת: ומאמר אמרה האני
ה עם הנצח ואוסף פסוקים כדון שלא דמה אלי נורו משערי: בעבור שאמר ש
איתן כנן שמעו וענין השלמה: ומאמר הטעם ה' אנו עני עם הנצח: ואומר
שיחא ה' שיר חזק ואוסף פסוקים שמרמים להשפלת ה' ומה: עם מאמר הכו
א' כע אלים ואמר ה' עני ואעז ומאוס כוונת צרה: ואוסף נכני הכת והיה
באחרית הימים נכון יהיה הרפת ה': ומה היא האונה השלמה והמאזי לזכרים
אורה עת ובעי: אך בערך התפלה מרמים צאולה ושרא ויצארתן הדנות
כאלו מרמים כפרתי אל כנן: וכן נאות נאות שבער מזכרים הכו א'
כסדרו: ומכאן עזל פרתי אל כנן: ואמרתי אליך ה' נכסי אשאי אכתיערך
מזכרים לבר צאולה וי: וזה הכל יק על כל סדר התפלה יש להביראחמת
דוד שהא האור השלמה אך בשלמה האור ואוסף ומרמים דאולה האות
כאלו זה ידע ומכתיב: ואחכ יולק ואומר פרתי כי כה אמר רש ושלל עם
מאמר תפלה ועני: הנצח ווורזי אלהי נשתי: כפי הטעם שגברת נשבת:
מסדר כל הוורזיים ועמד ואומר מאמר כי אע ידעתי: ומהה טוכהוון אסדר
הפרקים אלא ויהי השכוע: ויהי כפיט אהרן נע חבר פסוקים באורות אל פרתי
יום יום ואמר המעורר עם הנצח והשירה עם ארמונותיה עזל
כאן כפרתי כה אמר ה' מאור נדש ישראלי: שהא לעני הוכחה עם ווורזי שמוע
שמעתי: ואומר אשור התורה ועני היום עם נכני ומחבר פסוקי שיקר יין
וכעתי הח העלה בתו שיר ה': ואמר מאמר דדל ה' ומהלא מאז: נאות לעני
ויולק ואומר ודני ולכתת הודיים והייעודים הרעים שקאו עליהם: ומכיל
פרתי ואלאות נאות יעני: מפני כעל הנרנן: ומאמר עורה אמה תישן ה' להזכר
מאמר אה אלהים גמלת אמת: ואחרת הודיאלך אלהים הודיאלך: אעם שהזכר
ומאמר הודן א' נראו בשם ואורמים הכבואה שהא מרמים להשפלת האונות
ומשלים התפלה ואמר שבת משוש לבתי: עד יענה: ואורמים העל שזה הזמן
צריך אל העל ועני מסדר אלה והוראה צאולה היום ועוד אמר אלכות שמים
הנרננה וחמש הוראות: בהוראה צאולה היום ועוד אמר אלכות שמים
אורמים ההל נצאת ישראל מארמים: נודע לעני היום: וחורמים התפלה
והאמת לנתיים אסער ומכתיב בתורה לנדש היום ומכתיב על קין
וסקעדים ואחכ מכתיב ומכתיב מעני היום וחורמים: ככה סדרו כלל המעני
וחורמים כפי ענינהם: הנה בשפע עצרת מופתיים התורה
וערמים נתיאז ילך משה וכע ישראל: ואפן נתיעתי יום סוף שהיה בו כוס
ומכתיבים ורשר דבורה: ואורמים נדשה ימפני נאות התורה: ואחר
נעתי השם נתיאז שיר קלויים: הנה בשפע העשר אחר גדולה המעני
אמר מאמר א' הארץ ומאנה שפתי ומאמר אשתי אים יולא את ה': אורזות
תאעם העומות יסודי עולם אשכ עמדו על פי הולוס ככתב אמר
ואומר אשור

ענין ה'פלה

ואומר אשר התורה ומחבר על העלם לזכר לזכר ונאוי סוהרי הכתוב הרשום כתיב
 צוהר בשלם מלכות מחונת הרבנים בענין מחנה השבת להם אומרים מחנה
 יום טוב ומחילת הכתוב לרצון מחנה שבת כדאשית ואומר הענין והנרנן
 ואומר אך דומה הנה אלהים בציון: נאות לענין התבואה באומר אבשל כלים
 הצאן וענינים יעעפו יר יתרוצצו אלי: וישב ואומר וזו יעצ התבואה בענין
 הרעב בלמעשה המעור אובל הארץ להם סבות הרעב וספור כגון הרעב
 מצד עטותיהם ועמך ואומר אומר אלהים כגון מים כמחולתך: ומחבר
 הכשרה ייען ה' ואומר לעמו: ואומר גדולה וחומים: רמזן המסדרים ובלמע
 שבתות עז חד שבועות כשם שיש תוספת בתפלה מצד החוק לבעט
 וכן כה' רמזן ואחריו נטות היום נקראים הפרטים: לכתוב שבעת אומרים
 סדר צאן אוללות היו עמי: אורות חונה וסוף ליש כהן ובני פרבנים
 לענין מחנה השבת: והנה מדה להרועים להם היו קועים והחוקים
 הסתובב ומכסה כביאת האשיות: וכי הרועים הרועים אשר לא יתן על
 פיהם וקדשן עליון אחרת יכחם ידמו: ומה שיש כגה היום נרנן היום
 וקדשן מלחה חדשה: פסמן החכמים שיקדם ענין היום והוא הרצון באשר
 קדם לכן הכאור בענין: וכענין אמתה חדשה מצד היום וזו הרצון לפי
 ענין הרעב ועמך ואומר רועה ישלח האצוה: ואומר פרק ביום טהרה איתם
 מכל שנותכם שהיא בשורה בענין השבת שאין יתן להם חרפת רעב אורות
 נרנן שתי האחס: ומחבר הנקשות לענין שתי תורה: ומשלימים התפלה
 ואוצרים התורה וקראים בעלות הדברים ומחברים פסוקים אשוריתמה
 והחכמה שאין תמצא: לעבור שתי תורה: או שתי תורה יהיה כגה היום
 אלא ואופן שתי תורה נרנן לזה היום: ומכעירים תפלה לחנוך הכתוב:
 ואומרים נרנן בעבור נראות התורה וקוראים: ואחריו נטול היום
 נקראים סדר רות כפי ענין הרצון: ליום תרועה מסדרים התפלה
 ואומרים ענין החזק ואח"כ ענין המועד עם אומר כל העמים הנע
 כף נאות לענין וזו שאין מרמז לענין החוד כי זה היום אינו מן החקים
 ומסדר ה' הוראת בהוראת אמות היום וחומים כמנהג עם ההלל:
 דם בסדר הסבות מתפלא כמנהג מענין הייחוד וזו נכל הסדר אלא
 בסדר שירן וה' ליה חזק מחבר מנהגה גמליא מה שיהיה לעתיד כגון חוד
 הסבות: מסדר הנרנן ככל יום והכחית מנרנן העולה פר אחר ככל יום
 צריך השלים הוסל השבע בשבת פרס וקדש: יום שאין עצמה אינו
 חד ומתפלא בסדר עז הנרנן עם אומר אך דומה תהיה: כי אינו חוד: יום
 וזונו של זה היום כוונת יום תרועה וכל מענין בענין הנקשה אומרים יום
 אפ"כ לזה הענין תחלה תרועה וצריכה דם: מסדר השלם בעבור לצד
 הזכיר אומר אלהים משפיע אור רחוק: והוא מספר בענין המעור: באומר
 ירד כמעט על ימי עב מנרים כתיבת על מצד כתיבון: שהיא כתיבית
 ובעבור שלף השליק יהיה נכונ וישאל והשפלה האומות מחבר כל הסדר
 כחיו עם אומר אלהים נקטנו ויכרע: וחומים באומר אלהים משפיע אור
 רחוק: באומר בענין ואח"כ מתחל לשבת אלהי אלהי: ומחבר ענין
 יחולת המעור שתי כחון ית ומסדר פסוקים בעשיע ההכחה ונתנה
 הולם בענין והשפלה הכרחה כל פסוקים שמתצא במנהג אומרים על
 זה ופחות וכל הדמעות תמצאות: ומתחיל עשה לצדאות הנכבד
 באותי שהיא מצד אפואת המעור בהיותן וחומים וכלי שמים חייבים
 אחר מנרנן חוזר על כניסה ויתנה אלהים ואלהי אבותינו אל תוכחם
 באפ"כ: ומה לכן ולשני בכרחה וחומים באומר האווה כי טוב דמרה
 המרמז בהוית המעור ומה הארץ בריה: ואומר נרנן וחומים התפלה

בסדר התוצאות וההאל. ואח"כ מוצאין התורה ונוראין בסדר האופנים. ואפ"ה
ויסוף אצל הימים ואומרים נזשה בעבור הפרשה וחורמים. ואמתה
אמת בעלת ימי חמשים זהו הסדר שנקיים בלא והולכים בכנסת
אמור אברהם את ה' נתון: החן פסוק והעם פסוק ועמרים ואומרים
היחוד ואוספים פסוקים הללוים ע"ה א' אשמים השעף כל יוצר ומערכ
ט אין העת יותן: ואח"כ מסדר סדר בשלל צמת שעלית על עש. ישאלוהם
יתן יוצאם וישיעם כי אין עוד מלבדו: ואינו מביא סדר הפסוקים הנאמרים
בעצמם ההם אלא ארצין בפסוקים אחרים ע"ה מקלף כל פת ופת: פת
זה מצוק ילאו בעבור השפלת מלך הנגב בשלל אחרות ע"ה פתו העץ
ומעני ומאסי כוס צרה ומפת ה' שמעתי שמעך ילאת ארצין בעבור
השפלת מלך הנגב בשלל אחרות ע"ה שפחות: ומפת ה' איש אחרת
אע"פ אברהם מר ומר והיה ה' למלך על כל הארץ: כי אגידה יחוד אמת בפי
כל הוצור: וחורם אמה הוא ה' אבדך ומל על פתן ואקב עמך ואמר פסוקי אבה
הראויים וחורם כרוך ה' אלהים אלהי ישראל: ואקב ארתי ה' אלהיך החמישי.
ומסדר פסוקים מורים על הארץ ועל העם שכלו איריכו וכי השם הוא הצדיק:
אמנם ישאלו השען על החן כי ירבה אסות: והוא ומסדרים פיוטים חלואן
הנכחה ודני החטן וסיתה כל אחד אפי העטן והשם הנקרא עין: ואח"כ אומרים
סיתה בתוי משה חנה אשר בגש מהלכה והוציעו סדר דרשן שבהם
מנהיג העלם: באמרו הוציעו נא את דרכך וקבעה חטאם קחו אלו
בעצמם בגן הנריאה והשית יענה אוראין: אלו יהי ה' אל חוס ונתן:
כל הסדר לפי התען לסדרן וחורמים בפסוקי ה' אלהיך החמישי והשפחות:
אע"פ יוס כפור מנחמים נראה אשר נשוי פלע עם שאר החבור בעבור
שהם מנחמים היות על ידי השוכה מאשים אלכ פלע היות חלואתם
באם שם ומחלים ליה עם ששה מנחמים: אמרוך אחרת אלה ע"ה סדר הספר
תהא ית האוויה: ואומרים מאבות שמים שהא מנהל ושב פלע: חתם נכסות
כי אלהים ישיע ציון: ויפגם אהלות באמרו פדה אלהים את ישראל: הושיעה
את עמך ומחיל הרבה ומעלה היחוד והוצאה וסדר הקריאה והתאיד וינש
ואמר הוודי ומנחה אפי נראתך: ה' נראתך ומלים האמור בחכמה אלהתלכי
אדבר יע מעורר לעטן השוכה באמרו ילאת צדין חסדי: ולעלה הגאת מחיל
אך עמי כולו בחדריך: בעבור שמים וארץ אדם לחתך ואומרים חתם נכסך
והנה אמת ומלה הארץ את דמיה ולא תבכה עוד על הוציה: ואינו אמת
שית אלה שית חרש כשאר המועדים שכל זה התעורר על השוכה: ואמר
אמרו הכן לה כע אלים עם פת ה' תלפת שום אלו: כי אחרי מלחמתו
יהיה שום שמי וסלח וילכ עמי במה שום: ומסדר התפלה עם העטן
בסדר ואמר הארצי וברוך עונתן: ואמרו אלה אלהים גמרת אצת: עם הוצינן
אך אלהים: ואח"כ מסדר ששה חלויים: החץ הראשון עם פסוקי השוכה עם
עונת עטן בתי ופיוטים חטאין ומסחה וודני: תתען וסיתה ונורח חלוי:
אמנם כנראה שהם סדר שלשה חורמים: הוודי הא' במנחם וע"ה מה
באמר אלהיך וכתלי של אמתו סוף למ אכתי ב' חטאין: ואח"כ פסוקי השוכה:
וודי אפי גאלטן כי בעצת מצותן: במנחם אלהי בלתי נבארת: ואמר
וודי תתען וסיתה וחלוי: ועמד ואמר כי כיום הזה יכפר עליכם אמה
צרכים: ומלכר פסוקים דרשן ה' בהוצאון במנחם אלא ה' בתחילת הכביס:
ומסדר תתען וסיתה וחלוי וחורם במנחם ילכת ה' כוס צרה ומחיל
תפלה למשה: ואמר נזשה וחורם התפלה:
התפלה: ומסוף בודני הראשון פיע הא על כי אין אלהי בקלבי: ופאע
אפס אורן

אפס אחר נודעים בענין יום הכפורים ויום כיפור. והרקים הונקו: ובמזמור חנט
 צוהים מסדר פיט אמה ואלהי יוצר עולם אברך: וחננים אנוכי אנוכי הולו אמתה
 פסוק אע"פ: ומוצא ואחר פסוקי השלמה במה אנשים ה' נודע במעשה יוסה בכפורים
 ואומר חשונ: וכפי ספר החכמה רכמו אהרן נעל להסדוקים הראשונים מקורים
 אסדר פיטים כחון הראשון: וכל מה נדבר: והשלישי אלהים בולט מאד: ולא
 נראה לו: אבל חן וזר ברצון מה נדבר באנוס ויער: מה נאמר: וכל
 שיומר אלהים בקטנותו באנוס אלהי בולט: וכל שיש שיאמר ה' נדבר כל האות
 באנוס אלהי ה' בחזקת הרבנות וסדר סדר ישף מעשה כח דגלו: והנה ואלו
 השלשה וזקנים מורים על הענין בכחית כל איש מה שחטא ושמא כפר עונות
 והנה ברצון מסדר בודני מה נדבר מן הנקמות שיחולו לו על שמתן לענין בטא
 וכוונתי אלהים בולט מאד מקדים סדר סוף וכן אופטן כחטאנו: וסדר ויארודות
 כך: וסדר חטא האכרים באומר חטאתי לפניך כראש ועד מסדר אלהים בולט
 ואומר חלוי: וכל שיש מסדר פסוקי השוכה ואמר לאי נא לך כי בעלות מצות
 וחטא עלות הדברים עם ואלו ה' נדבר כל האות: מאמר חלוי יוצא
 ואומר כי כוס הזה יכפר עליכם: ואומר חלונן באות יענין יום הכפורים ואומר
 חלוי וילך מאמר כי בהר נבלי כהר חמס ישראלי אונת מעלה יורה שיהיה
 מעלה כלן כח המעלה אשר היה הכח דגלו באו באנוס הענינה ומצד אחר
 וקראין במעלה יורה כח א' כאשר הוא מסדר ואומר אמר אן דומה תהיה
 אלהים כצון וילך ואמר וזקני: ואם ירצה אומר צאן אונת היו עשית מאמר
 רועה ישראל האנינה: ורצות ה' ארצך: ואומרים נקלה כלכל יורה וחתם יתכלה
 בתלוי: ותקנו וכה היום אומרים נקלה אחר והל: באחרית דיימים לוודות
 התאמר מה שלא עשן כן באומרים אחרים וכאופן בלכת: ונראה שבה היום
 נענת אע"פ אחרים מענין הוראת חטא וזקני ענינות עם אומרים שזלה
 ועד שכנה היום מאריכים בהנה ענינים אחרים יחוס מה הטעם כיכל
 נדבן צריך אסדר נדלה ואם כליהיה מוסף אין אומרים נדלה על התאמר
 וזמר אפס להמוסף מאמר אחרי התאמר שר ללמד על עולת התאמר ועלה
 ונכחו ואח"כ אמרו עם זו יצונו: חבלת המור ומסדר כל הפרקים עם כל
 שירי המעלות שיהיה מהור כל חטא ויום כדי להאריך בתפלה והנה אמר כלים
 כל היום אובן לטל היום היה כחן דגלו עוסן במעלה עבדות הנרכמות השלים
 העבודה עם הענין ומאמר דגלו ה' ומהלל מאד: עם וזקני הרצו אלה היום:
 ומלים תפלה כדך המור ואומר הלא אחריו חלוי וחננים: אלוס המסדרים
 תקנו תפלות והאריכו בתפלה בדבריהם היננים ובמעשה השמים וסדר
 זמ תפלות צדקים: אכעבור להיום אין אנו מתפללים אע"פ האנו ללכת
 יספיקו להתפלל מה לסדרת על הנקמות חלונן הטעם: אכן מה לא ילמד
 הטעם כי מה שהרענו יודע מה שא הרענו: והנה סדרן מאמר תפלת
 התפלה וזר חמס מדועים הס כי אחרי שלטן ונלח אהם מכילים חמס
 ואחרים סוחר דגלו כאשר מסודרת במעלה העל והוצאת היתוד האמת
 ומנו אשר האחרון כמאמר ולעור קמה ואח"כ השנים: ואומרים לטעם
 ושלחן ייחוד אמת כל חכמה והרכבה ולא לכו וחלוק ומלים הקלוי וכנה השלים
 התפלה במאמר יענין ה' כוס צרה: והנה סדרן שלשה חלויים כולה ולקע
 חלויים כוס: הרי שלשה חלויים כבוד עלות ישי רמנים: והנה מתקול
 בתפלה מעלה השחר ומלים עז צאת הככבים: ואולם אם יורה להיות
 יום כבוד כלכל אומר המסדר לקח הפולה אחר השלים תפלה המור:

כאן

והחכם רבנו אהרן גרם נתן טעם לאי אפשר אפני לנזקם לכן נוהג מעשה היום
הכבודיים ואחרי אס ינרא הפרשה הנה אס יהיה אנשים האחרת ואחר
המונח אפי סדר המורה: ונראים דבריו: וזה לפי החוק שלם שמתחילים
התורה מעט: אלא לפי חוק קלות אחרת שמתחילים התורה מעשה יהיה
כפי סדרן הראשונים: לפי בארבע הצדדים שכל
ישאל עליהם רבנו ר' פאך הראוינה בכל יום אפי המורה שהנה
והנה בצום העשרה סוף אף בכל על ירושלים עם אומרים אחרת אמר
הנה אפי כע אלים אולי על שבת פסוקי נטות ואחר מצדדים אפי הנה הצד
תמים פעלו: ואמרים עני היום והיה כולת צדק וזוהי צדק אפי הנה הצדק
המצדק: ובבוקר מוסיפים עלן וארה כן אדם שיעוף לטעם דרכים: ואחר
חבור נאות על נאות האויב והמצדק: לפי בצום הרביעי
כשכבה ירושלים מאריך בענין הנינות בפסוקי מי כבש יצוץ אור: ולעם
אחרת עם אמר זכור ה' אבן אדם: וצדק הלך הצדק תמים פעלו:
והענין שאפי חזון: אונות אכרת ירושלים יאבדו התוך ואחר פסוקי נטות:
וכבר אמר אמר ה' אלהי יועתה ופסוקי נטות אחי מעלי החזון ואמר עלי
משל יצו חזון: גם מוסף עני וזנה כן אדם מעלה כל יאלי: שהיא אבן
במשל איבת אכרת ירושלים והתוך ופסוקי נטות עם אמר אלהים כלו מיום
בתורת: וזה הצום השבתה שיש על העשרה באב יס ומספר אעטת נטות
בתורה פאר הם מסודרים: גם הנינות בכל שבת אחת נטות היום
אומרים שירת האזינו ולמחרת הנה אומרים נטות כסדר המסודר:
לצום הקדש מתכלים כל יום אחר כמנהג צום הרביעי ואומרים הענין
כי מעלי אבותינו שמכאן ענין שרית המנהג ולוה ישראל: ואמר אלהים
זנות אנה: אונות שרית המנהג: ופסוקי נטות הכבוד וחזון המנהג
מתחיל ואמר סוף אבותכם איה הם כליכה: ועמר ואמר אלהים כלו
שמעתי: שמספר הגזות מעלת ישראל ואיך נתחייבו גלות מצרעמיהם:
דמ פת כסא כבוד שחם שראשון מיום אמר שרית המנהג
ולפני הכבוד ואיך נחרב ער שמספר פת עכבה אור כתי: גם אחר
סדר אף אשכבה אלקים: שהיא נסיעת הכבוד ומסוימים התורה ושלם כל
היום לכנסת ואומרים שירת האזינו ונינות ומסכות התקיעה אעטת קלות:
לפי בעשרה אחר מתכלים כמון אלא שנה היום מתחיל כפת כלי מעלי
אבותינו וכתוב הקדש: בעשור אחר: של הנזק אחר כל יום:
ובבוקר מוסף פת ומלות קעם אור ותר העם עלן הראשון כתי כל אפי
בראשונים וזה כתיב כרמיה: ומסוימים התורה כמנהג לסדרתן: וזוהי סוף
מסדרים קטירה ונינות ומסכות ובלאחרית היום אומרים נטות נוהג על פיים
נשאל ועמר ואמר זכור ה' מה היה לנו: וזוהי המספר אמר אלהי: הנה
וירש וימרו התחנות: אור ה' כי אפתי כי: נתנו נתנו עמי: שפני
היום הזה באה הנחמה בענין המנהג כאשר אמר ברצף השם בעשור אחר
כתי שנה אחר אשר הוכחה הענין: וסדר התחנות כלם בנבון ישראל:
כלו ובני העיר והעיר על אבותינו: ומלים כה יד אלהי שכל צום הרביעי
וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי והיה לכת יהודה למספר ולשמחה:
אף כצום השביעי העשירי מסדרן המסדרים כענין כה אמר הענין
אף עליו יעלה כדפי: דים בענין הכנה איתן מרמון התורה שחא עליהם
מענין היות דגיה כל אחתם ושאלות גלות הנשאלים עליהם ושמעאל
כן נהנה

ענין תפלה

אחרי הדין ומבוא פסוקים שמורים לעצמם יותר גדולים חלוקים כדרי גלים כל גדולת
אחרי כל זאת הבלעגה מילים בעבור האדם כי ידעה מות תליכנה: ומחבר פסוקי
מורה כי ימות האדם אין וערבן הכל ויחן כל עובר אמת השיה או יענה מלפני
עבד אצד פחיתותו של האדם ומתחיל להצדיק דינו יתן כדק דין האמת: וכו' יענה
שנח האדם ועוצק ומאעשה כי יענה אל: כיון שאינו צורך ואינו נשא פנים ואין
אונק שומר: ואין אחר שורף לו אשלת מלפני ומתחיל ואומר אנה אלך מיוחק
ומלפני המת ונבון הולוכו אל הנבר ומראי ענוה הנבר באמת ואציעה שאול הנק
וכדומה לו: ואחכ מתחיל והוא חוסה יכפר ען ולא ילחיה: האופן למתחיל ולסלוח
ען החוטא מפי שהאדם מורכב מחומר וצורה והחומר מסובב ומרבה עומת
כאמתו כי הוא ידע יצרנו: ואין אדם צדיק באין אשה יעשה טוב ולא יחטא ויחייב
על הכל הנכל ען החק כאמת וילוכ העלף אל האק כל היה וכשכנסים חומר
כבור אומר עטון ודקל שם הוא וכל שיקרה לו סוף אליהו ואחרי הפיר הנכל
אמתו ובאין כלכל כל ענין שיש בספר נהלים: וחוקים שיש לו לקח דין ומלפני אפי
השיה באמתו יתן וחי וכשכאיש לעשות אכל מותנים נחמה וענין הנחמה לבשרו
אחי האלהים יתן וחי וכשכאיש לעשות אכל מותנים נחמה וענין הנחמה לבשרו
בתחית השם ונתם אב האלים: ומתחילים בענין הנחמה מפרשה נהלים בשם
הענין מתחיל אלהינו ואלהי אבותינו ואלהי ישראל: ומתחילים בענין הנחמה מפרשה
ויחלש ומבוא פסוקי נחמה ואחכ מביא זכרון הנאסף היך יעשה להכח עפרון
ויצורחון משימתו לרחוק המהים ויתן חלק עם הצדיקים וינחם את כל האלים:
ומכפר על הדין ועומאים האלים בהיעשה לבשרו ואל האלים: אך בשאר הימים
מתחיל אלהינו ואלהי אבותינו שובאויב: אכן בשבת קדושים פכתי האכל מספר איוכ
אך אינם עושים אכל ומתחילים בענין איוכ אצ נדברו יראי ה' אים אל העין וחי
ואם הוא אדם קשוב אומרים טוב שם משן טוב: כדו נתם אב האכל אלהים
יסורי אלהי ירכה שבת ואם הם ייסקי עולתו וטוב לו מאד:
מחוייב כל אדם לשבת ככל מה שיהנה נודם שיהנה ואחרי שיהנה כי
כן מצאנו ענין שצריך לברך נודם באמת כי הוא יברך הזבח ואחרי כן
יאכלו הנקדושים: ואחרי האכלה אומר ואלהי ישראל וברכה את ה' אלהיך שכל עמך
אצד עמך מרונה ודלות הפועל עמי מחוייב האדם לתת שבת לשון יהיה כבודך
יודק ה' כל מעשיך וחסידך יברכוכה: כל הנקדו כשמי ולכבודי בלחמני: מאכל
ואשנה וכל ענין הנאה ריח ומחנה: והנה על הדין ועל החסם מברך בשם ואל
שאר העשבים כרוך שהכל פקדן לכבודי ואולם על הדין ועל החסם אומר האוצר
חסם הארץ ויין ישמח לבב אדם: אולם יש חלוקה בין כלי שמי ובין כלי האל על
אזה מהם יברך תהלה: והמנהג על הדין לעין נחמה אשר כי ישמח אלהים ואלהים:
ועוד על תהלה אומר תכלות באחרונה וחסם אכל אטם יסעדי: ועל אים נעבור
ועל אים נעצנים כרוך כווא פח האדמה: ועל פח העין כרוך כווא פח העין:
ועל אים תכלות כרוך כווא אים תכלות: כל דבר אפי עעכנו: וכל און העיני
מסוריים אים מבי אים להתנהג בהנהגה זאת ואין לדקדק כל זאת כי על כל פעם
מחוייב לברך טרם שיהנה ככל ענין כי כפרתם זאת אמיים מצאות השיה
לכך אדם כי שיה הוא משמח וכתכלות השלימות ואחכ יהנה מעשה הדין:
כה שם רוב ברבות: והאמת כי מחוייב האדם לשבת איה בצומת ובמאן
כשכנו ובמאן: ואמר חזקים רבה אמונתך: ואמר כל דברך דעה והוא
ישר אמתך: כרוך ה' אלהים אמן ואמן:

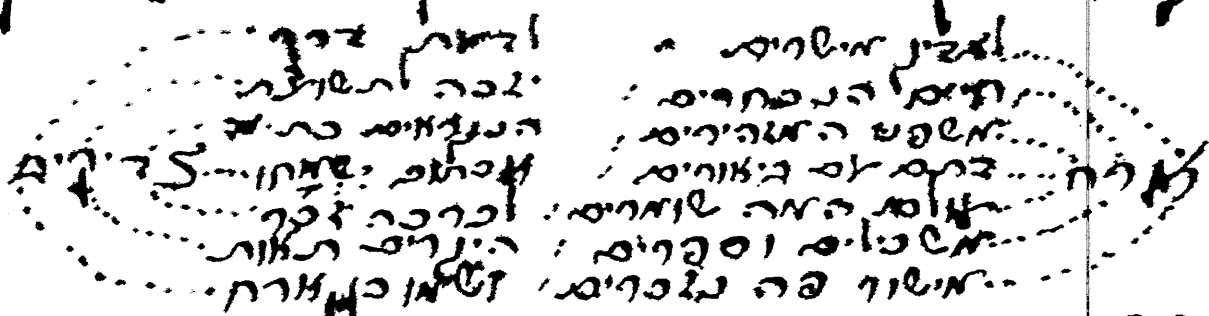
תכלת ואם יעשה הווי הוא כהרף. אבל נהנת הפתח צריך להיות עי
שפאל ואין צורך נחלה כי הוא צורך הראייה לבד וצורך היונה כבד הנגזר
הוא העלוי והוא מצבות הכבוד שנתבאר עיניו למה דגלים העלה
על ארבע כנפות כסות אלף תפסה בהן ולא תנחם כסות האנחה שהוא
אמילי מן הכל. ואולי ארכיז כנפות תעל העלוי. אולם יתחייב אולי
היות כן שיתחייב אנשי המכות הנה דבר אל כע. ישאלו ולוקח את הכל.
מה שאמר ועל אהם ציצית על כפי כדריהם וזמרתם ויתחייב עליהם אולם
כיון שאלה הכתוב עליית הציצית כפתול תכלת ויל ספנה על פתח תכלת
היאך גם עליית הציצית. והחכם רבנו יוסף נטע כבוד למשמע הפרש
אחייב הציצית ואמר הכתוב אומר ועל אהם ציצית עיניו וזמרתם והיא מצוה
בעצמה. ואח"כ אומר ונתנו על ציצית הכתוב פתח תכלת. והיא מצוה אחרת.
ואח"כ אומר והיה לכם אצות מאת והיה חזרת על הציצית לא על התכלת.
ואם אמר נאמר כי הציצית היא כוללת גם התכלת ונתנו ציצית כיון שיתק
לפי ציצית באת התכלת באמרו ועל אהם ציצית אחר שאמר והיה לכם אצות
חוזר אל הציצית המונקד זכרון. וכבר בארנו שאין נראה כן ממש הפלע כי
לפי ציצית הוא לפי נקבות כמו ארץ שם הרחבה ליתר ומאמר והיה הוא אשן
זכר. וכן מה שאמר ורזיתם אומר וצריך להיות חזק על אשן פתח תכלת והוא
אין נראה ציצית ולמד המלך במלת אצות מורה כי הפתח סמוך אל הציצית
מכאן אמר כי הדצון אינו כי אם על הפתח תכלת. אולם יהיה הדצון לים
הפתח והיה גם הוא אצות. ומה שפאר תכלית הנחת זאת המצוה באמר
וראיתם אומר וזכרתם את כל מצות ה' ונראה כי תנון הראייה היות פתח
תכלת על הציצית ונראה שחוב לעלות זאת המצוה לכן הצורה של תכלת
החכם בזה ואמר ע"כ פחות יהיה לעלות הציצית בלי פתח תכלת ע"כ
נדבחה. ויותר נראה דבר שאמר כי עליית הציצית היא חובה ועליית תכלת
גם היא חובה ואם לא חובה היתה ידועה כפחות ע"כ נחוב נדע אותה
ותכלית הכוונה על הצבע. ואין הכל כן היות של אולם או צמר לבד שא
יהיה אסור לעטני. ואע"פ של חכמים אומרים שהוא ידוע כפחות על צד
ההשמה אמרנו שהוא כדרך נחוב. אכבר נחבא בפנה מנוחה לאנחנו
מתנהגים במצות ע"כ דעת ועל נחוב ובמנום שאן מכל לעשות ע"כ דע
אנחנו עושים ע"כ נחוב ואין תנוה זאת המצוה ע"כ שיהיה צורך דעת
באפד אל תנוה תכלת אע"פ שהוא כדרך הנדבחה וזאת המצוה חייבת
אנשים בוגלים ולן לנשים ולן אנשים ולן לטוטים. והסודות אינו פטור מן
אבל הציצית כיון שאמר וראיתם זמרתם להטעם שמעורה הראייה אצל
אחרים הוא חוב בזה ולא בלילה מאה שאמר וראיתם. אמה ישאלו הכו
העלית בשעת התפלה ובנראה מדון הפלע לצורך לבשן בשעת השליא
והנחנה בשון אפ"כ עסקן כי כן אמר וראיתם אומר וזכרתם את כל
מצות ה' ועליתם אותם ולא תתגורו אחרי אככם וגו' ואולם אשן ראיה שיתק
תמצא אשן הכנה ולפי כזה חכמה ודעתה וראיית עין. והחכם הכי
כי כל מנום שחצה לאיית האב יתאר הדבחה כיון ויתא אלהים את האור כי טוב
וכלא יתאר הדבחה הוא לאיית עין. והנה אז תאמר והע"ה הוא לאיית עין
והכתוב כל אה שנים באמרן ולא תתגורו אחרי אככם ואחרי עיניכם. אן
תאה מכתת המורה שזאת הציצית צד ציון אותה נקת התורה היות
ע"כ תהא ויאוע כאשך אמר וראיתם אומר וזכרתם את כל מצות ה'. ולא באה
המורה ע"כ תהא ויאועה. אע"פ כי הנקבה דעתה נערה אופנה תהא

ואיזוהי ולא אשמה כדרך וצורה אלא נשא הענין עליו יתן להוא ענין חסוד
וחלטה צורה וצורה כגב רוצה צדן מכניס ה' לעבור שאל
האדם מורסב ומצרכיה טבעים אלה במלכו צורה כן אחר שה זייכית:
ואינם שנים בהתחברם במצד שנה: אבל ימצא אין האדם חלון באיש
בהמצאו יתחן וחסון כמבוארם אפי התדבר טבע איה אחל מאיש אחר
וארבעה טבעיהם: והבואר הנפשות נמשכות כפי טבע התדברות
הטבעים ומצאן חלונים במצותיהם כמעט להם נדבדים זה לזה איהם
שיכלם אין אחר מה שאל כן בחומר השמימי אשר אין לו נדב והפך בעצמו
והוא מרביץ נצח בלי הפסק: יעב צוה מתן התורה עשית ארבע
ניצות כבסות כנדד ארבעה הטבעים שהורכב מהם נאף האדם והתחבר
כזה רבול גמי כן אחר שהוא מאר הרקיע שמתני על החומר השמימי
והחמישי אשר הוא האדם מורכב מהפכים אלו כן החומר השמימי למצד
שאין בעצמו הפך אין בו שמימי הנה ישל אדם כליקוה סתו ~~הוא~~
הכלל שמתני על נאף השמים שאין לו הפך ושמימי שהוא הפך החומר השל
הם הארבעה טבעים אשר הורכב מהם נאף האדם וצורה איה כן מצד
ה אשר מתנו אשתו איה הטעמים באחרותם וטעמים באחרותם
איותם כאיש אחר בלי שמימי וחלף יעב סוף או לא תמרו אחר אכבס
ואחר עכס אשר איה אעס אחרים: איען רבכח ועשיתם איה כן מצד
והייתם קדושים ואהיבם איה ה' אלהים: באלו:

נשא סדר ענין התורה: כשם מרומם על כל ברכה ומהלכה כש
אשר בספר אף הוא גבולות גמולות ואלה ראוי לבלו האדם כלשאו ומתן בסחורות
אין יצוה כלל אלה ה' ומצוה ומהות באור איה ציצת כבדו איה שקל
סוף איה אהבן אבדו צוין איען כל איען:
מה איען איען ותקן התורה כן הטעמות מוחזקת כן יתן כן חלונים יתחיל
כעין רבובתה ולבצע אענהה בעקר ובידן כעם שלם יתכנו ויתת
כרצונתך: שמימי יודו נאען אנה ז' כן מונות כעם ושמימי הוחל איען
לצחכים אהבם כעם ב' אשתו או כעם ה' אשתו: כעם בשמימי מתחיל
חמה כעם נאף במאנה איה איה וכתמי: כעם ד' כעם כעם כעם
עצמו האלה איה איה חזון והעברת: כעם ריהיה כעם כן
יש אלו או כעם וצריך עכוד איה
כעם הוא איה איה יתנה כחלון מונות אנתו: כעם א' איה כ' איען
ה' איה וכתמי ומהנין וכן כל האותיות אחר אלו האותיות כעם כעם

אמרת ארח צדיקים

למה צדיקים כאור נאה הולך ואור עב נמן היום:

למה אמר יצחק בן הרב האלהי רבינו משה נ"ע: **א**
 ינה החסד האלהי בהכניעו כלמה האנלי אל חלוקת וחסות אהבת
 ילעת האמת: כי כל משל כל נפל ינרף ידחלויתתן והל"ה אמת
 וצדקו נפארה אהבת הדת האמתית על כל האמתות יכל אין אהבה כלום
 באהבת הדת לכל הכמות ולכן נכספה והסתכמה נכלי וקוציא אור צדקה
 דהמן האמתית ואמתותן הילכה והקצונה היתלטה את כנלה ובהעמתה
 הגולגלת אמתותם ורבותתן הנקוליס איתי עלם ומלמט נקאונטם לנכל
 אל מפי אל עד מחיעה לנכל מכל הגמרה יהל כמאמר השל כספרי
 חכמתם להם חכמי האמת והצדק ע"ה ולפי אמתית הרבנים כראותם
 כי האמת הכוח והצדק הנכון אלמנ מרוב נאמתם ולנאמתם אלימ
 נודיס אהבת דברי שלח ומחלואים עלימ דבריהם אלף ואכן אמר לזה
 הנקראים חזלה מקוב לאה לא שערמה אכזרית הנראות ע"ה ודברי לנאה
 סכבנו ולחמוטו חמט חלוד נכלימט ואמתית קראתם הם אמר הצדוקים
 והכיתוסים ונלה אלה דבריהם נרמט ולקמט ולכן נלאה יב אמת אמתית אמת
 נצרה בכאור חלוקת הנקראים והרבעים מהיכן יצאה וסברה וצדקה ואופן
 חלוקת הקרה והכונתה כד לסומט פה נעט אמתה דזכרה/עלימ ע"ה
 נאורה וכו' ואלי לנראות כזה קקכאיתו הנראות והאחחתי ע"ה אלחיתתו
 סכריהם כדיתן קראיתם אמת כדנתו כמון החכס הנראות הדר אליהן נ"ה
 כהדר אפרהם נ"ה כחטון הנכבד הנראות חלוקת הנראים והרבעי/וכמון
 הנלה הנזול הדר אליהן נליצ נ"ה כהנראות אודות אליהן והלמנז החסס
 הלמ הדר כל אכא כהנראות ס' עלה אמתות והחכס הדר יוסף כן
 מלה כן נ"ה כנרה נאמתה של והחכס המלא הדר מלה כליצ נ"ה
 אמה אליהם. והחכס האמת הדר מלה שלטונת כס' אכריון עלה והחכס
 החכמית הדר מרדכי הוצע כל' דוד מרדכי ונארת למוט וכן רביס מאלף
 הנזול סכריהם כדיתן ולא לאיתן אמת כליצת ונמאנ הדר האמת
 יורה מלמט כס' אמיתות לי' של כחן לט אמטו הנ"ה כד צדיקים
 אממט לפר וראית כי אמיתות הזכרים סכה אל אמת האמתית הנלה הזאת
 והחוקים ולכן אמרת כלום באהבה לכתב אר האמת הנלה הזאת
 כנודי נזול וכראלי פוקים מסכנים ואמתים כד לכל אדם יחלון
 אהלת מן ודמנז על האמת על נלא' וקראת לט האמת ארח צדיקים
 מוסט מלה טמאית והא' לט יתבאר אקח ודבר הנראים להלמט כנוד
 עלמ האמת הנראות צדיק יסודי אמת ע"ה ונ"ה לט יתבאר האמת
 והנתיח חלף איתן חכמת ע"ה אמתית כסל היזלה ובהלמנז

ואכל שגלה בחלוקת בני שתי הכתות יותר מהראשונים הדבר מאד
 וכן היה הדבר הוא ונאסף עד שבעין וזמן ימי הארץ והבטח הנבון
 נכדו של משהו חסדו הוא. וכינתן בלשון נאמר ויהי
 כאלו נראה לו האעשה הדוד עם הקדושים שמהם לו א' מהתבוננות
 במשהו היון לאט חלודה והוא פסול וכהיום גדולה נצף הארץ נצף
 גדול על כל החכמים והסתודות אלה בדהג' שבו כנראה והרעאית
 כלם וגם את כל החכמים שכלם אע"י. שמואל ואנשיון אהם בחיים
 כל שנים חכמים גדולים ומבוססים אלה הכתות. למהא' רבינו
 יהודה בן טבאי הנאסף אחר התאעט הטובות ולפי הפע' שיעור
 בן שטח הנאסף אחרי דמיה ירבעם ונבאי השנה ורצה הארץ וזמן
 גם זונת שניה ונסרה היכף כחולס ויצאה לא אחרי הארץ ושל
 היה אחרי של האלם אלה ימי הארץ והכיתות הן אחורה האלם האלפסני
 כיאה של מצרים בגלות וילבשם שלם ל' שנים ובהיותם למ מצרים
 לזר מחבי. שמואל הנמצאים למ כל הביאונים הזרים והפירוליס
 המלובלים שבגלותם ירבעם ונבאי הפני שבו כעין האלם שילמו
 כידהם מימי חרבן הבית הראשון וזמן הוסיף אליהם שלם וכדק
 מאט כהנה ובת' ילאו דוחו' וכנה' לו אלם במה גדולה והיה מקלה צונו
 ונבאים כחוצה אחר הנחלה וכעולה האעט החוכחה הפך מצות ונלחמה
 הליה כדכתיב השלח' בן תלה צולחם ככל אעט אשר תראה כפי
 מה שהיך הדי' מלה בליעל כפי מלה זולתם לראה אותה הכתוב כדכתיב
 בהיותם בארצם נדויה של מצרים ואת' שחור שלם ליהלם רצה להתגדל
 ולהתקן כעך כפי. שמואל ואחר שיש לו נבואה אמרה דוקה כפיונה התורה
 והמצות והיה התורה שבע' שנים אחרת מחכמי ישראל הנמצאים במצרים
 כל' וזמן שהיה גסו של הארץ ובסוף היה לו יד חזקה כפי האלם וליה
 ונתקן כל דכתיב אצלו חוב הארץ כפי. שמואל והאצו' כדכתיב ונבאו אחיהו
 השנ' והאלו במקום דמיה אלה: אי שלם היהאן שנים חכל' מבוססים
 ככל' אי' כי אים רבינו יהודה בן טבאי החסיד לכו' שלם אלא רהבם
 וש' כפי' א' בפני יורה בן טבאי החסיד לכו' שלם דן עשר כפי' והחזין
 כתיבה אחר והאצו' בן כפירוליס האצו' ששאלו להם למה חפ' דתע' א'
 מעט ארוב' כ'ל' ואלו' שמה הוא יד' חיה נשם ונאכד ד' האמת והתורה
 אמנם הליה אחיה שלמה לכו' לכו' להאיר נר האצו' והצדק יהו' ויהי ואלו
 ואלה נתקן כפי. שמואל אשר כפי' אלהם כתיב חלוקה ונבואה ונבואה
 זו אצו' יותר יותר הדבר החלוקה החלוקה. וכאזכר אצו' והלוי' היתה
 החלוקה בן הסתודות אלה בדהג' שהיו דאלי האוצרה מכלי התורה ומורה
 ומאכלה א' שלם היה בן אנוס לכו' הכתהא' הסת' ה'ל' אהר' אהר' אעט
 הטובות שהלכו אחריו דעתו וסבת' הדי' יהודה בן טבאי החסיד נע'
 ונתקן כלם צדיקים אלו' חזק' אצו' אצו' חזק' אצו' חזק' אצו' חזק' אצו'
 ה' כלפי' כפי' מה שהיו אמקלים מאבותיהם הצדיקים יסוד' עולם ע'ה
 מימי עולם ואלעט נבואות אפי' מ' צדיקים צדק' ועולם והתורה
 אחר' שמהם נאסרה ד' הנאיים כ'ל' נ'ה' והסת' קלע' חס' להלכו'
 אחרי דעת וסבת' החס' שלם ונתקן כלם פ'ל' ע'ל' ע'ל' ע'ל' ע'ל' ע'ל'

כל שטח
 אחרת אלה
 חסדו

אמר צדיקים

ואמר להם כלם האלה אלה אמיט וחכו מהם את הקלטה בשלם
 סדקים ושלם ואחר מסכתות והיו התורה שבעה שהם וזה נהיה
 ונעלה בשלם אלוים התורה ואחר חתמה המלה נאמר אל
 ורביא וחכו את התלמוד ושלם ורביא כלל כמו פירוש המלה
 במספר הרבה ומאז והלאה נלה החלוקה ורבה האשטמה והנהגה
 והלמדה בין כה צדיקים ובין כה הפחשים. כי כה הצדיקים החזיקו
 במהות אמת הכתובה ע"ה אלה דועה ובאורכם פירושם האמיתיים
 לשלם אמרו ע"ה מעט מרוב וכפי הפחשים השליכו את התורה
 אחרי גוס ועלו זורה סלה ונחזקו במהרה. שבעה שהיא המלה והתלמוד
 ועשו זורה ע"ה ואמרן שהנבזה לתעבה ואמרן כל השונה במורה אדה
 שאינה אדה וכל השונה במלה ובתלמוד אדה שהיא אדה. ואמרן כל
 העברה על דברי תורה חייב מאננותי וכל העברה על דברי חכמים חייבת
 ואמרן לא תענה על דבר אפי' שאמר על ימין שהוא אמר ועל שמאל שהוא
 ימין ושאלו שאלוהם. וכן היה הדבר הולך ונמשך למה הפחשים
 הולכים ורבים וגדלים. וכה הצדיקים הולכים ומתמעטים ודלים מאד
 חתמה המלה ע"ה להעני הדבר לומר הנה עני הנשיא הנזול והתפל
 כן הנה דוד הנשיא היה בשלם ארבעה אלפים וד' מאות וליצרה
 וילקו עמי הנה עני הנשיא הנזול והחסוד ע"ה הוא היה החכם הנזול
 ומולך מאד יאלו חכמי ישראל ומכנתו מאד במהרה לכתוב
 ובמהרה שבעה המלה ובתלמוד ובכל חכמה ותבונה והיה חסיד נזול
 ועניו מאד הם ושלם ירא אלהים וסר חרע. והיה נשיא מיוחס נזול היחס
 והמעלה מזה דוד הקדש של ונזול ושלם ורצוי ומכ אחת דוד טוב
 ועם האל וזכה שלם וכל זמן שלם והיה דוד בכל והוא ע"ה היה אמת
 הצדיקים ובעבור עזם חסדו והלמה חסדו ועקרנותו כחוקאות
 כל כה. שלם שהם הכתוב הצדיקים והפחשים ואמרן להיות שלם אלהים ו
 במהם אפי' כד' ויהי נאום היה כמעט חזק על כל שלם אפי' הנלות
 כרשית חזק שלם. ששאל האויל אז ככלל. ואחר שנתמה הנה עני
 הנשיא אפי' כד' ויהי נאום והוא נאום ה' צבאות אלהי ישראל ונאום
 כה שלם. אפי' מעל נאום והוא נאום ה' צבאות אלהי ישראל ונאום
 תורתו התמימה הנאונה הלכונה כפי הפחשים קצרה שלם
 ובמה דורות. ורצה התורה העברה ושלם והתחיל זכום בדיקים
 ולשען כנגד התורה שבעה שהיא המלה והבחיס אותה ולכמה
 מכל וכל. וכראות כל זה עזר הפחשים וכלמעם כן נתקבצו כלם
 ונאו עליו הדגים אחרים ויהי ככלל אומר להחיות וכאלו יראו חזק
 להלכו האבו ומסרתו והלשיתו אל החזק שמרד כחוק האכזרה ונתחייב
 והשית כמעט את לבם נאמן לפני שנתהו חזק ולחסד בעיני החזק והחזק
 יעלו והצולו חזים ושלם פחשים. וכראות הנה עני הנשיא כן יראו
 לעצמן ולא נכלו שיתן עזר הפחשים ולא אפי' לקיף אל האמת אפי' כראות
 וכתו כרפנות וירחמן אל החזק שיתן לו שלם ולפי' חזק הנזול ומכ
 לשלם שלם ולכמה כה הכנסת ונתן הליה חזק בעיני החזק ונתן לו
 כל שאמר. ואז נס הנה עני הנשיא וע"ה את כה ונתן את נפשו
 ואר כן כחוס אפי' רכס בפניו ונתן עמו את כה ונתן חכמו ואת כל
 חישו ומיוזעו ויאלו אלהים ע"ה הנזול ושלם שלם אפי' את כה
 הכל ה' אפי' מעט אפי' עמד שלם צדיק חוס כדי אחיו הנקראים יצו

ונראו לו כסם ה' הנטון וכל תפלותיהם וכל כבודיהם מתפללים ומברכים
 מלפניו ומטעמן ואחר כך ליה ומתפללים ומאזכרים ולשמות המעשרים וכל
 השמים ומתפללים מהם ליליון כלום לפי הש"ה ואין עבודה זרה נקלה
 מאני ומלמליים גם היום כל השם קצתו ומתפללים בידים
 הש"ה והשחרו ואומרים כפי חיי ומנו לא כבודו הלאו אלא כל
 כבודו הלאו אלא ואומרים מל אחרים ומתפללים ומתפללים
 התפללים להם הנמצאת זרה כדירה היוצאת הכלפים והנסאים
 והכל לא השירן לום מצה מצה הרורה כלשמה ולשמה לפי
 מה שצוה בסי' אלא קולו ושליו אחר או הוסיפו עליה אונתו מצה
 ואין ספק של אלה וכאלו שלאו אלהם כנבואה ידועתה מן ומפלא
 הש"ה והלאו וזו חוסין חכמים לכל זול וזו כפי כל פלא כבוד
 ואנשי המליה וקצת מתקלים ומתעוררים ואומרים חכמים אנתו
 ומתה אנתו וקוליהם קצתו אומר הוי חכמים בעיניהם ונתן
 פניהם כענין חכמי הגאון והטיב לא ידעו וכל הפסקים הנקראים
 בתורה היוקף לנו לתקום הסאעם הטובה לה ללישם והקפידים
 והנה יש הכלל ארבעה חכמים ומתפללים ומתפללים אף כחכמים
 שנקראו וכתור דברים וכחכמים הורים ופירושיהם המלכיים החזקים
 שכלום חכמים אנשים חיים ומתים כחכמים חיים חכמים החלשים
 כעשורים תפק רוחם ולשמה וכאשר נזר לכלם שאה הדברים
 הורים או יתנבאו מצו ישרי אב המלכיים יחיה הנה כדילומת
 אה ההגון הכל ההוא ולפרויה ולהזרם ולהסירה ולצודק אה נפלות
 אהיה נפלת אלה לא תאונה כח חכמים דברים חיים כעם וקפידים
 גויים וכתורים ויחסו אה הכחמים ההם הנקלים ואדירים ימה אלה
 ומה מתאכזר ומה לאכזר הנקלים ואמה להלמה היא תורה שבעם
 שכל מופלא חכי הש"ה וס' הלויס הנן היא ייחסוהו ומאמר שמואל
 ואחרו לשמח הס' נח היאו הארך אצל הראשון ואחכמה הצדק ולסכמו
 ופיצרה יחסוהו אכחמים אלה ואומרים שאיה חכמה היה אה חכמים
 וחזק צדקה וכי מאכזר הו' חכמים חכמים פקנין פיוט תורה והמצות
 מי פה יאמן כאלו השנים וההכלים והתחבולות וכל כחמה נלאו אמה נכח
 הוי המעמינים מה אסתד צדקה והיה כחשך מתעורר ואמה חכמים חכמות
 רשעים אמה והוצה אלה והכפן כל שניהם וקפידים ולצודק לפר
 דבריהם יאמן כל קפידים חכמה של דבר סומך כן יחסוהו וקפידים
 המכחח לו רצו סה' הפה נח וכס' אכלו הסופר חכמה של דבר
 יהודה הדס האכל נח וכס' אפיקול ומה שלמים של דבר של חכמה
 וכס' אפיקול אומרות של דבר אלהו ומשלי קפידים אמה חכמה
 שתה הוי אכחמים ככר יאשהו יחשמו נח' אלו הספרים הנכבדים
 והיננים מחוכמים ככונה וכיחוקר אכל דברי החוקים חנין חכמים
 קפידים ככר ולכר אמתיהם ילמה פלא ומה השמות אלה
 כי נחמו מתחמה והאיה ציטנו והזריטנו כדבר ישר ואמה ומה הנח
 והאיה ככר של אכחמים ומה חכמה ומה ככר חכמה הנחום והאיה
 אה יאנה וכן אה חכמה אה חכמה ומה חכמה חכמה חכמה חכמה
 אלהים ואף לא חכמה ומה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה
 ואף חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה
 חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה חכמה

הכסף

שלמנו כגבא אמרת אמלה חולה וכן הנכאים האומנים והם האבות
 שאינם עלמדים כמד פלטי המרה אכל ארכאן מסכאים עמהם
 הנה אמרן ממשנים ממשנים אמרנו כהם ומחנינים אותם למרות
 אמרן והרענו והלנרנו הם הכאורים הזרים והביחלים המולכים
 לכאוס ירבעו ולפיא השקר להן כעין כח כחראשן וחכאי
 הפרולים כח כח שק כעין שלם ותאמרו תלמידים וכל חכמים
 ככל הדומה והם הקופות לעומדים כמד פלטי התורה ואינם
 אפסאים עמהם כל אכל הם כחלק ולנו חן הכחך בתוספת
 עיון ובמנחה אמרו הנה אמרנו חלוקים עליהם ואפחילים אותם
 כי את העוב והאמת נכל והרע והשקר לא נכל וכן חייב חכמים
 הנראים עה ואמר האלה והתאמר ואמרן כל חכך דבריהם דברי
 מבוהן הם וכל זה אור ואופת על אמרת דרמן ואמרן אמרתן
 שאין אמרן אפחילים האמת כשור הכרות האחרת אכל נכל
 האמת את שאתה ירע זה

(י) שכל הכ ככאור שלמה הנבל והענין התורה חן נכל
 והענין אכותרו וכותרו הפרולים ידה את התורה וכאור
 המצא איל מפי איל חזון אכל חזק חזק אכל את התורה מפי לבורה
 בהר סיני בשנת של זולקם תורה ליצור אדרמן חכמים האחרונים
 שמו כחמה לנה האלף השל הזה כמד פלטי חכמים תנה לטע
 חלם אמר תורה ערשכת ספר שלמה הנבל הזה וכחלקן לנה
 כחכמים הנקיים והאפורסאים הנראים והאחרים שנה כעני
 הנראים שמו הדדען חליל הנזול והחסי זה שיה כשם חזקה
 אפסים ואחרים אמר ליצור אכל חזק חזק חזק חזק חזק חזק
 וזה השכל השל יכחך והיה אכל שמה מסור נקורות המסור הא
 ככאור ס שלמה הנבל והענין התורה והמסור חכ כחמן כל
 חכמים ידה חכמי כע אמר

(י) אמרן המאנים ככאור ספר שלמה הנבל והענין חמה יעמנה
 חמיה נכל את המרה מפי הנבלה כח סיני בשנת כאלום
 והנה אפחיל חלוקים ומסר אותה אכחם ונקנים וכמלס חלוק
 יהוש כן מן זה יהוש הנבא זה מסר אכחם אכחם זה כעס
 הכן זה מסר אלו הכן זה על הכן זה מסר אכחם אכחם זה ככאור
 זה שמאל הנבא מסר אכחם אכחם זה זה אכחם אכחם אכחם אכחם
 אכחם הנבא מסר אכחם הנבא זה אלוה הנבא מסר אלוה הנבא זה
 אלוה הנבא מסר אכחם אכחם זה יהושל הכן מסר אכחם
 הנבא והכך זה ככח הנבא והכך מסר אכחם הנבא זה השל
 הנבא זה מסר אכחם הנבא זה ימס הנבא מסר אכחם הנבא זה
 ימיה הנבא מסר אכחם המולה הנבא זה ימיה הנבא מסר אכחם
 אכחם הנבא מסר אכחם הנבא זה ימיה הנבא מסר אכחם אכחם
 האקלס הנבא זה נקום הנבא מסר אכחם הנבא זה ככח הנבא
 מסר אכחם הנבא זה ימיה הנבא מסר אכחם הנבא זה אכחם
 הנבא והכך זה אכחם היה חרמן הכח חלוק בשנת אכחם
 אלה ליצור וכל כע ישאל ונת ככך כן נרה עמהם אכל ככך קעה
 מסר

אור צדיק

יהודה בן יואן הטבאצ: הרה יהודה בן נחיש: הרה יהודה פרסי
 הרה ינועב בן יואן הכהן. לולה בן אחון הרה טוביה הכהן הרה דוד
 בן חסאן הרה אילן הרה שמיה האובד הרה מיכאל העני הרה
 יליהו הנזיר הרה משולם הרה הזוכר הרה ישרה בן חסדי
 הרה לילה בן צדוק הרה יפת בן סעיד משלמה הרה חנניאל משלמה
 הרה צדוק בן חסין. הרה יהודה המשלמה הרה חייס בן סהל
 הרה נהר הזוכר הרה אליהו הירושמי הרה אליה בן אברהם הרה
 יזק בן שמעון הרה משה הכהן הרה טוביה בן משה הרה
 נחן ואחיו הרה יהודה הגדול הרה איליהו בן הרה נחן
 נוסעין הרה יעקב בן ראובן הרה ישרה המערב הרה אמת
 בן מיכאל הרה אליעזר הרה אלהן הרה נדול ה בן רבט יוסף
 החפץ הרה אהרן האחרון נדול ה בן אליהו טנאויא הרה
 שמאל מעלים החפץ בן משה הרה משה הרה יהודה הרה יצחק
 בן שמיה ובן הרה שמעיה הרה יזק בכר יהודה החפץ הרה
 מיכאל הנזק ובן הרה יוסף הרה משה בכר אליהו חזון הרה
 מנחם האלדני פוליקי ובן הרה משה ובן הרה אליהו בליטי
 הרה יזק החפץ הוצני הרה שמה נחיש הרה יוסף רביע
 הרה סלף אבא ואחיו הרה שמאל רמת הרה יהודה בלי הרה
 אברהם בלי החפץ ברה יזק החזן הרה יוסף בן משה בן
 הרה יוסף בכר סלף הרה משה בנני הרה משה בליטי בכר אליהו
 בכר משה ברה אליהו בליטי הרה שבע הנזק אפחוע הרה יהודה
 בן שמיה הרה יוסף בן שבע הרה שמיה בן שבע הרה יהודה
 נהר בכר אליהו בכר יוסף נהר ובן כר אליהו שלם הרה יהודה
 חזון בכר אליהו ובן הרה אליהו חזון הרה אברהם בן יהודה הנזק
 ובן הרה יהודה שלם ובנו הרה אליהו שלם והרה יצחק שלם והרה
 יוסף שלם הרה יהודה חזן בכרה אליהו זאב הרה משה בנני
 הרה משה בנני הרה הלי בליטי הרה משה מצודני הרה אליהו
 צדוק הרה שמאל רמת בן שמה הרה משה חזון הרה אליעזר
 הרה הרה יוסף בן ישרה הרה שמאל בן אברהם הרה שבע
 החפץ הרה טוביה המשורה הרה שמיה האנחורוני הרה
 חפץ משה חזון הרה יהודה בן אליעזר הרה יהודה בן מיכאל הרה
 משה חזון הרה אליהו חזון הרה אברהם בן נחן חזון הרה
 מנחם האלדני הרה חזון הרה יוסף בן יזק נחיש הרה דוד
 החזן יחשמי הרה יוסף חזון בן משה הרה זכריה חזון הרה
 אליהו זאב בן יצחק חזון הרה אליה אפרדי בנני בכר שמיה הרה
 אהרן בכר שמה הרה אברהם ירחא חזון הרה שמאל חזון
 יחשמי יצו בכרה אברהם יצו

אלה שמות החכמים הנבואים והמפורסמים הנמצאים בעולם
 נחיש בארבע נהרות המעלות יצו הרה משה כשא
 בכרה אליהו ובנו הרה יצחק פשא הרה חזון בכרה אליהו
 הרה יצחק יחשמי ובנו הרה יהודה הנדול הרה משה היש בכר
 יוסף הרה חזון והרה יצחק בנני חזון הרה משה חזון בכר
 אליהו הרה אליהו יחשמי בכר חזון יחשמי הרה יזק בכר חזון

ובטו הדר מרדכי הדר משה זאב סגאט ככה יצחן זאב הדר אברהם
כבר יאשרו יחלואו הדר יהודה והדר יעקב והדר אברהם והדר
יעקב כט הדר יצחן הדר יצחן זאב והדר יהודה זאב והדר
אברהם זאב כט הדר משה זאב יצחן הדר יוסף הכהן ככה
אליה הכהן הדר סגאט הדר משה ככה אברהם הדר
שמאלו ככה יוסף וכו' הדר שמאלו הדר ככה אברהם הדר
אליה הדר ככה יצחן הדר שמאלו ככה אברהם הדר יוסף
ככה יצחן יחלואו הדר יהודה ככה אליהו כוני הדר אהרן
הכהן השלם הדר שמאלו יחלואו ככה יצחן הדר שמאלו ככה
כט אליה הדר יהודה יחלואו ככה שמחה הדר אברהם יחלואו
החפא ככה שומם הדר אליה ככה יצחן הדר יחלואו ככה
יצחן הדר הלא ככה יצחן הדר יהודה ככה שמחה הדר יצחן
כהה יוסף הכחולם האטטוים ה' ככה כהן ולי יצחן כהן
כט הדר יוסף הכהן החפס ה' שמחה ככה שמחה יצחן
אברהם שמחה החכמים הגדולים והמפורסמים הנמצאים בגלות
למען כהן עמו וכשאם הנגלות יצו הדר שמאלו הנגלות
פולטו וכו' הדר יצחן וכו' הדר מרדכי וכו' הדר צפטיא ולטו
הדר נחא והדר שר' שאום הדר יוסף ככה מרדכי הדר נחא
החזן כן אברהם הדר יצחן ככה דוד הדר שמחה ככה אליה
הדר אהרן ככה משה וכו' הדר משה והדר נחא והדר אהרן
הדר מרדכי הגדול הדר נחא כן יצחן הדר יוסף והדר יהודה
כט הדר זככא הדר יצחן ככה אברהם הדר יוסף ככה
מרדכי הנגול הדר זרח ככה נחא הדר יהודה ככה אהרן
וכט הדר יאשרו החפא וכו' הדר אברהם החפא הדר אהרן
הנגול וכו' הדר מרדכי וכו' הדר יוסף הדר נחא ככה יוסף הדר
יהודה והדר אברהם אהרן יצחן והדר יחלואו כט כהן אהרן הדר
אהרן והדר יוסף כט הדר יהודה הדר זרח החפא ככה ניסן
הדר אברהם הדר החזן העמום בכמה אהרן הדר אברהם
למען החזן כהה אהרן החזן הדר יהודה ככה דעאל וכו' הדר
דעאל והדר נחא הדר יוסף אברהם עסן הדר אהרן הדר כהה
שמחה וכו' הדר שמחה הדר שמחה החפא ככה הדר
משה הדר נחא ככה חיל הדר יוסף ככה יצחן
הדר יוסף ככה יצחן יחלואו הדר אברהם השום והדר
משה כט הדר שמאלו הדר יהודה ככה ניסן הדר אהרן
החפא ככה שמאלו וכו' הדר שמאלו החזן הדר מרדכי
ככה יצחן הדר שר' שאום ככה שמחה הדר יוסף החזן כהה
אברהם החפא הדר יצחן ככה אברהם הדר אברהם כהה
יצחן חזן הדר אברהם השום ככה שמאלו השום הדר שמאלו
החזן ככה יהודה אהרן אברהם ככה מרדכי הדר מרדכי
החזן ככה ניסן הדר שמחה ככה הדר יוסף ככה מרדכי
הדר יצחן ככה נחא חזן הדר
אברהם שמחה החכמים הגדולים והמפורסמים הנמצאים בגלות
פולטו כהן וצנא וכשאם הנגלות יצו הדר אהרן הכהן ככה יצחן
כהה הדר משה הכהן יחלואו הנגול ככה אהרן הכהן הדר
יצחן

ארח צניק

יצתו בקר ופנאו והנה יהוה שמו החזק הה אברהם והנה יוסף כח כבוד אלה:
הנה יוסף והנה אלה והנה אברהם והנה יצחק והנה אלהו כח אבות עב
הנה שמה אבות גזע היה שמואל ובמאן היה שועה ובמאן אל היה שמה
ובמאן אל היה שועה הנדון לשמו בשנה החיה ובמאן אל היה יוסף
ובמאן אל היה שמה החסיד ובמאן אבות אבי מורי ורפי הכר אלה הענו החסיד
היה דוד אבן התן כבוד אברהם - ובמאן היה דוד התן יוסף עם כבוד שמה
ובמאן היה סודו ובמאן היה עם היד היה יצחק ויחלואו לכהן. למה
היה דוד יחלואו והנה שועה בשנה היה שמואל היה נתן והנה יוסף כח
כח שמואל היה יוסף ככה שמואל ובמאן היה שמואל התן עברה אש התן
היה אלה בכמה יצתו ובמאן היה יוסף היה שמה התן לכבוד חננאל היה
יצתו הנפרד החסיד. ערה אברהם השופט היה כהןו בכמה עסק היה שמה
כמה אלה הנגן היה דניאל בהנה דוד יחלואו היה שמה כבוד עיסן הנגן
היה אלה כהנה שמואל ככהה אלה היה יוסף בהנה שמואל התן היה שמואל
והנה אברהם ככהה שמה הנגן היה מרדכי התן ככהה יצתו היה דוד כהנה
הנגן היה דניאל ככהה הנגן היה מרדכי ככהה אלה הנגן (איוהם חמבאו שמואל)
כמה החסיד היה יוסף כהנה אברהם ובמאן היה מרדכי והנה אלה היה אברהם
ואבות אבי היה מרדכי התן אלעזר כחן עסק חמדת והנה שמה כבוד אלה כמהה שמואל
אלה התן ונתנו אל כמהה יוסף כחן הנגן היה אלה התן והנה אברהם התן
כמהה כמהה עני הואל זכאי יוסף והנה יצתו ככהה שמה הנפאי ובמאן כמהה
זכה וכמהה יצתו וכמהה יהודה ככהה אלה

קטנה כח האבות חכמים ואשכנזים אשר הרמנו מרה בשואו

שפיל השליש בזמן שמה ספרו וחכמו חכמת הנדמנים והאחרים ער
מהנמצאים אלה נדינו כהונם הגה חסדי לשמה ואשר אינם נמצאים
כח אצטן שמה ונכחם כחך הנמצאים ואחרים אברהם ערפי סדר אונתו האלה
כמה ולכתוב ענינים וכונתם כחך אלה יתן הנוח לחשון כהם ולמה
ולדמם אחרים כח חיים הם אצטניהם יתן לזכא ליהנה אלה

אור האלף
קטנה נחמד חכמו של הרב רבנו עזריה בן אלה על והוא נתן לזכא חסידים והספר
הוא כפאור האמנות הנשמה והאמנות והם הכל כפאור דע כל יעני שמה

והסתרות ואצט דיעור כל החכמים הנדמנים פתע וכח על כל אלעזר והוא ס' נכח
ונחמד אצט חן נתן אספה האצט של הנדמנים והרב הנדון האלה הרב
קטנה הכופה לחסידים ספרו הכלי חכמו של החכם הנדון והוא ס' אצט נתן
וכח יהודה הדסי האכל אכלו צון ככר אליהו הדסי לו והוא ס' אצט נתן
אצט כפאור כל אצט התורה עשה ולא עשה והוא נתן לעשה חיים של עשה
הדפנות והוא חוככו כלו כליעק נפארה כשרה כמשל וכמהה כחם על
אחרות האלה כחם וכן עשט אצטן שמה שמה ונתן והוא כלו אכל חן
חכמה ופנות אצטני יא נחמה ולעזר שמה כמהו ככל ספרו ישמה נחמה והכנס
קטנה אליה חכמו של הרב רבנו אליהו כשיע ככהה אלה חנהם האחרים
לא והוא ס' אצט נתן כפאור כל אצט התורה והוא נתן לענינים וכל ענין
נתן אצטני ונכחם נדפוס וסטניא

נתן אצטני לאב אכל על כפאור דע קטנה השקיעה והאמנות ודע לאי זמנים
וכלו כמהה נתן אל שמה וכל ענין נתן אצטני רכסו ובכל פת שמה רכסו
קטנה התורה חכמו של הרב סהו כהן כנהה אצטני החכמים הנדמנים
והוא ענינה כנהה חכמי הנדמנים וקטנה הענינות חכמו של הרב אלה
הנשיא שמה למה אהרן בעל החמדת

והשלמות שיהיה הנבואה ידועה בהם ונמצאה בטהרה אפני הדברים
 בחתונה וליסופה עליהם ככלות ונוראות וכבוד וגדולה ואמתו ואויס
 התאווה הנאמ' או לא התאווה בתקנה ולא בכך נפשו ונמצאו הכרזה
 כמו שנתן בה וזה מורה כי יש לזכור האלה סוד אתר זולת מה שכתב אלה
 אחר כך אמר הטורף בלשון אשאל פרס וישמעאל כי א' אב האזנים האהרבה
 מאין ספק אבל היהודי דילי במה שקרא נראק משלומם ומיזוים ולהל אואסיס
 אותם וקרא לחכמי מחכמי פרס ושאל אותם על חכמתם ומדעם ואמר לו איך אמר
 בתולד הנבואה ובנצחיה הכותב יהי ושהוא ברא הגולש לו בלשון יאמר ושל
 הזכרים באצווי עזים וזולת הם מתיחסים כלם ויש לזכור השנה על הכתוב
 והזכרון באזכרים ונצח ונראים ודברי והנאות והגלות והקאן וקסידן
 והוא שכן במך רצון מהאופי כפי אדם וכלו של דבר איך אמרן כל מה שכתב
 אמרה וכספרי כפי אדם ושלמו אשר אין ספק באמתם בזכור פסוקים והזכרים
 והגלותם בהאופי גדולים.

אמר הנקרא לפרס אין כפיך אנוס אסכרא אך הסכרא מתקדמך רוב
 הזכרים האלה אך באשר התאמר בראיה והנפיון עד ליאמין בו כל
 לב ולא יאמר דבר אחר והאמן באור מה שכתב אצל ויהי חכמי הנשים
 וינהלה אפי' על שנינו הכתוב ההוא באשר ידעו הזכרים בכחור האכלאוי
 אשר הם רואי שאם יסופה להם עליהם מכלי נאותם מכתובי אותם ובאשר
 וכאשר רואי אותם מתיחסים ושלום להם סבור מן הסוככים והתקנות ולא
 ידחו הנאות אבל איך אינו מוצא דבר נחה אצל הזכרי האלה אפני להם
 תולשים לו ולא נראה עליהם וחובה לו לתקן בשלמות עד שאמצי היתר (האמת)
 אחר כך קרא לחכמי מחכמי ישמעאל ושאל אותם על חכמתם ומדעם ואמר לו איך אמר
 מתיחסים האחרים והנצחיה אלה יהי והחזק לעולם והיותם אל אדם ונפיון
 הגלמות כלל ואפי' יראה אמת שיש דבר בזכרים נהלה ונראה כי הוא
 דבר הזכרה ונפיון ולכלל עם הזכרים כי ספרה מתחבן דבר אלה והוא
 בצדו אופי התחייבו בנקלן בצדו עצמו אפי' שאין אדם יכול לחכמה
 אחר כמותו ולא נפיון א' מקדמותו ולנפיון הוא חותם הנפיון ומכלל כל
 מכה הנצחיה ונראו כל האומות אל ממה ישמעאל ונראו השואר השבר
 רוחו אל גלפו כפי ולתיאור לא וחסר מאן ומלמה ומלל נכל אשר האה טכיל
 ונעש האמה הליכט אל אש לא רכבה ולא יתאו ייסוהיו לעולם
אמר לו הכונה מי שמצין לישף אומ בזכור האלה ולכרר אצלן כי האלה
 מזכר גם כשהוא אמת והוא אמת זה צדוק לכרר אצלן דבר מתיחסים אפי' אמת
 אלה וואי שיאמן אסדה כי הכותב דבר גם אדם ואם ספרה מתיחסים אמת
 אסת והוא בלשון ערבי ואין אמה מופת והאות שלו אפי' כמות וכאשר יקרא באזכ
 אפי' מבדל בינו ובין אמת אשר משך הערבי עד שיאמין שהוא האמת
אמר לו החכם ובכר נראו עליהם אופי' או הושג אורה כנקל ממה
 ה' אשר הכונה אין הדעה נחה להוציא שיש לומר חכמה גם כשהוא אמת
 כמות שמהך בו מצב הזכרי כדי שיהיה כי זה לא יוכל עלו אלא
 שכרא הזכרי אפי' ושיהיה העין ההוא אפי' האופי' יראוהו כזיכה ואיני גם
 בספר ובנפיה ושיקנה לו הזכרי ויכתובו בחיבה אחר בחיבה עד שאיכו
 בלב אדם ספק כי יש לו צד צדיון או צד כלפי' וואי שיתבלנה הנפשות הזכרי
 הגדול הזה שלמה התורה והתורה והאמיתים והאמיתים יתחבר אל
 הקומץ הנכונה הזה האדם וישכר עמו ומלא אשורות וישלח בנפיון

ע' לקח חכמה הוא ספר מרומם ולא מקבץ אלה וכן ישאל ואין מדבר
 במה שאלה בקורה ולפי אהרן הים והכל את כתיבתו וכל צד אלה נעץ
 עיניהם ומהרז אלה הים והשם אשר האכלים אהרן ארכלי שנה קדושה
 ולדבר דמשה ביה סיני והזמיר האל הים הים וזוה אומ' אל הנבונים
 בני זמן ומה שאלה קודם לכן הים האכל ומקבץ סדום ועמורה הוא זה
 דבר ידוע ומפורסם ואין כל זה צד סבלו שהיה במחלה ולא כדאין
 ל' אחר ה' כונה את הוא שצריך את לשאל היהודי מפני שהם שאריות
 מפני שאנו הוא שהם העזת והראיה אל כל דבר כי יש לנו מה בארץ
 ואח"כ נרא חכמה מחכמי היהודי ושאל אומ' אל אומנות

יאל' אלה לו החבר (שם נאמר על שמו אומ' שיהא שנקיים חכמים כאלו הם כלם
 נפלא' נעמן ואהבה ליהודי כאן וזה החכמ' הוא ר' יצחק הסגור המבין כפי חכמתו
 קדמוני מאמינים באלו אברהם יצחק ויעקב המוציא את בני ישראל מבבל
 ובאשר והמאכלים במדבר והמנהגים אשר אהרן כענין אהרן אשר הזכירם אהרן
 באופנים גדולי ושאל משה במדבר ואח"כ כמה אלפי נפלא' אחרו אהרן
 מירדנים כנאל הטוב לשמרה ואלו הנק' למטה אורח ואתמ' מאמינים כלם
 שבת במרה והדבר אומ' חכמה

י' לקח הכונה מספיק היות שאשאל יהודי מפני שידעו אלו דברים
 וחסד דמשה כי השלח והגלות לא יזכו להם מזה טובה והלאה
 אך לומר היהודי כי אהרן אהרן בכורא היום ומסדור ומנהיגו ומא' שבראך ואלו
 והזמיר אספיקים האלה אשר היה עזת כל א' שאלו דבר וכדמרה הוא חזק
 האמר בשלש והלון והזמיר אהרן וכל דבר וכתבתי

י' אחר החבר זה שאמר אומ' האהרן הקדושים אהרן אלה הענין ונספיקים
 בה ספיקים נכונה ואם השאל הפלסופ' אלה איך מוצא אורח מספיקים
 על אשה אלה ולא על דבר א' מפני שהם עזתו ויש מהם מה שהם יכולים
 להזמיר עלהם אומר ומהם מה שסיפיקים הם דבר שיהיה הגדול עליו
 וממהם מה שאי ספיקים כל שיהיה בהם אומר

י' לקח הכונה הוא את דבריו היהודי טוב מפורסם ואם חזקתה לאוסף
 אבר ענין ע' לקח החבר אבל פתחה דבר היא האומר ואלו
 היא הראיה אצל דמה לא ראיה ולא אומר ע' לקח הכונה ואין הוא
 י' אחר החבר אם הים לו רשום אהרן הנדמות אכאריך כי את הוא
 דבר ככדים אלה ונעלים בעיניך י' לקח הכונה הנשים הנדמות ונעלים
 י' לקח החבר אלו הוא אומות א' כי אחר הודו אש חסד ראו למאמ' ומה
 סבב לשמו ולספר מזה כי באה שיעד אלה אצל אנשי ארצו ומדומה העובות
 ושמאם וממהם באמנה' ההיה חייב כזה לתקן ולהאמינו

י' לקח הכונה ואין היות חייב בו ואם מספיקים אצל אנשי הודו אצלם
 ואין להם אלה או צדקם אחרת אלם אומ' הפסוקים
 י' לקח החבר ואם הים באים אלה שיהיו כמפורסם הודו איך אספיקים
 שאינם נאמ' אלא בארץ הודו בארמנה האל' ככה מפורסם שהוא
 מאמר וזה דמשה שהם נופאות אורף אהרן ושמונה עליו כמפורסם
 וסמו' היום לשאר והנאמר' כך שציה יוצא להם דמה ומאמר אורח אלה

י' לקח הכונה היות חייב כזה לתקן ולהאמינו הודו אצלם
 י' אחר הכונה כי הוא יהי הספיק החכמה אס' ישאלו הודו אצלם
 אס' אלה

ב נחמה
 הם כאלו כדבר
 ואתה בס' ^ב

והאיר צמחו החלשות האצטות וכעין המדינות ולפי העולם מאז שהעצמות
 יצאה מז' למחר הכונה במזה המה אמר ויש אצלכם מעט כחך מבהמה
 העולם מה' אמר החבר בו אמר מונן ואין כן לפי יהודים מחונן מהודו
 ויזכר כולו מ' אמר הכנה וכמה ארבע מונט היום מ' אמר החבר
 ארבע ארבעים וחמש מאות ופרטם מאות בספר החמש שלטו אמר ארבעים
 וארבע עשרה שם וזכה עד ארבע יצחק ויזכר עד ארבעה הן ארבעים ושלשה
 ואלו ארבעים הם בעט והשאר כעליות אינם דומים לאבות ולא החברה בהן
 הצעיר האלו ונראה המען האלה לאלה האלהים והן יחידים וארבעים עד שהולך
 יתקן יב' ארבעים כלם ראויים לזמן האלה ולכן האלהות כגון רב וכהם היה
 המען ואנחנו נקראו מען לפי הנדמות' אמר ונדע מה שיש אמר הודו צמחה
 כ' דבר אמר הכונה זה הפרט מרובן הארבעה הידועה מן הארבע וההסכמה
 א' ידעו דבריו שירצה לומר אצלם דבר כזה כל המונט דברם והמען נקרא
 אין הסוב והלען יטול הכנס' עליו מ' אמר החבר אבל אנהבם אכס' אצמו
 היה כזה הפלגה ונראה הוא נחמד כלשון דבר אכס' ולפי נקרא דבר וכל ארבע
 אחת לארבע מאות שנה והעולם הוא מחכמה שמים וארץ וכאן כל דבר יחיד
 מצויים וחכמו כפי ישראל חוקים ידעו על אשר לא האמינו לו אמר שומע כהפוז
 מדבר דבר שיש עז שהמועם בזמן בעלמ' הדברים וכן היו צמחו העולם ארבעים
 אבל ארבעים מאותם החכמות החכמות השמיות כלומר הכנסים וארבעים
 מאות או ידעו למחרת ארבע שנים כמו הדבר האמיתי והלען האלה כהם ידעו
 הולך ומנסה ואין ידעו קדמה לידוע אצלם כי האלוטות אשר היו לפעם בחינת
 מאות שנה היה למען דבר ארבעה ונראה לכל כי לא יחס אומה כן וכך או
 יפה ואומה כן וכך או שם ואומה כן וכך או חס וארבעים כן והיה כן ארבעים
 היום ארבע ארבעים כזכר כנס אומה ארבעים ארבעים וכל ארבעים
 והיה הדבר ארבע מאות שנה כ' למחר הכונה זה לא יתכן ואין
 יתכן זה ואנחנו מוצאים החכמות כמות ידעו מחבריהם אמר מאות שנה
 ודבר מ' שיהיה מעת' לא ידעו הכוב על הגלום כמו היוחסים והאשיות והכנסות
 נא' אמר החבר והואך לא היו חונן על ארבע במה שאמר והיו צמחו ארבעים
 אומ' כל ארבעים נב' אמר הכונה אלה דבר ארבעים חזנים וארבעים
 נב' למחר החבר הארבע מאות שאלוטות קדמות ארבעים ארבעים חזנים
 נב' אמר הקנה אבל הם חדשות מוסכס עליהם אמר דבר חכמה השומר
 והכנסים והמאות והם מן האומה הלכותו מאוצאי הדבור נב' אמר החבר
 הדאות כזכה לפי אלכו או שמע' עליו נב' אמר הכונה לא ראוי ולא שנית
 ואין ספק שהעין אליה כזכה מן הדמות או היתה נזכר לפי שהכנסו עליה
 מהכנסות עם אלה עם על לפי ארבע לפי נב' אמר החבר השאר על
 אומה שחונן כלפי הדור שהתחיל מוסר האש והשומע לפי היתכן
 שיש שישון דבר ארבע העין עם ארבע ארבע חזנים אמר והנה להסכמה
 נב' אמר הכונה או יתכן זה אמר בהסכמה מן הכל וזה רחוק מן שילין
 המדברים כלם כפי ארבע ארבעים או ארבעים ויהיה השכל ארבעים ארבעים
 נב' למחר החבר זה דבר ארבעים וכן מען העלמה הסכס כל ארבעים עליו נאמר
 ובאשר ארבעים ארבעים יטא ונאמר כל אלה שיהא מעט ארבעים כן
 ס' למחר הכונה ואין לא יכנס נאמן סכסכום עליו ארבעים ארבעים ארבעים
 ארבע הודו כ' שיהיה אמר ארבעים ובעינינו ובמה אצלם כ' שיהיה אמר
 ארבע שנה

אלפי שנה. ס"א אמר החכם היקרה אפיקוס על אמונתו אלו נמצא זה באומה מוחזקת יאו בספר למספרים עליו הכל מכלי מחוקת במתן ידוע לא ימצא זה אך הם אומה מופנת ואין אצלם דבר בחוק והם מלקטים את אנשי החזקת בסמואל דבריהם כאשר הם אפיקוסים אוקטם בצמיהם ואליהם ומחזקתם ואנאמיים כי הם מופיעים להם ובוגים מאי שאומה כ"ל אצלן ספר מאר האוהים וחברו בזה ספרים מעשים חכמים יחידים מכת אדם נכונה בהם מי שזמנו לה נמצא ספר החכמה האבחים (חוזים בכפופ) לכוונתם בהם מענין גלות ארצם לטם או סמו ספרי העבודה הנבעיות לאוסריות לטם למען יבולשאו וצדיות ומאני ואמתו כי היו נזכר אדם וליכבולשאו היהרבו לאדם הראשון והדומה אלה. ס"ב לקחה הלועזי אמר כי טענתו ע"י באומה מופנת ובגם שונים מספרים על דעת א' והעבר השלובה בזה יאהר מאר בלונסופי והם כאשר הם מן האחר והנדון והסכמתו על הנצחות והנצחיות ועולם ואין זה דלת אלפי ולא אלפי אלפי אלא דבר שאין לו תחלה וסוף וס"ג אמר החכם הלונסופי אין להאמינם אורם אפני להם אם לא יבדילתו מזה ולא תכנה אפני להם יונם ויון מכת יפה דהא השוכני בצדק והחכמה שהיא יחם מאדם והיא החכמה האחרונה בכת אלה איקנה כי אם בגרע לטם לראו סגולת נח לא קסנה החכמה ולא רכסונן מן הסגולה ההיא מאדם ולא הורה החכמה ביון אלא אלה שגברו ונצתה להחכמה אליהם אפיקוס ואל פרס מפלגים ונמנו בהם הלונסופי המפורסמים כמאמר הקטן לא נזכר אכן ולא אחר מכן ומה ששבה האלמות לחיים אע"פ בהם פלונסופי מפורסם על דעתו ס"ד אמר הכונה וכ"ז החיים שלא נאמן לאחסיו בחכמתו ס"ה לקחה החכם כי אפני להעריך את שכלו ומקלמם בזכור לא היה בידו נבואה ממי שאין בהנצח ותלם כחולת העולם וסוכו והיה נלה עלחלמם אצויה ההתחלה כאשר היה נלה ג"כ הנצחיות אך הכוונת הנלווה הנלווה אל הנצחיות כחלמם האופלטה ולאראל אלא על אפני שטעמו היה אפני והואך נתיקסן כמאמר ואלו היו הלונסופי באומה שנתחל מקבלות ומפורסמות שאינן יסל לבחור אורם היה ממשסן בהקלותו ומפני התחיל החזקסניקסן כאשר התחיל הנצחיות אשר הוא יותר נלה אקל ס"ו לקחה הכונה וכ"ז כמפני הכונה התפשט בשל ס"ז לקחה החכם וכ"ז אפיקוס אופי בשאלה הזאת חלופה או לטבוא המורה במה שידחה קאיה או אופיקוס אך טבוא דמורה כמפלאות ולטות המנהגים לבראית הדברים או הפך דבר או דבר אחר לחזקת על חכמת כורא העולם ויכלת ולטות מה שחכמת ולטות שיחפוק ולאחר החזקת והנצחיות זמורה וכאיות שבה העצמות שנתחל החזקסניקסן הנלה מאדם ודמאלק כמבואה אשר הוא מאין ספני יותר כמאמר מן ההנלה ואם היה מצדק כן מורה להאמן ולהודות בהיותו הוא חומר קדמון שאין לו תחלה והוא יסוד וחומר הגלם ככלל בחומר קדמון ולולא רכסן קודם העולם הזה לא היה קנה כנס כמאמר כי היה מאמן כי אולם הזה הוא חזקסניקסן ידוע ותחלה האדם אשר היו בו אדם ותוהי ס"ח לקחה הכונה די לבלא העצמות האפיקוסית כשה היה ואם מאר חכמת חכמת אפיקוסית לבראית העצמות האפיקוסית מכל שוכ או נלגו דברך והואך פיתחן ככללם הדבר הנדון הזך שיחיה לבורא העופות והחיות והנפשות והשמים והאלאטי אשר נתחל והתנדב והתנדב מהלגת השמים כל מעמליים חכמה עם הכריאה הזאת הנכנה

המטה בחברה ואם היא נכונה כי כן שכל שיש לה
 חכמה מה שאין הזלזל שלה אומה
 או הצרכה בדברים רב להליכה האמה איתם אלה החכמה הנמצאת
 בכריאת הנקלה זיה אל גלגל אואל ככב או אולמ מעלה הכורה היטל האלעז
 אשר נתן לכל דבר חונן מאין מסכה וחסרון על לקחה הכורה וזהו החכמה
 אל פועל הטבע ע"ל לקחה החכר ואהו הטבע ע"ל מאר הכורה סת"ה הכח
 על מה שמתן בחכמות ואין לקח יודע מה הוא ללכל החכמה יודע אומ
 כל ספק ע"ל מאר החכר אבל ידועתו בו כדירתו ידע אומ קלוסוף
 כי התולה וסכה אשר בה יתוך ויטוע הזכר אשר הוא בו כלצט ולא כמנה
 ע"ל לקחה הכורה כאלו הוא אומה כי הזכר אשר יטע מצמו ויטח מצמו
 ישלסכה מה כהיטח ויטע והסכה היא היא הטבע ע"ל לקחה החכר
 זהו שדבר אחר עם דיונה רב ודקדוק והכפל קצתה שפיל כמנה מאה
 שפיל בטבע והזכרה מלהיה השואל אבל הצולה אידותם בטבעיהו
 ע"ל מאר הכורה א"כ אע חוזה להתעט בשמה אלה ושמוק אשריפיט
 (נא ושמו אשריפיט) ע"ל הכופא באמת הטבע חכמ סוף ואכסר כונא
 על טעם זכריהם ע"ל לקחה החכר כן הוא אבל ישלסכה ושלם
 וירח ולכספי פלי ע"ל החכום והקחר והקטבה והיובל והתקיים כהם
 מכלי שעתם אהם חכמה רב זכורה יאכל הצוק והשורה וההזרקה וכל אשר
 יש בו חכמה לטובה או יתייתס כ"ל לחכמ יכל אשר ומי שקראו אלה שמוק
 שמרנה החומר בחכום ובנחמ טכל לא יעק כל צדקת אהם החכמה כאל
 יחיל אהם והגלה יצרת הולך כהחכרם אף אהם עתים לחומר
 המנהל צורה האדם והצורה מאר המצור החכמ נאל יהי חונן בעיני יראו
 רשמי עינים אלהים טכבדי כלה התקמן כליהן החומר הלהסנכום
 אכל אומם וזהו שיה האמנה ולמה המרה ע"ל לקחה הכורה ואין יהי
 שורש האמנה הוא שורש המרה ע"ל לקחה החכר כן כי הדברים אשריכונן
 אכל הרשמים ההם הצוליים אינם כפולת אדם ואליהם אעק כמותם
 ואיכונם ואם יצדקצמם לא ידעו אמנהם אף הוייתם וקבורם והאמן להם
 צריך בזה אל ידעה שלהם מפורש רכלות הכונה מאר האלהים ומי
 שהנעו הזכר הזה וקיים אומה אל גבולו והנאין בלם להם הוא האמת ומי
 שהשתל אמן זכרם אכל הזמן הוא כמתקן וסכרות והנשיות מאה
 שימא כספי החושים והרבה החכמות ולשית הצלוח והלסתאות הול
 המרה כי הוא מנהיב הנרבהות ומקטור הקטורות מהנשה וסכרות ואיטנו
 יודע אמנה מה שראוי ובלה ואין וכאיה מקם וכאיה עת ומי אכטאדם
 ואין ומי להתסן כזמן ההוא ודעתי רב ספומ יאמר ככסול אשר נכס
 באוצר רופא מפורסם כי רפואתו מועלת והחפא איטנו בו זכטאדם היו
 מכוונ אל האוצר ההוא לבגל המעלה והכסול ההוא היה טמן להסתקבלים
 הדמ וזהו לא היה מכה הרפואות ולא כמה להשנה מכל רפואה ורפואה
 אכל אוי ואוי והאוי חנשם ככס כרפואות הגל אשר היו מועלות לקם
 ואם יודען שיקל מעלה א' אהם ככלי מן הכלי ההם יטע בטעם אלו
 ויאמרו כי הוא המועיל ע"ל אשר יטען אולמ מעלה כמנה יטע ג"כ אלו ואינדעו
 כי המועיל כלצמו אמנם הוא ע"ל החפא ההוא החכמ אשר חכה הרפואות
 ההם והיה אשר אומם כראוי והיה מצמו החולה שימנה שצריך הרפואה
 מאכל ומלקה ומעקה וממנה ושינה והקצה ואין ומשלל ואלהם ואלהם
 הזה הולך

היה היו בפי אדם קודם אשר זולתו מילד מוצר טפלים כעמאסי הכפכפי
 והטבעי ונעתיים מעמאס אל נעמאס ומאולה אל אלה ואכלק שמחזיקים
 ברבים מהם ושלמים מנהלם ומנהלים ומשום סבה למעלה והם
 בצמחם סבה לנעק כפי ההכנה והנמוץ אבל האוכל בצמח הוא הזען
 הזולה והשני בצמחהו הזדוץ
 זעמנו והודלת איך נאה מרופים ואיך פלעף ונמאיה ואיך נמכרו
 הזדוץ אחרי אשר היו חונקת וכמה שלם נחיסדה האמנים ונכמה
 זך למחנה ושלמה כי התחלה הזדמא מכלו ספן לא יהייה כי
 אם כחודו למחנה לזוף הדכה אשר ידכה קאלה להראות והם
 הולט ורבים ונעתיים בצמח או שיקט להם אך עוצר ויכחית ההון
 על הדכה ההוא פא' צמח החקר איך יקט וילכל על הדרך הזה
 ולא שג' הנאוסים השלמים אשר התחלתם את האדם וכאשר יגבר
 יעזר יאמר כי הוא נעזר מהכרח ומאומד והזומה לה זכל הנעמאס אשר
 התחלת מהכרח הוא קט פמאום ואמר בו היה ויהי ככרחי המלם
 פ' צמח הכוהי הכלה אומנו בדכרין החכה פ' צמח החכה
 מכל הזען מכהיל יותר כי היו כפי ישראל משולכבי במצותם שלמאוו
 זולת כלי מן עשרי שנה ומאלה מחיכוס' אל שטם עשר שנה או נעמל
 מהם איש לא כחה אל ארץ אחרת ולא נכנס כיתה ככרי מחלים
 המוצר אשר ידג בו ה' אלהי אבותם זכרהם יצחק ויעקב שינתולאמרו
 כעין וארץ כעין היתה בקר היה כדיו' אומות כהסויה הצולה
 הצונה ובעי ישראל כהסויה הצולה והלמי כיד פדזה הורג ארבעים
 שלא ילכו ושלמה ואהרן עם חולמים ועצבו כנגד פדזה פדזה חונק
 באומות וכמופדמם ובשמי הצנע' ואיכול להסתר מהם ולא לצוות אליהם
 כמי ולא למען עצמו אע"פ אכור אשר חלו באצוים באיחיהם וכאוצם
 וכאוויהם וכצמחיהם וכבהמיהם ובנאפם וככפלהם שממיהם כרנץ
 אי כחצוה ללה כל בכור כבהמיהם ואין כיה אשר אין שם את זולת כיה
 כפי ישראל וכל האמת האלה היו באור באזהרה ובהמראה וכמוצ
 ומסתלקו כדו ליהבתי כיהם ככוונה מאר אלה חפץ עולשה חפצו
 כיה שחפון לא מצד העבד ולא מצד הככבי ולא מצד כלפי ואבאניה
 ואחר יצאו כפי ישראל ככה ה' בלה הוא כיה שמה ככוהיהם
 מתכזות כמה והלכו דרך ים סוף ומנהלם צמח עין וצמח איש
 הולכי לפניהם ומנהיג' אותם ונעזרהם וכבהמיהם של הנקץ האלהים
 משה ואהרן היו כיה שמהמכאן כפי שמוע' שנה ויורה ולד הצמחהו
 לא היה להם מצות כי אם אשר משה מן היחודי' ההם מאדם ונת'
 ולא בטל משה אבל הוסף עליהם ואה' גדף אחיהם פדזה ולא נעטרם
 כו' אחרת ולא הו' אומדו מלחה ובקץ עליהם נע' להם את הים ולכחו
 במסן ועבד בו פדזה וחילו והלויים הים מנהל ליוני כפי ישראל והדכה
 צמח וזולת' פ' הכוהי זהו ענין אלהי באמת ומה שמה בו

מן המצות ראוי לנהל כי אין נכנס בלב מאמרו ספר ליהודי ואי אפשר
 ולא מחובלה ולא מזיון ואין נצחה להם המונחם היום ולכונן
 ואי יזמה להם הצלות מן הצדקה ומצד מצדיהם וקרובים להם
 והלאה מונחם אצלם וזה ענין מאפי ערוסטי. **פ** ה' למה החבר
 ואלו יודע מה שיש בו באדם מ' שנה מעט און זמן והודיע להם להם
 וברא יום יום מצד השנה אסכולה ארבעים שנה **פ** ה' אמר הטור
 גם אלה אין בהם מצחה מה שמתאחד מ' שנה לשש מאות שנה אצל אדם
 גדול והטובים אלוהים ירד לשלש ימים ויסתלק יום השבת אינו חובה לנהל
 השבת מפני שהיה הזמן האלהי נדבן בו **פ** ה' למה החבר השבת
 מזהר על מצה ומכריזת העולם כלל ימי כבוד ומאמר שאתה נדבן
 זכרון והוא שהם עומדים מה שמתאחד כמה שנה אחר האוקראינים
 האלה נשא כבודם ספר אין ידבר האלהי עם האדם כדו שאריות
 התורה הורה מצד ומלכה אמר אדם ואחר יחבוקו אחריו
 אמר האלוהים מפני שהיה רחוק הדבור בעיניהם אולי אדם נכבד
 שהדבור נשמו ורצה ה' לחסור הספר מלכותם וצוה אותם להתקדש
 הקדוש הצבונה והטובה ולשם הדבור יתוקן בה הפרשנות הנשנית
 והלשון ושמעו זכרי האלוהים והתקדש היום והלשון למצדו הנבואה
 ולשמעו זכרי האלוהים פע' בפע' אלהי גאון ג' ימים בהנצחה אומרו
 גדולות מעלות וברע' ורע' אולם שסכה את הכיסוי ונשאה האש
 הקבוא מ' יום וראו אותה הזם וראו את משה כא במטה ויוצא
 ממנה ושמעו האם דבור עם כל הזכרי הם אמרו חמדה ושלשה
 א' אמר מצד שבת וכבר נראה מצדו ש' הודעה הן ואלה דברים
 הדברים ואנשים הדמיון אנשי יחידו ולא אטפא כי אים אמר האלהי
 טהור אבל לא היה בהם כח כמה להאמר הדבר הנקול הוא והאמרו
 האם מן היום התאם כי אשה מזכור בו בדבור התחלם אמר הכורון
 או נראה למה בו מחלכה ולא יצא לא היה בו הנבואה כאשר
 תלכו הפלוסופי אמר ידברו ארשבות וידברו כלל הכולל הנה
 חת הנדש או נכחאל וחזוהו וישלחו ואפשר שיהיה לו בלתי הוא
 בחלום או כן שנה והקצה כאשר מצדו עמ' ושמעו דברו כעפשו לה
 כאזינו וכמה שם לא כדענו ואז יאמר כי הקורא דבר בו יוסרו אלה
 הספרות האמרו הנקול הוא וזה שלוח אל הדבור האלהי מן האבות
 האלה שחוקקת הדברים האלה כשע' לוחו אכע' יתח' ומתאמרו
 אל משה וראו אותם מחתב אלהי כאשר שמעו אותם דבור אלהי וזה
 להם משה כאשר האלהי חתן והנ' עין האשן הידול ונשאר זה בן
 שאלו כל ימי הנבואה כשהע' אמרו שנה יד שמהי היום ועדו האתן
 ודבר אלהי טכופו מצדו הנש' **פ** ה' אמר הטור מ' שנים דברים
 כי האלהי דבר עם האומות וכמה הם לוחק ואלה זה הדין עמו
 שיתם אלים דבר הנשאה ויש אים אין האלומות כי אין מצחה
 למצדו

ומעצמות הנאות העולם האלו ויש לזון ארבע זכות בהשאלת התקנה
 והזיון השלישי כפי אזהרה החבר חלילה לאן מן השקר ושיכאכמה
 מה שהשכל מחותן אומה וישמהו שני ותקנה עשרה הדברה הוא הצווי
 שנתאמן כאלהי ואלו האזהרה מעצמו אלהים אחרים ומעלות פסל
 ומאונה ומכנה וכלן לא זכה מהנשים ואין לא נחמיהו מהנשמות
 ואטחנה מהאמים נצח אבדיואמן מהנשמות כפי האזכרה אשר
 היא האדם כאמרו כי אשר יזכה נצח אמה ושלכל וינהיג איטנו
 ושונו לא לב ולא אוחו אך אלה כפי אמה ומה נפש מדברה אפיקר
 אינה נלם ואינה נכלה במעט ולא יצר אמה אונם ולא תיצה היא
 מהכל כפי צורתו כפי האמים ואטחנה מהאחרים אורה כהאחרים
 חתמים על כוחו הכל יהי אמת הדין אלוהי לא נזחה מה שקרא
 מן האמת הוא וטאמר שאין אטחנה יזעים אין נשם הדעת על
 שלב דבר ונתן את אמתו ולא מה שכתב לויה אמה לא היה נמצא
 וכל נבט (וא) מה שהלמד לו מן הנמצאים כיוון יחסהו יכולת כשראמה
 כי הוא יהי כפי אמת הוהוה ומה אורם כפי חוהו כשראמה
 השמים באמתו בלבד ויצה יהי ונשם על השיעור אשר חקר ונתן
 האתכונה אשר חקר ונתנה בהם הכתב כשרה הדברה כשראמה
 כי נרץ את אמת ושלמה לחומר אומדים מיומן הקס ואשראמה
 ומסילות מסודרות ורחבות ואין ישרה יאכובה מכלי עורק ולא זכוכי
 וכן הנמצא והבנת והמתן אוחס אלו יהי לא נצטרך בו אלו ולא
 סבות אמצות כשה יצטרך כפול הכוחים כי האים ימצא כשראמה
 ונצטיחו בחפצו וכן יצטיח האוה המעל אל איתן הנכח בצורה האוראה
 שהם אחרת אל הדעיה שהוא חקר להשועה אל הנכח אואל ההמן
 צ' עקר הכונה אמת העצמה אפיקר צא אמה החבר ואינה נצטר
 שהיה הדעת על הדבר הזה ואולי היה על יוהר עמו אמה שיעלה אמת
 אך העולה האמת יהי אמה האמצונה האלה כיון הדעת הוא אמת
 הכורה מכלי מצד אמת להם צואים לפניהם הראשונה והיצרקה
 והוא מן הנפש כמרה הנמצא בהם עת האמונה כי הדעת חזק
 וכן ה' צדק כמו שהמראה שבה הוהוה והמן ואלו ויסודות אלה האמת
 ספקו הפאסופו וכלו הנשמות צב אמה הכונה הזה החבר
 לא יטה בספור לבתי עמך והעאכמה שמה פהם ולטובת אומה
 ד' אלה האמצונה כי שאתן שמתן זה עשן אלה וזכונה אלהים
 צ' אמה החבר חטא שהנצולה עליהם לנשמות והנזול מן השמים
 ספוחים צב עקר הכונה וזה אמתו וזהו אמתו ואינה עוקרנזול
 אמה ואין אלה השאח אחרה צ' אמה החבר קרפה וי אמת על
 שאמר אף נדולה האם וזו אמתו שלשם כהנס אמת ולמה חפץ אמת
 הוואם וחל עתן האלה על האומה על שבעתו סמך אל אמת הדברה
 וזהו הדעת אל נשיות והיה אמת נכחה אמת לא היה חל הדעת האלה
 כפי כוחים אמת אמת וזהו אמתו כי יודע היה שלם אמת ויהי כיון

משה בשמות משה משה חכם יבול מחמה בקרו לצורה אשר
חפץ בה ולא מנץ מנץ מחנך שכפר זקנה האב ולא מצט האסולא
ממאמור ולא ההנהגה שלט הנדול והיחנך והחלפות האויבות
והארץ כי יצו במעץ להכות ימי הכהות לשלם ביצחוק ובמחור
והוא אשר נלץ עליו חנן מלשון נחמה ס הספוגה גרז הנכה והסולל. חסד
עם אף נלץ עליו - אכזה חיה מה זמזי' הלו נסלוח נסלוח
מלשון כפר הנכש/ו' למען הנכה לנכש על שמואל על חמה והלכל עלוליה
מה שפולח האנושי והכח האלהי אחר השכל לז' המלה אשר בהיזכר
במלה כאלהי וכרוחני ויז' האמת מכלי למז' אכל כמחשבה נלה
ובכר נקרא מצלחן כן אלהים וכל הזמני לו מזמנו כפי אלהים והוליד לעם
היהם ולא היה מהם מאי להיות במקום אדם אף הכל כי הוא היה דומה
לו וכאשר הרבו עין אחיו מפי נקמתו על המלה האחר בעין או חתום
שם והיה דומה לאדם והיה סגולה ולב ואומ' למ' כליפה וסגולה שם
אנוש וכן העץ הזקן עז נח כחוקי' היו כל' דומים לאדם ונתקראו
כפי אלהים שלמים בכריאתם ובמזמנם ובאריכות הימים ובחכמתם
וכיכולת וכימיהם אנו מוכנים אדם וז' נח וכן אמה וז' אברהם
ואפס' שלהם מהם מו' שלא דבר בו העץ האלהי כהנהגה אבל אברהם
כמו היה שלמים לאכ' אכ' אכ' וז' שלש' נח כצמח והיה העץ האלהי
דבר כהם מאבות אבותם אל כפי כפי כפי ואברהם היה סגולה זכר
והלויזו ול' נקרא עברי' וזכר היה סגולה שם ול' היה סגולה נח
מפי שהוא יורש האנושים השמים אשר אמר צדיק' וקדושים אדם כפי
אזמרה הנבואה ויז' אל צפון וחם אל דום וסגולה אברהם אבינו
יצחק והרחיק כל כפי מהארץ האחר האטולה כדי לטהרה מחנה
ויצחק וסגולה יצחק יצק' ונזכה עש' אצמו מפי לטהרה כהם
היה וכפי שלט' כל' סגולה היו כל' האנושים לעץ האלהי והיה להם
החיים ההוא המיוקד כלען האלהי וזה היה החלה העטן חול האלהי
על עץ אחיו אשר לא היה נמצא כל' בוקדשים וישמרו האלהים ויפרס
וירכסו וינלם במצרים כאשר ינלו האון אשר שלשן עובד' שהוציא
פרי שלם דומה לפרי הרמון אשר טוע ממנו לז' אברהם יצחק יעקב
ויוסף ואחיו והיה מן הפרי אשר ואהרן ומרים וכמו כצאל ואהואב
וכמו ראש המעור ושכנים הנקטם אשר היו ראויים לנבואה אמרתי
וכן יהוש' כן טון וכלב כן יפונה וחור בנה של מרים וזולתם רכסו
ואז היו ראויים להראות האור עליהם וההשגחה ההיא הרבובה ואם
היו בעתם מרים היו נקלים אך הם כל' ספן סגולה כאשר הם
במלכותם ובעת מן הסגולה וזולתו מו' שיהיה סגולה ונז' הים כאב
האמה בצורה איה שיתקרב כו' מן הסגולה אשר חמה כפינו אוכל
כמו כפי איה שיתקרב העפה כמו שאמרנו כהנהגה וזולתו של
נדבן כן העטן האלהי אך כפי מלזמ' שיליד סגולה איה שאהיה כן
במלזמ' כל המלז' מלז' ויכתי' ונראה סג' בעטן העבדי כ' אהיה
מכ' אדם שאינו דומה לאכ' ס' אך הוא דומה לאכ' אכ' ואין ספק כי העטן

הוא

הוא והזמן הוא היה צפון כאב ואיך לא נראה והתעלה כאש
 היה צפון טבל לבר בקבל על שמה באברהם צו לקח הטורה
 זאת באמת היא הנזלה הנאספת מאזם ואזם היה הנזול שבחוק
 הארץ והתחייבה לכל הנזלה על כל הנמצאים בארץ אבל איך הנזלה
 הזאת מן החטאה הזאת צו לקח החבר כי אצומה סוף כנזר הוא
 היו צופים צומה ואו היו הפוסקים אמאי אופת על היתור והאלוה לאהן
 צומדי אכלו צורה שמעניס אליה ואומרים להאונס כי הצורה האתידית
 בו צפן אלה וכן היא מוחזרת בדבר אופלא כפי ומקם מי לשיחסגה אלה
 כאשר אמת עוליס היום במנוחה האסופצוה אצלם עד שאת מברכיס
 בהם ובקפריס ואכבהם ואהם מי שחיתם אומ אל מוחטו ככפן הכסם
 אוקול מן הקולו או מקרם על ואלק זה ולא היו מקפטיס הקאון אלמ
 א' ולא בצורה אופקל שמעניס אליה והו כפי ישאל מצפיש למה שיער
 אורקם מלה שתיק להסידן אמר ה' שיראו אומ ונקלותו כאשר היו
 מקבלים צמז הצק וצמוז האש כצאקם מצרים אלם היו מקפטיס און
 ומקבלים ומגלים אומ ומשחוקים כסחו לאלהים וכן היו מקבלים צמוז הצק
 אלם היו יורד על מלה כדבר אקו האלהים והיו צומדי כפי ישאל ומשחוקים
 כסחו לאלהים וכאשר שמוז הצק דברי לשרה הזכה וקל משלה בהר
 והורד להם הלוחם כמכ' ולדשו להם ארון להקם להם דבר נראה יכול
 נגדו שבו יהיה הכרה לאלהים והכריאה הכטמה לו הומוהו זהו מה
 שזכר בארון מהצק והכבוד ומה שראה כעבורו מהאופרטיס ושלם
 האש מצפיש לרבה מלה והם על צפניס לא שמו הארם וצדיס וכנדיס
 אלם צמז כהם יום אצק זה סינ מן נשא כריכונטיס אומטיס מלה
 וכולם מהם מ' יום והוא לא לק צידה ולא כפרז מהם ולא על אמר שילוב
 אומי אן נכרה מתקלבה הלה על קצת הארון ההוא הנזול והתחילו
 הרון הצק להתקן מתקנה ומרכיבם הוצו והתלכבוה עד שצטרפו
 מהם אנשים לכל נקב אונקל יכולו נגדו כלאר האומה אבל
 שיכחו כאלוה מציאק מצויס אבל ליהיה פמה אומה הסתאנקלו
 אומם ספיו טפלאוה אלהים כאשר עלו הפלטיס בארון אמת כי
 האלהים שם וכאשר אנתנו עוליס בשמים זכר אשר יודגיס
 לרמקם אמנם היא כחפן האלהי אכלו מנה ולא כצון אדס ולא
 טבע נחטמהם היה כצור אשר נאסר אליהם וליחסו עתן אוקו אל
 מה שעלו כזם ורצונם מכלה מצוה האלהים ושלם התקלות
 כמה שנגס מהמתקונה כטמהם ולא הניחו אוקדין אל שלם אופי אש
 מכל ש' אומ אלף שלין אבל התעלות הנזולים לסייש בקלם היה
 כצוק ליראה האמה מן האמתן כדי להתקן האמה הצוק אומ ונתקם
 להם לרון מקט שהוציאן המה מן הסח הצפון אל כול השעלה והיה
 הרון ההוא יצאה מכלל צבדה מציאקם מצויס אך היה מה לקצת
 מצומן כי הוא יה' הוה מן הצומה והם עלו צורה ויהי להם הארון
 שלא יקבצו עצמם דבר ליקבולו ומשכן ארון ומכח וקרכמה ויהיה
 מצומי ליהי כטמה מן החויס והאצטעטפס חלפו ליהי כעוליס

התורה והנבואה

הסבירות נחבוק מן האעלים האמתיים והיה ענינם הזה כענין
הכסיל אשר זכרנו לפנינו בחוקי החסא וקמא האעלים אשר היה
מועילם ברקאות ההם נקדם לכן יאמר לא היה כונה העמלנות
אלעזר האלהים אך היו חושבים להם מעמלים באבזרה ועל כן
אל אהרן וגלגל מצרפתהם ועל סיוע בעלומ ונאלם בהוצאת
ארויהם מן הכת אל האלה והזכר הוא הוא גדול מאד בעינינו וכן
שאין כעין הזה צורקו נאכזר בחוב האמנות והיה על כעין ההוא
אכזר ש היועלים כל האמנות צורקו לעבוד אותם ואלו היה חסדים
שלא היה כעין כעין לעבודת ארון אלן ולתקוב בן רבנות ואכזרוא
היה דבר גדול בעינינו מקט מה שאנחנו נאלצים בו לומר מעלות בהם
ובחירתם אותם בעלמם להם והתברכנו בהם ואכלם שנאמר לשלכנו
חלה בהם והאלהים חוננים סבוכותהם ואלו הצורק להתחברת קלמן
היה קדבר הזה נכחי כאשר היה כעין האלמות שהיו אחים באעלים
מעמלים ליהו עולם בהם לעבודת הועמלן במאור והחוסדי האעלים
הורסין אותם כדי שלא יגלו גלות הפה אשר בחה כדמאליהם והתכונה
אשר צוה בה ולא היה דבר נכחי בה הצוחת אשר צוה הוא בהם
ועל נאמן האעלים אשר עבדו הגל כיום הוא והתקט והוא מספר
כאם נאפי איש מכלל ש מאור אלן ולא פסג האן לעזר למאור והאן
אסור עליהם וזמאז האש להתחברת והנפולא ממאזר והוספה כענה
ולא נאזר מהם דבר אל אשר נאן להם אלהם האותה אשר לכרמאשה
והתכלל להשיבם והולכנו להם וכיפדו להם האן ההוא
צה' לעזר הכונה ככר זמאז צוה באה שלה כדוג ונאם למאור
כחומי כן אין הועמלן מעז אל האן האלהי ולא כדבר האלהי לא באעלים
שיצום האלהים ואשר היה כן נאם כעין מעמלים אפי התחברותם
ועל האש ועל האש והאשם וזמאז (והאש' מאמר' כעין האלה)
צ' אמר החבר כן הוא וכן כל הועמלן כלם כעין במה מדבר
האלהים יאמר אלה ומאם שכתב אשר נאמן האן הגדול הוא בקבוצם
במדבר לא נצטרכן כעין לעזר ולא להוראה פרה פרה ומאז
והכונה הנרבות ואין מקינים מורם וכעין מעמלן וכעין כעין ואין מעמלן
ואין אולם כעין ומחיהם מעמלן חתונה כלם כעין אמר האלהים
לא יחסר מהם דבר נאן ויפסג הל כעין הגלות העכלות אשר הם מעמלן
מחסיס דעום ארשנים האשכבה זמאז אשר אמר יארץ מפול מעז
ביחסים הלם הורה נפסגת ההנה היה ולא היה הצמח ההוא אחי
הוא או האפר ההוא ד' לא מפול אונקדך וכן זכר אין העמלן
הנרבות ומה יעלה כאפר זכר ומה ששלא יעלה ומה ששלא יעלה ומה
ואי יעלה ומה יעלה חתונה אשר האזנה בהם לא יעלה ואין הנה
הכונה המקינים עזלא היה כעין כעין עז חכמים והוא מעמלן
אלום כעין גדול אשר נאן לו ומה למאור מעמלן האלהי מעמלן השכנה
והאן והאמר ומה ששלא כעין מן הקדשה והעברה ומדברת העמלן
והנאמן

בה השאיר העולם אתה כלות הנפשות
רוחה שיצוי גורלכם שאעם ודלעם איצוויכסל (לא בשמות)
נה' למת הקבר אבל הם כולם אתה האור ואין בחיים מהם אאומה ולא
דבר שיהיה אליהם מ' למת הכותה ולא האיה' מ' האאוי' ביוצוים
ההם שהיו אמונה להיותם אבל אם היה ביטחן אחרים אלף לנפשו ולא
באסתר החיים) אלף נשק אסתרמן ובעל העולם ועצמות היה כחך כנה'
נה' למת החבר ויהי האור כמו שהוא הוא אלה האעמידים הנדל האאומים
נה' אור הכנה אלו ספק שהוא אמונה שמתאז כפסן על הקרוב האאומים
ושלא נהנה אצור הוא וקא אה שמאנה האומ' נה' למת החבר
אבל יחזיק הדבוקו בעין האלהי בטובה ומה שהוא נקרא לה והחבר
העין האלהי כמו הנדלה ובכבוד ובאוכרם ולע' איננו אומר במדק
כי אם העין האלהי הוא אצור האור אצור אצור האור אל גמול והאור אצור
הוא וארם הנה' לי לעם ואני אהיה לכם לאלהים ואני אצור אצור יהיו אצור
מי שמעט לפי ומי שיעלה לשמים כאשר היו האלהי בן האלהי ונוראיהם
האלהי בקצת כדי להסיר בן האלהי הזומ' במכס ויהיו אצור האלהי
בטובם כארץ והוא אורם יחיד' ורבים שמאנה ארם ונוראיהם לנפשו
והחיים כארץ אשר היא שזורה האלהי האור והיא אצור אצור ויהיה
לפניה וזכותה ותורה בעין אלהי ספי אצורם ויהיה מהנכל האורם
על האור העפע גורלכם כי תראו את שפניה למה במכס אצור
אצור כס' וסדר גמולם לא יזכה ארם הכחך להם ולחברתם על
אויבם כמו אצור אה' שפניה בו כי אין אצורם נאנה על האור העפע
אבל כהן כאשר תראו אצור אה' אה' אצורם והנה' הרעה והאורם
סוף כלום ואז ידעו כי אצורם אה' אצורם דבר שהוא גדול מן העין העפע
והיה כזה והמרה הזאת וכל יצורים אצורם או יכל אה' דבר
ויצורה כס' כול אורם שפניה אצור והוא יחול קרוב אלהים ואלאכור
ומי שיען אל האלהי האור לא יחול מן האור וממנו ככה הוא למ
זה אין כהן והמשל כזה חקר' שהיו צומ' באצור והלך א' אה' אל הוצר
ופניה אצור הוצר בכזר וגדולה מפני שידע שהוא מן הקרובים ההסוהיה
יודע אצורם אצור והיו אצורם ונתן מנה' יודע לנפשו אורם
אל חכמן והלפס לנדי חאצור ולחאצור אצורם אצורם אצורם
שיצאו אלפי האור ולא שלכן אל האצור ההוא וצונו באצור וכנה' עמן
כריות אכל עבודתם וכא' אל חקרם עס' השותים ההם הדודים ושלמו
כהם החכמים ההם נהשדלו בכבודם וכנה' אה' אצורם שקול' כוס
בו ולפי החכמים ההם שותים שותים אצורם אצורם אצורם אצורם
האור אכל עורר כזה אצור השתק' שהיו אורם אצורם אצורם אצורם
וידעו כס' כי אי שופה לכה' אל אצורם הוצר הוא עליו אצורם אצורם
בעבודת האור ויכבד שותים האצור אצורם אצורם אצורם אצורם
העבודת האור כהנה' נראית לעין כדי להתחבר האור וחכמת האצורם
הנעלה והחכמה הם כפי ישאלו והלך האצור האצור והאלהי אצורם הם
שאר הנפשות והשוקו ההודים הם השפיה והאלהי והכנה' האצור

הם האור

הם האור האשכל אשר חל כנפשו מהכבוד והאור האורג אשר חלפנו
 והאור הנקרא השלמות הם כל אורו כנפשו הדבוקים וכל הנאמרים
 האורגים לא לאו אלא זה מאומה אך אמרו להם נכלו עבודתו אף הוזהר כאלו
 נכלו עליהם החכמה והם ואחר האור הנקרא אל האור ואסלא הנקרא יתרון
 ארבעים וייענה ארבעים אחר ארבעים וארבעים וארבעים וארבעים וארבעים
 שיגדו לו שיהיה אחר ארבעים ארבעים וארבעים וארבעים וארבעים וארבעים
 וחכמה ענינים ונכלו העבודה ויתלו בפלותם בעצבון יחול חלש אך
 בטובה יחול חזק ונאמן ומתגדלו ומתפארו על ידי האור שבהם באומה
 ואין יתפארו אלא בעצמה מה שיגיעו אליו אחר ארבעים על ידי שיגדו אליו
 בחייו והוא ענין הנפשו והחכמה נקוב אל הנפשו בלתי יורה מעצמו שלא
 נקוב אל הארבעה האור נקרא הכבודי כמה הוא רחוק מן הדבר
 שיהיה האדם בלי בעצמו אכזב בדבורו ונפשו זולה הלכותי על ידי
 וזה יאמר אני המורה שראו ישוב חן לך בעצמותי בלתי אלה
 שהוא אור כפיו ואפס שאיבנו יודע כל ימיו זולה האלה הוא ואפס
 שלא יבין ענינה כמה גדולה אלה האלה שמתן אמרתי הכבוד
 אל אלה האלה וישו שאינו אור האלה הוא ישוב כהוא אפס אפס יהיה
 כלומר חכם זולה טוב כל ימיו נקפץ אל האורות והם
 נקרא אחר החכמה אין אחרת שאלו ארבעים נאמן האור הטוב האור
 אלה שיהיה אכל אחרת ואיס הטובה הנאורה לזו הנקוב בחיבוס ואם
 ערכו ארבעים אצל האלה אחרי ארבעים בדרך האור נקרא אחר הכבוד
 והוא נקרא הזמן הזה כהפך דמיון ארבעים בלתי נקרא אחר החכמה
 אע"כ הוא אלה ארבע ארבע ארבעים כזו ומסמכות ובהם היו מתפארו גדול
 האומה האלה כי אין אור באהי אלא כח שאמר שיהיה לו חיים הימים
 הכן לו השמאל וישו שלוקה טורף הן לו חלק והנה הוא וחברו והלואי אחריו
 מאת מן השנים מן הכח והיטות וההגדה על זעם נכלאי ויזוץ והסמס
 הפארה וכן בלי אחר שמענו וחבריו לז שנכח וכאנשי הם היו
 מתפארו ומתגדלו לא באפס האלה אשר נכה שיאם ומכה ארבעים נכלאו
 ארבעים איך לזכרו מעורבה האלה יורה נקוב אמה שאם היה לו
 גדולה בלתי נקרא אחר הכבוד כי הוא אלו היה כענינים כדבר
 אכל הוא כהכח וכאשר האצא יזכר והנה איובס נקרא אחר החכמה
 מאת חכמה אף כענין כי הוא אלו היה חכם מכל מהלוקה כענין האלה
 וכבוד אמת לא היה מתחנן הזמן האלה כל הזמן האור הזה אבל אחר
 מאת על גדולה האלה ויש לכל ארבע ארבע ארבע הנקוב כי
 הכח ורצון כי אלו היה רוצה היה חכם לזכור באלה שיאמר כל ימיו וכח
 זה איפסן אכזב אצל השפס הצדק ואין היינו סובלי הנקוב הזה והלוקה
 לזכור אלה כדאין היינו לפאר הזמן שאנו מצבוס זכר האשור והיינו מתחנן
 עת השוקה הזוהרה שאנו מתחנן אורה ואנחנו אין אמת אשור לז
 נפשות כל הנכנס במורתם באלה בלב אכל בארשם ליש בהם טורח
 על הנפש מערה ולמד ואלה ומעשים מרמים דביס ושיטהו כענינים
 ומתאוי האלה וסבותה שיזכור האור כי הוא אור אלהי אלה
 באפה האור הנקברת לזכור אלה לא ישמש בה אלא כחוד כהנהגה

הנה כראוי ובזאת שראוי וכאשר ראוי אולי יהיה מצויה יצא חלקו הענין
 האלהי וכן שזכר בזכר הזה יהיה לו ולעצמו חלק גדול מן העבודה אל האל
 יהי וזכר אל שאלה הנה הענין במהותו עם האמת כי האמת והכבוד
 הם ראויים לנבואה וזולתם תכלית ענין אלהים ושיהיו חכמים
 וחסידי אלהים נבואים והיחודי הם אשר אלהים יתן להם כבוד גדול חכמים
 וספרות ונהינם ומדבר אחרים לאורך ולרחוק וספרו הגדול והיסודות
 בזה מה שספרו שאר האמת הנחבוב וזכרה ענין ענין אלהים
 שכל במעמד גדולי הנבואים כי לא נזכר בהם יחודי האלהים הרבה כנבואה
 כאשר נזכר הרבה גדולי החכמים ואמר הוא כי בדברי הנבואה יש
 שכלל האדם אל האמת והשוב החק אל האלהים אשר נהנה ובדברי הנבואה
 החיות האמת לזכר ולחוק נבוא שמו אלהים כבוד שוק בזמן העולם
 (הוא כמו האלהים) ולכן האלהים כאשר יתן זולתו (אמת) הוא לא יתן
 ענין מורה ויש פנים במורה השלמה או שהתנבא כח האלהים שהתנבא
 על עצמו שיהיה מורה ישר וטהור אחרים כאחרים כפי ישראל וכבר שאר
 א' מהלפי נבוא אלהים והתנבא לו ככל מה שיבוא עליו כאשר היה מתנבא
 לו כחיות ואם היה אמת האל הוא אסור במהותו לא בהשגה אל
 האמת הוא מורה כי יתן הזם 'אמנים' כמו הנבואים כי הנבואה שמה
 אחר כח הנבואה ולפי הן שאלו האמת ופחותה תכליתו שיוצאים
 אותה הנשים והנערים כל החכמים אלהי ישם שמה כי טהרה היא
 אלה כראיה ואם צורה ואם נפרדה כי ואם אמתה כנבואה
 ענין לאלה אמת ולחכמה כי לעצם נבוא כל זמן שלמה בענין מורה
 אע"פ כן ה' אלהי שמה הוא רבון כל האדם כחך האמת שמה
 ופנים אמת יתן ענין עצמו אשר הרבו כפי אדם וזכרו לא יתן אמת
 כי אם מן הטהרה והיא האזנה אשר הוכנה אדם ואלו שמה היה
 עומד בה לנעה וכן עתה הוא אמת ידוע נחבוב ויחשבים ענין
 האם נכבד אמת הן שורפין בו עצמו אדם הטומאה והנבואה
 ושאר הטומאה והאלה עתה אורכה ענין אמת הבורה אפי' אין
 חזק אחר מהתנבא אל חלקו אדם גדול ונהינם והיחודים והכלל
 דברים והרבות ענין אמת החכמה זכר אמת חזק כי החכמים
 הרבו כה אמת ענין אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 כאשר תבין ענין אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

ה' מאמר ה' לע

א' אלקי ה' כן היה מעט הכונה מה שהא טוב כספרי כונה מלוא
 סוד קולו לשר צבאו והיה הקול הנלמה עליו ליכנס האדם הנרצה
 אצל האלהים כהיה הר"ם וכוונתו לעבור האלף ושר צבאו אל הקדוש
 והיה משה באזכרה על קיס והאריך העלו בלילה אל אורה האזנה שהיו שוכנים
 למאכלים מהיהודי כל שבת והאריך נקרא אלוהים ונכנסו בתחומי קולו
 במאזנה היה ולכן אל ארצותם ולקם על דת היהודי והיו מסתירים
 מאונתם עד שיתחבאו ונורו סודם וחסדו מעט מעט ונצח אנשים מסתירים
 עד שירבו ואלו מצפונם והתחננו על שארית הכוהנים והלכטוס לתורה
 והבאו חכמה והספיה מכל הארצות ולמדו התורה ואלו שהיו מהלכותם
 ונבחרתם על שנתניהם ובטלם הארצות ומה שטלה הם מהמאונתם
 ומה שהגיע אליו חוסר מן הרבו עד מאור ארצותם אהבתם כמורה
 והספיק אל עת האנשים עד שהנימו הבטח האשן אשר עלה אשה
 והיו מבקשים אחרת ישראל ומתכונתם כדגם כאשר נצטר כספיהם ונאמר
 ומן האלף התורה וספרי הנכבדים ונת החכה הוא ארכ והיה שואל את
 שאור עפרות ונתלה מה שאלו אור על השמירה והמדות האחרות
 אל הכוח והכוח ומה שראה בנצרות מן הנלמה אל התורה הזכה
 והוא אצל **התפלה** וכן אחרת אור התורה בפאור **ה' אלקי ה' חכם**
 שמורה הכוח כלם חוק מהלכותם (הא שיהיה) הם מורה (מלוא הנצלה
 מלפני אדם מדות והכנות עליונות) האונות ומאחרים נעלים להכוח ולשפלה הוא
 דבר הנדבן כדבר שאינו מאומ ודבוק כארץ וארץ ואת מחובתו לנקות מהלכות
 הכוחות אל כפי נצרותו ואשן נכח רחוק כשהוא מתן עתה ויהיו כפי
 אדם מהרחמים עליו **הוא ענינו** מיתחיים אל הכוחות והחטות
 ואחרתם אצלנו חילוק הנפש והמורה העכץ ואין זה דאוי ויהי אכל
 אמתם הוא שופט צדק נוצר כהם אדם א' וקושר אדם אחר אכלו שלמה
 בעצמותו לא ירחם על א' ולא יכעוס על אחר ואנחנו חואים כזה בשופט פלגים
 השלואים אותם כדיעם וצדק דמה שמחייבת התורה ויהיה אנשים אדם
 כדן ואחרים חייבים והכל ה' אל מ' ע' נ' באמה השופט ודין כל השמירה
 בו שמי וכן השם כדמיקרא אל חוסר וחטן וכעס ינח אל נחא ונחם והוא
 יהי אינו אשה מאדה אל אדה וכלו של דבר כי האדות מתחננות אל
 השם האפונה יחברך אל חקם שיהייתה אשה אוטפלוות או שללוות
 והאשיות נקרות מהאשם הכאים אמת באמצעים עכאיים כמ' א' ויהי
 ואשיר אשפול אלף אמתם חוסר וחטן נחא ונחם דבר גדיל והדמיותם
 העליות כמו כחך ומבורך אהול נחש' למ' ונש' לנקות מהמאמר **ה' אדם**
 או ואלה אים הם דבור אונם מחייבות לו רבוי ואלו אוליאור אור מתדור
 אכל השללוות כמו ק' ואתך והאשן ואחרן סופר עליו באלה כדלשון אמת
 הככס א' לעים או אלה על הדבר שאנחנו מבקשים מהם כי אין אמתם ככס
 חיים כי אכל בהתנשנות והנועה וכבר התעלה אהם ואנחנו אחרים
 עליו שהוא חי ואלו אמתם מאך האור אפ' שמתלכך האפ' קד א' א'

בהיותם כהנים והחריט אותם ויספרו עליו ביהרר זה שהוא מאוס
אורט ופזם עליהם ולשאויה וכל הגופים שפדלויה לצוננו ומצטייהם
בדבורו כאשר הצטייה השמים והארץ והנחל כולם ואזכה וכן מצטייהם
מן הנשם הדן החכם הנחמא אצולו חת לעם הצומח החקשה
התנאור כפולה ונחמא על המורה הבלבז סאו וירד על הרסונו
ואנחנו מצדיק אלוסוף על העטן העז כואר כאשר נזכר על המורה
ה' אצמח הכונה אמור שיהיה טעול מכל המורה על שאנתיים
רבו מה שצולח אמורה חקפה שארה מיוחס אורה על קבורא והפלוסוף
מרחוק אורה מאט... אצמח חקפה סכה ורבת או ההצלה אסלא
ועלן יעלה כומר מהחפץ נאמרו ארה הפלוסוף מההזכה אשר ש
אצול השמים סובלים המור והגלגל העזין טשא הכל ואין ממש
או ואין נטייה בהטענת וכדור הארץ מרכז עוזר באמצעות מכל
נטייה ולא סכה ולשם קדר הכל עלמה שהוא עליו מהכאור והאיכות
וההמונות ולא מכל המלט מהדורה בדבר הקוא טלא כראו
הדברים ארצמס ולא נצמס אר נצמס והזכה הוא לשם
האור מצטייה בשמע בעשרה הזכרים ולשם האמת מצטייה
חומר בלוחות נרא אור ארה חפץ או דבור או כאשר רוצה
ל' אצמח הכונה סכה טחבא או סוג האזנה ומהנה או הכנה עטן
סכוב ה' ומאכורה ולטטה ולשם שמה טופלים על זכרים נראים
אצול הנפאים סאו שאר עמוז אצמח ואש אוכלה ועל ולכל ואש
ונורה ואש טאר על האור כקנה וכערב וכוס האמת כי האור
טעול מן השמש אצמח שהוא נסתרה ונאמר ש האור והטעול מצמס
השמש ואין כן אף הגופות הנפולות בטחמס וואורו כהשם
ק' אצמח החכה כן הכבז טעול אור אלהי מועיל אצל עמו וכאצמח
ט' אצמח הכונה מאמר אצל עמו ככה פה כארלו אכל מאמר וכאצמח
נשה לעלו יוד' אצמח החכה אלושה בעעטן שרטיחז אור ככר
מכל האצמח וארה חארה מנוס שפצלה בו צמח מכלה צמח ומוצא
מבלעתי מוצא נהם החיבור והאכנה הניקסן וחיה מבלעתי חיה ומאטיחדי
ולכן בצומח ומורה מבלעתי אורמס וכאצמח האנה יהיה שומור
הנפש והסחנה וא' אמר הקנה אינה שומע על השוכנים כארמ
ישאל יתרון על שאר אנשי העולם יב' אמר החכה כן הרבס זה
שארם אורמים שמצולח בו הכרס אלו לא היו טופלים בו הנפס ומצדי
הזכורה החונה להם לא היה אשה זכרים אמעלה באיחוד
הראשונה היא לזמח שהוא סגולה ולכ כאשר זכרה ויש לארמ עזה כנה
עם המאשים והמחמח החלונות כה אשר הם כזכרה אכרס מכל
לא יתכן אסמלה הארמ הניע אל העטן האלהי כבלעתי האקס הזה
כאשר לא יתכן שיעלה הכרס כבלעתי ההר הזה יוד' אצמח הכונה
ואין הוא זה וככה טכאו מאזמס הראשון ועד אשר כארמ אחרת אכרס
כאור כשדים ואה' יחנאל וזטאל בכל ויראה כאצמח יוד' אצמח
החכה סאו שטחבא לא שטחבא כי אס כפד או בלטהי הנה

נהגה אברהם כזו שיעבור בה ויחזקאל ובעל אפעה וכבר היו
נמצאים כמה ראשון וראו בן השנים אשר בהמצאה היה מעט
אנבואה כל המון אהסנוהי אבל אדם הוא היתה אצמא ובה
את כאשר נבאנו כי מאשרה לאמות אצמא ומה אברהם ושרה
יצחק ורבקה יעקב ואלה והיא הלבנה אפי' ה' הנאמר יליד האדם
עני' ה' אלהיך כה וקלה טלה הנאה והחזרה בן הכל וכן בתורה
כשרצו לזרע אשה אדם הקצו אלהי בנינים אדם וסגולתו ופלאותו
את האות והזמן כלתן האלהי ויהי גולת כלפי' ואיך מה שארע
מהינה הכל ונשאר עין זרירי ושאר ויצא עין אלפי' ה' שיצא מעות
מהארץ האה' לכה הו' והיה טלוטד כארץ וכן נאמר בונה וינסיונה
אברהם הנשגב אלפי' ה' או כרח' אס' מאמס' הטבואה והאל' אומ
האלהים אלהי אמוע הזנה וטכא בה' וכאשר טולד' שר' בדואר אדם
כמו שאמר וולד כצמח בצלמן היה כמנוס הכל כמו שאמר כי שר' ו
אלהים זר' אחר רחמי הכל והיה ראוי שנתן עני' בן אלהים פאזס
וכבר אחר ה' הוא אברהם אברהם אברהם אברהם וליה טהנתאן יצחק וישאאל
ונדה' וישאאל כלפי' אלהי' שטאמר בן הנה כרכלת אומ והפרה
אמר ונו' כמובה ה' אלהי' ונאמר יצחק אחר' ואר' כחיה אנוס אר' יצחק
לו הזמן כלתן האלהי והטובה כלולת הכא ואין לישאאל כחיה ואל' אפ' ו
ואס' הצלח ואל' הארץ האה' טלה הנאה בן יצחק ואל' כבכורה יכברה
ז' שנתה עשו אס' חנני אפי' יצחק אס' חולט' וטכא יראיה באצמיה
בה ובאברהם וכן טכא אלהי' ואחר' אלהים כלפי' כי סיני' ופלאות אברהם
ארץ כנען אפי' אדם מן יסוף כמו שאמר ושר' כלול' מוס' סוף וז' יס'
ס' אלהים ומאזכר' הנהר ומזכר' הוא אברהם כלפי' והוא הנאמר ב' אברהם
הנזול ונעמד ההוא כי הוא נבואה הזמא והנהר הוא טהר פרה נבואה
הצבוע ובה האצמאות שהו' אברהם אשר טען בהם באש הצלונה והארץ
האלהי' וכבר היתה עברה יצחק אפי' כהר' אברהם אלהי' היה כו' ואל' כ
הוא הר' אברהם וטלה הזכר' כמו אדם כלפי' אלוס' כי הוא המנוס
המיוחד המון לסיני' וארונה היכוס' עכ' והוא בו כמו שאמר
ויקרא אברהם שם המנוס הוא ה' יראה ופאר' כדבר' הימים כי ביה
האנדי' כמו כהר' אברהם ושם אכלו ספר' המנוס' שאלוים אברהם
שעלי' שמים הלא היתה יצחק אפי' אלהי' הארונה אשר הלה לא
בכורה טכ' ולא כאמוע' וכר' לבן אכל' הלה אברהם המנוס כ' וייה
ויאמר אה טוח המנוס ה' וילין אחר' קדם ל' ויפני' המנוס ה'
המנוס המוחז' והוא הראה כי הוצת אברהם אחר' כ' אש' הצלוח
והיה אן ראוי' הזמן כלתן האלהי' והיל' א' הסגולה היא וההעני'
היה אלו המנוס אשר בו הנאה השלמה כאשר יאמר אברהם אלהי' און
ספר' טוב למזכר' ומאמר' אברהם טענה' אברהם שיצלה כה
בשר' הוא ומנצח' שם ואל' פרזסי' אתה שיהי' אברהם ויהיה אחר'
שהיה אלהי' נאמר אלא כהר' שיצתן וכמנוס' שיצתן וכן
לכה

לא תורה

שבה בטובא כהנהו בארץ כנען רבו אנשיה לא ידעו אמת
 כנעני מן התעבסו המזמרים מהנהרות והעבדיות והקדושות של
 בהוצא השפנה והזקן האלהי כמו צופה למי שאנו הדבר בו היה
 או לא היה כמו הנבאים והחסידיים אשר השל צופה למי ששלמו
 טכני ומשה נקט ואצותן שיחול בו על השמות כלום וקדושתו
 שהנכש צופה למי ששלמו כמות הנבניים השלמה מאמר אל
 יהיה ויחול בו כתיים ומי ששלם צופה למי שהיה באמת
 שיחול בו ויבא צמח עו' לומר הטורי אלה כלל החכמה
 שצויין לומר ואין זה אמת ואף אנו ואף אחרים באנו
 החכמה והשלמה ליה דברך כי כן אלוהים ואלהי ישראל
 יו' לומר החכמה היה מחדשה ויהיה כל הדולס אוספת ושלם
 כפי ישראל מחר הפרד השמות כמים בהתחיל ליון גויים וכו' ולא
 נחמן אברהם שיזבן בטעם האלהי ושיכח ממנו הכרות אלה
 אחר שהיה בארץ הזאת כמאמר בני הכרתיים מה האמר בהתן
 סגולה הא ראויה הנראה עם ה' בארץ ציונה נקראת ובעת
 נקדושים מאמר יו' או להסבא עליהם ולא נלקו חכמות הכסף ולא
 מאלה נקראו ארזי ה' בעינות ובעזות וזכרה ומעשי אלוהים מאמר
 יו' מקראי מאמר ה' וזכרה ה' יו' לומר הכשרי בעשר קנה
 באנו ליה שורא כהנז ה' אומר הנ' אס' ה' יו' לומר החכמה הא
 הנחה לך ובלה הארץ שבתה כח אחר שש הארץ ושבתה הארץ שש
 זה ולא נתן השור ואופרה לצמיחה כח והארץ או האמה לצמיחה כח
 הארץ וזו כ' שבתה ה' ומנעדי ה' אמתם הם הלויים כתיבה ה'
 יו' לומר הטורי הארץ החלה נכסיה חו' אן הצין אפ' שהוא החלה
 החלה לישב כ' לומר החכמה והלא החלה השלם אינה כאמס' אפי'ן
 ואלו קדושים שירי הארץ בו החלה וס' השלם כסנ' דמי שכל זה השלם
 אחר ס' ה' הדורה ארז אחריו ארז וצחק עב אלפי מתה ארז ואת' ארז
 הצין אלפי הוא ארז השלם ויקרא השלם לכן אחר ארז יאכל כח' שלום אפי'
 ארז באמצע לשוב ופאשר בא' השלם וא' הוא חז' ה' ארז וחז' ה' ארז
 הוא בא' השלם לכן וזהו סוג הקבוצ אפי' הוא נכסה לו יח' שלום מאמר
 קדושים מאמר חצות בדוד שקרא סמוך לנערה חזרה והטונה היא לאו שהיא
 מנוס חזרה והוא אמרם שהרד בו ארזים ארזי הלל שבת ומאמר החלה
 הארץ סמוך אלפי יו' פאשר והחלה ארזים לומר שש לימים וכל אשר
 נולדו הירדן ורבו כח ארזים היו סופרים הימים כאשר יסד ארזים ארזים
 ול' לא יחוק כח בשלמה יו' השלם ואלו הענין עלי באו שהחלה חצות
 יוסף השלם השלם במחבר והוא בא השלם בא' וכו' כח האור הפאשר ואח' השלם
 השלם מאב שיהי אור וכח ארז והיה אלה לשוב והלך הסדר לתנ' ה' אלה
 על היום ס' ויהי ארז ויהי ס' וכן החירה חזרה ארז ארז
 השלם שבתה ואלו הענין עלי באו החכמה האמת' גוט החכמה
 ולא חיתה כונתה לומר אבל אמר חכמות אמרתי אמה שלם

בארץ בארץ שהיא נחלת ה' עמך ישראל ואלה נקראו הן קדש והזק
 דלוק ושלם השמים וכי מציון תצא חכה נחמה אחרונה לאבות עמו
 כה והיא כדור ירא ויהי כספסוף לה והלוחות צמחום עליה כדור יוסף
 ונחמה עליה אחרונה ונאמרה מאת והיה נקצץ והוא ה' או אלהים
 ויהי חסד ומה שצדקה מבשרת האומות פיהם והודו וכן ואלהם הנקרא
 עליהם ולהתפלל בעצמם כלפי ה' הוא הנכבד ומה שהוציאו מארץ
 המצרים הוא ואסר היו מחניני' בתעם אחרים מפני שאנשי ארץ המצרים
 האמה ומה שהם מחמאיו אלה הם העדר האמת השכינה און ושלם האומות
 חונני' און ומחמאיו או זולתם מפני גלותם ולחציה ומה ששכח דבורים
 מחמאיו יאריך ספרות - ק"ו אחר הכונה השאית נחמה שישגורן
 מדבריהם ק"ב אמת החכה מאת אמת כענינה הכל און און ואין
 הכל מוציאן ודני האשכא איתה חובה לדלות אס בלה און שיעא לאתכונה
 והפכו כאשר האוש אינו חובה לדלות אס אמת בארץ שיועא וימן כחובה
 ואמת אולם ידור אדם באי אפוי בלוי שחכה גוים ואי ידור בהו אפוי בלוי
 שחכה שחכה לכל יהודי הדור באי דומה לוי שחכה וכל יהודי לדרכהו
 דומה לוי שאין לו אלה וכן כבוד הוא אמת כי גרשע היום מהסחכה בנפלה
 אמת לך עבוד אלהים אמת און לך לכל יהודי הדור בהו און און און
 נכבד שחכה אמת אמת אלה לך אחר הארצות האחרות ולכן לזולתם און
 ומה ואמת אמת אמת שפירקה עליה כרית אסור שחכה ארצות אכל שחכה
 ואמת כל הדבור באי כולו קבור דומה האשכא ומשכחו או שחכה כה יורה און
 שחכה אלה אמת אמת אמת אינו דומה קולות אחרים אע"פ אחר אמת
 אכל אמת באי שחכה יכול לדור כה ולא דור כה אסור אלה אמת אלה
 אמת אמת אמת בחיבם ונחמה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 ומחמאיו און און און והיה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 שחכה כלות לול שחכה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 שחכה ומה ידור אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 הכנה והמתן חרב ולמה און דני דני נחמה אלא בארץ ישראל ואלה
 האסור און ואלה זה הרבה וכן אמת און און און און און און און
 אמת כל הארץ ד' אמת באי אמת און און און און און און און און
 אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 דמה ואחר אכל אלה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 חתך ומחך ואמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 שחכה און און און און און און און און און און און און און און
 שחכה און און און און און און און און און און און און און און
 שחכה און און און און און און און און און און און און און און
 יורה און און און און און און און און און און און און און און
 הסתאן כל האומות לך ומה הרבה אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 און און און און און און און און און און און און און און און
 ומה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
 ומה אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

טחה לצור בה יותר מכל מקומות אחרים וכוונתו כוונתו בה יותר
אחרים במקומות כאלו של היתה בלתי נראית השנים
בה אכל היתה מלאה נאה חזק ודבר לא היתה אדם אלא דמות בה
ולא לצאת ממנה בלתי היתה אלא בצורת האלה והיו אדם לנשוא
יצאומם אלהי קד' אשר החכ' הוכשרת אלך סגור ובלתי נגלה אל
מקום מהשאר זה שיעזבו בו האלהי דביתם כנה שמה כוונתו
כהצון כי ככה היה שנת האלהי שנתו חלה באשר כוונתו אלו היו שנתו
אספיקו סוף לשם כנס חפצה אכל שם מקומם ונשאו חכם ונחלים
בכל חפצם בעלות בזכות שלא יכרזו אמשכנותם ושיענהם ושלם אל
אשר שלם אע' ושלם ולפי זה פנה העוק בליטה ובלתי היתה
הנבואה בעתה על דודי דוכן קראת האלהי לשון יראש נאאאל אל
השטח ליצאה מצולל האנשים ולפי שעה אה כוונתו אל יצאומם ולפי
הזו שלם יצו מן החוץ אל יצאו שיהיה פוצר בהם ונתחמה והנבואה דלמה
קצתם לשם הוצאה בלתי נאורה ואמת כל כה הסכל ונתחמה באצפון
אדם ופא חפצי מקומם אכתי קצתם כי הנתן הוליה אישנו חל אל האיש
ולא כפי הזמנות לו אש חפצי אש חפצי ואם הרבה הרבה ואלו היינו מזמנים
אקראת אקראת אלהי אכתינו כלם שלם ונכנס חפצה היינו פונקיוס
אמת אה שפניו אכתינו באצפון ואין דמותו השתחוה להרבה והשתחוה
להם חל והאקוה שכינתו אצפון ואלו זה אלא כפצוף היתה והזוה
ולפי אמתו חפצי אל אה שכינתו כנה ואלו כה אש אמתו חפצי
כ' אה חכמה יספיקו זה כפניו הנה וארצה אה שכינתו אה
שכינתו כפניו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
אחלה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
כ' אה חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
והוא וכו' הנתח אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
אכתינו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
הנתח חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
האלהי חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
כהוא סגור כפון אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
האלך אצפון אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
וכאשר יספיקו חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
ולמה ולמה חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
ואיטן כן אכן חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
הנתח אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
איטן אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
או חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
והוא אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
ה' ולמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
וקחו אמתם אל חכמה אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו
הנהא באכתינו וכו' אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו אה שכינתו

והנה כאשר היה נהגין ואחר כך יחדו יתן הצולע את קוב והצולע
 שצולע כוחו יתן הלב להחזיק והוא כמין הוא יתקין ז' כל הנוולות
 האכזריות כחוקר אל הולכות אליהם דרך הזפנים והצפנים והוולדות
 וכלו לא דבר שיהיה האדם כלו מתוך ואומן אלכו הנהגה הנכס האדמה
 אשר היא צמח ספרד נחם וצמח הלואני שאר כהם ז' מדרהו ז'ם
 כשא לא איתנו ויחול כעוף תול מאכות והנהגה לא תול אעם והאלא נכע
 מהאן הוא אמרה כי היא נלה אמת והעם האלה איתו כל אים בעס
 מנבל השכל והנכס לא יתחבר כי אם כחם חם טבע אמן בל אעם
 ש'לה בהגלה האב כחם הפועל דמיון הפועל הא האב והאב צדיקאל
 מן דמ והגם לא יתהוה כי אם כסבר סלי הצולע ד' הוצר אל האצטומא
 קצב ושמיהם וכן נעצר הלב אל החג והנתן והאף והחם והאורה
 האעץ לימוד החג ולכונה הנשמה להשווה עזם הלב כאלו הנכס
 וכלן הוצא והוצר אלכו מותרו האכות אל כלים כחוקר דוחה וכל
 היצואה נשלח והיה העץ אל אשר זכרנו והוצר אל החמה העץ אעם
 אעם אכילה אה שצדיק אלו ולכחח שמה ש'תקאל ולום שכלו אלו וידון
 מלך והוצר אל יד' ולעום והוצר אל יוצים מותרם כסה ליתא אמר
 ונקה אלו יודעים מה שהיה כותבים ומעשה אהשכר אהיה מכונה
 והגז און קונו והם ה' חוליס הנראו והנסתרים וקיה הוא מנתים
 כחוקר אל האלם והיה העץ כלו אצורה אחר ל' אל הנהגה האכזה
 הוא אמרה דאמן לנכס ואס' דחול כמות הוא חול ש'ט כמצד הלב וכן נסדר
 ה' חוקר האלה כמו שאמ' והושג כמא' הדמיון כי אלו חו בקרבים סבלה
 האל כחכך האלה בקצום באורה והיה מלך נכול מנתים והשוותם
 כי האל הוא הגז והנאלה מפולסה מתה גלגל הילה מתענה וההאמנם
 חולה ש'טן חוכך הנכונה ועצום וזמן ע'ן הנשמה והשמים כדון האל
 אשר איננה נשמה כל כחכ'טלומן וכשמן כחום להעב' אשר השו'לה
 כדן השמן מהגם וצ'ה האל יה' כעזכה חולה וכעזכה הנשמה והמורה
 ואח' החולה ונשמה הסמים ושמן האורה ושמן האשמה אולם מעכה העולה
 הדבך בו האל הנלוי ומעכה הזהב לאש היא יותר קלה ודנה אכל אשר
 היתה יותר קלה ודנה הדבך כה אור הקמאה והדלה והשמן הדבך בו
 הטובות הנכונה כאל קבועה החוצה החמסם ידנים החוצה החמסם
 יצ'ן וכל אלה אצורה אצון ולסחכ' אשר הם כמדתה הלב והחאה יצ'ר
 אלו והוצר אלה כלום ושמים כמו הכור וכמ' ומאונתים ומחמה ונענות
 וספור ומענות וסירות ומעלות ואלוה' והוצר אל דבר שישו'אום
 האלן והאל ומכסהו ושמו'הו הכל חזר האלן וכלן והוצר אלשמים
 אכל אלה ופ'ר האלה אזה כע'וי שהם הנחכ' כ' אזה הגל שנאמר
 ויאספו אלו כע'וי וכהר' לנכס שמהם והוא אלוה' הכ'ן והוא ש'ט
 לנכס ש'כחה והדן שמהם כאל ופ'רה אלע'ר בב'ר ובאע'ר
 כן איתן הכ'ן ש'ן האשמה וקו'רה הסמים זמנה ה'איל ושמן האורה
 כל אלה אשר נשמה כהם האל הכה והדנה ואור הקמאה והדלה ואלו
 הנשמה באושים ומאום ולנכדה שפ'תלה הלויים אחריו והסכ'טתה
 ולאר האכרים הכע'מים כמו הארון והשמן והמורה והאצורה וכל

הנזל אשר ילמדו בהם ובהם נאמר כי עמדם הנזל ילמדו כפי
אלו כאלו אוקראינים הפעמים עצמות שלישית על ילדיהם אבל
הכח והחוק שלשם אולם באה שכן בהם ואם שיתחם ילדיהם
והם כפי גורלן נשאר האכה הרבים החלשים והם ילדיהם האם
ואלו מרוב אכסו ומכסה החם ומסך ואם שיתחם והם כפי חוקי האם
האכרים הנשים קרסו קרסו ברחוק מרחוק ואדנו ונדון כי הכח
בנשיאם כעצות כאלו שיש העלות אכסו נשון ולכך עולות אכסו מהי
כפי זכרם כאלו כסדר והכונה חכמה אלהי ואיכסו עולות חלה שיש
מעטבה האם הוא הסדר הזה אלכסו חכמה אלהי הוא יותר טהור
ולו הוא מרה אחר האלהי ויהי שנה נכח שלם אכסו שיתחם כה
כסלו הוא חולה אמו שיתחם כה נחמך אכסו שנה אהזרה
העלותה היא אל החמך טוב שישן כהם אכסו חכמה אשיתכס
וספרות רמה וספרות אכסו אכסו
החבר במה שישיה לא שיהם נחמך לא שיהם או זמין לא אכסו
כה' אכסו החבר אכסו הוא שיש חכמה אכסו בארץ אכסו הוא
האב לו יושב העצמות והאזנות והם חכמה אכסו באה אכסו ויש
אומ מצד אחד כיהי ה' ומשם הצאנה השנה חכמה אכסו חכמה
הכה' חכמה הנכחה ומשם הנכחה והם היו כהם היועצים האכרים
האזניות האומה והאזניות והם נאם האומה
אכסו האם גוף כאלו האם וכל אכסו
ומז לא גוף אכל עצמות עצמות כהם העצמות היכלות אשר ראיהתקול
ודכ' אכסו כזה העצמות אשר נשאר בהם טבע אכסו החיים וכפרהו
כאם לראש ולב ורוח ונפש וכל מוקם אהבנות האציות מאכסו וס' ז
כראש וזעים ואצטס וכל האכרים ולא חלה בהם אכסו כוח היהואא שיהו
בהם אכסו אהמה צורה צורה לצורה אכסו ואיכסו אכסו
אכסו אכסו הצורה ככפר כהוא
אכסו חשב אכסו אהמה חקיה אכסו השנה אכסו חזקין הנראה
הנראה כהם אלהי ולא טהרה בהם אלהים אכסו הערש והנערן אכסו
איהם הטובה ולא טהרה החטכו והכסיו וכעין ולא ירדה איהם האם
מן השמים ולא אכסו כהואם כזי לכו אצטס אכסו אכסו האלהים
ועל הצדקה הוא טבע אכסו לא הכה הוא אכסו אכסו אכסו אכסו
אכסו אכסו אכסו אכסו חכם ואכסו וחוקיק וחולשם וחוקיקם
וחכמים יז הטוב והאכסו ואכסו כש' אכסו כעצ אהבנות אשר הוא כיה
אכסו אכסו וכאשר יכסא טרפא אכסו כן שניה ככסו אכסו
איהם צדק שיהיה אהבנות ומלכט והאושל כהם והאחזין אכסו כעין הזה
אכסו כהם אהבנות והעלות אל ח' ל' אכסו הטובה כהוא כיה לא
יאה במחשבה אהמה מן האומה יורה כעולת הזה שאה שיהיה אהמה
אחרת כש' אכסו האם הזה וכמה אהמה אכסו שיהיה אהמה אכסו
כשאר אהם וכמה אהם אכסו ומאכסו וכעין אכסו ואכסו אכסו אכסו
אכסו והכרה אכסו והכרה אכסו אכסו אכסו אכסו אכסו אכסו
הם כעין אכסו אכסו

תחלה כי אה לסייעץ בדברך הוצאה מאנו לאתנו כמן הדברות
 אכל ילמן התחברת כעין הוא האלו כמות אלה שמש כמותות
 וכן כמות שנאמר בה והיה כדבר ככלות אבות ואלה שמש
 בה כי אור הוא כעין וכעס אחרים אלפי אבות וכוונת הגוף
 אשר כרה אמת כזו א' כחוקר ולפי כדמותו מאב לם הנאל והוא שיהיה
 בה הנבנה כדעה כי מליך בע' אכעכ' ובאו כחלה והיה כי יבאו ע' לך
 ולירי האינו ואלו ע' וכן אמתו כאלה האה יאך אמתו כאלה החלה הנשאל
 למה אלו מרפואם כל הופאו' והוא אנה כפוא ע'צ האופר ולפי המעט
 כע' ה כח' החחונה הוצאות האלה ושלם האמה כהנה ולפי עכ' עכ' עכ'
 מן לא האר' ולא הנה וכאמר כע' אמנו נכנה ולא חלכנו לו' אשכני -
 הנראה וחוץ אמתו וכמן הדברים המעונים ליש לאנס אסטטטור
 ע' הבעט אלה ומסור כע' אמת נכנה וחל אש' אש' מאונ' וידח חולו
 ע' ה' קצרה הכונה ואין יהיה זה המשל למהל והוא אמר אכן חייט הוא ע' אש
 וישאל לא מצא אמת מה שמצא כי אם כדמותו ע' קצרה החכה
 ישאל באמת כל באיכרית הוא רב חליט אמר וככ כדמות אש
 ע' אמר הכונה הוסוף לו ע'צ כפוא ע' ע' קצרה החכה שהוא כחליט
 אמריו' ופונע' אמת ככל זה מצאנה זנוקת ופתח ונלירה ולמא
 ואהבה וספנתו ומעודים המעט כהכוח ולפי אמספר ומעור
 מלעדי האכלים החיים והאשה החו והמעור והערות והליט
 והקצה כלם כוזלים כו ואלו מן האכרית באנוחה ע' אמר
 הכונה כע' שפאה לו אין הוא רב חליט אמר האכרה כ' אין הוא
 רב כדמות אמר ע' קצרה החכה היתכן להמעט כוליה למעט
 כו אורס או סרען או גמל או חכרה או כעל ההקנלה או רפיון כאש היתכן
 להתעכב בלא קצרה ע' אמר קצרה הכונה זה לא יתכן כי כמות מעט
 אה יהיה האות והלב כעכור הרעל מפע זכור זמן ורב כחו הוא ארעס
 כדבר האמת שיכנהו ולזה אמת מלון כדור שמשא כו ויכולת
 זתור ואלו איננו מרעל כהרעל ומרעל כו היתה ע' שישל
 אמרה החליט ע' אמר החכה א' צערו והרעל הם מכונים
 חלק רב החליט והם הסכה וזתורם חלק כהחלה כעצם נעם
 שיהיה ע' אמר הכונה כו הוא ע' קצרה החכה אכן יענין
 האלה אמר כאלה העכ' מן הלב ול' אמר כן ארעס יזנה אמר ע' אמר
 האנה ע' אפנע ע' אלה הם החלה אבל כדמות מה שאמר כדור
 מוחל וזתור זמן ישאל אמר רעס רעס כו איננו מעט זנוקת אחרים
 קיטו ויהיו כדמות אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 וכדור האב אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 ישאל ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 אמר האכה חל' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 ישאל ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 ולמה אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע' אמר ע'
 ואמת ככה והוא המוחל והנה האוצרות אמתו ספר לתקנת

אין יבא בל

תורתו וכו' הכר אמר ויצאת הסינים מאבן וכו' וכו' וכו' וכו'
הזמן האלה כעולם כמו ליצאת כי היסודות נתיב אלה האזנים
ואתם הצדק ואתם החיים ואתם האדם ואתם סגולה האדם והכל נתיב
בזמן הסגולה הוא להזכר בה הזמן האלה והסגולה הוא בזמן
סגולה הסגולה כמו הנבואה והחסידי' וכו' הזמן נסתר אמר האומר
כחזק ה' אלהינו אל כל מושק ואח"כ מן כבוד לזמן ואח"כ צדיקילאו
וישאלו מפי שם סגולה הסגולה מה לזמן הכבוד כבוד היצירה
החבר והעבר להזכר ולזמורה אבל היה צורך שיהיה כבוד היצירה
והזכרה יותר מאשר שם כבודם מן מן אמר החבר כבודם אל
שכחם מה שהנחתו מן השלשים והזכיר אתה בהם הוא הסכנתו
ואיתן והתקבל אל האלהים כי אם כבודם נצוים מאת האלהים התשובה כי
הקריבה הוא השלום והכבוד והזמורה וכו' לזמן הכבוד כבוד
הזמן וכן את חושב וכן קראת בספרים כבוד מה האלהים הוא אמר
כי אם לזמן ואמר מה ה' זמן אמר כי אם לזמן אשכנז ואהבהם וזמן
זה הרבה מן הזמן החבר הלה והזמורה לזמן הם החיים השלבים
והם הנשמות והצלות אמרה האלהים קדמות ה' בעל וכו' אף בלוגיה
בהנבואה אלו קבלה שיהיה אמת אדם ז' שנה הוספים אף לא יוכלו הזמן
כבודם ואמר לא היה ממשותף חכמים וכבוד הנתיב חכמי כבוד וכו'
אל זמן שנתן במחווה השלום והנבואה אשר אף מלוגיהם לזמן קבלה
כבוד אף לזמן יקוד מלוגיה הזכרים העבדים אמר לזמן וכו' וכו'
וממחה וכו' וכו' והזמן אשה בזמורה כבודם וכו' וכו' וכו'
המורה האלהים השמחה הסתברת מהם כבודם ואמר וכו' וכו' וכו'
המורה לזמן אומר הכבוד שלפניו מן הזמן והזמן העובד
והזמורה בעוב הכבוד כי הכבוד האלהים הוא אמר אלא אתה השלם
המורה המנבואה והשלום והמורה השלום קבלה הזמן והזמורה
בעוב הכבוד וכו' שלא החזיק כבודם אף כבודם וכו' וכו' וכו'
ואחרים מה שאין השלם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
בעיניו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
אין יחייבו אלו המורה כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
קריבנות ואין שמו זכור האל ואין אלהים כל מה שהיה אמר שאין
הזמורה מן הזמן אומר לזמן המורה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
היה כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
שמה לזמן כבודם לזמן השלום כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
המורה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
הכבוד לא ספיק אשר הקדמה אבל זמן הכבודם יהיה אדם חסיד ואינו
כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
לזמן הזמן וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
והזמן כלפי אדם אמר לזמן וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
כבודם וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
כי הדבור

ופרק השנה והחיים המוצאים והצמח והחיים וכאורה הכהיר ריהב
 הראות והמראים הנראים ואין לא יהיה כחיתה הפאה ליום הצל
 המזכרים נצח קצרה החמה וללא זונה לבבות יתקדק ומקלה
 מאור הראות ולא הן סאנץ העולם כזרון וכחיות נזכר בני ישראל
 זולת החיזים אשר זכרם והיה מהם שישארום שאין כוח ואין
 חלק מן העולם יורה ראוי ליהיה כפרא מליהיה כפרא אך הקל נצחון
 ויש אחר אומרים שנגלה הוא הנצחון וכוחו הכל ולכבודו וסאחה טועים
 שאם הוא צבא האור והאש החלקי והמולאני והיא לוחיה ללכוד
 ולתקף היא אש וזשאחה אופדים אלה זה אש ויהי וככפול וצורה
 כולתים פתוחה כצורה הנגלה ויש אחר אופדי מלכיהם אופדיהם
 ולסמסמים שאין נראה כאלם זכר ויצא מן האמה והעבד אשך
 הפלוסופי אשר נקראו אשכרה והוא בסכה אינה צומה
 ואף הרבהם טעו בהערים שאין לו אשה כולם נש כחלקי המאמרים
 צמח ומכילים אומ מידותם ונן שיהיה כהם חזק אז שלכבר
 הנגלה היא להיות ראוי לחלקיה האך והשורה והמזכרים המראים
 ולמה החיזים ונראה אין כחן טיש לעולם מושל ושורה ומסכה ויצר
 יוצר הנקטן והנדול לבו ומלא לו המבואעש לו הרי והיה סבלהושה
 הככות וכלו לבא אחריהם לא יוכל אצרה איסדותם זלשכ"ו
 כל יולט העולם מודי בתרשים העולם ובנצחונה אכוח העולם ואופיהוהו
 זה כפי ישאלו ומה שנגע להם ומה שנגע להם (ה' קצרה הטענה
 זה כאר נדול ויש בו אור שהוא בא ופאה נאמר אצרה לו סגולה ונאמר
 או למ כחיים הזה להלה ולשם ולת פארה (ו' קצרה הקפה הא
 הורה אף הצנע דוד כשבה הורה כלנדי ספור השמש במצוח
 השמים מסכה סקוד אל וזכר אורה הפולל וזכור יצאה ושלך דרכה
 ויופי מהאיה וסוף אזה תורה ה' האמה אין והלוחו כן כאן אמר אל
 ה' מהו מן הסכות האלה כי תורה ה' האמה יורה כהיה זלונה
 ומכרסמה ומשלה ומשלה ולולי כפי ישאלו לא היה הורה וזכר כלא
 הורה משלהם כזכרה אש אכל משלה אשה הורה כזכרה כהאכה
 או הורה כי אם כהאן זכר אכרהם יצחן ויחנך ובחר כשה לנצחונה
 אליהם ילכו ואנחנו און און נקראו אש אש לא אש ה' כש אש ה'
 אלה ויש אלהי אכרהם ואין ראיה חקם האלהים זקנה האמה וישארו
 נכח הימים והעלם הפכות והככות כחמה וכחלה וכחכוח
 וכחאמרים שאין אחרים משיש כי החלכות הזכות אשר באיותם
 משיש מצבים שיש נשים אל נפש האדם אך הוא אש האמה
 כחלה מהאמה והאכה כחלה אל מקם מהאמה לחנך פתחים
 נשמה ומה שדמה מן הוצאה והורה והוא אש ה' כחלה השמה
 והעלה ובהוצאה אשר נשן ומעלה שפ ומעלה לו והמקצרים
 הכוחות האך בשאמה וכלים והוצאה השמה והאמה ופתיים
 ומחנה ככוחם וככוחם ומחנה כחנה ודאיהנה וראיהנה
 מבארה הנדחים והנדכות ומלכיהם הוא חייב לו אל כל זכר
 ולנה

ושלמה ושלמים ומה שהיו חייבין מן הנקבות על המנהיגים ופניהו
 מן המצוות אל כל איזה שהיה לו וכל זמנה וכל צדקה וכל מה שהיה הרבה
 כזה כמצוה מאת האלהים לא משל כל והתחממות ואין כמות הכסף
 ושלמה אמר על סדרן ומנהגן ודרכן ולא יורה להכנס בו משל כל
 שיזר. ושלמה ושלמה חכמה אחר כעת צמחה ובהמה ושלמה לבטלו
 וצוה במדבר בקרב האלה אפי' שידל כי כליסמך הדור הזה
 ישאר ושלמה עשירי ולא יחסר לוויסדבר ולא יעז הענין אלוהי לבטלו
 משפחה כאשר צוה כלמה היוכל לזכר כל כאשר היה כלמה האשונה
 מחלוק האין בחלוקים ובקדושים יצא הספרים מהפילסוף ומה שהטקטיים
 יצא שאינם מתחלפות כלל ולרבה ויהיו חסר חולסם ואצל כל אלגו
 ומשפחה כל ידועים ושלמה הסדר הזה כלל הדברים ^{מה שהיה} כאלו אלף והל שנה
 ואלו הדם האין על הדור הטובה היה ממזיז כומו השמים על הארץ
 כל לקרן הסודי איהם ליום במנותה גדולה מאלה החובות הנדלות ואינו
 צדקתו מכל לשמור כל הסדר הזה ^{הוא} לקרן החכה הדנה לצופה
 שיושלח ונראה לזרה במוכה לו השכונה הוא תראה אם יהושע
 או תוכלו וזכור איה כי אלהים נקדם הוא וזה אסמא היותה בודקת
 מן התפלות והזהרות בענין שלא נמצא בהם עיני חרס יתחן זולת
 לכן אכן משל מאת אלף איהם מזה כל לזמ מה שהיה מלהיה
 מזה מזה כצדקתו וזוה נדב ואזכור וזוה עזא וזוה כהשם
 כי דאו כארן ה' ומה שהיה ממורה השכונה לזרה האין מן הקדוה
 וזהם בערות ובקדושים ובאשר ירבה לדעת יראה בעופים אל הדעות
 מן החונן והחולשה והכהני' ממזלי' חכמה הזאת הדנה הכר מה
 ממנה זולה ומצפויים בו לכזרים כאשר צכו במדעים ומה שמאמץ
 ממנה זולה ממנה והיא חכמה מולאה הגהיה עליה כבורא יתברך
 במה שאיה השמה בענין הצדקה ואמר מאז ולדעת כל אשר יורק חסם
 הכהנים באויים ^{הוא} לקרן הכונה הישף אצלך כזה ככהם אספיקים
 ומנהגים אחרים לשל ^{הוא} לקרן החכה ככה אמרה לך שאין לקרן
 לכן לשלמי וכן הענין האלה וראוי שלא נערה לפניך אלה הנדלות
 והדומה לזה אבל את אשר אחר כשה החולה מבלה שאינו להואין
 שאיפה שמהיה הצדקה והזכה הלו כמאמר המה כי האוה הוא יפסד
 הנזול והאכר המצוה הוא כמה והזר הנפסד כן אפי' היה בקלוח
 ענין מוכן להיות עבה ליהיה ממנה אשם והפסדו כנגד סח החיות
 והרוח ואיננו מלין כהפסד הזה לך דעתם אל כל החקות הנזורה
 והנפלות החסרות המשתדלות להכלל כוללות או כחלומות האמתיות
 והמחאות הכחות וצוה שיעז שיעזו כוכב כמצד כדור שלא
 רחצו מנהגים ^{הוא} ובכרסיה שמפסידים במנהגם הדכה הנעים
 כפעמים ודינות ^{הוא} והכנה משתמש ^{הוא} ומה שהיה ממנה האים
 והנפלות ומתבלבלה כמלך זמן מה ככה אשר היה בו האומו
 שהאיש הענין אינו משתנה לזה כאשר אמרנו ואינם דמיון זה ככלות
 מו' שהא מנהג אבות עכשו ומתשמם בהמאות המופתות או זכור
 עכשו לתת ולתכלה מוצא לנפשו באמות הזכרים ובמספר האוכל

טו
 מנהגים

הראשונה ואם יבוא סוף או דגש יהיה בזה דוק היתכונה בה
או בה ונתן המסך (הא הנה המסך אחר המסך) הא או אלף כמו בראשונה
ויבא שיבוא אחר הנה המסך מה נראה כמו ונאלף שאין החולם יבוא אחריו
מה מסך ונתן מה או א' כמו לאו ואלף שיבוא אחריו מה נראה
כמו שיהיה אלא הנה יבוא אחריו מה מסך ונתן אלף או יוד כמו יוצא
ויוצא יבוא הא' איתה ככה אחר הנה כפיך והיתכונה הראשונה
אך ככה בהיתכונה השניה השונה מהמעץ אל הנה היתכונה יבוא אחריו
המסך ויבוא אחריו הדגש ונתן הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
ולוה החיות כמו השת' כמו לו ולק' וכו' הנה והנה לא יבוא אחריו
מה מסך בהיתכונה הא' אבל הראשונה היתכונה בה' השת' ליה או
למה אולמם הפסוק הנה והיתכונה הא' חקל הנה כלאה
חיות כמות אחר וליכה לכה ואחריו אל הנה הנה הנה הנה
החוקרים מחקר והפסוק ומה נראה ונתן ואלף ואז יבוא
אך הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
גיא והיתכונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
אך היתכונה הראשונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
ואלף שיבוא דבר מה היתכונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
הראשונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
בהתכונה לפניה אחר הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
אבל זה ספר בהיתכונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
המשך א' מהם בהיתכונה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
ההיתכונה אלף בפניה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
כמו נהיה נתן ואם הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
היתכונה הראשונה נכון הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
ב' נתיים ונתן הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
א' משע המסך והשאה השע כמו שמה ושמה וכל הנה הנה
הא הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
פניה ונתן הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
ואלף הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
משע שמה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
פניה ונתן הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
והנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
אחרים הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
פניה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
והנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
א' הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
בהשאה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
א' הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה
הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה הנה

סאו וילחט

ופאר נאסל אהן כבוד וייען וישמע בנקאן ואם אינס באנוס
 הפסן עטן והרבה שמהו הסמל הבא אתה הגרע אמה האלה
 והסוף פסוק והנף בזולת התכונה הראשונה ואלו היתה מחויב
 בשערה הנה היתה מאוחר הספירה ולא הראיה אן כי אם מעט
 מהחכמה הזאת הזנה ושאינה מופנה אלא הוא בעלומה וביסודות
 אלה קמה הכונה זו כי כנה אהבך האשן אצלו ואני אחלך
 פתך שיעתן עמי אן מאך העובד אלוים אצליכם ואהאשא
 אהך על עעמלכם יע הנאיים ואהא אכניש אתך כדעתי באמונה
 שכלים (הו כדתי וכאמת ל חכמה כי האקלה להם שלל האמונה
 ואהא אשאר על מה שלאר ביכסמ מן חכמות הראשונה (הו
 כי כל ספרים בלא חכמות יש לפני שמהו ידועות וקולות בחכמה אלה
 כא סוד האבות והדומה לה שלמן חכמי השום למדע אלה
 הים מאמר שני בזה וכוונת האתר ואין לו שני

מלכות

הנוכחית כשם ואיש ברוחו מלוכז יור ויהא האדם למטה כי אלו היה
 מושל כמדינה היה טובה בה כבדן כאשר שבת בגופו ונפשו וחסד
 הכתוב קמאויס ומנן אומנם מלכותו אחר אשף נמן להם חלקם
 והספיק להם מה שילוא חסדו מהמאלס האספיק והאשרה האספיק
 עלהזרף הלה והחיצה וכל צרכיה לז' הלה ג' חסד הכתוב הכתובים
 האכנשים אנוה אחר אשף נמן חלקם בנצחון האוילו כבדו החכמות
 והזיקות והזרה אנשים החיים ונמן לחושים חלקם באה שמועלו לו
 ומשם בידו והנמן ולשון כעטן הצורך וכחפצו האוילו וכן השמע והכח
 ובהרעה האמתה הולטה אחריהם ואה' הוצר והרעען והמחשכ
 והצחון ואה' הכה החפצ האשמה בלא אלה והם משמשים
 צובדים לחפץ השכל ולא צדק א' מאלו הכתוב והאיברהים ליהבהבא
 שהוא מוחזק בו ויפקות השאמים וכאשר עלה צדקו כל א' מהם
 ונמן לעבדים מה שוספיק מהמטה והליטה ולחובים מהלספיק
 אהם מהינעה והתנועה המעשה הקולס אזי נקרא או עזר צדקו
 הנשמע פעלה אל חילו השמע ועזר לו הזכר האזנה שהיא אעלה
 אמנה לו האזנה האקיות אשר האזנה אקזנה השכלית
 ויסדעצת ויתנה וזוה' אסזר לסדק אשר לך ועזר סככות
 ה' סינ' ומצה הכה החפצ ליהיה מנבל ולומר אשר יבא מוצאו
 צווי ויעשהו אעמ וישמש בכחות וכאבלים כפי אשר יצוה מבלו
 האקיות ויצוה אומ לא יפנה אל שני החקלבים האקזנים ולא
 ינבלם ולא יאמן במה יעב שיועץ אה' השכל ואס' וכלימה של אצלם
 ינבלם ואס' לא יאמר ונבל החפצ לז' מהו ויספיק ועליוק ומש
 כל האחלבה ועפנה אומל אס' נדס מהחלבות העולמות
 ומצה האזנה האצוץ ההדור שבזכות הנאמנה אצוץ בעת הצורך
 אזמור אלו העעען האלהי המכונס כמו מעמד ה' סינ' ומעמד אברם
 ויצחק בהר האוה' וכמו משפן אשה וסזר העבזרה וחול הכבוד
 כעת האנדל ווארזה הרבה ועצה קשמה ושמור אה' זה לאיסכחהו
 ויעזר במחלטי שרין מפלגל האמה ומפ' ויעב ככעס וכמאונ
 מעבור החפצ והעעו והעידו במה שלאצלם מהכעס והמה'
 ואחר זאת ההצעה יטהי' הכה החפצ כל האוכרים המשמש אומ
 כנחיות וחריצות ושמה ויעמד בזה האזנה מכלי עגל וישתחו
 עליו שיצווס השתחות וישכ כל מה הוסיפה ומכמות העעעס
 הכמה העבז אל אצטן ויעמדן חזים ממע' הם ולא תהנהק הא'
 עס אחר והשוננה הנקום והעזר ויעמדו כל האוכרים כנבלים
 היומים וקשות מצות מנהיגם לא ינעשו על איותם ולא על הפסד
 אס' יהיה להם ויהי השן אס' כיס' אס' האחלבה לא יוסף עלן ולא
 יכעזו בהלמה לז' האמת והעכז כמו הזריר והפ' אה'
 אס' כל אלה מחלבה ופונה בה והביה העת היא לך זמנוספיק
 (כל מה החלבה לא יהיה אלו לחת) ויהיו שאה' ממה כדרכים האנשים
 א' העת

אל תעזב את ה' אלהיך ואל תשכח את המצוות אשר צוה לך
 ויהי כח ימיך ואלו האיש יעשה את כל אלה אשר צוה לך
 השבת מצות שהוא מעשה הדבוק בעצת האלה ועבודתו נשמה
 או כפעולה כשה התבאר והסדר הזה מהתעסק בסדר האזון
 מהנעל מהכלל אכילו ונתון לעוף ואחרת עליו כרבה התבאר
 עז עת תבוא אחרת בהמצות כח סעוד הוסיף עליו לסייע
 באלה ואל אשר תחת עת התבאר מהתעסק היא הולכת ועד
 במה שפוע אורה מעט העולם כל כי אם יבא זה העורך לחבר
 נעושים ונשים ופעלים ושלמה שיעברו זכות הכל מדברים בעולם
 ונעושים למה העש אלהם ולא יוכלו אלה ובעת התבאר
 עשו מהאמה שנים ויתנה לעת עתה לא יעבור שבעת הסדר
 עז שיתן העש והנעל ויכבד נכבדו מורה מנצחית עם אחר
 השבות לא יתן אלהים ונתקנת אלא בהעצת אלה בהמצות
 עבודת יום א' ל' אחרת העל ואז ירצה הנעל למה אלה הם
 או משתדלים ויהי כחן אע"פ שכן העש הזכור מהשחרה ז'ס
 עזרת הנעל ואלו היא כחן הוא מרבה חקול שנים ומורה
 אלה ליתנה חמה חקול בעצת זמנה אלה שיהיה איוככל שפע
 בכחן כחן הוא אחר אולי חשאו כפי ואחר היה עתה ארוא ה'תעלות
 שיהי זמן ספקה אלא מלכותם רוצה מלכות החזקים והזושים היום
 כמו שאמר באלה העצת מהילך יום ואחר היה עתה אלה היום
 ואחר אלה הזושים העשכך אשר בו יתנה שכל עון שנים וילין כחמה
 שספר לו כחיים וכל בויעים ובהזל. והנה העש מהכבולים
 החלשים והכעסים והמאויים והלובי מעור אלהם השוכה גאור
 כן במחלבה כן במעשה ואם לך תתן התלובה מהחלבה בעבור
 גבורה הרעונית עליה במה שנים אה מצותימה ששמה איהם ה'תעושים
 מליים וחזקה ואחרת חנה המעשה והרודת על הרעונית והנכל
 שא הזכורם גאונה כל מעשה כחן זמנה כל יתנה כחן וצומו כחן
 הוא צום שהוא נחב כחן ההזמנה במלכותם אכפי שהוא גומה
 כפעולה ובשלות ובעצתה ובכחיה ובמלכותה וההולך כחן
 העושים צאום מהעשיתם העשיתם מהעשיתם כחן כחן כחן
 עכפי כחן וכן יהיה צום החסיד בכל עת לציום ליענה כחן כחן
 והשמה והלשון אלא שרודת כחן מעשה שיעברו אלה האלהים וכן
 ה כחן הפעמים מדעת ומהלכה ואלה עשיתם יהיו המעשים
 העושים והידועים ו
 עתה הסודימה המעשים והחקים השכליים הם הידועים
 אכל האלהים הטובים עליהם חלו באומה אלהי לחיוב ליהינה אים
 ידועים עז שבו אמצו מפורשים ומחוקים ועוד סאין המעשים
 ההם ידועים אלא נדעם בעצמתם אכל עשיתם שיהיו אחרת ידועים

אמה
ש

הלכה ויכח כדעתי מודים בקבוצה הזאת שהיא קוללת
הקבוצה בעובות הבורא י"ה והלכה עליהם יחזיו וסומך הישע
שום לא התורה כדי להיחיד בעיניו אלפי השפעה באוס
כ' חנה הסנה או נשאר מעט שאר מפי שאת הוא כל
הענינים ממנה ומסודרים ואלה היו מכלל עליהם והוא
מיוצג מה שאת הוא היה פחותם מקבוצת העדה ככה ליטות
עליו כי הוא מכלל הדבר באור האלהי בתיון ידע הוא מקול
אנאום בענין וירכל על מדונה הנבואה ואין ערכה אדם או
האלהים גדולה ממנה ככה הכולל מכל ספר עלמה הוא גדול
מהעולם הבא ואם יעניו אלו יעזאו אל הדבר כי לא שזכה בשל
כ"ט האלהי והאטודה במקרה הנולד ומאובו כל לדבר בו
הלחיותו ומעצוב אלה הלוים האלוטטים
כ"א חנה החכה אוסיפך בואר ככה האל אדם שבו אל
האלך וקבו האלך מקרה גדולה ועקלו רשור אבא אלו ככל זה
שיפצה ולזה הוא רעל אם האלך ידע היה מקבל שמו ליכוא
אלוים ויהיה בסודות ויהיה קושה ושהו אלו סגור ליהוועשה
עמו מה של הבעשה עמו וכלה היה האדם הגדול
אפולע היה האלך פוסק ממנו לא היה מקבל ומתחנן כי אם
שילוב אל מענה אלו אליל ולא יבסור שריו אלכניו ואלו שיהיה
סליהו מתקדשם כי אם ככה שילכו בדרך חוננה שלמה עמי
האלך מליצותן האסוים והחיות ופניו הדוד והו כוונתו באלך
שיעשה רצונם כה ושלמה עליהם אתה הלוים אע"פ לא העניח
עליהם קבוצת כזה ויהי מתקאה סא אהם על חפיו שהאלך
שלמה עמו יורה מה שלמה על זולתו בדרך השלם כי הוא
מחומם האלך יותר מאלו ויהי האדם הגדול ככה לא היה
זוכה הלוים בדרך לא היה מקבל שו שלו אורו וכאשר העני
עמי הלוים מחולק אע"פ היתה חזק כי אהיה בדרך הדק
האסופין מפי שריו שלמה אובף אהם אהם ושו הוא האלה
אזכרם אהם או האלך לברשם ממנו ואלו אהם אהם אהם
היהוין בעני הזאת לא ראיכך אהה שיהי שאל על זה ועל
אהם אהם אהם ושי הוא עתא אהם בעה בעתה לא כש שיעור
כזה האהם אהם אהם יפתי כן כה והוא שיענה כזה האלה
הא האהם אהם אהם יורה בעה בעה ואם אהם טועני ש הוא
משנה עליהם בדרך אהם אהם אהם היל ככה שיענה אהם
מה שכלה אהם אהם אהם אהם כמות בסלוח הצער ככה שמו
מצותו אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם
אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם
אבל אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם
אויך יעניו בהלוים ככה של חלצה הדכה ככה כשהלוים
אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם אהם
ואל קבוצת רבותיו ואם לא היה חלוצתו כל האהם אהם אהם

הקלה אין הנקב ומעצם ומפסן ומאסורה על אחרת כמא וכו' אטו
צדיק בעצמו וכו' וכו' כי הענין הנקב הוא התיקון כמאמר
הוא החזק הזה אסר רוב חזקים על הזמן או נסתר בזה אסורה
אמר חזק המצויים להיו בעתם או חזק הכללים להם להיו עם
אברהם פשוט כלבים ואורצה חזק השמש או חזק היה או שפתייה
ובתחבולת יספאם גם של השמש כאשר כתבתי הקנה היה
רוצה לליבו הנהיגם הלכה מספרת יזה והיו מהלך ואשך
זכרתי כי רצוני להלך לליבו הלכה מספרת כאשר אמרתי
עלמה ליתרתי אחל ומתעב הנהיג ושמא היא נחמה אובת
כאשר יזמן ומה נסחו זכתי אדמויות ומה חס בן זכתי והכלטן
ולאז לאמר והיה רוצה ליכונה החרב האסור והוא זכרתי ומה
במעיים והעכה וזאתה מענה הכלה וליאסור או הנדה לכן המורה
כדי לא אחלך בו עם חפז וכן האלי היאסורה אצלם השלך נדה
ושמא האזן ילדי נדה הנכב ואחר יסור הכל כמא שהוא והיה רוצה
ליכונה החרב השלוח מן השלוח ומה המכונסאים לו ביונה או
מא ומאן הוא אומה שאין הנהיגות והאוו והמרה ואל ברכתי אסור
בזה מה שכתבתי מהטעמים והיה רוצה ליכונה או יצא מעמו
בוס הלכה אסר הוא בוס או חפז או רשע אסר היה לו חפזים
רכס או מבוא או שבוט או מדינת או אנה ציון אחר שכתבתי
מקם סוכות זה ומה שכתבתי והיה רוצה ליכונה האסורה
האסורה כלמה ומה הוא האונע מהנאום והנסה העה המה
והנה לו אטל היסר רגלו והלך ושאר המאסים וליכונה
והנה כל מה שכתבתי שיהיה האזן אורחן והם כמאמר והוא
כענין ומה שכתבתי ונען וכמה נאמר ימה לך זכרתי
מאמר כמאן ומה נעסרה רכבות כמאמר הנלחם כלמה ומה
אמר נעסרה הסמרה והיה רוצה ליכונה בן כל שטעני דינך
מסדר ומה המלפטים וכו' ומה הכלים שכתבתי הוא סגור כל
הסמס סלח היו קומים אלא על המה שכתבתי והיה רוצה
דינן ומלפטים כל הורשוקי אפרלה במה צפחה או איכונה
והצורה והסוכה וכו' ומה הוא חייב במלה אלא ומה הוא
לש סתמוע לט חן ונמו וכו' ומה אמר המורה ואין הם דעם
הדוקות או אחריו כמלה גם הלכה או הכסחם הלכה ומה המה
או ומה נדה אה שיתר קרה כלון כל פקעין השמעה אלך סגור
אזכרתי נדה אמה שכתבתי כמאמר או כעלה שאין בו סתמוע
מאסורה או אענה או מעעעם או מאיסור והיה אל מענין
לו לקח הסלה הארית והאענה אל אה ומה המה
כל סתמי ומה הקב והמה שכתבתי ומה המה
והסכחתי והמה המה שכתבתי ומה המה ומה המה

אנשי מאמר ה' המצויים עליה ימפני שאלי במקורה בקה שנתן אצלה
ה' וכתה נפלט כהורק בעד שלא הנדמו ומהלוקה חוקת ואלה כהורק
כמדבר איננו יודע מה יפגע והוא אגדן בשל קיסר ^{התקופה} חוקת ולתורה ואלוה
כה' ואלי יאק מה שאיה ומה אקלה ואלוה ואלי יפגד מה שאיה מה
אדפיו המנקלים ה' הרבנים כי אלה בנפלא מצדדים להקצר בהסג' ואלה
שוננים על שנותם בלד עזרה ובצורה ^{לח' קצרה הסוגי}
כמה שאמה סזן הוא כי הלמה הזקנה על שרה א' ומלפני והנחיים
כפי סברתם ירכו המדות כפי סברה כל א' מהם ומוד ס' הא' לא יעמוד
על תורה א' כי כליוס המתגל או דעה ופגע או לשיבה בעעעק וצריך
ליעזר בהעעק דעה ואי נמצאים אספסאים נדע ס' הם אקקל סמאלת
או מרלס לעמלי ומן הדן לעכפוד עליהם הקספאה יונאמר והס' איך
הסכמתם במצור פאנה והדעה מקרעה בה אל פעס רכיס ואיס אמר
כן הורה דעה עמן ובעמין או שאול או אולם חייבו עצמם טענתם
מהו שאלי יצמן ומה האוי האמין ה' רבנות כי הק' רפס ואלה יתיקיס י
ודעה התכאים סמוכה על הלכה אמפואיס ואלה סברא זריזא כלכדי
והתכאים אספסאים ואלה חוקים והתכאים זכריהם מן המעס אל קיחר
ה' ואילו אמ' הו רפס אמפוטס נרודא מן הדן היה לעכס ואלה אינף סן
ומיין שלמישע השוננים בשאלת החזל הזה ואע' למה אונס הו רפס
אחר הרבנים בעבור מדבר באזה והס' מנלס והס' כראיה יסח מלחי איך
צדקס צוס ספוד בע' במה הא' יבול והס' אינסי יודעס אמ' החזל הוא
אלו או תשרי כלעכחו או אמ' הוא תשרי מן מתקן כלאינסי מתקן ואלה הו
אומרים אמר הטובעס ומה ספוד אהכילה (הוא אמ' טוכת במעלה וטעוהו
והס' סתד הטבעה וזקן עזרה שפנדן בעלום בעט ורפס) אנתנו לא נדע אמ' החזל
תשרי או מתקן אעלה ואיך נרלה מהי שאמ' הו רפס בל כוונהס ואלוה מהס'
המצואו נרלעו או בשורה החזל ^{ע' מ' א' התכרה נרלה בהלכה}
ורלה אסינ' או מן המעס אלה יכחר ה' כי מצון תצו ממה וזכר ה' איחלויס
כמעמד לוקטים ושולפים ובהעס וסנהדרין ואנתנו מצויס שלמישע מלוכס
הצאנה כל צדק וזור כמש' או אל הלכס אלה היה וגו' וסדר ו' אומרו ודפית
ע' כי קמה אלה יורק' ואלה סומו מן הדבר והא' אלה ילדה בזדון ואלה
למע' אל הכהן מה הא' הוא הלוקה האמה הכהן והלוקט' וזלה שלמישע
באמר וכתרה הרי אנרכך וסדר ו' וכל העם ילמי וייאן בעד שסדל' אשר
אקעבזה והסנהדרין ואלה הסנהדרין אשר בהס' ילמי הסדר וזכר כהס' ענין
האלי כל ספן כן כטאה כן כאמין והוצר כאלה היה במה של ואייתכן
לכור על כמותם הסברה אדעס ומה נתייקכו במצור מנה כפוחס
ומצור חנוכה וייטבו ומה אנכ' על מקרא מעלה והלוקט' כהס' חנוכה והצורה
ההל' הקרא' והלעילה ידיס ולקראצור ירוכ' ואלה קאלו היו חוקים וצאים
אחר הגלות או היו נקראים מצור ואלה היינו חייבים לכת' עליהם אך היו אומרים
בהס' שהס' תנה אל אמרתי ומה מצותס סלובות אל אלה הלכה למשה מסיני
וכן ראוי ט' אל הוצרסנו וטוח באונות מ' שנה לאכלקס וזירה והס'
כאלה היו מן חוב ומלה נמצא זמס והלכ' כהס' וינה ג' מהס' והוא סבר
צוה אותם ככלי המצור היעק כדעה שלא שאול על כהס' ומתקנהס עס
השע' ויתען פיוליהס ומתקנהס וכבר אמ' חוקים והוצרע' אל חק
האלהיס ואי' למותן והוא כבר אמר להס' באחרונה כי היא קמארס ואלו
שרוצה להס' הפסוק הזה יראה ענין הנקאים מהי שפוצה האמין כוונתה

תמא

שהוא אומר בזכור שאינו בטוח במור הכהאם הוא ואומר שאמר כי תהיה
 והורה והתורה שנתקנה כהיא אמרה אפס לילה חלי אומר חלי ספר
 ולא יתכן שהיה אמר על שתרצה ונאסרה ולא הסכרו וההתחבא ולכן
 הדין האלו כדרך יצא לא הולך אחר סכרוף והנלח בתולדות האצות כעיקר
 כספיקה יכאן קנינות ולא הסכים דגוף עם חכרן בדבר אהם כי אכל
 א' אפס אדם סכרו אהם צריך ליתן לשלשים מן האמנה והטוב וההנלח
 הדוגמה על הסדר האמנה והליב התולדות חל האבות ואלו שוצר אלו האמן
 ואסיהיה חתן אצל סכרוף ואחלפת כאלה רחוקי האמנה והסכרוף והענין
 הרעף וההנלח השלש אחריות זה ואלה תחת הסכרוף לילכו להתחל
 העל ואין תליות וההנלח השלש אחריות זה ואלה תחת האמנה האמן
 כדוריה ולפי חן א' אמר ושלש פעמים אמר השלש וכל מה של
 באופן הרבונה של הרחוקי האמנה כסלמה שיהיה החכמים או
 או היה אסכרוף ואם כזה שרצה וקנינה אף בתולדות החכמה היחלף
 אצלם וכל מה שאסר כן ומי שלמה והלן חכמה וכן דבריהם כעצמו וסכרוף
 יהיו נכד'ים כענין כאלה הם דבר העבדים והנלחם נכד'ים כענין האמן
 והם כשדנען כענין הדין ויוון היתה ואסור בקומת הדין אמר א'
 מה שאינו נאף הנכד'ים ההם כאלה הם אנשים אכלה כלה כוס כוס והוצאת
 האמן כהתחלות הדין והיתה הליכה בלכת בהתחלות הענין והיתה
 הנלח בהתחלות הנלח אחרים בהם והיתה השכונות והנכד'ים כענין
 התחלות אלה הם עכר'ים אצל הדין אכלה ההלכות התורה ולפי
 הענינים צריך אליהם כי אם היתה הענין הדין יעברו כענין חכמה
 איתן סכרוף ואם תקנו הנכד'ים ל' דעם אשר הם פיין הורה יחסימו
 על ההלכות יהיה סכה אכרונה וקב' הכל
 להכיר כן אע' מודה ארבע למנחן אלה ש' הפעם בקומת על הנכד'ים
 וכנסתה יהיה עצה טובה כמות בזכור שהיא מעלות מהתחלות הנכד'ים
 לחכמה אמר האלהים כי הנאוי ואם הענין הלכות אמר ליתן ואיננו אכלה
 אפס לילה יודע להלכות סלוח והנשה ואיננו אכלה יכעק להאמנה יהיה
 הא הנד'ים אצל הכור וידע כי כענין הדכה אנשים אשר דלים ויהיה השלכות
 אכל נלח ל' לשאל אורף כדומה והוא נלח במצות השלח איך יהיה אסור
 הכור בהתחלה הוא הנלח והתחלה
 האן חסיקים וחכמים על מה שיהיה נלח אנשי התורה אף הם אמר'ים ואומר'ם
 עת'ים תורה ומן הסינות לסינו אסור להוציא והכנסה מרשית חוד
 אר'הן ובהיפך מה שאסרה זה התורה ואחר נלחו כסין הוא נלח והוחה
 כדי שלא תחלף אע"פ השלכות כמות וליה חוח אכלה אדם בהלכות
 ואיננו אכלה חוח הוא אלא כהלוח והלוח הוא אלו הענין הענין כדי ליהיה
 הכנה כן האמנה ונאוי וכן האסור וכן הסיני
 הסכרוף זה אכל לא חנה אצלי אאכר הענין עק' ליהיה מתחלה ללוח ולחיות
 נ' אצור החכר אכל לא חנה אצור האצור בהן הענין היות הכנסים
 והאמן והעבדים כענין הנלח והוצאה והתורה האכל ואסורה אחר ליהיה
 מותר באמן והאמן הנלח והתורה אחר ליהיה אסורה באמן כהנלח
 וח'מן והאמן וכל מה שלם במדת כהנלח אמה להלוח חלן כענין
 מן האנשים או כדבר מן הדברים וצדעה הכנה וצדעה הכנה האמנה
 הכנה אמר אחר וכל האמנה שנית כענין ללוח אחר הנד'ים
 אלה אלא כהנלח אחר האמנה והאמנה כלן האמנה וכן הכנה אחר
 הנד'ים עיהם אלא באמנה ובתורה והאמנה כהנלח והתורה והאמנה

כאשר שבו אפס הפה ואזב ולט האצה ונתן ארז ונתנו הכה נלע צפוס
חיות והאלכה ההיא (ולשמה הצפה האאלה) לא יאמר קיים וספרה עוקר
בוקר הכפוזים ומהר אנדל מהמאור בשעה ולשעה שאם לם האעלים
האלים בו זכרה כט. שלא כנלוא אהרן ארזין וכאמר יכרסך ה' יהיה חן
עם כל מעלה מהאלים האלה בעת האלה כי מעש האלה כהחיות בעליות
לם משערת אלה הכורא ואן לישלם כסולת כלרזם כאלה תראה החיות
החיות האלעיות אשר ערות ומהאצות (אין ואין ונתן) או אלן קאזעם) ונערכות
בהאצות העקלים הז' וכמעט זכר ילן ונתנו ונתנו כהם הצורה
אשר היא האלה הם מחיים וצמחים ויהיה כל אג הצורה ליהא האלה
וכמעט זכר יסס הא האהר הכצה ליפסידה אנה מעט אחוס נדון
אמר נדון או השעה ולא נתנו צורה האהר וישלמה חמוס הקדנות
אורה שלם לבנות וקחלו כל הצורה על קשיות וישלמה אשה יוסל של קשיות
על שחול כהם בעת האלה כי אס האלה אכרז וכאזנה טעו כלל הכפוז
(הם אשר מעלה אמה כי ידעו האלה והכפוזת והזמה אה) צדו כסו כנאר האמה
והחכמים שלם קשלות האל הטכיות כאלהים עז ליקור העתן אה
מה לירצו ומהפך הם העצמים כאלה מעלה אל החוס קשיות כחיים
אלה יסך האון זכר ובלה וזכר ולאר האכרס ומוקים למצוא כאל הזאת
וחמוס אורס כסולת למצא אורס כמנה אה משלוחם כאלה למצא האזס
נהיה מהנהר השכר צדו כחם והלחנות כאלה למען אהזס עכע
שהא מה ליה הם מהנכנות מהחיות האמה האהר חלטי בהחיות
אמנם הוא מהנהר והחלטי ולתפא' אמנם הן חמוס אחוכאים ומחלטי
הכאור הם כהנלם וכן לישלם הם גכ נכנות כהם ידועים אכיות
ככפס כפיהם להכא אה סכרות סמאעלים ונערת עז שלם סכרס
אכפס וולמה אה לשכח אסר ואה כעל השלות כאלה שמעילי ככא
ונכא לזכר ככה זכה ונלם הלא שלם חלטי כהזכר ההא הוא
סכה כלא הוא ואן המעלה כמו עכע כי האעלים החונים שלם
זמנים לכפיים אינן יוצר תמאעם וקחלם מהן עז להרא האלכות
והחוקים מהנכס ומניעם ונתן הן כולה כאלה אסלם חיה שמאעלים
אלן ולא ידעו ולא ידעו המלכה אמר והראה עכר ענן אל הכפוז
לכאור האלה ואה יוצר מה שלם כקדושה מהפחיתות וקשיות
א האלה מהנכנות חיה טלא ואמר אן החיות האלה אלא לנתן עז
להרא דמיון טלן אן האלה יראך הזכר והחלטי כי אה זכר הצורה
היא ולחזרה כון כן ילם קחלם וכן הם האלים האחוסים אערים
אמר האלים הלם הכפס על הזמן והלכך כזמן והפלטת וכחיות
אין והזמן ונתן ונתן זמן ולכיה זמן והנה אשוואו אה הכפוז
האלים חיים ונתן אמרם האלה והיה חולס כי הם מחתים מהאלהים
אמר עכע עז שכאף ילם כחיו והראה קאס או המצא כעצת חח אחרת אה
חיה נתן כן אה חיותה אמרם אה נכנות חיה כי הסתערה מהלכנות
והזכר הנזול אשר בו זכר ואן הנעה ואל ינלם כענך אס האה אחרת אה
זכר כן כי אין אורף כי אס כולו העף בליל אכל הכפס להיער האמעלה
היא אין אה ירזד חממה ולא חתן אן המזנה הוא ושמאמר מזה כי אין
קדושה על האלים אה כמצות האלים ווא ירזד מצות האלים אן מזכר
טכא אה כהנלם ולא כספרו ואן כענן וכן הזכר הם קדושה אה כקדושה
האמה אשר לם חלם המצוה הם אה הן יחודים אכל הן כפס חכמים
נדלים לפעול הנכאים ואפון לא הן טאס הסתען והלויס והנע' אשר הן עולם
המה ואכפסן אמרם (ע) קחלם הכוזר אה האיה אנה כהלם אה
לכר לסתן החורה ואל ידעו מצוה הסוכה עז למצוא כמכה במפה
וכן מצוה אה יכא ימון ומאכר ומאכר כהם ומצוא כמך במפה ונה האיה על
אכרן

אכזרן התורה (ה) דקאר קחכה א"כ אהנו היום חכמים וזכרים יותר
מהם לאנתן וזכרים המה סוף כפי מחשבתנו (ה) דקאר הכונה קאנע
(ה) דקאר החכה א"כ היינו מצויים לתרוב נכונה הדין יזכרים אין נחלים
ולא יבדו זמן והכלטן ונתוחן ולכלה בתחום יתה ואיך נזרית ואיך
נעמן הזמ ונתחמ ונסכו והליר החון אומר לוי ומה שהכנסת ליינים כו
מהנזלה ומהרה ואליה וכו' והכונות ואיך אוליס הכהט הנגלים
וזאת עם מעמדות וולתה מה שיתר ספורו (ה) דקאר הכונה
או נזע זה א"כ אכזר אכזר (ה) דקאר החכה הוא דאיה אכל בתרוב
איך כנו המזכה על שעזרם האלהים עלבן הכה ואתה נען החוקר
התחלף להיות מקובל מכלי סדר כפי שיטתו (ה) דקאר הכונה הוא
יתכן להיות עולה אלה החקיקות והיא אינה מצוה ללוי זה שישמך וא
חוקר ברשות הכהן ומצותו כל שכר יזעו מצוה יתה ומה שהוא נדון
מלכות וכן צויתר חכמה אולתה ואלתה מצותו (ה) דקאר החכה
ומה שיתע זה הדין עם כהנה הועלם ממנו עשור הסוכה ומצוה א
יכאז ימנו ומצוה (ה) דקאר הכונה א"כ מה נאמר בהם ומצוה כהנה
סוף דקאר החכה העצם הכהן הוא שכרם האננה לא הדעם נסתחב אכל
כהנה המפורסמת הנלומה לא העצם איהוה לחכמה שכל מאלהים ומצוה
זכר אכל זכר יוס עשירה בידן ווס עשירה הלמ ווס הולד קטור פוסטוס
זכר החון וכן מספרו שמשן זכורה ונדון ולמאל ונדו ולמה לא זכה חכמות
ולא אמה שהיה הם אהמעשים כהנה זכר אכל זכר מצוה שמה שיעזרו
הנזלות וקטן הנזל לא זכה מכל חכמות הנלומה חוקראז הקואנה שסע נלים
אנוה כזכור ליהי הזכה כמעט החון אכל חכמה זכר לכא ואלת
אן זכר כילא הורה סוטה הכורה זכר כל הזכה המפורסם כהן אשר נשאהו
כ הזם אן הזכרים המפורסם אשר היו מנללים אותם היקדים כלם אכזר
ממנו אלא המעט מהם והמצוה הזכור מהנכואה שערט כע אהזם אהזם
אנרמ לעעכס וצחוק זכריהם וכן לא כהב מצוה עזרה ונתחיה אלא
המפורסם כהן ויהי יוס עשור הסוכה יוס מכורסם כמה שחרזוהזם
ועל יהיה כקטור עלי צה ועל הזם ועל החוקר ועל עק עכות ומה שאמר
וימצאו כהב לו למען עם הארץ והחון והנזלות יסכות אכל החוקרים
לא אכזר מהם מצוה על כל נזולה וסוף הכורה הנזל זען הזם הוא
כאשר כלה כון כיום שמשן העשירות והמאכזרות שיהי יוס מעש הנזל
אנר העם אה חכמות כהנה והוא זכר נלה דזמאז ואינע סכור שאמר
מן האומות זכרם הנל כעעבה הזאה אללהיה זולת הסגולה הזאה ויל
פוסוס קמעאז הנה מאר ומצוה כהן לו כ כהנה העע קערהו מל צעם
הארץ אלא יכאז ימנו ומצוה חרז קעם והורה חרזה נזולה כיום כהנה
סוף דקאר הכונה חכה א"כ שמשן יעעם מאיכות הנלה האורה לאמהה
סוף דקאר החכה כ הפואה המערה ע"מ חרזי כה של ארזים שנה
מהנעם ודעעוהים ככה הלפנה (להם חע כהיה שאופטן שוואזראן לקיה
כהנה דאשן להנכואה הנענה נסתחב בהסתחב הלפנה וואהן מעשים א
א"כ כהנה חכמות וכעכור כהנה כהן אכזרם ולמה ואלתך שאנתו לעוים
ואלה והנזלות הם אשר הם כעצמם מען ולפנה וכהמצאם ינכו הנללים
מדנה הנכואה ונמך לעם כשכרם אל הכה חעו כהנה ונללים ואתה
כאזכעם שנה היה החון חכמים הקנרוה אנשי ככסה הנזולה ואל יוספה
מתכ ויהי לעלו עם זככרן סמון נללים אל הנכאים כאלה אמרו ונללים
מסמה אנשי ככסה הנזולה ואתה הם דור שמשן הזכר כהן נזול ומי שיעעם
מלמדים וכהרים ואתה אנשינכם א"כ שכל מפורסם ומלמדין זכרן
ל

היה לירא צדוק מהם דמיונות בנבואה בנבואה אלו בנבואה וצדוק
 ואהם צדוק לשלמה אמר אמת אחת כאשר ראו צדוק הנבואים
 וכן על שלא קטנה אהם כפי שט והוא אמתה אמר אמתה
 התון והלכות ואולי היה רחוק אצלך אה אמתה ר' שמאל שמעתי
 שמעתי בונה ואלהיה לכה נהבאה באמצע אלה ואליהו אה שלם
 זה באפלה ופאה יבוא בנבואה הנאמנה אהדן ונבואה ונבואה באה
 אמתה אוי לו שחכמה את לכה באשר נאמר בוינהם ה' ויתצק אל וכו'
 ואהם אה שלם אמר אובאים על סודות החכמה נאמר נבואות
 אפי שאלן והאן תהיה בהם והם מונחים לתקן ולתפל יחידים
 כשיצא אליהם מי שהוא ראוי להם א' כדור או כדורות ואהם אה
 שמואים כלן ויהבאף ענינם וסימנים יון מאו אמתה לבל הצדוקם
 נבואון עזם לעולם נקדקין ומהרה וצדיקים וישאלו וכסא הכבוד
 ויהללים ומליח כן דברי דומה לאה שאחזקה באים תקלה האלסה
 סוף התורה ופאה היה הנה החכמה נבואה התוואס התורה
 שיהא על החכמה נשואה הם הצדיקים ובעהם כסא הכבוד
 והצדיקים באמה ואי הן כסא אהספיקה והם בלו הדג האמתה
 ואין ראוי להם כסא הספיקה אהאמנות והאי יחשלים ואיתכרס כי
 אם התלב לכהוואים והוא האלה ואתיהם אל כן עזן היה כדון
 לושאן אלה כהואים ככה עזם כהואה העולם ומהנהואים עוד שלך
 אהשאת עלה דכהים ככראו כן השאלוק ס האמן ופי הכאהוק
 האמן ופי אפיין כן התורה והעכל (לא אלהים התורה עכאמלן
 זמאמל חסן שאי לא מהא אמת חסן כי העכל וואה כמנהן והתורה
 אמתה כלתין האמת וההפניה כעבה ס האנהעים לשלמה
 הם כעכ אפיין להן כחפן תדמון אמתה כהם ואוססם עליהם
 אשלי ימי נבואיה ואעמוזה אל אף כונה לכמה דכהים שאינת
 יסול לתעצוק כהם עעמים אספינים ואל אהבאם כשדען נהם
 לדיקני ^ס אמתה התלמידים כמהא אהשרדלם אפיין שלהאצוואם
 שיתת חכמים צריכה אמר ומה שהיו נבואים כמה ללאע ^א יבואהם
 עס השלדוואם שיתכו כל אה ללאע אהם והיו נבואים
 שיאמרו אותם כאלוהם כעצאם ואפלה שלא היו אפיין עעכו
 ויאמרו כן וכך שמענו ונקטנו ואפלה ליה רכבהם כהאמר
 הדוא עקטם נעלאו אהתמידין והעיע הדבר אלינו והקטנו כן
 אפיין שא יצקנו עעכו אף כלל כמה שאינת באוהה וכאסור
 עכ אמתה אלן ואל יתקו החכמה עס הפעם אהשכרהם
 לדיקני קטנה קטנה ככה העיבור אפיין ותנה אמתה כקלה ורצונ
 עקיה ליהא או מע אהכמות אהם שלסוף י כאור כלאה
 האהם יתקן והתוכו בלען מע כדורה אהים
 עלם אמתה שופ כדורה אמת כדור ואהים כלאה

הכנסת הכפול

א לקחה ה' חכר אלהים הוא אמש כדבר מקדושים וזוהי ויש
 שיהיה ככל כלהו חוצה בן אמש כולם סוף ויש ליהיה כחן כל הווא
 חוצה כן מהכחור הנגלה או טבעין הטבעיים או דין מלכ אדם
 ונבנה השם הזה לשון נכון כלומר מה שיהיה טהור כן האואות
 מקום שבו עושן צמיח והיו מאמינים של א' מהם יחולו כן כחור
 קלויים ומה שחמה זה וכל א' מהם אצלם אלה והיו נחמדים כולם
 אהם והיו נלבעים בהם וכאלו הם מאשים בהם והם מתחכמים
 בדברי הכחור המהינים את העץ והכחור המהיני את הולם
 כי הכחור כמיוסבות התנועות כי כל המעשה הוא באה מהם
 נולד כההמעשה האחרת כי נגלה השמש ונגלה הירח אינם יוצים
 בקח א' אבל בכחור מתחלפין ולא פנו אל הכח הראשון אשר מאמץ כן
 כל הכחור האלה הם כלומר שלא הוצו כן ועשו נבם כי נכוח הכחור
 האלה הוא האכונה אלה ולתכלית אינה כי אם נכוח הכחור
 המהינים את העץ או לקחו כאלהם אך היה דחוק בליטתם
 נכוח וקלבו כי הוא נעלה ומאמץ לידיעתו כי לישעיהו כן
 חלה את עזכריהם י' א' הן עובדים דבר א' אך רכס שנתן אלהים
 כל שכלל ס' הסבות מאין חוץ והדיעות והמעלה היתה אינה כן
 כלם הקסב י' א' וא' י' א' י' א' הוא שם נובע מאין אלו
 באדור א' במעט אחד אשר לא היה נודע כי היה נקרא אלהים
 ונקרא ה' בהתייחדם כאלו לא השואל איזה אלה ואין לעבוד השם
 או ליהר או השמים או האמות או א' קסבם או האש או החק או
 הקלפים החתניים או נולדו כי כל א' מהם מעלה ומאשה
 וכל א' מהם סבה כהיה ובהפסד ובהיה הגלובה ה' כן
 שאתה אומר קלוב כלם פלוג נבם כראובן ושמן אחיה אש
 יוכן מאלה ראובן ושמן אחיה אמה עזאיהם
 כי לקחה הכונה אין אביז כלם א' אין עליו מאן אך הראיה עליו
 מעליו ה' לקחה הכנה אבל חמס אין כראובן הנכאיה ובראיה החתנה
 ה' האות מתייעם ומן הראיה יבוא אדם לא פנחסות ודיוק אופסנות
 וס' מי הכא האשטם נחבא מעים אלהות ומה א' והם עכס אמה בלה
 סבות נדמות אלה הראיות וכן ~~העצמות~~ ^{העצמות} מי הביא אמה כנזאוס
 הנגלה ושהוא סבה עצמו וסבה נולדו אלה הראיות וכן עובדי השמש עובדי
 האש הראיות הביאו אהם אלה אך דרכי הראיות נתן מהם אדונקנים
 עז חלית ומקט מעצרת והמזנה לבהם ה' כוסת אדונקנים הראיות
 הביא אמה כאלהם של יודים ואליהם ולאיזת הלכות וקרבנות
 ולא עבדוהו לא מתייעם ושהוא נשמן כנזאוס ואין אצל א' מהם שם
 נבם שמתן אלו אך אצלו ששן דבר עצמו והנחמה והמון על
 ה' אש

העצבה והעסקה העברה והאנוח אומה כלם נוצע כקוואלה עזקה
 עמו ואמה אצלן שהא בורה אקדילוס אחר שאן היה והחוקים אדם או
 היה יודע ה' ולי דברו עמו ונמא ועלן ולברא או מה מצאקמן והיכרה
 או שאן בורה קעלס ומאנו ברבה וברמא וקרא אומה ה' ולוזה היה
 נשאר על שם אלהים שאין מיכרה מה הוא אים הוא אחר או יורה אחר
 אים הוא יודע החוקים אים אה אחר ענין והכל ידעו אחר שכלוהי אים
 ברואיה הנבואים ואחר נח ואחר אברהם יצחק ויעקב עזאל וה' ואין
 שהיה אחריהם מהנבואים וקראו הם ה' כראיה בן וקראו העם האנשים
 אים כראיהם אומה ה' כלום שהיה דברו והעצבה דבר ככע אדם
 והיו דברם הענוה אדם אדם כע עז ה' היו רואים אומה כע עז אה
 נקרא כע ולכניה וקסור ואש וזמן אדם והמנוה יאראה הנשמה ואלה
 זה אמה שהיה רואים להדבור יאם אצלו וקראים אומה ככוד
 ה' ויש לקראו ה' ויש לקראו הארון ה' כע עזו אומה קמה ה'
 ולכה ה' כעטה ויהא אלהים כעטה ה' כעו לכה והסבה רוצים אמן
 ה' ויש לקראו החס ליש כן כע ישרא וכע כע עתה ה' וכע נאמה האן
 משאך ה' אשא ואויב ה' חצים שם ה' או כרה ה' אומר ה' כי אוקס
 כקף כעו וכן אומה מאומה הנסס כי אינו אוכל אורו כי אים על הסגולה
 ועל בעי דת האמה והסמנים אמן והוא אצל אהם וכן עמו
 איה ישרא וקראים הם עס ה' ועס איה אברהם יואמו לקרב אומה
 האם אחריו ולכלו אומה משמע וכלה איה נכלו אומה והדבר כהם
 ורצוה ככודעם ונעו כראיהם אך אוקסו רואים אומה כע עס
 אל הטבע והמנה טופים ויעים ספיהם לא כלן ליהיכה לראו
 כדבר איה לכלו וכן יחד אומה ככודעם ינחמו ואין לראו אל
 נסה והיה השם הזה מחוק כעו שאין אחר יודע אומה איה ידעו
 וקראו והא שם נוצע או יסכל הא הילעה קאשר היא נוספת על
 אלהים ויאם האלהים והלש הזה מכל המעלות הטובות אלהי חזקו
 בהם וסודו כסוד אך מעלות האומה האוקסו ה' היא הקדמה
 (א) כן הם המדברים אפס שהם אומה אלהי אלהי הם על ההאך
 כל האומה שאין מדברים כאור מהאוקסו כעו לא האצא איה ה'
 הפחא אף והא והנאמן ואו והלכה יוד והא כחוק ולאה האומה
 כדוקות ויה כאוהו אכל איה אפס ליה אן השם הזה ואפס
 ליה טעם איה ורבה אפס אחר אחר כע עס אפס אפס
 נאמנה וכאשר שאן ואמר ואמר אה שמו עמו אחר מההם
 וכל מה לא יקו והלשו דומה אה שאה האלך אה זה לשאלו
 והא לא אך אמור הם איה ופחלו אלהי אה והעם הנמצא אלה
 אמצא אהם כע ליכנסו אל יכנסו ואיה גדולה מהאקו אהם
 ונכלו כן ואמר איה שלח איהם וכבר נעם ויש אומה אה כע
 כאמרו כי איה עמך ועלך האור כי אפס שלח ומהו הוא שאמצא
 אך כל מעט וסוף אף שזמה אה כאמר איה אכזהם שאתי
 אלה אברהם אלה יצחק ואיה יעקב המפורסמים כראיה קען האלה
 יעס האר ואלה האלהים כעו ככודעם של הכתוב הפועלים כע עס
 אן ויברך יסודם ויברכם ואזכר האזעם כעוהו אכל אל נמה איה

כבר ראית חלו ונחת להא באך ובאשר את וראית מאנו מהלית חאה נקרה כי
הוא אינו מאלך אך גוף יעדהו מי ליתבה ויכלו על כה פנים מאופז ההכליות
מהאנה כעננה קטקטס כחך ולמס חח ויתכנס אחרת והנכנס והכנס
אחרת ויהי נקטס אכן ויהי יפיע סאס בתפן נפל האך הוא זה הנכנס
עין האהי אשר לא יפיעו החוחות זמון אחר השמ נראה הוא ענין קטוע
בלוה הצנה ובמאהב אהיה חאה נחב ולכל נורה כי הוא כזה גדול אכזר
האך כמאה וללס וללס פלאים ולאינה חאה ווא נחב אך היא מתנוצצת
לג תנועת מתכבות מאריות ומערכת קתנאים יואך פיתלס וואתלס
וחולס כח אלה הדברים אך כח אוקר והלע אוקרס גלויס כהס נח
הסן מהפ ראיה על זמנס וסכנס ווא יעאז על חאה ועל הענן האלי
הלס השמ אשר הוא סל כפועל סאכס ילע הדעיס והמהיות כזמנס
מאין צוק ה חקנס ליהו כמאצע אכל לסלס אשר הוא קחה כסכ בהויל
ואילס לעאז על אמת הדברים הוא כזה לסלס הלס הכוח אכזר
איוחזיק שמס בחולס ראויס אמתי החולס דכנס האזי כסל האן
כי אין מחונג כן חוה ליע וכן האול ענך להענה הלוח והאזי האזי
החמס הוא קלס ואליך להאזי האה מקוננת אצל הלס לא הנין זה
כעון אכל הוען חממ שלקען מהס חאה על חלענן כאלה יכלו האול
הפנה המלס אשר יכלו להאן כמאה חיעמס אלאא (הוא אכזר שיענו חמ
נכזר חכמה ולפני האה חאה אכל דכה לסל שיענו חחונת (ק סחחונת
סחחונת אען) חאה מאתז לסל אע חאה כמעס סוב לסל כרופיק נואעל
(יהן) סאא על שזוח אחר והא כחכא כל נאאן והכר יזל כי הנא הוא
לחאה מאתז לסל וכתלס ראויס נדמה לן כי הוא כורכאא גואען יקעכור
זוה פה ראויס נדמה לו להס לסל והועל הפנה כדזומ וכן אלת אלך
זכור כזה איצמו אכזר חוז האומ וכן החולס והכח הדאונ אצל הלס
וכאלס הכוח כחממ הניך הזה כן החולס הנאה והחולס הנשמי
כן לסל כחמה זרך כן החולס הנסוד והלען לטיקטו נשמי ולס לוא לכה
אכזרין עין סחחונת חאה דברים כעננה אן חחלפו ויהי מהס הלס נחיה
על ענן הדברים ההס וכלמס ווא לסכאה לו הנין האה הוא הפנה
כמאה ויהי סל כע אכזר כוויס ווקס חילייהס ואכזה ליקין העננה ההס
הנה המזנה כעוד לישמ הכה הלס והחאה צורה גדולה נאואת אוחת
על אמת לנין קהס סכך והחיה הנזנה על אמתס הסכמת סל האן הוא
חיה על הצוחת ההס ול כלזה כחיס סחחונת דברים יחיד כהס נעמס
אצמס כחך אמת עוליס כמחולקונו כי אמתו איוזיס כמחולקת לזכר
ואחיות הוענה וואס נראה מי חחון יעיו נחיה להא יוצא אהלען הענע
ואה מאין סכך חוויס קענן הוא האלי כן הנסחבת וחויס צורת חחיות
אכזרס וזה להועל אפכרס חום כחכמה אשה ראוס חון למח
והיכנות ההס אמת כהקעכרס חו אה ליכלהו חחלס והדאון וחחלס
ואינס אמת כהקעכרס ח העננה אשר יכנהו הלס כאה הכאונן
הדאון קל כן יואאף להא האך האן האכל האלי אשך הנזר על האלו
ודדמה ליה איננו כעכ ווא שחאה לויכט פלס כ אס האלס חמה חחונת
חאה כחך סונת כען סוב על חאה סונת איננו כעכ גכ וכלחאה הנכא
כען הנסחבת הצורה החחמה לכחונת אשר חאה אורה כדמות אך או לוכט
ילכ על כסא דין כענן כווי וחחונה א הנס אסן ואקערה אסן ידע שחאה
חאה אשך נעכל נשמה וכאלה יחיה דמות קולס כויס או נשאל כוי ספחתי או
חורה אכזר עכזה יזל ליה צורה דאיה לעכז שמע ווא ינשה כענך זמור
אכזר אכזר כי כחחונה הלס נדמה לו חאה כחך כי הוא חחלס לכחחונת והנין

אורו כמו העין ואם חסד אמה ש הוא יעל אצלו ויל אחריו זכר יורה זכר
 עד שיעת אצורה לא ילנה הנכח ואם יהיה און הנתן קדושה
 באשר זכר אחרון לחיים נכחות החיות כי אין לקנות חיל או יראה
 און בארה המועת להא נלאת בין הערכות כמעט ואי שיענוקחות
 וחילי החיות לא יראה כי הם על ואי לקנות חנה יראה בשל אכל עבס
 השל בעת זכותה או מכל עת הבט און ואם יזכה עצמו לזה יתעורר וזה
 הוא כבוד ה' ומכובד ה' ולכבוד ה' בלאות התוקיטל אך כעצמי התלואו נכ
 אמל פטים העבדים ואחרו מאל כל האדם כבודו ואבות כל אלהי אבל עמא
 או יראה הכבוד והמלכות און על כתיבו וסגולת ונפאון אלך בהם יתברר
 אפינרוס כי יש אלהים אמלה ומלכות עינא וידוע בחרן מיני ה' זכות
 ואמר באחר חנה ונקמה כבודו ויאוך ה' לעלם ואמר און אלך אחר
 וכבוד ה' קור ענה ואין הרחק כל מה שנאמר בהאונה ה' יכעל יראה
 אלהי ישראל ומעשה מרובה אף על שיעור עמה אפלה הוא הכבוד הנראה
 במאורחות מאל עמא ומאונה אדסל לעבור חנה ליל בו מהכנס אוראן
 בגלות נכעל וכבוד ה' ה' יראה ל' אלהי

באשר חסד ה' כבודו וקלן כאלהוים נכנסו בקיעות ואחרות וילת וחכמת
 ויכל אמת וצורך הכל און ולשון או צורך אל הכל יכנס האורא אמת והאבה
 או לא נענה ונלמה הנה ה' לקמה החכר ואם ענה הפאוסוס ואלה
 נראה אמל האדם כי היא יראה בהאונה האפקידות האורגלות מה
 שאינה יראה באשר יסופר אלה עליהם כולך היא חנה ה' הצורה היפה
 בהאונה אלהינה אהבה כלים פרו עיקר ואל האמן והחכמה שאיך כי
 אצלם מתקנת על סדר עז שנית אל כל הנעשים הצריכס באהות
 כלל כלל מלך שיקוף אל אורל בראון דמין ואמות או אמת באו
 נראה או אהבאון הא' תראה שאיך יסל אלו כל יענין חלקם בחלכב
 אבדה כל נראה או אמל אסדר עז אמה דל בחלכב קבדה בל זכור
 כל אס תהיה האה מאינט מתחלפים ולי ההתל שהוא כול הסדר הוא
 השל בדימויות והמועת או היה טל נכ מסדרת (א ליסדר אטא
 חנק ע' חנה לתת כלו נראה אלה ויכלת) אכא גדולה האלהים וילת
 וחכמת וקוים ומחזות ואמת ושאית צריך לל ולכל צריכס לו ואחרות
 ונדלם בה שהוא מאה פראנס כרע א' אגולה קצורה היא הנבואה
 און קבדה והזכה והתבונה והכנס האוריס בהאונה והזכרה יוצא
 השלפה ומל נהרום והכרעס והחכמים האשמים בהאונה והזכרה יוצא
 אכנהם באהרות וכבוד אמה שהיה נראה כל והאכס אפס
 נכנסים ויצאה כל צרכים מאה יספין אהם ויא יחסר אורא יכנהלם
 חלכל הנכה ויפלו יאין אלפס ענה אלהם או יכל ילב ונחם אהם
 אפס אבן ויאנץ יכנס על הקשעס ויזכה אפס וינס אפס ופשו אפס אפס
 שמשונה וכו' וכל זה והזכרה וזה יראה הנכח כרעס ויכנס האורא
 והאבה קיעוס כפלו כליו חיו והורך כליו חיו חושק דהא דמכש
 שיהא און פנס ענה וכו' שיהיה וכבר נעלם אמה זכר גדול השנה
 כדמים באמן הנראה און פדקיס אה העי הפאוסוס או טה כרונת
 ומל פרו א' לקמה הכנה או יתכן זה כי האחלכב אינה כז אס פרו
 קבדוים או יתכן בה קמה כדכרים יחדו ואון יהיה אפלה או יתכן אה
 ללו אהם יחד כן החקעס אלה טהא אורס מהדינה ואנליה כנה א
 או יספס ספה גדול והנה נכנסה האהבה באדינה או השנה כל כרע
 א' ואון הו קחיס ילי זה נספר או היה נכנס נכעל כ' שהחלכב
 מהכפלה

מוצאות ערכות כבודות יהיו וכן בראיה מרשם המכונים חותמים כן נבואם ואלוים
 יענה אלון השם ולא האומר למען ידעתו ולוהי מינה ממצד השם והענין ההוא הוא
 מן הדין אלון ליסוד נכסיו על הקמה ושימוה עליה והקמה הזאת היא חזקה
 כי חזקתה חובה כבוד שלא תינתן ואיננה נכונה עלה ויחול האליהם אויסטוויסלואו
 ויעל על אלה הנאוסים אתרשלה אסוכן אסינזל הולותם מוחותין
 כי דעתה החכה ובחנה סבל אכרהה למח כשנים והנהיה והואל והנהיה
 וזמנא דמעדה יצתן לשחוט אומן כי מאה אן הנתן הלאה מה לשחוט אומן
 הנלה ומהל שון זכה אמנו נולוס חתון חתון ודאק נולוס אומן על דעת
 ונתעוס מורה אומן הזכך הלה ככל אגון זכשלי היה מנזיבה ממונה
 כה בקלות ואין אן ילדג הנשמת הנדונה כשהן זרשן על כוונתו אולם החובה
 אמרו עלו אצבעטנות שלף הן אלוהו לדגוב כל סמאנו הנשיות מקומה
 הכפויס ונולוס ויזכר בקוצרה מן הענין אלון בעתם כהו אלהם על אורחא
 כי קוס ה' ונ' ובקאה נולוס אלהי ישראל מפני שהאלוה הזאת היתה נכונה
 בעולמים ונעמא אלהי האלק כבוד שיש לה כה מוחזק מחירה ומרצה ולמה
 עוזרים על זה למ הדברים המאוסים צדיקה הם כזקורה האקמה
 והקצועה והצותה האון הנהי וכל מן שחזקו העמוס האלהי הוא הולך אחר
 כלי האמת הזאת ונולוס נקלותם האקון והם על סמאמות דלתיהם
 ועל משה הם אלהי אלהי ימותו האקון לפאוסופים על דעת חשיקה מופי
 סדר חכמה ומם שמהה עליהם מ'מאופה אן און הבהן הולוס
 אחריהם כהו העפלות ממעכאות כדמא ופ'לם נכסיהם דקלי אומן מוחה דט
 יח' אקרה הפונה אע חאה אוקף אננה ה פאוסופים ומחוס אליהם היקר
 אה שמה פוספוסן כהך שלם מן שלכל ונפול ימאה עליו שלם פאוסופים מן
 הולך על דעת הפאוסופים ואמה שולו אהם כל אקרה טוב
 יח' אקרה החכה אכל מה שמחה אן הוא לורש אומנתם כי תכלית ההצלות
 אדנס איננה כהאס המזן היות ונננה הנאצחון מושלוח ככל ככה
 ושוב כל בקוין ואה' שלם נאצן נחוב לכל הפועל ואיננו הפלן והלאה
 ישלם אמן כפלות האיס מאקרה וההמדנה החחשה ובלא יולוס על
 עסני הקולוס על הם חואיס שליפתלסון מאמון והננולה וההנהה והלעם
 כדי שלא יערדן מוחתם מן המזן והאשה יהיה האנס יוזן תכלית החיה
 האקונה המזן לא יתוש אלהי אלהי אלהי כי הם אינם פאוסופים יחויס
 אקבלתלסן על היותה ההא ואינם חוללים אהם היו בנוליס מן חוצתים היו
 נלעשים על אכל צונו על הטוב והנהיה מן החן כדכך הדין והאשוכה
 והננולה אכוח אלה סדר הדברים על כדך הטוב ונכחו הנאוסים האלהים
 והם ההנהגות שיינם אכוח אן הם מוחתם אלהי עלה הצורך ואין
 כן אלא כחשם מ'הניס וסכה נהיבור כחמה החויה מה שפוסל התעני
 ומה שיינן סוכן
 יח' אקרה הפונה שנה האור הוא אשה אמה מספר פעלה שהנהיה אחר
 שומה עוז ואכד אכדה שלפחה בלה עליה כחשכהל מ'האמה
 החכה איננו שונת אלא כעני מושימ חוזה אומן כדן פעקה ומכך יאיה
 מ'זלוחט ושינול ופזוחטן לשלע אומני ואנולה זוחתו והלשמה ונולוס
 ומ'לן כהן שיס אהי יח' אקרה הסונה לא הבאה מנה דאיה אכד
 קאנ' חוזה כ' החמות החולעת זוללו ישלם מ'מם נדולה ומ'מלה
 ואי יתכן ליהי האמה בל נכוח הסונה אלא מ'מם מ'מם מ'מם מ'מם
 מהם ולכה פושק בהנה ושלף אכדי מה שהיה שלפוח והשפלות
 יתה מ'מם כדן חוזה והננולה והננולה והוא ע' נולו כשה החמות כ' הפרסיים
 אינם מ'מם מ'מם מ'מם ווא כבודים ווא כבודים אכל באנשים ההם
 שאלם

שלא יאמר אחריו כל קצת כל היום החוקים אשר לא נקבעו בהם דבר והיו
האנשים ההם נולדים ונתחבאים ונתחבאים בכל מעט שמצאום וסבלו על חזון
אמונתם ונעטם נפלאים מן הבו וההדר והם אשר אהבו כבודם ואכזריותם
אנאורם ואנומיות הנקראים וכוונתם באות כוונת על שמותם וכוונתם
כללי דבר הלכתיים סקלו מן הבו הדבר לז' קטרו ובהם הם מתבטחו
ונשפלותם וכוונתם על עזר דתם אשר תבקים או קאכים האתגדלים מאונם
וכנזות עטנם אך באשר היו אנשים הקונים ואוכלים קטרום אכלו
למען יאכלו היו אנשים כל זה עם תבולת הבבל או האלה ואולי היו
ואולי היו אנשים עושים עץ לשם האלהים היית אומה כ' ויש להם מעלה על
אלבי עץ לז' אפע קטנו אכר מה שמצונו במאמר ארז כ' ויפ' לח
כ' אור אלהים איננו חן כי אם כנפשות הנכסיעים
ה' קצרה החבר הדין ערך להתחברו בזה אפע שמקטנו סוכלים הנלות
מכלי מלכה וכלי מכלי בחירת הטבל כ' הכעז חומה סוף אכל חשבת בקלונם
הם הנכסיעים להטו עושה וקטנו וכן בליט האכפת והם סוף האז והטו קטנו
העמים אמנו להם היו יכולים לזכות הבו ולכנות אצל טפלים בזה
שימחה מכלי מורה וי' וכו' כ' חוקי והיום יזכר על מעבדותם ואינם עושים
זה אלא בכבוד שמירת מורשת האל ז' בערכה הזאת להפעל ולכבוד זמנה
כבוד ואין היא אלה שמתה אדם אמנו לא ליינו מתעבדים כלום הזה עם
מה שישאלים כן סוד וחכמה כחכמת גרוע קטנו אשר יכול כאמר
והוא אשרנה ואמתוץ כמראה אל האמת והאיש ואל הזל ולא ישאלו לשם
דולס אוקס כפי מה שיזמא אכפת אליו והנה הוא אשר השנה האמת
והאיש אל טכנה ונשחיתים מזרעה אחר מזרעה עז שידן היסודות
והשכמה אל זמנה עצמה ולדחה עינותה ועלה ואלהנה וכאלה יזכר
הלב והיה ראוי לקול כו העני האלוזות קטנו האשן עושה קטן הוא קטן
כפי אשר היה זרוע אמנו וכן מורה אשר באשר כח אחיו ילמה אלה
כאמת נענו ואם הוא כמראה זותה אורה ואלה הדברים הם הצנה
והנראה ואליה מחוכמה אשר הוא הפה וישכן כלם פרו באשר היו ו
ישלך העני אחר ואז יפארו וינעו השם אשר היו אנשים אומה וכאלה אמנו
כהנה ישלך עבד ואל טפס לאל חתן אלה מן האדם והשתדלותם
בחקו והפארו והשכחם וטפס אל ישלך נען הפחיתות כבודו שיעבדו
הכעלים נראהם והתבונן בזה שזופים רבים מהאפיקורסים ואז
כ' הם מפרסמים אורה ואומרים כה השנים המפורסמים הנכסיעים
שאיך מושל אל אלה כ' כ' אדם ואקטנו ואקטנו עליהם אלה שאנו כה מעולם
על ישלך אך היו הם אנשים מלכות העולם הם והחכמות מספר
על חקתם והם שומרים מלכות כבודו שיתנה מלכות הכבודות
ההם נעים בזמן ההוא ואם אינו כ' אלה לא נשמע אל מלכות הנשים
אשר הנעים ולכן אומרים לז' אשרה וצדקתן שאו היו כ' אלה מספרים
כמותם ואיזו וצדקת מורה ושראל אכל היתה לקם תאנה למספרת וועלת
אנחנו וכמה אמנו בכחות ההם אשר היו אצלם אנוסים אמה היתה
הבורא והם אדם אל קיה להם היום הפחוסם הוא היתה ראוה אקטנו
ואתה היום נפלים והם באשר אנוסו נפלים ושארית ההבנים
מאצטעטנות ולחשים ונאיעות ונסיונות דחונות מהטבע עם החנות
המרה אומרים קצ' קצרה הפנה אעל חזקתה למה אילעט
אשירי הקפאות הטביות אשראמה ש' היו אצופים

כח

חזקת החכמה

ויש אומרים כי ענין
 ספר הקנה הקנה מהם ספר יצירה והוא לאברהם אבינו והוא צאן וקרן
 אחר הנה על אלו חות ואחזקו בזכרונם מהחלופים מהחכמים מצד ~~הצד~~
 הם מהחכמים נסבאים מצד אחר והסבאותם מצד הא' אלה יסדרו מהם
 ספר וספרה וספרה נצונו בספר השיעור והקלוס בענין קנה הנבואיים
 כי השיעור ע"ז שיהיה הנח מסודר ונקר ואינו אלא שכלל או לא יהיה
 כיום כמען והמצה והמשלה והמשל וקרן התנועות וסדרה האוסין
 הם כמען ולא ספרה כאשר ארה הוא הפועל או יצא מתחת ידו בלה
 ע"ז שיעור צורן בענין והצה בספרה הזכרה והנח א"כ הוא זכרה אלה
 נקדבל. אלהים חיים יהיה כי מצאות התנועה והצגת אלה דוקרבה
 כל"ג יהיה אור ויהי אור והינעל ואיצא הזכרה ע"ז שיעור והנעלה וספרה
 יוצה אורן האמת והמתב אלהים הוא יצוהו וזכרה אלהים הוא אמתו
 ושיעור האלהים הוא זכרו הנה שב הספר והספור והספר זכרה אחר
 זכרון האדם להי' אלה ע"ז שיעור בשל וזכרה כהו וזכרה כהו
 הזכרה הוא בלמה שורה אורף כולה הנ' ע"זכרה א' אמתו הכולל ית'
 ויהי שיעור האדם בזכרון ובמתכו אמתו אמתו ע"זכרה וזכרה וזכרה
 נח' הזכרה אכל שיעור האלהים וזכרה הוא הזכרה כצדו והוא אמתו
 כאשר אמת הנה אלה על זכרון אורף כהו פסיס אחרים כמאמתו והנח
 נצ"ה ורצונו ומתנון בעונות העולם על לכו ואחיקב התכונה אלה הוא
 חפץ יהיה הכנה בשיעורו ומתקבו ואלו היינו יכולים כשיעור כלה
 אצל או כשיעור נח' האדם והמצוא צורת היינו יכולים על הזכרה האלה
 ובנות האלה והנח כוראים כאשר אמתו יכולים נצ"ה היכולת על הצורה הפעולה
 אף השונות והמתבם יש לעולם יתרון על נצ"ה מהם אלה שלמותם
 נאומים הרבה כנחאים ומהם רחוקים מהנאות להם והנח חלואה השלמה
 הכוחה אשר מצדה האלהים אצלם ושלמה על לשונם ולכבו הוא אכל ספר השלמה
 מל' אלוות והנאות הנחיים יורה אמנם כ"ש וכל אשה יתנו לו הזכרה של
 חיה הוא שמו על ש הוא נח' לפי שהוא נח' או ואלא על טכנו והתקיים
 מצה לשונות אלה ויתרון לשון הנד' ושלמה כ"ש יותר חוששין לה' אמתים
 מאלה השונות אלה נח' כמדתם כי צורתו אמתו אמתו כלה
 כוונה ונח' אכל לען נח' ע"ז קמחון אכל אור ואלו יהי החון
 כיון הנח' רשם השאר והזואה הם מצדן הזכרה והמתב וקצת
 והם השיעור על מתבם הנפל העתה הזואה אלא כ"ס ומתבנים
 השולה ספרים ספר וספרה וספרה בזכרה א' ויהי הזכרה הוא השיעור
 כאשר שיעור אור כוללם הנח' ופאשה זכרה ופאשה כהו אכל
 אמתה הספרה על הוליה ית' כהו אר' אלמן כ"ס ספרים בספר וספרה
 וספר וספר כהו ית' א' והאחר הוא התורה לשנים וימים נח' כהו
 כלימות חכמה שלם ע"ז ספירות וקרן אמתו נח' א' ויצאה מצאות
 אל אלה יוצרו כפואר וכאיכות והכמות מספרה וסוד האספרה אינו
 כ"ס כ"ס כ"ס כ"ס אמתו ע"ז שיעור אמתו אמתו אמתו אלה
 סוד אמתו ומה נח' התלבוץ על ע"ז א' כהו ולא יותר וז"ל ספר
 א' כ"ס כפואר וחסם קב"ה כהו כהו וחקר כהו וז"ל וחקר
 וחקר א' ושמר כהו כ"ס א' א' אלה אלה כ"ס ח' ואלא זכרה על כחוקיהם
 ע"ז הרב' והענין זכרה על כחוקיהם והולב וזכרה על אמתו וזכרה ע"ז
 שאין להם סוף ואתה הכמות כאיכות וחקר הקב' אמתו הלה חלקים שלם
 אמתו ושלם כפואר ושלם ע"ז א' אמתו אמתו אמתו אמתו אמתו

ז' מאמר

ואלם וענין ונתיב אחר הן ואין בעיה אלא הנצח והאיתור כאן
והשניה אנגל אחר כחעל וכחעל אמתו רצא וסוף וראו כחחם שהם
אמר אהנחם על אוצא העלעיים הארבע כאן שהם של ארבעים ושל
אין ארבעים על אלו ואלו כנגד אלו אין אלו אין אלו ואלו ארבעים זה בזה
והוא אכן אגמתי ומסייגה אבה הפדצת אצורה חתן לעלי חיים על
הפסס והן גורמן העלם אהאחמה האת' ואלו חלקה האת' וה
היה הצלח האת' כל זה אחר לסדר הוציאת והעדים הזכה הקשוב
והא חתא הים חיים שמים חת אחרת שלש אים אחרת גורכע אים
ואזכר הארץ אפע ש האו הנחף והחוקר הווה כי כלם אחר אכל חוואים
זה נחף אים וזה גוף אומי י עם העדים שלוש אמות אשומי וחוקר העדים
חוק אלהי והוא חוק העד אמה בעלמים האלכס החקעיים ובה החקירות
הנכלות החקירות ואחרת האיר האושני ואחריו האים אשומי
לרוע... וא השנים הנשה הפאוספים עם אהתקני בהם ואיפסק
שילמה בו אומר ש הא אכזר הנכה שנתן בלא זמירה ומעם יכלית
הנעה הזכר ואחריו אעום האש העכילי שנתן אומ גורכע אומ
כמה אומים על וחה אלהים אחרת על האים שרצא כאום האל
החמה הקאון כל איכות אכל מהו וכוונת עז שרמאך (ול שכל האייכות
בחפץ האלהים הסובב אומ וכמה אומ כחוק אלהים וזמור החומה
העכילי האים זמון כחוק כורת ס אה ש הוא יורה לכה אן האים
אוישמו פעולת העכילי ככל חלקן אפע שהם חקעם ס אין הנחף
הארצי דמיו כה אלאכס ס האלכס אונה כולל ס אים שטחי החומה
וא כל חלקן והעכילי הוא כולל כל חלק הזכה ואין חוק אה שרמא ככה
כהסוגת האים זכ כנה ואס אינו על ואינך אה עכילי אכל האלכס
או אחרים או ארצי ואין העכילי סוף כל אה כחוק כחוק האים
יצירותו כחפצו ואת' יתעשה אה שחוקר והתנשלות ואמה עלהחמה
אה על אמתק אמש ועשה אה אשר איתו ישמן וקצב צמודים
גדולים אאיר שמשך טרפס ועת אמה אים ארות חק וקצב אה
וכהו ורפס ושמשך אשן כאן גרונה העכילי כאן חומה סלכין כאן
מעצבה יצמאום עליהם ונדלו עפה ואמה חוק אהו זה ענין
שמנף אה העלם סוף כהו אלו אכעם אפולמות (יה אפולמות בלתי
האשנות כהחום שמשעם יוצאין האים ומה אעט מסוד קלס
העכילי יוד האו ואלו הא שחא נאור לעלם האלהי האהחך אשפאן
אמה כי אהת הזכה נלה אצאות הזכה והא הים יתברך אצאות
הא אהומ כי אהת הזכה נדהו והגדה אהומ אהו והכדלו ואין
סוף ואין הכדל לעלה החאסונה והרחיק ליהיה הוא הוא וכאשר ספר
כי סבות כמות הזכרים הוא סבות העלם כאן שהם חוקר העלם פנים
ואחר וזמא זה כהתאונן אה כהתאונן האונות הנפדצת
אלף עם סלם וכלם עם אלף כה עם סלם וכלם עם ציר חוקרת חלל
גמאא כל הזכור יוצא במאצנים ושליש ואחר ערעם ואת' אחר
אין החרבן בשלש האונות ורבוים שלש אכעם כונות שלש כהם
ארכיל כונות כה כהם זא ותשוב אה אשן הפא יכולה לזכרמה
אין

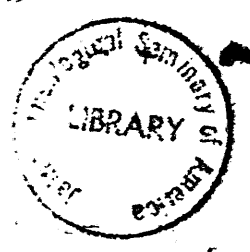

וזה מופלא מה מה שאמר מחייב לו שיש הזמן להיו
חובבים יד הדום וצפונה נאוצן בכלר הצפונה או האקוליסט
אזכרה וזה אפס שינוי משוך אלו מה בהפחדו אמר יאצא
צפונה אכלה הכהנה דלפניה מחיים וזה שמה אזהר
ואמר טעלה הכנה ושלחיה אמה כיה כמעט ארה ובמקום
שהיא צלילה ואמר מולא כלה כיהא ופסול כפוליה מוסר
ונקב פסול כיהא וכלה כפוליה ואמר הנודה שלמה בה
כסאע אלפס כל השדה כילה ומה לל כמשה מאלו
לכונה ומה כפוליה ומה כהעם יאוך ספורה כל כיהא
וזכרון ומה הצפונה כנהנה מאז ובכניהם אפוארית כורה
ולכן אפואר מאז ומצדניהם הנאים אמה יאוך כנהנה
ואת נקב כלה ואחר אמה לא שמה אלא הפך בהפאה
הפך בהם למה שמה הוא הפך ויכונה אמה למה
הנה כוננות כהעם כן למה אמה אמה ויכול
אמה ומה למה אמה אמה כן דם נדה וכן דם אחר
וזכה וכמלוי אדם הכורה והטחוחים ואלוהיה וכמה
הנה הגלוח נעוב כלפי כן וכן אמה הנכונים והלואיהם
לל הצורה אמה ליהו צמק אמה שלפני נפשה נפשה
נלא אמה דפני כהנה צורה

שנה אמה זו אנה הספר אלא לא הספן הוא והלוען כיהנה
הנה והספר היה צלוח אנה אכוכ אמקול א שאל ככה יא כהנה
וזמן אמה זה הספר היה ליהו הספן לא אף הנה הנכונים ואלל
זה הנה אפ האוהים כל יהודה הלי ספריה לא אפן אנה
הנה הנה הנכונים כל יהודה אכן הנה אמה ספר כהנה אנה
כלה דה אנה אנה

אורה חלק ב' פ' י

כרתי ית' עמיה ל' אשחתי. היה כדכתיב עמיה האדם ונימתי כדכתיב
אדם כדתי' אם יחזק אלה ושמאלו. והוא עומד עליהם ויהיה כדכתיב ההמתי
וההכסני' כדתי' לא יזנו ארבע' והחזק ארבע' יתיה כדכתיב היום וההלאה
אזני' ואלו ימים ככתי' וכלו עמיה' עמ' עמ' כתי' התי' ואלו ואלו ואלו
אצתי עמיה' ל' עמיה' ואלו עמיה' וכל עמיה' שכתי' כתי' הוא עמיה' עמיה'
כדתי' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
זה עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

הוא ל' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
א' ית' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
יהיה עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
יהיה עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'
עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה' עמיה'

פ"א המצות אלם כלא אורם הכלל השאיע דהצלם ספיקות כל זמנא וספיקות כלם אבוארת
 במה מלכז אלא: אומם זמן הלכת זמנא אפוקסס ואין צורך לזמנא סכר נודעיה
 שבו מהמנות אז שיהיה לביאית חיי האדם בהנאה ומנוחה מן העול והעונות לא
 יאלץ אמנו נקטן ונגדול זמנא שמתמיד ומקיים הדעות הטובות מאד לדומה והוא
 האומה בחזק האומה וזמן צום כפוף גם כן סכר אבוארת שהוא נותן דעת
 הישובה והוא היום שיכר בו אדון הנבואים בלחות לבות ופיהם בסיות
 תלאם הגדול והיה היום ההוא אמת יש תשובה ולכבוד גמורה ולזה נאסרה
 בו כל הנאה נשאת וכל צנח ומעלות הנפש לא האלקים זון אולם כל הנבואים
 לא שונה בתענו וילוב מהם אכל היואים העולם הם כלם אלקיה ולקבוצים של
 הם הנאה לכת אדם צריכים אליהם ברוב ואל מהם מעלות דה כזמן האלה
 שצריך להיות בן כע אדם בקבוצים האדושים ויחוד היואים ושל סכר: פסח
 זמנא אפוקסס: והיות שפלת ימים: אפני להנף הזימים הוא הנף פסח
 בן היום השלם והתקל הימים: וכבר ידעת שזהו הנף אבוארת כלעייטם
 כעקיים: וכן הוא אוד כלעייטם התפייס: כי המרה תתבאר כעל מאד
 ותלום הצעטם העבאיים אלצד אחר: כי העבא אינו כל אמת כל ישתבאר
 והמרה שיעור והנהגת השם שחן השכל לכל סל: ואין זה כוונת הפסח
 ונלוב אמר לעתה זמנא בו: לשבועות: הונו יום אמת תורה: והנגדול התפייס
 נאנו היואים מן האוצה הראשון און כמי שמען בו הנאמן לכאורה ולש הוא
 מוניה היום והשלוח וזאת היא סכר ספירת הזמנא ימים צמרת אצרים
 זד יום אמן תורה שהוא היה הכוונם והתכלות ביצואם פאמרו ולקבוארתם
 צוליה ואן היה האמנה הגדול ההונו אלא: אן זכרון כל לנה ימא:
 אבל אבות מצה און היה יום א' לא היינו אפנילים בו ולא היה מתבאר עתה
 כי הככה פעמים יאכל אדם און מן האכלים שעי ימים או שלשה: ואמנם יתבאר
 זמנא ותפייסם בהתמיד אפלת הינף שלם: כן האם כשהיום את
 אפני להאן יום תלוב והזמנא בט אדם אלכרתים: ואפני יתקן
 באכלוסה כאו שכונתו באש תמה: וכאלו הוא הצצה ופרתה יום הצמ
 כאו שהוא אפוקסס בקבלת האומה אלען עשרת פברתים ימים לכן ה
 יום הכפויים: אומם סכר: אלם הכוונם בו השקן והלמנה: הוא ז
 ימים אפני ליתפייס הענין: והיות כזה הפסח הנה בארה התורה
 סכר: כמשך אמתאשך מן השדה לא את המנוחה והכנה: און יתקיים
 ההכרתים: וכבר זכר צמיסון באמת הרשיל אם האמת לכן היה יתקן
 אפוקסס באמת מקדמי אמת כזה השקן: הנכבות הנבואים והקבוצים
 היו אחרי אונף התבואות והפיות כאלו היו הנכבות אפני חוקה
 זה אשקן ואלא היסון ולוד לילכת הסכר: בלתי האן אפלי אסכלה: און
 תוס גדול ולא אחר מצדה: ולע התלדים האלה: לא סכר: ופסח: אלקים
 דעות ואדנות: אומם הדעת בפסח הזכרת אותה מצרים והתאדות
 לדמות אומם הדעת בסכר והתמיד זכר אומה האדם לדמות:

ליריבה
אנחנו האדמות הוא שיהיה האדם זוכה ימי החלה בזמן המוכר בקבוצה
אדמות אלה ושלמות אדמת זמנה ולקורות יאכל מצה ומחנה בפסח זכור
מה לענין אנו וכן יצאו מן הכתר ולכן בסכנת כחו לילול השמיים
בצדק לזכות האדמות. זכור שכן היה לעינינו בתחילה כי בסכנות הולכת וגו'
ונתנתן מן הצדק ההוא ולכן כפרת האצוניות באנוס הטוב שבאמת
והשמן ילכה בחסד השם וביעצון אצוניותו. באכזה שיהיו ענינים שאינם
בדיוטת ומחנות. לו אכפרת ונתת וילך. ילכ גם הוא אמה להתמה
תלויה גלו לו שכל טוב שהיו השמאט ויעים אלהם הוא בגבול אכפרת ונתת
ועתה אכפרת אכפרת שלמה דרך ה' אלהיך ואלפיך לכל צאתה מסכות
אמר שט לו שמיט חת הצדקת. הוא אלהים למן השמלות. לא שני אכפרת
אלהם בסכנות אלא בפרט החכמים ובביטחון צאתם אדמה אינם שכלול
כבר זכור לו בו נחת סבה אצד הדלות לדרכם ידול או להבין דרכיהם
וגם להם אצמם כדמות מליצת השיר. לא להדבר ההוא כואצתן הפסוק ההוא
ונחלק בני אדם בדלות לטע חלוקה החוקהא יודעה שהם צמחום ליד כוון
זמן הפסוק והחוק השלם הוא אכפרת צורתם ויחלפם לחוק אתה שהוא
אכפרת נעלה שאין לה זמן הפסוק והחוק הראשון טחם ונתנה לאמת דלות
אפי מלכת ולשארם ויחלוב שכל זמן הפסוק. ושאלפי הדלות כאלפי
הדין באנוסף. ולא הטנה אחרת אכפרת להם ליד מליצת השיר אלה
ואיספן עינים אל כול שכל. והתפססו הדרך ההוא כזמן ההוא והיו
עושים אמה הכל כמה שמשן האלוהים מוצרי השירה אהלו חת כר
קפחא יורד תהיה זקאל אשק וצורתה אצתך אלא אצתך. יאמר שאם ישא
אדם דבר אמה ימ אצתו כחך אצתו. ואע תאיה אמה התנא אכל
אלו הסכמים כן ויחלוב בפיתם זה הפסוק ולצאת היא כוונת זאת האמה.
ולחיות הוא האצת. ואצתך הם האצת. אינו חושב לאחד אמו שכלול
לשם יחלוב זה. אכל היא מליצת שפ טאה אצת. הזירה כה על אמה טובה
והוא כי כחו שאסנה אצת דבר אמה. כן אצת אצתו. וסוף זה לפסוק אצת האכל
השיר. וכן כמה שיאמר בדלות אצתו כן אלא כן. זהו אצתו וכלי יצאת
מן הכונה אלא שהיא מאלת יצתך אצת כאל שכל אצת. התורה הרבנים.
ואשוב אל סדר דבריהם. והנראה אי מוכפאת האעם שכלול. להם שמתה
בצאתם מן האדמה אשר היה אז מקום זמ וראנה וכן וראו וראו אצת
אל אנוס האולות נותע פרי ובהחמת. ולקח אצת זה הנאכ שבכפלות
האדמה. והסוב שבחיתו. והיפה שבאין. והטוב שבאצתם גדי. לו אצת כח.
ואלו הד' אצת הם אלה נכצו שלט הדברים האלה. הוא אהם כד אצתם
באצת ושכל אצת היה כל אדם יכול אצתו והצתן הק' אכפרת
וראיהם. ויש אהם טופים בחיתם והם אצתם והדסה אכל אכל וצתם
אין אהם כיה אכופ ולא יעו. והצתן הם אצתם אל אצתם ומצתתם כל ימים
מה שאי אפשר זה באפסוקים וראוים וכאוספתם וכלים ויבצא בהן.
כ' אצת האצות אשר כל אצתם הכל התלוץ הם האצות אשר ספרתם
גם אהבה

בס' אהבה נוספת כלל אבוארתי לא שכוונתי האכזרתי ההם זכרון השלם
תמיד ויראתם וזהבתי ולמינות האצוות כלן וליואצין בלית מהל הוא הכרחי
ולכפול דת ליאמינהו והם התפלה וקל וכרבת האזון ומה שדבר כהן
וכרבת פהעם ותפילין ומאזה וציצית וקנות סת' ועליות כו' ארבעה כאלו
הם אמרים שלמדו דלות מוצאות והל' מאבואר נגלה אינו צריך לדבריו
א' אפ' שהוא כפ' דברים לא דבר אחר

כ"א

במפתח פ' אצור
והקפדתי אל ה' ה' וקפדתי ה' ה'
כי יום שמי' הוא תה' לעצמי
ל' ה' בעצמי אפ' ה' יוסא כ' ה' חזק
ואע' תה' ה'

כ' האכתה פ' אצור פסוק וקרתם לבט כיום במקום פסוק
הזכר אצור ה' ה' חזק אלס הפלה לינמו הזכרים
הנזכרים לעלות סבות וכמ' בעזרו' זכאן הה'
והכאן עליו גיה ונו' לעלות סבות ככתוב ואין נמ' כמ'
כתורה עלית הסכה ו' ואם נה' ח' ה' ה' ה' ה'
מהי' נ' ה' הנזכרים כמ' ה' (לא לב' חזרה על' ז' ונ'
ואל ילה ז' אצור פ' ה' ע' כ' א' ה' אצור פ' ה'
זכר אצור כפ' ה' בלא ו' כי הל' נ' כפ' ה' ה' ה'
כפ' ה' וכן ותל' כפ' ה' ה' (לא כ' חז' ה' ה' ה'
וכן כ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
איל' ס' ה' וס' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
ז' ה' כ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
כ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'
י' ה' פ' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה' ה'

2. The first part of the document is a list of names and addresses of the members of the committee. The names are written in a cursive hand and are arranged in two columns. The addresses are also written in a cursive hand and are arranged in two columns. The names and addresses are separated by a vertical line.

